Nişanlı. Aldatılmış.
Kaderleri aynı?

Fearless

POWERLESS'IN #1 ULUSLARARASI ÇOKSATAR YAZARI

LAUREN ROBERTS

BYOU

Bir hain olarak kaçtı.
Gelin adayı olarak geri döndü.

Bir Sıradan olarak dünyaya gelen Paedyn Gray kendini evlilik teklifine değil, ölüm cezasına hazırlamıştı.

Kral'ı öldürmesinin ardından oğlu Kitt ile nişanlanmak onun da –krallığın da– asla beklemediği bir şeydi. Ancak Paedyn kraliçe rolünü üstlenirse, Ilya'yı birleştirme ve Sıradanların, Seçkinlerle birlikte korkusuzca bir arada yaşayabildiği bir krallık kurma fırsatını yakalayacaktı.

Karar verme zamanı yaklaşırken Paedyn aklı, kalbi ve karşı karşıya olduğu gizli Sınavlarla mücadele ediyordu.

Bu sırada Kai Azer, Kral'ına karşı gelmesi gerekse de Paedyn'in kendisine ait olması için çabalıyordu. Peki yeminler bir krallığı birleştirmek için yeterince güçlü müydü? Yoksa ihanet o yeminleri bozacak mıydı? Fedakârlık ile kalp arasında seçim yapmak hiç bu kadar zor ya da ölümcül olmamıştı.

Dünyayı kasıp kavuran destansı ve tutkulu fantastik romantizm üçlemesinin son kitabı.

Fearless

LAUREN ROBERTS

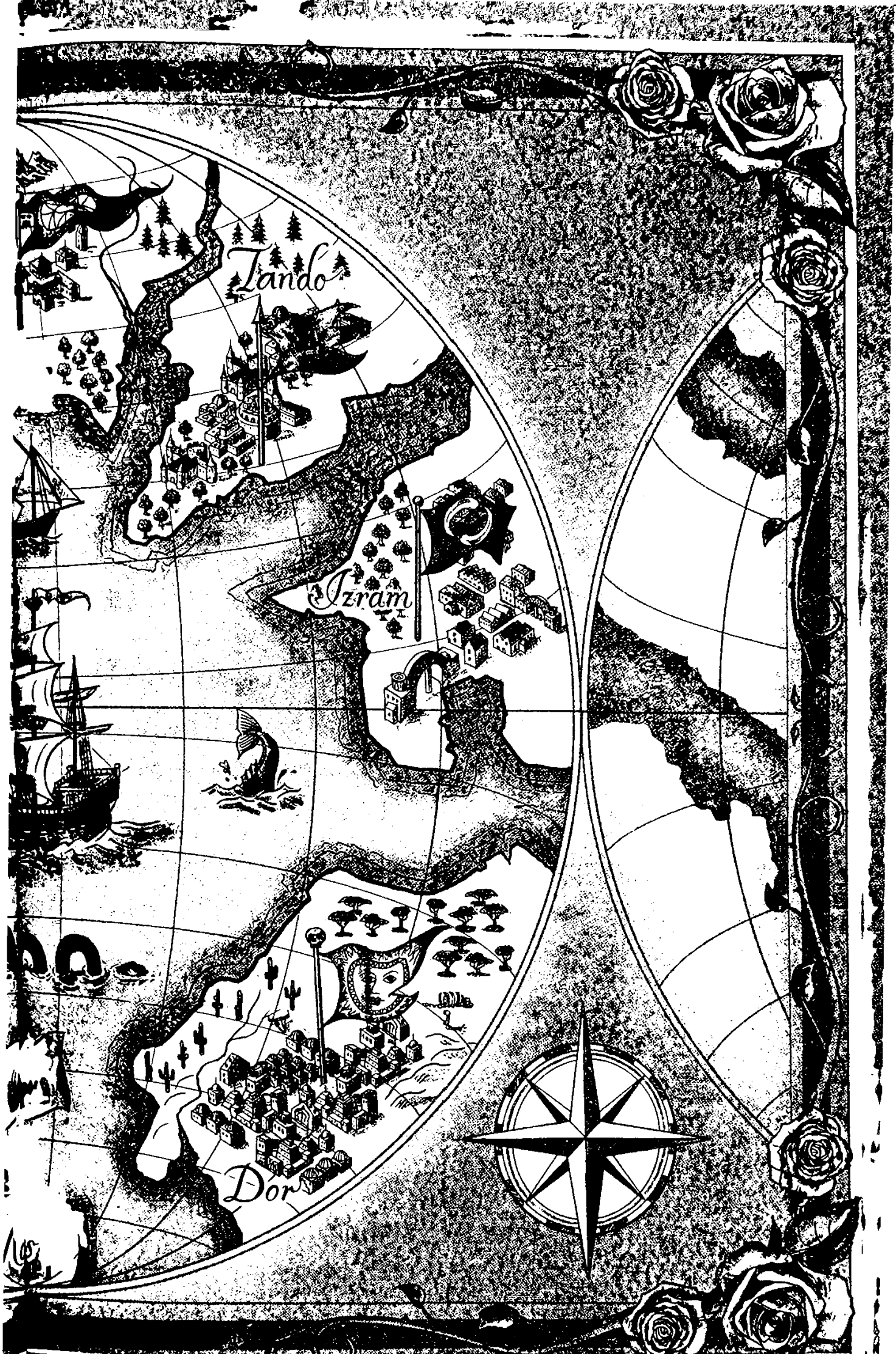
BYOU

Lauren Roberts'ın diğer kitapları

Powerless
Powerful: Bir Powerless Öyküsü
Reckless

Kalbinin sesini dinleyecek kadar korkusuz olanlara

Astrum
Ignotus

Tando
Izram
Dor

Ön Söz

Gecenin bir yarısında pelerinli iki figürün bir araya gelmesi için çok az sebep vardır.

Listenin uygunsuz olduğu kadar kısa da olmasının şaşırtıcı bir yanı yoktur.

Bazıları için sebep aşktır. Çoğu içinse şehvet.

Paraya duyulan şehvet. Amaca duyulan şehvet. İntikama duyulan şehvet.

Ancak bazı durumlarda, bu şehveti ilk tetikleyen şey aşktır. Ya da aşkın kaybı.

Bu tuhaf çelişkiler nadiren görülse de, şaşmaz özellikleri trajik oluşlarıdır.

Adam duvara yaslanıyordu. Geniş kapüşonu soğukkanlı ifadesini örtüp gizliyordu.

Aradan birkaç dakika geçmesine rağmen ani bir sabırsızlık dalgası onu hazırlıksız yakaladı. Her temkinli bakış, pelerinli omuzlarına ağır gelmeye başlıyordu. Çünkü kapüşonun altında, ona yapacağını yapması için haykıran bir zihin vardı. O zihin, oradan uzaklaşmasını söyleyen

ve içini acıtan nazik sesi durmadan bastırıyordu. Yine de kendini o ana, sonuçlarıyla birlikte batması kaçınılmaz olan o karara demirlemek istercesine duvara daha da yaslandı.

Ay ışığı ara sokağı çevreleyen yıkık dökük, taş yapıların arasından süzülüyordu. Işık açıklayamadığı bir nedenden ötürü onu huzursuz ediyor, sanki soluk parmaklar ona ulaşmak için çabalıyordu.

Evet, güneşi onun ürkütücü karşıtına tercih ederdi.

Pelerinli figür, sessizce yaklaşan bir gölgeyi görünce aniden doğruldu. Gölge, adamın önünde durup çok daha somut, ölümlü bir şeye dönüştü. Kapüşonları kimliklerini açık edecek herhangi bir özelliğe dair her türlü ipucunu örtse de muhtemelen birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

Gölgeler içindeki bu ikinci figür etkileyici bir tonda, tok ve yumuşak bir sesle konuşuyordu. Sözcükleri ardındaki anlamdan çok daha güzel bir şeye dönüştürme konusunda deneyimden gelen bir yeteneği vardı.

"Kısmen," diye karşılık verdi ilk adam. Yıpranmış çizmeleri eğri büğrü kaldırım taşlarının üzerinde huzursuzca kıpırdanırken, zihni hâlâ haykırışlarıyla o lanet olası karardan kaçmasını söyleyen yumuşak sesi bastırıyordu.

"Çok iyi." İkinci gölge bir elini cebine soktu. "Hayal kırıklığı yaratmayacağına güveniyorum."

"Hiçbir söz veremem."

Elini pelerininden çıkaran adam serin havaya doğru yüklü bir para kesesi uzattı. "Bunun herkesin zamanına değdiğinden emin olman için bu meblağ yeterlidir sanıyorum."

Birinci adam, keseye uzanıp içindeki gümüşlerin ağırlığı karşısında yutkundu. "Evet, bu iş görür."

"Dinle..." figür sesini alçalttı, "...gerçek görünmesi gerekiyor, anladın mı? Sana *inanmamı* sağla."

İlk adam pes bir sesle yanıt verdi. "Öyle yapacağım."

Zihnindeki savaş daha da yüksek sesle uğuldadı. Fakat o anda yaptığı gibi, kaosun daimî gürültüsünü duymazlıktan gelmeyi öğrenmişti. Çünkü hiçbir şey onu bu kaderden kurtaramazdı. O ikna edici, nazik ses bile.

Kapüşonlu başını hafifçe sallayan yabancı, gölgeler sürüsünün içine doğru sessizce karışmaya başladı.

"Bunu neden istiyorsun?"

Merak, kafası karışık figürün soruyu ağzından kaçırmasına neden olmuştu. Bir yanıt beklerken keseyi göğsüne bastırıyor, o elle tutulur güvenlik hissinin keyfini çıkarıyordu

Her zamanki gibi kulak kabartmaya hevesli, sinsi gölgeler üzerine eğiliyor gibi oldular.

Adam omzunun üzerinden sarf ettiği yumuşak sözcüklerden ötesini paylaşmadı. "Her gaddar eylem, sevgiden doğar."

Bir tek bunu anlamak bile en beklenmedik müttefikleri bir araya getirirdi. Kapüşonlu ve gölgelerle örtülü olsalar da iki yabancı kendilerini hiç o kadar görünür hissetmemişlerdi.

1. BÖLÜM

Paedyn

Bir damla kan zemine sıçrayıp, titreyen bacaklarımın üzerinde dikildiği tertemiz mermeri kirletti.

Kırmızı lekeye baktım. Kulaklarım çınlıyor, görüşüm bulanıklaşıyordu.

Bal. Sadece bal.

Bacağımdan aşağı kırmızı nehirler akıyordu. Topuklarımın üzerinde sallanmama neden olacak kadar hızlı. Ya da belki o taht odasını, başparmağımı boğan çelik halka gibi döndüren şey, kaderimin yavaş yavaş farkına varmamdı. Parlak zemine hayretle bakıp, yansıması bana bakan kızın kabuğuna gözlerimi diktim. Yüzü kir içindeydi ve gözlerine henüz görmediği ve göreceğini de hiç aklına getirmediği bir gelecek musallat olmuştu. Omuzlarına dökülen gümüş rengi saçları yapıştıkları terli yüz kadar soluktu. Sevdiği birinin ayakkabılarına basarak dans edermişçesine bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Elleri arkadan kelepçelenmişti ve soyulmuş derisinden kan sızıyordu.

Darmadağındı. Zihnine hayaletler musallat olmuştu.

Gelin olacaktı.

Fakat bu doğru olamaz. Onun her şeyini elinden aldım. Bunun için beni öldürecek. Öldürmek zorunda.

Göğsüm aniden çok daraldı. Nefesim yutmaya çalıştığım sözcüklerle birlikte boğazımda düğümlendi. Çünkü ölüm, hayatım boyunca hazırlandığım –hak ettiğim– kaderimdi. Onu sonsuza dek ucundan başkalarının kanının damlayacağı lekeli parmaklarımda, beni bir aciz olarak damgalamak için aksayan kalbimin üzerine kazınan *S* harfinde hissediyordum.

Ölüm, karanlık sırlarımın her birini bileyip silaha dönüştüren eski bir dost gibi hayatımdaki tek sabitti. Bana zayıf diyordu ancak tek işittiğim sözcük *Sıradan*'dı. Bana talihsiz diyordu ancak tek işittiğim içten bir vaatti. Kanlı parmaklarımın uzandığı el onun eliydi çünkü onun yakınlığında bir teselli vardı.

O anda ise kulaklarımdaki çınlamadan ve bilinmeyenin sağır edici sessizliğinden başka bir şey yoktu.

"Paedyn."

Etrafımı çevreleyen figürlerle aynı anda kaskatı kesildim. Bana hain de diyebilirdi. Katil de. Seçkinler krallığını zayıflatan bir Sıradan da. Çünkü o saray beni sadece bu sıfatlarla tanıyordu. Krallarının huzuruna çıkarılmak için teşhir edilerek yürütüldüğüm yol boyunca tüm Ilya halkının tükürürcesine dillendirdikleri sıfatlar bunlardan ibaretti. Dünyadaki kısa varlığımın önemsizliğini özetleyen sözcüklerdi bunlar.

Gözlerim ağır ağır kanımın zemine çizdiği desenden yukarı tırmandı.

Bal. Sadece bal bu.

Sonra cilalı ayakkabılar görüş alanımı doldurdu. Siyah cilaları bir o kadar siyah pantolon paçalarına karışıyordu. Gözlerim yukarıya, dar kesim kumaşa ve altındaki güçlü bedeni gizleyen her bir dikişe çevrildi ve kemer tokasıyla buluştuktan sonra, avucunun içinde zararsızca duran kutuya sabitlendi. O kadife kutunun içinde ne olduğunu biliyor, göz ucuyla parladığını görebiliyordum. Yine de o şeye bir an için bile bakmadım. Bakmazsam o ışıltılı pranganın kaçınılmaz olarak parmağıma geçmesini engelleyebilecekmişim gibi.

Daha da yukarıda kırışık gömleği vardı. Gözlerim boğazının altına ve o boğazı çevreleyen yakaya sabitlenene kadar düğmeleri tek tek takip ettim. Hükmüm dilinden döküldüğünden beri yüzüne adamakıllı bakmamıştım.

"Gelinim olacaksın."

Sanki Sınavlara ve onlara eşlik eden aynı derecede zorlu rol yapma oyununa geri dönmüştüm. O zamanlar ona bakmaya dayanamıyordum, tabii Kral'ın da bana baktığını görmek istemiyorsam. Fakat bir zamanlar oğlunun yeşil gözlerinde gördüğüm adamı öldürmüştüm ben. Edric Azer, bana artık sadece zihnimin dehlizlerinde ve bıçağının üzerini oyduğu kırık kalpte musallat oluyordu. Böyle olmasını sağlamıştım.

Yine de kendimi bu yeni Kitt'e bakmaya ikna edemiyordum.

Boğazım yanıyordu.

Babasından çok daha kötü bir şey yaratmış olabilirdim.

"Paedyn." Sesinin yumuşak tonu beni şaşırttı. Bu da aklıma bunun beni afallatmadığı bir zamanı getirdi. "Bana bak."

Bu sözleri, bakışlarından dikkatle kaçınma çabam karşısında ilk kez söylemiyordu. Fakat artık gözlerimi onunkilerden uzak tutan çok daha fazla sebep vardı; babamı öldürten Kral'a benzemesinden çok daha yıkıcı bir geçmiş. İhanet vardı. Acı vardı. Ve tarih, onu yazan kralları kolay kolay unutmazdı.

Fakat sesindeki o aşinalık karşısında başım kalktı ve gözlerim buruşuk yakasından onun gözlerine çevrildi.

Yeşil. Tıpkı eskiden olduğu ve her zaman olacağı gibi. Bana baktı, ben de ona. Babası olmayan bir suçlu ve sonsuza dek babasını memnun etmeye çalışacak bir oğul. Tıpkı ikimizin olduğu ve her zaman olacağı gibi.

Çanak'taki o savaştan beri, birbirimizi ilk kez gerçekten görüyorduk.

Dudakları bir gülümseme için fazla kötücül, bir somurtma için fazla yumuşak kaçan bir şekilde seğirdi. Heybeti bir kıyafet gibi üzerine giymişti sanki. "Ilya'nın müstakbel kraliçesi kimsenin karşısında boyun eğmez."

Tüm saray o sözleri işitebilmek için öne eğilirken ağzım kupkuru oldu. Şaşkınlıkları elle tutulacak kadar somuttu ve başımızın üzerinde asılı duran toplu hayret bulutuna karışıyordu. Onlarca göz tenime batıyor, boynumdaki yara izini ve tenimi boyayan kanı takip ediyordu. Gümüş Kurtarıcı'nın bu yeni versiyonunu, ona bu unvanı kazandıran şeyi kesip atan kişiyi süzüyorlardı. Kısa saçlarım artık bedenimde alenen taşıdığım harabiyeti pek de gizleyemiyordu.

Saraylılar, görünüşümün onlara sergilediği kadarına hayretle bakıyorlardı. Güya bir Psişik'tim. Bir şekilde Anma Sınavlarından sağ çıkmış, ihanet suçu işlemiş, krallarını öldürmüş ve her şey rağmen karşılarında canlı olarak dikilen bir Sıradan.

İşte o anda, Ölüm'ün zihnimin en karanlık köşesinden yankılanan fısıltısını işittim. Bu krallıkta güçsüz olmanın ne demek olduğunu öğrendiğim an, her an gelebilecek sonumu kabullenmiş olan parçamdan. Şimdi o bana Kraliçe diye sesleniyordu ve kahkahalardan başka bir şey işitemiyordum.

Çünkü bu kader, ölümün kendisinden bile daha kötü olabilirdi.

Kral rahat bir tavırla, "Kelepçelerini çözün," diye emretti.

Nasırların tenime değmesiyle nefesim kesildi.

Kai.

Kendime engel olamadan başımı arkaya çevirdim. İçimi yakan ona bakma arzusundan başka bir şeye odaklanamıyordum.

Fakat gözlerimin değdiği gözler onun gri gözleri değildi. Hayır, kahverengi ve bariz bir nefretle bulanmış gözlerdi bunlar. Her kalabalıkta aradığım o gözler değil. Bana keyif veren bir huşuyla üzerimde gezinen gözler değil. Burnumdaki her çili, bedenimin her ürperişini sayan gözler değil.

Gelincik tarlasında bileğimdeki manşeti özensizce kesen İmparatorluk Muhafızı'nın karşısında nefesim titredi. Mermer zemini kirleten kirli kanımın her damlasının sorumlusu oydu. Hareketleri, bileklerimi saran zinciri umursamazca çekip altındaki deriyi daha da soyan eller gibi sertti.

Sulanan gözlerimden yaşların akmasını engellemek için gözlerimi kırpıştırdım. İçimde büyüyen zayıflığa meydan okurcasına başımı hafifçe iki yana salladım ve titreyerek o zayıflığı açık eden dudağımı ısırdım. Bakışlarım odayı taradı ve onu ararken bedenim acı içinde titredi. Çılgınca bir telaşla gözlerim tanımadığım yüzlerin üzerinde gezindi.

Lanet olsun rol yapmaya. Saklanmaya lanet olsun. Ondan, bizden ve ona ihtiyacım olan şu andan başka her şeye lanet olsun.

Fakat o hiçbir yerde yoktu. Loot Sokağı'nda gümüş sikkelerini çaldığım andan beri, ilk kez kendimi büsbütün yalnız hissettim.

Kilit tıkırdadı. Kelepçe açıldı.

Taşa çarpıp tıngırdayan kelepçeye kan bulaştı. Ses, süslü taht odasında çınlayıp sonun gelişini duyurdu. Bedel karşılığı verilen özgürlüğün sesiydi bu.

"Böyle çok daha iyi."

Gözlerimi şaşkın kalabalıktan ayırdığımda Kral'ın tatlılıkla gülümsediğini gördüm. Acıyan bileklerimi ovuşturarak Kitt'in bakmaktan kaçındığım o küçük kara kutudan ayrılan elini uzatışını izledim. Avucuna, iyi niyetli jestine hayretle bakakaldım. O tek dokunuş, bir haini geleceğin kraliçesinden ayırıyordu.

Bakışlarım Kral'a çevrildiğinde başını bir kez, güven verici bir şekilde salladı. Fakat bakışında bir hatırlatma vardı: Bu olanlarda hiçbir söz hakkım yoktu.

Bu yüzden kirli elim onun mürekkep lekeli eliyle buluştuğunda beni daha yakına çekmesine izin verdim.

Merak ediyordum, sevgili babasının göğsüne kılıç saplayan eli tutmak, hatta kanına bulanmış parmağa yüzük takmak ona dayanılmaz geliyor muydu? Düşüncelerime cevap verircesine elimi nazikçe sıktı. Bu hareket beni teskin etme amaçlı olsa da herhangi bir tehditten çok daha fazla endişelendirdi.

"Biz Ilyalılar Veba'yı onlarca yıl önce yendiğimize inanıyoruz." Kitt'in sesi taht odasında yankılanıyordu. Babasından öğrendiğini bildiğim o tanıdık, kontrollü ve otoriter konuşma tarzı. "Evet, güçlerimiz Veba'nın bize bir lütfu ama aynı zamanda bir nefret aracı. Çünkü bizi öldürmesi gereken bir hastalığın sonunda daha güçlü çıkan taraf Seçkinler oldu. Zayıf krallığımızı fatihlerden koruyan Seçkinler. Arınma Sınavlarında güçlerini sergileyen Seçkinler."

Odadan Kral'ı onaylatan mırıltılar yükseldi ve ardından, başlar gururla sallandı. Dilimi ısırdım ve öfkem yanaklarıma kırmızı bulaştırana kadar büyüdü. Ben onların Sıradan eğlencelerinden, zayıflık numunelerinden başka bir şey değildim. Dürtülmek, kurcalanmak, aşağılanmak ve utandırılmak için bir kaideye yerleştirilmiştim.

"Fakat Veba'dan kurtulanlar sadece Seçkinler olmadı, değil mi?"

Sorusu, dilimde öfkenin soğumasına ve ağzımın kurumasına neden oldu. Yüzümü ona çevirip, dillendirilmemiş her ima karşısında dişimi sıkarken zaman yavaşlamıştı sanki.

"Hayır, Sıradanlar da kurtuldular," diye devam etti, sakince. "Hayatta kalmayı başaran ama beceriler kazanamayan Ilyalılar. Seçkinlerle yıllarca birlikte yaşadıktan sonra sürgün edildiler ve güç eksikliklerinden dolayı durmadan peşlerine düşüldü."

Avucunun içindeki avucum terledi. Tüm bedenim donakalırken bunun cezam mı yoksa beklediğim kurtuluş mu olduğundan emin değilim.

Kral –bir zamanlar tanıdığım Kitt– yeşil gözlerini saraylıların üzerinde gezdirdi. Sarı saçları, başının üzerinde bir hale gibi parlayan yaldızlı tacının kıvrımlı telleri arasından seçiliyordu. Kontrollü konuşuyordu. Sakin. Prova edilmiş bir tonda. "Ve eğer şanlı krallığımızın devamını sağlamak istiyorsak, Sıradanları tekrar topraklarımıza kabul edeceğiz."

Dizlerimin bağı çözülecek olunca Kitt beni tutup dengeledi. Bunun olacağından şüphelenmiş ve sözleri karşısında yıkılmamı önlemek için elimi tutmuş gibi. Etrafımdaki yüzler bulanıklaştı; ağızlar hareketlendi ve eller itirazla kalktı. Fakat ben hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey görmüyordum. Sadece o an ve sonrası için hissettiğim umut vardı.

Kitt'in ağzı tekrar kıpırdadı. Gürleyen kalabalığın sesini ve kulaklarımdaki çınlamayı aştı. "Tüm endişelerinizi zamanı geldiğinde ele alacağım. Fakat içinizin rahat etmesi için hemen ayrıntıya ineyim. Babamın tahtına oturduğumdan beri, Ilya'nın ne kadar vahim bir duruma doğru sürüklendiğinin farkına vardım. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde krallığımız hakkında daha önce hiç öğrenmediğim kadar çok şey öğrendim." Başını kalabalığın içindeki bir figüre doğru eğerek devam etti: "Calum bir zamanlar esirimdi. Bir zamanlar radikal olduğunu düşündüğüm bir Direniş lideriydi."

Kalbim tekledi, gözlerim onu aradı. Ta ki...

İşte orada duruyordu; kalabalığın içinde yutulmuş. Önce soluk sarı saçlarını, ardından da temkinli mavi gözlerini buldum. Bakışlarımı üzerinde hisseden Calum bana bakıp başını yavaşça salladı. Ona gülümsemek için can atarken, dudaklarımı kenetleyip bu isteğimle mücadele ettim. Bunun yerine, içimdeki düşünce kasırgasını muhtemelen okuduğunu bilerek minnetimi zihnimde dile getirdim.

Kitt konuşmasına devam edip taht odasına yayılan mırıltıları bastırdı. "Fakat hainice eylemleri yüzünden onu sorguladıkça, o bana kendi krallığım hakkında daha fazlasını öğretti. On yıllardır süren tecrit nedeniyle kaynaklarımız tehlikeli ölçüde azaldı. Sınırlarımız içinde, kenar mahallelerde yaşayan ve sayıları giderek artan insanları barındırmaya yetecek kadar yer yok ve kayıtlar, gıda tedarikimizin yıllar içinde endişe verici düzeyde azaldığını gösteriyor."

Ilya'nın yaklaşan kıyameti Kral'ın dilinden sakince dökülüyordu. Kitt kaçtığımdan beri her saniyesini babasının ona bıraktığı başarısızlıklar listesine bakarak geçirmişti sanki. Zihnim krallığın ne kadar kırılgan olduğu gerçeğini Kai'ın önüne serdiğim Scorches'daki o ana gitti. Tüm hayatım, kalabalık ve aç kenar mahallede geçmişti. Kayıtların ilk elden bildiğim bir kıtlığı yansıtması şaşırtıcı değildi.

"Dor ve Tando hayvanlarını, mahsullerini ya da Scorches'a nasıl uyum sağladıklarına dair bilgiyi bizimle paylaşmayı reddediyor." Kitt bakışlarını şaşkın kalabalığın üzerinde gezdirdi. "Onlar olmadan ne genişleyebiliriz ne de karnımızı doyurabiliriz. Izram'ın suları, Shallows, yıllar geçtikçe çok daha tehlikeli hâle geldi. İçindeki balıklar bile kıyılarımızdan uzak duruyor." Sesi ciddileşirken ben her sözcüğe kilitlendim. "Sınırlarımızı açmazsak ve Sıradanların bir kez daha aramızda yaşamasına izin vermezsek bu Seçkinler krallığı yıkılacak."

Kral onları sadece mantıkla susturmadan önce bağırışlar yükseldi. "Dahası Seçkinler toplumu olarak kalırsak çevremizdeki şehirler bizimle ticaret yapmayacak. Babam otuz yıl önce Arınma'yı başlattığında Ilya Dor, Tando ve Izram ile bağlarını kopardı. Biz onların kaynaklarından mahrum kaldık; onlar da bizim kaynaklarımızdan. Bu kopuk bağ kolay kolay onarılmayacak. Bu krallıklar artık Seçkinlerden hiç hazzetmiyor."

Göğsümde bir sıcaklık hissetmeye başladım. O kadar yabancı bir histi ki neredeyse umut olduğunu fark edemeyecektim. Fakat Dor'un düşmanlığına bizzat tanık olmuş, Seçkinlere duydukları nefreti paylaşmıştım. Güçlere sahip oldukları için değil, güçleri olmayanlara davranışlarından ötürü Seçkinlerden nefret ediyorlardı. Onlarca yıl kibirle onları dışlayan Ilya'nın barışı sağlamak için bir iyi niyet jesti yapması gerekecekti.

Yine ayaklarımın üzerinde iki yana sallanıyordum.

O iyi niyet jesti bendim.

Zihnim bulanıyordu. Karşımda dikilen kadere karşı hissizdim. Bir Sıradan olarak tek umudum birleşik bir Ilya'ydı. Yuvam, hayatta kalmak için artık olmadığım bir şeymişim gibi davranmak zorunda olmadığım bir yer. Fakat o şüpheci, kavgacı yanım Kitt'in bunu istemesinin mümkün olmadığını söylüyordu. Babası Sıradanların kökünü kazımak için elinden gelen her şeyi yapmışken isteyemezdi.

"Paedyn Gray'e gelince..." İsmimi işitmek, beni ürkütüp rahatsız edici bir gerçekliğe geri döndürdü. "Onun ihaneti göründüğü kadar basit değil. İzdivacımız çevredeki krallıklara bir barış teklifi vazifesi görecek. Bu inanç gösterisi Sıradanların Ilya'ya geri dönmesini sağlayacak ve dolayısıyla, komşularımızı misafirperver Seçkinlerle yeniden ticarete başlamaya ikna edecek." Kitt gergince gülümsedi. "Evliliğimiz hükümdarlığımın ve Ilya'nın en güçlü döneminin ilk adımı olacak."

Her kelimeyi didik didik ediyor, anlamlandırmak için heceleri çekiştiriyordum. Sonra Kitt bana doğru döndü ve yüzüğü kadife kutusundan çıkardığında tüm düşünceler yok oldu. Baş döndürücü, kısa bir an için yutkunduğumu işitebileceğini, gözlerimdeki paniği görebileceğini düşündüm.

İşte o anda bakışı yumuşadı ve ben gözlerinde yansımamı gördüm.

Her korkuyu, tedirginliğin her zerresini. Hepsini ve daha fazlasını taşıyordu. Çünkü titreyen elindeki o yüzük, ona nefret etmesi öğretilen her şeyi temsil ediyordu. Yine de orada, karşımda dikiliyor; bu krallığı kurtarmak için sevgili babasının isteklerine karşı geliyordu.

Bu yüzden sol elimi kaldırmasına izin verdim. Her endişeyi bastıran istekliliği görmesine izin verdim. Kral'ın gerekçeleri benimkilerle uyuşmasa bile, her zaman yaratmayı hayal ettiğim farkın vücut bulmuş hâli olma sırası bendeydi. O, sadece bu krallığı mümkün olan her şekilde kurtarmak isterken, ben sadece birleşik bir Ilya için onunla evleniyordun.

Ben Sıradanların uğruna kanını akıttığı ve öldüğü kurbandım.

Ben onların yoksun olduğu güçtüm.

Yüzük kırık tırnağımın üzerinde titriyordu. Kitt'in gözlerime çevirdiği gözleri sessizce izin istedi.

Hayatımın her anı bu ana varmak içindi. Bu cesur, geçici saniyeye.

Başımı sallamamla yüzüğü parmağıma geçirdi.

2. BÖLÜM

Kai

Yüzük onun parmağına dolanana kadar azap nedir bildiğimi sanıyordum.

Hayır, azap elle tutulur bir şeydi ve bronz teninin üzerinde parıldıyordu. Gözlerimi kırpmadan kardeşimin onun parmağına taktığı sembole baktım. Bağlayıcı. Sonsuz. Felaketim.

Uyuşmuş dudaklarımdan her an bir kahkaha dökülebilirdi. Mahvım olacağının sözünü vermemiş, şimdiden ölümüm olmamış gibi. O şimdiye kadar arzuladığım en yıkıcı şey olsa da beni yok edecek olan parmağındaki elmastı.

Paedyn'i ona hayretle bakan kalabalığın arasından izliyordum. Hayatımın geri kalanında izleyeceğim gibi. Günlerimi onun hizmetinde geçirmek zorunda kalacağım, ama asla yanında değil. Gölgesinde, ama asla gerçekten görülmeden. Kraliçem olmadan çok önce boyun eğdiğim bir kıza aşık olarak.

Kitt kenara çekilip saraylıların nişanlısını tam olarak görmesine izin verdi. Kısa saçları, başını her yavaşça çevirişinde omuzlarının üzerinde fısıldıyordu. Gümüş, bronz tenle buluşuyor, boynundan süzülen izi takip ederek ilerliyor; yırtılmış deri, bıçağın keskin ucu gibi parlıyor. Mavi gözleri kalabalığı hızla delip geçiyor; arayış içinde ve bir o kadar da kararsız.

Odayı çevreleyen çok sayıdaki mermer sütundan birinin arkasına geçip delici bakışından belki de ilk kez kaçtım. O okyanus gözlerinde boğulmak söz konusu olduğunda elimden istekli olmaktan başka bir şey gelmezdi. Fakat şimdi, birlikte battığım çapa o değilse boğulmayı aklım almıyordu.

Sorular odanın içinde uçuşuyor, her biri bir suçlamanın üzerinde sallanıyordu. Saray ahalisinin kendi kafa karışıklığımı dillendirişini dinleyerek kargaşanın içine karıştım. Çünkü Kitt'in ağzından çıkacağını düşündüğüm son karardı bu ve beni bu karardan haberdar etmeye gerek bile görmemişti.

Boynumu çevirirken, kaynayan öfkenin İnfazcı'nın kayıtsızlık maskesini erittiğini hissettim. Bu odadaki herkesin becerileri üzerimde baskı oluşturmaya başlıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Öfke, hissetmeme izin veremeyeceğim kadar tehlikeli bir duyguydu. Tek bildiğim, derimin altında titreşen güç olana kadar duyularımı köreltip Hükmedici becerimi güçlendirdiğiydi.

Fakat kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Bunu ona, bize, sonrasındaki tüm saniyelerin merkezinde onun yer alacağını umarak geçirdiğim her saniyeye yapan bendim.

Peşine düşüp onu yakalayan canavar bendim. Onu bu kadere teslim eden canavar bendim. Ve artık onu hak etmek için çabalamayı bıraktığımda çok daha kötü olacağımdan korkuyordum.

Bir adam kulağımın dibinde bağırıp, elini o kadar iğrenç bir şekilde salladı ki içimden o eli kırmak geldi. Daha da iyisi, belki onun Alevci yeteneğini ödünç alıp uzun dilini ağzının içinde kavururdum.

Adamın şansına, Kitt'in sesi yankılanan bağırışlar arasında ben düşüncesizce bir şey yapmaya fırsat bulamadan yükseldi. "Tüm sorularınızı ileride yapılacak resmî bir toplantıda yanıtlayacağım. Ardından nişanlandığımızı çevre krallıklara duyuracağız."

Nişan.

Ayaklarımın altındaki zemin çöküyordu sanki. Ne vardı o gelincik tarlasında kalsaydık? Kraliçe olmak istiyorsa günlerimin geri kalanını

ona çiçeklerden taçlar yaparak geçirirdim. *Benim* kraliçem. Kitt'in değil. Ilya'nın değil. *Benim.*

Gözlerim Paedyn'in üzerinde gezinip her hareketini takip etti. Kitt elini sallayıp tüm konuşmaları susturdu. O anda, o tek harekette, babamızı gördüm. Sanki saraylıların karşısında dikilen kişi oydu ve Kitt onun gölgesinden başka bir şey değildi.

Bu Kral, iki hafta önce ardımda bıraktığım Kral değildi. Bu Kral ağırbaşlı, sakin ve yaptığı her hareketin bilincindeydi.

Her zaman olduğu gibi gözlerim yeniden Paedyn'e çevrildi. Odanın diğer ucuna doğru ilerlerken omurgası kaskatı kesilmiş ve gözleri, hâlâ birkaç metre ötedeki yüksek kapıların yanında onu bekleyen hizmetçiye dikilmişti. Kalabalığın arasından ilerlerken alaycı bakışlar her adımını takip ediyordu. Tiksinti dolu ifadeler takınmış onlarca yüz ona yaklaşırken, o her saniye daha da cesaretleniyordu. Bir adam onun yoluna çıkmadan önce ben çoktan harekete geçmiştim.

Alçakça sözlerini belli belirsiz mırıldanacak kadar yaklaşsa da ağzından fırlayan tükürüğün Paedyn'in çillerine sıçradığı gözümden kaçmadı. Adamı o kadar güçlü bir şekilde itip uzaklaştırdım ki Gürbüzlerden birinin becerisinin yüzeye çıkmasına izin verip vermediğimden emin olamadım. Bu pervasız hareketle kendimi bir anda Paedyn ile canına susadığı her hâlinden belli olan adamın arasında buluverdim. Öne adım atıp, çıkardığım olayı izleyen hayretler içindeki kalabalığı görmezden gelerek adamın tepesinde dikildim. Çünkü işin aslı, bu saraylıların hakkımda ne düşündükleri umurumda bile değildi. İtibarımın daha da kötüye gidemeyeceği kesindi.

"Bir daha pis nefesini ona yaklaştırırsan," diye hırladım, "bunun son nefesin olması için bizzat elimden geleni yaparım."

"Hayır."

Sesi tüm delice düşüncelerimi susturdu. Sanki ferahlık denen şey onun varlığından başka bir şey değilmiş gibi varlığımı sardı. Paedyn yanıma geldi. Gözleri, rengi ölü gibi solan adama sabitlenmişti. "Hayır," diye tekrarladı, ölümcül bir sesle. "Bana ya da halkıma hakaret etmek için alacağın bir sonraki nefesin tattığın son nefes olması için elinden

geleni yapacak kişi *ben* olacağım. Seçkin yaşamına son veren ben, bir Sıradan olacak."

Gözlerini adama dikmişti. Heybet varlığının dokusuna işlemiş gibiydi. Taht odasını boğan ani sessizlikte kulaklarım çınladı. Tüm gözler ona çevrilmiş, tüm ağızlar onun sözleri karşısında açılmıştı.

Müstakbel kraliçem az önce ilk hükmünü vermişti.

Elleri o kadar titriyordu ki o lanet yüzük parmağından kayacaktı.

İçerideki boğucu taht odasından, dedikoducu saraylılardan kaçarak onu çift kanatlı kapıdan dışarı çıkana kadar takip ettim. Şaşaalı koridorlarda adımlarını hızlandırdı. Zümrüt süslemeler arasında ne kadar yersiz göründüğümüzü ancak hayal edebiliyordum. İnfazcı –yarı çıplak ve bandajlarla sarılmış– ve Kral'ın –üstü başı kanlı ve kirli – nişanlısı.

"Paedyn," diye seslendim, adımlarımı uzatarak.

Bu, sadece onun başka bir köşeyi hızla dönmesine neden oldu. İç çekip tekrar denedim.

"Pae, bekle."

Aniden durdu. Titreyerek. Uzakta olmama rağmen omuzlarının titrediğini görüyor, nefesinin titrediğini işitiyordum. Dengesini sağlamak için bir elini duvara yasladı ve ben tekrar seslenmek üzereyken arkadaki koridora bir insan sürüsü doluştu.

Kahretsin.

Hızlı düşünmeliydim. Tüm saray müstakbel kraliçelerini koridorda nefes nefese bulmadan önce Paedyn'i oradan çıkarmalıydım. Veba bilir, belki de paniğini zayıflamış Sıradan kanına bağlayacaklardı.

Aklıma gelen tek şeyi yapmadan önce gözlerim Paedyn'in yaslandığı duvardaki bir kapıya takıldı.

"Pekâlâ, kalk bakalım," diye mırıldandım ve bacaklarını kollarıma alıp bedeninin geri kalanını omzumun üzerinden attım.

Bu yaptığım dikkatini çekmeyi başardı. Uyuyan bir canavarı uyandırmıştım sanki. "Sen ne yaptığını?.." Kollarımda çırpınıyor, tırnakları sırtımın çıplak derisine saplanıyordu. "Beni... yere... indir."

Kapıya yöneldim. Peşimden bir sürü ses geliyordu. "Cazip bir fikir

ama şu anda kıçını kurtarmakla meşgulüm." Dudaklarımı seğirten sırıtışı göremese de gülümsediğimi sesimden anladığından emindim. "Kıç demişken, arkadaki manzara nasıl Gray?"

"Mide bulandırıcı," dedi.

Kapıyı sertçe açıp içeri girdim. "Sol ayağının seğirdiğini görebildiğimi biliyorsun, değil mi?"

İhanet eden uzvuna anlamsız seslerle homurdanarak karşılık verdi. Neredeyse sallanan başını kapattığım kapıya çarpacaktı.

Karanlık, küçük alanın her santimini yutuyordu.

Onu nazikçe önümdeki zemine bıraktım. Nefesinin ısınan tenimi gıdıkladığını hissediyordum. Ellerim bedeni üzerinde gezindi. Gömleğinin ince kumaşına takılan nasırlarım, avuçlarımın kalçalarının üzerinde kaymasıyla gömleği yukarı çekti. Bu boğucu karanlıkta bedenini göremiyordum. Bu yüzden o bedenin her santimini hissetmekle yetinmek zorundaydım.

Nefessiz bir sesle konuşunca onu daha sıkı kavradım. "Neredeyiz?"

"Muhtemelen unutulmuş bir süpürge dolabında," diye mırıldandım. "Tüm sarayın müstakbel kraliçelerini pejmürde bir hâlde görmesine izin veremezdik, değil mi?"

Sözlerim güya alaycı olmalıydı. Fakat dişlerimin arasından buruk bir şekilde dökülüyordu. Bedeninin ellerimin altında titrediğini hissettiğim an o sözlerden pişman oldum. Hatamı telafi etmek adına, "Hey," dedim, sendeleyerek bana yaslanana kadar gömleğinin eteklerini çekiştirdim. "Konuş benimle."

Kalbinin her atışını göğsümde hissedebiliyordum. İşte tam o anda onu oyalama girişimim suya düştü. Tekrar çöktü; sesiyle birlikte sakin duruşu da çatlayıp yıkıldı.

"Ben... Bunu yapamam. Bunu yapmak istemiyorum." Başını hararetle iki yana sallayışını her seferinde hissettim. "Ölmeye hazırdım. Gördüğüm son şey olmana hazırdım ama şimdi..."

"Böyle söyleme," dedim güçlükle. Başka bir korkum da ağzından kaçmadan sözünü kestim. "Bunun olmasına asla izin vermem. Sana söz verdim ve her şeyi yoluna koyacağım."

"Yoluna koymak mı?" Gülüşü gıcırtıdan hâlliceydi. "Kai, bu artık bir ölüm kalım meselesi değil. Bu..." Soluklandığında titreyen parmak-

larını üzerinde gezdirdiği şeyin yüzük olduğunu anladım. "Bu, ölüm bizi ayırana kadar."

İşte yine o öfke dalgalar hâlinde üzerime çöküyordu. Çünkü o benim ölümüm olmalıydı; bir başkasının hayatı değil. Bu dünyada tapacağım ve öbür dünyada sürünerek ulaşacağım kişi o olmalıydı. Fakat şimdi o, bir krala bağlanmıştı ve ben onun katilinden başka bir şey değildim.

Ona elimden geldiğince uzun süre tutunabilmenin telaşıyla ellerini bulmaya çalıştım. Başparmağındaki halkayı döndürerek, "Bu yüzüğe odaklan," dedim. "Babanın yüzüğüne, kardeşiminkine değil. Ben bir çözüm yolu bulana kadar her zaman yaptığın gibi döndür yüzüğünü. Onunla oyalan."

Zayıf bir alaycılığın bedenini titrettiğini hissettim. "Fakat babama ait değil bu. Ona ait sayılmaz." Sesi her sözcüğün ağırlığı altında titriyordu. "Hayatıma dair bildiğimi sandığım her şey bir yalanmış. Şimdi de ölmemi istediğini sandığım biriyle birlikte yaşamam mı bekleniyor?"

Adam Gray'in evlatlık kızı olduğunu bir anda keşfetmesiyle başa çıkmasına nasıl yardım edeceğimi bilemediğimden başımı iki yana salladım. Kan bağıyla değil, şans eseri ve bir yabancının ihmali sonucunda onun kızı olmuştu. İş onu bu kafa karışıklığından, bu acıdan kurtarmaya geldiğinde ben hiçbir işe yaramıyordum.

"Bunların hiçbirini anlamıyorum," diye devam etti telaşla. "Şimdiye kadar ölmüş olmalıydım. Veba'nın unuttuğu bu krallıktaki herkes beni tahtta değil, ölü görmek *istiyor.*" Gölgelerin içine doğru bir iç çekti. Nefesi tenimde gezindi. "Fakat Kitt haklı. Ilya Sıradanları tekrar kabul etmezse krallıklar ticarete açılmayacak. Dor'da Seçkinlerden ne kadar nefret ettiklerini gördün." Başını hızla iki yana salladığını hissettim. "Birleşik bir Ilya'yı hep herkesten çok istedim; Kral bunu gönülsüzce yapsa bile. Fakat..."

"Fakat Seçkinler Sıradan bir kraliçeyi o kadar kolay kolay kabul etmeyeceklerdir," diye cümlesini onun yerine bitirdim. "Lanet olsun, Sıradanların Ilya'da özgürce yaşaması fikrini bile kolay kolay kabul etmeyeceklerdir."

Göremediğim ama şeklini ezbere bildiğim ağzından sözcükler dö-

külmeden önce bir sessizlik oldu. "Kitt'in kontrolden çıktığını sanıyordum. Kederli ve öfkeli olduğunu sanıyordum." Titrek bir nefes. "O taht odasına adımımı atar atmaz göğsüme bir kılıç saplamanı emredeceğini düşünmüştüm."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandım. "Ve onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmaya hazırdım."

Sesindeki acı beni irkiltti. "Kai..."

"Pae. Kitt'in planladığı şeyin bu olduğundan haberim yoktu." Kirli parmaklar saçlarımın dağınık tellerini taradı. "Ilya'nın yıllar boyunca yaşadığı kargaşadan az da olsa haberim oldu. Bunun nedeni de kenar mahallelerde bu kaleyi dolduran herkesten daha fazla zaman geçiriyor olmamdı. Scorches'da yiyecek ve toprak eksikliği konusundaki şüphelerimi doğruladın. Fakat durumun bu kadar vahim olduğunu fark etmemiştim."

Başparmağındaki yüzüğü döndürdüğünü hissedebiliyordum.

Paedyn usulca, "Buradan ayrıldığında onun kendinde olmadığını söylemiştin," diye söze girdi. "Yas tutuyordu. İnsanlar onun deliliği hakkında fısıldaşıyorlardı." Sonraki sözcükler kafasından koparıp alınmış, dalgınca bir düşünceydi. "Peki, ne değişti?"

"Bilmiyorum." Gözlerimin önüne Kitt'in masasının üzerindeki dağınık kâğıt yığını ve o kâğıtları karıştıran lekeli elleri geldi. "Bilmiyorum."

Karanlık, uzun bir süre bizim adımıza konuşup etrafımızı sardı ve kulaklarımızı boğuk bir uğultuyla doldurdu. Ta ki ben bir kez daha gömleğinin yıpranmış eteğinin ucunu çekiştirene dek. Paedyn bedenimde eriyor, bu da beni ferahlatıyordu. Ta ki sessiz itirafı gelene dek: "Bunu atlatabilir miyim bilmiyorum."

Ona sertçe, "Daha kötülerini atlattın," diye hatırlattım. "Ayrıca, taht odasındaki o adamla başa çıkarken hiç zorlanmıyor gibiydin."

"Sen de öyle," diye karşılık verdi. O sözlere eşlik eden çelik gibi bakışı zihnimde mükemmelen canlandırabiliyordum. "Benim savaşlarımı vermene ihtiyacım yok."

"Ah tatlım," diye mırıldandım, "buna ihtiyacın olmadığını biliyorum. Fakat senin İnfazcı'n olacaksam buna alışsan iyi edersin."

Başını yalvarırcasına iki yana salladı. "Ben kimsenin kraliçesi değilim."

"Öyle mi?" Parmaklarım yanağını bulduktan sonra burnunun pürüzsüz yamacında gezindi. "O hâlde üzerimde ne kadar büyük bir güce sahip olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

"Tamamen güçsüz olduğumu unutmuş gibisin Prens."

Sözleri keskindi; nefesi boynumda gezdirdiği bir bıçağa dönüşmüştü sanki.

"O zaman benim zayıflığım ol."

"Kardeşinle nişanlı olduğumu biliyorsun," diye fısıldadı. Dudakları dudaklarıma tehlikeli bir şekilde yakındı.

Yutkundum; sesim sertleşti. "Şimdilik."

Sertçe, "*Sonsuza dek*," diye fısıldadı. "Bundan kurtulmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum ve eğer Kitt'in taht odasında söyledikleri gerçekse, Ilya'nın ve içindeki Sıradanların geleceği buna bağlı demektir."

Alnı alnımla buluşana kadar yüzümü eğdim. "Bu kadar kolay gitmene izin vermeyecek kadar bencilim."

"O hâlde rol yap."

Başparmağım alt dudağının üzerinde tembelce gezindi. "Bu, sana her dokunmak istediğimde seni bir dolabın içine sürüklemem gerektiği anlamına mı geliyor?"

Onunla oynuyor, her sözcüğün ağzımda bıraktığı buruk tadı görmezden gelmeye çalışıyordum. Bunun onun kaderi olmasına izin vermeyi reddetsem de korku etrafımı sarıyor, onu kızdırırken bile göğsümü sıkıyordu. Çünkü eğer gerçekten o Kitt'e ait olursa hayatımın geri kalanını onun yasını tutarak geçirecektim.

Bu yüzden zihnimi uzaklaştırdım. Dikkatimi başka yöne çektim. Onu son kez arzuluyor olma ihtimaline karşı, her zamankinden daha da çok arzuladım.

Sesine sızmaya başlayan cılız gülümsemeyi işitebiliyordum. "Bana hiç dokunmaman gerek."

"Yine de sen, bunu yapmam için bana emir verebilirsin," dedim. "O zaman sadece emri yerine getirmiş olurum."

Gülüşü hırıltılıydı. Çıkardığı sesi zihnime kazıdım.

Kolları boynuma dolandı. Kitt'e de böyle sarılacak mıydı?

Burnu burnuma sürtündü ve sessizce bir başkasının burnuna asla dokunmaması için yakardım.

Kapı açıldığında dudakları dudaklarıma henüz değmişti.

3. BÖLÜM

Paedyn

"Göründüğü gibi değildi."

Yumuşak bir iç çekiş. Başının öne arkaya hareketiyle üstündeki dağınık topuz sallandı. "Dediğim gibi, dışarıdan nasıl göründüğünü bilmiyorum çünkü hiçbir şey görmedim."

"Ellie," dedim bıkkınlıkla. "Ne gördüğünü çok iyi biliyorsun."

Bağından kurtulmuş bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Böylece dikkatimi dudaklarını yukarı kıvıran gülümsemeden alabilecekti sanki. "Sadece süpürge almak için oradaydım ve yaptığım da tam olarak buydu." Masumiyetini vurgulamak istercesine, süpürgeyi kaldırıp koridorda ilerlemeye devam ederken ben de peşinden gittim.

Yanından geçtiğimiz yüzleri bulanıklaştıran ve yanaklarımı boyayan kızarıklığı serinleten tempolu adımları için minnettardım. Zihnim kapının açılıp İnfazcı ile müstakbel kraliçesinin karanlıkta birbirine dolandığı anı tekrarlamaktan başka bir şey yapmayı reddediyordu. Birbirimizden ayrılmıştık ama bu, Ellie'nin kahverengi gözlerinin bizi tanıyıp fal taşı gibi açılmasından önce olmamıştı.

Yine de bir gülümseme dudaklarımı kıvıracak oldu. Yüzüme yayılmasına fırsat vermeden elimle üzerine bastırdım. Çünkü bu utanç verici anı ne kadar uzun düşünürsem bana o kadar komik geliyordu. Tüm hayatım darmadağın olmuştu ve benim tek yapabildiğim avucumdaki kırık parçalara bakıp gülmekti. Aynaya bakmaya cesaret edemiyordum

çünkü karşıma çıkacak şey, her hatanın, tenime kazınmış her trajedinin ve bu her ikisinin pusuda bekleyen gölgelerinin bir mozaiğiydi.

Güçsüz. Babasız. Adena'sız. Bunlar zaten hayatta kalabilmek için mücadele ettiğim şeylerdi. Yine de ölümüm parmağımdaki yüzükten olabilirdi.

Avucumun altından boğuk, ama Ellie'nin omzunun üzerinden endişeli bir bakış atmasına neden olacak kadar yüksek sesli bir kahkaha döküldü. Hep içinde sadece bir tutsak olacağımı düşündüğüm şatoda körü körüne onu takip ettim. Parmaklarım, artık beni bir başkasına bağlayan süslemeli yüzükle oynuyordu. Yüzük ışıkta parıldıyordu, sivri bir dilin henüz keskinleştirmediği bir sözcük gibi zararsızdı.

Olmayı hayal ettiğim onca yer arasında tahtın üzeri son sıradaydı. Bir zindan, evet. Bir kılıcın ucu, kesinlikle.

Çünkü Sıradanlar hükmetmezdi. Onlar korkuyla sinerdi. Bir köşeyi daha döndüğümüzde içinde bulunduğum durumun ciddiyeti bir kez daha yüzüme çarptı. Hizmetkârlar bön bön, İmparatorluk Muhafızları pis pis bakıyordu. Kahkaha boğazımda eridi. Mutluluk beni bekleyen geleceğin karşısında kayboluverdi.

Çünkü ben zayıflığın ta kendisiydim. Tüm Ilya benden nefret ediyordu. Krallıklarını kurtarmak için bile olsa bir kaideye oturtulacaksam, beni memnuniyetle aşağı iteceklerdi.

Ellie aniden bir kapının önünde durunca tuttuğu süpürge sapı neredeyse karnıma saplanacaktı. Zihnimi şimdiki zamana dönmeye zorlayıp, onu tertemiz odaya kadar takip ettim.

Bu odanın Sınavlar sırasında kaldığım oda olmadığını anlamam sadece iki adımımı aldı. Hayır, önümde sadece hayalini kurabileceğim türden bir şatafat vardı.

Ayaklarım pelüş döşemelerin üzerinde gezinirken, gözlerim şimdiye kadar gördüğüm en büyük yatak odasında gezindi. Ayrıntılı tavan süslemeleri duvar boyunca uzanıyor, her bir kemerli pencereyi çevreliyordu. Güneş yeşil halının üzerine bana doğru uzanıyormuş gibi vururken sıcak ışık içeri doluyordu.

Yatak sağ tarafın büyük bir kısmını kaplıyor, üzerinde asılı olan ipek

sayvan çiçekli yorganı gölgeliyordu. Her biri beyaz ve hayal edebileceğimden çok daha büyük olan masa, makyaj masası, gardırop ve halı odayı süslüyordu.

Gözlerim yavaşça Ellie'ye çevrildi. "Burası hangi oda ve onu neden ben kirletiyorum?"

Dudaklarını ince bir gülümsemeyle kenetledi. "Burası kraliçe süiti tabii ki. Yani yeni kraliçe süiti. Merhum Majesteleri Kraliçe Iris'in anısı hâlâ eski süitte yaşıyor."

Sözleri beni kaygılandırıp benzimi soldurdu. "Burada yaşayacaksın. Umarım her şey tatminkârdır?"

"Tatmin..." Daha sözcüğü şaşkınlıkla tekrar edemeden derin bir nefes aldım. "Ellie, bu şatoya dair her şeyi standartlarımın çok üzerinde bulduğumu unutacağın kadar uzun zaman geçmedi."

Gülümsemesi ondan beklemeyeceğim kadar muzipti. "Evet, ilk tanıştığımız gün bana çöpten nasıl sürünerek çıktığını anlattığını hatırlıyorum."

Sözleri karşısında duyduğum ani üzüntüyü yutup az da olsa gülümseyebildim.

Kalemizi düşününce kalbim sızladı. Adena'yla kenar mahallede çerçöpten yaptığımız sığınağımız. Onu çöpe benzettiğimi düşünmek midemi bulandırdı. Yine de çıplak gözle bakıldığında tam olarak böyle göründüğüne ve onca yıl boyunca bozulmadan kalmayı başarmasının nedeninin bu olduğuna emindim.

Şimdi muhtemelen bomboştu. Adena'nın sıcaklığı olmadan soğuk ve parlaklığı olmadan donuk.

Güneş, kum ve Adena'nın kucağımdaki kanlı, perişan bedeni bir anda gözlerimin önünden geçti. Son nefesini verirken çıkardığı sesi, Çanak'ta etrafımızı saran kana susamış Ilyalıların ayaklarını yere vurarak çıkardıkları gümbürtüyü unutmak için kendimi zorladım ve gözlerimi kırpıştırarak anıyı zihnimden uzaklaştırdım.

"Paedyn?"

"Hım?" Başımı kaldırdığımda Ellie'nin yumuşak yüz hatlarını boğan endişeli bir ifadeyle karşılaştım. Yere baktığımı fark etmemiştim bile. "Affedersin, evet, her şey fazlasıyla tatminkâr."

Boğazımı temizleyip odanın içine doğru bir adım daha attım. Sol

tarafımdaki aynı derecede nefis bir tuvalet olduğuna emin olduğum şeyi görmezlikten geldikten sonra, adım atacak çok daha cazip bir şey buldum.

Göz açıp kapayıncaya kadar kendimi balkona attım. Ellie'ye omzumun üzerinden uçarı bir gülümsemeyle bakıp sonra camlı kapıları iterek açtım ve geniş, taş zemine çıktım.

Altımda uzanan güzelliği seyrederken serin hava parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. O yükseklikten bahçeler nefes kesici görünüyordu. Dairesel, parke taşlı yolların etrafındaki sıra sıra fidanlar, her köşede birbirine karışan renkler. Kitt'in üzerine su sıçrattığım çeşme tüm bunların merkezinde yer alıyordu.

Kitt.

Sınavlar sırasında benim için sadece Kitt'ti o. Bir prensti, evet. Sadece yüzü babasının kopyası olan. Fakat aynı zamanda arkadaşımdı. İhanet ettiğim arkadaşım. Bunun için beni öldüreceğini, hatta çok daha fazlasını yapacağını düşündüğüm arkadaşım.

Oysa artık *o* çok daha fazlasıydı. Önce bir dost, sonra düşman olmuştu ve artık geleceğimdi.

Bu düşünce ve arkasındaki her ima tüylerimi ürpertiyordu. Topuğumun üzerinde dönerek *–kraliçe–* süitime geri döndüm ve Ellie'nin sabırla dönüşümü beklediğini gördüm.

Balkon kapılarını kapatıp, aslında ne o an ne de şüphesiz uzun zamandır hissettiğim bir umursamazlıkla kapılara yaslandım. "Kraliçe nerede? Yani... dul kraliçe."

Dilime dolanan sözcükler yüzünden yüzümü ekşitsem de Ellie –bir melek olduğundan– ben daha ayrıntılara inmeye fırsat bulamadan cevap verdi. Alçak sesle, "Şatonun batı kanadına taşındı," dedi. "Revir orada. Fakat hasta olmasaydı bile artık bu odada kalmayacaktı. Çünkü bildiğin gibi burası *kraliçenin* odası ve..."

Kapıya yaslandım. "Ve ben kraliçe olacağım."

"Doğru." Ellie yüzüne cılız bir gülümseme kondurdu. "Ben de senin özel hizmetçin olmaktan onur duyarım. Tabii beni kabul edersen."

Bıkkın bir kahkaha attım ve bu bana iyi geldi. Bedenimin acıdan

başka bir şeyle titremesi güzel bir histi. Hıçkırık dışında bir ses çıkarmak. "Ellie, gerçekten kraliçe olursam bir gün daha çalışmak zorunda kalmamanı sağlayacağım."

Utangaçça, "Ah, çalışmayı dert etmiyorum," dedi. "Meşguliyet oluyor. Ayrıca, sana hizmet etmeyi istiyorum."

Dudaklarımdan bir kahkaha daha sıyrıldı. Bu seferki öncekinden daha alaycıydı. "İstiyor musun? Olup biten her şeyden sonra mı?" Ona doğru birkaç adım attım. "Söylentileri duymuşsundur. Muhtemelen gerçeği bile."

Gözlerime bakmaktan kaçınarak, "Eminim kendince sebeplerin vardı," dedi usulca.

Yanıtı aniden gelen bir ferahlama gibi sarsıcıydı. Kendi sorumdan ürkerek yutkundum. "Fakat neden Ilya'nın geri kalanı gibi benden nefret etmiyorsun?"

Bunun üzerine beni süzdü. Aramızda uzun, sessiz bir an yaşanmasına izin verdi. "Ilya'nın geri kalanı seni tanımıyor."

"Peki sen tanıyor musun?" diye sordum, biraz fazla aceleyle.

"Çoğundan daha iyi. Birinin hizmetçisi olduğunda onun hakkında çok şey öğrenirsin." Sonra makyaj masasına doğru yürüyüp taburesini çekti ve pelüş kumaşın üstünü okşayarak beni yanına çağırdı. "Şimdi buraya gel de seni temizlememe izin ver."

İtaat ettim. Hantal hareketlerle ve kararsızca. O minderli koltuğa gömülmek bana geçmişe dönmek gibi geliyordu. Tek kaygımın beni bekleyen Sınavlardan sağ çıkmak ve damarlarımdaki Sıradan kanı olduğu geçmişe. Direniş'e katılmadan ve yozlaşmış Kral'ın göğsüne bir kılıç saplamadan önceki daha basit bir zaman dilimine.

Ve karşılığındaki ödülüm bu olmuştu. Başımda bir taç ve gırtlağımda bir krallık.

Ellie yumuşak bir sesle, soran bir tonda, "Saçlarını kesmişsin," dedi. Bir bezi ılık suyla ıslatıp cildime bulaşan, keçeleşmiş kanı temizlemeye başladı.

Çenemin üzerindeki epey inatçı bir lekeyle uğraşırken ona, "O kadar uzadı ki hayatta kalmak için kaçarken zorlamaya başlamıştı," diye mırıldandım.

Acınası gerçeğin yerine bunları söylemiştim. Çünkü bulaşan ka-

nın verdiği, beni Kai'a saçlarımı kesmesi için yalvartan o berbat hissi anımsamak istemiyordum. Çünkü hâlâ kan gördüğümde betim benzim atıyordu; hâlâ kanın katil ellerimdeki ıslaklığını hissediyordum ve sevdiğim bir insandan bir daha fışkıracağı anı görmekten korkuyordum. Fakat artık geriye sevdiğim fazla isim kalmamıştı ve bu fikrin üzücü fakat ferahlatıcı bir yanı vardı.

Ellie'nin ince bir makasa uzanışını izledim. "Uçlarını eşitlememi ister misin? Biraz dalgalı ve..."

Ağzımdan, "Hayır," yanıtı çıkıverdi. Sonra usulca, "Teşekkür ederim," diye ekledim. "Böyle kalsın istiyorum."

Ellie başını sallasa da gerekçelerimi sormak için can attığından emindim. Sorsaydı, ona söylerdim de. Saçlarımın yamuk uçlarının neden öyle kalmasını istediğimi itiraf ederdim.

Adena'nın sık sık kestiğim kâkülü gibi kalmasını istiyordum.

O eşitsiz, gümüş teller beni Adena'nın kıvırcık kaküllerini yıldızlardan başka bir şey görmeden kestiğim Kale'deki uzun gecelere bağlıyordu. Ben saçlarında eğri büğrü bir çizgi çizerken Adena gıdıklanıp kıkırdardı. Sonra da ikimiz de bu talihsiz sonuç için birbirimizi suçlarken gülerdik.

Artık bu ayrıcalığa bir daha asla sahip olamayacaktım. Bu yüzden ona kendi saçlarımın ucuyla tutunuyordum.

Ellie sonunda gözlerini kocaman açıp, "Nasıl bir şeydi?" diye sordu. "Scorches'da öyle kaçmak?"

"Yapayalnız," diye mırıldandım. "Dehşet verici."

Ellie sarkan bir tutamı kulağının arkasına kıstırıp başını yavaşça salladı. "Eh, bu uzunluk sana iyi gidiyor. Ayrıca geri dönmene, başına bir şey gelmeden dönmene sevindim."

Sessizce, "Teşekkür ederim," dedim. "Saraylılar kadar beni de şaşırttı bu."

"Evet, işittim." Yüzünü ekşitmese de bu yüz ifadesi sesinin tonunda saklıydı. "Çalışanların da haberleri iyi karşıladığını söyleyemeyeceğim."

"Tahmin edebiliyorum," diye homurdandım. "İşin aslı, hafta sonu gelmeden mutfak hizmetlileri beni zehirlerse hiç şaşmam."

Ellie başını iki yana salladı. Bez sebatla tenimde gezinmeye devam ediyordu. "Ah, hayır, buna cüret edemezler. Kral seni sahiplenip müstakbel gelini ilan etmişken yapamazlar."

Beni sahiplenip...

Bunlar kesinlikle Kitt ile ilişkilendirileceğini düşünmediğim sözcüklerdi. Öte yandan kardeşi... İnfazcı tarafından sahiplenilmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum. Bunu benimsemiştim de.

"Eh, bu... güven verici," diye geveledim.

Ellie usulca, "Artık çok daha iyi durumda, biliyorsun," diye ekledi. Gözleri boynumdaki yara izini takip etti. Bariz endişesinin ağırlığı altında eğilip bükülmemekte zorlanıyordum. Neyse ki merhamet edip sözlerine kaldığı yerden devam etti. "Taç giyme töreninden sonra etrafta fazla görünmedi. İçine kapanıp kendini şu çalışma odasına kilitledi." Odada yalnız değilmişiz gibi sesini alçaltıp eğildi. "Yemeğini pencereden atıyordu. Biz hizmetkârlardan bazıları, avluda pencerenin altında yemek artıkları buluyorduk.

Gelgelelim bu beklenen bir şeydi," diye ekledi iç çekerek. "Ne de olsa babasının yasını tutuyordu." Gözlerini önce gözlerime çevirip sonra hızla kaçırdı. "Ancak belli ki Calum'un ziyaretlerinin faydası olmuş. Majesteleri krallığında neler olup bittiğini sadece kayıtlardan okumak yerine ilk elden duyabildi."

Yavaşça başımı salladım. Hâlâ o kafa karıştırıcı bulmacayı bir araya getirmeye çalışıyordum. "Demek Calum onu ziyaret ediyordu? Çalışma odasında?"

"Şey, başta değil," dedi Ellie. "Günlerce zindanda kaldı; Veba bilir nelere göğüs gererek. Fakat sanırım Kitt onda bir şeyler gördü ve onunla daha medeni bir şekilde konuşmaya karar verdi." Ellie omuz silkti. "Benim –ve çalışanların– bu konuda bildiğimiz gerçekten bundan ibaret."

İlk kez aynı anda hem son derece şaşırıp hem de hiç şaşırmıyordum. Böylesi bir çelişki, son bir saatte yaşadıklarıma verebileceğim tek makul tepkiydi. Çünkü Kitt için beslediğim umuda rağmen, onun babasının inanmasını tembihlediği her şeyle çelişen değişiklikler yapmak

için çaba sarf edeceğine asla gerçekten inanmamıştım. Görünüşe göre haklıydım da. Bu Kral birleşik bir Ilya'yı tam anlamıyla umursamıyor, sadece krallığının ne pahasına olursa olsun ayakta kalmasını istiyordu.

Neredeyse gülümseyecek cesareti bulmuştum. Çünkü bu bir başlangıçtı. Zalim babasını öldürmemin ardından, Kitt benden nefret etmekte haklı olsa bile bana ihtiyacı da vardı. Birlikte krallığı onlarca yıl bu topraklara musallat olan ayrımcılıktan kurtarabilirdik. Belki de Edric oğlunun zihnini yalanlarla doldurup, onun doymak bilmez onaylanma ihtiyacını istismar etmezken Kitt ilk kez sağlıklı düşünebilecekti.

Calum'un Kitt'e danışmanlık yaparak krallığın gerçeklerini görmesine yardım etmesiyle belki de bir umut doğabilirdi. Hitabeti, dinlemeye olan hevesiyle birleşince Zihin Okuyan son derece ikna edici olabiliyordu. Ya da belki de o becerisini sadece düşüncelerimizi taramak, tam olarak işitilmesi gereken sözleri söylemeden önce nasıl hissettiğimizi ve düşündüğümüzü ayırt etmek için kullanıyordu.

Gözlerim yatağa takıldı; tek eşyam yanındaki zemine yığılmıştı. Kirli çantayı muhtemelen gönülsüz bir hizmetçi odama getirmişti. Fakat Calum'a göstermeyi çok istediğim şey çantanın içindeki günlüktü. Kitt'e göstermeyi de.

Babama ait yadigârı anımsayınca acı acı yutkundum. Bir zamanlar tanıdığım adamın, artık çözmeye başladığım gerçekler yumağında sadece bir iplik olması ne de tuhaftı. Yakın zamana kadar Adam Gray sadece bir babaydı; bana usandırıcı bir gözlem ve eğitimle nasıl hayatta kalacağımı öğreten bir Şifacı'ydı. Sonra onun ölümüne şahit olmuştum. O tek, yıkıcı an, beni sağ kalacağıma hiç ihtimal vermediğim bir hayata sürüklemişti.

Babam, Direniş'in lideriydi. Fakat günlüğüne göre, aslında babam da değildi.

Zihnimin içinde çok uzun süre sıkışıp kaldıktan sonra dikkatimi tekrar Ellie'ye verdim. "Peki ya diğer Direniş üyeleri? Bazılarının esir alındığını sanıyordum."

Ciddiyetle başını salladı. "Son duyduğumda onlar da zindandaydı. Fakat bu söylediğim son Sınav'ın hemen sonrasındaydı ve o günden bu yana epey zaman geçti..."

Sözlerini yarıda kesti. Bu da bana onların nasıl gaddar yöntemlerle

öldürülmüş olabileceklerini hayal edecek zamanı verdi. Çanak Arena'daki o savaştan sonra kaç Direniş üyesinin –kaç Sıradan'ın ya da onlara destek veren bir avuç Seçkin'in– yakalandığını merak ediyordum. Yıllarca planladıkları ayaklanma sonunda sarpa sardığı için kim bilir kaçı gaddarca öldürülmüştü.

Ayağa kalkıp Ellie'nin nazik dokunuşundan uzaklaştım. "Kitt'le... Kral'la konuşmam gerek." Boğazımı temizledim. "Ve Calum'la."

Ellie bu fikir karşısında dehşete düşmüş gibiydi. "Bu hâlde olmaz!" Utangaçlığın bir kez daha yüz hatlarına yerleşmesi sadece birkaç saniye aldı. "Demek istediğim, çok uzun bir yolculuk yaptın ve dinlenip..."

"Bu andan çok önce öleceğimi sanıyordum," diye araya girdim. "O taht odasında bir kılıçla şişleneceğimi sanmıştım. Fakat ölmedim ve bunun sebebini öğrenmeye niyetliyim." Sesim alçalıp çok daha ciddi bir tona büründü. "Yaşayacak fazla günüm kalmamış olabilir, bu yüzden geri kalan zamanımı dinlenerek geçirmeyeceğim."

Ellie sessizce, "Peki o zaman," dedi. "Dinlenmek yok. Fakat şatoda tekrar görünmeden önce yıkanmalısın."

Doğru ya. Artık tüm varlığım görünüşe indirgenmişti.

Başımı salladım. Aniden derimi kaplayan kandan başka bir şeye odaklanamaz hâle gelmiştim. Canını kurtarmak için kaçan hainden geriye kalan her şeyi temizlemek rahatlatıcı olacaktı. İhanet yolculuğunda dökülen her damla kanı, teri ve gözyaşını temizlemek.

Banyoya doğru giderken birden topuklarımın üzerinde dönüp, "Lenny'den haber aldın mı?" dedim. "Onu... yolculuklarım sırasında görmüştüm ama sonra yollarımız ayrıldı."

"Doğru ya. Şu konu." Gözleri kıstığım gözlerimden ayrıldı. "Şey, o aslında burada."

"Ne?" diye sordum nefes nefese. "Nerede o?"

Ellie bana doğru yürüdü. Kahverengi topuzu her adımında sallanıyordu. "Banyodan sonra söylerim."

"Ellie..."

"*Leydim.*" Kaşlarını kaldırarak unvanı vurguladı.

"Peki," deyip ofladım. Bir kez daha banyoya doğru döndüm. Sonra omzumun üzerinden sahte bir neşeyle ve saçma bir samimiyetle, "Fakat sadece tırnaklarımın altındaki kan beni deliliğe sürükleyebileceği için," diye seslendim.

4. BÖLÜM

Paedyn

Kısa saçlarımın uçlarından su damlıyor, gümüş rengi tutamlardan akarken çeliği andırıyordu.

Vücudumun her santimini keselemiş, tırnaklarımın altını ve cildimi saran çok sayıdaki biçimsiz kesiğin etrafını temizlemeye fazladan zaman ayırmıştım. Ancak hızla soğuyan banyo suyundan derim zımparalanmış gibi çıktığımda, Ellie haberi bana çekingence verdi.

İnce bir pantolon giyip üzerine dar bir tunik geçirerek kapıya yürümem, sadece öfke dolu birkaç saniye aldı. Ellie yoluma çıkmayacak kadar akıllıydı. Sadece bana özür dileyen bir gülümsemeyle bakıp terliğe benzeyen bir çift ayakkabıyı önüme bırakacak kadar yaklaştı. Koridorda ilerlerken ayakkabılarım ayaklarıma yapışıyor, ipek derisi kabarmış ayaklarımı yumuşaklığıyla sarıyordu.

Yanımdan hızla geçen yüzler bulanıktı. Bakışlarım koridorun sonunda beni bekleyen kapıdan hiç ayrılmadı. Odaklanıp daralan görüş açımdan onu sırtını kapıya yaslamış, ayağındaki parlak çizmelere imalı bakışlar atarak can sıkıntısı yayarken gördüm.

Hiper becerisiyle ayak seslerimin çıkardığı gürültüyü duyup başını aniden kaldırana kadar birkaç saniye geçti. Kızıl saçları, bedenine tam oturan, özenle ütülenmiş İmparatorluk Muhafızı üniformasının fonuyla kontrast oluşturuyordu. Beyaz maske yüzünün yarısını kısmen

gizlese de kahverengi gözlerinin bana dikildiğinde kocaman açıldığını görebildim. İşte o zaman gözlerinin kenarları sevinç ve rahatlamanın karışımıyla kırıştı.

Kollarını açarak doğruldu. "Prenses, bir şekilde geri dönebildiğine sevindim..."

Kolum üniformasının dolgulu göğsüyle buluşup onu sertçe duvara doğru itti. Sesim o ana kadar benim bile çıkarabileceğimden haberimin olmadığı pes bir hırıltıya dönüştü. "Sen *ne halt* ettin Lenny?"

"Vay canına," diye mırıldandı usulca, ellerini masumca kaldırarak. "Bak, eğer mesele seni Dor'da kaybetmemse, yemin ederim seni bulmak için o şehrin altını üstüne getirmeye hazırdım ama..."

"Meselenin bu olmadığını gayet iyi biliyorsun," dedim öfkeyle. Bu, kesinlikle müstakbel kraliçenin takınacağı bir tavır değildi. Fakat neyse ki itibarımın daha da kötüye gidebileceğinden şüpheliydim.

Kapıya doğru dönmek için ondan uzaklaştığımda...

Lenny yolumu kesti.

"Çekil," dedim.

Bir santim bile kıpırdamadan, "Bakıyorum birileri şimdiden emir vermeye alışmış," diye mırıldandı.

Ofladım. "Çekil yolumdan Lenny."

"Özür dilerim Prenses." Başını anlayışla iki yana salladı. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Onu tekrar ittim. "Bırak içeri gireyim."

"Paedyn, lütfen. Sadece bir nefes al..."

Kısılan sesimle, "Söz verdim," dedim. Görüşüm akmayan gözyaşlarıyla birden bulanıklaştı. "Adena'nın intikamını alacağıma söz verdim." Onu bir daha ittim. Bu sefer daha zayıfça. "O yüzden bırak da şu lanet odaya gireyim Lenny."

Acıma hissi yüz hatlarını tenine dağılmış çiller gibi sardı. "Onu görmene izin vermemem için Kral'dan kesin emir aldım," diye fısıldadı. "Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim."

Birden hissizleştim. Her düşünce boğuluyor, kendimi dünyadan kopmuş gibi hissediyordum. Parmaklarım üniformasından ayrılıp göğsünden aşağı kaydı. "Blair o son Sınav'da Adena'nın göğsüne bir dal sapladı." Sesim uzaktan geliyordu; sözcükler başka birinin dudaklarından dökülüyor gibiydi. "Ve ben bunun için onu öldüreceğim."

Lenny tereddütle bana doğru uzandı. Elleri omuzlarımı kavrayıp

beni sabitledi. "Anlıyorum. İnan bana, anlıyorum." Burnundan bir iç çekti. "Fakat benim gözetimimdeyken onu öldüremezsin. Kitt de Blair'e ulaşmak için beni öldürmeyeceğini biliyor." Duraksayıp kuşkuyla, "En azından," diye ekledi, "ben öldürmeyeceğini umuyorum."

Dudaklarımdan bir ses koptu. Alaycı bir ses. Elbette Kitt, Adena'ya yaptığından dolayı Blair'in peşine düşeceğimi biliyordu. *Bana* yaptığından dolayı. Lenny'yi onun koruması olarak görevlendirmesi gerçekten dâhiceydi. Ona ne kadar değer verdiğimi biliyor ve bunu bana karşı kullanıyordu. "Sonsuza kadar ona kalkan olamazsın."

"Ve ben olmadığım zaman," dedi yavaşça, "ona ne istersen yapabilirsin. Yine de düşüncesizce bir şey yapmanı tavsiye etmem."

"Düşüncesizce mi?" dedim dudak bükerek. Gözlerim alev alev yanıyordu. "Beni ayakta tutan tek şey onu öldürme düşüncesi. Kararımı çok düşündüm, seni temin ederim."

"Paedyn..." Başını sallamasıyla kızıl saçları dalgalandı. "O karar, tüm bunlardan önceydi. Sen Kral'la nişanlanmadan önceydi."

Sözleri karşısında irkildim. Parmağımdaki yüzüğün aniden bastıran ağırlığını hissettim. Elini yüzünde gezdiren Lenny, bana doğru eğilip mırıldandı: "Artık öylece... etrafta dolaşıp insanları öldüremezsin."

"Artık mı?" Bu kez sesimdeki sessiz incinme karşısında irkilen o oldu. "Ben hiç kimseyi öldürmek istemedim. Sadece kendimi savundum. Fakat o..." Parmağımı yanımızdaki kapıya doğru uzattım. "Dönüştüğüm şeyin suçlusu o."

Bir kolunu bana dolayıp, "Biliyorum," dedi usulca. "Biliyorum Prenses. Özür dilerim."

Kolları bana dolanınca ona sıkıca sarıldım. Yüzüm üniformasına gömülürken nişasta kokusu burnumu yaktı. "Korkuyorum Lenny," diye itiraf ettim. Sesim boğuk çıkıyordu.

"Korkmaya hakkın var. Bunu biliyorsun, değil mi?" Başını eğip çenesini saçlarımın üzerine koydu. "Kimse bunu beklemiyordu. Fakat sana elimden geldiğince yardım etmek için buradayım."

Ani bir endişeyle başımı kaldırdım. "Neden döndün? Annen ne olacak? Ya Karışımlar? Finn ve Leena?"

"Hepsi iyi," diyerek beni teskin etti. "Annemin zaten yardıma ihtiyacı vardı. Bu yüzden Finn ve Leena onunla kalıyorlar. Ayrıca, orası onlar için daha güvenli." Uzun kollarını benden ayırıp bana o kurnaz bakışını attı. "Senin için geri döndüm Prenses. Teşekkür olarak duvara

çarpılacağım aklıma gelmezdi. Fakat sanırım şiddet, senin sevgi dillerinden biri."

Beni bulmak için gösterdiği çabadan dolayı içim ısınırken mahcup bir şekilde gülümsedim. "Ilya'ya geri döneceğini düşünmemiştim."

"Sen ve İnfazcı Karışımların üssünde esir alındığınızda sizi aramaya nereden başlayacağımızı bile bilmiyorduk." Volta atmaya başladı. "Annem, Leena ve Finn –hayret verici biçimde– Dor'da amaçsızca dolaşmaktansa burada, kalede size daha fazla faydam dokunabileceğine beni ikna ettiler." Gözleri koridoru ve koridorda ilerleyen her bir İmparatorluk Muhafızı'nı taradı. Sesini alçaltıp konuşmaya devam etti. "Bir noktada buraya geleceğini biliyorduk ve ben Direniş üyelerinden biri olarak mimlenmemiştim, unuttun mu? Çanak'a uğramamıştım bile. Çünkü tünellerde insanlara rehberlik etmekle meşguldüm.

Ve Calum, Kral'ın gözüne girdiği için İmparatorluk Muhafızı görevime döndüğümde kimsenin bunu sorun etmemesini sağladı." Sırıttı. Gözlerindeki muzaffer pırıltı gözümden kaçmadı. "Yani, elimden geldiğince yardım etmek için buradayım. Sana, Ilya'ya ve Calum'a."

Başımı salladım. Gülümsedim. Perişan hâlde de olsam kendimi sesim iyi çıkacak kadar topladım. "Burada olmana sevindim. Beni nikah masasına kadar ittirmene ihtiyacım olabilir."

Sırıtışı kayboldu. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Fakat çok yakınız P. Direniş'in uğruna canla başla savaştığı özgürlüğe kavuşmaya çok yakınız, dolambaçlı yollardan da olsa. Biliyorum, istediğin şey evlilik değil. Hatta kraliçe olmak da değil. Fakat..." Yutkundu. "Hayattasın Paedyn... Bir daha seni görebileceğimden bile emin değildim."

Gülümsedim. Hüzünlü ve anlayış dolu bir gülümsemeyle. "Ben de seni bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum."

Dudaklarımdan bir kahkaha sıyrılmayı başardığında buna ben de en az onun kadar şaşırdım. Çıkardığım ses bakışlarındaki endişeyi büyütürken, "Bir türlü ölemiyorum, değil mi?" dedim. Gözümden akan bir damla yaşı sildim. "Bana ne demiştin?"

Benzetmesini anımsadığı anı tam olarak seçebildim. Başını iki yana sallayarak, "Hamam böceği," diye kıkırdadı. "Sen lanet bir hamam böceğisin Prenses."

5. BÖLÜM

Kai

Bu buluşmanın provasını yapmış, zihnimin içinde sözcüklerin üzerinden defalarca geçmiştim.

Huzursuz düşüncelerimi meşgul eden, ayaklarımı onun çalışma odasına giden tanıdık yolda yürümeye zorlayan bu konuşmaydı. Zamanında babamıza aitken şimdi ona benzeyen kardeşime ait olan çalışma odasına.

Belki de benzemiyordu ona. Belki de nefret ettiğim adama hiç benzemiyordu.

Kitt'in taht odasında yaptığı kahredici açıklamadan sonra ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. İşte kendimi o tanıdık ahşap kapının önünde bulmamın nedeni de tam olarak buydu: aradığım cevaplar.

Kapıyı üç kez çalmamın ardından kolu çevirdim ve odanın içine adım attım. Küçük alan havasızdı; tıpkı İnfazcı'nın Gümüş Kurtarıcı'sı ile yeniden bir araya geldiği mahzen gibi. Bakışlarım çalışma odasının, geçmişimin çoğunu içine hapseden o dört duvarın üzerinde gezindi. Közler ocağın dibinde yavaş bir ölüme katlanıyor, sıcaklığın son kalıntılarıyla hafifçe parlıyordu. Üç yumuşak sandalye şömineye bakıyordu; içlerinden deri ve yıpranmış olan dikkatimi gereğinden uzun bir süre meşgul etti.

Odanın ortasındaki büyük masaya doğru yürümeden önce boğa-

zımı temizledim. Başı öne eğik Kitt'in gözleri parmaklarının arasında tuttuğu parşömeni inceliyordu. Ancak ona doğru yaklaşmamla başını kaldırdı. "Merhaba kardeşim."

Sesindeki sevecenlik beni şaşırmıştı. Babamızın katilini bulmak için geride bıraktığım adamdan çıkan bu ses bana çok yabancı gelmişti. Fakat krallığın dedikodusunu yaptığı o perişan, delirmiş adam değildi bu. Büsbütün başka bir şeydi.

"Merhaba Kitt," diye yavaşça karşılık verdim. "Sen... iyi görünüyorsun."

Elindeki kâğıtları bir kenara bırakıp hafifçe kıkırdadı. "Kesinlikle kendimi çok daha kötü hissettiğim zamanlar olmuştu. Senin de iyi bildiğin gibi." O andaki ifadesi tanıdıktı, eski gülümseyişinden bir iz gibi. "Sen gitmeden önce o kadar mesafeli olduğum için özür dilerim. Fakat yas tutuyordum. Şimdi kendimi hafiflemiş hissediyorum, yani bunun bir anlamı varsa." Başını iki yana salladı; sarı saçları dalgalandı. "Geçtiğimiz birkaç hafta içinde çok şey öğrendim."

Ne söylemem gerektiğinden emin olamadığımdan onaylayan, hafif bir ses çıkardım. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Kendini daha iyi hissetmene sevindim," demeyi doğru buldum.

"Daha kendimdeyim," diye ekledi küçük bir gülümsemeyle. "Ah, bir de bu..." Bir şey bulmak için parşömenleri karıştırdı. "Bu sana ait."

Bahsettiği nesneyi ahşabın kâğıtların örtmediği tek köşesine bıraktı. İnfazcı yüzüğüme ve üzerindeki büyük armaya baktım. Üzerinde *A* harfi olan bir bayrağın iki yanında iki aslan, ailemizin mührü ve güç sembolü.

Keşke o armaya baktığımda gördüklerim bundan ibaret olsaydı.

Hayır, benim ve benden önceki tüm İnfazcıların bu arma uğruna yaptığı her korkunç şeyi görüyordum. Ailemizin gücünü korumak için dökülen her damla kanı. O sancak beni bir ömür boyunca bağladığı için itaat edilen her emri.

Yine de yüzüğü parmağıma geçirdim ve soğuk çeliğin ısırığını tenimde hissettim. Elimi esnettim. Onlarca yıllık ölüm, tenimi kavrayan metalin içine sarılmıştı ve ben, irkilmeye bile cesaret edemiyordum.

Gözlerimi yüzükten hiç ayırmadan usulca, "Yani..." diye mırıldandım. "Yüzüğü geri kazandım."

Kitt hafifçe omuz silkti. "Onu bana getirdin, değil mi?"

"Getirdim."

Ve bundan her şeyden çok pişmanlık duyuyorum.

"Hakkını vermeliyim Kai." Sandalyede yavaşça arkasına yaslanıp babamın hareketlerinden birini daha taklit etti. "Onun buraya döneceğinden emin değildim."

Satırlar bulanık olduğunda aralarını okumak oldukça zor oluyordu. Artık konuşanın kardeşim mi yoksa dönüştüğü Kral mı olduğundan emin değildim. "Ve sen de bunda benim parmağım olacağından endişeleniyordun," dedim yumuşak bir sesle, onun sakındığı sözcükleri dile getirerek.

Gülümsemesinde hüzün ve keyif birbirine karışmıştı. "Gitmesine izin vereceğini düşünmüştüm."

"Onunla ilgili planından bana neden bahsetmedin?"

Soru ağzımdan zihnimde prova ettiğimden çok daha sert bir şekilde dökülmüştü. Bir anlık şaşkınlığının ardından o yeni, soğukkanlı tavrı geri geldi ve bana göz kırptı. "Açıkçası ben de onunla ne yapacağımdan emin değildim. Ta ki Calum'un öğütlerini dinlemeye başlayana kadar. Babamın mektubuyla birlikte kayıtları buldum."

"Yani Calum sana onunla evlenmeni mi söyledi?" Sesim pes çıkmıştı. Ölümcül. "Dahası, onu neden dinliyorsun?"

"Çünkü gözlerimi o kadar çok şeye açtı ki..." diye karşılık verdi Kitt. "Kendimi birdenbire keder ve öfke dolu hâlde, kral rolünde buldum. Calum bana öyküsünü, varoşlarda gerçekten neler olduğunu anlattığında, kendi krallığım hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim." Sesi sakin çıksa da göğsü inip kalkıyordu. "Bu yüzden dinledim. Öğrendim ve hayatımda ilk kez kendi sonuçlarımı çıkardım. Bu yüzden bana krallığın geri kalanı gibi deli diyebilirsin ama..."

"Deli olduğunu düşünmüyorum." Fısıltılı sözlerim Kitt'in sözünü kesti. "Bence haklısın. Ilya tehlikedeyse onu kurtarmak için yapman gerekeni yapıyorsun. Kahretsin..."

Bir kahkaha atıp devam ettim. "Sıradanlar hayatta kalmak için gerekli olmasalar bile bu krallığa geri kabul edilmeli. Çünkü ben de yolculuğum sırasında pek çok şey öğrendim. Bize söylenen yalanlar ve bunları yayanların kim olduğu gibi."

Kitt ağzını açsa da konuşmayı sürdürdüm. "Buraya politika ya da

babamın onlarca yıllık aldatmacanın üzerine kurduğu Seçkin krallığı hakkında tartışmaya gelmedim." Ellerimi masaya dayayıp yıpranmış ahşabın üzerine eğildim. "Buraya onun hakkında konuşmaya geldim."

Yavaşça ayağa kalkmasıyla neredeyse gözlerimiz aynı hizaya geldi. "Sakin ol kardeşim."

Başımı iki yana sallarken neredeyse haykırarak, "Demek evlilik Kitt?" dedim. "Aklında ne var senin?"

"Aklımda," dedi sert bir sesle, "başka bir seçeneğim olmadığı var."

"Sen kralsın!" Artık bağırıyordum. "Her zaman başka bir seçeneğin olur. Geri kalanımızın aksine her zaman bir çıkış yolun vardır."

"Peki, başka bir seçenek mi istiyorsun?" Meydan okuma sesinde çınladı ve eve döndüğümde gördüğüm sakin krala dair tüm izleri sildi. "Çıkış yolum onu öldürmek. Yapacağım şey buydu. Kulağa nasıl geliyor? Şimdi mutlu musun?"

Birbirimize baktık. Göğüslerimiz inip kalktı. Hayretten çenem gevşerken dehşet göğsümü sıktı. Sözleri neredeyse aramızda, havada asılı duran söylenmemiş sözler kadar felç ediciydi. Çünkü onun ölmesinden daha kötü olan şey, onu öldürmek zorunda kalan kişinin ben olmamdı.

"Eğer onunla evlenmezsem," diye fısıldadı Kitt, kendisini anlamam için yalvarırcasına, "onu öldürmekten başka çarem yok. O babamızı öldürdü Kai. Fakat gelinim olarak, Ilya'nın yeniden inşa edilmesine yardım edebilir." Bir elini masaya dayayıp her sözcükle birlikte eğildi. "Bu karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşma. Onu koruyacağım. Babam ile arasında geçenlerle ilgili gerçeği çarpıtacağım. Karşılığında, o da benim diğer krallıkların nazarında barış sembolüm olacak."

Bir elimle saçlarımı taradım. Ne zaman volta atmaya başladığımdan emin değilim ama ayaklarım artık yıpranmış halının üzerinde bir aşağı bir yukarı hızlı bir tempo tutturuyordu. Sonra güldüm; burukça ve içimden taşan sese engel olamadan. "Lütfen anlamama yardım et, çünkü gittiğimde çok öfkeliydin ve onun göğsüne kılıç saplamama hazır gibiydin." Sert bakan gözlerim onunkileri aradı. "Peki ne değişti?"

"Her şey," diye fısıldadı. Beni sert sözlerimden dolayı pişman edecek kadar sessizce. "Her şey değişti. Sevdiğimi sandığım adamın yasını tutan bir evlattım ben. Bunun bir saplantı olduğunu şimdi anlıyorum

çünkü sevgi babamın bana öğrettiği bir duygu değildi. Fakat o yanımda olup, bana rehberlik etmezken acı çekiyordum; kinci ve kararsızdım." Titrek bir nefes aldı. "Yas tuttum. Öğrendim. Aklım başıma geldi. Ve haklısın. Ben arkanda bıraktığın o deli oğlan değilim. Ben bir kralım."

Sözleri bana göğsüme inen ve akciğerlerimden havayı çalan bir darbe gibi sertçe çarptı. Yutkundum. "Babasını memnun etmek için her şeyi yapan evlada ne oldu? Çünkü bu karar onun Ilya için istediği her şeye ters düşüyor, bu süreçte onu kurtarıyor olsan bile."

Bakışlarımdan kaçınarak derin bir nefes aldı. "Babam bu krallığı güçlendirmeyi değil, sadece Sıradanları ortadan kaldırmayı önemsiyordu. Yarattığı Seçkin toplumunun ardına saklansa da Ilya hiç bu kadar zayıf olmamıştı. Onun ne kadar dar görüşlü olduğunu şimdi anlıyorum." Kitt nihayet bakışlarıma kendi sert bakışıyla karşılık verdi. "Ve ben bu krallığı gerçekten yüceltmek istiyorum."

Yavaşça başımı salladım. Artık babamızın baskısı altında olmayan Kitt'in coşkusu her sözünden sızıyordu. Krallığa olan sevgisi ve onu yenileme kararlılığı takdire şayandı. Fakat göğsüm gururla kabarıyorsa, bunun nedeni karşımdaki Kral değil, sadece takdir edilmeyi hayal eden çocuktu. Artık babasının tacını giyiyordu ve o taca kenetlenmiş düşkünlükten cayıyordu.

Kendimi sakinleşmeye zorlamak için ciğerlerimi bir nefesle doldurdum.

Babamı düşünmek tehlikeliydi. Bu düşünceler aklımın *Paedyn*'e gitmesine neden oluyordu.

Zihnimin en karanlık köşesinden kaçan kırık dökük sözcükler dilimden bir fısıltıyla dökülüverdi. "Ondan nefret etmiyor musun?"

Beni şaşırtarak kendini gülümsemeye zorladı. Benimle paylaşmak istediği keskin, küçük bir jest. "Ya sen?"

Birbirimize baktık ve o tacı başına taktığından beri ilk kez birbirimizi anlayabileceğimizi düşündüm. Çünkü birden onda yeniden kendimi gördüm. Paedyn bir doğru ya da yanlış değildi; evet ya da hayır kadar basit bir şey de değildi. O kafa karışıklığının ta kendisi, yersiz yurtsuz olma hissi, siyah ve beyaz arasında bir renkti. Kahretsin, o benim Gümüş Kurtarıcı'mdı. Ve ondan nefret etmek, göründüğü kadar basit değildi.

Ve benim için zor olan onu *sevmemekti*.

"Bunun aramıza girmesini istemiyorum," dedi Kitt temkinli bir şekilde. "Her şeyin yine bir zamanlar olduğu gibi olmasını istiyorum, her türlü muhalefete karşı biz. Yeniden iki kardeş."

Ben tam ona yanıt verecekken...

Kapı ardına kadar açıldı.

Dönmeme gerek bile yoktu. Sadece varlığı bile tanıdıktı; başını yasladığı boynuma damgalanmış, ayak bileğime bağlanmıştı ve beni sonsuza dek kendine doğru çekiyordu.

Kitt'in gözleri omzumun ardına çevrildi. Sonra hayretle hafifçe büyüdü. Gözlerimi ondan daha fazla uzak tutamayıp döndüm.

İşte oradaydı. Duruşu nedense sert, ifadesi şaşırtıcı olmayan bir şekilde ona uygundu. Kırpılmış saçları çenesine dökülüyordu; dağınık ve dalgalı. Koltuğunun altına sıkıştırdığı babasının deri günlüğü, üzerine yapışan tuniğinin üzerinde göze çarpıyordu. Mavi gözleri bir dalga gibi gözlerime çarptı ve birden, şatoya geldiğimizden beri onların içinde boğulmaktan neredeyse mahrum kaldığımı fark ettim. Sadece o anda ona doyasıya bakma ayrıcalığına sahiptim. O da aynını yaparken onu izledim. Yine de takındığı soğukkanlı ifade hiç değişmedi.

Rol yap.

Bu konuda benden çok daha iyiydi. Yine de karşımdaki "Psişik"ten daha azını beklemezdim. Hayatının tamamını rol yapma sanatını uygulayarak geçirmişti.

Gözleri gözlerimden ayrılıp Kitt'e çevrildi. "Açıklamalara gerek olmayacak. Her şeye kulak misafiri oldum."

Kaşlarım şüpheyle ve keyifle kalktı. "Yani kulağının kapıya dayalı olduğunu varsayabiliriz."

Gözleri gözlerime çevrildi ve bana aldatıcı bir şekilde hoş bir gülümsemeyle baktı. "Sadece siz ikiniz bağırmaya başlayana kadar. Sonrasında bütün salon da kulak kabarttı."

Kitt derin bir iç çekip kendini altındaki koltuğa bıraktı. "Paedyn, bütün bunları seninle konuşmak niyetindeydim ve..."

"Gerçekten mi?" Paedyn'in sesi sertti ve Kitt'in sözlerini bir bıçak gibi kesti. "Evlenmeden önce mi, evlendikten sonra mı?"

Gözlerim Paedyn'in kolundan aşağıya, parmağını boğan ışıltılı yüzüğe kayınca kaskatı kesildim. Yüzük odaya, bu sohbete öyle gelişigüzel taşınmıştı ki. O sembolü burada, bu an, belki de *sonsuza dek* görmek yüreğimi sızlattı.

Belki de yüzüğün kendisini kıskanıyordum. Tenine yapışmasını, bedenindeki her ürpertiyi hissetmesini kıskanıyordum. Çünkü bunu yapan ben olmalıydım.

"Önce, tabii ki." Kitt yine konuşmaya başlamıştı. Sakince. Paedyn'in bakışından kaçmıyordu. "Eminim soracak birçok sorun vardır."

"Ah, olmaz mı hiç?" Sözcükler ağzından bir kahkaha gibi çıkmıştı. "Lenny'ye verdiğin görevden başlayayım."

Masaya yaslandım; bacaklarımı halının üzerine uzatıp ayak bileklerimi üst üste atarak. Gözlerim Kitt'i buldu. "Neymiş bu görev?"

Kitt ağzını açsa da işittiğim Pae'nin sesi oldu. "Ona nöbet tutması emredilmiş..." Gırtlağı kalkıp indi. "Blair'in kapısının önünde ve muhtemelen kapıyı açıp gittiği her yerde."

Gözleri öfkeyle parlıyordu ve anında içlerinde yanan ateşi körükleyen şeyin ne olduğunu anladım.

Adena.

O dalın kızın göğsündeki her kası ve tendonu parçaladığı ana şahit olmuştum. Paedyn'in o kumlu çukura nasıl çöktüğünü, kanlar içindeki bedenin başında nasıl ağladığını ve kız son nefesini verirken nasıl çığlık çığlığa haykırdığını izlemiştim.

Ne var ki o trajik sahnenin ardında son Sınav'ın galibi duruyordu. Blair o dalı zihniyle ve yüzünde bir gülümsemeyle Adena'nın göğsüne saplamıştı.

Gözlerim yeniden, ağır ağır Paedyn'in gözlerine çevrildiğinde o gözlerden yansıyan şeyin intikam hırsı olduğunu gördüm. İçimden bir ses, Paedyn'in ellerinde sadece Blair'in kanının olmasından keyif alacağını söylüyordu.

Kitt ağır ağır konuşarak, "Barışı korumak zorundayım," dedi. "Babası güvenilir bir general ve müstakbel kraliçemin şatoda kavga çıkarmasına izin veremem. Blair'in peşine düşeceğini biliyordum ve Lenny'yi ikinizin arasına yerleştirmenin en güvenli seçenek olduğunu düşündüm." Bir elini saçlarında gezdirip sarı telleri karıştırdı. "Bu anlaşma işe yarayacaksa elinden geldiğince iyi tavırlar sergilemeni istiyorum."

"Ve bunun işe yaramasını istiyorsun?" Paedyn birden üzerine çökmeye başlayan bir sakinlikle sordu. "*Bizim* anlaşmamızın. Sıradanlar ile Seçkinlerin birleşmesinin."

"Ilya'yı kurtarmak için evet," dedi Kitt. "Ticareti yeniden açmalıyız ve bu da ancak çevredeki krallıklar artık bizden nefret etmezlerse mümkün olabilir. Evliliğimiz hakkında daha ayrıntılı bilgi verirdim fakat anlaşılan gerekçelerimi kapının diğer tarafından zaten duymuşsun."

Paedyn'in gümüş rengi saçları başını sallamasıyla dalgalandı. "Aradığım bilgilerin çoğunu almış oldum. Kaçındığın soru dışında." Paedyn öne doğru bir adım atıp günlüğü önümüze fırlattı. Parmakları masanın kenarını kavrarken neredeyse parmaklarıma değecekti. "Benden nefret etmiyor musun? Yaptığım onca şeyden sonra?"

Kitt uzun, titrek bir nefes aldı. Gözlerim ikisinin arasında gidip geldi; bu medeni çatışmanın bir tanığından ibarettim. "Senden nefret etmek ya da seni sevmekle ilgili değil bu. Doğru olanla ilgili. Yıkılmış bir krallığı yönetemem."

Paedyn açıkça, "Babamı öldürdüm," diye karşılık verdi. "Ve bunun için beni affediyor musun?"

"Henüz özür dilemedin."

"Kendimi ondan koruyordum," diye fısıldadı Paedyn. "Bunu bilmeni istiyorum. Üzerime geldi ve ben o kavgadan zar zor canlı çıktım." Sesi titrese de başı dik bir şekilde konuşmaya devam etti. "Babamı öldürdüğüm için özür dilerim. Fakat bir tiranı öldürdüğüm için asla özür dilemeyeceğim."

Sessizlik odayı boğdu. Sağır edici bir şiddetle.

Kitt'in yüzünde herhangi bir değişiklik olup olmadığına baktım. Pae'nin de Psişik gözlemciliğiyle aynı şeyi yaptığını biliyordum. Fakat Kitt gözünü bile kırpmadı; belki nefes bile almadı. Konuştuğunda ise sözleri biraz boğuk çıktı. "Affıma ihtiyacın yok. Sadece korumama ihtiyacın var. Ve şimdi..." Kitt'in sesi hissizleşip bana karşı kullandığı ses tonunun tam tersi bir tona büründü. "...sana bir amaç verdim."

Paedyn'in masanın kenarını kavrayan parmak eklemleri ağardı. Gözlerini kırpıştırdı; yüzü şok, acı ve sessiz bir anlayıştan oluşan bir tuvaldi. Fakat Kitt'in babasını öldüren Sıradan'a karşı düşmanlık beslemeye hakkı vardı; bu yüzden Paedyn onun samimiyetine karşılık olarak sadece başını salladı. Af konusunda daha fazla ısrarcı olmayacaktı; bir süreliğine.

"Peki ya diğer her şey? Biz Sıradanların taşıdığı söylenen hastalık?" Paedyn günlüğe uzanıp aceleyle karalanmış el yazısını bulana dek yıpranmış sayfaları karıştırdı. "Babam Adam Gray'di, kenar mahallelerden bir Şifacı. *Her şeyi* kayda alırdı."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Günlük kayıtlarına göre, babam Şifacılara rüşvet vermiş ve Sıradanların güçlerimizi yavaş yavaş azalttığı yalanına destek vermeleri karşılığında, onlara ağırlıkla-

rınca gümüş teklif etmiş." Bir nefes verip devam ettim. "Ve itiraf etmek bana ne kadar acı verse de o günlükte yazılan her şey akla yatkın. Her Şifacı'nın yüksek krallıkta lüks bir hayat sürmesine şaşmamak gerek. Her türlü imkâna sahipler fakat kenar mahallelerdekilere yardım etmek için hiçbir istekleri yok."

Bakışlarım Pae'ye çevrildiğinde, sessiz bir minnettarlıkla başını sallayıp konuşmayı bıraktığım yerden sürdürdü: "Bu krallıktaki her Seçkin Sıradanları hor görüyor. Onlar hakkında yalanlar yaymak için para almak Şifacılar için sadece fazladan ikramiyeydi. Kral da," diye ekledi neredeyse zorlanarak, "bu nefretten faydalandı. Babamın sessizliğini birden fazla kez satın almaya çalıştı. Fakat o varoşlarda kalan, yalanların farkında olan ama bu konuda elinden hiçbir bir şey gelmeyen bir avuç Şifacı'dan biriydi."

Kitt, Paedyn'in kocaman açtığı gözlerinden sakınmaya devam ederek iç çekip, "Bu yüzden Direniş'i başlattı," dedi. "Calum bana tüm detayları anlattı. Babamın bana bıraktığı mektup da öyle." Parmakları kaşlarının arasındaki kırışıklığı ovmaya başladığında sesi de görünüşü kadar yorgundu. "Şifacıların onlarca yıldır yaydığı yalanlardan haberim var."

Paedyn yutkundu. "Peki bunu krallığa söyleyecek misin?"

Kitt umursamaz bir tavırla elini salladı. "Evet. Fakat gerçeği daha cazip bir hâle getireceğim. Son haftalarda babamdan nefret etmeye başlamış olabilirim ama bu ailemizin adını lekelemek istediğim anlamına da gelmez." Kitt öne eğilip Pae'nin parmağındaki, benim bakmaya içimin el vermediği yüzüğe baktı. "Azer mirasını koruyacağım. Fakat..." Sonraki sözlerinde tereddüt vardı. "Seni de koruyacağım Paedyn. Krallığa o arenanın dışında seninle Kral arasında geçenler biraz değiştirilerek anlatılacak."

Kitt'in sesinde bir gerginlik, onda gördüğümü hiç anımsamadığım bir burukluk vardı. Bu hislerin nesnesi ben değildim. Bu düşünceyi bir kenara itip parşömenlerle dolu masaya doğru başımı salladım. "Peki ya kayıtlar ve Calum? Seni Ilya'yı değiştirmeye ikna eden bu ikisi mi oldu?"

Bana doğru döndüğünde Kitt'in ifadesi yumuşadı. "Hemen olmadı. Calum'la birkaç kez konuşmuş, saldırı hakkında bilgi toplamaya çalışmıştım. Fakat her şeyden önce neden bir Direniş olduğundan bahsetti. Kenar mahalleler ve krallıktaki –benim krallığımdaki– mahrumiyetin

nerelere vardığı hakkında daha fazlasını öğrendim." Gözleri Paedyn'e çevrildi. "Söylediği her şey, beni şatodan gizlice çıkardığın gün gördüklerimle mükemmelen uyuşuyordu. Artık bunun, Direniş adına yaptığın bir ihanetten daha fazlası olduğunu biliyorum..." Neredeyse gülecek oldu. Sonra, "Yine de gözlerimin açılmasına yardımcı oldu," dedi.

"Calum, Zihin Okuyan olduğundan, gerçeği görmeye başladığımı biliyordu. Bana yol gösterdi; Ilya'yı kurtarmak için Paedyn'le evlenmemi önerdi. Evlenmeyecektim. Başta bunu yapmaya niyetim yoktu." Kral başını kaldırıp bana baktı. "Fakat Kraliçe'yi –anneni– ziyaret ettim ve bana babamın benim için bıraktığı mektuptan bahsetti. Bunun, Edric'in Ilya için arzu ettiği geleceğin planı olduğunu söyledi. Her kralın bir sonrakine bıraktığı bir şey."

Boğazını temizlemek için durakladı. "Ancak okuduktan sonra ne yapılması gerektiğini anladım. Babam Ilya'yı umursamıyordu. Sıradanlardan nefret ediyordu. Azalan gıda stoğumuz ve nüfus fazlalığımıza dair feci veriler de bunun kanıtı. O, bir Seçkinler toplumu yaratmakta başarısız oldu ve şimdi biz bunun sonuçlarına katlanmak zorundayız."

Her sözcükte tiksinti ve ihanet çınlıyordu. Ve ben bundan memnundum. Sonunda, onu memnun etmeye çalıştığı onca yıldan sonra, Kitt babamızın ne olduğunu tarafsız bir gözle görüyordu. Paedyn'in yüz ifadesi Kral'ınkini yansıtıyordu; sanki bütün tiksintisini onun yüzüne kusmuştu.

"Ilya için beslediği umutlar zararlı, derinlikten yoksundu. Benden onun için bu umutları sürdürmemi istedi." Kitt babamız için her şeyi yapabileceği zamanları anımsayarak başını iki yana salladı. "Bu krallığı ümitsiz bir dava uğruna yok ediyordu. Arzuladığı şey azametti fakat başarısı vasatlık oldu."

Kaşlarım kalktı; içime dolan şok dalgası onları yukarı kaldırmış gibi. Kesinlikle birkaç hafta önce ardımda bıraktığım kardeşim değildi bu. Bir şey değişmişti; görünüşe bakılırsa hayal kırıklığı gibi basit bir şeyden kaynaklanan bir değişimdi bu.

Paedyn şüpheci bir tavırla, "Yani artık babanın isteklerine itaat etmek istemiyor musun?" diye sordu.

Bunu Kitt'in şöhretini çok iyi bildiği için sormuştu. Ömrü, şimdi tek bir fermanla meydan okuduğu tek bir adamı memnun etmeyi amaçlayarak geçmişti. Gözlerim karşımızda oturan Kral'a çevrildi ve

üzerinde bir gülümseme gezinen dudaklarından sözcüklerin dökülüşünü izledim.

"Neden ondan çok daha büyük biri olmak varken ona itaat edeyim? Bir zamanlar babamın krallık için yaptığı planların benim sonsuz sadakatime değeceğini düşünmüştüm fakat şimdi öyle olmadığını anlıyorum."

Gülümsememe engel olmaya çalışmak çok güçtü.

Kitt sonunda babamın boğucu pençesinden kurtulmuştu.

"Bunu sadece Ilya'yı kurtarmak için yapıyorsun." Gümüş Kurtarıcı'dan gelen bir soru değil, daha ziyade hayal kırıklığı dolu bir beyandı.

Kitt parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi. "Bunu bizi büyük yapmak için yapıyorum."

"Birleşik bir krallık umurunda değil mi?" diye karşılık verdi Paedyn.

"Bunu yapmamın nedeni o değil." Kral'ın sesi Pae'nin sorgulayan bakışları altında hiç değişmedi. "Bazıları için olumlu bir sonuç olsa da Sıradanların yeniden nüfusa dahil edilmesinden dolayı Seçkinlerin güçlerinin seyrelecek olmasından memnun değilim. Avamlar zaten nüfusumuzun yarısını oluşturuyor. Fakat bu konuyla daha sonra ilgileneceğiz."

Paedyn bir an için bunların üzerine düşünürken nefesimi tuttum. Masanın üzerine doğru eğildiğinde, onunla birlikte eğildim. "Hayatım boyunca özgür ve birleşik bir Ilya'nın hayalini kurdum ve eğer bunu başarmanın tek yolu buysa öyle olsun." Sesi tereddütlü çıkmaya başlamıştı. "Fakat görünüşe göre, Sıradanlara bakış açını değiştirmek için hayatımın geri kalanını harcayacağım."

Kitt başını öne eğdi. "Her şey değişti. Şimdi ben de hepimizin birleşmesini diliyorum."

Kalbim göğsümü dövüyor, Pae için, birlikte geçiremeyeceğimiz her an için çarpıyordu. Sonunda sözcükler dudaklarından döküldüğünde, üzerimde bıraktıkları etki çok uzun zaman önce yapacağına söz verdiği gibi sırtıma bir hançer saplamasından farksız oldu.

"O zaman seninle evleneceğim Kitt. Bu krallığı kendisinden kurtarmak için."

6. BÖLÜM

Paedyn

"Sırtını dik tutmayı unutma. Ha, bir de sevimli görünmeye çalış."

Ellie'nin soyunma perdesinin diğer tarafında durduğu yerden ne yaptığımı göremeyeceğinden gayet emin olduğumdan ona somurttum. "Sevimli mi?"

Sesindeki tereddütlü gülümsemeyi işitebiliyordum. "Bilirsin, belki biraz gülümseyebilirsin. Saraylılara da kaşlarını çatmak yok."

"Fakat öylesi benim için çok daha keyifli," dedim hüzünle. Çünkü birden fazla açıdan gerçek buydu. Kaş çatmak daha az acı veriyordu. Dudaklarımın aşağı kıvrılışına eşlik eden keskin, yakıcı bir his yoktu. Fakat gülümseme çabucak acıyla ilişkileniyor ve bu eylem ardında pek neşe bırakmıyordu.

Parmaklarım boynumun yan tarafından aşağıya doğru uzanan pürüzlü yara izini ustalıkla takip etti. Fakat köprücük kemiğime ve altındaki ize ulaştığında durdu. Kesik etim, Braille alfabesi gibi bir hikâye anlatıyordu. Kral'ın kılıcının her sürünüşü derimde iz bırakmış, varlığımın içine gömülmüştü.

"Orada iyi misin?" Ellie'nin sesi yaklaştı. "Dur, sana yardım edeyim..."

"Hayır," diye buyurdum, sözcük beni bile hayrete düşürecek kadar sert çıkmıştı.

Bu emir paravanın diğer tarafında uzun, dayanılmaz bir sessizlikle karşılandı. Ta ki nihayet kulaklarıma utangaç bir, "Ah, peki," sesi gelene kadar.

Derin bir nefes aldım. Şimdiden kısa ve sert emrimden pişmanlık duyuyordum. Fakat yaralı tenimi, kalbimin üzerine damgalanan *S* harfini görmesine izin vermeyecektim. Bu parçamı sadece Kai ile paylaşmıştım. Öyle de kalmasını istiyordum.

Parmaklarım elbisenin ortasından aşağı doğru çizgi hâlinde inen küçük düğmelerle oynadı. Sessizce mırıldanarak nihayet sonuncusunu iliklemeyi başardım. Ancak o zaman, kare yakanın zayıflığımı iyice örttüğünden emin olduktan sonra kendimi huzursuzca kıpırdanan Ellie'ye gösterdim.

"Ah, çok hoş." Biraz tereddütle arkama doğru geçti. "Şu bağcığı senin için sıkabilir miyim?"

Onu terslediğim için bir kez daha utanarak yutkundum. Özrüm hafif acılı bir gülümseme suretine büründü. "Evet, tabii ki." Bağcığı hızla sıktı. Her çekişte nefesimi keserek. "Sence Adena bu elbiseyi beğenir miydi?"

Ellie'nin sorusu beni duraksatsa da aniden hareketsiz kalmasından bana soruyu boş bulunup sorduğunu anlamıştım. Oysa ölümünden bu yana ilk kez Adena'nın ismini duymak bana içime saplanmış bir bıçak gibi gelmiyordu. Hayır, onu böyle hatırlamak istiyordum. Onu bir elbisenin dikişinde ya da güneşin ışınlarında görmek. Onun artık soluyamadığı havayı solumaya devam ettiğim sürece her saniyeye ışık verirken izlemek.

Yanımdaki aynaya bakıp elbisenin kıvrımlarını inceledim. "Bu rengi severdi," dedim usulca. Ellie'nin ferahlayıp verdiği nefes ensemi gıdıkladı. "Koyu mavinin gözlerimi ortaya çıkardığını söylerdi. Fakat Veba biliyor ya eteğin... Hım, ne derdi buna Adena?" Gözlerimin kenarları aniden bastıran hatırayla kırışana dek dökümlü kumaşa baktım. "*Şehvetli* görünmesi için ne gerekiyorsa yapardı. Evet, işte aradığım sözcük buydu."

Ellie sessizce kıkırdayıp elbiseyi etraflıca incelemek için yanıma geldi. "Evet, tam onun söyleyeceği bir şey."

Aynaya bakmaktan kaçınarak terli avuçlarımı elbisenin dar bedeninde gezdirdim. "Gel," dedi Ellie usulca. "Şu mavi gözleri daha da ortaya çıkaralım."

Beni makyaj masasına götürdü; orada minderli pufun üzerine kaskatı oturdum. Kirpiklerim kısa sürede kömürle kaplanırken yüzüm pudralandı ve çürüklerim gizlendi. Dudaklarımı koyu kırmızıya boyadı; belki de ellerimi sonsuza dek lekeleyecek kana uyması için...

Karmakarışık zihnimin yaptığı karşılaştırma karşısında nefesim kesildi. Bu sarsıcı düşünceden sonra gözlerimi yere çevirip aynadaki yansımamdan gizlendim. Çünkü orada göreceğim şeyden korkuyordum. Bana bakan kırık dökük bir kız mı yoksa yakında dönüşeceğim hain kraliçe mi olacaktı?

"Paedyn?"

"Hı?" Gözlerim Ellie'ye çevrildiğinde soran gözlerle bana baktığını gördüm. "Affedersin, bir şey mi demiştin?"

Rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. "Evet, saçına ne yapmamı istediğini sordum."

"Ah, şey, öyle bırak gitsin." Başımı dalgınca salladım. "Yara izimi kapatır."

Yine hüzünlü bir gülümseme. Bu bana hüzünle ilk gülümseyişi değildi. "Tamam." Bir adım uzaklaşıp yüzümü süzdü. "Sen tam bir..."

Ellie'nin sözünü yarıda kesmesi beni çok endişelendirmişti. "Ne? Gülünç görünüyorsam lütfen söyle bana."

"Hayır. Hayır, hiç de değil." Gözleri beni tepeden tırnağa süzdü. "Sen... bir bakıma... daha güçlü görünüyorsun."

Bu sözler beni şaşırtmamıştı. Fakat sonrakiler şaşırttı.

"Aslında, bir kraliçe gibi görünüyorsun."

Babamın yüzüğünü devasa masanın altında döndürüyordum; sırf dikkatimi o anda yakınındaki bir parmağı çevreleyen yabancı yüzükten uzaklaştırmak için.

Yumuşak sandalyemde kıpırdanırken, oturduğum yerde gözlerimi şöyle bir gezdirmemle neredeyse tüm bakışların üzerimde olduğunu gördüm. O kadar meraklı göze karşı tek savunmam olan soğukkanlı ifadeyi takınmadan önce çenemi hafifçe kaldırdım.

Devasa masa taht odasının ortasında duruyordu ve etkileyici boyutuna rağmen saraylıların kalabalığı arasında küçük görünüyordu. Bakışlarını koyu renkli ahşaptan ayrılıp...

Huzura... Ferahlamaya... Ona çevrildi.

Gri gözler gözlerime bakıyordu. Sadece bana bakarken olduğu gibi: şefkatle. Aramızdaki bağ gerilip dillendirilmeyen onca sözün yüküyle ağırlaştı. Fakat en güçlü bağlar bile zamanla aşınırdı. Her günü birbirimizin yanında geçirmek fakat asla gerçekten birlikte olamamak bizi ağır ağır öldürecekti.

Kapılar ardına kadar açılınca Kai'ın gözleri gözlerimden ayrıldı.

Kral odaya girdiğinde masanın kenarına yığılmış tüm bedenler doğruldu. Hayatımı hep nasıl uyum sağlayacağımı öğrenerek geçirdiğim için ben de hızla diğerleri gibi ayağa kalktım. Kitt'i bulmak için yukarı çevirdiğim gözlerim kardeşine takıldı... Bir türlü kaçamadığım geçmişin bir tekrarı. Siyah tuniği bedenine tam oturuyordu ve alnına düşen parlak siyah dalgalar gibi mürekkep rengiydi. Bakışlarımı hissetmiş gibi güçlü kollarını sırtının gerisinde kavuşturup bana hızlıca göz kırptı.

Başımı eğip seğiren dudaklarımı gizledim. Sonra paylaştığımız o anı zihnimin o sessiz bölümüne, diğerlerinin arasına tıktım. Belki bir daha paylaşma şansımız olmaz diye.

Kitt uzun masanın başına doğru ilerledi; Kai onun sağında, ben ise solunda oturuyorduk. Ancak Kral gösterişli koltuğuna oturduktan sonra, saray ahalisi uyuşuk hareketlerle kendi koltuklarına yerleşti.

Kitt odadakileri, "İyi günler," diye sıcak bir tavırla selamladı. "Öncelikle bu toplantıda bana katıldığınız için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Biliyorum ki tartışacak çok, cevaplanacak daha da çok şey var."

Yaydığı krallara has hava, kederli bir şekilde hâlâ sarsıcıydı. Başına bir taç geçirilmeden önceki o kaygısız oğlanı özlüyordum. Ben onu böyle olmaya zorlamadan önceki hâlini.

Gelgelelim kader onu bu ana, krallığın hükümdarlığına getirmişti. Bu da ona hayal edebileceğimden daha çok yakışıyordu. Ya da belki Ilya'ya karşı yeniden canlanan umudum yüzünden ona aniden tiksinti yerine saygıyla bakmaya başlamıştım.

O çalışma odasında her şey değişmişti; tarih silinip yeniden yazılmış, sadakatler yeniden biçimlenmişti. Kitt de nişanımız konusunda benim kadar hevessiz görünüyordu ve bana karşı olan hislerini ihtiyatla merak ediyordum. Kral bir zamanlar çok değer verdiği babasını öldürdüğüm için benden ne kadar nefret ediyordu acaba? Evliliğimiz siyasi bir birliktelikten öteye gitmeyecekti ama eğer hayatımızın geri kalanını

birlikte geçireceksek bir zamanlar sahip olduğumuz dostluğun bir benzerini yeniden kurmayı umuyordum. Tabii o da isterse.

"Öncelikle, hepimizin doğru olduğuna inandığı bazı korkunç yanlış anlamalara değineceğim." Kitt'in bakışları masanın etrafında dolaştı. "Umarım o zaman kararımın ardındaki nedenler açıklığa kavuşacak."

Ellie'nin tavsiyesine uyup omurgamı dikleştirdim ve derin bir nefes aldım. Yine de yüz hatlarımı sevimli bir ifadeyi andıracak bir şekle sokmadım. Bunun yerine sert görünerek beni ortadan kaldırmaya hevesli krallığın karşısında güçlüymüş gibi davrandım.

"Yıllar önce Şifacılar, Sıradanların kanında gizlenmiş, tespit edilemeyen bir hastalık bulduklarını iddia ettiler." Kitt'in sesi, kendisinden önceki krala o kadar benziyordu ki neredeyse irkilecektim. "Uzun süre maruz kalındığında, bu hastalığın Seçkinlerin güçlerini zayıflattığı söyleniyordu. Kralınız olduktan sonra, bu hikâyenin yalan olduğunu keşfettim."

Masada bir kargaşa patlak verdi. O kargaşanın içinde sessizce oturdum. Kitt'in özgürleştirici sözleri havada asılı kalırken kalbim hızlandı. Bir kralın ağzından gerçeği duyacağımı hiç düşünmemiştim.

Hafifçe eğilip yüzüne baktım. Fakat gözleri gözlerimle buluşmadı; bana doğru hiç bakmadan konuşmasını sürdürdü: "Ilya'nın Veba'dan önce çok zayıf bir krallık olduğunu gören Kral Edric, en doğrusu olduğuna inandığı şeyi yaptı. Sıradanları sürgün etti. Bunu Seçkin gücümüzü korumak için yaptı ve Şifacıların hevesle destek verdikleri bir hikâye sundu. Sizlerin, yani halkın, krallığımızı güçten yoksun olanlardan arındırma fikrine ikna edilmeniz zor olmadı."

Masada şaşkın bakışmalar oldu ve ardından fısıltılı suçlamalar geldi. Kral'ın sesi hepsini bastırdı. "Babam krallığımızı geçmişte büyük ölçüde güçlendirdi ve bunun için hepimiz minnettar olmalıyız. Ancak farkında olmadan kaynaklarımızı, bizi zayıflattı ve beni, bizi kurtarmak için ne yapmam gerekiyorsa yapmak zorunda bıraktı." Uzun bir duraklama ve o duraklama sırasında zihinlere işleyen sözler geldi. "Bu yüzden Sıradanları Ilya'ya geri kabul edeceğiz."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Onlarca yıl süren yalanlardan sonra biz Sıradanlar çok daha görkemli bir bildiriyi, krallık çapında bir ilanı hak ediyorduk. Ama bir Seçkin kralın sunacağı en iyi özür buydu. Bu yüzden o anın keyfini çıkardım.

Kitt'in sözleri masada dalgalanan bir patlamaya yol açtı. Her yaştan

kadın ve erkek ayağa fırlıyor, bir zamanlar hükmettikleri dünya şimdi ayaklarının altından kayarken anlaşılmaz sözler haykırıyorlardı. Kitt kontrolü yeniden ele almak için zayıf bir girişimle elini kaldırdı. Ancak kargaşa yıkıcı seyrini sürdürürken beni sağ yanıma uzanan bir dirsekten kaçmaya zorladı.

"Dillerinizden olmak istiyorsanız Kral'ınıza karşı sesinizi yükseltmeye devam edin."

Kai'ın rahat bir tavırla savurduğu tehdidin etkisi tüm odaya yayılıp konuşmaya en hevesli ağızları bile kapattı. Saraylılara son bir bakış atan İnfazcı, basit bir hareketle Kral'ına devam etmesini işaret etti.

Kitt'in yeşil gözleri minnettarlıkla dolup taşıyordu. Kai'a bir zamanlar sahip olduğu o kardeşe bakar gibi baktı. Fakat bu an kısa sürdü. Sonra aniden, yeniden saray meclisine hitap eden bir krala dönüştü. "Bunun bir alışma süreci gerektirdiğini biliyorum. Her ne kadar hepimize faydası dokunmuş olsa da babamın aldatmacasını öğrendiğimde hayrete düştüm. Güç için seve seve adam öldürebilecek kadar sert bir adamdı. Birçok kral gibi. Calum'la konuştuktan sonra, Direniş'in sadece o zararsız Sıradanların sesi olduğunu anladım." Daha fazlasını söylemeden önce sözlerinin idrak edilmesi için bir süre bekledi. "Babamın bir zamanlar yaptığı gibi, onları sürgün etmek bir zamanlar şehrimizi güçlendirmişti. Şimdi geri gelmelerine izin vermek de aynısını yapacak."

Titrek bir nefes vermemle kulaklarım hafifçe çınladı. Bu günün geleceğini hiç düşünmemiştim; artık ne olmadığımı gizlemek zorunda kalmadığım bir dünyada yaşayacağımı hiç hayal etmemiştim. Kitt sadece çevre krallıkların suyuna gitmek için Sıradanların Ilya'ya geri dönmesine izin veriyor olsa da bu bir başlangıçtı.

Masanın karşısında oturan bir adam ayağa fırladı ve gözlerim onun saray sözcüsü olduğunu gösteren Ilya armasına takıldı. Ardından önce nane rengi saçları, sonra da düzgün bir şekilde dillendirdiği sözler dikkatimi çekti. "Hastalık olmasa bile, onlardan çocuk yaparsak gücümüzü azaltırlar."

Onlar.

Masanın altında yumruklarımı sıktığımı fark etmemiştim; ta ki tırnaklarım derime kanatacak kadar gömülene dek. "Zamanla belki," dedi Kitt. "Bildiğimiz kadarıyla, Seçkinlerin ve Sıradanların kanlarının karışmasının faydaları da olabilir. Ancak bir Seçkin'den çocuk yapmaya hevesli çok Sıradan olmadığını göreceksiniz."

Sorular odanın içinde uçuşmaya başladı ve odayı çevreleyen çok sayıdaki mermer sütunda yankılandı. "Peki ya o?" Haykırılan suçlayıcı sorunun kimden geldiğini görmek için başımı kaldırdığımda, sakallı bir adamın kalın parmağını yüzüme doğrulttuğunu gördüm. "Peki ya vârisleriniz? Kraliyet soyunu bir Sıradan'ın kanıyla mı lekeleyeceksiniz?"

Midem bulandı ve dar elbisemin kumaşının altında ciğerlerim birden fazlaca sıkıştı. Kai ayağa fırladı. Az kalsın oturduğu sandalyeyi devirecekti. Ben de ayağa kalktım ve kendimi İnfazcı'm ile sabrını sınayan adamın arasına girmeye hazırladım.

"Yeter." Konuşan Kral'dı. Sert sözcük Kai'ı yatıştırdı. "Ne kararlarımın ne de soyumun geleceğinin sorgulanmasına izin vereceğim. Tahtımın vârisi daha az güce sahip olacaksa, varsın öyle olsun. Bu, sağlam bir krallık için ödenecek küçük bir bedel."

Sözlerinin beni daha da şaşırtması gerekirdi ama Kitt'in Ilya'ya olan sevgisinin hep farkında olmuştum. Sırf bu yüzden gücü feda etmeye razı geliyordu. Sıradanlar için değil. Benim için değil.

Bir kadın kusursuz görünen elbisesiyle, topuklu ayakkabılarının üzerinde dikildi. Saldırgan Seçkin ayrıcalığının âdeta mükemmel bir resmiydi. "Bunların hiçbiri onun bir suçlu olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bir kral katili olduğu gerçeğini değiştirmiyor!"

Kadının sözlerini takip eden arbede karşısında elimde olmadan irkildim. Eller itiraz için kalkarken sesleri de onlara destek verdi. Bakışlarını ağır ağır Kitt'e çevrildi ve onun ağzından çıkacak sözleri bekledim. O anda avucunun içinde tuttuğu şey, benim hayatım ya da yakın zamanda yüzleşeceğim ölümümdü.

Korkunç bir idrak içime akarken Kitt'in muhtemelen dökmek istediği kan yanaklarımı ısıttı. Adalet için haykırılan bu talepleri yerine getirmeye can atıyor olmalıydı. Yaptığım onca şeyden dolayı beni öldürecekti. Ta ki ben ona faydalı olana kadar.

Kitt'in sesi sakindi ve gözleri ustalıkla gözlerimden sakındı. "Paedyn kendisini savunuyordu." Kimsenin karşı çıkmaya cesaret edemeyeceği basit, meydan okuyan bir açıklamaydı bu. "Babam Paedyn'le karşılaşmadan önce yaşanan kargaşa sırasında başına sert bir darbe almıştı. Yaraları nedeniyle kafası karışıktı ve aklı başında değildi. O zihin bulanıklığıyla Paedyn'in peşine düştü ve Bayan Gray'i ona karşı kendini savunmak zorunda bıraktı. Artık bu konuda başka bir şey duymak istemiyorum."

Kalbimin üstündeki yara izi o gün gerçekte yaşananları bana hatırlatmak istercesine sızladı.

"...kimin kırdığını unutma diye kalbinin üzerine işaretimi bırakayım."

Gözlerim kucağımda yumruk olmuş ellerime kaydı. Ellerim hafifçe titriyor, titredikçe altlarındaki mavi kumaşı dalgalandırıyordu. Kılıcın kabzasının izini hissedebiliyor, bıçağı Edric Azer'in göğsüne saplamak için ne kadar güç uyguladığımı tam olarak hatırlayabiliyordum. Hançerin savruluşunu, yay kirişinin salınışını, kılıcın saplanışını hissedebiliyordum.

Aldığım her can bu ellerin çizgilerinde yaşıyordu. Bir sonraki nasırlı dokunuşlarının altında kimlerin can vereceği sorusu beni korkutuyordu.

"El ilanları tüm şehre dağıtılacak." Gözlerimi kırpıştırarak içinde bulunduğum ana geri döndüm. Kitt'in sözleri boğuk işiten kulaklarıma doldu. "Böylece nişanlandığımız Ilya'ya ama en önemlisi çevre şehirlere duyurulacak. Bir yandan Dor ve Tando'ya ulaklar gönderirken diğer yandan haberi Izram'a ulaştırmanın bir yolunu arayacağım. Bu parşömenlerde bugün konuştuklarımız, tüm gerekçeler ve açıklamalar yer alacak. İki gün içinde kutlama amaçlı bir geçit töreni düzenleyeceğiz. Krallıktaki ya da krallık dışındaki geriye kalan tüm Sıradanlar ülkede iyi karşılanacak."

Masanın etrafında ağızlar aynı anda açılsa da daha sesleri çıkmadan Kral yeniden söze girdi. "Hepsi bu kadar. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Bu baştan savma karşısında çenelerin kapandığını duyar gibiydim. Kitt ayağa kalktı ve bir anlık tereddütten sonra elini bana uzattı. Ben yavaşça kardeşine uzanırken gözlerim Kai'a çevrildi. Fakat o bana bakmıyordu. Hayır, İnfazcı'nın gözleri Kral'ının elinin üzerine koyduğum eldeydi ve tenimizin birbirine değdiği her saniye bakışı daha da karanlık bir hâl alıyordu.

Biz el ele odadan çıkarken Kai'ın gözlerime bakmasını ve içlerindeki mesajı okumasını diledim.

Rol yap.

7. BÖLÜM

Paedyn

Her zaman yaptığı gibi sağımda mışıl mışıl uyuyordu.

Omuz omuza, yüze kadar çekili kumaş, gözler yıldızlarda.

Sırtımın altında, üzerine tenimi gıdıklayan kumaş parçalarının yığıldığı halı seriliydi. Gece bir ferahlıktı; serin parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, beni yıldızlardan oluşan bir battaniyenin altına sokuyordu. Yıldızlar tepemizde parlıyor, biz tanıdıklarına tembelce göz kırpıyordu.

Burası yuvamızdı; ne kadar alışılagelmedik bir yuva da olsa. Sakinleri ne kadar perişan da olsa.

Bu kasvetli düşünce beni irkiltip uzandığım yerde sırtımı dikleştirmeme neden oldu.

Çünkü bu kaleyi işgal eden tek kasvetli şey bendim.

Adena noksansız, parlak ve inanılmaz derecede lekesizdi. Yüzümü ona çevirdim. Gözlerim uykunun sisi ile ağırlaşmıştı. Hâlsiz elimi kaldırarak alnının üzerinde kıvrılan düzensiz perçemleri yana ittim. Parmaklarım teniyle buluştuğunda teninin soğuğu karşısında hızla geri çekildim.

Ona dokunmak, ölümün kendisine dokunmak gibiydi.

Hayır, bu doğru olamazdı.

Adena tanıdığım en canlı insandı. Ondaki canlılığın biraz olsun eksilmesi bile kabul edilir şey değildi.

Tereddütle tekrar ona uzandım. Parmağım soğuk elmacık kemiği-

nin kıvrımında, koyu kirpiklerinin çizdiği hilal şeklinin hemen altında gezindi. Ay bir zamanlar ışıl ışıl olan tenine hastalıklı bir ışık yansıtıyordu. Hayır, ay değildi bu, ölümün Adena'nın üzerine giydirdiği gölgesiydi.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken iyice üzerine eğildim.

Zihnim bulanıklaştı; o anda tanıdığım kıza hiç benzemeyen fakat tanıdık figüre odaklandım. Avucum yanağını bulup buz gibi tenini hafifçe okşadı.

Tepkisizdi.

Hareketsiz omuzlarını sarstım.

Dilimden yakaran bir fısıltı döküldü.

"Adena, uyan. Sana ihtiyacım var."

Sonra onun ölümle sırılsıklam olmuş bedenine yaşaması için haykırdım. Çığlık bile atmış olabilirdim.

"A, lütfen!"

Kulaklarıma hem yakın hem de uzak gelen boğuk bir *tak* sesi ulaştı.

Başım tekrar eden uğursuz sesin kaynağını aramak için döndü. Karanlık sokağa göz gezdirip, yer değiştiren gölgelere gözlerimi kısarak baktım.

Bir *tak* sesi daha geldi, öncekinden daha yüksek. Ses netti; kaynağını ararken başımı telaşla her yöne çevirmeme neden olacak kadar net. Nihayet sese eşlik eden dehşet verici görüntüyü gördüğümde...

Boğazımı tırmalayan boğuk bir nefes ürpertici sessizliği yırttı.

Adena'nın göğsü kanlı bir dalla şişlenmişti.

Çığlığımı tuttum; ciğerlerim sıkışmıştı. Lavanta rengi gömleğin altından kan akıyor, en sevdiği rengi sönen yaşamla lekeliyordu.

Dalın görünmez bir el tarafından yönlendirilir gibi havalanıp mide bulandırıcı bir şekilde tekrar göğsüne saplanmasını dehşet içinde izledim. Altındaki sert halıya çarpacak kadar derine saplandı. O korkunç *tak* sesi eşliğinde.

Tekrar çığlık attım. O dalın her kalkıp inişinde, yine ve yine çığlık attım.

Dalı kavramaya çalıştım; her mide bulandırıcı vuruşla mücadele etmeye. Sert kabuğu avucumu ısırdı ve yırtılan deriden yapış yapış kan fışkırdı. Çekiştirmeme rağmen Adena'nın göğsüne amansızca saplanmaya devam ediyordu.

Ellerim titriyor, gözyaşlarım akıyordu.

Tak. Tak. Tak.

Dal bedenini delip geçti ve sadece halıyla buluştuğunda durdu. Onu durduran çığlıklarım ya da yakarışlarla dolu inlemelerim olmamıştı.

O öldü. Öldü. Öldü...

Gözlerimi açtığımda karşımda duran bir gölge oldu.

Bir figür üzerimde dikilirken, hiç tereddüt etmeden elimi yastığın altına sokup yemek tepsimden aşırdığım bıçağı tuttum. Tercih edeceğim ilk silah olmasa da davetsiz misafire acı dolu bir son getirecek kadar da keskindi, o davetsiz misafir her kimse...

"Pae."

Sesi, göğsümde kabarmaya başlayan panik denizini yatıştırdı. Nasırlı bir el boğazına doğru kaldırdığım bileği yakalayıp ödünç aldığım bıçağın havada çizdiği kavisi durdurdu. "Sakin ol," diye fısıldadı Kai. Bedeni bedenimin üzerine eğilirken gergindi.

Gözlerim loş ışığa alışınca yatağımın kenarındaki bulanık silüetini seçebildim. Neredeyse yataktan düşecektim; tenim yapış yapıştı ve göğsüm hızla şişip iniyordu. Bedeni daha yakınıma geldi. Bir eli kaldırdığım bileğimi kavrarken diğeri başımın yanında duruyor, yumuşak yastığa gömülüyordu.

"Sadece bir kâbustu," diye fısıldadı; birleşmiş ellerimizi bıçak şiltenin üzerine düşene dek yavaşça indirdi. "Bir şeyin yok. Ben buradayım."

Kâbus demek hafif kalırdı. Bu... Bu bir işkenceydi.

Göremediğim yüze gözlerimi kırpıştırarak baksam da onu hayalimde canlandırabiliyordum. "Buraya nasıl girdin?"

Parmakları okşadığı alnıma yapışan saç tellerini ayırıyordu. "Çığlık attığını duydum. Ve hiçbir şey... *hiçbir şey* beni bu kadar korkutmamıştı." Yutkunduğunu işittim. Başparmağının elmacık kemiğimde gezindiğini hissediyordum. "Ve hiç kesilmedi. Durmadan çığlık atıyordun. Bu yüzden..." Bir duraklama. "İkimiz de beni senden uzak tutmak için kilitli bir kapıdan daha fazlasının gerektiğini biliyoruz."

Gözlerim onun gölgeli omzunun üzerinden geçip bir zamanlar kapımın durduğu yerde bir boşluk buldu. Kapı biçimsizce yere devrilmiş, zemini süsüyordu.

Rüyamdaki gümbürtü. Gerçekti... Buydu.

Kai lanet kapıyı tekmeyle yıkmıştı.

Cılız bir sesle bir espri denemesi yaptım. "Burada hiç mahremiyetim yok mu?" Sesim hâlâ kâbusumun kalıntılarıyla titriyordu.

"Mahremiyet mi?" Kıkırdaması omurgamdan yukarı yürüyüp uyku mahmuru duyularımı uyandırdı. "Tatlım, kardeşim parmağına bir yüzük takmamış olsaydı şu an bu yatakta senin yanında olurdum."

Ağzı tehlikeli bir şekilde –özellikle de kafamı dağıtmak için aklımda ne olduğu düşünüldüğünde– ağzıma yaklaştı ve Kai'ın her santimi kesinlikle iyi iş görürdü. Onu çaresizce istiyordum. Pervasızca. Bu duyguların somutlaşmış hâli dudaklarımdan tek, hain bir cümleyle döküldü. "Öyleyse, çıkar onu."

Başının üzerimde iki yana sallandığını, burnunun burnuma sürtündüğünü hissettim. Yumuşak bir sesle inledi; iniltisi bana emrime sevinçle itaat etmekten kendini alıkoyduğunu söylüyordu. Çenemi kavramayı bırakan sert parmakları parmağımın etrafındaki yüzüğe gitti. "Yapabilirim," diye mırıldandı. "Kolayca yapabilirim." Başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde kaydı. "Sorun o yüzüğü çıkarmak değil. Sorun geri takmana razı gelebilmek."

Gözlerimi kapattım. Bu yaptığım beni onun sözlerinden saklayabilirmiş gibi. Beni kaderimi hatırlamaktan alıkoyabilirmiş gibi. Kral'la nişanlıydım ama kalbim onun kardeşi için atıyordu. "Biliyorum," diye fısıldadım ve daha fazlasını söyleyemedim.

Aramızda uzun, sesiz saniyeler geçti. Başparmağı elimin üstünde ağır ağır daireler çizdi; nazik ve rahatlatıcı da olsa verdiği hissin altında ezilebilirdim. Sonra dokunuşu kulağımın arkasındaki kısa saç tellerini okşamak için yer değiştirdi. Ardından gelen mırıltıyı tenimde hissediyor, her hecenin arasına gizlenmiş sırıtışını işitiyordum. "Tereyağı bıçağı mı? Ciddi olamazsın."

"Şu anda elimde sadece bu var," diye homurdandım.

"Eh, işe yaramaz." Burnuma hafifçe dokundu. "Ya biri süitine girseydi?"

İçimden kopan kahkahaya engel olamadım. "Görünüşe göre biri girmiş bile. Sen yine de endişelenme Prens." Parmaklarım alnına düşen bir tutam mürekkep karası saçla oynadı. "Bir ayakkabıyla bile çok fazla zarar verebilirim."

"Ah, farkındayım." Sözleri dudaklarımda bir fısıltıya dönüştü. "Yıkıcısın Pae."

Sonra beni kollarının arasına aldı.

Beni yataktan aşağı çekmesiyle şaşkınlık içinde ciyakladım. Battaniyeler tenimden kayarken Ellie'nin benim için hazırladığı ipeksi gece-

likten uzaklaştı. Güçlü bir el dizlerimin arkasını kavrarken diğeri çıplak omuzlarıma dolandı. Bedeninin sıcaklığı ince pantolonumdan ve ona eşlik eden atletimden içeri sızarken ben de kolumu onun boynuna doladım. "Sen ne..." Dönüp yıkılmış kapının üzerinden rahat bir tavırla geçmesiyle suçlayıcı cümlem yarıda kesildi. "Ne yapıyorsun?"

"Seni çalıyorum," demekle yetindi.

İtiraz etmek için ağzımı açsam da kulağıma fısıldadığı sözler beni susturdu.

"Bu gece rol yapacağız."

Dallar yerde sürükleniyor, bizi yapraklı bir kucağa sarıyordu.

Kai sıkıca kavradığı elimden tutarak beni söğüt ağacının altına götürdü. Ay ışığı ince dalların arasından süzülüyor, zemini gümüş ışık şeritleriyle kaplıyordu. Her şeyin merkezinde, kökleri toprağa tutunmuş ve yumuşak çimenlerin arasında dalgalanan, devasa bir gövde yatıyordu.

Kai aniden çöküp, iç çekerek yere uzanınca eli elimden ayrıldı. Doğrulup sert ellerini kalçalarıma koymadan önce tek kelime etmedi. İtiraz etmeye bile fırsat bulamadan çimlere doğru çekildim.

Kollarına dolanan bedenim onun üzerine hantalca devrildi. Sakarca düşüşümü kucaklamayla karşıladı ve ciğerlerindeki havanın boşalmasına sebep olmama rağmen kollarını bana mutlulukla, daha da sıkı sardı. Güldüm; ben göğsüne çarpık bir şekilde uzanırken omuzlarım titredi. Nadir kahkaham karşısında nasırlı parmakları atletimin ince kumaşına kenetlenip ipeğe dolandı.

Başımı başına yasladım. "Buna kesinlikle izin yok." Soru sorar gibi mırıldandı; sesi sırtımda titreşti. "Burada olmamız. Yalnız. Gecenin bir yarısında."

"Daha kötüsü de olabilirdi," diye mırıldandı. "Kraliçenin süitinde kalabilirdik. Yalnız ve gecenin bir yarısında."

Yanaklarım kızardı. "Bir daha düşündüm de gece havasını tercih ederim."

Kulağımın dibinde kıkırdamasıyla içimi saran ürpertiyi bastırmak

zorunda kaldım. Parmaklarım karnıma yaydığı ellerinden birini buldu ve yara izleriyle kaplı pürüzlü deriyi yokladı. Ancak parmak boğumlarına dokunduğumda durdum.

"Bu yüzden çığlık attığımı duydun." Yüzümü ona doğru çevirdim; sesim yumuşaktı. "Antrenman yapıyordun."

Derisi kabuk bağlamış, parmak eklemleri kan kalıntılarıyla sertleşmişti. Yüzündeki hüzünlü gülümseme sesine yansıdı. "Senden de hiçbir şey kaçmıyor küçük Psişik. Gecenin büyük bir kısmını eğitim alanında geçirdikten sonra odama gidiyordum." Bir an susup, "Uyuyamadım," diye ekledi; açıklama sonradan aklına gelmiş gibi. "İşte o zaman sesini duydum."

Cesaretimi toplayıp başımı yavaşça salladım. "Rüyamda onu görüyordum."

Göğsünün hareketsiz kaldığını hissettim. Tam olarak kimden bahsettiğimi biliyordu. "Sanırım hoş bir rüya değildi."

"Hayır." Neredeyse gülecektim. "İyi başladı ve bir şekilde bu yüzden daha beter oldu."

Sesi hırıltılı çıktı. "Gözlerini her kapadığında o anı yeniden yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Her seferinde değil." Yanına oturmak için göğsünden indim. "Seninleyken değil."

Bir dirseğinin üzerinde durup ben üzerine eğilene kadar atletimi çekiştirdi. "O hâlde yanından hiç ayrılmayacağım."

Ona bir bakış attım. "Tutamayacağın sözler verme."

"Tutmak istediğim sözler değil... Sensin."

Sözlerinin içimin kıpır kıpır olmasına, kalbimin çarpmasına ve dudaklarımın sessizliğe gömülmesine neden olmadığı bir an bile yoktu. Ben de burnunun ucuna burnumu sürtüp yumuşak bir sesle ,"Tam bir şairsiniz Prens," dedim.

Sırıtışına eşlik eden gamzesine ay ışığı birikti. "Ve sen de ilham perisisin tatlım."

İpekle örtülü dizlerim çiylerle öpüşen çimenlere gömüldü. Her geçen saniye daha da ıslanarak. Bakışlarından kaçınarak birden, "Hayatımız bu mu olacak?" diye fısıldadım. "Sonsuza dek rol mü yapacağız, birlikte birkaç dakika geçirmek için gerçeklikten kaçacak mıyız?"

"Biliyor musun," deyip iç geçirdi, "bizim için farklı bir sonsuzluk hayal etmiştim. Buradan çok uzaklarda geçen bir sonsuzluk. Fakat

elimizdeki bundan ibaretse..." Duraksadı; gözleri üzerimize yağan ay ışınları kadar gümüşiydi. "O zaman elimizden gelenin en iyisini yaparız. Ben senin İnfazcı'n olacağım. Rakibin. Söğüdün altında bekleyen sırrın."

Bizi bir koza gibi saran ağaçtan bahsedince gözlerim ağacın geniş tabanına ve oradaki çimenlere kaydı.

Kız kardeşi o toprak parçasının altında gömülüydü; bedenini sarmal kökler sarmıştı.

Sesim garip bir şekilde kısık çıktı. "Burada olmam sorun olur mu? Onun söğüdünün altında?"

"Eminim Ava bana eşlik etmene aldırmaz." Gülümsemesi karanlıkta parlak, o an içinde beklenmedikti. "Ayrıca, buraya ilk gelişin değil. İkinci baloda seni bu dalların altında neredeyse soyacaktım."

O gece yaşadığım paniğin anısı elbisemin bağcıklarını çözen parmaklarının verdiği unutulmaz hisle birlikte yeniden canlandı. "Ah, evet, hatırlıyorum."

"Umarım hoş bir anı olarak hatırlıyorsundur."

Eğilip daha da yaklaşmadan önce alaycı bir tonda güldüm. "Bu ağacın altında oynadığımız oyunu da hatırlıyorum... ve seni nasıl yendiğimi." Bana bakıp başını iki yana salladı. "İşte *bu* güzel bir anı."

"Birincisi," diye söze girdi soğukkanlı bir tavırla, "o oyun bir parmak güreşiydi. İkincisi, az yalancı değilsin Gümüş Kurtarıcı."

Suçlaması karşısında hayretten ağzım açık kaldı. Aniden doğrulup belimden tutarak beni kendine çektiğindeyse hayretim nefes nefese bir kıkırtıya dönüştü. Kalbimin bir sonraki gümbür gümbür atışında kucağına çekildim. Bacaklarımı beline dolamasıyla beni kendine çektiğindeyse üzerine tüneyiverdim.

"Tamam." Gülümsedim. "Rövanş."

"Ah, benim güzel Pae'm." Sözleri dudaklarımın üzerinde bir mırıltıydı. "Bir kez olsun, senin felaketin ben olacağım."

Ve o anda, tam da öyle olması için ona yalvarabilirdim. Kalan ömrümü söğüdünün altında, kollarının arasında geçirmek için her şeyimi verebilirdim.

Böylece yüzündeki her gölgeyi, karşımdaki kanlı canlı fantezinin her tonunu zihnime kazıdım.

Başparmağımın bombesini öpmesiyle savaş başladı.

8. BÖLÜM

Kai

Dizleri birbirine değiyordu.

Fayton tekrar sarsılıp onları birbirlerine daha da yaklaştırdı. Kraliyet çiftinin karşısında oturuyordum; dizlerim titriyordu ve başım takırdayan koltuğumun yüksek arkalığına yaslıydı. Bu üzeri açık faytondan gökyüzü seyredilebiliyordu, üst yarısı tamamen kesilmiş gibiydi. Önümüzde ve arkamızda Ilya'nın kıvrımlı armasını taşıyan yeşil sancaklarla süslü birkaç araba ilerliyordu.

Yumuşak bir esinti alnıma düşen saçlarımı karıştırıp parmaklarımı sürekli saçlarımı taramaya zorluyordu. Üzerimize akan güneş, rahatsız ve sessiz oturma düzenimizi meraklı gözlerle yoklar gibiydi. Dirseğimi alçak kapıya yaslayıp, gözlerimi korumak için elimi alnıma götürdüm.

Ve bakışlarımın üzerine düştüğü ilk şey o oldu.

Güneşin altın ışınları gümüş rengi saçlarıyla iç içe geçip kısa saçlarından aşağıya iniyor ve beni tamamen kör ediyordu. Vücudu zümrüt rengine bürünmüş, kumaş kalçalarına yapışmış, bacaklarını...

Ve hâlâ onun dizine değen dizini örtüyordu.

Ona dokunmak isteyen parmaklarımı pervazda gezdirerek başka tarafa baktım.

"Çok güzel bir gün," dedi rahatsızlığını belli edercesine. "Geçit töreni için mükemmel."

Kitt dalgınca, "Evet, daha iyi bir hava olamazdı," dedi. "Sence de öyle değil mi kardeşim?"

Sesi bana yöneldiğinde epey değişmişti. Artık gamsız ve neşeliydi. Gözlerimi gözlerine çevirdiğimde içlerinde o tanıdık, muzip pırıltıyı gördüm. "Evet, güneşin altında pişmeye bayılırsın."

Kitt sözlerim karşısında gülümseyip Paedyn'e sessizce mırıldandı: "Kai'ın sıcakla arası hiç yoktur. Biz küçükken..."

Dudaklarımda belirmeye başlayan gülümsemeye rağmen, "Pekâlâ, bu kadar yeter," diye araya girdim.

"Hayır," dedi Paedyn muzipçe. "Hayır, hikâyeyi dinlemeyi çok isterim. Devam et."

"Biz küçükken," diye devam etti Kitt, sırıtışı bana dönük, "dışarıda bir saatten fazla kalmaya zor dayanırdı. Biraz daha uzun kalırsa saçlarının eriyeceğini düşünür, kafasını elleriyle örterdi."

Paedyn'in kahkahası beni sesimi yükseltmeye zorladı. "Saçlarımın ne kadar ısındığını biliyor musun? Sanki..."

"Güneş altındaki katran gibi," diyerek cümlemi tamamlayan Kitt, Pae'ye döndü. "Evet, hep söylediği diğer şey de buydu."

Arkama yaslanıp Kitt'e baktım ve başımı hayretle iki yana salladım. "Vebalar adına, artık kardeşler arasında sır diye bir şey kalmadı mı?"

Kral o anda birlikte büyüdüğüm çocuğa benziyordu. "Ah, kesinlikle kaldı."

Gözlerim Paedyn'in gülümsemesine takıldı ve bana birden her şeye değmiş gibi geldi. "Bu çok ilginçti. Ve de eğlenceli." Gülümsemesi yüzüne hınzırca yayıldı. "Lütfen devam et."

Kitt ağzını açsa da aramızda kalan boşluğu benim sözlerim doldurdu. "Kitty bir keresinde bir oyun zarını burnuna o kadar soktu ki kraliyet doktoru neredeyse onu çıkarmaktan vazgeçecekti."

Paedyn'in eli açılan ağzını kapatmak için yukarı uzandı. Şimdi başını iki yana sallama sırası Kitt'e gelmişti. "Bana bunu yapmam için meydan okuduğun kısmı unutmuş gibisin."

Pae güldü; fayton kaldırım taşları üzerinde tıkırdamaya devam ederken göz kenarları güneşte kırıştı. Parmağını suçlayıcı bir tavırla yana işaret etti. "Ya *sen* Kai'a bahçenin arkasındaki söğüde tırmanamaz diye meydan okumamış mıydın? O da düşüp kolunu kırmadı mı?"

Kitt'in cevabını beklerken Pae gülümsemesini bana çevirdi. Fakat bir yanıt gelmedi.

Kitt'in yüz ifadesi belli belirsiz sertleşti; biraz önce takındığı gülümsemeden biraz daha keskin bir ifadeye dönüştü. "Sana bundan bahsettiğinden haberim yoktu."

"Etti," dedi Paedyn yavaşça, tereddütle. "Laf arasında."

"Hım." Kitt yana dönüp yanımızdan akan manzaraya baktı. "Bu son Sınav'dan önce miydi, sonra mı?"

Hafifçe gerildim. Ses tonu tehditkâr olduğu için değil. Hayır, tam aksine. Sözcükler ağırdı, öfkeden çok daha kötü bir şeyi taşıyorlardı. Ve o şey, Kitt'e ihanet eden yanımı yaralıyordu. Kalbimin Kitt'ten gizlice, nişanlısı için atan yanını.

Kendimle ilgili bu mahrem ayrıntıyı ne zaman paylaştığımı bilmek istiyordu. Bunun Pae'den nefret etmemin beklendiği dönemde olup olmadığını.

Paedyn yumuşak bir sesle, "Önce," diye yanıt verdi. Gerçeği söylemişti fakat sadece yarısını.

Kitt başını salladı ve konuyu hızlıca başka bir yöne çekerek sinirlenmemiş gibi görünmeye çalıştı. Sesi birden üzerine bitkinlik çökmüş gibi çıktı. "Anlıyorum. Kai ve benim yıllarca aptallıkta eşit olduğumuzu söylemek yanlış olmaz."

Solmakta olan gülümsememin aniden hissettiğim üzüntüyü yansıtmamasını umarak başımı salladım. Birkaç dakika önce gördüğüm Kitt, birlikte büyüdüğüm, daha sözcüğün anlamını bile bilmeden sevdiğim çocuğun bir anlık görüntüsüydü. Onun o tanıdık hâline tutunmayı, tacını aşağısındaki bedene sızmadan önce söküp almayı o kadar çok istiyordum ki.

Paedyn ilişkimizde bir türlü çözemediğimiz sorundu. Tüm olanlara rağmen, Kitt ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor gibiydi. Belki de bu yüzden uzak duruyor, ikimiz yan yanayken dalıp gidiyordu. Çünkü benim de Pae'ye karşı aynı şeyleri hissettiğimi biliyordu. Kardeşlik bağımız onun karşısında zayıflıyordu.

Biz daha huzurlu bir sessizliğe dönerken fayton yolda gümbür gümbür ilerledi. Artık çevremizdeki manzarada ağaçların yerini sıra sıra ihtişamlı evler almıştı. Şehrin üst sınıf vatandaşlarının olduğu bölgeye girmiştik; birçok Saldırgan Seçkin'in yuvaları olarak adlandırdıkları gösterişli muhite.

İlk sokağa döndüğümüzde Paedyn oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Büyük malikâneler ve bakımlı dükkânlar üzerimize geniş gölgeler düşürüyordu. Kaldırım taşları hızımızı yavaşlatırken birkaç İmparatorluk Muhafızı tören alayımıza katıldı.

Takırdayan toynakların ve yeri döven ayakların yankılanan sesleriyle Ilyalılar evlerinden dışarı dökülmeye başladılar. Güzel giysileriyle yolu çevrelediler. Hatta bazılarının elinde şehrin dört bir yanına dağıtılan el ilanları vardı. Yanlarından ilk geçtiğimiz yüzler çoğunlukla kayıtsız olsa da müstakbel kraliçelerini görünce ifadelerine hızla tiksinti ve ihanet yerleşti.

Kitt elini kaldırıp büyüyen kalabalığı selamlarken, "Gülümsemekten zarar gelmez Paedyn," diye mırıldandı.

Pae sersemliğinden sıyrılmış gibi dalgınca başını salladıktan sonra yüzüne küçük bir tebessüm kondurdu. Elini salladığından emindim ama titremesine engel olmaya çalıştığı parmakları gözümden kaçmadı. Kendi ellerimi yanımdaki koltuğa vurdum; ne zaman Pae'nin paniğe kapıldığını görsem dikkatimi içimde kabaran öfkeden uzaklaştırmak için yaptığım gibi. Paniğe kapılmak için her türlü sebebi vardı.

Bir hain olarak bu kalabalığın arasında dolaştırılmış, şimdi ona somurtan ağızlar yüzüne tükürmüştü. Şatoya giderken onu Ilya'da nefretle karşılayanlar bu insanlardı. Tam da o sokaklarda aşağılanmış, kendilerinden biri olmadığını anladıkları anda ondan nefret eden Seçkinler tarafından küçük düşürülmüştü.

Şimdi bile aynısını yapıyorlardı. Fakat bu sefer farklıydı. Paedyn atımın arkasında, iple bağlı, perişan hâlde yürümüyordu. Hayır, arabada dimdik oturuyordu; şık giysiler içinde ve ışıltılı, yeni bir unvanla taçlandırılmış olarak. Yine de sessizce ona dudak büküyorlardı. Onu eskiden olduğu şey –bir hain– ve her zaman olacağı şey –bir Sıradan– olarak görüyorlardı.

Caddede yavaş yavaş ilerlemeye devam ederken etrafımızı saran kargaşanın içinde sessizce oturdum. Gözlerim kalabalığa el sallayıp, gülümserken tam bir kral gibi görünen Kitt'e takıldı. Etrafımızdakilerin bakışları ona çevrildiği anda hayranlıkla doluyordu. Bu krallık onu her zaman çok sevmişti.

Bana gelince, ben Paedyn'i inceledim; ona bakmamaktan acizdim. Kalabalıktan ara sıra gelen bağırışlara rağmen sakin tavrını koruyordu. Kitt'in sürekli ona yaslanmasını hazmetmesi daha da zordu; tebaası için bir gösteriydi bu. Nişanlıydılar; artık öyle davranmaları gerekiyordu.

Ben ise orada oturuyor, bunu durduramıyordum. Onların yavaş yavaş sonsuza dek birbirlerinin olmalarını izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

El sallıyorlardı. Gülümsüyorlardı. Mutlu bir çift gibi görünüyorlardı.

Kitt iç geçirdi. Ardından muhtemelen bizimle ilgisi olmayan bir düşünce mırıldandı. "Çok az..."

Zoraki gülümsemesine bir ara vermek isteyen Paedyn ona doğru döndü. "Ne?"

"Ah, önemli bir şey değil." Kitt boğazını temizledi. "Sadece burada daha fazla Saldırgan Seçkin olduğunu hatırlıyorum. Zihnim bana oyun oynuyor olmalı."

"Ya da beni görmektense içeride kalmayı tercih ettiler," dedi Paedyn kalabalığa gösterdiği dişlerinin arasından.

Son sokağın köşesinden döndüğümüzde ve arkamızdaki çok sayıda yüz bulanıklaşmaya başladığında bir nefes verdim. Kitt koltuğunda rahatladı. "Gördün mü, o kadar da kötü değilmiş."

Bir elimi yüzümden aşağı indirdim. "Evet, heyecanlıydı."

Pae'nin gözleri gözlerimle buluştu ve tek bir hareketle beni çıplak bıraktı. Şaşırtıcı bir şekilde, bakışlarında minnettarlık buldum. Onunla birlikte buna katlandığım için bana teşekkür ediyordu. Sonra, birden, sadece benim varlığımla takındığı ferahlama ifadesi bile benim için yeterli bir ödül oldu.

"İyi iş çıkardın."

Kitt'in bu kısa cümlesi üzerine Pae'nin gözleri benimkilerden ayrılıp onunkilere çevrildi. "Aynı fikirde olduklarından şüpheliyim," dedi, omzunun üzerinden bulanık bedenler yığınına bakarak. "Kitt, beni asla kraliçeleri olarak kabul etmeyecekler."

Kitt'in ismini onun dudaklarından çıkarken duymaktan hoşlanıp hoşlanmadığından emin olamıyordum. "Hayır, edecekler." Kitt'in ses tonu sertti. "Sadece zaman alacak."

"Zaman mı?" Pae neredeyse gülecekti. "Bu krallıkta otuz yılı aşkın süredir Sıradanlar yoktu. Görünüşe bakılırsa, *alışmaları* için bundan çok daha uzun bir süre gerekecek."

Paedyn'in motivasyonunun ardında yatan gerçek buydu: Sıradanlar. Ayrımcılık devam edecekse Ilya'yı kurtarmanın ne anlamı vardı? Pae'nin amacı kendisi gibi olanlar için özgürlüktü, nefret dolu bir krallığı kurtarmak değil.

Kollarımı dizlerimin üzerine dayayıp, öne eğildim. "Neden bunu şatoda tartışmıyoruz? Özel olarak."

Paedyn'in gözleri önümüzde ilerleyen geçit alayına ve tam olarak alayın gittiği yere takıldı. "Geri mi dönüyoruz? Şimdi mi?" Başını Kitt'e doğru çevirdi. Saçları güneş ışığında parlıyordu. "Peki ya kenar mahalleler?"

Kitt'in gözleri kararsızlıkla gözlerime çevrildi. "Geçit törenleri her zaman yukarı şehirde kalır ve..."

"Fakat orası benim evim," dedi Pae usulca. "Geride kalan tüm Sıradanlar orada olacak. Seçkinlerin ve Sıradanların birleşecek olması kutlanmıyor muydu?" Sesi kararlı bir tona büründü. "Seni kenar mahallelere götürmüştüm, hatırladın mı?"

Kitt soğukkanlılıkla, "Şatomuzun altındaki tünelleri keşfetmek için beni kullandığını hatırlıyorum," dedi. "Ve bana evini göstermek istemenin ardındaki gerçek niyetini gizlediğini de."

Pae, Kitt'in elini tuttu ve bu samimi hareket karşısında neredeyse irkildim. "Bunun için özür dilerim. Seni asla öyle kullanmak istemedim ama Direniş'in Çanak'a girmesine yardım etmek elimden gelen tek şeydi." Başını iki yana salladı. Sesi birden yumuşadı. "Ben bu krallığı parmaklarını şaklatarak değiştirebilecek bir kraliçe değildim. Bir Sıradan'dım. Bir Sıradan'ım. O gün de sana kendimden bir parça gösterdim. Calum'un danışmanlığından önce, sana o kenar mahallelerdeki insanların da senin halkın olduğunu ben *gösterdim*." Elini Kitt'in elinden ayırdı. "Yoksa güç sana bu gerçeği çoktan unutturdu mu?"

Pae'nin sözleri karşısında donakaldım. İşte oradaydı... Sadece onun sahip olduğu o kati cüretkârlık.

Aralarında tam olarak neler geçtiğini öğrenme şansım olmamıştı. Kitt kendini odasına kilitleyip beni onu bulmam için Scorches'a göndermeden önce. Fakat Kitt için uğradığı ihanetin babamızın ölümünden daha sarsıcı olduğunu biliyordum. Ve şimdi anlıyordum.

Kitt muhtemelen kandırılıp, kimselere görünmeden nasıl girileceğini bir Direniş üyesine gösterdiği için Çanak'taki o savaştan dolayı kendini suçluyordu. Pae'ye kapıldığı için kendini suçluyordu.

"Haklısın," dedi Kitt usulca. Yüz hatlarına bir tür uysallık yerleşti. "Bunu söyleyeceğini bilmeliydim."

Gözlerim ikisinin arasında gidip gelse de Kitt bana bakmadı.

Sonraki sözleriyle atlar durdu; adamları itaat etti ve Pae'nin gülümsemesi büyüdü.

"Arabaları döndürün. Kenar mahallelere gidiyoruz."

9. BÖLÜM

Paedyn

Sadece kokudan Loot Sokağı'na vardığımızı anladım. Balık, ter ve vücut sıvılarının kokusunu özleyeceğimi hiç düşünmezdim ama işte oradaydım ve bunlara rağmen gülümsüyordum. Geniş pazar sokağı, hayat ve canlılıkla uğulduyordu. Tüccarlar arabalarının arkasında pazarlık yaparken, çocuklar bağıran annelerinden kaçarak arabaların etraflarında dolanıyorlardı.

Her şey mükemmel bir şekilde el değmemişti. Ben içinde hayatta kalma mücadelesi verirken olduğu gibiydi.

Uzun kafileyi görünce at arabaları yoldan çekilmeye, alışveriş yapanlar da arkamızdan gelmeye başladı. Bu gecekondu mahallelerinde yaşayanlar öylesine sıkılıyorlardı ki, meraklarının onları sokağa sürüklemesi normaldi; Loot'tan ayrılan birçok ara sokaktan bize bakmaya başladılar.

Bu itişip kakışmayla dolu geçit töreni tam bir renk cümbüşüydü. Parlak, zümrüt rengi flamalar doğrudan arabamıza ve etrafını çeviren her şeye çarpıyordu. Ilya'nın flaması bir sıra parlak tüylü atın üzerinde yükseliyor, o kıvrımlı sembol esintide dalgalanıyordu. Parıldaklar güneş ışınlarını manipüle ederek göz kamaştırıcı beneklerden bir ışık gösterisi yaratıyor, bu ışıklar faytonumuzdan aşağı akıp kaldırım taşlarında dans ediyordu.

Öncekinin aksine burada kolayca gülümseyiverdim. Belki de küçük bir parçam büyüdüğüm bu bok çukurunu özlüyordu. Ya da belki sebep bu insanları anlamamdı. Onlar Seçkin'diler, evet, ama aynı zamanda dışlanmışlardı. Burada Avamlar, yoksullar ve bu krallıkta kalan bir avuç Sıradan vardı.

Ve onlardan biri daha yeni dönmüştü.

Yanımızdan geçip giden şaşkın yüzlere el salladım. Onlar, kenar mahallelerde yaşamayan Seçkinler gibi bana tiksintiyle bakmıyorlardı. Bana yönelik duyguları şaşkınlıktan ya da kayıtsızlıktan ibaretti. Bana baktıklarında muhtemelen kendilerini görüyorlardı. Çok kısa bir süre önce yanı başlarında yaşıyor, burunlarının dibinden mallarını çalıyordum.

Gözlerim boş boş bakan yorgun yüzlerden oluşan kalabalığı taradı. Öyle çoklardı ki... Ve hepsi aynı yiyecekler ve barınaklar için savaşıyordu. Acaba aralarında kaç tane Sıradan gizliydi? Kambur omuzları ve ümitsizlikleriyle.

Artık beni görüyor olmalarını ümit ettim. Her gülümsememi, her el sallamamı, onlar için yaptığım her fedakârlığı.

Yıkık dökük bir binayı görmemle gözlerim parladı. "Orası Maria'nın dükkânı." Elimle işaret etmemle oğlanların dikkati aniden parlayan coşkuma çevrildi. "Onun tarçınlı çöreklerini ve kumaşlarını çalar, sonra da kaçmak için bacadan tırmanırdım." Bu hatıra beni gülümsetti. "Tarçınlı çörekler ikimiz içindi fakat kumaş tabii ki... Adena içindi..."

Sözlerimi yarıda kessem de üzerimdeki dikkatli gözler ağzımdan başka sözcüklerin de çıkmasına neden oldu. "Dar alanlardan nefret etsem de bacalardan tırmanma konusuna epey pratiğim oldu." Kai'a imalı bir bakış attım. "Bu yüzden evimi ateşe verdiğinde yanarak ölmedim."

Kai kendi kendine düşünür gibi, "Araştırmam eksiksiz olmak zorundaydı tatlım," dedi. "Bunu çok da kişisel algılama." Sözler ağzından rahatlıkla çıkıyor, itaatkâr İnfazcı rolünü mükemmelen oynuyordu. Fakat gözlerime sabitlediği gözlerinde gizli olan özrü, birbirimize verdiğimiz o sözü görüyordum.

Rol yap.

Gözlerimi gerçekçi bir şekilde devirerek dikkatimi aval aval bakan kalabalığa geri çevirdim. El sallama rutinime devam ettim ve...

Gülümsemem hafifçe soldu.

Kanlı direği görmemle caddenin yarısına geldiğimizi fark ettim. Ahşap direk onlarca insanın kanıyla ıslanmış, kırmızının mide bulandırıcı bir tonuna boyanmıştı. Bir ibret tablosu ya da İmparatorluk Muhafızları için bir kırbaç talim aracı olarak duruyordu.

Sırtımın aşağısındaki silik yara izleri orayı görmemle acıdı. Derimdeki birçok kesiğin sebebi beceriksiz parmaklarımdı. Ta ki ben kanımı akıtan İmparatorluk Muhafızlarının bile cebinden para çalacak kadar ustalaşana dek.

"Paedyn?"

Sese doğru döndüğümde Kai'ın endişeli bakışlarının üzerime çevrildiğini gördüm. "İyi misin?"

"Evet," dedim sakince. "Sadece geçmişi yâd ediyorum."

O sırada omzumun üzerinden arkama baktı ve neden bahsettiğimi tam olarak anladığı anı ayırt edebildim. Yüz hatlarının üzerine soğuk bir maske inip altında kaynadığını bildiğim o korkunç, buz gibi öfkeyi gizledi. Ağzı açıldı. Belki de iki büklüm bedenimin üzerinde durup kırbacı şaklatanın kim olduğunu sormak için. Belki de İnfazcı, kendimi o kırbaç direğinde kaç kez bulduğumu öğrenmek isteyecek ya da daha iyisi, ellerini defalarca üzerinde gezdirmesine rağmen sırtımdaki yara izlerini fark etmediğini itiraf edecek, yanımda oturan Kral'a lanet okuyacaktı.

Ne var ki ne söylemeye niyetlendiğini asla öğrenemeyecektim.

Bunun yerine patlama seslerini işitmemizle üzerime atladı.

Faytonun zeminine savruldum; Kai'ın bedeni ikimizi de korurken Kitt yanıma devrildi. Çarpmanın etkisiyle kulaklarım çınlıyor, çınlama etrafta yankılandığını bildiğim çığlıkları bastırıyordu. Yanağımı kirli zeminden kaldırıp bulanık ve sulanmış gözlerimi kırpıştırdım. Işık patlaması beni bir anlığına kör etmişse de ağır ağır geri döndüğünde boğuk sesleri de işitmeye başladım.

Çığlıklar. Acı dolu, gırtlaktan gelen çığlıklar çınlamayı yırtıp kulaklarıma ulaştı. Beni yere sabitleyen kolları itip ayağa fırladım. Emir dudaklarından çıkmadan önce bile bileğimi saranın nasırlı eli olduğunu biliyordum. "Eğil!"

Bizi yutan kargaşanın arasında, içimde büyüyen sağır edici paniğin uğultusunda haykırışını güç bela işittim.

Neler oluyordu?

Sözcükleri yüksek sesle mırıldanmış olmalıydım çünkü Kai birden cevap verdi. "Bombalar. İnsan yapımı." Sonra bir kez daha emirler yağdırırken yeniden olmak için yaratıldığı İnfazcı'ya dönüştü.

Başım zonkluyordu. Çarpmanın etkisinden mi yoksa düşüncelerimin yoğunluğundan mı, emin değildim. Her nefesim hızlı ve kesik kesik çıkıyordu.

Kimin işi bu?

Kai'ın daha önce boğuk ve uzaktan gelen emirleri netleşti. "Bana doğru!" Faytonun üzerinde dalgalanan siyah dumandan başka bir şey göremesem de Kral'ın ve müstakbel gelininin etrafını sarmak için bir grup İmparatorluk Muhafızı'nı görevlendirdiğini anlayabilmiştim.

Sonra bana baktı; gözleri benim fal taşı gibi açık gözlerime çevrildi. "Burada kal. Sana bir şey olmayacak." Daha fazla oyalanmadan faytondan aşağı atlayıp yoğun dumanın içine daldı.

Bir başka patlama arabayı sarstığında ürperdim. Ardından dört bir yandan çığlıklar yükseldi. Atlar panik dolu bir trans hâlinde yanımızdan geçip gitti. Binicileri olmadan kaosun içinde serbestçe dolaşarak. Birden belimi doğrultmamla Kitt'in endişeli bakışlarıyla karşılaştım. İmparatorluk Muhafızları etrafımızı sarmış, ötemizdeki dehşete karşı kalkan görevi görüyorlardı. Kitt, İnfazcı'sının emirlerine uyarak yerde kıpırdamadan duruyordu. Haklı olarak. Ne de olsa o Kral'dı.

Fakat ben kraliçe değildim. Henüz.

Burnuma sadece yanan etin ve yoğun dumanın kokuları geliyordu. Kulaklarıma da sadece dehşet dolu çığlıklar ve kalbimin gümbürtüsü. Tek düşünebildiğim orasının *yuvam* olduğuydu. Bana onları yönetmem söylenmeden çok önce de onlar benim halkımdı. Çığlıklar atan bu Kenar Mahalleliler Arınma Sınavlarına katılmam için beni seçmişti. Çünkü içlerinden birinin, olduğundan daha fazlası olma umudunu beslemişlerdi.

Ve ben çok daha fazlası olmuştum.

Nişanlıma son bir kez baktım. Gözlerimdeki acıyı, kararlılığı, orada oturmaktan başka bir şeyler yapmak için duyduğum bariz ihtiyacı görüyor olmalıydı.

"Paedyn, sakın..."

Eli elimi kavrayamadan faytondan aşağı atladım.

Etrafımızda bir çember oluşturan İmparatorluk Muhafızlarının sırtı bize dönüktü ve hiç tereddüt etmeden yolumu kesen bir Muhafız'ın ayaklarını yerden süpürdüm. Adam bir *küt* sesiyle yere düştü ve arkamda çınlayan haykırışlara rağmen yanından hızla geçip gittim.

Etrafımı saran dehşet karşısında aniden durdum.

Caddenin iki yanındaki viran binalardan kopan taş parçaları kaldırım taşlarının üzerine çarpıp, paramparça oluyor ve kaçışan figürlerin boğazlarından çığlıklar kopanıyordu. Alevler onlarca arabayı yalayarak madeni paraları eritiyor ve tüccarların arabaların içindeki geçim kaynaklarını yakıyordu.

Bir zamanlar yuvam dediğim sokağa bakarak yavaşça kendi etrafımda döndüm. Cesetler yere saçılmıştı; bir kısmı seğirirken diğerleri taş gibi hareketsiz yatıyordu. Titrek bir el ağzımı ve içinde büyüyen hıçkırığı kapatmak için kalktı. Kan sokağı boyuyor, ateşe karışarak ölümün korkunç bir tasvirini yaratıyordu.

Ne yapacağımı, nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum...

Yanımdan yumuşak bir inilti geldi.

Döndüm ve sadece birkaç adım ötemde bana bakan, kanlar içinde bir çocuk gördüm. Hemen yanına seğirttim. Etrafını saran kan gölünün içinde dizlerimin üzerine çöktüm. Soluk teni terle kaplanmış, göğsünden fışkıran kıpkırmızı kanın altında güçlükle nefes alıyordu.

Yakındaki bir binadan kopan bir parça kaburgalarının arasına sıkışmıştı.

Hıçkırıklarımı bastırdım ve titreyen ellerimi yaranın etrafına koyarak kanı elimden geldiğince durdurmaya çalıştım. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım, gözlerim yaşararak. "Çok üzgünüm. Sen... iyi olacaksın."

Çocuğun bal rengi gözleri öylece gözlerime dikilmişti. Ağlamıyor, yaşamak için yalvarmıyordu. Sadece bakıyor, kanlı sonuyla karşılaşmaya hazırlanıyordu.

Bal.

O gözler bal gibiydi. Onun tatlı bakışlarına çok benziyordu. Birdenbire, Adena önümde tekrar ölüyordu. Onu yine kurtaramıyordum. Bir damla gözyaşı kirli yanağımdan aşağı süzüldü. Parmaklarımın arasından kan sızdı ve yapışkan sıvının tenimi lekelediği her saniye mide bulantım arttı. Fakat ellerimi oynatmaya cesaret edemedim. Tıpkı Ade-

na'ya yaptığım gibi çocuğa da iyi olacağını söyledim. Yalanlar kusuyor, yanan gözlerimden yaşlar süzülürken bile mutlu bir son yaratıyordum.

Ve –gözleri göğe dikili– son nefesini verdiğinde o çukura geri dönmüş, Adena'nın cansız bedenini kucaklıyor gibiydim. Ölüm çocuğu aciz ellerimden çalmış ve ne gariptir ki zorlanan kalbini nazikçe durdurmuştu. Ağzım açıldı ve dilimin ucuna bir çığlık geldi.

Ne var ki kollarım geri çekildi ve parmaklarım oğlanın yarasından uzaklaştı. Beni saran sert ellerin arasında kendimi uyuşmuş hissediyordum. Elbisem kana bulanmış, sırılsıklam etek ucu sürüklenen bedenimin gerisinde bir iz bırakıyordu.

"Kahretsin Pae. Emirlere asla uymuyorsun, değil mi?"

Sesi sert olsa da her sözcükte kederin izlerini işitmiştim. Tanıdık kolların belime yapışmasına, Kai'ın beni neredeyse arabaya kadar taşımasına izin verdim. Odaklanmamış bakışlarım yerdeki cesetlere takılıp düşen, hâlâ debelenen bedenlerin üzerinde gezindi.

Loot karmaşa içindeydi.

Yuvam karmaşa içindeydi.

Yüreğim de.

Edric Azer

Her sonun daima bir başlangıcı vardır.

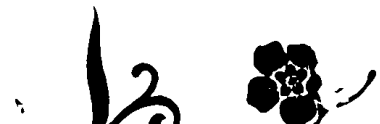
Kral yıllar sonra, şimdi attığı adımların binlerce adım ötesinde, bunun yaklaşan sonunun başlangıcı olduğunu anlayacaktı.

Edric, pırıl pırıl şatosunun kıvrımlı iç kısımlarında hızla yürüyordu. Çocukken bu kıvrımlı koridorlar onunla alay eder, Prens'i döndüğü her köşede kafa karıştırıcı bir döngüye hapsederdi. Şimdi bile koridorlar ona ürkütücü biçimde bir başka labirenti, zihnini ve o hareketli kapıdan –gözlerinden– giren herhangi bir sözcüğün bir dizi heceye bölünmeden önce nasıl taştan bir duvarla –ya da daha doğrusu babasının "utanç verici bir yetkinlik eksikliği" dediği şeyle– karşılaştığını hatırlatıyordu.

Oysa babası artık orada değildi; geride sadece okumakta zorlandığı için ağlayan bir çocuğun anısını bırakmıştı.

Edric'in cilalı ayakkabıları her akşam o ayakkabılara köle gibi bakan hizmetkârların yanından hızla geçiyor, içindeki ayaklar onu şatoda kararlılıkla gezdiriyordu.

Gerçekten de uzak bir anıydı bu.

Oğlunu o "utanç verici hastalıktan" kurtardıktan çok sonra Landan Azer nihayet ömrünün sonuna varmıştı. Fakat ne yazık ki onun yolculuğu, Edric'in azap dolu okuma yazma yolculuğundan çok daha hoş olmuştu. Ruhu içinde yaşadığı zayıf bedene göre fazlasıyla sert bir adam için fazla nazik bir ölümle, huzur içinde ayrılmıştı. Fakat krallık artık avucunun içinde kıvranırken Edric babasıyla geçirdiği o faydalı zamanları sevgiyle anıyor ve kendisini iktidara giden bu yola iten adama karşı giderek artan bir minnettarlık besliyordu.

Zalimlik onu bir krala dönüştürmüştü, oysa şefkat sadece kolunu kanadını kırardı.

Taç başının üzerinde kıvrılıyor, uykulu bir köpek gibi sarı saç tellerinin içine gömülüyordu. Her geniş koridordan gün batımının bal rengi ışınları damlıyor ve ayakkabılarına yapışır gibi hızını kesiyordu. Fakat Kral sızan her ışık birikintisini aşıyordu. Çünkü o hayatta Edric'in güçten daha çok sevdiği çok az şey vardı ve o da dosdoğru onlara gidiyordu.

Kraliçe hamileliğin bu son döneminde odasının dışında nadiren görülüyordu. Yine de Iris karnında ikinci kez bir bebek büyümeden çok daha önce bir köşeye saklanmıştı. Aşk ile paranoya birbirine oldukça düşkündü ve alışkanlıkla birleştiklerinde boğucu bir korumacılığa dönüşüyorlardı.

Edric onları ayıran tanıdık tahta levhanın önünde durakladı. O an Edric'e çoğu zaman çocukluğundan beri içinden güçlükle geçtiği bir labirentin sonu gibi geliyordu. Burada ne alaycı bir kale ne de şaşkın bir zihin vardı. Her şey Iris'in ayaklarına kapanıyordu.

Kapının açılması için Kral'ın çırpınan kalbinin dört kez atması gerekti.

Iris'in hep nefes kesici olarak tanımlanabilecek türden bir güzelliği olmuştu. Bir Izram kraliçesinin soyundan geldiği için onların bronz, çilli tenini ve parlak gözlerini taşıyordu. Yine de Iris Moyra, deniz kıyısındaki krallığın kayalık topraklarına hiç ayak basmamıştı.

Bir asırdan uzun süre önce, bir aile kavgası Izram kraliyet ailesini bölmüş ve Iris'in atalarından –taht üzerindeki hak iddiaları neredeyse tahtta oturan kadınla olan ilişkileri kadar zayıf olan– bazılarını Ilya'ya yerleşmeye zorlamıştı. Aradan birkaç yıl geçmişti ki Veba ortalığı kasıp

kavurmuş, krallığı tecrit etmiş ve didişen soyluların torunlarına başlarındaki bir taçtan kazanabileceklerinden çok daha fazla güç bahşetmişti.

Edric, güce olan arzusuyla, Anma'dan yaklaşık on yıl sonra karşısında duran kadınla evlenmişti. Tüm Seçkinler Ilya'da toplandığından, sınırın ötesindeki hiçbir güçsüz prensesin Kral'ın soyunu daha fazla lekelemesine izin verilmeyecekti. Ancak Iris'in kraliyet kanı ve nadir becerisinin bileşimi, herkesi hayretler içinde bırakarak, Edric'i nihayet aile kurmaya ikna etmişti.

Iris deniz gibi çarpıcıydı. Teni parıldayana kadar tuzlu suya batırılmıştı sanki. Edric ona bunu söyledi ve sözleri Iris'in elmacık kemiklerinin üzerinde kızarıklıklar oluşmasına neden olduğunda gülümsedi. Altın sarısı saçları bedeninden aşağıya, karnındaki şişkinliğin üzerine tıpkı bir taşın etrafından ağır ağır akan bir su gibi dökülüyordu. Iris Kral'ı nazikçe kendine doğru çekip yumuşak dudaklarını uzun bir iç çekişle dudaklarına bastırdı.

Karısının büyüleyici pençelerinden kurtulduktan sonra, Edric isteksizce odaya göz gezdirdi. "Hizmetçileri yine mi kovdun?"

Iris narin elini karnının üzerine koydu. "Ben iyiyim Ed. Her an etrafımda dolanmalarına gerek yok."

"Iris..." Edric bir elini Iris'in yuvarlak karnını örten kumaşın üzerinde gezdirip, "güvenliğin için gerekiyorlar, biliyorsun," dedi. "Bu bebek her an doğabilir ve senin korunman için..."

Kral o anda konuşmayı kesti çünkü kadının yüzündeki ifadeye aşinaydı. Iris ruhen ve bedenen nazikti. Fakat yüzünden geçen ifadeler pek de öyle değildi.

"Ne?" Edric o parlak, mavi gözlerin kısılması karşısında direniyordu.

Iris bir nefes aldı. Birini kusurlarına rağmen sevmenin iç çekişiydi bu. "Tek yaptığın beni korumak. Elbette bunun için minnettarım ama..." Iris bir elini kaldırdı; bir şekilde tek bir hareketiyle tüm krallığı sarıp sarmalamıştı. "Fakat insanlar benden haber almayalı yıllar oldu. Beni görmeyeli. Tek bildikleri, Kitt'i doğurduktan kısa bir süre sonra öldüğüm."

Kral yavaşça, "Seni bana karşı kullanmaktansa böyle düşünmelerini tercih ederim," dedi. "Öfkeli bir Sıradan'ın bana zarar vermek adına seni tehlikeye atmasını göze alamam."

Iris halının üzerinde yavaşça yürüdü. Bol geceliği yeşil kumaşı

ayaklarının arkasında sürükledi. "Arınma'nın üzerinden on yıldan fazla zaman geçti. Senin paranoyan beni sonsuza dek burada tutamaz." Edric'in yüzünü tutup onu varlığının sıcaklığıyla sardı. "Beş yıllık evliliğimiz boyunca saklanmaktan başka bir şey yapmadım."

Edric bir eliyle ensesini ovuşturdu. Babasının ona musallat ettiği bir alışkanlıktı bu. Sanki her tedirginlik sızısı oradaki derinin altında birikiyor ve akıl sağlığını ağır ağır elinden alıyordu.

Sıradanlar inat uğruna krallığında kalıyor, kabaran öfkeleri onları son bir şiddet eylemine sürükleyene kadar saklanıyorlardı. Sonunda hepsi ölüyordu, zayıfların hep yaptığı gibi. Fakat meydan okumaları, Edric'in kraliçesinin çapraz ateşe yakalanabileceğine dair durmadan endişe duymasına neden oluyordu.

Kral, "Yakında," deyip iç geçirdi. Iris'in yumuşak ellerini ellerine aldı. "Seni kısa süre içinde bu duvarlardan kurtaracağım. Geride kalan Sıradanların icabına baktığımda güvende olacaksın. Onlar düzeltmekte olduğum bir hata. Seçkinler de onlardan kurtulmak için aynı derecede istekliler." Nazik Kraliçe bu sözlerin üzerine uzunca bir süre düşündü. "Güzel. Çünkü çocuğumuzu krallığa göstermeyi çok istiyorum." Kocasının elini tutup karnının şişkin kıvrımı üzerinde gezdirdi. "Şato sır saklamakta iyi olabilir ama ben..."

Edric eşinin cümlesini, "Sen değilsin," diyerek tamamladı. Karısını ömrünce hiç kimseyi tanımak istemediği kadar iyi tanıyordu. "Biliyorum Ri."

"Fakat her şeye rağmen seni seviyorum." Bunu söylerken, daha önce pek çok kez yaptığı gibi, Kral'ın çarpan kalbinin üzerinde bir daire çizdi.

"Bunun için Veba'ya şükürler olsun," diye karşılık verdi Edric, içtenlikle.

Iris'in yumuşak kahkahası karnını tuttuğunda bir tıslamaya dönüştü. Kral karısını acı içinde görünce ürperdi ve aniden soğukkanlı kraldan endişeli eşe dönüştü. Bir kolunu onun beline dolayıp inleyen Kraliçe'sini yatağına götürdü. Edric ancak Iris'in bacaklarını düzeltip arkasına bir yastık koyduktan sonra rahat bir nefes alabildi.

"İyi misin?" Bu soru Iris için duyduğu korkuyla doluydu.

"Evet, iyi olacağım." Iris'in alnında ter damlaları parıldıyordu. "Sadece doğum sancıları canım."

Kral içindeki korkuyu kovmak için başını salladı. Babası onun herhangi bir zayıflık belirtisi göstermesinden her zaman nefret etmişti ve Iris, Edric'in yumuşak karnıydı. Boğazını temizleyen ve kaşlarının arasındaki endişeyi silen Edric nihayet gözlerini komodine çevirdi. Iris'in çok sevdiği mücevher kutusu orada duruyordu ve içi Kraliçe'nin en sevdiği parçalarla doluydu. Iris'in güzelliğe karşı bir tutkusu vardı. Şatoya kısılıp kalmasına rağmen, en sıkıcı salonlarda bile ışıldamak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

Gelgelelim Kral'ın dikkatini çeken şey o parlak kutu değildi. Hayır, ahşap kapağın üzerine huzurla yayılmış pembe gül ve ona eşlik eden, katlanmış parşömen parçasıydı.

Iris kocasının yüzünde beliren her duyguyu dikkatle inceledi. Birincisi ilgiydi. İkincisi merak. Bunların her ikisini de daha karanlık duygular takip ediyordu: Sorgulama. Endişe. Kıskançlık.

"Hizmetçilerimden birinin hediyesi," diye cevap verdi Kraliçe; her ne kadar bir soru sorulmamış olsa da. "Bahçelerde nadiren yürüyebiliyorum, o da bana oralardan bir parça getirmeyi düşünmüş."

Karnını bir koluyla saran Iris, diğer koluyla hediyeyi mücevher kutusunun kapağının altına soktu. Çiçeği ahşap duvarların arasına öyle rahat bir tavırla hapsetti ki Edric bunun üzerine bir daha düşünmeyecekti bile. Bunun yerine, tam da o anda başlayan sonla karşılaşana kadar yoluna devam edecekti.

Iris acı içinde haykırdığında ve altındaki örtüleri bir ıslaklık kapladığında, Edric Azer için son çok yakındı. En azından içindeki o gitgide tükenen sıcaklık için.

10. BÖLÜM

Paedyn

Ateşin kenarında uyuşmuş, alevlerin sıcaklığıyla sarılmış hâlde oturuyordum.

Elbisemi ve ellerimi kaplayan kan yüzümden aşağı akan gözyaşları gibi neredeyse kurumuştu. Artık o çalışma odasında sessizce otururken geriye yavaş yavaş kaynayan bir öfkeden başka bir şey kalmamıştı.

Aralık kapıdan sızan boğuk sesler dikkatimi kapana kısılmış alevlerden uzaklaştırdı. "Nerede o?" Sesi işitmemle hafifçe doğruldum. "Onu görmek istiyorum. Ne zamandır onu göremiyorum..."

Hızla hareketlenmemle ayaklarım birbirine dolandı. Kendimi birden kapının önünde dikilirken buldum ve beni görmesi sözlerini yarıda kesmesine yetti. Dudaklarına yayılan hüzünlü gülümseme, bir yandan bolca özür diliyorken bir yandan da rahatlamış görünüyordu.

Hiç düşünmeden kendimi Calum'un kollarına bıraktım. Bana sıkıca sarılırken kırık parçalarımı nazik bir özenle kucakladı. Saçlarıma doğru, "Seni görmek de güzel," diye fısıldamasıyla omzuna yaslanıp gülümsedim.

Geri çekilip onu süzdüm. Solgun gözleri parlıyor, gözlerimi ve muhtemelen onların ardındaki zihni araştırıyordu. Bu teori loş ışıkta

donuklaşan sarı saçlarla kaplı başını sallamasıyla doğrulandı. "Bir şey değil. Gerçeği keşfeden Kitt'ti. Ben sadece o noktaya ulaşmasına yardım ettim."

Gülümsedim. Onun kafamın içine sığmayan minnettarlığın her yankısını duyduğunu bilmek beni rahatlatmıştı. Çünkü o anda o minneti kelimelere dökebileceğimden emin değildim. Calum her şeyin değişmesine, babamın umudunun gerçek olmasına yardım etmişti.

Tam olarak babam sayılmasa da. Sadece beni büyüten adam.

Bu ani düşünce karşısında Calum'un kaşları şaşkınlıkla, hafifçe kalktı. İç çekip başımı iki yana salladım. "Sonra açıklarım. Fakat şimdilik... teşekkür ederim. Her şey için." Başını sallayışına küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Sadece beni bunu sesli ifade ederken işitmeni istemiştim."

Gözlerim Calum'un omzunun üzerine çevrildiğinde, Kitt ve Kai'ın sessizce konuştuklarını gördüm. Fısıltılı konuşmalarına arkamda kalan çalışma odasında devam etmeleri için onlara işaret edip kenara çekildim. Kitt bu öneriyi sessizce onaylarcasına başını sallayıp masasına oturmak için yanımdan geçti. Calum da sessizce onu takip edince kapının önünde sadece Kai kaldı.

Kai beni şatoya kadar taşımış, uyuşmuş uzuvlarımı ısıtan ateşi yakmıştı. Sonra beni alnımdan öpmüş ve muhtemelen çökmekte olan müstakbel kraliçeden daha acil olan İnfazcı görevleriyle uğraşmak üzere kapıdan çıkıp gitmişti.

Şimdi beni izliyordu. Bakışlarında benim acımı yansıtan bir acı vardı. Onun tarafından sarılmaktan, kollarının verdiği huzurla sarmalanmaktan başka bir şey istemiyordum. Şımartmamam gereken bir zayıflıktı o. En azından bu hayatta.

O anda karşısında ne gördüğünü hayal bile edemiyordum. Muhtemelen akan makyaj ve kirlenmiş yanaklar. Karmakarışık saçlar ve aldırış etmemeye çalıştığım kana bulanmış ten. Yine de bana ferahlamayla dolu bir hayranlıkla bakıyor, iyi olduğumdan emin olmak için beni uzunca süzüyordu.

Kai yanımdan geçip giderken parmaklarımız birbirine değdi ve beni kapı aralığında dikilir hâlde bıraktı. Ateşin yanındaki yerime dönmeden önce sakinleşmek için uzun bir nefes aldım. Ancak o zaman düşüncele-

rimin gördüğünü dehşete geri dönmesine izin verdim. Keskin kelimelerim adamların sohbetini kolaylıkla kesip attı. "Orada ne oldu öyle?"

Kai masaya yaslanıp başını iki yana salladı. "Patlamalara insan yapımı bombalar sebep olmuş. Altı tane. O tür bombaları en son gördüğüm yer..."

Sözünün gerisini, "İlk Sınav balosuydu," diye getirdim. Bakışlarım Calum'a çevrildi. "Bunları sadece Direniş kullanıyordu. Bir Fünye gücüyle aynı derecede hasar verebilecekken neden bomba yapmak için onca zahmete girsinler ki?"

Calum bir sandalyeye çöküp iç geçirdi. "Bir tahminde bulunmam gerekirse, bu saldırı her şeyden çok bir mesaj verme amacı taşıyordu."

"Tüm bunlar bir mesaj için mi yani?" diye tısladım. "Masum insanlar öldü."

Kitt muhtemelen soluduğu dumandan dolayı yumruğunu ağzına götürüp öksürdü. "Kaç kayıp var Kai?"

"Dokuz. Şimdilik." Gözlerim kapanırken Kai, "Fakat Şifacılar tarafından tedavi edilen onlarca da yaralı var," diye kısık sesle ekledi.

Gözlerimi açtığımda Kitt'in eliyle yüzünü ovuşturduğunu gördüm. "Devam et Calum. Bu teoriyi duymak istiyorum."

"Bizzat kraliyet ailesine yönelik bir saldırı değildi bu." Calum odadaki gayet canlı bedenlerimize işaret etti. "Bu da bana bunun geçit töreninin ardındaki anlama yönelik bir saldırı olduğunu düşündürüyor. Bu krallığın geleceğine."

Kitt sessizce, "Sınırlarımız kapalı ve Sıradanlar sürgün edilmiş olarak kalırsa bir *gelecek* olmayacak," diye homurdandı.

"Halk Paedyn'i kraliçeleri olarak istemiyor."

Yabancı sese doğru döndüğümde kapıda nane rengi saçlarla kaplı bir baş gördüm. Sarayın sözcüsü odaya adım attı. Giysileri koyu tenine incelikle oturmuştu.

"Ah Easel, hoş geldin." Kitt geri kalanımıza hitap ederken eliyle Easel'a doğru işaret etti. "Saray meclisimin başında olduğundan, bu konuda söyleyeceklerini dinlemenin en iyisi olacağını düşündüm. Ya da daha doğrusu, insanların ne dediğini."

"Majesteleri." Easel başını Kral'a doğru eğdi. "Halk huzursuzluk içinde."

"Kraliçeleri olarak bir Sıradan istemiyorlar," dedim buruk bir sesle.

Kitt, "Bir Seçkinler toplumunun oluşmasını sağlayan Kral'ı öldürdün," diye mırıldandı.

Calum dalgın bir ses tonuyla, "Ve kraliyet ailesinden öldürdüğün tek kişi de değil o," dedi.

Gözlerim hızla Calum'un gözlerine çevrildi. "Neden bahsediyorsun?"

Calum kaskatı kesilen kollarını arkasında kavuşturup çabucak söze girdi. "O gün Kitt'in bir parçası da öldü, değil mi?" Eliyle batı kulesine işaret ederek ciddiyetle ekledi: "Bir de Kral'ın kederden hastalanan eşi var."

Suçluluk duygusu dişlerini göğsüme geçirip vicdanımı kemirdi. Kral'a ölüm bahşettiğim için ilk kez utanç duyuyordum. Onun için değil ama etrafındakiler için.

"Haklısın." Yutkunarak kardeşlere baktım. İkisini de çok farklı şekillerde yaralamıştım. "Tekrar özür dilerim. Sana verdiğim zarar için Kitt." Bakışlarım onun yanındaki İnfazcı'ya da çevrildi. "Ve anneni hasta eden keder için."

Üçü duraklayıp uzun uzun düşündü. Kitt dayanılmaz sessizliği bozarken Kai bağışlayıcı bir ifadeyle başını salladı. "Teşekkür ederim Paedyn." Sözcükler sert olsa da yine de dillendirilmişti. Bir sonraki nefeste dikkatle az önceki konuya döndü. "Peki sorun olarak gördükleri kişi Paedyn ise neden onu hedef almıyorlar?"

Yanıt veren Easel oldu. "Bu, artık Paedyn'den çok daha büyük bir mesele Kral'ım. Tüm krallığa birdenbire Sıradanları hoş karşılamaları söylendi; oysa şimdi çoğalan Avamlara zar zor tahammül ediyorlar. Gerekçeleri ne olursa olsun, çoğu bunu kabullenmeye yanaşmıyor."

"Riskin farkında değiller mi?" Dudak büktüm. "Ilya kaynaklara erişemezse yıkılacak."

"Farkındalar." Easel yavaşça başını salladı. "Fakat cehalet onların mutluluğuydu. Bazıları, merhum Kral'ın Ilya'yı çökmekten kurtarmak yerine Sıradanlardan arındırma konusundaki ısrarına hayrandı."

Kai kollarını kavuşturdu. Kollarını saran yenlerde kurumuş kan vardı. "Savunucu ve Saldırgan Seçkinler kenar mahallelerinin tümüne bileniyor. Son birkaç yıldaki değişimi gördüm. Şehirden gitmelerini istedikleri sadece Sıradanlar değil." Gözleri benimkilerle buluştu. "Kenar mahalleleri hor görüyorlar."

"Bu benim için sürpriz değil," diye mırıldandım. "Kenar mahallelerde yaşayan herkes bunu yıllardır biliyor. Hatta babam bunun hakkında yazmıştı. Avamların yakında nasıl yeni Sıradanlar olacaklarını."

Calum'un gözleri gözlerimle buluştu ve babamın günlüğünden öğrendiklerimi okuyuverdi. Onun zihin okuma yeteneğine hiç o denli minnettar olmamıştım. Gözlerindeki sorgulayıcı bakışa karşılık vermeme gerek bile yoktu. Cevabı zihnimde kolayca bulabilirdi.

"Zaten öyleler." Kitt bunu rahat bir tavırla söylemişti. "Sayıları artıyor ve Seçkinlerin geri kalanı onları sadece bir zayıflık olarak görüyor..."

"Tıpkı Sıradanlar gibi," diyerek cümlesini onun yerine bitirdim.

Easel başını salladı. Kai kaskatı kesildi. Calum her zamanki gibi metanetini koruyordu.

"Peki," dedi Kitt usulca, "bunun arkasında tam olarak kimin olduğuna dair bir fikrimiz var mı?"

"Muhtemelen krallığa iyilik yaptıklarını düşünen bir grup Seçkin." Kai'ın ses tonu hissizdi. "Ayrıca Direniş bombalarını kopyalayarak mizahtan anladıklarını düşünüyorlar."

Alçak sesle, "El yapımı bombaların izini sürmek bir Fünye'nin izini sürmekten daha zor," dedim. "Sorgulayacak kimse yok. Bombaları kimin attığını bilmenin bir yolu yok."

Kitt bozmaya karar verene kadar çalışma odası sessizliğe gömüldü. "Saraylılar bu konuda ne yapmamızı istiyor? İnsanların Paedyn'i kraliçeleri olarak kabul etmelerini nasıl sağlayacağız?"

Easel'ın uzun saçının bir tutamı geniş omzunun üzerinden kaydı. "Paedyn kendini tüm Ilya'ya kanıtlamalı. Sıradan olarak bile hükmedebilecek kadar güçlü olduğunu göstermeli. Onu ancak bu şekilde kabul edeceklerini düşünüyoruz."

Neredeyse gülecektim. "Peki, bunu nasıl yapmayı planlıyoruz?"

Sessizliği hayra alamet değildi. Nihayet konuştuğunda nedenini anladım. "Halk seni kendi Sınavlarına geri göndermek istiyor."

11. BÖLÜM

Kai

Ölüm'ü tanıyordum. Bir hayatın sona ermesinin bana yakın gelen bir yanı vardı.

Yıllar geçtikçe Ölüm ve ben özel bir bağı paylaşmaya başlamıştık. Fakat korku bana o kadar tanıdık bir duygu değildi. Ve beni hiçbir zaman o çalışma odasındaki kadar sıkıca kavramamıştı.

Calum, Easel'in önerisini kabul etti ve Kitt'i de aynı şeyi yapmaya teşvik etti. Fakat benim dikkatim tamamen Paedyn'in üzerindeydi. Paedyn'in bu ölümcül karar üzerinde düşünmesini, o güzel dudaklarının ses verdiği onayı izledim. Öfke göğsümde gümbürdeyerek dilime yükseldi ve onun ciddi olamayacağını haykırdı. Karşısında dikildim. Yüzünü avuçlarımın arasına alma isteğimle savaştım ve ona başka bir Sınav silsilesine giremeyeceğini söyledim. Öldüğünü görmek isteyen bir krallık için her şeyini riske atmasına izin veremezdim.

Fakat Paedyn Gray'e emir verilmeyeceğini o zamana dek öğrenmiş olmam gerekirdi. Ne de olsa askerlerimden biri değildi o. Hayır, çok daha fazlasıydı.

İşte o zaman gözlerimin içine baktı; Ölüm'ün elinden tuttu ve bu yeni Sınavlara katılacağını bir kez daha ilan etti.

"Tek yol bu," demişti sertçe, yüzü solsa da. "Kendimi onlara kanıtlamalıyım."

Göğsüm hızla inip kalkarken, "Peki ya ölürsen?" diye karşılık vermiştim.

Sonraki sözleri aradan bir günden fazla zaman geçmesine rağmen hâlâ aklımdan çıkmıyordu.

"O zaman benim hakkımdaki düşüncelerinde haklı çıkarlar. Bir zayıflıktan ibaret olduğum tescillenir."

Yüzük, parmağımda yabancı bir his uyandırıyordu.

Ellerimi arkama götürüp kürsünün altındaki meraklı gözler denizinden sakladım. Kalın İnfazcı yüzüğüyle oynarken üzerindeki benden önce yüzüğü takanlar tarafından dökülen kanı neredeyse hissedebiliyordum. Gözlerimi taht odasının karşımdaki büyük kapılarına dikerek bir nefes verdim.

Ben –ve elbette sarayın geri kalanı– Kral'ımızın varlığıyla bizi onurlandırmasını gönülsüzce de olsa bekliyorduk. Dakikalar geçtikçe kürsüde tek başıma kaldım ve tüm sarayın gözleri üzerime çevrildi. Bu talihsiz durumdan sıyrılmak için kalabalıktan bir Peçe'nin gücünü ödünç almayı düşündüğüm sırada kapılar açıldı.

Kral içeri girdi. Başındaki altın taç parıldıyor, altındaki saçlara karışıyordu. Kıyafeti ilk bakışta sade, ikinci bakışta zarifti. Giydiği düğmeli gömlek mükemmel bir şekilde ütülenmiş, aynı derecede düzgün yeşil pantolonun içine sokulmuştu. Ancak her özelliği kolunda taşıdığı kadınla daha da belirginleşiyordu.

Paedyn'in eli Kitt'in bükülmüş dirseğine dolanmıştı, bronz teni bedenini sımsıkı saran beyaz elbisenin fonunda parıldıyordu. Elbisenin yakası boğazını çevreliyor, kalbinin üzerinde babamın bıraktığını bildiğim damgayı gizliyordu. Omuzları açıktaydı, beli iyice sıkılmıştı ve saçları kulaklarının etrafında dalgalanıyordu.

Hem genç hem de dünya tarafından iyice yıpratılmış görünüyordu. Kendinden emin bir şekilde üzerinde taşıdığı bir çelişkiydi bu.

Gelgelelim dökümlü beyaz kumaş bu saray meclisine bir mesaj, yüreğimi yaralayan bir andaçtı. Müstakbel bir gelindi o. Fakat benim gelinim değildi.

Gördüğüm manzara karşısında yutkundum.

Yanımdaki kürsüye çıkarken gözleri gözlerimdeydi. Çok uzun süre, onun İnfazcı'sından başka bir şey olamamamın büyük çaresizliğiyle baktım. Epey zorlanarak gözlerimi ondan ayırdım ve Kitt'in konuşmaya başlamasına rağmen kapıya geri çevirdim.

"Sarayın hanımefendileri ve beyefendileri, sabrınız için teşekkür ederim. Eminim hepiniz bugün sizi buraya neden çağırdığımı çok merak ediyorsunuzdur." Sesi, odayı dolduran meraklı yüzleri ona doğru çevirdi. "Hepinizin bildiği gibi, geçit törenimiz sırasında kenar mahallelerde bir saldırı oldu. Çoğunuz muhtemelen bunu üzücü bir haber olarak görmeyecektir. Fakat görmelisiniz."

Derin nefesini işitmemle gözlerim ona çevrildi. Yorgunluk yüz hatlarına işlemişti. "Paedyn Gray ile nişanlanmamın ve Sıradanların aniden kabullenilmelerinin alışılması zor bir durum olduğunu biliyorum. Ancak emirlerime, özellikle de hepimizin iyiliği için verdiğim kararlara karşı açıkça meydan okuyan eylemlere müsamaha göstermeyeceğim." Sesi bir nebze yumuşadı. "Diğer yandan bu değişimin ne kadar zor olduğunu ve bu krallığın Paedyn'i kraliçesi olarak kabul etmek istemediğini anlıyorum. Bu düzenlemenin gerekliliğine rağmen, size Paedyn'in gücünü değerlendirme ve hükümdar olma yeteneğine sahip olup olmadığını kendi gözlerinizle görme fırsatı sunacağım."

Mırıltılar salonda dalgalanırken Kitt sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Paedyn Gray bir kez daha bir dizi Sınav'da yarışacak."

Kitt'in sözleri üzerine hayret nidaları işitildi ve kana susamış başlar sallanarak kararı onayladı. İstedikleri buydu ve Kral'ları da onlara bunu veriyordu.

"Bu Sınavlar," diye devam etti Kitt, "yalnızca geleceğin kraliçesi için olacak. Babamın hepinizin bildiği gibi kendine şiar edindiği üç vasfın etrafında şekillenecekler. Büyük bir hükümdarı büyük yapan cesaret, yardımseverlik ve gaddarlıktır. Sınavlar bu niteliklerin her birini sınayacak. Bu sayede Paedyn tahta ve sizlerin sadakatine layık olduğunu kanıtlayacak."

Saray ahalisi tekliflerinin gerçeğe dönüştüğünü görünce heyecanlanmıştı çünkü muhtemelen, sonuç bir Sıradan için mutlak ölüm olacaktı. Paedyn içine atıldığı ilk Sınavlardan güç bela sağ çıkmıştı. Buna rağmen Ilya bu seferkilerden de sağ çıksa lütfedip onu kabullenmeyebilirdi.

Kitt kalabalığın fısıltıları arasında kendini duyurmak için sesini yükseltip, "Bir kez daha şehrin dört bir yanına el ilanları göndereceğiz," dedi. "Bu Sınav sadece Ilyalılar için. Komşu krallıkların bildiği, Sıradan kraliçemizi nezaketle kabul ettiğimizden ibaret kalacak. Umarım zamanla da öyle olur. Hepimizin iyiliği için." Sıradaki kahredici açıklamasından önce bir süre durakladı. "İlk Sınav üç gün sonra gerçekleşecek."

Bu çözüm sarayı tatmin edecek gibiydi. Memnuniyetle arkalarına yaslanıp onun ölümünü izleyecekler, hak ettiğini düşündükleri ölümle karşılaşırsa gülümseyeceklerdi. Fakat ben ancak o sağ çıkarsa bu hayatı sürdürebilirdim.

Paedyn öne doğru adım atınca bütün bakışlar ona çevrildi. Elbise bedenine yerinde olmak istememe sebep olurcasına yapışıyordu. Gözleri o anda umutsuzca içinde olmayı dilediğim kalabalığı tarıyordu. Çarpıcıydı; ürkütücü bir şekilde. Sert bakışları, tattığım dili, kanımı emen hançerinin ucu gibi keskindi.

Dudaklarından çıkan sözcükler sertti; öfkede olmayan bir inceliğe sahipti. "İstediğiniz türden bir kraliçe olmadığımın farkındayım. Aslında, bunu ben istemedim. Bu hayatta sağ kalmaktan başka bir hayalim olmamıştı." Gözleri odanın içinde gezindi; parlak ve cesur. "Fakat bunu çok daha iyi bir krallık umudu için yapıyorum. Sıradanların ve her seviyeden Seçkinlerin yan yana yaşadığı bir krallık için. Hâlâ yuvamız diyebileceğimiz bir krallığımızın olması için."

Bir adım daha ileri çıktı ve beni kayıtsızlık maskemin altından sızmaya başlayan huşu ile savaşmaya zorladı. "Size cesaretimi, yardımseverliğimi ve gaddarlığımı göstereceğim. Bu Sınavlardan ve çok daha fazlasından sağ çıkacağım. Yine de muhtemelen benden nefret edeceksiniz." Çenesini kaldırdı. Yüzünde aldatıcı bir sakinlik vardı. "O yüzden ayaklarıma kapanırken dudak bükmek istiyorsanız öyle yapın. Yüzünüz yere değerken bunu zaten görmeyeceğim."

Dudaklarım seğirdi. Beni öylesine büyülemişti ki. Kitt'in koluna girip son bir kez kalabalığa doğru döndü. "Eğer benden istediğiniz güçse, varsın öyle olsun."

Yüzünde sessiz bir şaşkınlık ifadesi beliren Kitt, başını yavaşça sallayıp salondakilere çekilebilecekleri mesajını verdi. Fakat ne saraylılar ne de gevşemiş dudakları kıpırdadı. Hayır, hepsi ona bakmakla meşguldü. Pae kolunu Kral'ın koluna dolayıp taht odasından çıkarken ben de.

12. BÖLÜM

Paedyn

Tepemdeki sayvana tutunan gölgelere baktım.

Sırtımın altındaki yatağın etkileyici rahatlığına rağmen uykunun beni ele geçirmesine izin veremiyordum. Düşünceler gözlerimin ardında girdap oluyor, yorgunluk bedenimi hırpalarken bile gözlerimi kapatmam imkânsızlaşıyordu.

Sonumla yeniden buluşacağımdan başka bir şey düşünemiyordum.

Geleceğim şimdiki zamanıma musallat oluyordu ve o gelecek karanlıktı.

Bir dizi Sınav'a daha göğüs germek zorundaydım.

Ancak bu sefer Ölüm'le tek başıma yüzleşecektim. Korku içimi kemiriyor, yakında atmaya devam edeceğinden emin olmadığım kalbimi yoruyordu. Arınma Sınavlarında neredeyse ölüyordum. Defalarca. Beni bekleyen mezara isteyerek dönme düşüncesi beni paniğe sürüklüyordu.

Yaklaşan tehlikeden daha da kötüsü bunun bana durmadan Adena'nın ölümünü hatırlatmasıydı. Ben Sınavlardan sağ çıkmıştım belki fakat ışığım çıkamamıştı. Sevgili A beni gökyüzünü süslemek için terk etmişti. O yanımda olmadan nasıl yaşayacağımı, nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum.

Panik içimde büyürken ter alnımı ıslattı. Geri dönemezdim. Adena'nın içime ektiği o sıcaklığı daha fazla kaybedemezdim.

Ya can almak zorunda kalırsam? Elimi daha fazla kana bularsam?

Adena'nın ışığı karanlığımı dağıtmazken neye muktedir olduğumu bilmiyordum.

Bu Sınavlar benden her şeyi isteyebilirdi. Yine de sınanacağım üç vasfın öldürdüğüm Kral tarafından belirlenmesi uygun kaçıyordu. Onun kurduğu krallığı yönetmek, daha doğrusu yeniden inşa etmek için kendimi kanıtlama yolum olmaları ironikti.

Ağzıma giren saç tellerini tükürerek yan yattım. Son bir kez daha uykuyu bulmaya çalışırken gözlerim sıkıca kapandı.

Kalbimin on tembel atışının ardından yataktan sürünerek çıktım.

Zihnim sağır edici düşüncelerden uzaklaşmaya can atıyordu. Bedenim yorgun olsa da hareket etmeye hevesliydi. Belki de kendimi işe yaramaz hissetmekten, nasıl yaşayacağımı bilmediğim bu hayatta kapana kısılmış hissetmekten yorulmuştum. Vebalar adına, her şey sarpa sarmadan önceki talihsiz hayatı nasıl yaşayacağımı çözmeye yeni yeni başlamıştım.

Birden karanlık bir koridorda ilerlemeye başladım. Kollarımı üzerimdeki ince uyku gömleğinin üzerinde kavuşturmuştum. Odamdan çıkmadan önce yaptığım tek şey çizmelerimi giymek olmuştu. Bu düşüncesizce kaçamaktan önce üstümü değiştirmek iyi bir fikir olabilirdi ama çoktan antrenman avlusuna açıldığını bildiğim kapıya yaklaşmıştım bile.

Orada nöbet tutan muhafizlar beni görünce yorgun ayakları üzerinde huzursuzca kıpırdandılar; maskelerinin altındaki bariz küçümsemeyi gizlemek için hiçbir şey yapmadan. Fakat parmağımda parıldayan yüzük oldukça yoluma çıkmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Bu yüzden başımı inatla dik tutarak uzun adımlarla yanlarından geçip kapıyı ittim.

Gece beklediğimden daha serindi; rüzgârın her fısıltısı çıplak kollarımın derisini kabartıyor. Ay ışığı yılların izleriyle aşınmış patikaya birikmişti. Onu takip ederek bakışlarımı yıldızlarla beneklenmiş siyah gökyüzüne çevirdim. Yıldızlar bana göz kırpıyor, adımlarıma rehberlik etmek için eğiliyor gibiydiler.

Gölgelerle örtülü ilk toprak çemberi ortaya çıktı. Patikayı takip ederek her bir talim ringi arasında beni yönlendirmesine izin verdim. Titrek alevler en uzaktaki toprak çemberi aydınlatarak heybetli bir gölgeyi ortaya çıkardı. Elinde tuttuğu kılıç gibi keskindi. O ışık halesinin içinde kimin durduğunu biliyordum.

Fakat onun yanında ikinci bir figür belirdiğinde duraksadım.

"...uyuyamadım ve görünüşe göre sen de uyuyamamışsın."

Kitt.

Nefesim kesildi.

Nişanlımın oraya kardeşiyle buluşmak için geldiğimi bilmesini istemezdim.

Bu düşünceyle yere çömeldim ve sessizce kardeşlerin yanındaki halkaya doğru ilerledim. Ben silah rafının arkasına geçene kadar gölgeler üzerimi örttü. Bir nefes verip ahşap duvardaki çok sayıda budaklı delikten birinden baktım. Gözlerim Kral'a ve İnfazcı'sına odaklandı.

"Seni burada bulabileceğimi düşünmüştüm," diyordu Kitt. "Seninle yeniden bu talim alanında olmak güzel. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

"Gerçekten eski günlerdeki gibi olsaydı," dedi Kai, "çoktan toprağın üzerine yığılmış olurdun."

Kitt güldü. Bu, o kadar içten bir sesti ki neredeyse afallamıştım. Sanki birden bahçelerdeki o çeşmenin yanına dönmüştüm de çocuksu bir prensin üzerine arsızca su sıçratıyordum. "Beni hâlâ yenebileceğini düşünüyor musun kardeşim? Sen daha iyi bir partner bulduğundan beri hiç dövüşmedik."

Kulaklarımın uçları kızardı.

"Hadi ama Kitt." İnfazcı'nın ses tonu aldatıcı bir şekilde rahattı. "O dediğin Arınma Sınavları sırasındaydı. Uzun zamandır işler farklı." İlişkimiz hakkındaki gerçeği bilmeme rağmen, Kai'ın umursamazlığı yine de içimi acıtmayı başardı. "Ayrıca," diye iç geçirdi. "Onunla evlenecek olan sensin."

Ve işte o kıskançlık sancıları.

"Yapılması gereken bu. Biliyorsun, değil mi?" Kitt bir elini saçlarında gezdirirken kardeşinin yanında, olduğundan daha genç görünüyordu. "Krallık için. Ve bizim için."

Kai alaycı kahkahasını bastırdı. "Bizim için mi?"

"Evet." Basit bir sözcüktü ama Kral'ın meydan okumasıyla doluydu. "Babamla ilişkinizin gergin olduğunu biliyorum," dedi Kitt. Sonra, "Gerginlikten de öte," diye hemen düzeltti. "Bizim ilişkimizin de öyle olmasını istemiyorum. İstediğim şey ikimizin arasına giren, nefret ettiğin emirler olmadan yeniden kardeş olmak. Yeniden inşa ettiğim Ilya ile artık Sıradanları avlamana gerek kalmayacak." Kardeşini herkesten daha iyi tanıdığı için, "Sana kimsenin canın yakmanı emretmeyeceğim," diyerek güvence verdi.

Kai'ın yüzünü fener ışığında seçemesem de minnettarlığın yüzünü kapladığından emindim. "Teşekkür ederim kardeşim."

Kitt ciddiyetle başını salladı ve tekrar konuşmadan önce uzunca bir süre bekledi. "Ancak geçit törenindeki bu bombalı saldırıdan sonra ordumuzun ortaya çıkabilecek her türlü tehdide karşı hazır olmasını sağlamam tavsiye edildi. Özellikle de artık sınırlarımız açıldığı için. Babamın yıllarca eğitim konusunda ne kadar gevşek davrandığını biliyorsun."

Kai, "Çok fazla savaşmamız gerekeceğine inanmıyordu," diye hatırlattı.

Sert zeminde diz çökmekten bacaklarım ağrısa da gözünden hiçbir şey kaçmayan İnfazcı'ya o kadar yakınken yer değiştirmeye cesaret edemiyordum. Kitt'in dalgınca ayakkabısının altındaki toprak parçalarını ezmesini izledim. "Şimdi her şey olabilir. Bu yüzden dikkatini güçlerimizi yeniden inşa etmeye ve yeni askerleri eğitmeye vermeni istiyorum."

"Yeni askerler mi?" diye sordu Kai.

Kral'ın yorgun yüzünü baştan aşağı değiştiren gülümsemeyi güçlükle seçebildim. "Sıradanları eğitmeni istiyorum."

Kalbimin ritmik atışı tekledi.

"Bombalı saldırıdan sonra," diye devam etti Kitt, "Sıradanların bu krallıkta gerçekten ne kadar savunmasız olduklarını anladım..."

Karanlığın içine pervasızca, "Deme ya!" diye fısıldadım.

"...bu yüzden onlara kendilerini savunma şansı sunmak istiyorum." Kral bir nefes aldı. "Diğer İmparatorluk Muhafızlarıyla birlikte, senden eğitim alacaklar."

"Sen... sen ciddi misin?" Kai hayret dolu kahkahasını tutarken sözcükleri kurmakta güçlük çekiyordu. "Benimle dalga geçme Kitty."

"Aklımın ucundan bile geçmez." Kitt'in kıkırdaması karanlığı aydınlatıyor gibiydi. "Senin için şimdiden elimde birkaç Sıradan var. Üçüncü Sınav'dan sonra Çanak'ta ele geçirdiğimiz birkaçı."

Bedenimi bir şok dalgası sardı.

Onları öldürmemiş.

Kai'ın sözleri şaşkınlığımı yankıladı. "Hâlâ zindandalar mı?"

"Onlarla ne yapacağımdan emin değildim," dedi Kitt. Omuz silkmese de sesinin tonuyla bunu yapmış gibiydi. "Fakat o bombalı saldırıdan sonra serbest bırakılmalarının ve eğitilmelerinin zamanı gelmiş gibi görünüyor."

İnfazcı başını iki yana salladı. "Bunu gerçekten yapacak mısın? Olanlardan sonra gitmelerine izin verecek misin?"

"Hah." Kitt donuk bir kahkaha attı. "Sanırım vereceğim."

Elini kardeşinin omzuna koyan Kai, "Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldandı. "Senin yanında bu krallığı yeniden inşa etmeye ve korumaya yardım etmekten de onur duyuyorum."

Birbirlerine baktılar. Onlarla tanıştığım günden beri hiç değişmemişler gibi. O anda aralarındaki bağ, kopardığımı sandığım bağa benziyordu. Benim intikamımdan daha güçlü olduklarını fark etmek beni gülümsetti.

"Sen ve ben kardeşim." Kitt yavaşça geri adım attı. "Her zaman."

Kitt patikaya geri dönerken sırtımı silah rafına dayamak zorunda kaldım ve gölgelerin beni onun gözlerinden uzak tutması için sessizce yalvardım. Nişanlım yanımdan geçip giderken nefes bile almadım. Kai'ın sözleri onu durdurduğunda bile.

"Biraz uyumaya çalış."

Kitt, İnfazcı'sına gülümsemeyle karşılık verdi. "Önce sen Kai."

Kral gözden kaybolduktan ve kalp atışlarım yavaşladıktan çok sonrasına kadar orada bekledim. Ağrıyan bacaklarımın üzerinde durarak Kai'ın elindeki kılıcı çevirişini izledim; hareketleri akıcı ve kusursuzdu. Çıplak sırtı bana dönüktü ve ben ringin kenarına doğru adım atarken karanlığın iplikleriyle kaplıydı. Yüzünü bana döndüğünde, beni orada gördüğüne şaşırmaması beni biraz rahatsız etti.

"Bensiz uyuyamadın mı?" diye sordu. Kılıcı titrek ışıkta parladı.

Kaşlarımı çattım. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Benden daha fazla uzak kalamayacağını biliyordum."

"Böbürlenme." Kollarım birden farkına vardığım ince gömleğimin üzerini kapattı. "Nereden biliyordun?

Başını kararsızca yana eğdi. "Sanırım bir şekilde seni hissedebiliyorum. Kulağa garip gelse de karanlık odaklanmama yardımcı oluyor. Duyularım keskinleşiyor." Kai az önce söylediği sözleri kestirip atmak istercesine elini salladı. "Biliyordum işte."

Buruk bir ses tonuyla, "Hım," dedim, "Seçkin olmanın bir başka avantajı."

Başını iki yana salladı. "Peki, o zaman her şeyi işittiğini varsayıyorum?"

"İşittim. Beni burada seninle görmemesinin daha iyi olacağını düşündüm." Ayağımı toprağa sabit bir ritimle vurmaya başladım. "Bu iyi bir şey, değil mi? Onun Çanak'taki Sıradanları öldürttüğünü sanıyordum."

Kai bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Görünüşe göre iyi. Görünüşe göre *Kitt de öyle.* Sıradanları eğitmek istemesi ondan beklediğim bir şey değildi."

Başımı dalgınca salladım; zihnim kırık dökük parçaların bir karmaşasıydı. Düşüncelerimin arasında kaybolurken Kai'ın sinsi sözlerini neredeyse kaçıracaktım. "Beni görme arzusu mu uyandırdı seni?"

Aramızdaki boşluğu yavaşça doldurup ringe sessizce adım attım. Gülümsemem keskindi. "Hayır. Sana vurmak için duyduğum ani dürtü uyandırdı."

Tepemde dikildi. Çıplak göğsü neredeyse göğsüme değecekti. "Eğer ellerini bedenime koymak istiyorsan söylemen yeter."

Karanlık gökyüzünden bir su damlası düşüp çıplak omzumda dağıldı. Başparmağıyla silmeden önce tenimden aşağı yuvarlanışını izledi. Sert avucu koluma dokunurken arkasında tüylerimi diken diken eden bir iz bıraktı.

Bir elimi kaldırdım. Parmaklarım cesurca karnının üzerinde gezindi. Bu onu hızlı bir nefes çekecek kadar sarsmış gibiydi ve çıkan ses dudaklarımın tatminkâr bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu. Parmaklarımın uçları daha yukarılara uzanıp kaslarının her kıvrımının ve yivinin üzerinde gezdi. Nefes almayı bırakmış gibiydi.

Gözlerimi gözlerine diktim. Gözlerimde gördüğü her neyse İnfazcı bana çoktan kraliçesi olmuşum gibi bakıyordu. Sahiplenici yanım ona asla başka tarafa bakmamasını emretmek için yanıp tutuşuyordu.

Dokunuşum tembelce göğsünden yukarı yürürken parmaklarım çarpan kalbinin üzerine kazınmış kıvrımlı dövmenin üzerinde gezindi. Tepemizde gökyüzü durmadan ağlıyor, üzerimize su serpiyordu. Fakat Kai bunu fark etmemişti sanki; dikkati şimdi tamamen boynuna dolanan elimdeydi.

Kılıcı yere düştü. Gökyüzünden bir yağmur damlası daha düşmeden güçlü kolları belimi birden sardı. Daha yakınına çekilip sert bedenine yaslandım. Çenemi yukarı kaldırıp dudaklarıma doğru mırıldandı. "Benim güzel Pae'm. Bana beni özlediğini söyle."

Dudaklarımız birbirine değerken bana karşı hissettiği çaresizliğin tadını alabiliyordum. Gülümsedim.

Yanıtım ayağımı onunkinin arkasına hızlıca geçirmek oldu. Sertçe çekerek çok az kişinin yapabildiği bir şeyi başardım.

İnfazcı'yı toprağın içine yuvarladım.

Sesim aramızdaki toz bulutu gibi geceye karıştı. "Kıçını tekmelemeyi özledim."

"Ne tuhaf ki..." dedi yarım bir gülümsemeyle, "...ben de." Beni de kendisiyle birlikte aşağı çekmeye çalışsa da gülerek ellerinden kurtuldum. "Sınavlar için antrenman yapmam gerek. Yani artık dikkat dağıtmak yok."

"Bunu sen başlattın Gray." Durmadan ağlamasına karşın yıldızlı gökyüzüne bakmaktan memnun görünüyordu. "Oysa ben ellerime hâkim olmaya çalışıyordum."

"Ben çalışmıyorum," diye karşılık verdim. "Dövüş benimle." Sözlerim karşısında sırtını yattığı yerde ciddiyetle doğrulttu. İsteğimi duymazlıktan geldi. "Tekrar bu işin içine atılmandan nefret ediyorum." Başının iki yana sallandığını hissettim. "Bu Sınavları asla kabul etmemeliydin."

"Bu sefer seçme şansımın olması güzeldi." Duyduğum burukluğu bastırdım. "Ayrıca, tek yol buydu. Yani saraylıların nasıl tepki verdiklerini gördün..."

"Evet, çünkü senin ölümünü izlemek istiyorlar." Zeminden hızla kopup ayağa kalktı.

"Öyleyse ölmeyeceğim," dedim, aslında duymadığım kadar büyük bir öz güvenle. "Bunu yapmam gerek. Ölürsem de beni şehit ilan et."

"*Şehit* mi Paedyn?" Gülüşünde neşe yoktu. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Bir yanın daha başlamadan pes etti bile."

"Pes etmiyorum, gerçekçi davranıyorum." Kısa cümlelerle yanıt veriyordum. Bu konuşmanın aniden bir tartışmaya dönüşmesi beni hayrete düşürmüştü. "Ölebilirim..."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp sert avuçlarını yanaklarıma bastırdı. "Sınavların canı cehenneme. Pae, izin ver bu krallıktaki herkesi senin için diz çökmeye zorlayayım."

"Bu artık benden çok daha büyük bir mesele." Ellerinin arasındaki başımı iki yana salladım. "Bunu yapmak zorundayım."

Yağmurun ıslattığı elleri yüzümden kaydı. "Tıpkı Kitt'le evlenmek zorunda olduğun gibi mi?"

Sözleri bana tokat gibi çarpmıştı; yumruk yumruğa kavga ediyormuşuz gibi. Gözlerindeki o bakış bana acı veriyordu. Hikâyemizin

daha farklı, daha mutlu bir sonla bitmesi için yalvaran bakış. "Evet," diye fısıldadım. "Tıpkı Kitt'le evlenmek zorunda olduğum gibi."

Sakinleşmek için ağır ağır nefes aldı. Kaybetmek üzere olduğu soğukkanlılığını yeniden kazanırken onu izledim. Bir sonraki sözleri dobraydı ve yılgınlık doluydu. "Peki. Anlaşılan kaderine çoktan karar vermişsin. Ve ben buna ortak olmayacağım."

Güçlükle, "Fakat olmanı istiyorum," diyebildim. "Sadece dikkatli olmamız gerekiyor. Kitt bizi birlikte görmemeli. Bu... bu sadece her şeyi daha da içinden çıkılmaz hâle getirir."

"Doğru." Bedeni biraz gerildi. "Rol yap."

"Ve eğer bu işten sağ çıkmak istiyorsam antrenman yapmalıyım," diye ekledim çabucak. Kai bir adım geri attı. Başını iki yana sallıyordu. Bu hareket bana kılıç sallamasından daha ürkütücüydü. "Eğer seninle dövüşmemi istiyorsan, dövüşmeyeceğim Paedyn. O gelincik tarlasında sana bunu bir daha asla yapmayacağımı söylemiştim. Sana elimi sürdüğümde bunun sadece seni okşamak için olacağını söylemiştim." Kirpiklerinden yağmur damlaları süzülse de mırıldanırken gözlerini kırpmaya cesaret edemedi: "Ve bu yemine sadık kalmaya niyetliyim."

Aramızda uzun bir sessizlik olurken ben onun bana ne kadar değer verdiğini kavramaya çalıştım. Bana hiçbir şey, İnfazcı'yla bir daha asla savaşmayacağıma yemin etmek kadar doğru gelmemişti. Bu yüzden ona gülümsedim. Ona takılmaya çalışırken burnumdan aşağı bir su damlası kaydı. "Dayak yemekten bıktıysan bunu söylemen yeterli."

Dudaklarının köşesi isteksizce yukarı kıvrıldı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Eğilip, "Bunu hissedebiliyorum diyelim," diye fısıldadım. "Ne de olsa bir tür Psişik'im."

Her şey tepetaklak olmadan önce son gördüğüm şey başını iki yana sallayışı oldu. Beni omzuna attığında ciyakladım; saçlarım sarkıyor, yüzüm artık çamurla kaplanan ringe doğru eğiliyordu.

Sarktığım omzundan, "Bunun olacağını sezdin mi bakalım Küçük Psişik?" diye seslendi. Elimde olmadan güldüm; bedenim her adımıyla iki yana sallanıyordu.

"Beni nereye götürüyorsun?" Nefes nefese kalmıştım. Can havliyle pantolonunun belini kavradım.

Birkaç adım boyunca sessiz kaldı. Sonra, "Geleceğin bile bizi bulamayacağı bir yere," diye yanıt verdi.

Hüzünle gülümsedim. "Söğüt ağacına mı?"

"Söğüt ağacına."

13. BÖLÜM

Paedyn

"Peki, bu tam olarak nasıl oldu demiştin?"

Yatağın kenarına tünediğim yerden başımı kaldırıp ayakkabılarımı giymeye çalıştım. Önündeki zemini işgal eden kapıya bakıyor, şarap kırmızısı saçları gözlerinin üzerine düşüyordu. O şüpheci, bal rengi gözleri gözlerime çevrildiğinde ince kaşları seğirdi.

"Bir..." İkna edici bir sözcükler dizisi bulmak için çabaladım. "... acil durum vardı. O tür bir şey."

Bir elini belindeki alet kemerine götürürken kendi kendine düşünür gibi, "Anlıyorum," dedi. "Sen yemekten dönene kadar kapı menteşelerine oturtulmuş olur."

Rahat bir nefes alıp gülümsedim. "Teşekkür ederim Andy."

Ellie odada peşimden koşturuyor, yere saçılmış giysileri topluyordu. Kral'la akşam yemeğim için giyecek bir şeyler seçmemiz epey zaman almıştı. İşin aslı, gerginliğim kendini görünüşüm konusunda seçici davranmama yol açarak göstermişti.

Aklımda bu düşünceyle üzerime yapışan yeşil kumaşı düzelterek ayağa kalktım. Uçuşan elbise arkadan bağcıklı olduğu için nefes almamı oldukça zorlaştırıyordu. Bu endişe verici düşünceden kaçınmaya çalışarak kapı çerçevesinin yanında çömelen Andy'ye doğru yürüdüm.

Gevşek menteşelerle oynarken, çeşitli aletlerle cıvataları döndü-

rürken onu izledim. Şimdiye kadar kuzeniyle yemek yemek için taht odasının yolunu yarılamış olmam gerektiğini bilse de kendisini izlememe ses etmedi. Yemeğe gideceğime, "Hoşuna gidiyor mu bu?" diye sordum. "Şatoda Mahir olmak yani?"

Bir tutam şarap rengi saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Başka bir şey yapmayı hayal bile edemiyorum. Bozuk şeyleri onarmanın bir açıdan..." Omzunun üzerinden bana gülümsedi. "...ödüllendirici bir yanı var."

Sessizce, tereddütlü bir sesle mırıldandım. Burnunu saran gümüş halka parıldarken bana dönüp sorgulayan bir bakış attı. "Ne? Bu seni şaşırttı mı?"

"Hayır." Omuz silktim. "Sadece... çok güçlüsün." Gözlerim saçlarına çevrilince dönüştüğüne tanık olduğum her bordo rengi yaratığı hatırladım. "Yine de memnunsun..."

Gülen Andy, "Mütevazı bir Mahir olmaktan mı?" diye sözümün sonunu getirdi. "Çoğu insan şaşırıyor. Fakat çoğu insan, hayatta güçten daha fazlası olduğunun farkında değil."

Alaycı fakat cılız bir ses çıkardım. "Daha fazlası var mı sahiden?"

Koyu saçlı kuzenini çokça andıran bir tavırla başını yana eğdi. "Bunu en iyi senin anlayacağını düşünürdüm."

Hüzünlü bir gülümsemeyle başımı iki yana salladım. "Senin için hayatta güçten daha fazlası var. Çünkü güce sahipsin." Gözleri bana sabitlenmişken benim gözlerim duvarlarda geziniyordu. "Fakat benim için... güç hayatımın hep merkezinde oldu. Ve onsuz hayatta kalmaya çalışmak."

Bakışlarım tekrar ona çevrildiğinde başını hafifçe iki yana salladığını gördüm. "Eh, o hâlde hepimizi kandırmışsın demek." Buruk bir gülümsemeyle bana baktı. "Etkilendim."

"Etkilenme." Kızıl boyalı dudaklarımdan cılız bir kahkaha döküldü. "Ben sadece Sınavlardan canlı çıkmaya çalışıyordum. Şimdi ise yine sınanacağım."

Ayağa kalkıp geri kalan menteşeleri inceledi. "Sana bir şey olmayacak. Bu Sınavlardan sağ çıkınca..." Kehribar rengi gözleri gözlerimle buluştuğunda yüzünde hınzır bir ifade vardı. "...gücünü elde edeceksin. Ilya'nın kraliçesi olacaksın."

Onu süzdüm. Sözlerinin ardında herhangi bir güvensizlik ya da karamsarlık aradım. Fakat yüzünün keskin hatlarını boyayan gerçekçi bir

kayıtsızlıktan başka bir şey görmedim. Birine bakıp, bana nefretle bakarak karşılık verdiğini görmemek rahatlatıcıydı.

Ayaklarım onun yanından geçip koridora çıkmadan önce, dillendiremediğim bir teşekkürü başımı sallayarak ona ilettim. "Seni tekrar görmek güzel Andy."

"Seni de." Arkamı döndüğümde kemerinde başka bir alet arıyordu. "Ha, Paedyn..." Arkamı dönmemle elbisem ayak bileklerime çarpıp hışırdadı. Andy'nin kaşları aniden sertleşen gözlerinin üzerine hafifçe indi. "Onu incitme. Tekrar kırılmayı göze alamaz."

Yutkundum. Yavaşça başımı salladım. "Öyle bir niyetim yok."

Bu yanıttan memnun görünen Andy küçük bir gülümsemeyle arkasına döndü. Ben de aynını yapıp koridorda ilerledim. Göğsüm, bu elbisenin sınırları altında sıkışıyordu. Bir elimi kulağıma dolanan dalgalı saçlarımda gezdirip yumuşak halının üzerinde hızlı adımlarla ilerledim.

Tanıdık, kızıl saçlı bir baş köşeyi döndükten sonra yanımda bitiverdi. Maskeli İmparatorluk Muhafızı'na dönüp bakmadım bile. "Senin malum bir katili koruman gerekmiyor muydu?"

"Evet," dedi alaycı bir gülüşle, "sen onu öldüreme diye."

Gözlerim gözlerini buldu. "Şu anda yalnız."

"Fakat sen değilsin."

Başka bir uzun koridora döndüm. "Hem burada ne işin var senin?" Alınmış gibi yaparak bir avucunu göğsüne bastırdı. "Sizi ziyaret etmeme izin yok mu Prenses? Sizi çok özledim." Ona gerçeği ağzından zorla koparıp alan bir bakış attım. "Pekâlâ, işemem gerekiyordu. Gelip seni bulamayacağım anlamına gelmez bu."

Gülümsememle gönülsüzce mücadele ettim. "Eh, ben Kral'la yemek yemeye gidiyorum, o yüzden bu gece işlenebilecek cinayetler konusunda endişelenmene gerek yok."

"Ne kadar güven verici," dedi hissiz bir tonda. "*Nişanlınla* yemek yemeye gidiyorsun demek istedin herhâlde."

"Doğru," diye mırıldandım. "Ne kadar mutlu bir çift olduğumuzu unutmuşum."

Beni taht odasının yüksek kapılarına doğru götürürken, "Uslu dur Prenses," diye uyardı. "Henüz onun kraliçesi değilsin."

Hareketsiz kalmayı reddeden ellerimle elbisemin eteğini düzelttim. "Asla da olmayabilirim." Kapıların önüne varınca yavaşladık ve beni her şeyin yoluna gireceğine ikna etmeye çabalayamadan ona sarıldım.

Sadece kısa bir an için tereddüt etti, ardından kollarını bana sıkıca doladı. "Sınav'dan sonra görüşürüz," diye fısıldadım. Sırf kendimi bu gerçeğe ikna etmek için.

Birkaç uzun saniyenin ardından kollarından ayrıldım. Beni bekleyen muhafızlara başımı sallamamla kapılar açıldı.

Taht odası önümde uzanıyordu. Sınırlarını belirleyen beyaz sütunların arasından birden fazla kez muhafızlar eşliğinde geçirilmiştim. Çenemi kaldırıp tek başıma odanın ortasındaki geniş masaya doğru yürüdüm.

Bir kez olsun kendi özgür irademle oradaydım ve seçim yapabilmek güç demekti.

Kral geniş masanın ucunda oturuyordu. Sarı saçları dağınıktı ve yeşil gözlerinden yorgunluk akıyordu. Ben yaklaşırken küçük bir gülümsemeyle bana baktı. "İyi akşamlar Paedyn."

"İyi akşamlar," diye karşılık verdim. Gözlerim tabağının yanındaki yığına karıştırdığı parşömene çevrildi. "Seni işinden alıkoymuyorum umarım?"

Umursamazca, "Hayır, acil bir şey değil," diye cevap verdi. Elindeki kâğıt yığınını yakınında dikilen bir hizmetkâra uzatırken onu izledim. "Âlimlerle yaptığımız bir toplantıdan çıktım."

"Âlimler mi?" Geniş masanın önünde durdum. "Eminim bu krallığın nasıl yönetilmesi gerektiği konusunda sana tavsiyede bulunmak için can atıyorlardır."

Kral alaycı bir ses çıkarıp, "Kesinlikle öyle," dedi.

Direncini alaya alanlara karşı gösterdiği dirence bir an için hayranlık duymaktan kendimi alamadım. Kitt hayatını paramparça ettiğimden beri değişmişti. Şimdi, bencilce, özenle onardığı o hayata beni de dahil edeceğini umuyordum.

Gözlerim önümüze serilen yiyeceklere takıldı. Beni bekleyen tabak masanın karşı ucunda duruyor, aramıza epey bir mesafe koyuyordu.

Kafa karışıklığımın yüz ifademe yansımasına izin vermiş olmalıydım ki Kitt iç çekip, "Kraliyet yemekleri genellikle böyle olur," dedi.

Ses tonunda işlerin farklı yürümesini istediğini ima eden hiçbir ipucu yoktu. Bunun farkına varmamla göğsüm sıkıştı. Hayatlarımızın mesafeli konuşmalar ve kaçamak bakışlardan ibaret olmasını istemiyordum. Zorba bir kralın mahvettiği bir krallığı yeniden inşa edeceksek bunu gönülsüzce değil, birlikte yapalım istiyordum.

Sandalyemi kaldırıp yanına çektim ve "Bu çok saçma," dedim. İfadesi hafifçe değişti. Bu da kararsızlığını hafifçe aksettirmesine yetti.

Bizi bu hâle ben getirmiştim. Onun özenle yeşerttiği ilişkimizi ben lekelemiştim. Bu yüzden uysalca zeytin dalı uzatacak, beyaz bayrak çekecek olan da bendim.

Yanına varınca bıraktığım sandalyenin ahşap ayakları mermer zemine yankılanan bir gümbürtüyle çarptı. Kitt kaşlarını kaldırdı. "Ne yapıyorsun?"

"İşler..." Masanın diğer ucuna işaret ettim. "...eskiden öyle yürürmüş. Fakat biz bazı şeyleri değiştiriyoruz, değil mi?"

"Değiştiriyoruz." Kitt'in önümüzde yığılı duran yiyeceklere eliyle işaret edip konuyu değiştirmesi etkileyiciydi. "Lütfen şunları bitirmeme yardım et."

Bir nefes verdim.

Belli ki işimi kolaylaştırmayacaktı.

Kral bir kısmı taze fasulye kâsesinin içine gömülmüş kaşığa uzandığında bir hizmetçi bana yardım etmek için duvarın dibinden fırladı. Kitt onu kibarca kışkışlayana kadar odada dizilen birkaç çift gözü fark etmemiştim bile.

Tabağımı ve çatal kaşığımı gülünç derecede uzun masanın diğer tarafında bıraktığım için bir hizmetçi benden hızlı davranmadan gidip onları almak için ayağa kalktım. Hizmetçi tek kelime etmeden eski yerime döndü ve minnettarlığıma karşılık olarak başını hafifçe salladı.

"Teşekkür ederim Mandy," diye mırıldandı Kitt. "Gecenin geri kalanında kendi işimizi kendimiz göreceğiz."

Hizmetçi kızın isminin Kitt'in dilinden o kadar kolay dökülmesi göğsümün sıkışmasına neden oldu. Çalışanları ne kadar iyi tanıdığını, şatodaki her hizmetkârı ne kadar önemsediğini unutmuştum. Yanında otururken bir zamanlar tanıdığım arkadaşımı neredeyse görebiliyordum. İhanet ettiğim arkadaşımı.

Artık sesime yabancı olan rahat bir tonla söze girmeyi denedim. "Çok lezzetli görünüyor."

Görünüşe göre bir sohbeti doğru dürüst sürdürmekten acizdim.

Kitt tabağına bolca patates püresi koydu. "Gail bunun en sevdiğim yemek olduğunu biliyor ve haftalardır yapıyor." Bir ısırık alıp hemen ardından başını memnuniyetle salladı. "Fakat kesinlikle şikâyetçi değilim."

Gözlerim inatla ona dikilirken kendi yemeğimle oynadım. "Senin için çok endişelenmiş olmalı," dedim sessizce. "Senin bir ara... çok da

iyi olmadığını işittim." Bakışlarıma karşılık verdiğinde aceleyle ekledim: "Bu tamamen anlaşılabilir ve kesinlikle benim hatam ama..."

Kahkahası sözlerimi yarda kesti.

Gülüyordu.

Tam olarak olumlu bir ses değildi. Daha ziyade bir başkasını kırmak pahasına çıkarılan bir ses gibiydi. Kai'ın yanındayken ondan işittiğim gülüşe hiç benzemiyordu. Ses hafif bir öksürükle kesildi. "Nefes al Paedyn. Tüm bunları geride bıraktım ben."

Huzursuzca kıpırdanan ellerimi sabitledim. "Fakat beni affetmiyorsun."

Aramıza bir sessizlik çöktü.

Çatalı porselene vurdu. Sesi işitmemle sırtım dikleşti ve Kral'ın masanın üstündeki dirseklerine yaslanıp bana doğru eğilişini izledim. Nihayet, "Bunun işe yaramasını istiyorum," diye mırıldandı. Gözleri parıldayan elmasa sabitlenmişti. "Bunun işe yaraması gerekiyor... Ilya için. Herkes için. Fakat bu, birbirimiz için şu an olduğumuzdan daha fazlası olmamız gerektiği anlamına gelmiyor."

Onun bu durağan ilişkiyi hiçe sayması karşısında kararlılığım perçinlendi. "Hayır. Hayır, bunu kabul etmeyeceğim." Ben meydan okuyan bir tavırla, "Bunu düzeltmek istiyorum," derken kaşları çatıldı. "Bizi. Biz eskiden... yakındık. Artık yakın olmamamızın benim hatam olduğunu biliyorum ama hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceksek bundan keyif almayı deneyebiliriz."

Kitt sandalyesinde arkasına yaslanıp, bardağından uzun bir yudum alarak utanç verici sessizliği daha da uzattı. Nihayet lütfedip beni ürperten bir dizi sözcük mırıldandı. "Senin zaten Kai'ın var. Neden ilişkimizi ilerletme zahmetine girelim ki?"

Kalbim daralan göğsümde küt küt atıyordu. İçimden o kahrolası elbiseye lanet okuyarak, "Kai benim evleneceğim kişi değil," diye mırıldandım.

"Ama o öyle olmanı diliyor."

Ağzımı açtım. Kapattım. Tekrar denedim. "Mesele bu mu? Kai'la aramda olduğuna inandığın yakınlık?"

"Onu tanıyorum Paedyn." Kitt tane tane konuşuyordu. "Hiç kimseyi tanımadığım kadar iyi tanıyorum. Sana karşı bastırılmış duygularının gözümden kaçtığını sanma. Bütün olanlardan sonra bile."

Sesinde beni duraksatan bir burukluk vardı. Genellikle kıskançlık ve sessiz bir özleme eşlik eden türden bir burukluk.

Kral'ın bakışları üzerimde gezinirken boğazım kurudu.

Her biri bir öncekinden daha saçma olan düşünceler kafamın içinde dönüp duruyordu. Kitt hâlâ bana karşı bir şeyler hissediyor olamazdı. Yaptıklarımdan sonra bu mümkün değildi. Fakat sözleri, beni çıplak bırakan delici bakışı farklı şeyler söylüyordu.

"Beni bu yüzden mi kendinden uzaklaştırıyorsun?" Nefes aldım. "Kai için mi?"

Neredeyse yine gülecekti. "Onun gibi bir şey."

"Benimle birlikte olup... onu incitmek istemiyorsun." Başımı iki yana sallayarak, Kai ile oynuyormuş gibi yaptığımız bu tehlikeli oyunun parçalarını bir araya getirmeye çalıştım. "Fakat endişelenmene gerek yok Kitt. İnfazcı'yla aramızda her ne olduysa o beni buraya sürüklediğinde sona erdi. Senin emrinle."

Kral bu sözler üzerine bir nefes aldı. Belki de itaat edilen emrin kendisine hatırlatılmasıyla rahatlamıştı. "Evet, seni bana geri getirdiğinde buna biraz şaşırmadığımı söyleyemem." Yeşil gözlerinde imalı bir bakış belirdi. "O tamamen sana aitti."

Yutkundum. "Artık değil."

Rol yap... Öyleymiş gibi.

İnfazcı şatoya yürüyüşümüzden önce beni serbest bırakmaya çalışmamış gibi. Birlikte geçirdiğimiz zaman bizi inanılmaz derecede yakınlaştırmamış gibi. Kai ahmakça hak etmeyi ümit ettiğim kaderim değilmiş gibi.

Kitt gülümsedi. Geldiğimden beri hiç yapmadığı kadar özgürce. "Bunu zaman gösterecek."

"Affına layık olmak istiyorum. Güvenine." Elim eline gitti ve bu ikimizi de şaşırttı. Bu hareketi planlamamıştım fakat yapmıştım işte... Parmaklarım teninin üzerindeydi. "Buna izin ver."

Başını salladığında gözleri hâlâ birbirine kenetlenmiş ellerimizdeydi. "Sanırım sana bu şansı vermem adil olur."

İç geçirip, "Teşekkür ederim," dedim.

Küçük bir gülümsemeyle bakışlarını önümde soğumakta olan yemek tabağına çevirdi.

"Şimdi ye. Lütfen. Yarınki Sınav için toplayabileceğin tüm enerjiye ihtiyacın var."

Az önceki kadar resmî konuşuyor olmamanın rahatlığıyla bir çatal dolusu patates püresini ağzıma tıkıp inledim. "Hatırlatma şunu bana."

"Her şey yoluna girecek." Jambondan bir ısırık aldı. "Ilya hayran kalacak."

Homurtuyla güldüm. "Sadece ölürsem. Belki o zaman alkışlarlar bile."

"Ölsen bile alkışlayacak kimse olmayacak."

Çatal ağzımın önünde donakaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Tıpkı Arınma Sınavları gibi, bu sınavlar da Çanak'ta gerçekleşmeyecek," dedi nazikçe. "En azından hepsi."

"Gerçekten mi?" Midem düğüm düğüm oldu. "Peşimden gelen Görüler olacak mı?"

Bir kadeh şarabı dudaklarına götürdü. "Belki. Belki de olmaz."

"Eğer saray benim için bu Sınavları icat ettiyse tehlikesiz olacaklarını sanmıyorum." O yeşil gözler yüzümde gezindi ve sonunda onlarla buluştuğumda içlerinde çelişkili bir duygu karışımı gördüm. Nihayet, "Önceki Sınavlarının gerçekleşmediği iki coğrafi alanda," dedi. "İşte o iki yerde olacaksın."

Bakışlarım göğsüne çevrildi. Yakalı gömleğinin altındaki deride Ilya arması dövmesinin olduğunu biliyordum. Yana doğru uzanan elmas şekli, bizi çevreleyen dört coğrafi alanı temsil ediyordu. Bunlardan ikisinden Arınma Sınavlarında sağ çıkmıştım. Geriye kalan...

"Scorches ve Shallows."

Başını yavaşça salladı. "Çöl ve deniz."

"Harika," dedim neşeyle. "Scorches'dan ilk seferinde güç bela sağ çıkmıştım."

Kitt kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup ekledi: "Bu ilk Sınav tamamen cesaretle ilgili. Korkular, çok farklı şekillerde ortaya çıkarlar."

Soğukkanlı yüz ifadesini inceledim. Sonra ağzımdan dilimi bile şaşırtan aceleci bir soru çıkıverdi. "Bu cesaret sınavında seni hangi korku sınardı?"

"Bu biraz kişisel bir soru." İfadesi keyifle karışsa da tonu suçlayıcıydı.

"Mesele de bu zaten," diye karşılık verdim.

"Başarısızlık," dedi nihayet, basitçe. "Önemsizlik hissi."

Yetiştirilme tarzı düşünüldüğünde bunun çok mantıklı olduğunu ona söyleyemezdim. Bunun yerine, anlayışa büründürdüğüm zeytin dalını ona uzattım. "Bu takdire şayan bir korku."

Kitt ofladı. Bunun kılık değiştirmiş bir kahkaha olabileceğini düşündüm. "Ya seninki?"

Omuz silktim. "Sayılamayacak kadar çok."

"Öyle görünmüyor." Şarabından bir yudum aldı. "Sen Arınma Sınavlarındayken bile öle görünmüyordu."

"Rol yapmakta iyiyimdir."

"O kadarını anladım zaten."

Onun sözlerine karşılık benim ağzımdan da sözcükler döküldü. "Fakat seninle olan arkadaşlığım söz konusu olduğunda rol yapmıyorum. Buna hiç gerek duymadım. O tüneli bulmam gerektiğinde bile. Sen bana inandığını söyleyene kadar da bunu kanıtlamaya çalışmaya devam edeceğim."

Uzun bir duraklama oldu. "Tamam."

"Tamam," diye tekrarladım, sertçe.

Gülümsedi. Ben de ona.

Kendimi genç hissettim. Umutlu. Yenilenmiş.

O anda, sahip olabileceğimiz geleceği gördüm. Ağzıma çikolatalar atan ve yakalayamadığım her bir çikolatayı yerden temizlememe yardım eden oğlan, bir an için karşımda belirdi.

Bir dostluk görüyordum. Aşk değil.

Hayır, kardeşine baktığımda gördüğüm şeydi aşk.

Çatalımı tabağımdaki patates püresinde gezdirdim. "En sevdiğin yemeği hiç sevmediğimi söylemek için kötü bir zaman mı?" Kalkık kaşları karşısında, "Lapa gibi olmasından," deyip sözlerimi telafi etmeye çalıştım.

Başını iki yana sallayarak arkasına yaslandı. "Davana yardımcı olmuyorsun Paedyn."

Kahkahamı zamanında bastıramadım. "Yani affedilmez olan benim patates püresi sevmemem mi?"

"Korkarım öyle."

Başımı iki yana sallayarak bir çatal dolusu patatesi ona doğru kaldırdım. "Peki. Patates püresini sevmemem şerefine. En büyük derdimiz bu olsun."

Bu bana hafif bir gülümseme kazandırdı.

Çatalını benimkine vurup yineledi: "En büyük derdimiz bu olsun."

14. BÖLÜM

Kai

Ellerimi arkamda rahatça bağlamış antrenman ringleri arasında dolanıyordum.

Terli bedenler avluyu doldurmuş, bazıları dövüşürken diğerleri benim kendilerine dayattığım egzersizleri iniltiler çıkararak yapıyordu. Etrafımdakilerin hareketlerini izleyerek topraktan ve sökülmüş çimlerden oluşan kalabalık alanı taradım. Elimi uzatıp yanından geçtiğim bir Gürbüz'ün dirseğini kaldırdım. "Sırtını dik tut. Kılıcı daha yukarıya kaldır."

İmparatorluk Muhafızı başını salladı. Patikada ilerlemeye devam ettim. Kâh dolu bir arbaletin önüne çıkmasına ramak kalan bir Şimşek'i kâh eğitim alanımı yerinden sökmeye hevesli bir Yediveren'i durdurarak.

Görünüşe göre askerlerim idmansızdı.

Babamın emirleri gereğince zamanımın çoğunu Sıradanları avlamakla geçirmiştim. Fakat Kitt beni o korkunç görevden kurtardığına göre, artık adamlarımı forma sokmaya odaklanabilirdim.

Kargaşanın ortasında dikilip, "Buradaki en güçlü Seçkin olmanız umurumda değil," diye seslendim. "Yetenekleriniz olmadan nasıl dövüşeceğinizi öğrenmenizi istiyorum." Üstü başı epey kirli bir İmparatorluk Muhafızı'na işaret ettim. "Bacaklarını ayır. Ve sen..." Ringlerden birine girip bir Kabuk'un ön kolunu yukarı çektim. "Yüzünü her zaman koru. Şu anda taşla kaplı değilsin."

Bütün günüm benzer şeyleri haykırmakla geçti. Her iki saatte bir yeni bir grup asker avluya adım atıyor, benim yorduklarımın yerini alıyordu. Sıradanlar Seçkinlerin arasına serpiştirilmişti ve grup onları hemen ayırt ediyordu. Çekingendiler; her hareketleri yanlış bir hareket yapmaktan korkarcasına tereddütle doluydu. Son birkaç saat içinde, bu Sıradanları onlarla alay eden Seçkinlerden ayırmanın daha iyi olacağını fark etmiştim. En azından doğru dürüst kılıç sallayabildiklerinden emin olana kadar.

Nihayet kaleye döndüğümde karanlık gökyüzünü kaplamıştı.

Yorgun ve açtım ama aklımda en çok o vardı.

Ayaklarım kraliçenin süitine doğru hızla yol aldı. Orada olması hem yanlış hem de bir o kadar da yerinde geliyordu. Koridorlar sessiz, gölgeler kalındı ve...

Kapısı onarılmıştı.

Andy'ye kapının tamir edilmesi gerektiğini söyleyenin ben olduğum düşünüldüğünde buna şaşırmamalıydım. Andy'nin ne kadar emek verdiğini aklımda tutarak kapının menteşelerini tekmelemek yerine parmaklarımla ahşabı hafifçe tıklattım.

Ayak sesleri kapının diğer tarafına doğru yaklaşıyordu. Çıkardığı her sesi ezberleme konusunda oldukça ustalaşmıştım. Boğazından çıkan her kahkahayı, ayaklarını sürüyüşünü, dudaklarımın üzerinde her iç çekişini.

Kapı açıldı ve işte karşımdaydı. Bronz omzundan üzerine büyük gelen bir gömlek sarkıyor, bacaklarını açıkta bırakan ipek şortunu zar zor örtüyordu. Kısa saçları nemliydi ve teninde banyo yağlarından kalan tatlı kokular vardı. Gözlerim karşımdaki tanıdık figürün üzerinde gezinirken onu içime çektim.

Başını kapı aralığından uzattığında yüzünde aniden endişeli bir ifade belirdi. "Burada olmamalısın," diye tısladı sessizliğin içinde. Sonra tek kelime daha etmeden beni odasına çekti.

Kapıyı tekmeleyerek kapattım. "Başka nerede olacaktım?"

"Kendi odanda belki?"

"Benim odamda sen yoksun." Dudaklarım seğirdi. "Bu yüzden seninkindeyim."

Hayretle başını iki yana salladı. "Çekilmez, ukala pislik."

Kolumu beline dolayıp onu kendime doğru çektim. Parmaklarım burnunun ucunu yalarken sesim yumuşayarak bir fısıltıya dönüştü. "Ve

benim güzel..." Onu nazikçe öptüğümde dudaklarının dudaklarımın temasıyla eridiğini hissettim. "Güzel Pae'm."

Gömleğimi çekiştirerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Kapıdan ayrılıp onu odanın içlerine ittim. Bu öpücük açgözlü ve özlem doluydu. Bu öpücük ona dokunamadığım her anın, onu istediğim ama istememek için kendimi zorladığım her anın eseriydi.

Dudakları ellerimin üzerinde gezindiği ten kadar yumuşaktı. Parmaklarım nemli saçlarına daldığında omurgasından aşağıya inen ürpertiyi hissettim. "Burada olmamalısın," diye tekrar hatırlattı bana, kelimeleri güç bela çıkararak.

Yanıtım dudaklarına değen bir fısıltı oldu. "Biliyorum."

"Biri seni görebilirdi," dedi nefes nefese.

"Biliyorum."

Elleri saçlarımı kavradı. "Ben nişanlı bir kadınım."

Sesim kısık çıktı. "Ah, biliyorum." Ağzım ağzının üzerinde hareketlenirken parmaklarını o lanet yüzüğü çekip çıkardı. Dudaklarıma yaslanan dudaklarından kalp atışlarımı hızlandıran bir itiraz sesi çıksa da saçlarıma gömülü olan diğer bileğini tutabildim. O beni durduramadan yüzüğü sağ elinin yüzük parmağına geçirdim. "İşte oldu. Artık sadece bir yüzük. Yemin yok."

Nefesimi kesen bir gülümsemeyle geri çekildi. "Bu kadar basit mi yani?"

"Olabilir," dedim fazla çabuk, fazla çaresizce.

Aramızdaki hararetli an sönerken geriye sadece hızlı nefesler ve geleceğimizin acımasız andacı kaldı. Paedyn bir adım uzaklaştı. Sonra bir düzine daha adım attı ve pelüş halıda volta atmaya başladı. Islak saçlarını ensesinden ayırıp boğazını temizledi. "Kitt... ilişkimizden şüpheleniyor. Sanırım bu yüzden beni kendinden uzaklaştırıyor."

Yerine yapacağım şeyin çok daha tehlikeli olduğunu bildiğim için kendimi sadece dudak bükmeye zorladım. "Çünkü sana karşı hâlâ hisleri var."

"Sadece dikkatli olmamız gerekiyor," dedi Paedyn sakince. "İşleri olduğundan daha da zor hâle getirmek istemiyorum."

Ellerimi ceplerime sokup arkamı döndüm. Kapısını süsleyen pervaz aniden fazlasıyla ilgimi çeker olmuştu. "Anladığım kadarıyla Kitt'le konuşmuşsun?"

"Birlikte yemek yedik." Ona vermediğim bir tepkiyi bekledi. "Bunu düzenli olarak yapmaya başlayacağız."

"Elbette," dedim. "Ne de olsa krallar ve kraliçeler birlikte yemek yer."

Kıskançlık yüklü sözlerim sesimi Paedyn'in iç çekmesine neden olacak kadar gerginleştirmişti. Yüzümü ellerinin arasına alıp kendisine doğru çevirdi. "Lütfen sen de beni kendinden uzaklaştırma. Bunu senin kadar ben de istemiyorum."

Başımı sallamamla parmakları burnumun ucuna zayıf bir fiske attı. Her zaman olduğu gibi bu hareket karşısında bir an için afalladım. Fakat parmakları burnumu yaladığında içimde kabaran sevince alışmak asla kolaylaşmıyordu. Onun sevgisini bu kadar fiziksel olarak hissetmek hak etmediğim bir ayrıcalıktı.

"Yapma şunu," diye fısıldadım.

"Neyi yapmayayım?"

Başımı eğdim. "Beni mahvetme."

"İstediğinin bu olduğunu sanıyordum?" dedi hınzırca.

"Bu şekilde değil." Nemli bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdım. "Sen onunlayken hayır."

Göğsümde kaçınılmaz bir ağrı büyümeye başladı. Kardeşimi her zaman sevecektim ama Pae'yle yan yana yaşlanmasını izlemeye katlanabileceğimden emin değildim. Sadakat ve sevgi birbirlerinden ayrı olduklarında da yeterince zarar vericiydi. Şimdi ise ikisi tehlikeli bir şekilde birbirine karışmıştı.

Verdiği tek cevap uzun süren anlayışlı bir bakış oldu.

"Veda etmeye mi geldin?" Pae'nin sesi yumuşaktı; konuyu değiştirmesi ise tam aksi. "Ne olur ne olmaz diye."

"Veda etmeme gerek yok," diye yanıt verdim kayıtsızca. "Çünkü seni Sınav'dan sonra göreceğim."

Gözleri dalgın bakıyordu. "Scorches'a gideceğim. Ya da Shallows'a." Sözleri karşısında donakaldım. Bunu nasıl bildiğini sormaya hazırlanıyordum ki söze girdi. "Kitt söyledi. Sınavlardan ikisi henüz sınanmadığım bölgelerde gerçekleşecek."

Başımı iki yana salladım "Elbette. Sarayın seni daha önce hiç gitmediğin bir yere atmasına şaşırmamalıyım." Ağzını açmasıyla, "Fakat hayır, veda etmeyeceğim çünkü sana hiçbir şey olmayacak," diye ekledim. "Hiç endişe etmemen gereken bir şey varsa o da cesaret."

Endişe verecek kadar uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra dudaklarında

yumuşak bir gülümseme belirdi. "Arınma Sınavları için ondan ayrıldığımda Adena bana bunun bir veda olmadığını, sadece bir dahaki görüşmemize kadar güle güle dediğimizi söylemişti." Seslice yutkundu. "Bu çok saçma bir cümleydi ama yıllar boyunca bunu pek çok kez söyledi."

Bir nebze gülmeyi andıran acı dolu bir ses çıkardı. Ona baktım; keder ve öfke karışımının yüz hatlarını sertleştirdiğini gördüm. Parmaklarım çenesini kaldırdı. "Yani, Adena'nın bilge sözleriyle, bu bir veda değil, sadece güle güle diyoruz... Ta ki... Her ne cehenneme kadarsa işte."

Ben daha sözümü bitirmeden gülmeye başlamıştı. Fakat bu seferki öyle bir sesti ki nefesim kesildi. Bir saniyesini bile kaçırmamak için gözlerimi kırpmadım. Paedyn başını sallayıp, "Her ne cehenneme kadarsa," diye tekrarladı.

Gülümsemesi silinene kadar gülümsemeye devam ettim ve o zaman bile onunkinin geri döneceği umuduyla tekrar sırıttım. Uzunca bir aradan sonra nihayet neden oraya geldiğimi itiraf ettim. "Sana bir şey vereceğim."

Yüzüne bir şüphe gölgesi düştü. "Endişelenmeli miyim?"

Çizmeme uzanıp hediyeyi dikkatlice içinden çıkardım. "*Ben* endişelenmeliyim. Muhtemelen dönüp dolaşıp boynumu bulacak."

Gümüş hançer ona seslenir gibi parıldadı.

Kocaman açılan gözleri keskin bıçağın ve kabzayı saran kıvrımlı desenin üzerinde gezindi. Yavaşça uzanıp babasının bıçağını kavradı. O bir an için dünyada her şey yolundaydı.

Gümüş Kurtarıcı, işte orada, karşımda duruyordu. Elinde hançerle ve yüzüne yayılan gülümsemeyle.

"Teşekkür ederim." Sözcükleri güçlükle çıkarıyordu. "Bunu bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum."

Gülümsedim. "Beni doğramamak için elinden geleni yap yeter, olur mu?"

"Sen de Prens."

Sözleri şaka mahiyetinde olsa da gözlerim bacağında uzanan yara izine çevrildi. Görevimi yerine getirmeye çalışırken ona yaptıklarımı hatırlayınca yüzümdeki gülümseme silindi. Aniden ciddileştiğimi hissedince hafif endişeli bir bakışla bir adım daha yaklaştı. Gözlerim yukarı, kalbinin üzerinde kazılı olduğunu bildiğim harfe gitti.

Avucu yüzümü bulup nazikçe okşadı. "Sen o değilsin."

Bu üç sözcük beni paramparça edebilirdi.

Ona bakacak gücü kendimde bulamadım. Telkininin ardından ani, sağır edici bir ferahlık duydum. Bunu onun dudaklarından işitmeye ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında bile değildim. Babam ile beni dönüştürdüğü canavar arasındaki benzerlikler kendimi bildim bileli zihnimin her köşesine musallat olmuştu.

"Kai." Sesi kırılgan zihnimi yeniden odaklayacak kadar yumuşaktı. "Sen o değilsin," diye fısıldadı tekrar. O güzel, mavi gözleri yaşardı. "Bunu bilmene ihtiyacım var. Benim için."

Sözcüklerin zihnimden nerelere kaçtığını bilemeden ancak başımı sallayabildim. Yüzümü ellerinin arasına alıp sadece bana ait olmasını dilediğim bir dokunuşla dağılıp gitmeme engel oldu. "Sen o değilsin," diye tekrarladı, yumuşak bir gülümsemeyle. "Fakat ikiniz de kalbimde çok farklı izler bıraktınız. Biri bir *S* harfi, diğeri ise beni daha da kahreden bir şey."

Dillendirmediği sözler aramızdaki havada asılı kaldı.

"Paedyn." Alnımı alnına dayadım. Korktuğu şeyi ona söylemek için yanıp tutuşuyordum. O gelincik tarlasında, ona âşık olmaktan kendimi alıkoymanın ne kadar imkânsız olduğunu söylemiştim ona. Yine de o iki lanet sözcük henüz dudaklarımdan dökülmemişti.

Seni seviyorum.

Ağzımı açtım ama işittiğim onun gergin sesi oldu. "Yapma. Henüz olmaz." Bir nefes verip parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Bana bunu söyleyen herkes öldü. Ve benim... sana o sözlerden daha çok ihtiyacım var."

Gülümseyerek alnına bir öpücük kondurdum. "Beni senden ayırmak için sözcüklerden çok daha fazlası gerekir tatlım."

"Öyle olsa iyi olur," diye fısıldadı.

Hançeri boynuma doladığı elinden gevşekçe sarkıyordu. Ne tuhaf ki bir zamanlar o hançeri sırtıma saplamasından korkuyordum. Şimdi ise onun karşısında zayıflıklarımı bile isteye ortaya döküyordum.

Kollarımda yeniden bir bütün olmuştu sanki; İnfazcı'sının kollarında babasının hayaletiyle yeniden bir araya gelmişti. Beni uzun ve tutkuyla öptüğünde hayatımın geri kalanını bir bıçağın ucunda seve seve yaşayabileceğimi fark ettim. Bıçağı tutan o olduğu sürece.

15. BÖLÜM

Paedyn

Adımlarımı kalbimin düzenli ritmine uydurmuştum. Güneş ışığı yıpranmış binaların arasından süzülüyor, kalabalık caddede beni bir sahne ışığı gibi takip ediyordu. Uyluğuma bağlanmış tanıdık hançer ve onu oraya bağlayan ellerinin hatırası sarıldığım iki teselliydi.

Önümde diz çökerek, "Bugün beni etkile tatlım," diye fısıldamıştı. Bu sözler, ilk kez kılıç talimi yapmamızın ardından söylediğim sözlere öyle benziyordu ki. Elleri uyluğumu kavrarken, gri gözleri koyu kirpiklerinin arasından gözlerimle buluşurken dehşet içinde onun övgüsüne mazhar olabilmek için her şeyi yapabileceğimi fark etmiştim. Bu Sınav'dan sağ çıkmak yapabileceklerimin en basitiydi.

Bu yüzden yüzlerce göz bedenimin her karışını incelerken bile başımı dik tuttum. Şehirde bana eşlik eden İmparatorluk Muhafızları, ben geçerken ara sıra yükselen bağırışları susturmak için hiçbir şey yapmıyordu. Yanımda yürüyen Kral olmasa etrafımı saran ağızlardan küfürden başka bir şey çıkmayacağından emindim.

Kitt'e doğru eğildim ama gözlerim birkaç adım önümdeki İnfazcı'nın geniş omuzlarından hiç ayrılmıyordu. "Demek Scorches'a gidiyorum." Şehrin doğusuna gittiğimizi bildiğim için bunu kendimden emin bir tonda söylemiştim.

Silktiği omzu omzuma değdi. "Öyle sayılır."

Gözlerim Kitt'e çevrilirken kaşlarım aklımın karışmasıyla çatıldı. Bu hareket şakağımda biriken boncuk boncuk terlerin akmasına neden oldu ve beni dikkatimi daha şimdiden ne kadar sıcakladığıma vermeye zorladı. Koyu renk pantolonum bacaklarımı sıkıyor, tuniğim kavurucu güneşin altında terden kayganlaşıyordu.

Arkamızda küçük bir kalabalık toplanmış, şehrin sınırına doğru attığımız adımları takip ediyordu. Ölümüme ilk elden şahit olacakları umudu onları bu sıcakta yürümeye devam ettiriyordu. Benden sebatla nefret etmelerine neredeyse hayranlık duyacaktım.

Şehrin eteklerinde durduğumuzda, avuçlarımın terden kayganlaşmasına neden olan şey sıcak olmadı. Önümde uzanan uçsuz bucaksız çöle bakarken kalbim küt küt atıyordu. En son o çölden geçmeye cesaret ettiğimde kum denizinden güç bela sağ çıkabilmiştim.

Eğer bu Sınav'ın sınayacağı cesaret buysa bunu tekrar yapacak gücü toplayabileceğimden emin değildim. Yeni bir Sınav silsilesine kaçınılmaz dönüşümü beklerken korku beni sıkıca sardı. Katlandığım son Sınavlara eşlik eden çok sayıda kalıcı acıyla ve korkuyla henüz adamakıllı yüzleşmemiştim bile.

Kitt düşüncelerimi işitmiş gibi dönüp beni bekleyen kalabalığa baktı. Tanıdık bir yüz elini onun omzuna koymuş, Kral'ın yanında dikiliyordu. Tealah Yükselteç becerisini kullanarak tıpkı diğer Arınma Sınavlarındaki röportajlarda yaptığı gibi Kitt'in sesini sokağa yansıtıyordu. "Bugün Paedyn Gray'in cesareti sınanacak. Babamın bu krallığı yönetirken kendine şiar edindiği üç vasıftan ilki. Sınavlar tamamlandığında siz, Ilyalılar, onu kraliçeniz olarak kabul edeceksiniz."

Hiç o kadar çok gözün üzerimde gezindiğini hissetmemiştim. Sessizce beni incelemeleri tüylerimi diken diken etse de kendimi arkamı dönmemeye zorladım. "Hepinizin bildiği gibi," diye devam etti Kitt, "Ilya'nın ilk kraliçesi; çorak topraklar kraliyet mensupları için bir mezarlık olarak tasarlandığında Ruhlar Mabedi'ne defnedilmişti. Bugün Paedyn'in Sınav'ı kraliçenin tacını gömülü olduğu mahzenden çıkarmak olacak."

Nefesim kuruyan boğazıma takıldı.

Kai'ın gözleri kısa bir an için benimkilerle buluştuğunda, aklında

o tehlikeli yolda birlikte geçirdiğimiz zamanın olduğunu fark ettim. Kai haydutlar toprakları kendilerine mal etmeden önce ilk kraliçenin oraya gömüldüğünü bana anlatmıştı. Şimdi kraliçe orada yapayalnız yatıyordu. Ona arkadaşlık edenler sadece mezarından bir şeyler çalmayı umanlardı.

"Haydutlar onlarca yıldır onun tacını bulmak istiyorlar," diye ekledi Kitt, "fakat onlar bile bilinmeyen nedenlerden ötürü mezarlıktan korkup kaçıyorlar." Gözleri yavaşça gözlerimi buldu ve sonraki sözlerinin aksine, içlerinde yüreklendirici bir bakış vardı. "Bu, gerçekten bir cesaret sınavı. İlk olarak Scorches'ı aşacak, ardından Ruhlar Mabedi'ndeki mahzeni bulacak. Paedyn, tacı almak için her türlü tehlikeyle yüzleşecek. En kötüsü de muhtemelen zihni kendi kendine korkular yaratacak."

Derin bir nefes aldım. Söyledikleri son derece kaygı verici değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Kitt rahatlatıcı konuşmasının kapanışında, "Eğer taç gece yarısından önce saray meclisine sunulursa, Paedyn Gray bu ilk Sınav'ı geçmiş olacak. Ancak geçemezse..." diye ekledi. Kalabalığa göz gezdirdi. Yüzünde okunmaz bir ifade vardı. "Kraliçeniz olmaya uygun değil demektir."

Başlarını sallayan kalabalığa güçlükle baktıktan sonra beni bekleyen Scorches'a doğru döndüm. Sözleri içime buz gibi bir öfke yaymış, yapış yapış tenimi soğutmuştu. Bu Sınav krallığı yönetme becerime dair hiçbir şey kanıtlamıyor ve o da bunu biliyordu. Fakat bir Sıradan olduğumdan, kendimi Seçkinlerin bile yapamayacağı şeyleri yaparak kanıtlayacaktım.

Korktuğum Sınavların kendisi değil, benden alacaklarıydı. Bu sefer hayatta kalmak için nelere zorlanacaktım? İradem mi kırılacaktı? İçimdeki ışık mı sönecekti?

Uğuldayan kulaklarımda kalbimin atışlarını duyuyordum.

Bu Sınavlardan dönersem kendimden bir şeyler yitirmiş olacaktım. Kollarımda ölecek sevdiklerimin sayısı tükendiğinden, belki bu sefer sırada ben vardım. Ve belki de böylesi daha iyiydi. Bu hayat, Adena'nın ruhuma ilmek ilmek diktiği sıcaklığı çalmadan önce ölmek.

Bu krallık beni ölüme hazırlamak için elinden geleni yapmıştı. Ya da daha kötüsü başarısızlığa.

Kitt hafifçe başını salladığında ve Kai dudaklarını tanıdık bir şekilde kıpırdattığında çöle doğru yürümeye başladım.

Çizmelerim kumda kayıyor ve bana kumda yürüdüğüm işkence dolu günleri hatırlatıyordu. Sesler her adımda biraz daha uzaklaşsa da sırtıma dikilen her göz üzerine vuran güneş kadar yakıcıydı. Scorches'ı çaprazlama aşacağım yolculuğuma henüz başlamama rağmen bedenim ağırlaşıyor, her adımda bana ihanet ediyor, bacaklarım sanki beni oradan uzaklaştırmaya can atıyordu.

Belki de korku kuma adım attığım anda başlamıştı. Fakat beni buraya geri getiren şey cesaret değildi. Gereklilikti. Umuttu.

Ter boynumdan kayıyor, sırtımdan aşağı süzülüyordu. Saçlarımı toplamaya çalışırken düğümün kısa tellerin ancak yarısını tutacağını hemen fark ettim.

Hayal kırıklığı dolu bir of çekip, gözlerimi kısarak kör edici güneşe baktım ve dikkatimi ilerideki kaya kümesine verdim. O taşların yanından geçip gelincik tarlasına doğru koştuğum, Kai'ın beni kovaladığı günü hatırladığımda aniden bastıran saçma gülme dürtüsüyle savaşmam gerekti. O zamanlar düşmanım olsa da hiç o anki kadar yakın olmamıştık.

Ellerimi gözlerime siper ederek döndüğümde tanıdık bir figürün şehrin sınırından beni izlediğini gördüm. Şimdi İnfazcı, bir sevgiliden çok daha yıkıcı bir şeydi fakat hiç bu denli uzak olmamıştık. Onunla arama mesafe koymak başlı başına bir Sınav'dı.

Yaşadığımız onca şeyden sonra ona benim diyememek çok acımasızcaydı.

Belki başka bir hayatta, bunun kanıtına asla ihtiyaç duymayacak kadar güçlüydüm. Belki başka bir hayatta, onu sevdiğimi itiraf edecek kadar cesurdum. Belki başka bir hayatta, onu uzaktan sevmeyi öğreniyordum. Bu da yapabileceğim en korkusuzca şeydi.

Bu yüzden ayaklarımın beni ondan daha da uzağa taşımasına izin vererek gözlerimi kaçırdım.

16. BÖLÜM

Paedyn

Boğazım kurudu; ağzıma *déjà vu*'nün tadı geliyordu.

Attığım her adımda tarih tekerrür ediyordu. Yine de işte buradaydım... Çizmelerimin içine kum kaçıyor, güneş tenimi yakıyordu. En azından bu sefer, son yakındı.

Kayalık patikaya doğru güçlükle ilerledim. Umutsuzca bu Sınav'ın patikanın yanındaki, içimi ısıtan gelincik tarlasında gerçekleşmiş olmasını diledim. Güneş usul usul gökyüzünde ilerlemiş, ufka doğru yaklaşmıştı. Sadece ilk kraliçenin gıpta edilen tacını bulmakla görevlendirilmemiştim, aynı zamanda zamana karşı da yarışıyordum.

Yavaş adımlarımı hızlandırıp başparmağımdaki çelik yüzüğü çevirdim.

Babam beni şimdi görebilseydi...

Kalbimdeki sızı göğsüme sertçe çarptı. Onu ve yüzleştiği ölümü düşündüğümde beni ele geçiren tipik hüzün değildi bu, gerçeğe eşlik etme eğiliminde olan bir tür acıydı. Çünkü o, benim babam değildi.

Sözcükler kafamda yankılandıkları yerden bile zalimce geliyordu. Çoğu açıdan böyle düşünmem haksızlıktı. Doğduğum andan itibaren bu krallıkta istenmemiştim. Fakat kendi karısını ve çocuğunu kaybettikten sonra beni kapısının önünde bulan adam için öyle değildim. Ben onun her şeyi olmuştum. Belki de "baba" payesini kazanmak için gereken tek şey buydu.

Ruhlar Mabedi'ne adım attığımı ancak çizmelerimin altındaki çakıllar çıtırdadığında fark ettim. Düşüncelerimden arınarak ve dikkatimi toplayarak Dor'da sonlanan geniş patikaya doğru ilerledim. Artık zeminde kum olmadığından adımlarım hızlandı. Her iki yanımda birer taş duvarı vardı.

Kalçamdaki kılıf güneşte ısınmış olsa da, alışkanlık bir elimi hançerimin kabzasına götürdü. Taşlı patikada beni tedirgin eden, ürkütücü bir sessizlik vardı. Haydutlar bu toprakları sahiplenmiş, ruhlardan çalmışlardı. Ne kadar acımasız olabildiklerini ilk elden tecrübe etmiştim.

Yanımdaki yüksek taşlara göz gezdirip herhangi bir hareket belirtisi aradım. Endişe hızla düşüncelerime nüfuz ederken şüphe onu takip etti. Kayaların arasına gizlenmiş hangi mağaranın yalnız kraliçeyi barındırdığına dair en ufak bir fikrim yoktu. "Öyleyse hepsini aramam gerekecek," diye mırıldandım.

Güneş bir kaya kümesinin ardına gömülmüştü ve verdiği daimî tesellinin yokluğunda tuhaf bir şekilde üşüyordum. Yorgun bakışlarım solumdaki bir mağaraya takıldı. Adımlarımı hızlandırarak mağaranın girişine doğru ilerledim.

Kemerli taşın altında birkaç yavaş adım attıktan sonra karanlık etrafımı sardı. Ellerimle duvarı yokladım; avuçlarımı yolu bulmak için soğuk kayalara yasladım. Taşın sivri kıvrımları derimi kesiyor, ince kesiklerden kan fışkırıyordu.

Yakıcı acı ve beraberinde gelen avucumdaki yapışkanlık hissi karşısında dilimi ısırdım. Kendimi göremediğim şeyleri hissetmeye odaklamaya zorlayarak dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerim mağaranın soğuk zemininde gezinip herhangi bir ipucu aradı.

Sabrım şimdiden tükenmeye yüz tutarken, "Ne halt ediyorum ben?" diye fısıldadım. Babam beni aşırı gözlemci olmam için eğitmiş olabilirdi ama "psişik" becerimin anahtarı görmekti. O anda ise eksik olan şey tam olarak buydu.

Mağaranın içine doğru ilerledikçe karanlık boğucu bir battaniye gibi üzerime çöktü. Gözlerimi kırpıştırdım. Önümdeki hiçliği kavrayamadan. Birkaç dakika boyunca ellerimle çevremi yokladıktan, nefes nefese kaldıktan ve karşılığında hiçbir şey elde edemedikten sonra dönüp tünelin girişindeki ışık halkasına doğru ilerledim.

Batmakta olan güneş ışığı yüzünden neredeyse kör olmuş hâlde, tökezleyerek mağaradan çıktım. Derin bir nefes çekip titreyen elle-

rimi dizlerimin üzerine koydum. Ancak o zaman ne kadar korkmuş olduğumu kabullendim. Işığın yokluğu bilginin yokluğuydu. Bu mağaralarda beni neyin beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve beni korkutan da bu ahmaklıktı.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp derin bir nefes alarak kendimi sakinleşmeye zorladım. Uzun ve sakin birkaç saniyenin ardından tekrar yola koyuldum. Zihnim mağaraların içini görmeme yardımcı olacak bir plan yapmak için deli gibi çalışıyordu. Fakat ateş yakmak için odun toplamak bir yana, ateş yakacak vaktim bile yoktu. İçinde bulunduğum durum karşısında başımı iki yana salladım. Elimdeki tek aletin bir hançer olmasına öfkeleniyordum.

Tekrar tekrar, başarısız olmam için gereken her şey düşünülmüştü.

Sadece bu acı düşünce bile beni bir sonraki mağaraya sürükledi.

Bu seferki daha uzun olduğu için karanlığa doğru adım atarken dik durabiliyordum. Bir elim yanımdaki duvarda sürünürken diğer elimi uzattım; bir ümit, belki...

Avucum çok sert bir duvara çarptı. Bileğimi silkeleyip acı dolu bir homurtu çıkardım. Ağrıyan elimle taş levhayı yokladıktan sonra gerçekten bir çıkmaz sokakla karşı karşıya olduğuma kanaat getirdim. Mağaradan ayrıldığım için heyecanlanmadığımı söyleyemezdim ancak bir kez daha güneş ışığıyla yıkandığımda ayaklarımı patikada yürümeye zorlamak gerçek bir mücadele oldu.

Girdiğim sonraki iki mağara da aynı hayal kırıklığı yaratan rutini izledi. İçeride tökezledim; ellerimi duvarlarda ve zeminlerde gezdirdim; dar alanda paniğe kapıldım ve sonunda pes edip geriye, hızla batan güneşe doğru yürüdüm.

Cesaretimi toplayıp bir sonraki alaycı mağaranın ağzında durdum. Altın rengi bir ışık, güneş parmağıyla işaret ediyormuş gibi taş zeminde uzanıyordu. Işığın izlediği yolu takip ettim. İçinde parıldayan şey karşısında kalbim tekledi.

Dağınık gümüş tutamların yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Geride bıraktığım kızın parçalarına bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kan, kesilen her bir saç telini kaplamış ve altındaki gümüş örgüyü matlaştırmıştı. Kai'ın kırık parçalarımı bir arada tuttuğu bu mağaradaki hâlimi anımsamamla gözlerim yaşardı.

Çok fazla acı, çok toy bir varlığın saç tutamlarına sinmişti. Saçlarımı, bedenimi ve özümü kaplayan kanın ağırlığıyla daha fazla başa

çıkamadığımda, beni esir alan kişiye beni o kandan kurtarması için yalvarmıştım.

Felaketim olması gereken tek kişi beni o kandan kurtarmıştı.

Dağılan parçaları topladım; onları boyayan kurumuş kan hissini görmezden gelerek. Bir bakıma sembolik geliyordu bu bana; zamanda somut bir anı yakalamak gibi. Gözlerim etrafımda kıvrılan küçük mağaraya çevrildi. Mahzen mezar orada olmasa da bana bir mezardaymışım gibi geliyordu.

Geçmişteki benliğimin uzun parçalarını yavaşça taş zemine koyup dinlenmeye bıraktım.

Güneş beni terk edip yerini geceye bırakmıştı.

Gözlerimi kısarak büyüyen gölgelere baktım ve gördüğüm, karşımdaki mağaranın geniş karanlığı oldu. İçeri bir adım attığımda omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. Gözlerim görmek için nafile bir çabayla genişlerken ellerim o hiçlikte katı bir şeyler bulabilmek için uzandı.

Avuçlarım bir duvar buldu ve her titreyen adımda ona tutundum. Hızlı nefeslerimin sesi etrafımda yankılanıyor, ona sadece kalbimin çarpıntısı eşlik ediyordu.

Bu mağara bana farklı bir his veriyordu. Düşmanca. Sahipli.

Zihnim durmadan çalışıyor, bir adım ötemde olabilecek her tehditkâr şeyi hayal ediyordum. Bana hiçbir faydası olmayan düşüncelerimi durgunlaştırmaya çalışarak zemine çömeldim. Fakat avuçlarımın altında taş değil, sıkıştırılmış toprak buldum. Hayret dolu bir nefes aldım ve göğsümde umut çiçeklerinin açtığını hissettim.

Belki de burasıdır.

Yavaşça sürünmeye devam ettim; ellerim önümdeki toprağı yokluyordu. Kendimi mağaranın derinliklerine doğru zorlarken hava ciğerlerimde yoğun ve nemliydi. Sağıma uzandığımda duvarı içeri girdiğimde olduğundan çok daha yakınımda buldum. Soluma dönmemle panik göğsümde büyüdü ve neredeyse kafamı kayaya çarpıyordum.

Sanki taşlar üzerime geliyordu.

Dar mekânda güçlükle nefes almaya başladım. Hissedebildiğim tek

şey ellerime ve dizlerime yapışan kirli toprak, görebildiğim tek şey ise gözlerimi örten koyu bir siyahlıktı. Gümbür gümbür atan kalbimden başka bir şey işitmiyordum ve...

Tepemden yumuşak bir ciyaklama geldi.

Nefesim kesildi. Bedenim hareketsiz kaldı.

Başımın üzerinde bir şey hışırdadı ve ses çıkarmamak için kirli elimi ağzıma götürmek zorunda kaldım. O mağarayı benimle paylaşan şeyle karşılaşma beklentisiyle tüm bedenim titredi. Dar alanda rahatça hareket edemiyordum ve sadece bu bile beni korkutup hareketsiz kalmaya itiyordu.

Başımın yanından bir kanat sesi geldi. İçgüdüsel olarak irkildim ve şakağımın yan tarafını sivri bir duvara çarptım. Ağzıma bastırdığım kirli avuç, acı dolu bir çığlık atmamla indi.

Üstümde kıyamet koptuğunda ilk kan damlasının yüzümden aşağı aktığını hissettim.

Tiz çığlıklardan oluşan bir senfoni duvarlarda yankılanıyordu. Sersemlemiştim ve akıl karışıklığını korkudan ayıramıyor, yukarısı neresi, aşağısı neresi bilemiyordum. Kanatların çırpıntıları bir telaş iki büklüm bedenime yağarken başım zonkladı.

Sanırım çığlık atıyordum.

Yarasalar... Yüzlercesi. Yaratıklar yanımdan hızla geçip giderken bedenime çarpan kösele gibi kanatların uçlarındaki pençeler derimi yırtıyordu. Bana olmaları gerekenden çok daha büyük geliyorlar, sahip olabileceklerinden şüphe duyduğum bir güçle, durmadan bedenimi dövüyorlardı.

Dehşet ve kargaşanın ortasında hançerimi kınından çıkarmayı başardım. Avuçlarım ter içindeydi ve zaten boğucu olan karanlıkta gözlerim kapalıydı. Kudurmuşçasına bir çığlık attım ve hançerimi daha da kudurmuşçasına savurdum. Havayı çılgınca yararak kana susamış canavarlardan birkaçını vurmayı başardım. Çığlıkları kulaklarımdaki kalp atışlarına karışıyordu.

Korku ve acı, içimde dolaşarak çaresizlikten ürkütücü bir karışım oluşturdu. Hiçbir şey göremesem de o karanlıkta yaşayan iblisleri hissediyordum. Bıçağımı körü körüne sallarken etrafıma üşüşüyorlardı. Sayısız kesik derimi yakıyor, kan mide bulandırıcı bir hızla yüzeye çıkıyordu.

Bir yarasa daha hançerimin gazabıyla buluştu ve yumuşak bir *küt* se-

siyle yere düştü. Ne yapacağımı, nasıl nefes alacağımı ya da bir daha nefes alıp alamayacağımı bilmiyordum. Dehşet beni sıkıca kavrayıp gözlerimden yaşlar akıtıyor, boğazımdan çığlıklar kopanyordu. Derken...

Başımın yanından geçip gittiler.

Bir rüzgâr gibi, bir an oradayken hemen sonra yok olan yarasa sürüsü mağaradan dışarı fırladı. Hançerimi nefes nefese kınına sokup tünelin ağzına doğru döndüm. Gecenin karanlığına karışan devasa bedenlerinin silüetlerini zar zor seçebiliyordum.

Avuçlarımı arkamdaki toprağa bastırarak, mağaranın ağzının ötesindeki yaratıklarla arama mesafe koymaya çalışarak birkaç adım geri çekildim. Beni bekleyen gece göğü, bu her şeyi yutan taşın içindeki karanlığa kıyasla aydınlık görünüyordu. Gözlerim zorlandı, bedenimi geriye taşıdım; geriye, geriye...

Altımdaki toprak çöktü.

Ahşap gürültüyle kırılınca çığlığım çıkan sesi bastırdı. Çürümeye yüz tutmuş bir kapaktan aşağı düşüyordum; toprak yığınları ve parçalanan tahtalar benimle birlikte düşerken kollarım çırpınıyordu.

Sırtım sert bir şeye çarptı. Hemen sonra da başım. İnledim; bedenimin nesnenin üzerinden yuvarlanıp yanındaki zemine düşmesine engel olamadım. Ağrıyan kaburgalarımın üzerinde nefes nefese ve acıdan uyuşmuş bir hâlde yatarken yanağım serin taşla buluştu.

Kendimi oturur pozisyona getirmek için mücadele ederken avuçlarımı pürüzlü kayaya bastırdım. Yeni açılan birçok kesikten sızan kan tenimi lekeleyen her yapışkan çizginin daha da farkına varmamı sağladı. Üzerine düştüğüm geniş şeye yaslandım. Sırtım da neredeyse başım kadar ağrıyordu.

Gözlerimi açtım ve...

Hayır, gözlerim açık. Onca zamandır da açıktı.

Panikten fal taşı gibi açılmış gözlerim şimdi karanlığın içinde geziniyordu. Aynı şekilde gözlerini bana diken zifirî karanlık o kadar yoğundu ki göz kapaklarımın arkasına ait olduğunu sanmıştım. Tek bir mutlu saniye için beni saran korkuyu unutmuştum. Ne kadar boğucu bir *karanlığın* içinde olduğumu unutmuştum.

Işığın büsbütün, mutlak yokluğuydu bu. Ve tek bildiğim, çok daha korkunç bir şeyin orada olduğuydu.

Güçlükle doğrulmamla korku ağrıyan bedenimi harekete geçirdi. Ellerim bu mağaranın ortasındaki o katı şeye çarpmayı umarak körü körüne çırpındı. Titreyen parmaklarımın arasından boş hava kaydı.

Şimdi nefes nefeseydim; göremediğim o boşlukta klostrofobim nüksetmişti.

Çok uzağa düştüğümü hatırlamasam da başım durmadan zonklarken ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Titrek bir adımla artık pürüzsüz ahşaptan olduğunu fark ettiğim o geniş alana sendeleyerek ulaşmayı başardım. Dengemi sağlamak için ellerimi ahşaba yasladım. Sonra yavaş yavaş neye dokunduğumu fark etmemle ellerim yüzeyde gezindi.

Başım dönüyor, avuçlarım terliyordu. Dikdörtgen kutuyu çevreleyen her bir girift ahşap oyuğu hissediyordum.

Kalbim göğsümde tekliyor, nefesim boğazımda düğümleniyordu.

Bu bir tabut.

Bu *onun* tabutuydu.

Dor'lu ilk kraliçe Mareena yanımda yatıyordu.

Mahzen mezarı bulmuştum –daha doğrusu içine düşmüştüm– ve hiç de yalnız değildim. Bu düşünce omurgamdan aşağı bir ürpertinin inmesine neden oldu ve kaskatı kesilmiş bedenimin etrafında ani bir ürküntünün dolaştığını hissettim. Gölgeler etrafımda dolanıyordu sanki; tıpkı bir yılanın avını boğmadan önce ölçüp tartması gibi. Haydutların neden onu aramaya cesaret edemediklerini artık anlıyordum; ölüleri rahatsız etmeyecek kadar akıllıydılar.

Çünkü Ölüm kendinden olanları korurdu.

Ellerim tabutun üzerinde gezinip bir çeşit açıklık aradı. Kapak ne kadar itsem de dayanacak kadar sıkı kilitlenmişti. Hançerimi el yordamıyla bulup bıçağı inatçı kapağın altına sıkıştırmayı başardım.

Şakağımdan ve neredeyse açıkta kalan derimin her yerinden kan damlıyordu. Başım o kadar şiddetli ağrıyordu ki bir şey görme fırsatım olsaydı bile her şeyi bulanık göreceğimden emindim. Kalan gücümü toplayıp hançerimin kabzasının üzerine bastırdım; ta ki yüksek sesli bir çatırtı mahzen mezarda yankılanana kadar.

Kraliçenin tabutunu açmıştım.

Dehşetin kıskacında, daha da feci bir şeyin beklentisiyle uzun bir süre orada durdum. Fakat titreyen ellerimi kapağın etrafına dolayıp, gıcırdayan ahşabı açarken boşluğu dolduran sadece kendi titrek nefeslerimdi.

Bu boğucu karanlığın benim seçimim olduğuna kendimi ikna etmek istercesine gözlerimi kapattım. Bu ürkütücü durumun kontrolüm altında olduğuna.

Titreyen parmaklarım açılıp önümde uzanan şeyle buluştu.

Yastıklı kutunun içinde ne bulacağımı biliyordum. Bu yüzden, tenim bir kemiğin soğuk yüzeyine değdiğinde nefesimin kesilmesine neden olan şey şok değildi. Pişmanlıktı.

Bu bir insandı. Yaşamış, sevmiş ve çürümeye terk edilmiş bir kadındı. Ölüler, yaşayanların saygısından daha fazlasını hak ediyorlardı. Huzuru hak ediyorlardı. Ve ben ona ait olanı çalmak için huzurunu bozmuştum.

Arkamdaki boşluğu ürkütücü derecede büyük bir şey doldurdu; çıplak bedenimi titretecek kadar ürpertici bir şey. Ölüm'ü hiç bu kadar somut bir şekilde hissetmemişsem de varlığını ayırt edebiliyordum. Boynumdaki soğuk nefes, ancak daha önce pek çok kez buluşmama ramak kalan Ölüm'e ait olabilirdi.

Dehşet dişlerini ruhuma geçirdi.

Buradan çıkmam gerek. Fakat o taç olmadan olmaz.

Panik içinde, ellerimi bir zamanların güzel kraliçesinden geriye kalanlar üzerinde gezdirdim. Çürüyen kemikler hızlı parmaklarımın altında pul pul dökülüyor, dokunuşumla parçalanıyordu. Bir sonraki nefesim yarıda kesildi; ellerimi daha da yukarı tırmanmaya zorladım.

Leğen kemiği. Omurga. Kaburgalar.

Ceset o mezara yerleştirileli onlarca yıl olmuş, artık kraliçeden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bir zamanlar olduğu şeyin özü, ölümün verdiği kırılganlıkla ellerimde ufalanıyordu. Parmaklarım, zamanın ağırlığıyla çatlamış ve çökmüş kafatasıyla buluştu. Dilimi ısırıp yukarı, yukarı, yukarı çıkmaya devam ettim...

Parmaklarımın ucuna soğuk bir şey değdi.

Kir tabakasının altındaki kabarık mücevherleri ve sivri uçları güçlükle seçebiliyordum.

Çatlamış dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bulduğum şeyin ne olduğunu göremiyor olabilirdim ama sadece dokunarak o güç sembolünü tanıyabilmiştim.

Sakinleşmek için bir nefes alıp o gıpta edilen tacı kraliçenin bedeninden çekip çıkardım.

17. BÖLÜM

Kai

Kollarıma geri dönene kadar o çölün kenarında beklerdim. Tabii eğer Ilya'nın lanet olası İnfazcı'sı olmasaydım.

Aşındırdığım halıda bıraktığım tanıdık izin üzerinde bir aşağı bir yukarı yürüyordum. Masam sağ tarafta duruyor ve yontulmuş ahşabını süsleyen evrak yığınlarından kurtulmayı sabırla bekliyordu. Nöbet değişimleri, eğitim programları ve güvenlik önlemleri dikkatimi çekmek için yalvarıyordu fakat aklım, dikkatim tek şeydeydi... Onda.

Paedyn'in o lanet kumlara doğru adım atışını izlediğimden beri başka hiçbir şey düşünmemiştim. Bir kılıç gibi parlayan saçları ve tüm hayatını koşarak geçirmiş hızlı bacaklarıyla Gümüş Kurtarıcı ilk Sınav'ına başlamıştı. Ben de orada durup onun ufukta yavaşça küçülmesini izlemiştim.

Kaleye gönülsüzce dönmemi sağlayan Kitt'in ısrarıydı. "Paedyn ortada yokken bile İnfazcı olmamı" istiyordu. Bu sözler beni bir an için afallatmış ve Pae'nin bahsettiği o şüpheyi aklıma getirmişti. Belki de Kral, nişanlısına ne kadar trajik bir şekilde âşık olduğumu gerçekten biliyordu. Belki o da ona aynı şekilde âşıktı.

Kaleye dönüş yolculuğumuzdan beri konuşmamıştık. Kitt sessizce çalışma odasına dönmüştü, ben de eğitim alanına. Saatler süren bağıra çağıra düzeltmelerin ve acemilere yol yordam öğrettiğim sıkıcı göste-

rilerin ardından, kendimi yatak odamı kaplayan yıpranmış halıda volta atar hâlde bulmuştum. Pae'nin elinde o taçla taht odasına girmek için üç saatten az zamanı vardı. Bencil bir yanım bunu yapmamasını umuyordu.

Bu bir çözümmüş gibi.

"Onunla evlenmezsem, onu öldürmekten başka çarem yok."

Kitt'in sözleri düşüncelerime musallat oluyor, umutlarımı kırıyordu. Çünkü Paedyn bu Sınavlardan herhangi birinde başarısız olursa kaderi evlilikten beter olacaktı. Ölüm olacaktı.

Onun benim olmasını ne kadar çok istiyorsam Ölüm'ün olmasını o kadar az istiyordum.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Ayaklarım hâlâ halının üzerindeki tanıdık çizgide ilerliyordu. Kendimi hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim. Varlığımın her zerresi, görev beni bu şatonun duvarlarının içine hapsetse de onun bulmam için yalvarıyordu. Yine de yardımıma ihtiyacı olmadığını bilmek rahatlatıcıydı. Gümüş Kurtarıcı unvanını kazandığı günden beri bunu açıkça göstermişti.

Yine de bir gün umarım ihtiyacı olurdu. Sadece o isterse neler yapabileceğimi ona göstermem için.

Yatak odamda daha fazla volta atmaya dayanamayıp kapıyı açtım ve loş koridora çıktım. İmparatorluk Muhafızları yolumdan çekilmekte tereddüt etmediler. Ürkek hizmetkârlar da öyle. Adımlarım hızlandıkça yanımdan geçen yüzler bulanıklaştı. Ayakkabılarımın altındaki yumuşak halı, Adena –Paedyn'in diğer yarısı– son Sınav balosundan önce dikkatimi çekene kadar hiç durup fark etmediğim bir şeydi. Batı kulesine doğru attığım her adımda düşüncelerimden uzaklaşmak için halının verdiği hisse odaklandım.

Şatodaki hızlı adımlarımla her karanlık koridor çabucak geride kaldı. Bir süre gölgelerin örtüsü altında rahatça ilerledim. Ta ki bir ışık birikintisi ayakkabılarımı yalayıp bocalayan adımlarımı çevreleyene kadar. Işık, yıllardır açılmamış bir kapının altından dökülüyordu. Daha doğrusu babamdan başkası tarafından açılmamış bir kapının.

Tereddütle kapı koluna uzanırken kendimi birden itaatsiz bir çocuk gibi hissettim. Kral'ın emirleri yüzünden tüm hayatımı o odadan kaçarak geçirmiştim. Fakat artık itaatsizliğimden dolayı beni cezalandırmak için burada değildi.

Kapı, amacına hizmet etmeye alışkın olmayan menteşeler üzerinde gıcırdayarak açıldı. Bir lamba odaya donuk bir ışık saçıyordu. Volt gücü her an tükenecekmiş gibi eskiydi. Bakışlarımı son hâli korunmuş odanın üzerinde gezdirdim ve gözlerim muşamba kaplı, kraliyet ailesine ait bir yatağa takıldı. Kitt, mürekkepli parmakları arasında tuttuğu mücevher kutusuyla tozlu örtünün üzerinde dimdik oturuyordu.

Yorgun gözleri gözlerime çevrildi. Kapının girişinde huzursuzca durduğumu görünce pek şaşırmadı. "Burada olmak garip, değil mi? Onca yıl o kapının ardında ne olduğunu merak ettikten sonra." Tahta kutuyu bir kenara bırakıp acı dolu bir kahkahayla ayağa kalktı. "O kadar bekledik, sadece sıradan bir yatak odası çıktı."

Kendimi kapı çerçevesinin altında tuhaf bir şekilde sıkışmış hissediyordum. Bana ait olmayan bir geçmişin parçasına adım atmak yanlış geliyordu. Iris Moyra, Kitt'in annesiydi, benim değil. Kitt'in onu biraz olsun tanımayı ne kadar çok istediğini bir tek ben biliyordum.

"Babamız bunu senden saklamamalıydı," dedim sessizce.

"Diğer şeylerin yanı sıra. Fakat bunu yapabileceğini biliyordu çünkü ben her zaman ona geri dönecektim." Gözleri dalgınlaştı. "Her zaman itaat edecektim."

Ellerimi ceplerime soktum. "Peki, ne değişti?"

Bir an için sorunun üzerine düşündü. "Güç. Hiçbir şeyin olmadığında sadece sana her şeyi vadedenler için yaşarsın."

"Sen babam için yaşadın," dedim.

"Şimdi geleceğe miras bırakmak için yaşıyorum." Gülümsedi. "Bizim için."

Başımı eğip soluk halıya doğru sırıttım. "Beni gerçekten önemseyen bir krala hizmet etmenin güzel olmadığını söyleyemem."

Kitt bana, "Sen benim küçük kardeşimsin," diye takıldı. "Hayatım boyunca seni önemsemek zorundayım."

Hafifçe kıkırdadım. "Sana rahatsızlık verdiğim için özür dilerim."

Omuz silkti. "Kıçımı tekmeleyebilmeye başlaman oldukça can sıkıcıydı."

"Eh, şimdiye kadar buna alışmış olman gerekirdi."

"Sakin ol kardeşim." Kitt'in çocuksu sırıtışı çok uzun bir aradan sonra yüzüne geri dönmüştü. "Henüz içinde kavga etmediğimiz tek odada kavga etmeyelim."

Bu anın içime işlemesine izin verip, paylaştığımız her bir kahkahanın tadını çıkardım. Onunla baş başa kaldığımda, ne gelecek ne de Paedyn'in parmağındaki yüzük aklıma geliyordu. Ve bunun için minnettardım. Sadece kardeş olmaktan ötürü minnettardım.

Eskiden olduğu gibi uzun bir süre konuştuktan sonra, "Seni düşüncelerinle baş başa bırakayım," dedim. "Rahatsız etmek istememiştim. Sadece kapının altındaki ışığı gördüm ve bir bakayım dedim."

"Özel bir şey yokmuş, değil mi?" dedi Kitt.

Yüz ifadem yumuşadı. "Senin için özel."

Başını sallayarak anlayışım için teşekkür etti. Ona aynı şekilde başımı sallayarak karşılık verdim.

Kapı gıcırtıyla kapandı ve kardeşimi hiç tanımadığı annesinden geriye kalanlarla baş başa bıraktı.

Çok geçmeden batı kulesinin helezoni merdivenlerinden yukarı çıkıyordum. Köhne kuleye çıkmanın bana umut verdiği zamanları hatırladım. Şimdiyse her adımda kalbim daha hızlı çarpıyordu. Hava artık Ölüm'ün varlığıyla ilişkilendirmeye başladığım bir şekilde soğuk ve nemli bir hâl aldı.

Revire bir daha adım atmamaya yemin etmiştim.

Gerçi o yemini ettiğimden beri buraya birkaç kez gelmiştim. Her seferinde merdivenlerin üstündeki ahşap kapıya boş boş bakıyor, kapıyı itip açmadan ve arkasındaki geniş odaya adım atmadan önce kendime kısa bir tereddüt anı bahşediyordum.

Revir, Ava'nın öldüğü günkü gibiydi.

Karyolalar duvarları kaplıyordu ama bakışlarım özellikle birinden kaçındı. Oda yıllar önce olduğu kadar sade ve kasvetliydi. Tek dolu yatağa doğru ilerlerken aceleyle yanımızdan geçen Şifacı'ya başımla selam verdim; bu kasvetli kuleden uzak kısacık bir an karşılığında bize biraz mahremiyet sunmaktan memnundu.

Yavaşça anneme doğru yürüdüm. Gözlerinin altındaki koyu halkalara ve dümdüz örtülerin altından baş veren zayıf omuzlarına baktım.

Gördüklerim karşısında boğazım düğümlendi. Onu son bıraktığım zamankinden daha kötü görünüyordu.

"Benim tatlı oğlum." Yorgun gözleri bana dikildiğinde ışıldadı. "Eve dönmüşsün. Çok endişelendim."

Suçluluk dalgası karnıma bir yumruk gibi indi. "Seni görmeye daha erken gelmeliydim." Yanındaki sandalyeye oturdum. "Son birkaç gün... epey zor geçti."

Bakışı beni delip geçti. "Bunu biliyorum. Fakat burada olmanın senin için ne kadar zor olduğunu da kabul edebilirsin. Eskiden yattığı karyolaya bakmanın." Annem revirin etrafına göz gezdirdi. Bakışı kederliydi. "Acını anlıyorum."

Başımı eğdim. Elbette anlıyordu. Yasını tuttuğu kişi kızıydı.

"Ava'yı kaybettikten sonra yıkıldığımı sanmıştım," diye devam etti usulca. "Fakat öyle görünüyor ki ölümüm babanın kaybından olacak."

Sözleri ve karşılık olarak söylemek istediklerim dişlerimi sıkmama neden oldu. Babamın yasının tutulmayı Ava'dan daha fazla hak ettiğini asla düşünemezdim. O an anneme bakarken kızının bir sır olmasına – bir sır olarak ölmesine– izin verdiği için ona kızgındım.

Yine de bunların hiçbirini ölüm döşeğindeki kadına söylemedim.

Solgun yüzünü ve dalgın gri gözlerini süzdüm. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Kai, artık fazla zamanım kalmadı," demekle yetindi.

"Böyle konuşma."

"Beni olabildiğince ona yakın gömün."

"Anne, lütfen..."

"Uzanıp onun elini tutmak istiyorum."

Bu fısıltılı sözler üzerine elini tutup göğsüme yaklaştıran ben oldum. "Ona yakın olacaksın. Söz veriyorum." Yutkunarak, "Fakat bu uzun bir süre olmayacak," diye ekledim.

Hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı. "Seni özleyeceğim benim güzel oğlum. Benim için Kitt'e göz kulak olmaya devam et." Koyu kirpikleri titredi. "Onun yanında olamadığım için pişmanım."

"Bu senin hatan değil," diye mırıldandım. "Kitt konu sen olduğunda... her zaman inatçı olmuştur."

"Çünkü ben onun gerçek annesi değilim." Uzun bir duraklama. "Biliyorum."

Elini sıktım. "Seni seviyor. Sevdiğini biliyorum."

"Kendince, evet. Hatta sen görevdeyken beni ziyarete bile geldi."

"Bundan bahsetmişti," dedim yumuşak bir sesle.

"Kısa bir ziyaretti." Alt dudağı hafifçe titredi. O kadar güçlü ve zarif bir kadında görebileceğimi hiç düşünmediğim bir manzaraydı. "Kitt onu çok özlüyor."

"Biliyorum," diye fısıldadım, çünkü biliyordum. Babamın ölümünün kardeşimi ne kadar etkilediğini çok iyi biliyordum. O bunu belli etmek istemese bile. "Krallıkta neler olduğunu duydun mu?"

"Evet," dedi sakince. "Baban her zaman Ilya'nın işlerinden çok Sıradanlarla meşgul oldu."

Sabırla babamın Kitt'e bıraktığı sorunlardan bahsetmesini bekledim. Fakat bu konuda başka bir şey söylemedi. Bu da şaşırtıcı olmayan bir şekilde benim için bir hayal kırıklığı oldu. Kraliçe Myla bir zamanlar Kral'ını küçümsediği günleri ara sıra anlatmış olsa da kocasına karşı sadık ve sevgi doluydu. O anılar sadece birkaç kadeh şarabın etkisiyle ortaya çıkmış ve bulanık bir hafizayla dillendirilmişti. Fakat o anda bile annem sevdiği adam hakkında kötü sözler söylemeye yanaşmıyordu.

Bu inadı takdire şayandı.

"Ya Paedyn?" diye sordum. "Kitt'in Sıradan'la nişanlandığından haberin var mı?"

"Sıradan," dedi kendi kendine. Bakışı sertti. "O sadece bu değil. Özellikle de senin için."

Elini bıraktım. Kalbimin hızlanan atışlarına rağmen yüzüme bir kayıtsızlık maskesi yerleştirdim. "Ne duydun bilmiyorum ama..."

"İnkâr etmeye kalkma Kai." Gülüşü kuvvetli bir öksürüğe karıştı. Komodinin üstündeki su bardağına uzandım. Bardağı çatlamış dudaklarına bastırdım. Suyu iştahla yuttuktan sonra, "Tüm Arınma Sınavı yarışmacılarının katıldığı o ilk akşam yemeğinden beri ikinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyorum," diyebildi.

Bir nefes verdim. "Anne..."

"Sonra o babanı öldürdü ve işler karıştı."

Bunu öyle rahatça söylemişti ki neredeyse gülecektim. Kuru bir öksürükten sonra, "Yine de bu ondan nefret etmen için yeterli olmayabilir," diye ekledi. "Baban hakkındaki hislerini biliyorum."

"O benim için hiçbir zaman bir baba olmadı," dedim. "Yani, hayır, ölümüne çok da üzüldüğümü söyleyemem."

Sözlerim sert ve artık babama karşı hissetmeme nadiren izin verdiğim bir öfkeyle doluydu. Fakat bu sözleri sarf ettiğim kişi onun eşiydi. Bu yüzden özür dilemek için ağzımı açtım.

Bununla birlikte eli elimi kavradı. Gözlerinde bir yakarış vardı. "Sana yaptıkları için özür dilerim. Onu durdurmadığım için de özür dilerim." Onunla paylaştığım o aynı gri gözlerden yaşlar süzüldü. "Ben sadece güçlü olmanı istedim. Ve kendine bir bak... Çok güçlüsün. Fakat bu bir mazeret değil. İkinizin eğitim seanslarınıza ses çıkarmam gerekirdi..."

"Şışt..." Sözlerini tek bir sesle kestim. "Sorun değil. Beni güçlü kıldın." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Damlayı parmaklarımın uçlarıyla sildim. "Beni güçlü kıldın," diye fısıldadım tekrar.

Hıçkırık ve kahkaha dudaklarından süzüldü. "Görünüşe göre, o kadından uzak duracak kadar güçlü değilsin."

Hafifçe gülümseyerek başımı iki yana salladım "Hayır, ondan uzak duracak kadar güçlü değilim."

"Kai," diye mırıldandı, birden ciddileşerek. "O, kardeşine ait."

Gözlerimi kaçırdım. "Biliyorum."

"Onun kardeşinle arana girmesine izin verme." Sesi sertti. "Söz ver bana Kai."

Başımı iki yana salladım. "Bu sözü vermek için biraz geç anne."

"O zaman bana başka bir söz ver." Başını yastıktan kaldırmak için çabaladı. Sözcükleri bedeninin aksine güçlüydü. "Onun zayıf noktan olmasına izin verme."

Bir süre sonra revirden çıkmak için ayağa kalktığımda bana henüz vermediğim sözü hatırlattı.

Ben de ona Paedyn Gray'in Arınma Sınavlarından önceki o ilk akşam yemeğinden beri benim zayıf noktam olduğunu.

18. BÖLÜM

Paedyn

Tabutun üstünde iki yana sallanıyordum.

Dirseğimin iç kısmına sıkıştırdığım kirli taç kollarımı tekrar kaldırmamla omzuma doğru kayıyordu. İçine düştüğüm çukuru bulmak için çaresizce karanlığa doğru uzandım. O mahzen mezarda geçirdiği onlarca yıl boyunca tek yapabildiği çürümek olan ahşap kapak ağırlığımın altında göçtü.

Başım zonkluyor, bedenimden sızan kan baş dönmemi şiddetlendiriyordu. Sadece ay ışığının tenimin üzerinde gezinme vaadi, hissettiğim acıyla mücadele etmemi sağlıyordu. Parmaklarım yukarıda sallanan sivri bir tahta parçasına dokunduğunda öyle rahatladım ki neredeyse gülecektim.

Ellerim çevreyi körlemesine yoklarken bana kapağın geriye kalan çerçevesi gibi gelen bir şeyi bulmayı başardım. Derin bir nefes alıp, kanayan parmaklarımı tahta kenarın etrafına dolayıp çekiştirdim. Bu sefer tutunabilince histerik bir kahkaha attım. Homurdanarak kendimi yukarı çekmeden önce, ahşabın dayanıklılığını yeniden sınama zahmetine girmedim.

Kısa bir anda iki şey oldu. İlki, başımın zemindeki kapaktan geriye kalan kırık ahşaba çarpmasıydı. Acı ve şaşkınlık dolu bir nefes verdikten hemen sonra ikinci şey geldi.

Artık yalnız olmadığıma dair ürkütücü bir hisse kapıldım.

Mağaranın zeminine çıkarken ani bir ürperti tenime yayıldı. Daha tam bir nefes bile almadan ayağa kalkıp tünelin ötesindeki, bir lekeden ibaret gece göğüne doğru ilerledim.

Az önce ne yapmış olabileceğimi düşününce içimi buz gibi bir korku kapladı. Kolumdaki taç, sahibine doğru geri çekiliyormuş gibi ağırlaştı. Bu düşünceyle ağzımdan panik dolu bir ses çıktı. Ölülerin rahatsız edilmemesi gerekirdi. Kimsenin cesaret edemediğini yapıp bir şeyi uyandırmış olabilirdim.

Tüm bunların saçmalığı karşısında başımı iki yana salladım. "Akıl insana oyunlar oynar," diye fısıldadım sendeleyerek ilerlerken. "Bunların hepsi kafamın içinde."

Mağaranın ağzı yaklaştıkça kendimi omzumun üzerinden arkamdaki geniş karanlığa bakarken buldum. O ışıksız alan her şeyi tüketiyordu. Ve ben ondan ölesiye korkuyordum.

Kendimi beni bekleyen geceye doğru dönmeye ve ilerlemeye zorladım. Gözüme dolan kan yüzünden, daha net görebilmek için kirli elimin tersiyle gözümü silmem gerekti. O büyük yarasa sürüsü derimi iyice parçalamış ve yokluklarında vücudumu süslemek için pençe şeklinde çizgiler bırakmıştı.

Ötede, yıldızlı gökyüzü sadece birkaç adım ötemde beni bekliyordu. Adımlarım hızlanırken kalbim geceyle yeniden buluşma beklentisiyle çarptı. Bir elimi duvara yaslayıp soğuk taşın son uzantısını hissettim ve sonra...

Gölgeler yerde sürünüp ayaklarımı yaladı.

Üç kişi mağaranın girişine adım atarak özgürlüğe kavuşmamı engelledi. Ay ışığı sırtlarını aydınlatarak geniş bedenlerini belirginleştirdi. Korku ve hayal kırıklığı dolu bir çığlığı yutarak yavaşça geri adım attım.

Haydutlar.

İçlerinden biri, "O tacı bizim yerimize aldığın için teşekkürler," diye homurdandı. "Şimdi onu bize ver." Ağzını örten bandananın altındaki sesi, üzerine bastığı çakılların sesini andırıyordu. "Elini çabuk tutarsan parmağındaki o parlak yüzüğü bile almayabiliriz."

Yaralarım ağrısa da kalan gücümü toplamak için kendimi zorladım. Parmaklarımı iki yanımda esnetirken, bir sonraki hamlelerimi planlaya-

rak hançerinin verdiği hisse odaklandım. Ancak içimde gizlenen tüm gaddarlık zerresini topladıktan sonra konuştum. Sesim korkmuş, kısık çıktı. Adamlar dikkatle dinleme zahmetine girseler içine işleyen tehlikeyi işitebilirlerdi. "Hepsini alın... Umurumda değil. Sadece... lütfen bana zarar vermeyin."

Elimi uzatıp yüzüğü onlara gösterdim. Kirli elmas, adamlardan birinin öne çıkmasına neden olacak kadar baştan çıkarıcı bir şekilde parladı. Elime uzanıp, yüzüğü parmağımdan çekmeye niyetlenirken bandanasının altındaki sinsi sırıtışı hissedebiliyordum.

Zihnimi sakinleştirdim. Yumuşak kalbimi susturdum. Sonra ruhumu bir kez daha lekeledim.

Parmaklarım adamın bileğini kavradı ve onu diğer elimde sıkıca tuttuğum hançere doğru çektim. Bıçak mide bulandırıcı bir sesle karnına saplandı. Haydut cılız bir homurtu çıkarırken yaradan kan aktı.

Göğsümdeki sızıya aldırış etmedim. Tam olarak korktuğum şeydi bu... Kendim.

Adena'nın içimdeki ışığı söndü.

Hançeri karnından çektiğim adamın ayağının dibine düşüşünü izledim.

Ellerinde kan, göğsü hızla şişip iniyordu. Can çekişen bedenin üzerinde dikildim. Ben tacı kolumdan çıkarıp avucumun içinde tutarken adamlar aval aval bakıyordu. Elim meydan okurcasına işaret ederken sesim hırıltılı çıktı. "Eğer bunu istiyorsanız gelip alın."

Kalan iki adamdan daha iri olanı sersemliğinden ayılmış gibi üzerime yürüdü. Kolayca altından sıyrıldığım devasa kolunu savurdu. Karanlıkta geçirdiğim onca zamandan sonra gözlerim aniden eskisinden daha keskin görmeye başlamıştı. Elimde taçla doğruldum ve sivri mücevherlerini kafatasına gömdüm.

Şakağından kan fışkırırken ciyakladı ve geri çekilmesiyle kalan son adamın bana saldırması için yolu açtı. Topuklarımın üzerinde dans ediyordum. Bu hareketin verdiği acıya aldırmadan. Son haydut kemerinden uzun bir hançer çıkardığında, tacı mağaranın zeminine bırakıp kendi silahımın kabzasını sıkıca kavradım.

Adam bıçağını savurarak üzerime atıldı. Bıçağı göğsüme saplamadan önce bedenimi çevirmeyi başarsam da birden omzumdan yayılan

yakıcı acı bana yeterince hızlı olmadığımı söylüyordu. Bıçağını tekrar savurdu ve ayaklarımı mağarada gerilemeye zorladı. Her bir hareketini analiz ederek bana tekrar saldırmasına izin verdim. Kolunu uzatıp göğsünü açıkta bırakmasıyla kendini kolay bir hedef hâline getirmişti.

Hançerimi sivri ucundan kavrayıp kolumu eğerek silahı fırlattım. Hançer göğsünü delip geçti ve adam geri geri sendeleyip en sonunda mağara duvarına yığıldı. Cesedinin taştan aşağı kayışını ve taşı kırmızı bir çizgiye boyayışını izledim.

Önüme serilmiş iki cesede şaşkınlıkla baktım. Capcanlı olan birinin üzerime yürümesiyle şaşkınlığım daha da büyüdü. Yüzyıllık taçla açtığım yaradan yüzüne kan akıyordu. Kurşun gibi ağır ayaklarımı hareket ettirmeye fırsat bulamadan iri kolları belime dolandı.

Beni duvara yapıştırmasıyla kafam taşla buluştu. Gözlerimin önünde yüzen benekler azıcık görüşümü de elimden aldı. Acı dolu çığlığım cılızdı. İçinden çıktığı yorgun bedenimin gücü o kadarına yetmişti.

Sert bir el boğazıma dolandı. Parmakları ben artık nefes alamayacak hâle gelene kadar sıktı.

Boğulmamı izliyor, bu manzara karşısında gülümsüyordu. Elini pençeleyip bacaklarını tekmeledim. Bulanık bir görüşle içimde kalan son güce tutundum. Ruhumun hayatta kalmak için yalvaran parçasına. İki büklüm bedenimin derinliklerindeki o son kararlılık zerresiyle dizimi kasıklarına geçirdim.

Adam iki büklüm olurken eli boğazımdan kaydı ve bu da bana duvardan uzaklaşmak için zaman kazandırdı. Kendi kanlı elim adamın eğilmiş boynunun arkasına dolandı. Kafasını tekrar tekrar mağara duvarına çarparken kendime düşünme fırsatı tanımadım.

Çarpmanın etkisiyle kan fışkırdı. Yüzüme başka birinin hayatının mide bulandırıcı sıcaklığı sıçradı. Hayvani bir güdüydü bu; hayatta kalmak, bir sonraki nefesimle aramda duran her şeyi paramparça etmek. Boğazımdaki hırıltı bana ait değildi. Birinin kafasını defalarca taşa çarpan eller de öyle.

Gözümdeki kızıllık çekildiğinde, cansız bedenin ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim.

Adena'nın sıcaklığı çekingence geri döndü. Anısı, dönüştüğüm yaratığı tanıyamıyordu sanki. Titriyordum. Her parçam yaptığım şeyin dehşetiyle titriyordu. *Kendimden* duyduğum dehşetle.

Hareketsiz bedenlerin etrafından dolanırken üzerime bir tür uyu-

şukluk çöktü. Üzerindeki bazı taşlar kanla kaplanmış olmasına rağmen taç masum bir şekilde yerde duruyor, hançerimi süsleyen cesedin yanında parıldıyordu. Adamın Ölüm'ün aniden gelişinin şokuyla irileşen boş bakışları midemi kaldırdı.

Gözlerimi kaçırıp bıçağı göğsünden ayırdım. Tacın keskin uçları parmaklarımın arasına yerleşirken beni bekleyen özgürlüğüme doğru döndüm.

Artık kanla sıvanmış olan taş zemine bakmaya cesaret edemediğimden bakışlarımı ileriye sabitledim. Ötede beni çağıran yıldızlı geceye odaklandım. Açık gökyüzüne kavuşma heyecanıyla ayaklarım birbirine dolandı.

Mağaranın ağzından çıkarken kayalık patikada dizlerimin üzerine düştüm. Başımı gökyüzüne doğru kaldırdığımda içimden çılgınca bir kahkaha yükseldi. Yumuşak bir esinti kirli saçlarımı karıştırırken ay ışınları yüzümü okşadı. Bir elimi yüzümde gezdirmemle çamur, kan ve suçluluk duygusunun yapışkan kalıntıları yüzüme sıvandı.

Yine de gülüyordum. Gergin ama rahatlamış bir şekilde.

Adena'nın ışığı sönük de olsa ruhuma geri dönmüştü.

Ben hayattaydım. Ben, bir Sıradan, bir Sınav'dan sağ çıkmıştım. Yine.

Gözlerim önümdeki uzun patikaya ve ötesindeki huzur dolu gelincik tarlasına çevrildi. Daha da uzakta, elimde tacımla kaleye varmadan önce içinden geçmem gereken şehir vardı. Delice bakan gözlerimi aya çevirdim. Gece yarısından önce ne kadar zamanım olduğundan emin değildim.

Yorgun zihnime geri dönen aciliyet hissiyle titreyen bacaklarımı bedenimi taşımaya zorladım. Hemen sonra adımlarımı hızlandırdım. Bedenim ağrırken umudum büyüyordu.

Her adımda, kraliçe olmaya biraz daha yaklaşıyordum.

Her adımda, birleşmiş bir Ilya'ya daha da yaklaşıyordum.

19. BÖLÜM

Kai

Ayaklarım mermer zeminde sabit bir ritim tutuyordu. Son üç saati içki içmek ve kendi aralarında dedikodu yapmak için bahane olarak kullanan saraylılar taht odasında dolaşıyordu. Gece yarısına geri sayım, Seçkinler için özel bir partiye dönmüştü.

Unutulmuş şarap kadehleri tüm düz yüzeyleri kaplamıştı. Geriye kalanlar ise soylu kadın ve erkeklerin ellerinde sallanıyordu. Odaya ve odayı dolduran bariz can sıkıntısına göz gezdirip kendi şarabımdan bir yudum aldım ve dilimin arkasındaki buruk tatlılığın tadını çıkardım. Bir saatten uzun süredir yüksek bir sütuna yaslanıyordum. Kargaşanın içinde gözden uzakta kalmaktan memnundum.

Anneme yaptığım ziyaretten sonra Paedyn'in gelişini beklemek üzere isteksizce saraylılara katılmıştım. Gezinen gözlerim durmadan taht odasının diğer ucundaki büyük kapılara çevriliyor, Paedyn'in o kapılardan geçeceğini ümit ediyordu. Çünkü bunun aksi başına bir şey geldiği anlamına gelirdi ve ben bu çetrefilli düşünceyi aklımdan bile geçirmeyi reddediyordum.

O kapılardan geçmesini istiyordum. Krallık için değilse de kendim için. *Bana* geri dönmesine ihtiyacım vardı. O benim gönüllü zayıf noktam olmuşu. Yine de hiçbir şey beni daha güçlü kılmamıştı. Kim bilir ne olurdum, eğer o...

"Buraya geldiğinden beri kapılara bakıp duruyorsun."

Ellerini fazlasıyla kısa pantolonunun ceplerine sokmuş sırıtan Jax'e doğru döndüm. "Her zaman değil," dedim yumuşak bir sesle. "Seni Andy'nin bardağından gizlice şarap yudumlarken yakalamayı başardım."

Sırıtışı silinen Jax birden mahcup oldu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Huzursuzca kıpırdanan kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kıkırdadım. "Gerçekten mi? O zaman neden beni kırmayıp dümdüz yürümeyi denemiyorsun?"

Sadece bu soru bile ayaklarının üzerinde sallanmasına yetti. "Çünkü... belki de bunu yapmayı istemiyorumdur." Gülünç bir şekilde kayıtsız görünmeye çabalayarak sütuna yaslandı.

"En azından birimiz iyi vakit geçiriyor." Sözleri iç çekerek söyleyip bakışlarımı tekrar kapılara çevirdim.

Jax elimdeki bardağa işaret edip, "Bunu senin için bitirebilirim," dedi. "Yani, eğer bitirmeyeceksen..."

Başımı soğuk mermere doğru eğdim. "Peki, peki," diye mırıldanarak kadehi ona uzattım. "Zaten bana bir faydası olmuyordu..." Başını geriye atıp şarabı iştahla dikmesiyle bir damla çenesinden aşağı süzülüp koyu tenini lekeledi.

"Ağır ol J!" Bardağı yapış yapış ellerinden çekerken gülmemek için kendimi zor tuttum. "Bu gece seni buradan taşımak zorunda kalmasam iyi olur."

Bana dişlerini gösteren bir sırıtışla karşılık verdi. "Hey, partilerde Kitt'e seni taşı..." Bir hıçkırık sözcüğü böldü. "...taşımasına kaç kez yardım ettim."

Hatırlamadığım geceler adına tartışamazdım. Bu yüzden, "Eğer şu anda onun hayatı tehlikede olmasaydı bu gece kesinlikle çok daha eğlenceli biri olabilirdim," demekle yetindim.

Şaşkın bakışı, yüz hatlarını gevşeten alkolle daha da abartılı bir hâl aldı. "Fakat Paedyn için *sen* neden bu kadar endişeleniyorsun? Bu Kitt'in işi değil mi? Ne de olsa nişanlılar."

Ağzımı açsam da hemen kapattım.

Bakışlarım odanın içinde dolandı. Dedikodu yapan saray üyeleri-

nin oluşturduğu birkaç grubun üzerinde gezindi. Acaba kaç tanesi aynı soruyu fısıldıyordu? Müstakbel İnfazcı neden kardeşinin nişanlısı için endişeleniyordu? Bunun nedeni sadece sadakati ve Kral'ı korumak isteyişi miydi? Yoksa skandala gebe bir şey mi?

Sanırım gerçek ikincisine daha yakındı ama Paedyn'e olan hislerimi skandal gibi çocukça bir şeye indirgemek de saçmalığın daniskasıydı. Ancak kalbimin her atışının ona ait olması önemli değildi. Çünkü o bana ait değildi.

Dikkatimi tekrar beni bekleyen Jax'e çevirip muhtemelen sabah hatırlamayacağı bir cevap vermek için ağzımı açtım.

Tam o anda kapılar açıldı.

Onun gelişiyle her şey unutulup gitti.

Ilya'nın müstakbel kraliçesi taht odasına girince tüm Seçkinler sessizliğe gömüldü. Üstü başı kir içinde, kanla kaplıydı. Kan burnunun köprüsü boyunca uzandığını bildiğim yirmi sekiz çile yeni ürkütücü çiller eklemişti. Kıyafetindeki geniş yırtıkların arasından üzerlerine bulaşan çamurun bir nebze yumuşattığı şekilsiz kesikler görünüyordu.

Gözlerim onu boydan boya süzdü. Kanın onu ne kadar etkilemiş olabileceğini biliyordum. Şakağını, omzunu, ellerini kaplamıştı...

Ellerini.

Orada, kızıl lekeli parmaklarının arasından bir taç sarkıyordu. Sarayın geri kalanı da onun başarısını aynı anda fark etmiş gibiydi. Bu da odaya yayılan toplu bir hayret nidasına neden oldu. Sütundan ayrıldım. Kayıp kutsal emaneti uzaktan incelerken gözlerim kocaman açıldı. Bir yanında bir çatlak oluşmuş, kan lekesi oradaki iri mücevheri lekelemişti. Geri kalanı tıpkı onu tutan kadın gibi çamurla kaplıydı.

Delici bakışları kalabalığın üzerinde gezinen Paedyn kendisini süzen saraylıları izledi. Kimse konuşmaya cesaret edemiyor, onun hükmeden bakışları altında hareket etmeye cesaret edemiyordu. Fakat o üzerine kan sıçramış yüz bana doğru döndüğünde neredeyse gülümseyecektim. O heybet bana yabancı değildi. Hayatımı kurtardığı andan beri onda bunu görüyordum.

Gözleri benimkilerle buluştu ve bana ferahlık verdi.

İfadesinde hafif bir yumuşamayla duygularıma karşılık verdi. Fakat bu uzun sürmedi. Çevremizde bu izleyici kitlesi varken süremezdi de.

Ben de aramızdaki o bağı kopardım. Rol yapmasına izin verdim. Olacağı kraliçeye dönüşmesine izin verdim.

Bunun için başımı yavaşça sallamam yetti.

Anladı ve Kral'ın bakışlarını yeni keşfettiği bir metanetle karşıladı.

Gözlerim kürsüye çevrildiğinde, Kitt'in yüz hatlarına huşuya benzer bir şeyin yerleştiğini gördüm ve o anda, kendi yüzümde de aynı ifadenin olduğunu varsaydım. Paedyn taht odasına doğru bir adım daha attı ve acısını bir kenara iterek çok daha güçlü bir şeyin, gücün resmine dönüştü.

Her yarası gözler önündeydi. Onları gururla taşıyor, her bir çift gözün üzerinde gezinmesine izin veriyordu. Şakağındaki yaradan kan damlıyor, saçlarını boyuyor ve gözünde kıpkırmızı bir iz bırakıyordu. Adımlarını hiç yavaşlatmadan ve acı duyduğunu biraz olsun belli etmeden zaten lekeli olan elinin tersiyle kanı sildi.

Kalabalığın arasından yavaşça ilerledim; gözlerimi o ihtişamdan ayıramıyordum. Fakat izlemek yeterli değildi. Dizlerimin üzerine çökebilir, ona tanıklık etmeye layık tek kişi olmak için yalvarabilirdim.

Giysileri yırtık, bedeni kan içinde olan Paedyn kürsünün karşısına gelince yavaşladı. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim; o delici gözlerin ağırlığının şimdi kardeşime sabitlendiğini biliyordum. Kitt boğazını temizledi ve önündeki manzara karşısında gözlerini kırpıştırdı. Nihayet konuşabildiğinde, "Sarayın hanımefendileri ve beyefendileri, görünüşe göre Paedyn Gray ilk Sınav'ını başarıyla tamamladı," dedi.

Ve bu sözlerin üzerine Paedyn'in dudakları kıvrıldı. Ardından kanlı ve çamurlu görünümüyle uyumlu tacı kaldırdı. Daha o bu hareketinin gerisini getirmeden gülümsüyordum. Nefret etmeyi sevdiği o lanet gamzelerimi gösterecek kadar yayvan bir gülümsemeyle.

Evet, tacı başına geçirdiğinde gülümsüyordum.

Taç, kana bulanmış saçlarının üzerine oturduğunda salondakilerin nefesleri kesildi. Pae Kral'ın önünde Kitt'in müstakbel kraliçesine yaraşır bir şekilde dikilirken benim de.

Kitt'e doğru hafifçe başını sallamasının ardından Pae yavaşça saraylılara doğru döndü. Ani gülümsemesi beni bile gafil avladı; dişleri kir pas içindeki yüzünün fonunda bembeyazdı. Sonra başını taht odasının her iki yanına doğru hafifçe eğdi. Hareket neredeyse alaycı, herhangi

bir Seçkin'in tacı başından almaya çalışmasına meydan okur gibiydi. Bakışları odanın içinde meydan okuyarak gezindi. Fakat başını son bir kez eğerek yeniden Kitt'e döndü.

Kitt onun sessiz davetini kabul ederek ayağa kalktı. Kürsüden inerek Paedyn'e kolunu uzattı. Pae uzanan kolu hemen tuttu. Mutlu çift koridorda ilerlerken birden içimde bir gedik açıldığını hissettim.

Hissettiğim burukluğun derine gömülen dişleri beni sersemletti. Bu kıskançlık şoku o kalabalıktan kurtulmaya odaklanan kararlılığım tarafından çabucak yutuldu. Onu görmeye kararlıydım. Nezaketi bir yana bırakıp bedenleri ite kaka ilerledim.

Kraliyet çifti taht odasından çıkmadan önce bile mırıltılar hafif bir uğultuya dönüşmüştü. Etrafta ne yapacağını bilemeden dolaşan şaşkın insan denizini yarmakta zorlanıyordum. Fakat neredeyse kapıya varmıştım ki...

Bir el kolumu çekiştirdi.

Döndüğümde Andy'nin endişe verici derecede ciddi göründüğünü fark ettim. "Nihayet ikisi baş başa kalabilecekken onu Kitt'ten çalma."

Dillendirilmeyen sözler aramızdaki havada asılı kaldı. Ağzımın kenarı seğirdi. "Onu çalmama gerek yok."

"Hayır," dedi Andy yumuşak bir sesle. "Sana cevap vermediğinde kapısını tekmeyle yıkıyorsun."

Sesim pes çıktı. "Yine başlama Andy."

Gördüğü karşısında hüzünlenen Andy bana bakarak başını iki yana salladı. "Onlar nişanlı Kai. O, senin olamaz."

"Evet ve hayatımın geri kalanını bu gerçeği kabullenmeye çalışarak geçireceğim."

Arkamı dönüp kapıları iterek açtım.

Koridorda dikiliyorlardı. Vücutları birbirine yakın, sesleri kısıktı.

Pae'nin gözleri Kitt'in omzunun üzerinden gözlerimle buluştu.

Adımlarımı hızlandırdım. Kıskançlığımı bastırdım. Ve lanet ağzımı açtım.

20. BÖLÜM

Paedyn

Taç başımda ağırlaşıyordu.

Kraliyet ailesinin çektiği boyun ağrısını hayal bile edemiyordum. Gerçi bunu ilk elden öğrenecek gibiydim.

Kitt'in kolu koluma sıkıca dolanmıştı ve tertemiz tuniğine bulaştırdığım kan ve kirden çekinir gibi bir hâli yoktu.

Gözler, çok sayıda göz, kir içindeki bedenimin üzerinde geziniyordu.

Onca Seçkin'in karşısında kanımın akmasına izin veremezdim. Beni o kadar zayıf görmelerine de asla. İşte bu yüzden başımı dik tutuyor ve ileriye bakıyordum.

Acı her hareketime dolanıyor, her adımımı yavaşlatıyordu. Kapıdan çıkana dek ağrıyan bedenimi bu oyunu sürdürmeye zorladım. Bacaklarım titriyor, şehirdeki uzun yürüyüşümden sonra beni zar zor taşıyordu. Fakat Kitt'in güç aldığım gizli destek kaynağı kolu beni rahatlatıyordu.

Kapılar göründü. Ferahlığın vaadi de. Her baş bizi taht odasından çıkarken takip etmek için dönüyordu ve ancak sayısız çift gözün görüş alanından çıktığımızda Kitt'e tamamen yaslandım.

"Az kaldı," diye mırıldandı, artık kolu belimde. "Seni duvara götüreyim."

Beni yönlendirmesine ve daha da zoru, acı çektiğimi görmesine izin verdim. Tutuşu ne kadar yardım etmek istediğinden emin değilmiş

gibi tereddütlü ve biraz havadaydı. Dokunuşu yabancıydı. Kardeşinin uyandırdığı sahiplenici histen çok farklı.

Taç görmezden gelmek için fazlaca çabaladığım kanlı saç tellerimin üzerinde kaydı. Duvara yaslandığımda Kitt'in yüzü bana doğru eğildi. Sesi de en az görünüşü kadar tereddütlüydü. "İyi misin?"

Neredeyse boğuk bir kahkaha atacaktım. "Ne diyeyim? Daha iyi zamanlarım olmuştu."

Bunun üzerine neredeyse gülümseyecek oldu. "Sen..." Boğazını temizleyip aramızdaki o kayıtsız mesafeyi yeniden inşa etti. "Orada iyi iş çıkardın."

"Sadece yüzüstü düşmemeye çalışıyordum," dedim nefes nefese.

"İyi ki düşmemişsin." Hırpalanmış bedenime şöyle bir baktı. "Zaten üzerinde yeterince kan var."

Yutkunuyorum. "Hiçbir fikrin yok."

Bakışının yüzümde gezindiğini iliklerime kadar hissetmeme rağmen gözlerinden sakındım. Konuyu değiştirmek için dillendirmediğim arzumu fark eden Kitt, "Tacı geri aldın," dedi.

Bu söz üzerine ağır aksesuarı memnuniyetle başımdan çıkardım. "Al. Bu şey boynumu kırmaya çalışmadan da vücudum yeterince ağrıyor."

"Eh..." Kitt tacı yavaşça eline aldı. "...Eminim yakında alışırsın."

"Doğru," dedim gergince.

Nişanımızın düşüncesiyle gözleri hâlâ parmağımda duran yüzüğe kaydı. Elimi nazikçe kaldırırken hissettikleri bir kulağından diğerine yayılan bir gülümsemeye yansıdı. Boğazını temizlemesi hafif bir öksürüğe dönüştü. "Bunu temizletmemiz gerekecek."

Başparmağını çamurlu elmasın üzerinde gezdirdi. Sonra gözleri benimkilere çevrildi. Bakışındaki hesapçı ifade beni şaşırtmıştı. Fakat sonraki sözleri beni daha da afallattı. "Ardından yüzüğün doğru parmağa döndüğünden emin olacağız."

Tekleyen kalbim zedelenmiş kaburgalarımı dövüyordu.

Aşağı baktım; gözlerim hâlâ sağ elimi süsleyen yüzüğe takıldı. Sınav'dan önceki gece Kai'ın bıraktığı yerde duruyordu.

O zamandan beri yüzüğü doğru parmağa takmamışım.

Bir bahane bulmaya, gerçeği daha az incitici bir şeye dönüştürmeye hazır ağzım açıldı. Kitt zaten Kai'la olan ilişkimden duyduğu endişeyi dile getirmişti ve bu da o endişeyi doğrulamıştı. Paniğin kana bulanmış yüzümü zorladığını, yüz hatlarımı yavaşça suçumu açık eden bir ifadeye soktuğunu hissedebiliyordum.

İşte o zaman gözlerim Kral'ın omzunda gezindi. Kendimi kurtaramadığım bir bağ tarafından oraya çekiliyormuşum gibi.

Gri gözler gözlerime kenetlenince içlerinde onun beni gördüğünde nasıl ferahladığını okuyabildim. Bedenim titriyor, boğazım yanıyordu. Kollarına atılmak için can atıyordum.

Ona geri dönmeyi başarmıştım. Ona âşık değilmişim gibi davranarak bir gün daha geçirmek için hayatta kalmıştım.

Kai'ın uzun adımları onu bize doğru taşıyıp, beni Kral'a yalan söylemekten kurtardı. İnfazcı ancak o zaman dikkatini benden ayırıp Kitt'e yöneltti. "Saray biraz huzursuz görünüyor kardeşim. Oraya dönüp birkaç kelime etmek isteyebilirsin."

Bir an, Kral'ın bakışları ikimizin arasında gidip geldi. Rol yapma yapbozumuzu bir araya getirmiş gibi. Hemen ardından neşeli bir tavırla kardeşine seslendi. "Evet, sanırım bunu yapmalıyım. Yarın gece bu olağanüstü başarının şerefine düzenleyeceğimiz baloyu da duyuracağım."

Benimle konuşmadığı hâlde kendimi gülümsemeye zorladım. "Teşekkür ederim. Ama dans edebileceğimden emin değilim."

Gözleri epey sonra gözlerimle buluştu. "Odana bir Şifacı göndereceğim." Başımı iki yana sallasam da sert çıkışı beni durdurdu. "Bırak sana yardım etsin. Bu Kral'ının emri." Bu sözlerin ardından Kitt tacı hafifçe kaldırarak geri çekildi. "Bunun arkasındaki hikâyeyi dinlemek için sabırsızlanıyorum. Fakat şimdi dinlen."

Kitt taht odasına geri yürürken duvara yaslandım.

Kai bir anda üzerime atıldı. Kolu belime sıkıca dolanmıştı ve sıcak nefesini kulağımda hissediyordum. "Seni yakaladım. Tuttum seni Pae."

O beni tutarken kendimi bile isteye zayıf hissediyordum. Güç sadece o yanımda değilken ihtiyaç duyduğum bir paravan gibiydi. İşte bunu fark etmek Sınav'ın her anını zihnimde yeniden canlandırdı. Gözlerim ona uzattığım titreyen, kanlı ellerime çevrildi. "Ben... ben yine ruhumu lekeledim."

"Şşşt." Bileklerimi tutup kanlı avuçlarımı siyah tuniğine bastırdı. "İşte. Şimdi lekelenen benim ruhum."

Onun için zayıf bir kahkaha atsam da ses daha çok hıçkırık gibi çıkmıştı. Hâlâ bileklerimi tutarken, o kıpkırmızı elleri boynuna doladı. Sıcak ve rahatlatıcı kolları beni sardığında göz kapaklarım kapandı. Fakat ayaklarımın yerden kesilmesiyle birden açıldılar.

"Sakin ol," diye mırıldandı, dillendirmediğim itirazları işitmiş gibi. "Böyle giderse süitine düğün gününüze kadar varamayacağız."

Koridorda attığı her adımda başım omzunda sallanıyordu. "Düğünümden bahsedeceğini hiç düşünmemiştim."

Yutkundu. "Bu gece o kapıdan içeri giremeyeceğini düşündüm. O zaman hayatımın geri kalanını senden ayrı, uzaktan izleyerek geçirmeyi sensiz geçirmeye tercih edeceğimi fark ettim."

Yutkundum. Boğazım kurumuştu. "Bunu yapmamalısın. Mesafemizi korumamız gerekiyor. Şimdi her zamankinden de fazla."

"Evet," dedi. "İşte bu yüzden bencilce bu anı çalıyorum."

Tutarlı bir düşünce bir yana, bir yanıtı bile bir araya getiremeyecek kadar yorgundum. Beni sıkıca tutarak köşeden döndü. Gözlerimin onun kirli sakalla kaplı çenesinde, kara kaşlarının arasındaki endişede gezinmesine izin verdim. Düzgün adımları beni sakinleştiriyor, kulağımın dibindeki kalbinin ritmik atışıyla hipnotize oluyordum.

"Kolu benim için çevirir misin tatlım?"

Uyuklamış olmalıydım çünkü gözlerimi araladığımda yatak odamın kapısının önünde duruyorduk.

"Bu sefer tekmelememeyi tercih ederim," dedi Kai. "Andy'ye bana kızması için bir sebep daha vermeye gerek yok."

Bana çok ağır gelen elimi omzundan indirerek kapının tokmağını bulmaya çalıştım. Ben tokmağı çevirmeyi başarır başarmaz Kai odaya girdi ve dalgınca oturan Ellie telaşlandı.

"Ah Paedyn!" Ellie'nin sesi her zamanki gibi yumuşak ama beklediğimden çok daha fazla endişe doluydu.

Neredeyse cırtlak bir sesle, "Gerçekten o kadar mı kötü görünüyorum?" diye sordum.

Kai beni nazikçe yatağa yatırdı. Bana hissettiğim kadar kırılganmışım gibi davranıyordu. İki yana sallanan bedenimin yatağın kenarında dik durmasını sağlamak için eliyle ensemi kavradı. Yüzü yakınımda, "İmkânsızı başarmış biri gibi görünüyorsun," diye mırıldandı.

Çatlamış dudaklarımdaki kanın tadını alarak gülümsedim. "Yani cehennemden çıkmış gibi mi?"

"Eğer cehennemden çıkmış gibi görünüyorsan," diye fısıldadı muzip bir sırıtışla, "o zaman oraya gideceğim için şanslıyım."

Gergin kahkaham omzunun üzerinde fark ettiğim bir hareketlilikle kısa kesildi. Yalnız olmadığımızı dehşetle hatırlayıp geri çekildim. Yanaklarımın rengini gören Kai döndüğünde Ellie'yi odanın ortasında gözleri fal taşı gibi açılmış ve felç olmuş hâlde buldu.

Önümde çömelen İnfazcı, ağzından çıkacak yumuşak emre hazır-

lanmak için boğazını temizledi. "Ellie, bana bir kova ılık su ve bir bez getir lütfen." Kai, Ellie az önce aramızda geçenleri görmemiş gibi söylemişti bunu. Hizmetçim olarak sanırım bunun bir önemi yoktu. Fakat arkadaşım olarak ona bir açıklama yapmam gerekecekti.

Kai, "Sabun da..." diye ekleyince Ellie hızla başını sallayıp aceleyle banyoya gitti.

Kai'ın elleri bacaklarımın iki yanında, gergince oturuyordum. Gözlerimiz buluştu. Benimkiler endişeli, onunkiler ise fazlasıyla memnundu. Ona, *O gidene kadar ellerini kendine sakla*, diye haykırdığını umduğum bir bakış attım ve bunu anladığından emindim çünkü hemen sonra yaptığı tam tersi oldu.

Aynı anda hem onu öpmek hem de ona vurmak istememe neden olan bir sırıtışla nasırlı avuçlarını uyluklarımdan aşağı kaydırdı. Uyarı amaçlı zayıf bakışım, bacaklarımı yavaşça aramasına engel olamadı. Elimde olmadan ben de ona gülümsedim. Bunu bir yüreklendirme işareti olarak algılamış gibiydi.

Kai'ın ellerini hissetmek dikkatimi o kadar dağıtıyordu ki Ellie'nin su kovasını onun yanına bıraktığını fark etmedim bile. Bir bez ve bir kalıp sabun koyduktan sonra boğazını temizleyerek doğruldu.

Kai'ın gözleri gözlerime kilitlendi. "Hepsi bu kadar Ellie. Teşekkür ederim. Şifacı istediğim zaman sana haber veririm."

Ellie hızlı bir reverans yapıp bana doğru baktıktan sonra odadan hızla çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Dikkatimi tekrar önümde sırıtan Kai'a çevirip göğsünü sertçe ittim. "Rol yapmak buraya kadarmış demek Prens."

Sözlerim karşısında omuz silkerek bezi kovaya daldırdı. "Hayatımın geri kalanında seninle rol yapacağım. Fakat şimdi seni ayık tutmam gerekiyordu."

"Dikkatimi dağıtıyordun," diye fısıldadım. Gözlerim ellerimi kaplayan kana çevrildi.

Lekeli avuçlarım üzerlerine yerleştirdiği nemli bezle çabucak örtüldü. "Ve memnuniyetle dikkatini acıdan uzaklaştırmak için uğraşacağım. İhtiyacın olduğu sürece."

Ellerime değen sabun kalıbı sert olsa da bu rahatsızlığı hoş karşıladım. Kai tenimin üzerinde sarmal bir şekil oluşturan kızılı silip havluyu yabancıların kanıyla lekeledi.

Boğazımı düğümleyen duyguyu yutmaya çalıştım. "Dikkatimi uzaklaştırmam gereken şey acı değil. Yaptığım şeyin hatırası."

Bezi parmaklarımın arasından geçiren Kai cildimi Sınav'dan geriye kalan her türlü izden arındırıyordu. "Biliyorum." Sesi anlayışın ağırlığıyla hüzünlüydü. "Bir süre sonra anılar birbirine karışmaya başlıyor."

Ellerimi su dolu kovaya sokup sıcaklığın derimi yıkamasına izin verirken mutluluktan uyuşmuş durumdaydım. "Bu gece o taht odasına gireceğimi ben de düşünmemiştim," diye fısıldadım. "İçine düştüğüm o mahzende Mareena'nın yanında ölmeye hazırdım. Hiç bu kadar dehşete düşmemiştim. Üstelik tüm hayatımı korku içinde geçirmişken."

Kollarıma doğru hareketlendi. Bezi her bir kir ve kan lekesinin üzerinde gezdiriyordu. "Pae, bunu şimdi konuşmak zorunda değiliz..."

"Çok karanlıktı," diye fısıldadım. Çünkü bir parçam umutsuzca zihnimin sınırlarına musallat olan şeyden kurtulmak istiyordu. "Hiç o kadar tam ve mutlak bir karanlık görmemiştim. Ve yarasalar..."

Gözle görülür ürpertim, Kai'ı rahatlatıcı dokunuşunu belime götürmeye itti. Hayvanların bedenimde bıraktığı her pençe izini, her çentiği temizlemesini izledim. Lekeli bez omzumdaki kesiğe ulaştığında acı içinde tısladım. Kesiğin çevresindeki kanı temizlemek için elinden geleni yaparken, "Fakat kurtuldun," diye fısıldadı. "Tacı aldın. Sonra da onu bir adamın kafasında kırdın." Gözlerim yukarı çevrilince alaycı gülümsemesine takıldı. "Tahmin yürütüyorum."

Başımı iki yana sallayıp ona baktım. "Sen bunu nereden..."

"Gözlemci olan tek kişi sen değilsin Küçük Psişik."

Gülümsemesi daha da büyüyünce, "Bunu yapmaktan zevk almadım," diye hayıflandım.

"Biliyorum." Bakışları yumuşadı. "Keşke senin yerine ben yapabilseydim."

Yorgun sesim bedenimin o anki durumunu yansıtıyordu. "Hiç kolaylaşıyor mu? İyi bir şeyin ümidiyle meşru kılınan kötülük?"

"Henüz kolaylaşmadı," dedi iç çekerek. "Fakat senin İnfazcı'n olduğumda kötülüklerin bana ait olacak. Belki o zaman, senin bir şeylerden fayda gördüğünü bildiğimde, işler daha kolay olacak."

Başımı iki yana salladım. Gözlerim göğsünü kirleten kan lekesinde, avuç içlerimi bastırdığı yerde takılıp kaldı. "Ruhunu daha fazla lekelemek istemiyorum."

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Daha fazla lekelenecek yer kalmadı tatlım."

Konuyu değiştirmesi için bezi üç kez tenimde gezdirmesi yeterli oldu. Sözlerinde belirgin bir meydan okuma vardı: "Peki ya taht oda-

sını boydan boya geçmek? O tacı başına taktığında tüm o yüzlerdeki bakışları görmek?" Üzerimde gezdirdiği bakışı ağırdı. "Bundan hoşlandın mı?"

"Ben..."

Buna bayıldım.

Bunun yerine ağzımdan çıkanın, "Umursamadım," olmasına karar verdim.

Çenemdeki çamur izini silip altındaki zikzaklı yara izinde bezi gezdirdi. "Hadi ama, alçak gönüllü olma Gray."

"Peki." Gözlerim gözlerine çevrildi. "Güçlü. Kendimi güçlü hissettim."

"Güzel," diye fısıldadı. "Bu duyguya odaklan. Ona ulaşmak için ne yaptığına değil."

Parmaklarım boştaki elini buldu. "Bu süreçte kendimi kaybedeceksem güç kazanmak istemiyorum."

Bezle burnumdaki kanı sildikten sonra parmağıyla burnumun ucuna hafifçe dokundu. "Herkes kendini bir şeylerin uğruna kaybeder. O yüzden buna değdiğinden emin ol."

Loş ışıkta başımı yana eğmesine izin verdim. Şakağıma yapışan kurumuş kan damlasını nazikçe sildi. "Peki sen kendini ne için kaybettin?"

"Görev. Sadakat." Dudakları titredi. "Gümüş saçlı bir baş belası."

Avuçlarıma yaslanıp onu süzdüm. "Ve sence buna değer mi? Kendini bir Sıradan için kaybetmeye?"

Bezi yüzümden indirdiğinde karışık duygularını tam olarak okuyamadım. "Aramızda kalsın, bu gerçeği umursuyor gibi görünen tek kişi sensin."

Hızla doğruldum. Öyle ki Kai'ın elleri yataktan kalkmayayım diye uyluklarıma yapıştı. "Tabii ki umurumda." Sesim sert, hissettiklerimin etkisiyle boğuk çıkıyordu. "Ben zayıfım. Bugün neredeyse ölüyordum ve..." Bir elimi yanağına koyup yüzünü kendime doğru çevirdim. "Bana bak Kai. Uğruna kendini kaybetmeyi seçtiğin şeye bak. O taht odasında güçlü görünmüş olabilirim ama gerçek güçlülerin arasında her zaman bir sahtekâr olarak kalacağım."

Başını iki yana sallayan Kai gözlerini benden sakladı. Artık her iki elimle yüzünü kavrıyordum. "Senin için endişeleniyorum Malakai." Tam adını işitmesiyle gri gözleri kapandı. "Eğer ölürsem..."

"Sus."

"Eğer ölürsem," diye tekrarladım sertçe, "kendini kaybetmeye de-

ğecek başka bir şey bulmanı istiyorum. Benim yaklaşan ölümümün senin de ölümün olmasına izin vermeyeceğim." Alnımı alnına bastırdım, "Bana söz ver," derken sesim çatallaştı. "Lütfen."

"Pae." Sesi titriyordu. "Yaşamaya değer başka bir şey bulmadan önce senin için hayatımı kaybetmeyi yeğlerim." Parmakları saçlarımın arasında dolaşıp ensemde gezindi. "Sen benim kaçınılmazımsın. Hayatta ve ölümde."

Gözyaşlarım görüşümü bulandırıyordu. Dudaklarımız buluştuğunda, bir tanesi yanağımdan aşağı süzüldü. Bana nazikçe sarıldı. Öpücüğü içimdeki tüm duvarları yıkacak kadar yumuşaktı. Kollarında bin parçaya bölündüm. Hiçbir şey bana dudaklarındaki sessiz vaat kadar tatlı gelmemişti.

Sen benim kaçınılmazımsın.

Öpücük daha da tutkulu bir hâl alırken dudaklarımızın her kenetlenişinde bir yakarış vardı.

Seni seviyorum.

Dudaklarımdan koparıp aldığı iç çekişte ona bunu söylüyordum. Tenini her usulca okşayışımda. Ona ait olan yüreğimin her atışında.

Seni seviyorum.

Kai çam, baharat ve söğüdün altında geçen uzun geceler kokuyordu.

Seni seviyorum.

Tadı haykırmak istediğim bir sır gibiydi; dilimin ucunda, asla benim söyleyemeyeceğim bir sözcük. Bu yüzden onun yerine adını söyledim, onu kolayca sahiplenebilirmişim gibi. Söylerken o kahrolası iki sözcüğü düşünmüyormuşum gibi.

Seni seviyorum.

Edric

Edric'in kolları kanla kaplıydı.

Bu onu rahatsız etmemeliydi. Ne de olsa o bir kraldı. Tarihin kendisi kanla yıkanmıştı ve bu kanı dökenler de krallardı. Babasının onu yetiştirdiği gibi kayıtsız, taş kalpli olmalıydı.

Gelgelelim şimdi söz konusu olan, gerekli bir savaş ya da değersiz bir Sıradan değildi. Söz konusu olan...

Etrafındaki sesler boğuklaşıp bulanıklaşarak telaş dolu bir sözcük dizisine dönüştü.

Kraliçe öldü.

Iris'in cansız bedeni yatağın üzerinde uzanıyordu. Kan bir zamanlar beyaz olan örtüleri lekelemiş, bir zamanlar sıcak olan tenini kirletmişti.

Danışmanlar tartışıyor, Şifacılar geziniyor, Ölümcüller ağırbaşlı bir tavırla Edric'in yanında dikiliyordu.

Edric bunların hiçbirini işitmiyordu. Kulaklarında sürekli bir çınlama vardı ve bunun için minnettardı.

Karısı ölmüştü. Hayatı ufacık bir bebek tarafından bedeninden çekilip alınmıştı ve Edric'in Şifacılarının onu kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Artık Edric'in sevdiği kadından geriye sadece bir kabuk kalmıştı.

Eh, bu tam olarak doğru değildi.

Edric'in kucağında bir kız bebek vardı.

Akciğerleri küçük ağzından çıkan tiz çığlıklarla doluydu. Yine de bu sesler Kral'ın dikkatini çekmeye yetmiyordu. Edric kızarmış gözlerini kucağındaki kızına çeviremeden yumdu. Cansız yatan aşkının bir başka kalıntısı dahaydı işte.

Kız annesinin delici bakışını almıştı. Daha doğrusu o bakışı çalmıştı. O gözler Iris'e aitti, onu öldüren bebeğe değil.

Edric'in kulaklarındaki çınlama dindiğinde ve ona ayaklarının altındaki zemin çökecekmiş gibi geldiğinde Kral sadece tek soru sormaya tenezzül etti. Çocuğu hemen Susturucu'sunun kollarına bıraktı. "Ne kadar güçlü?"

Bu üç sözcük açgözlülükten, bastırılamaz bir güç arzusundan doğmuştu. Çünkü Edric için hiçbir şey güçten daha önemli değildi... Artık değildi.

Susturucu bocaladı.

Kral nefes nefese, "Ne var Damion?" diye sordu.

Tüm gözler Edric'in himayesindeki üç Ölümcül'e çevrilmişti. Odaklanan Damion'ın kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi ve gözleri endişe verici biçimde kırpıldı. Ağzını açtı. Sonra kapattı.

"Çıkar ağzındaki baklayı!"

Kral'ın emri odanın içinde çınlayıp ölümün kesif kokusunu bile bastırdı. Susturucu'yu kendi ölüm fermanını imzalamaya muktedir sözleri fısıldamaya iten şey, Kral'ın sesindeki öfke ve kederdi. Ne de olsa kralların elçiyi öldürmekte üzerlerine yoktu.

"Kız güçsüz."

21. BÖLÜM

Paedyn

Sakağımdaki karıncalanma hissiyle irkildim.

Bir Şifacı'nın elleri altında yaranın kapanması acı verdiğinden değil. Hayır, en çok acı veren şey aşinalıktı.

Derimdeki yırtıkların kapanmasının verdiği his, bana sadece bu beceriyi kullananın babam olduğu zamanları hatırlatıyordu. Bir zamanlar, onun hünerli parmakları uzun antrenman seanslarımdan geriye kalan her ağrının ve yaranın üzerinden geçerdi. O beni iyileştirdikten ya da ben onun bir başkasını iyileştirmesine yardım ettikten sonra, bir günü daha sağ salim atlatmamızı kutlamak için karamela yerdik.

Ta ki o gidene kadar. Artık karamelanın tadını unutmuştum.

Yatakta kıpırdandım. Şifacı'nın hızlı ellerinin üzerimden her geçişinde bedenim karıncalanıyordu. Kendimi o tanıdık hislerden uzaklaştırmaya çalışarak gözlerimi odadaki pek çok pencereden sızan akşamüstü ışığına diktim. Kai sabahın erken saatlerine kadar yatak odamdan çıkmamış, günün büyük bir kısmında uyumama izin vermişti.

Kapıdan çıkışını izlediğim ana kadar beni bir Şifacı'ya görünmeye ikna etmeye çalışmıştı. Ancak az öncesine kadar bunu aklıma bile getiremeyecek kadar yorgundum. Banyodan sendeleyerek çıktığımda müthiş bir acı içindeydim. Baloya sadece birkaç saat kaldığından, kendimi yabancı eller tarafından iyileştirilmenin acısına katlanmaya zorladım.

Ellie odanın içinde koşuşturuyor ve kendisini bekleyen yorucu işe hazırlanıyordu. Geç saatlere kadar uyuduğumdan nemli saçlarımı ve yaralı cildimi düzgün bir görünüme kavuşturmak için ona çok az zaman bırakmıştım. Hızlı hareketlerini izlerken Kai'ın süitime geç gelişinden bu yana henüz oturup konuşamamamız beni huzursuz etti.

"Tedaviniz bitti hanımefendi."

Yanımdaki adamın pes sesini işitmemle irkildim. Şifacı'ya, "Evet, teşekkür ederim," derken başımı hızlıca sallayıp sözlerime vurgu yaptım. O da jestime iyileşmiş bedenimi ardında bırakıp odadan çıkarak karşılık verdi.

Rahat bir nefes alarak ayağa kalktım ve tutulmuş uzuvlarımı esnettim. "Artık kendimi dün ölümün kıyısına gelmiş gibi hissetmiyorum," dedim neşeyle. "Aslında sanırım dans etmek için havamda olabilirim."

"Birisi mutlu görünüyor." Gülümseyen Ellie elini makyaj masasına hafifçe vurup beni yanına çağırdı.

Önüne oturdum ve o cildimi pudralamaya başlarken göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim. "Kendimi iyi hissediyorum. Umutlu."

"Sevindim."

Ses tonundaki bir şey gözlerimin açılmasına neden oldu. "Ve bu iyi ruh hâlinin K..." Bir nefes aldım. "...İnfazcı ile bir ilgisi yok."

"Hı hı," diye mırıldandı. Dudakları zayıf bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ellie, onunla aramızda hiçbir şey yok. Ben ve..." Bana başını iki yana sallayarak bakmasıyla sözüm yarıda kesildi.

"Paedyn, Prens'le aranızdakileri bilmeme gerek yok. Ben sadece..." Alt dudağını çiğnedi. "Umarım dikkatli davranıyorsundur. Kraliçeler krallar kadar kolay affedilmezler."

Sözleri hatırlatılmasına çok ihtiyaç duyduğum bir gerçeği yansıtıyordu. Gözlerim hâlâ sağ elimde duran yüzüğe çevrildi. Kitt'in yakın zamanda unutmayacağı o ayrıntıya. Ilık banyo suyu, yüzüğü çamurdan iyice temizlemişti ve ardındaki vaatle kucağımda parıldıyordu.

Derin bir nefes alıp yüzüğü doğru parmağıma taktım.

Ellie o yumuşak gülümsemesiyle konuşmaya devam ederken bunu fark etmemiş gibiydi. "Fakat seni böyle uçarı görmek hoşuma gidiyor. Bana Adena ile Loot'ta yaşayan erkek arkadaşını hatırlatıyor bu."

Kirpiklerime koyu bir sürme çeken elinin altında tüm bedenim kaskatı kesildi. "Neden bahsediyorsun?"

Sesindeki tereddüdü, orada kalan sessiz hüznü işittim. "Doğru ya. Sana anlatmadı, değil mi?" Sözcüklerin havada asılı kalmasına izin verdi. "Sen Sınavlardayken gizlice görüşmeye gittiği bir çocuk vardı."

Kalbim onun sözleriyle aynı ritimde çarpıyor, Adena'nın öldüğü günden beri sızladığı gibi sızlıyordu. "Neden... neden bana söylemedi?"

Ellie geri çekilince yaşaran gözlerimi açabildim. "Sınavlardan önce dikkatini dağıtmak istemedi." Dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. "Senin onunla tanışıp onay verene kadar rahat etmeyeceğini söylemişti. Yani sana daha sonra söylemeye niyetliydi. Fakat sonra..."

"Sonrası asla olmadı," diye fısıldadım. Titrek bir nefesle arkamı döndüm. "Hep fazla fedakârdı."

Ellie tereddütle işine dönerken sustuk. Sadece düşüncelerime daldığım uzun bir sürenin ardından cesaretimi toplayıp yansımama bakabildim. Fakat o yansımadaki kızı tanıyamadım. Kirpikleri kararmış, dudakları kan rengine boyanmıştı. Kederin insanı bilediği türden bir keskinliği vardı. Cesaretten değil, gereklilikten doğan korkusuzluk gibi.

Aramızda uzun süren sessizliği, "Bu gece yanımda olmasını istiyorum," diyerek bozdum. "Adena'nın." Ellie anlayışla başını sallayıp dolabın kapılarını açtı.

Gümüş, bedenimden aşağı akıp ayaklarımın dibinde havuzlar oluşturuyordu.

Serin hava çıplak belimi okşuyordu. Uyluğuma bağlı hançer başparmağımda döndürdüğüm çelik yüzük gibi beni rahatlatıyordu.

O elbiseyi ilk giydiğimden beri çok şey değişmişti. Fakat işte yine buradaydım, yarıştığım Sınavların onuruna düzenlenen bir baloya doğru yürüyordum. Tek fark bu kez parmağımda kazandığım bir yüzük vardı. Sırtımdan aşağı dökülen saçlarımı kesmiştim. Utanç duyduğum daha fazla yara almıştım. Bu elbiseyi benim için diken kızı kaybetmiştim.

Omuzlarımdaki zarif şalı çekiştirerek kalbimin üzerine oyulmuş *S* harfini örttüm. Neyse ki Ellie gümüş rengi şalı takmak istediğimde beni sorgulamamıştı. Göğüslerimin altından zarifçe bağlanıyor, omuzlarımın üzerinden sarkarken saklamak istediğim yara izli derimi örtüyordu.

Ben balo salonunun kapalı kapısına yaklaşırken Kitt başını salladı. Siyah takım elbise içinde ne kadar yakışıklı göründüğünü inkâr etmek mümkün değildi. Takım elbise bedenine tam oturmuştu, sarı saçları ve başındaki altın taçla kontrast oluşturuyordu.

Sakince, "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

Gülümsedim. Aramızdaki o soğuk kayıtsızlığı ısıtmaya çalışarak. "Teşekkür ederim Kitt. Sen de çok yakışıklı görünüyorsun."

Kitt başını teşekkür mahiyetinde sallayıp gergince kolunu bana uzattı. İçimde epey tuhaf bir hisle koluna girdim. Kitt vakit kaybetmeden çenesiyle yanımızdaki İmparatorluk Muhafızlarına işaret etti. Sessiz isteğini anlayan muhafızlar, devasa kapıları açmaya başladılar.

Dirseklerimiz gevşekçe birleşmiş hâlde bekledik.

Kral iç içe geçmiş kollarımıza bakıp dirseğine dolanan çıplak parmakları inceledi. "Bakıyorum yüzüğün doğru ele geri dönmüş."

Kapılar menteşelerinde gıcırdadı. Kalp atışlarım hızlandı.

Boştaki elimi kaldırıp elması ona gösterdim.

Yüzüğün Ilya için takılması gereken eli. Sıradanlar için takılması gereken parmağı.

"Elbette," dedim sakince. "Yüzüğü haydutlardan sakladıktan sonra panik içinde yanlış parmağıma takmış olmalıyım."

Sesimdeki ufacık isyan, Kitt'in beni kapılar açılana kadar merakla süzmesine neden oldu.

"Hazır mısın?" diye mırıldandı.

"Hiç ama hiç değilim."

Böylece balo salonuna bakan balkona çıktık. Kitt bedenlerimizi birbirine yakın tutarak beni parmaklıklara doğru yönlendirdi. Aşağımızda bir insan denizi ayaktaydı. Hepsi de beklentiyle yukarı bakıyordu. Bu manzarayı son Arınma Sınavı balosuna katıldığımdan beri görmemiştim. O yüzlerdeki soğuk bakışlara yukarıdan bakmayı özlediğimi söyleyemezdim.

"İyi akşamlar!" Kitt konukları selamladı. Sesi odaya yayıldı. Bana hitap etmezken o ses birden daha sıcak bir ton almıştı. "Bu gece Paedyn Gray'in ilk Sınav'ından başarıyla çıkmasını kutluyoruz. Çok az kişinin yapmaya cesaret edebildiği bir şeyi başardı ve Mareena Azer'in tacını hak ettiği yere geri getirdi. Eğer Paedyn bu Sınavlarda başarılı olmayı sürdürürse yakında o tacı kendisi takacak."

Bir hizmetçinin aniden yanımda bitmesiyle irkilmemek için kendimi tuttum. Adamın uzattığı şampanya kadehini çekingence kabul ettim ve Kitt'in de aynını yapmasını izledim.

"Kadeh kaldıralım," dedi Kral, kadehi kalabalığa doğru kaldırarak. Onlar da kendi şampanyalarını kaldırarak karşılık verdiler. Lafını bitirmeden önce boğazındaki öksürüğü temizliyor gibi görünen Kitt söze girdi. "Paedyn Gray'e ve bu ilk Sınav'ın tamamlanmasına."

Mırıldandığım sözler Kral'ın sözlerini tekrarlayan kalabalığın gürültüsünde yutuldu. Fakat sözlerim zaten kendi kulaklarımdan başka hiçbir kulağa hitap etmiyordu. "Birleşik bir Ilya görecek kadar uzun süre hayatta kalmaya." Kadehi dudaklarıma götürüp şampanyayı herkesle aynı anda yuttum. Gevrek ve köpükler boğazımdan aşağı indi.

Kitt ile ben aşağıdaki mermer zemine inen zümrüt işlemeli merdivenlerden birine doğru ilerlerken, dans pistinde hayat kaldığı yerden devam etti. Her adımıma coşkulu bir müzik eşlik ediyor, Kitt'in kolu merdivenlerden aşağı yuvarlanmamı önleyen bir çapa vazifesi görüyordu.

Topuklarım yere değdiğinde etrafım bir sürü insanla çevrildi. Elbette benim için değil, sırıtan Kral için oradaydılar. Her yaştan kadın üzerimize üşüşüyor, bir yandan Kitt'e bakıp gözlerini kırpıştırırken bir yandan da Veba bilir neler hakkında saçmalıyorlardı. Kitt maiyetini meşgul ederken, ben çabucak bir kenara itilip şampanyamı tek başıma yudumlamaya terk edildim.

Kızgınlık yüz hatlarımda hızla gezinerek yanaklarımı kızarttı. Nişanlıma kur yapmaya çalışan kadınlara değil, bunu benim önümde yapacak kadar cesur olmalarına bozulmuştum. Aklımda bu düşünceyle, kıskançlıktan değil fakat besbelli sergilemem gereken bir güç eylemi olarak benim olanı sahiplenmek üzere kalabalığı yarmaya başladım.

Kitt'e uzanıp kolumu koluna doladım.

"Hadi dans edelim. Dans etmek istiyorum."

Kadınlar sözlerim karşısında bozulmuş gibiydiler. Kitt de neredeyse onlar kadar şaşırmıştı. "Öyle mi?"

Ona ışıltılı bir gülümsemeyle karşılık verdim. Bu yaptığım darmadağınık bıraktığım ilişkiyi onarabilirmiş gibi. "Biz nişanlıyız, değil mi? Saray ahalisi için dans etmemizden daha doğal ne olabilir?"

Kitt bunu bir süre düşündükten sonra fazla seçeneği olmadığına hükmetti. Sessiz bir anlaşma içinde dans alanına doğru ilerledik. Şampanyamın geri kalanını içtim ve midem alkolden ısınırken boş kadehi yakınımdaki bir hizmetçinin tepsisine bıraktım. Beraberimde sürüklediğim gönülsüz Kral'a gülümsemek için arkamı döndüğümde bakışlarım tanıdık bir mor tonuna takıldı.

Aniden durmamla Kitt neredeyse bana çarpacaktı.

O leylak rengi saçları görünce içimde öfkeden daha güçlü bir duygu kaynamaya başladı. Kitt'in ağzı hareket etse de ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile duymuyordum. Onun yerine dans pistinin kenarında durup Adena'nın katiline baktım.

Sanki tekrar çukurun ortasındaydım, Adena'nın parçalanmış bedenini kucağıma almış, gözlerim tıpkı o anda olduğu gibi suçluya kilitlenmişti.

Ayaklarım aniden hareketlendi. Kümelenmiş bedenlerin ve sallanan çiftlerin arasından ilerledim. Bir dansın içinden geçtiğimi umursamadan. Her adımımda yüz hatları daha da belirginleşiyordu. Çanak Arena'daki o son Sınav için lastik tokayla bağlanmış uzun leylak rengi saçları. Dalın Adena'nın göğsüne saplanışını izleyen kahverengi gözleri. Tek bir cinai düşünceyle dalı oraya gönderirken gülümseyen boyalı dudakları.

Ve bunun için onu parçalara ayıracaktım.

Gözleri nihayet lütfedip bana çevrildiğinde neredeyse Blair'e ulaşmıştım. O gözler korku olabilecek bir duyguyla açıldığında gülümsedim.

Dişlerimi göstererek ve kollarımı uzatarak atıldım...

Başka kollar belime dolanıp beni ondan uzaklaştırdı.

Tanıdık kollarla mücadele ederken hayal kırıklığı içinde haykırdım. Daha ayaklarım zemine değmeden Kai'ın dudakları kulağıma eğildi. "Dur Pae. Sakinleşmen gerek."

Kollarını pençeledim. Öfkeden görüşüm bulanıklaşmıştı. Ancak

başka bir figür Blair'le arama girip onu görmemi engellediğinde çırpınmayı bıraktım. Lenny'nin yüzü her zamanki İmparatorluk Muhafızı maskesinden arınmış hâlde önümde duruyordu. Yüzünü örten derinin yokluğunda, alnını kırıştıran endişeyi açıkça görebiliyordum. "Paedyn, ona dokunamazsın, tamam mı?" Sesi yarı yalvarır, yarı amirane tondaydı. "Buna değmez. Kraliçe olacaksın. Tüm sarayın önünde generalin kızını öldürmeye çalışırsan neler olacağını bir düşünsene."

Kai'ın belime dolanan kolları gevşedi ve beni nefes nefese Lenny'ye bakar hâlde bıraktı. "Buna değmez," dedi sessizce. "Lütfen, beni ikinizin arasına sokma. Çünkü bunu yaparım."

Sözleri sendeleyerek bir adım gerilememe neden oldu. Ona bakıp başımı iki yana salladım. Yüzümdeki tüm incinmişliği ve nefreti görüyor olmalıydı ki onun yüzü de aynı şekilde perişan bir ifadeye büründü. Yine de Blair'in yanındaki yerine dönmeyi seçti. Blair'in kahverengi gözleri gözlerime çevrildiğinde yüzü öyle sakindi ki yumruğumla o sahte maskeyi parçalamamak için kendimi zor tuttum.

Kararlı bir tonda, "Onu gözümün önünden uzak tut," diye emrettim. "Çünkü beni durduramayacaksın Lenny. Bunu biliyorsun."

Yüzlerinde bir tepki oluşmadan uzaklaştım. Arkamdan Kai'ın uzun adımlarının geldiğini işittim. Muhtemelen uslu durmamı sağlamak için peşimden geliyordu.

Ne var ki, o gece yapmak istediğim son şeydi bu.

Bir hizmetlinin tepsisinden bir kadeh şampanya alıp sıvıyı birkaç saniye içinde kafaya diktim. Sonra boş kadehi dolu bir kadehle değiştirip aynısını yaptım. Sıcaklık mideme yayılıp bedenimi sarhoş edici bir bulanıklık hissiyle kapladı.

Bu gece hissetmek istediğim tek şey buydu. Öfke değil. Acı değil. Kraliçe gibi değil. Sadece içimde dolaşmaya başlayan bu esriklik.

"Ne planladığını bilmek istediğimden emin bile değilim." Tepemde dikilen Kai bir iç çekti.

Ona gülümsedim ve bunun onu nasıl etkilediğini fark ettim. Sonra boş bardağımı eline tutuşturdum. "Eğlenmeyi planlıyorum."

22. BÖLÜM

Kai

Ayakkabılarını kaybetti.

Aslında kaybetmişti.

Ben balo salonunu karış karış aramadan önceydi bu; çünkü Paedyn'in bunu yapmayacağını biliyordum. Onları rahatsızlıkla ayağından fırlatıp attığını görünce, bir daha bulamamaktan gayet memnun olacağına emindim.

Şimdiyse, müzik eşliğinde sallanırken parmaklarımdan sarkan topukluları fark etmiyordu bile. Sütuna yaslanmış, bütün akşam dudaklarımdan nadiren eksik olan bir gülümsemeyle onu izliyordum.

Tanıdık gümüş rengi elbisesi bedenine yapışıyor, her hareketiyle dalgalanıyordu. Her gülüşü, her gülümseyişi kalçalarının her sallanışı hipnotize ediciydi. Yüzüne dökülen gümüş saç tellerinin altında yanakları pembeye çalmıştı. Fakat parlayan tenine rağmen Paedyn omuzlarındaki ince şalı çıkarmadı.

Ve bu odada bunun nedenini bilen tek kişi ben olabilirdim.

Babamın ona veda hediyesinin kumaşın altında yattığını bildiğim yerden gözlerimi ayırdığımda, Pae'nin bir kadeh içkiyi daha o dikkat dağıtıcı kırmızı dudaklarına götürdüğünü fark ettim. Yaslandığım sütundan ayrılıp sıvı güzel boğazından aşağı kaymadan önce kolunu

tuttum. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama bu gecelik seni durdurmam gerekebilir."

Kaşları komik bir şekilde kalktı. Her hareketi abartılıydı. "*Beni sen* mi durduracaksın?" Daha da yaklaşıp başını bana doğru kaldırdı. "Bu biraz ironik geldi bana."

"Güven bana tatlım." İç çektim. "Gayet farkındayım."

Elindeki kadehi bana doğru sallamasıyla çalkalanan şampanya kadehin kenarından döküldü. "Bu sıkıcı balolarda sarhoş olmaya bayılan sen değil miydin?" Boştaki elinin bir parmağıyla göğsümü dürttü. "Sonra benimle dans etmek için yalvarıyordun. Sonra da bazen elbisemin bağcıklarını çözüyordun."

Muzip sırıtışı karşısında kıkırdadım. "Bunu neden yaptığımı biliyorsun."

"Evet ama bilmediğim şey," dedi masumca, "o zamandan beri bunu neden yapmadığın."

"Sen..." Başımı hayretle iki yana salladım. "Benimle flört mü ediyorsun Gray?"

Daha önce hiç duymadığım ama tekrar duymak için yalvaracağım bir şekilde kıkırdadı. "Sadece sesli düşünüyorum."

Şimdi başımı ona doğru eğme sırası bendeydi. "O zaman başka ne düşündüğünü işitmek isterim."

Haylazca bir sırıtışla bana, "Neden benimle içmiyorsun?" diye karşılık verdi.

"Birinin sana göz kulak olması gerek."

Bir adım daha yaklaştı. "Benim bir nişanlım var."

"Ve yine de..." Topukluları yüzünün önünde salladım. "Ayakkabılarını taşıyan benim. Fakat beni endişelendiren bundan sonra üzerinden neyi çıkaracağın."

Pae yüksek sesle güldü. Dişleri kırmızı dudaklarının fonunda parlaktı ve ben o gülüşün dizginlenemez ışığını incelemekten başka bir şey yapamadım. "Neden, yardım etmene izin vermeyeceğim için mi?"

Omuz silktim. Gözlerim tıklım tıklım odada gezindi. "Çünkü paylaşmayı sevmiyorum."

Bu, onu bir an için duraksatmış gibiydi. En azından şampanyadan yavaşça bir yudum alacak kadar. Sonra omuz silkmeme aynı şekilde karşılık verirken gözleri parıldayan yüzüğe takıldı. "Alışmak için bolca vaktin olacak."

Sarhoş bile değildim fakat sözleri ayıltıcıydı. İçime işleyen o sözlerle yaptığı hatırlatma yüzüme bir tokat gibi indi. Çünkü onu kardeşimle olan evliliğinin gölgesinde sonsuza dek, gizlice paylaşıyor olacaktım. Sadece bu düşünce bile unuttuğu ayakkabılarını bırakıp kadehi elinden kapmama neden oldu. Hızlı bir hareketle ondan çaldığım sıvıyı dikip dilimde kalan tatlılığının tadını çıkardım.

Ağzından bir kahkaha dökülürken kaşları kalktı. "Bana göz kulak olmak konusunda fikrini mi değiştirdin?"

Hizmetçiye el sallayıp tepsisinden iki kadeh daha şampanya aldım. "Sarhoşken de gözüm üzerinde olacak tatlım. İşte sorun da tam olarak bu."

Uzattığım kadehi alırken bana alaycı bir bakış attı. "Peki bu neden sorun olsun ki?"

Ona doğru eğilip, "Mesafemizi korumamız gerekiyor, unuttun mu?" diye mırıldandım. "Ben bunu ayıkken yapmakta bile yeterince zorlanıyorum."

Bana bakışındaki bir şey düşünmeyi şimdiden zorlaştırmıştı. Paedyn'in bu hâli boğazıma bıçak dayamaktan çekinmeyen hâlinden bile daha tehlikeliydi sanki. Alkol cesaretlendiriyor, ayık düşüncelerini kusması için dudaklarını gevşetiyordu. İşin aslı, bana bu kadar arsızca asılan bir Paedyn'e karşı koyabileceğimden emin değildim.

Hatta beni biraz geriyor bile olabilirdi. Bu duyguya alışık değildim.

"Öyleyse..." Parmaklarını kadehimin dibine yapıştırıp içkiyi ağzıma doğru kaldırırken sözler ağzından uzayarak çıkıyordu. Kadehi dudaklarının üzerinde devirirken bile gözlerimizi birbirimizden hiç ayırmadık. Kendi şampanyasını bana verip, "Hadi şu kendini kontrol etme yeteneğini sınayalım İnfazcı," diye mırıldandı.

Bir iç çekip kadehinden bolca içtim. "Tanıştığımız günden beri yaptığın şey bu değil mi?"

Cık cık etti. "Güzel sözleriniz beni büyüleyemeyecek Prens."

Ağzımın köşesi hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunun için biraz geç değil mi?"

"Ukala pislik," diye fısıldadı.

"Güzel Pae."

Ona uzun bir süre hayranlıkla baktım. Umutsuzca o odada sadece ikimizin olmasını dileyerek. Bizi izleyenlerin olmamasını, uymamız gereken kurallar olmamasını dileyerek. O da aynı şeyi düşünüyor gibiydi çünkü kadehi bir hışımla elimden kapıp kalan şampanyayı bitiriverdi.

Kıpkırmızı bir yüzle, "Dans etmek istiyorum," dedi.

Ellerimi koyu renkli pantolonumun ceplerine soktum. "Peki, fakat bunu benden doğru dürüst istemen gerekecek."

"Seninle dans etmek istediğimi de nereden çıkardın?"

"Aslında istememen için bir neden düşünemiyorum."

Sırıtışı daha da keskin bir hâl alırken bana sırtını dönüp, "Jax!" diye seslendi.

Odanın öbür ucundaki uzun, ince figür ismini işitmesiyle döndü. Gözleri el sallayan Paedyn'le buluşunca yüzünde bir sırıtış belirdi. Aceleyle geldi. Uzun adımları onu kalabalığın arasından hızla taşıdı.

"Selam Paedyn!" Bunu sesini titreten gerginliğini gizlemeye yetecek bir neşeyle söylemişti.

"Merhaba Jax." Pae ona gülümsediğinde Jax'in boğazının gergin bir şekilde titrediğini fark ettim. "Seni özledim."

"Ge-gerçekten mi?"

"Elbette." Pae elini uzattı. "Şimdi, dans edelim."

Jax'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Paedyn ise boş kadehini avucumun içine sokuşturdu. Sonra küçük kardeşimi dans pistine çekerken omzunun üzerinden bana kibirli bir bakış attı. Çıplak sırtına bakıp başımı iki yana sallarken arkasında dalgalanan gümüş elbisesini ve peşinden gelen Jax'i izledim.

Çok geçmeden ikisinin dans girişimi karşısında kıkır kıkır gülmeye başladım. Bir dizi adımı tökezlemeden, güç bela başardılar ve Pae gülmekten düzgün adım atmayı deneyecek fırsat bulamıyordu bile. Bunun yerine şarkıya uygun koreografiye boş vermiş gibi görünüyor, canı ne isterse onu yapıyordu.

Topuklu ayakkabılarını alıp sütuna yaslandığım yere döndüm ve odanın içinde dönmelerini izledim. Onlar ışıl ışıl gülümserken kahkahaları odanın kargaşasını yarıp kulaklarıma kadar ulaştı. Bu aklıma eskileri getirdi, o zamanlar biz...

"Hep böyle gülerdik."

Kitt sütunun etrafından dolanırken omzu omzuma sürtündü. Başımı iki yana sallayarak ona baktım. "Zihnimi okudun."

Sesi yorgun çıkıyordu. "Bu balolardan keyif aldığım zamanları özlüyorum."

"Ben de öyle." Dans pistine baktım. "En azından birileri iyi vakit geçiriyor."

Kitt içkisinden bir yudum aldı. Gözleri Paedyn'in dönen bedenini takip ediyordu. "O... çok mutlu görünüyor."

"Eh," dedim iç çekerek, "yarım düzine kadeh şampanya insana bunu yapar."

Kitt homurtuyla güldü. "Yani bu gece rolleri değiştiniz mi?"

"Öyle görünüyor." Gülümsedim. "Fakat kesinlikle benden iyi bir iş çıkarıyor. Ben olsam şimdiye daha sert bir içki şişesi aşırıp düşe kalka odama çekiliyor olurdum."

"Ben de peşinden gelirdim," diye ekledi Kitt, "çünkü benimle birlikte azap çekmediğin hiçbir baloya katlanamam."

Başımı iki yana sallayıp zemine bakarak gülümsedim. "Eski güzel günler, ha?"

"Ah, evet." Kitt bir nefes verdi. "Keşke şu anda en büyük derdimiz bu balolar olsaydı."

Sonraki sözlerimi beni söylemeye neyin zorladığından emin değildim. Sözcüklerin tadı bile buruktu. "Keşke o zamanlarda da en büyük derdim balolar olsaydı. Fakat ben babamız tarafından kesilip biçilmekle meşguldüm."

Hayretle açılan gözlerinin yüzümde gezindiğini hissedebiliyordum. "Kai, ben... sana bu konuda ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Senin için olduğu kişi, sana çektirdikleri, bunlar... benim tanıdığım adamdan çok farklıydı."

Söylediklerimden hemen pişmanlık duyarak suçluluk duygusuyla ona sarıldım. Bir nefes alıp gözlerinin içine baktım. Babamın gözlerine. "Bunu sadece sana ondan çok daha iyi olabileceğini hatırlatmak için söylüyorum. Şimdiden ondan iyi olduğunu."

Gözleri tam olarak okuyamadığım bir duyguyla parladı. "Daha iyi olmak istiyorum. Kahretsin, büyük bir lider olmak istiyorum."

"Olacaksın da." Elimi omzuna götürüp onu hafifçe sarstım. "Sonuna kadar yanındayım."

Sesi bana diktiği bakışları kadar ciddi bir mırıltıydı. "Sen ve ben, kardeşim."

"Sen ve ben," diye tekrar ettim.

Sonra bir şeyi paylaştık. Bir gülümsemeyi. Bir anlık anlayışı. Bir zamanlar gergin olan bir bağın onarılışını.

Buraya varmak çok fazla keder ve öfkeye mal olmuştu ama kardeşimin bana geri döndüğünü söylemekten gurur duyuyordum. Benim

tanıdığım ve sevdiğim Kitt'ti bu. Hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim arkadaşım.

Sevdiğim kadınla evlenecek olan adam.

Bu düşünceyi bir kenara ittim. "Bu, bir balo için fazla iç karartıcı bir konu. Eğlenmeye çalışmalıyız."

Kitt başıyla dans pistine işaret etti. "Bence ikisi ikimize yetecek kadar eğleniyorlar."

Gerçekten de öyleydi. Jax ve Paedyn durmadan dönerek pistte göze batmaya devam ediyordu. "Üç dans mı oldu? Eğer daha fazla dans ederlerse saraylılar küçük kardeşimizin nişanlını çalmaya çalıştığını düşünmeye başlayabilir."

"Ah, endişelendikleri kardeşin o olduğundan şüpheliyim," dedi Kitt sakince.

İşte yine başlıyoruz.

Bu hassas konuya vereceğim yanıtı prova etmiştim. Boğazımı temizleyip aramızdaki havayı dolduranın yalnızca o yumuşak, önceden pratik ettiğim sözcükler olmasını sağladım. "İkinizin yoluna çıkmak istemiyorum."

Gerçek buydu. Onların arasını açmak gibi bir arzum asla yoktu. Fakat ben buydum ve bu yüzden onu sevmekten vazgeçmeyecektim.

Kitt kıkırdadı. Çıkardığı ses beni biraz tedirgin etmişti. "Araya giren sen değilsin."

Sözleri üzerine düşünmeye fırsatım olmadı. Konuyu daha fazla tartışmaktan kaçınarak hemen konuşmaya devam etti. Korkak bir yanım bunun için minnettardı. "Andy gösteriden keyif alıyor gibi."

Kalabalığı tarayıp Andy'nin tanıdık şarap rengi saçlarını bedenler denizinin arasında buldum. Vücudunun kahkahalarla titrediğini buradan görebiliyordum. Bir elini ağzına bastırmış, ötekiniyse sevimli dans partnerinin etrafına dolamıştı.

Gözlerim hızla kalabalığın üzerinde gezinip leylak rengi saçlara takıldı. Blair'e yaslanan kişi Paedyn'in arkadaşı olduğunu bildiğim uzun boylu kızıldı. "Blair'in burada olması riskliydi, biliyorsun. Müstakbel kraliçe neredeyse tüm sarayın önünde onun kafasını koparacaktı."

Bu sözler Kitt'in bir içki almasına neden oldu. "Ah, biliyorum. Fakat ikisini bir şekilde duruma alıştırmam gerekiyor." Yumruk yaptığı eline hızla öksürdü. "Onları sonsuza dek ayrı tutamam. Ayrıca kraliçemin bu şatodaki insanlara saldırmasına kesinlikle izin veremem."

Kraliçem.

Sözcüğü söyleme şekli beni germişti. Bu da tam olarak aradığı tepkiydi. Belli belirsiz irkilmenin dışında, yüzüme ifadesiz bir maske yerleştirip gözlerimi ileriye çevirdim. "Evet, izin veremezsin." Yüzümü ona dönüp sesimi alçaltarak, "Fakat kraliçen hakkında bildiğim bir şey varsa, o da her zaman bir yolunu bulacağıdır," dedim. "Hayatta kalmanın ya da öldürmenin yolunu. Kimsenin Paedyn'in gazabından kurtulabileceğinden emin değilim." Gözlerim dans eden çifte çevrildi. İmparatorluk Muhafızı'nın kollarındaki leylak rengi saçlı kıza.

Kitt başını salladı. "Bundan şüphem yok. Onu benden daha iyi tanıyorsun. Bir zamanlar beni tanıdığından daha iyi."

"Seni her hayatta tanırdım kardeşim." Sözlerim aceleye gelmişti. Önüne geçip diğer yarımı tepeden tırnağa süzdüm. "Diğer herkesten daha fazla. Buna inan."

Gülümsedi. Yavaş, ferah bir hareketti. Eliyle kolumu kavrarken başını eğip yeşil gözlerinde parlayan duyguyu gizledi. "Ben de seni.

Bir nefes verdim. Vücudumdaki gerginliğin azaldığını hissettim. Bu, benim tanıdığım kardeşimdi; bu, onunla aramda olduğunu bildiğim bağdı. O bağı kaybetmeye dayanamazdım.

"Bunlar onun ayakkabıları mı?"

Kitt'in gözlerini takip ettiğimde kıvrık parmaklarımdan sarkan topukluları gördüm. Yüzümden aşağı indirdiğim elim gülüşümü boğdu. "Onları yaklaşık iki kadeh şampanya önce çıkardı."

Kral'ın gözleri omzumun üzerinde gezindi. "İyi insan sözünün üstüne gelirmiş."

Yavaşça dans pistine doğru döndüm ve işte oradaydı. Pembe yanaklarının arasında göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bize doğru yürüyordu. Ona sahip olma umudunun lanetleniyle nefesim kesildi. Bu güzel bir yıkım, yıkıcı bir bağlılıktı. O kız kalbimi ellerinde tutuyordu. O kalbi parmaklarının arasında ezebilirdi ve ben yine de dokunuşu için ona minnettar kalırdım.

Ve onun ayakkabılarını tutuyordum.

23. BÖLÜM

Paedyn

Kanım kaynıyordu.

Aynı anda hem hafif hem de ağırdım. Tenimin altına yayılan sıcaklık hipnotize ediciydi. Kendimi hiç o kadar kayıtsız; hayatı, kuralları, umutları ve başarısızlıkları o kadar umursamaz hissetmemiştim...

Aklım neredeydi? Başım dönüyordu. Öyle rahatsız edici bir şekilde değil. Fakat düşünceleri rutin olarak kafamdan atacak kadar hızlı.

Geri kalan kısmımın o anda hesaplamak istemediğim bir süredir dönmekte oluşu da cabasıydı. Gözlerini bana diken saraylıların arasında dans ettikten –ya da buna benzer bir şey yaptıktan– sonra nihayet kendimi Jax'in uzun bacaklarından ayırdım.

Çünkü gözümü aynı derecede eğlenceli bir şeye dikmiştim.

Benim iki oğlan mermer taşın yanında göze çarpan siyah takım elbiseleriyle mermer bir sütuna yaslanıyordu...

Ve ben başka bir şeye odaklanamıyordum çünkü, *kahretsin*, çok yakışıklı görünüyorlardı. Elimden geldiğince düz bir çizgide onlara doğru yürürken gülümsememin yüzüme gitgide daha fazla yayıldığını hissedebiliyordum. Azer kardeşler çok hoş bir çiftti. Hayatımın geri kalanını onlarla geçirecektim. Biriyle evlenip diğerine âşık olarak.

Bu kasvetli düşünce sayısız şampanya kadehinin önleyeceğini umduğum birçok düşünceden biriydi. Fakat diğerleri gibi, bu düşünce de gelip geçici oldu. Blair'in kafasını koparma dürtüsü gibi. Şimdilik.

Birdenbire Kral ve İnfazcı'sının önünde durdum. Kitt ve Kai. Nişanlım ve ne yazık ki nişanlı olmadığım.

Bana dilim gevşeyip kurumuş gibi geliyordu ve ayakkabılarım hangi cehennemdeydi? Tüm bunları görmezden gelerek, "Siz ikiniz neden eğlenmiyorsunuz?" diye sordum.

Cevap veren Kai oldu. Sesi o anda kesinlikle reddedemeyeceğim bir şekilde baştan çıkarıcıydı. "Bizim de mi Jax'le dans etmemiz gerekiyor?"

Kitt kıkırdarken, ben gevşekçe gülümseyerek kazan gibi olmuş başımı yana eğdim. Sözlerime böyle gülmesini istiyordum. Benimle vakit geçirmek istemesini istiyordum. Ya da bunun gibi bir şeyler. "Hayır, eminim bunu zaten yapmışsındır. Bu yüzden seni dansa kaldırmaya geldim."

Eh, bu ilginç bir fikirdi. Ağzımdan bundan sonra çıkacak sözcüklerden korkmaya başlamıştım. Ne söylersem söyleyeyim kendim bile hayret ediyordum.

Kai başını iki yana salladı. "Ben de bu gece beni daha fazla şaşırtamayacağını düşünmüştüm."

İnfazcı'nın bakışları benimkilerle buluştuğunda Kral sinir bozucu soğukkanlılığına geri döndü. Evet, yeniden arkadaş olmamızı çok isterdim. Kısa ve öz konuştu. "Beni mi? Yoksa Kai'ı mı?"

Sanırım kulaklarıma gelen kendi kıkırdamamdı. "Evet."

Ve böylece ikisini de kollarından yakaladım. Onları dans pistine doğru sürüklerken ısrarlı itirazlarını anlamaya çalışmadım. İnsan denizi bizim için iki yana ayrılıyordu. Manzara, saraylıları komşularına dönüp dedikodu yapacak kadar eğlendirmişti.

Dans alanının ortasında durunca ikisine doğru döndüm. "Geleceğin kraliçesi olarak yeni bir gelenek başlatıyorum."

Bu sözleri bağırarak söylemiş olabilirdim. Eyvah!

Kai burnunun kemerini iki parmağı arasında sıktı, gülmemek için kendini tutuyordu. "Vebalar adına, umarım yarın bunu hatırlarsın."

"Şışt, bir kararname çıkarıyorum," diye çıkıştım ona.

Kitt gülümsemiş olabilirdi. "Dinliyoruz Paedyn."

Adımı söylemesi hoşuma gitmişti. Bu bana ilerleme gibi geliyordu.

Boğazımı temizleyip çevremizdeki şaşkın bakışları görmezden geldim ve...

Hım. Bunun için daha uzun boylu olmalıydım sanki. Gücümü falan ortaya koymak için. Peki gerçekten ihtiyacım olduğunda topuklu ayakkabılarım hangi cehennemdeydi?

"Şimdi," dedim, omurgamı dikleştirerek, "üçümüzün bir arada dans edeceğimizi ilan ediyorum. Bir olarak."

Onlara tartışma fırsatı bile vermedim. Tam da bir kraliçeye yaraşır şekilde!

İkisine birer kolumu doladım ve enerjik müzik eşliğinde sallanmaya başladım. İşte istediğim eğlence buydu. Bu, bizi bir araya getirecekti. Kral'ı benimle arkadaş olmaya zorlamanın daha iyi bir yolu olabilir miydi?

Güldüm, güldüm ve Vebalar adına, ömrüm boyunca hiç bu kadar çok gülmüş müydüm acaba? Bahse girecek olsam hayır derdim. Hiç o kadar gülmemiştim. Sanırım oğlanların ayaklarının benimle birlikte hareket etmesini sağlayan da buydu.

Aralarında tek bir bakış geçti. Benim duyamadığım bir dilde iletişim kurmalarını sağlayan, asla kopmayacak –ne kadar kasvetli bir düşünce olsa da belki sadece benim koparabileceğim– kardeşlik bağıydı bu. Vardıkları sessiz sonuç açıkça benim yararımaydı. Acıma duygusundan değil, hayır, şefkatten kaynaklanıyordu. Kai'ın bana, Kitt'in de Kai'a şefkatinden.

Çok geçmeden kolları sırtıma dolandı ve birbirlerine sarıldılar. Eğreti çemberimizin içinde nasıl istersek öyle adım atarak dönüyorduk. Çekiştiriliyor, döndürülüyordum ve her geçen dakika daha da yüksek sesle gülüyordum. Benimle birlikte gülüyorlardı. Belki de bana gülüyorlardı fakat umurumda değildi bu. Uğruna haysiyetimi feda etmeye istekli olduğum bir mutluluktu bu.

Çemberimizden ayrılıp istediğimiz gibi dans etmeye başladık. Aralarında dönüyor, koldan kola geçiyordum. Yanımızda dans etmeye

başlayan, bizi örnek alan insan kümelerini fark etmiyordum bile. Vücut kümeleri kendi aralarında dönüyor ve dans ediyor, bu gayriresmîliğe gülüyorlardı.

Bana kalırsa o salonun gördüğü en eğlenceli şeydi bu.

Ayak parmaklarımın ucunda sallanırken iki kolumu Kral'ın ve İnfazcı'sının omuzlarına atıp etrafımızdaki odaya gülümseyerek baktım. Kaosun içinde müthiş bir güzellik vardı ve...

Biri beni havaya kaldırdı.

Kollar belime dolanıp ayaklarımı yerden kaldırınca ciyakladım. Artık beni havaya kaldıran iki oğlandan bir karış daha uzundum. O fevri kararımı ilan ederken olmak istediğim boydaydım.

Soluma baktım. Kitt... Sarı saçlarının üzerinde dengesiz duran bir taç, şaşırtıcı derecede yayvan bir gülümseme ve ihanet ettiğim değil, uzun zaman önce arkadaş olduğum çocuğun tavrı. O an, ona baktığımda umut görüyordum. Yeşeren bir arkadaşlık.

Sağıma baktım. Kai... Siyah saçları alnının üzerinde kıvrılmış, gözleri ışıl ışıl ve sessizce lanet okuduğum gamzeler. Fakat hepsinden öte, aşk. Bakışlarına, dokunuşuna, sadece bana ait olduğunu bildiğim o gülümsemenin kıvrımlarına kadar uzanan aşk.

Oda etrafımda dönüyordu ama ben ona odaklanıyordum. Ona tutunuyordum.

Dansımızdan çok sonra ve bir sonraki hayata kadar.

Gece hayal meyal geçip gitti.

Gülümsemekten ağzım acıyordu. Ayaklarım dans etmekten ağrıyordu.

Fakat o anda ayaklarımın üzerinde durmuyordum.

Hayır.

Güçlü kolların arasında, geniş bir göğse yaslanmış, yakışıklı bir yüze gülümsüyordum.

Ona öyle bakmayı kesmemi söyledi bana.

Sesim çok uzaklardan gelir gibiydi. "Nasıl bakıyormuşum sana?"

Ona tutamayacağım bir söz vermişim gibi baktığımı söyledi.

Bu kafamı karıştırdı. Ya da belki de karıştırmadı. Belki de çok mantıklıydı.

"Sana bir sır vermek istiyorum ama bundan korkuyorum."

Benim yerime söylemeyi teklif etti.

Başımı salladım. Parmaklarına dolanmış, dizlerimin altındaki elden sarkan şeyi fark ettim.

"Ayakkabılarımı bulmuşsun!"

İki kelimelik sırrı fısıldadı.

"Benim için ayakkabılarımı bulmuşsun."

Mırıldanılan bir başka bağlılık beyanı.

Gözlerim yaşardı. "...benim için ayakkabılarımı bulmuşsun."

Beni sevdiğini söyledi. Tekrar tekrar.

Yüzümü bir yastıkla kapatıp ışıktan sakındım.

İnleyerek yan dönmemle neredeyse kayıp yatağımın kenarından düşecektim. Bir gözümü açmaya cesaret ettiğimde başım zonkladı ve hemen pişman oldum. Güneş ışığı çoktan odama dolmuş, sıcaklığıyla yatağımı yıkıyor, ışınlar sanki yanağımı okşamak istiyordu.

Yatak örtülerini ağrıyan başımın üzerine çekip memnuniyetle dış dünyadan saklandım. Fakat dış dünya dile geldi.

"Ben öğlene kalkarsın demiştim ama Kai öğlenden iki saat sonra kalkacağından emindi," dedi tanıdık ses. "Haklı çıktı. Sanırım onu dinlemeliydim. O, seni çok daha iyi tanıyor."

"Ben olsam onu bu kadar övmezdim," diye homurdandım çarşafların altından. "Hemen havalara girer."

Cesaretimi toplayıp kendimi gömdüğüm kaleyi yavaşça sıyırdım ve acı veren ışıkta gözlerimi kıstım. Odadakinin kim olduğunu sadece sesinden anlamıştım. Yine de bu, yeşil gözlerini ve darmadağın sarı saçlarını gördüğümde yaşadığım şoku azaltmadı.

O benim odamdaydı. Daha da şaşırtıcı olanı, beni görmeye gelmişti. Dün geceyi pek hatırlamasam da bir şeyleri doğru yapmış olmalıydım. Artık tek yapmam gereken bu ilerlemeyi mahvetmemekti.

Ben yatakta belimi doğrultup otururken Kitt, "Şampanya sabahları o kadar eğlenceli olmuyor," dedi.

Ağırlaşmış gözlerim yatağımın yanında oturduğu yere çevrildi. Kral beni yakından izliyordu ve tek yapabildiğim cılız bir sesle, "Başım çatlıyor," demek oldu.

"İşte bunu bekliyordum," dedi yavaşça. "Bu yüzden senin için Gail'e bu karışımı hazırlattım."

Yatağımın başucundaki masadan bir bardak alıp içindeki bulanık sıvıyı çalkaladı. Nazik jesti karşısında hayrete düşmüş gibi görünmemek için elimden geleni yaptım. Fakat göğsümde kabaran umuda aldırış etmemek güçtü. Nihayet, "Korkunç görünüyor," diye mırıldandım. "Ne ki bu?"

Gülümsemesi endişe vericiydi. "Bilmemen en iyisi. Fakat içince kendini daha iyi hissedeceksin. Güven bana."

Sıvıyı inceledikten sonra ona şüpheci bir bakış attım. Başını eğip içmem için ısrar etti. Fakat bardağı dudaklarıma götürüp, zonklayan başımı geriye yatırdığım an pişman oldum. Tadı sadece iğrenç olarak tanımlanabilirdi ve bir an içindeki tanecikli dokuyu tükürmeyi düşündüm.

"Hayır, hemen pes etme." Kitt'in dudağının köşesi yukarı kıvrıldı ve tek başına bu, devam etmemi sağladı.

Berbat sıvının geri kalanını aceleyle yudumladım ve öksürerek bardağı eline tutuşturdum. "Bu..." Fiziksel bir ürpertiyle titredim. "...korkunçtu."

"Gail'in akşamdan kalmalar için ilacı zayıflara göre değildir." Gözlerinde dalgın bir bakış belirdi. "Kai ve ben yıllar boyunca birçok kez buna katlanmak zorunda kaldık."

Sonra bana bir bardak su uzattı. Ağzımdaki berbat tadı yok edeceği umuduyla suyu hevesle içtim. Kral beni dikkatle izliyor, yanıma oturuşundaki rahatlıkla unvanından çok uzak görünüyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Bir yanıta karar vermeden önce durumumu değerlendirdim: "Aslında daha iyi. Teşekkür ederim. Ben..." Kendimi sinir bozucu derecede gergin hissettim. "Gelip beni göreceğini düşünmemiştim."

Kitt, "Birinin senin burada hâlâ hayatta olduğundan emin olması gerekiyordu," demekle yetindi.

"Gelip hâlime bakmayı düşündüğüne sevindim."

Uzun bir duraklama oldu. Bunun doğru olduğunu düşünmemiş

gibiydi. Sonra hemen konuyu değiştirdi. "Bugün saray maiyetine bir sonraki Sınav'ını duyuracağım."

Doğruldum. "Şimdiden mi?"

Kitt başını salladı. "Yardımseverliğini sınamak cesaretini sınamaktan daha uzun sürecek, bu yüzden seni daha erken başlatacağım."

"Önümüzdeki birkaç gün içinde yeni bir Sınav'da olacağım."

Sözcükler sağır edici olsa da onları zar zor fısıldamıştım. Tanıdık bir panik duygusu soğukkanlılığımı yiyip bitiriyordu. İlk Sınav'ı tamamlamış olabilirdim ama bunu başarmam, diğerinden canlı çıkacağımı garanti etmiyordu ve tüm hayatım boyunca olduğu gibi korkuyordum.

"En azından epey dinlenmişsin," dedi Kitt.

Duvara yasladığım başım ağrımaya devam etti. "Dün gece odama kaçta döndüm?"

"Neredeyse sabahın beşinde," dedi Kitt. "Kai seni buraya kadar taşıdı."

Sözleri karşısında neredeyse irkildim. Hiçbir ima sezilmiyordu ve bu neredeyse durumu daha da kötüleştiriyordu. Kai'dan bahsetmek her zaman dayanılmaz derecede garip olmuştu ve olmaya da devam edecekti. Bu yüzden bundan kaçınmaya çalıştım. "Veba adına, ne kadar içtim?"

"Pek bir şey hatırlamayacak kadar sanırım?"

Bir nefes verdim. "Evet, dünden hatırladıklarım çok bulanık. Balodan bazı ayrıntılar hatırlıyorum." Ona bir bakış atıp, "Neden içmeye başladığımı kesinlikle hatırlıyorum mesela," diye ekledim.

Blair gözümün önüne geldi ve bu, o anda bile beni öfkelendirmeyi başardı.

"Onun orada olması canını sıktığı için üzgünüm," dedi Kitt. Fakat sesinden bu konuda çok da üzgün olduğu sezilmiyordu. "Fakat onun etrafta olmasına alışmanı istiyorum. Onu öylece ortadan kaldıramam."

"Ah, ben kaldırabilirim." Yüzümde en ufak bir gülümseme belirtisi yoktu. "İzin ver. Lütfen."

"Bunun mümkün olmadığını biliyorsun Paedyn." Bir elini ensesinde gezdirdi. "Fakat onun varlığına rağmen eğleniyor gibiydin. Hatta saray maiyetinin bile iyi vakit geçirmesini sağlamayı başardın ki bu hiç de kolay bir iş değil."

"Evet, dans," dedim yavaşça. "Ayaklarım ağrıyor."

"Ayakkabılarını çabucak attığını duydum." Başıyla, yatağımın yanına üstünkörü bırakılmış topuklu ayakkabılara işaret etti.

Ayakkabılara bakmamla bir anı yüzeye çıkmak için mücadele etti. Fakat ben daha hatırlamaya fırsat bulamadan Kitt ayağa kalktı. "Bir kararname daha ilan ettin. Çok etkileyici."

Güldüm. "Benimle dalga geçme."

Bu sözlerim, Kitt boğazını temizleyip ayağa kalkmadan önce neredeyse ondan bir gülümseme çalacaktı. "Seni hazırlaması için Ellie'yi göndereceğim. Katılmam gereken bir toplantı var." Yatağın başucundaki komodine işaret ederek dikkatimi orada duran ve güneş ışığında buğulanan şeye çekti. Zihnim öyle bulanıktı ki kâseyi fark etmemiştim. "Kai bundan biraz isteyebileceğini söyledi. Dediğim gibi, seni iyi tanıdığı için onun sözüne güvendim."

Meyvelerle süslenmiş yulaf lapasına elimde olmadan gülümsedim. Kai'ın nefret ettiği meyveler. Yaban mersini, dumanı tüten yulafın arasında duruyor ve bana söğüdün altındaki o uzun geceyi hatırlatıyordu. Gözlerimi Kitt'in gözlerine çevirip, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Bana bunu getirdiğin için."

Bana bakarak başını hızlıca salladı. Sonra mürekkep lekeli yumruğuna öksürdü. "İki saatin var. Taht odasında görüşürüz."

Kapıdan çıkarken yerini hemen Ellie'ye bıraktı. Yulaf lapasını kaşıklamaya başladım. Ellie odayı hazırlarken beni uzaktan gözlüyordu. Lokmaların arasında, "Ne oldu Ellie?" diye sordum.

Hemen, "Hiçbir şey," diye yanıt verdi. "Sadece kendini daha iyi hissetmene sevindim. Dün gece Prens Kai seni bıraktığında kendinde değildin."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Evet, övünülecek bir hâlim yoktu."

"Burada seninle kalmakta ısrar etti." Utangaç bir ifadeyle bana baktı. "Senin uyuduğundan emin olana kadar o sandalyede oturacağını söyledi."

Yutkundum. "Peki oturdu mu?"

"Evet." Ellie'nin sesi alçaktı. "Epey oturdu."

Kısa bir süre sonra sessizliğe gömüldük ve bizi bekleyen işe odak-

landık. Beni daha da ayıltan serin bir banyodan sonra Ellie rekor bir sürede şık görünmemi sağladı. Pudralı yüzümün etrafına düşen birkaç tel dışında nemli saçlarımın yarısını tokayla toplamıştı.

Sonra perdenin arkasında zarif, yeşil bir elbise giydim. Sarkık kolları ve yüksek yakası yaralarımı örtüyor, ileride giyeceğim elbiselere dair Ellie'ye koştuğum şartlara uyuyordu. Topuklu ayakkabılarımı giyerken, ayakkabılara bakıp bir kez daha o zihnimde belirip kaybolan anıya kapıldım.

Ben daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan Ellie beni kapıdan dışarı itti. Koridorda sabit bir hız tutturup, orada sıralanmış, yüzlerinde duygu emaresi olmayan çok sayıda İmparatorluk Muhafızı'nın yanından geçtim. Onlar bana bakarken ben de onlara baktım.

Çok geçmeden kolumu Kitt'in koluna doladım ve büyük kapıların açılmasını izledim. Ona baktığımda başını yavaşça salladı. Ardından taht odasına adım attık.

Dün gece beni izleyen gözler şimdi de beni izliyordu. Her iki yanımızdaki insan kalabalığının arasından, öne bakarak yürüdük. Kürsüye ulaştığımızda Kitt beni yukarı çıkardı ve aynı anda saraylılara doğru döndük. Parmakları benimkilere uzandı. İkimiz yalnızken sergilediği tereddütten eser yoktu. Fakat bu tavrı gösteri amaçlıydı; gerçek hislerini yansıtmıyordu.

Kitt sakin bir tonda, "Sarayın hanımefendileri ve beyefendileri, bugün Paedyn Gray'in ikinci Sınav'ı şerefine toplanmış bulunuyoruz," diye seslendi. "Sizin ve Ilya'nın geri kalanının bildiği gibi, kendisi Mareena Azer'in kayıp tacını başarıyla geri aldı. Cesaretini kanıtladıktan sonra şimdi de yardımseverliğini kanıtlayacak."

"Üç vasfın ikincisi olan yardımseverlik," diye devam etti Kitt, "kendimizi komşu şehirlerden soyutlamamız nedeniyle geçmişte bizim için zor olduysa da, sınırlarımız artık açık olduğundan krallıklara barış elimizi uzatmalıyız. Bu da Ilya'daki değişimi anlatan bir mektuptan daha fazlasını gerektirecek. Harekete geçmemiz gerekecek."

Gözlerim kalabalığın üzerinde gezindi ve tanımadığım yüzler arasında Calum'u buldum. Kitt'in sözleri karşısında hafifçe gülümseyerek onun ağzından çıkan her kelimeden memnun olduğunu belli ediyordu. Yanında eski evimdeki Direniş toplantılarından beri görmediğim

bir kız dikiliyordu. Saçları babasınınkiyle aynı sarı, gözleri neredeyse onunki kadar maviydi.

Mira.

Beni kendisine bakarken yakaladığında Mira gülümsemek bir yana dursun, başıyla beni selamlamadı bile. Bu, pek de şaşırtıcı değil. Pek yakın değildik ve yakın olsaydık bile bana gülümseyeceğinden emin değildim.

Kitt'in bana bir bakış atmasıyla dikkatimi yeniden Kral'a verdim. Özür dilemeye benzeyen, anlık bir bakıştı bu. "Bu nedenle," dedi Kitt, "Paedyn, Izram şehriyle dost olmak ve aramızdaki ticaretin önünü açmak için Shallows Denizi boyunca seyahat edecek."

Ağzımdan çıkan şaşkın ses kalabalığın alkışları arasında boğuldu.

Tabii ki alkışlayacaklardı. Yıllardır kimse o tehlikeli suları aşamamıştı. Amansız denizi sınamaya cüret edersem ben de geri dönemeyebilirdim.

Bu yüzden tezahürat ediyorlardı.

"Paedyn, Izram'ı açılan sınırlarımızdan haberdar edecek ve barış görüşmeleri yapacak..."

Kitt konuşmasına devam etse de ben tek kelimesini işitmiyordum.

Hayır, gözlerim Kai'ın gergin vücudunda gezinip gözlerine çevrildi.

Yüz hatları korkuyla gerilmişti ve gözlerimle buluşmaya cesaret ettiğinde ondan başka birine bakmanın ne kadar gereksiz olduğunu düşündüm. O buz gibi gözler vücudumda geziniyor; bana bir dokunuştan daha ağır, bir kelimeden daha anlamlı geliyordu. Onun duyduğu huşudan keyif alıyordum. Ta ki gözleri kardeşinin parmaklarına doladığım parmaklara çevrilene kadar.

Kai'ın çenesinde bir kas seğirdi. Taktığı umursamazlık maskesinin altından sızan öfkeyi görebiliyordum.

Bu yüzden başını çevirdi. Arkasını döndü. Büyük adımlarla taht odasından çıktı.

Ve onun desteğinin yokluğunda sürüklenmeye başladığımı hissettim.

24. BÖLÜM

Kai

Ypranmış halıyı arşınlıyor, o masanın arkasında oturan babamken yaptığımın aynısını yapıyordum.

Kitt boğazını seslice temizleyip sandalyesinde geriye yaslandı. Gerginliği hisseden Easel öne çıkarak, "Başka seçenek yok," dedi. "Saraylıların istediği bu."

"Bu bir ölüm fermanı," dedim. "Bu yüzden bunu yapmasını istiyorlar. Yardımseverliğini kanıtlaması için değil, bunu yapmaya çalışırken ölmesi için."

Daha sonra Calum söze girse de zahmet edip Zihin Okuyan'a bakmadım. "Paedyn'in bunu yapabileceğine inancım tam. Ayrıca Izram'a seyahat etmesi, insanları o tacı bulmasından bile çok etkileyecektir."

Yılgınlığımı gizleyemeyerek başımı iki yana salladım. Rol yapmanın da o lanet Sınavların da canı cehennemeydi. Kitt şimdiden Paedyn'e olan bağlılığımın onun İnfazcı'sı olmamdan çok daha derinlere uzandığından şüpheleniyordu. "Tüm bunlar ne için? Lanet olası birkaç gül göndermek için mi?"

Easel derin bir nefes aldı. "Izram kumlu toprakları nedeniyle gül yetiştirmekte zorlanıyor. Ayrıca..."

"Güller hastalıkları tedavi etmede kullanılıyor."

Bu, çalışma odasına girip şöminenin yanına oturduğundan beri ağzından çıkan ilk sözlerdi. Paedyn'in sesini duyunca dönüp ona baktım ve o mavi gözlerin çoktan bana sabitlendiğini gördüm.

"Bir zamanlar ben de bir Şifacı'nın kızıydım," diye ekledi. "Çiçeğin faydalarını ve ne kadar talep gördüğünü biliyorum."

Kitt onun sözlerini başını sallayarak onayladı. "Bu hediye Izram için faydalı olacaktır. Onlarla ticareti kestiğimiz için fiziki bir barış teklifi yerine geçecektir. Kraliçe Zailah açılan sınırlarımızdan henüz haberdar değil, bu yüzden Ilya'yı müttefik olarak yeniden tanıtan Paedyn olacak."

Öfkeyle, "Peki ya Shallows?" diye sordum. "İçinde gizlenen şeyler?" Birden avuçlarımı masaya dayayıp öne doğru eğilerek, "Kitt, Jax'in ailesinin o denizde bir gemi kazasında öldüğünü biliyorsun. Birileri en son o zaman Shallows'u alenen aşmaya çalışmıştı," dedim.

"Biliyorum." Kitt'in sesi aniden sertleşti. "Elbette Jax'in ailesine ne olduğunu hatırlıyorum. Fakat zaman değişti. Gemiler gelişti. Teleler ve Hidrolar da gemide olacak. Ek önlemler alındı." Duraksadı. "Paedyn güvende olacak."

Easel'ın uzun, nane rengi saçları Kitt'in masasının yanında belirdi. "Shallows'da gizlendiği söylenen şeylere gelince... Bu efsanelerin doğru olup olmadığını bilmemizin bir yolu yok. Fakat içini ferah tut, gemide silahlar ve çok sayıda Seçkin olacak."

Bu sözler nihayet Paedyn'i oturduğu yerden kaldırdı. Kaşları kuşkuyla çatılmıştı. "Ne efsanesi?"

Sarayın sözcüsüne işaret ettim. "Onu bu yolculuğa gönderen sensin, neden ona sen anlatmıyorsun?"

Easel biraz tereddütle de olsa kabul etti. "Söylentiye göre... Veba hayvanları bile değiştirmiş olabilir. Eskisinden daha büyük, daha hızlı, daha güçlü gelişmiş yaratıklara dair söylentiler var. Bu yüzden pek çok kişi Shallows'da yaşayan bir yaratık olduğuna inanıyor."

Sözcünün sözlerini, "Denize ait bir yaratık," diye noktalayıp dikkatimi tekrar Paedyn'e çevirdim.

Sözlerim onu ani bir farkındalıkla vurmuş gibiydi. Gözleri halıya sabitlenirken başı hafifçe iki yana sallandı. "Yarasalar..."

"Ne?" Calum soruyu dudaklarımdan çalarak sordu.

Pae dalgınca, "Yarasalar," diye tekrarladı. "O mahzenin üstünde-

ki mağarada devasa yarasalar vardı. Onlarda doğal olmayan bir şeyler olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum." Gözleri Calum'un gözlerini buldu. "Sence onlar..."

"Genetik mutasyona mı uğramışlardı?" Calum derin bir nefes alıp bronzlaşmış kollarını arkasında kavuşturdu. "Bu kesinlikle mümkün. Âlimler bizzat kanıtlar topladılar. Fakat bu konuda alenen konuşmuyorlar. Yine de o deniz yaratığının bir masaldan fazlası olduğu anlamına da gelmiyor bu."

"Loot sokaklarında öğrenme fırsatı bulamadığım bir şey daha." Paedyn bir kahkaha attı. Sesi keskindi. "Ben gerçekten Sıradan'ım. Hayvanlarla kıyaslandığında bile."

Calum'un yüzünün hafifçe sertleştiğini fark ettim. Muhtemelen Paedyn kendisi hakkında o buruk sözleri söylediği için. "Bu yolculuğa hazır mısın Paedyn?"

Paedyn ciddi bir tonda, "Başka seçeneğim olduğunu bilmiyordum," dedi. "Fakat halkın benden istediği buysa..."

Easel onun sözleri karşısında ciddiyetle başını salladı.

Paedyn sözünü, "...o zaman bunu yapacağım," diyerek tamamladı.

"Ben de onunla gidiyorum."

Sesimde en ufak bir tereddüt belirtisi yoktu. Bu bir talep değildi, üzerinde pazarlık etmeyeceğim bir uzlaşmaydı. Daha da kötüsü, onun için duyduğum endişenin sözcüklerime sızması umurumda değildi. Gerekirse onu denizin dibine kadar takip edecektim.

"Kai, ciddi olamazsın..." diye söze girdi Kitt. Sesinden ihanete uğradığını düşündüğü seziliyordu.

"Ben sadece senin İnfazcı'n değilim," dedim. "Artık Paedyn'in de İnfazcı'sıyım. Eğer babamın bana öğrettiği bir şey varsa, o da kralımın ve kraliçemin tehlikeyle karşı karşıya gelmesine asla izin vermemekti."

Paedyn'in şaşkın bakışının üzerimde dolaştığını hissedebiliyordum. Fakat gözlerimi Kitt'ten ayırmaya cesaret edemedim. Kitt beni Calum'un sessizliği doldurmaya ihtiyaç duymasına yetecek kadar uzunca süre süzdü. "Kral'ın burada İnfazcı'sına ihtiyacı olmasının yanı sıra..."

Calum'un sözünü keserek Kitt'e seslendim. "Sence o mürettebat Sıradan kraliçelerine ne yapar?" Sesimi alçaltarak yeniden söze girdim. "Gemi açık sulara ulaşır ulaşmaz onu denize atmaya çalışırlarsa hiç şaşır-

mam. Beklenmedik bir kaza deyip geçerler." Başımı iki yana salladım. "Fakat ben orada olursam bunu yapamazlar. Kimse ona dokunmaya cesaret edemez. Eğer bu kadar önemli olmasaydın, kardeşim, onunla birlikte o gemide olacağını biliyorum. Fakat seni kaybetme riskini göze alamayız. Bu yüzden beni riske at."

"Mürettebatın uslu durmasını sağlayacağım," diye meydan okudu Kitt.

Alçak sesle, "Tehditler, onu denize atmalarını ve müstakbel kraliçenin Izram'da nasıl kaçtığına dair bir masalla geri dönmelerini engellemeyecek," diye itiraz ettim.

"Kitt." Paedyn birden yanıma geldi. Avuçlarını ahşap masaya yasladı. "Keşke benimle gelen sen olsaydın."

Sözcükler bana tahmin ettiğimden daha fazla acı vermişti. Bunun bir başka rol yapma anı olduğunu bilsem de çoktan ona verdiğim kalbimde bir sızı hissettim.

Paedyn sözlerini kararlı bir tonda sürdürdü. "Fakat senin yönetmen gereken bir krallığın var. Benim buraya geri dönmemi istiyorsan biraz korumaya ihtiyacım olacak."

Kitt uzun bir süre onu süzdükten sonra nihayet gözlerini kaçırdı. "Pekâlâ," dedi kısık sesle. "Kai seninle gelecek."

Sözlerinden duyduğum ani ferahlamayı hissettirmeden başımı sertçe salladım. "Sana geri dönmesini sağlayacağım."

"Bunu yapacağından eminim."

"Ne zaman yola çıkacağız?" Pae hafif gerginliği hissederek araya girdi.

Cevap veren Easel oldu. "Yarından sonraki gün. Erkenden."

"Doğru kararı verdin Kitt." Yutkundum. "Müstakbel eşin için."

Tüm benliğim bu sözlerden tiksinse de söylemiştim. Kitt bunun bana ne kadar acı verdiğini fark etmiş gibiydi. Fakat o da bana ayak uydurup kapıya doğru yavaşça başını salladı. "İkiniz eşyalarınızı hazırlamalısınız."

Huzurundan çekilmem için çok da incelikli bir bahane olmasa da şaşırdığımı söyleyemezdim. Bu yüzden Kitt'in ipucunu alıp odadan ayrıldım. Kavisli merdivene ulaştığımda odama giden tanıdık rotayı takip ederek basamakları ikişer ikişer çıktım.

Adımlarımı eşitti ve ölüme yelken açıyor olabilecek biri için bir hayli umutluydum. Fakat boğulmaya yabancı değildim ben. Onun okyanus gözlerine baktığım günden beri boğuluyordum.

Derimin altında bir güç kımıldandı ve her adımda daha da güçlendi. Tanıdık geliyordu; çocukluğumuzdan beri olduğu gibi sert.

Daha köşeyi dönmeden beni orada kimin beklediğini biliyordum.

Leylak rengi, örgülü saçları sade bluzundan aşağı iniyordu. Blair'i alışılmış ölümcül görüntüsüyle görmemek sarsıcıydı. Fakat işte burada dikiliyordu; yüzü her zamanki koyu makyajından arınmıştı ve kıyafetleri şaşırtıcı derecede sadeydi.

Selamı niyetine, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Kara kaşlarından birini kaldırdı. "Kapımın önünde ne mi yapıyorum?"

Gülümsemem keskindi. "Neden kapının arkasında değilsin?"

"Ah, şimdi anladım!" Bunu biraz da küçümsemeyle söylemişti. "Bunu soruyorsun çünkü görünüşe göre artık kendi odamdan dışarı adım atmama izin verilmiyor." Dudaklarında hafif bir somurtma belirdi. "Müstakbel kraliçemizin beni öldürmeye çalışırken kendine zarar vermesine izin veremeyiz."

Elimi yüzümde gezdirdim. Bu konuşma beni şimdiden yormuştu. "Burada ne arıyorsun Blair? Lenny'nin sana ihtiyacın olan her şeyi getirdiğini sanıyordum."

"Ne yazık ki her şeyi değil." İç çekti. "İlla ki öğrenmen gerekiyorsa, bıçaklarımı biliyordum. Bilirsin işte, penceremden küçük çocuklara fırlatmak için." Gözlerini devirdi. "Ya da hoşlandığımı düşündüğün diğer sapkın hobiler için."

"Sadece..." Kapıya yavaş bir hareketle işaret ettim. "İçeri gir. Lütfen."

"Hım." Bakışları üzerimde gezindi. "Görünüşe göre Kenar Mahalleli sana biraz görgü öğretmiş. Ne kadar ironik."

Onu uyarmak için, "Yapma Blair," dedim.

"Peki hayatının geri kalanında onu Kitt'le mi paylaşacaksın? Yoksa sokaklardan başka bir Sıradan mı bulacaksın?"

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz öfkem serbest kaldı.

Sadece zihnimi ve ödünç aldığım Tele gücünü kullanarak onu duvara fırlattım. Ağzından bir hayret nidası çıktı ve bedeni zihinsel kavrayışımın altında hafifçe gerildi. Hiçbir Seçkin, kendi gücünün kendisine karşı kullanılmasından hazzetmezdi. Fakat o anda onun duyguları çok da umurumda değildi.

Duvara mıhlanan bedenine doğru attığım her adım yavaş ve he-

saplıydı. Bana attığı bakış donuktu. Görünüşe göre mevcut durumu onu endişelendirmiyordu. Fakat tepesinde dikildiğimde, başını kaldırıp gözlerini buz gibi bakışımla buluşturmak için mücadele etti.

"Onun hakkında bir daha böyle konuşursan," diye mırıldandım yavaşça, "o odada kilitli kalıp benden uzakta olmak için yalvarırsın."

Tehdidimi takip eden saniyeler içinde bakışlarında bir şey yavaş yavaş yumuşadı. Bu beni endişelendirmişti. Hayretle, "Kahretsin," diye fısıldadı. Bana bakarken kirpikleri titredi. Hem şaşkın hem de keyifli görünüyordu. "Sen ona âşıksın."

Aniden geri adım atıp onu ve zihnimde sıkıca tuttuğum gücü serbest bıraktım. Duvarın dibine yığıldı. Artık gevşemiş uzuvlarını hareket ettirmekte özgürdü. Yaptığı ilk şey ise bana bakıp hayretle başını iki yana sallamak oldu. "Aranızda bir şeyler olduğunu hep biliyordum ama..." Gülüşü bir nebze deliceydi. "Ona sırılsıklam âşıksın."

Gözlerim zeminde gezinirken göğsüm her nefeste kabarıyordu. Söyleyecek yeterince inandırıcı bir yalan bile bulamıyordum. Mecbur kalsam bunu inkâr edebileceğimden bile emin değildim. Bu yüzden orada açık bir yara gibi durup keşfettiği zayıflığı incelemesine izin verdim.

Blair bana doğru tek, yavaş bir adım attı. Gözlerim nihayet onun açıklama bekleyen gözleriyle buluştuğunda başını bana acır gibi iki yana salladı. Dudaklarına, çocukluğumuzdan beri onda gördüğüm keskin gülümsemeye benzer bir gülümseme yerleşti. "Ah, boku yemişsin..."

"Prens Kai!"

Başımı kaldırdığımda, salonun ortasında iki elinde birer tabak yemekle duran bir İmparatorluk Muhafızı gördüm. Kızıl saçlarını hemen tanıdığım Lenny'nin gözlerinin İnfazcı ile koruması gereken kız arasında gidip gelişini izledim. Boğazını temizleyip aceleyle, "Merhaba efendim, sizi görmek harika," dedi. "Şey, Blair, tatlım, senin *odada* olman gerekiyor. Dışarıda aylak aylak dolaşmamalısın, değil mi?"

Blair gözlerini devirdi. Sonra da sahte tatlı sözlerle onunla alay etmeye başladı. "Lenny, benim tek bir düşünceyle ikiye bölebileceğim küçük zencefilli çöreğim, Kai ben odaya girip bilediğim bıçaklarımı pencereden, aşağıdan geçenlere fırlatmaya fırsat bulamadan beni gördü." Sonra bana dönüp alaycı bir şekilde gülümsedi. "Kai bu oyunu çok sever. Aksini söylese de inanma."

Lenny gergince gülerek Blair'i kapıya doğru itti. "Oldukça iyi bir mizah anlayışı var. Yanında bir saniyen sıkıcı geçmez!"

"Ah, hadi ama," diye homurdandı Blair. "Benden hoşlanıyormuş gibi yapma; bu sadece beni..."

Lenny gülümseyerek kapıyı tekmeleyip Blair'i odaya kapattı. Blair'in kapının ardında boğulan sesi cümlesini, "...benden hoşlanmaman için daha çok çabalamaya zorlar," diye tamamladı.

Koridorda yalnız kalınca Lenny'yle uzun bir süre bakıştık. İç çekip, "Onu gözden uzak tut, tamam mı?" diye mırıldandım. "Bu koridordan geçen Paedyn olabilirdi ve hepimiz, onun ne yapacağını biliyoruz."

Lenny başıyla onay verdi. "Evet, efendim." Sonra kapıya yorgun bir bakış atarak bana yaklaştı. "Yine de sonsuza kadar kilitli kalamaz. Bu doğru olmaz."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Biliyorum. Fakat Paedyn'in zamana ihtiyacı var."

Arkamı dönüp bir kez daha koridorda ilerlemeye başlamadan önce yaptığım tek açıklama bu oldu. "Sana onunla iyi şanslar."

Sessiz yanıtı ben bir köşeden daha dönerken aramızda büyüyen boşlukta yitip gitti.

25. BÖLÜM

Paedyn

Saçlarımın uçlarından sular damlıyor, ben bir parmağımı sıcak küvette gezdirirken damlalar omuzlarıma düşüyordu.

Tüm bu lüksün tadını çıkarıyor, mis gibi kokan sabunu tenime sürtüyordum. Başımı porselen küvetin kenarına yaslayıp gözlerimi kapattım ve yaşadığım bu son sakin ana odaklandım. Çünkü yarın açılacağım sular bu kadar huzurlu ve sakin olmayacaktı. Bilinmezlik ve kontrol edilemezlik, en az ilham verdiği kadar korkutuyordu da beni.

Eşyalarımı ve sessizce cesaretimi topladığım uzun bir günün ardından, ertesi günün bende uyandırdığı büyük korkuyla alaca karanlığa yaklaşmıştım. Bu yüzden, gece olup da uykum kaçtığında üzüntülerimi bir küvette boğmaya karar vermiştim.

O kadar uzun süre köpüklerin altında kalmıştım ki Ellie beni merak edip yoklamaya gelmişti. Ellie'yi onsuz yatağa girebileceğime ikna etmek için birkaç deneme yapmam gerekti. Sonunda pes edip tereddütle bana iyi geceler diledikten sonra benim isteyip de yapamadığımı yapmak, dinlenebilmek için yanımdan ayrıldı.

Başımı suyun altına daldırdığımda o kadar sıcak ve rahatlatıcı bir şeyin beni ne kadar kolay yutabileceğini hatırladım. Küvet bile tüm o tevazusuyla ne denli tehlikeli olabileceğini gizliyordu. Fakat deniz, küvet kadar çekici değildi.

Havam tükeniyordu.

Yüzme bile bilmiyorum. Denize düşersem, deniz beni çabucak boğar.

Ciğerlerim sıkıştı.

Ölüm'ün pençesinden kurtulmak için mücadele edemem.

Şimdi de yanıyorlardı.

Tamamen savunmasız kalacağım.

Yüzeye çıkıp nemli havayı doyasıya ciğerlerime çektim. Suyun her dalgalanışını, tenimi her yalayışını hissederek içinde oturmak için kendime biraz daha zaman verdim. Sonra ıslak saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayıp ayağa kalktım.

Ellie'nin benim için hazırladığı ipek bornozu üzerime geçirip –yanına bıraktığı çikolata paketine gülümsedikten sonra– yatak odama geçtim. Niyetim yatağıma yüzüstü gömülmekti. Fazla uyumayı umduğumdan değil. Hayır, gerginlik ve can sıkıntısının birleşiminden dolayı içimden düşüncelerimle çürümekten başka bir şey yapmak gelmiyordu.

Bu benim sallanmayan bir zeminde geçirdiğim son gecem olabilir.

Midem bulanıyordu.

Midemin tabanında iç kemirici bir endişe büyüyordu. Bu dünyadan nasıl ayrılabileceğimi şöyle bir hayal ettim. Savaşarak mı? Pişman mı? Huzur içinde mi?

Hayır, huzur hayatımda her şeyin yolunda olduğu anlamına gelirdi. Düzeltilmesi gereken yanlışlar, düzeltip bağışlanmayı hak etmemi gerektiren günahlar vardı. Yaşadığım hayattan tatmin olana kadar ölmeyi reddediyordum.

İnledim.

Ölümün yakınlığı nihayet beni yatağımdan kaldırmayı başarmıştı.

Tereddütle kapısını çaldım.

Kalbim beklentiyle, çılgınca çarptı. Normalde bunu yapacak biri değildim ve bir daha yapabileceğimden de şüpheliydim çünkü o ana kadar hiç bu kadar asap bozucu bir şekilde gerilmemiştim...

Tokmak döndü.

Ve kapı açıldığında ukala bir gülümsemeyle, dağınık siyah saçlarla ya da benimkini tatmış tanıdık dudaklarla karşılaşmak neredeyse umduğum bir şeydi.

Oysa karşımdaki her şey kararsızlığı yansıtıyordu.

Bu ağız şaşkınlıktan açılmış, daha önce hiç buluşmadığım bir ağızdı. Başının üstündeki saçlar kardeşinin saçlarının aksine sarı ve düzgündü. *O,* kardeşinin tam tersiydi.

Kapının girişinde durup şaşkın hâldeki Kitt'e yine şaşkın gözlerle baktım.

"Merhaba," dedim, sadece sessizliği doldurmak için.

Onun yanıtı da aynı derecede gergindi. "Merhaba."

"Affedersin, seni uyandırdım mı?"

"Ah, hayır." Kitt sık sık yaptığı gibi ensesini ovuşturdu. Omzunun üzerinden baktı. Orada kimseyi görmediğine biraz şaşırmış gibiydi. "Hayır, artık pek uyumuyorum."

Gözlerim lekeli ellerine kaydı. "Bir şeyler mi yazıyordun?"

"Sadece... notlar. Düşünmeme yardımcı oluyor." Boğazını temizledi. Sessizce mırıldandı. Bir an için varlığımı unuttuğunu düşündüm.

Garip davranışı karşısında gözlerim kısıldı. "Sen..."

"Bu saatte burada olmanın bir nedeni var mı?" Gözlerini kırpıştırıp içlerindeki uykuyu gidermeye çalıştı.

Aniden gelen soğukkanlı tavrı karşısında bir an için afalladım. "Doğru, evet." Hızlıca giyindikten sonra yatağımdan aldığım bir battaniyeyi havaya kaldırdım. "Belki... piknik yapabiliriz diye düşünmüştüm?" Yüzümü buruşturdum. "Emin değilim, gerçekten, ama çikolatam var."

Bakıştık. İkimiz de bunun tam olarak ne olduğunu biliyorduk: bir barış teklifi. Kitt tekrar omzunun üzerinden baktı. Bunun yazısına ara vermeye değip değmeyeceğini tartıyormuş gibi. Tam Kral'ın beni geri çevireceğine inanacağım sırada yana çekildi. "Çikolataya hayır diyemem."

Rahatlamış bir gülümsemeyle, ağır adımlarla odaya girdim. Katlanmış battaniye parmaklarımın arasından sarkarken yatak odasına o kadar da merakla bakmamaya çalıştım. Bir kral için şaşırtıcı derecede sadeydi. En azından sürdüğünü varsaydığım lüks yaşam tarzına kıyasla. Fakat karakterden yoksun da değildi. Saksı bitkileri odayı kaplıyor, her köşeyi renklendiriyor ve ulaşılabilen her şeyin etrafına dolanıyordu. Gözlerim buruşuk yatağın üzerinde gezinirken iki yanda yığılmış kitaplara takıldı. Sırtları yırtık pırtık yığınlar, odada tehlikeli olacak kadar yüksekti ve etrafları dağılmış haritalarla veya üzerlerine yazılar karalanmış belgelerle çevrelenmişti.

"Ziyarete geleceğini bilseydim ortalığı toplardım," dedi Kitt sesinde hafif bir mahcubiyetle. Ben battaniyeyi yere sererken mürekkepli bir parşömen yığınını kenara itti.

"Benim için temizlik yapmana gerek yok." Kumaşı açıp Ellie'nin bana bıraktığı şekerleme torbasını çıkardım. "Nerede yaşadığımı gördün."

"Gördüm." Sesinde pişmanlık vardı.

Serdiğim battaniyenin üzerine oturup bağdaş kurdum ve Kitt'e beni takip etmesini işaret ettim. İtaat etti. Kocam olması gereken bir adamın değil, ancak herhangi bir tanıdığın rahatlığıyla, baston yutmuş gibi sağıma oturdu. O anda orada olmamın sebebi tam da buydu. Yavaş ilerleme kaydetmemiz.

Kendi çikolatamı açmadan önce ona bir çikolata ikram ettim. "Mutfaklarda yakalama oyunu oynadığımızdan beri bunlardan yemedim."

Şekeri ağzına atan Kitt, "Yakalayan bir tek bendim," dedi. "Sen düşürüyordun."

"Pekâlâ." Sözcükleri iç çekerek söylemiştim. "Böbürlenmene gerek yok."

Gülümsedi ve *bu* ilerlemeydi. "Peki neden benimle böyle eğreti bir piknik yapmak istedin?"

"Seninle çikolata yemek için bir nedene mi ihtiyacım var?"

"Hayır," dedi yavaşça, "ama muhtemelen bir sebebin de vardır."

"Demek beni tanıyorsun," diye takıldım ona.

"Tanıdığımı sanıyordum." Ağzında bir çikolata daha kayboldu. "Bir zamanlar."

Kaşlarımı çattım. "Ben değişmedim. Hâlâ Anınma Sınavları sırasında tanıdığın kızım."

"Hayır," diye itiraz etti. "Sertleştin."

Çiğnemeyi bıraktım. İkimiz birbirimizi süzerken gözlerimiz kilitlendi. "Öyle olmak zorundayım. Sıradanların Ilya'da hayatta kalabilmelerinin tek yolu bu."

"Yakında Sıradan olmayacaksın." Kral'ın sesi gergin çıkıyordu. "Kraliyet ailesine dâhil olacaksın."

Gülüşüm Kitt'in soğuk yüzünde bir şaşkınlık ifadesi yaratacak kadar neşesizdi. "Belki de. Fakat baban gerçekte kim olduğumu asla unutmamamı sağladı."

Belki alışkanlıktan, belki öfkeden, belki de her ikisinin acımasız bir karışımından bakışlarım buruşuk gömleğinin en üst düğmesine takıldı.

Görünüşe göre tarih tekerrür etmemeyi reddediyordu. Bir kez daha, beni neredeyse öldürmüş olan adamın gözlerinden kaçıyordum. Kendime o yeşil gözlerin Edric Azer'e ait olmadığını hatırlatsam da o gözlere bakmakta zorlanıyordum. Merhum Kral ölümde bile bana işkence ediyordu.

"İşte yine başladın," diye mırıldandı Kitt.

Gözlerimi onun bana yönelttiği sorgulayan gözlerle buluşmaya zorladım. "Hım?"

"Bir zamanlar gözlerimin içine bakamazdın," dedi sertçe. "Tıpkı şimdi yaptığın gibi. Ve bahçelerde bana bunun sebebinin sana birini hatırlatmam olduğunu söylemiştin. O kişi babamdı, değil mi?"

Sorusu karşısında irkilerek arkama yaslandım. Fakat aramızdaki ilişkiyi düzeltmek istiyorsam dürüst olmalıydım. "Babanın benim babamı öldürdüğünü sanıyordum," dedim usulca. "Ve bir bakıma öldürdü de. Emri verdiği kişi Kai'dı. Babamın göğsüne kılıç saplarken gördüğüm Kai. Fakat Kral, Çanak'ın dışında benimle alay edene kadar bunu bilmiyordum."

Kitt'in sesi uyuşmuş gibi çıkıyordu. "Ve işte sen de onu o zaman öldürdün."

Kral'ın üzerime yağdırdığı her bir darbeyi anımsayarak, "Zar zor," diye mırıldandım. "Sanki o günü bekliyor gibiydi. Sanki her darbesi planlanmıştı. Şimdi her şey zihnimde bulanık ama..." Kitt'in gergin bedenine baktım. "Evet, gözlerinden, arkadaşlığından kaçındım çünkü ona çok benziyorsun."

Çikolatalar yerde unutulmuş hâlde duruyordu. Artık sessiz konuşmamızın tanıkları olmaktan öte bir işlevleri kalmamıştı. Kitt hissiz bir sesle, "Ve benimle arkadaşlık etmek istediğinde bunun nedeni o tünellere girmek için bir yol bulman gerekmesiydi."

"Hayır." Açıklamam telaşlı sözcüklerden ibaretti. "Şey, belki ilk başta. Evet, o tünellere girmenin bir yolunu bulmalıydım ama aramızdaki bundan çok daha fazlasıydı. O zamanı seninle geçirmeyi, yaptığım şey hakkında dürüst olmayı *istedim*. Fakat bir fark yaratmayı daha da çok istiyordum ve babanla ne kadar yakın olduğunuzu bildiğimden..."

"Benim de Direniş'e, Sıradanlara karşı olduğumu varsaydın," diyerek cümlemi benim yerime bitirdi. Bunun ardından kayıtsızca omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse Sıradanlara ne olduğu hiçbir zaman umurumda olmadı. Sürgün edilmeleri de edilmemeleri de benim için

fark etmezdi. Fakat babam Ilya'yı onlardan arındırmayı kafasına koymuştu ve bu onun felaketi oldu. En büyük başarısızlığı."

Parmaklarımın arasında yuvarladığım boş ambalajla oynuyordum. "Ve şimdi sen, onun en nefret ettiği şeyle evleniyorsun. Dahası onu öldüren şeyle." Bir sonraki sorumun ağzımdan çıkmasını beklerken tüm vücudum gerildi. "Ve bu senin için bir sorun değil mi?"

"Gerçekten fazla seçeneğim yok," diye mırıldandı. "Biliyor musun? Ben de sana bakabileceğimi sanmıyordum. Yaptığın şeyden sonra. Fakat babamın memnun etmeye değmeyeceğini kısa sürede anladım. Onun övgüsünü takıntı yapmaya değmeyeceğini." Çikolataları dalgınca daire şeklinde diziyordu. "Şimdi, Ilya'yı yeniden büyük bir krallık yapacak kişi ben olacağım. Kendi yöntemimle."

Başımı yavaşça salladım. "Seni hâlâ kontrol etmediğini duyduğuma sevindim."

Sözlerimin bir süre aramızda asılı kalmasına izin verdi. Parmaklarım o gergin andan yararlanarak bir çikolatayı dudaklarıma götürdü. Tadını çıkardım. Her fındıklı ısırıkta ağzıma nostaljinin tadı geliyordu. Özel günlerde Adena için çaldığım çikolataydı bu. O özel günlerden sonuncusu onun doğum günüydü. Ancak o sırada son doğum günü olacağını bilmiyorduk.

"Senin için aynı şeyi söyleyemem."

Düşüncelerimden sıyrılıp Kral'ın yumuşak zeminine geri döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Belli ki senin üzerinde kontrolü var. Babamın," diye açıkladı Kitt. "Aksi takdirde gözlerimin içine bakmakta hiçbir sakınca görmezdin."

İşte yine aynı şeyi yapıyordum. Gözlerim boğazından yukarı çıkıp yukarıdaki tanıdık bakışla çarpıştı. Huzursuzluğun mor lekeleri üzerinde ağırlaşmış gözler.

Öğrenme zamanı geldi.

Kitt tekrar ağzını açsa da ben çoktan hareketlenmiş, cesaretimi gömleğimin kıvrımlarının yanında toplamaya başlamıştım bile. Kararlılık, o yaralı parçamı gizlemek için duyduğum ani çaresizliği bastırdı. Fakat bu adam benim kocam olacaksa yakında varlığımı oluşturan her kırık parçayı görecekti.

Bu yüzden işe kalbimin üzerindeki yara izlerinden başlayabilirdim.

Karşısında gerginlikle kıpırdanıp sesimdeki titremeyi bastırdım. "O beni kontrol etmiyor. Bana musallat oluyor."

Elimi gömleğimin yakasını aşağı, aşağı, daha aşağı çekmek için kaldırdım.

Yüzü solduğunda damganın göründüğünü anladım.

"Bu..." Yutkundu. "Bu bir S harfi mi?"

Beni tanımlayan pürüzlü harfe bakmaya gerek duymadım. "Sıradanın S'si."

Kitt başını iki yana salladı. "Ben..."

Hissiz bir tonda, "Bıçağının ucunu boynumda gezdirdikten sonra," dedim, "kalbime izini bırakacağına söz verdi. Böylece o kalbi kimin kırdığını asla unutmayacaktım."

Elini kaldırdı. Kararını değiştirme fırsatı bulamadan parmaklarını yara izinin üzerinde gezdirmek istiyormuş gibi. "Bu, benim tanıdığım adam değil."

"Senin tanıdığın adam hiç var olmadı."

Gözleri o lime lime et çemberini takip etti. "Üzgünüm."

Sesim boğuk çıkıyordu. "Ben de öyle."

"Sen Arınma Sınavları sırasında tanıdığım kız değilsin," dedi usulca. "Artık değilsin."

Sözleri beni beklediğim kadar sarsmamıştı. Çünkü haklıydı. Çanak'ta Adena'yla birlikte ölen kızın yasını çoktan tutmuştum. O gün Çanak Arena'dan kırık dökük bir şey düşe kalka çıkmıştı. Ve bu beni daha güçlü kılmıştı.

"Ve sen de benim tanıdığım oğlan değilsin." Boğazım kurusa da sözcükleri dilimden kazıyarak çıkardım. "Şimdi, dönüştüğün bu kralı tanımak istiyorum."

Kitt'in sesi, sözlerinin ağırlığına rağmen hafifti. "Bulacağın şey için endişeleniyorum."

26. BÖLÜM

Paedyn

Rüzgâr saçlarımı kamçılıyor, yanaklarıma batıyordu. Alışılmadık şekilde sessiz kardeşlerin ortasında geçirdiğim boğucu fayton yolculuğundan sonra, soğuğun tuhaf, ferahlatıcı bir yanı vardı.

Denize hiç bu kadar yakın olmamıştım. Buna hiç cesaret edememiştim.

Şimdi üzerinde yelken açacaktım.

Ilya'da kalan tek yıkık dökük rıhtımın kenarında dikiliyorduk. Mürekkep karası sular, üzerinde durduğumuz her bir ahşap levhayı destekleyen uzun direklere çarpıyordu. Tuzlu havayı içime çekip sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen ufku taradım. Sürekli değişimden güç alan bu şey korkutucu derecede heyecan vericiydi.

Bununla birlikte, suyun üzerinde yüzen şey de neredeyse onun kadar nefes kesiciydi.

Gemi solumuzda yükseliyor, üzerimize meşum bir gölge düşürüyordu. Koyu renkli ahşap onlarca metre uzunluğundaydı ve bir ucu hafifçe sivriliyordu. İki büyük yelken uzun direklere sıkıca bağlanmış, rüzgârla yeniden birleşmeye hazırlanıyordu.

Gözlerim uzayıp giden ahşabın üzerinde gezindikten sonra aşağımızda kıyıya vuran dalgalara takıldı. "Su her zaman bu kadar dalgalı mıdır?" diye sordum kardeşlere bakıp.

Kai donuk bir tonda, "Hayır," diye cevap verdi.

Rahat bir nefes aldım. "Bu iyi bir şey."

"Genellikle daha kötü olur."

Ve bu sözlerin üzerine göğsüm bir kez daha sıkıştı.

Kitt İnfazcı'nın omzunu kavrayıp, "Her zamanki gibi iyimsersin kardeşim," dedi.

Dün geceki keyifsiz sohbetimize rağmen o sabah Kral'ın morali daha yüksek gibiydi. Ya da belki de onu neşelendiren Kai'dı.

"Evet," diye geçirdim içimden, "çok rahatlatıcı."

Yaklaşan ayak seslerine doğru döndük. Calum kolunun altında küçük bir kitap yığınıyla engebeli rıhtımda ilerliyordu. Sağında yüzünde gergin bir gülümseme olan saray sözcüsü vardı. Easel öne doğru bir adım atıp bizi kısaca bilgilendirdi. "Sandıklarınız tekneye yüklenip kamaralarınıza götürüldü. Mürettebat siz emir verdiğinizde yola çıkmaya hazır."

Karayı terk etme düşüncesi midemi bulandırsa da kendimi ikna etmeye çalışırcasına başımı zorla salladım. Endişemi fark eden, daha doğrusu endişeli düşüncelerimi okuyan Calum, "Paedyn'le biraz konuşabilir miyim?" diye sordu.

Kardeşler mecburen rıhtıma doğru ilerlerken sessizce sohbet ettiler. Ellerini ve arasındaki kitapları arkasında birleştiren Calum, beni yavaşça rıhtımın ucuna doğru götürdü. "İyi iş çıkarıyorsun."

İskeledeki bir taşı ayağımla ittim ve yumuşak bir ses çıkararak suya çarptığını işittim. "Bana pek de öyle gelmiyor."

"Saygı kazanılır," dedi usulca. "Çok zaman alır. Fakat bu Sınavları bitirdiğinde işler çok hızlı ilerlemeye başlayacak."

Başımı salladım. Gözlerim aşağıdaki dalgalara takıldı. "Evli olacağım."

"Kraliçe olacaksın," diye ekledi.

"Ve hâlâ bir Sıradan olacağım."

Bu sözlerim üzerine dönüp bana baktı. Sarı saçları ışıkta parlıyordu. Delici bakışlarını hissetmemle düşüncelerimden ne okuduğunu merak ettim. "Evet, her zaman öyleydin ve her zaman öyle olacaksın. Başında bir taç olsa bile."

Rıhtımın kenarında sessizce durmuş, güneşin yavaşça gökyüzüne doğru süzülürken suyun üzerinde parıldamasını izledik. Ona bakıp o huzurlu anı hafızama kazıdım. Serin havaya doğru, "Teşekkür ede-

rim," diye fısıldadım. "Her şey için. Fakat en çok da burada benimle olduğun için. Şatoda da bana destek oluyorsun." Hüzünle güldüm. "Ve içine atıldığım bu yeni hayatta."

Gülümsemesi vakurdu. "Sana olabilecek her şekilde yardım etmek için buradayım." Kitapları arkasından çıkarıp yıpranmış kapakları bana uzattı. "Bunları yolculuğun için getirdim. Zaman geçirmene yardımcı olabilirler."

Elimi uzatıp tereddütle bir parmağımı tanıdık bir bordo sırtın üzerinde gezdirdim. "Teşekkür ederim. Fakat bir şekilde kendimizi denizde bulursak kitaplarını mahvetmek istemem..."

"Endişelenmene gerek yok," diye usulca araya girdi. "Kitaplarımı mahvedeceksin diye yani. Bunlar sana ait."

Gözlerim ona çevrildi. "Ne?"

Ağır ağır konuşarak, "Baban öldüğünde ve sen ortadan kaybolduğunda," dedi, "en sevdiğin öykülerden bazılarını saklamak için aldım. Bir gün onları sana geri vermeyi ümit ediyordum."

Her sözcükle birlikte kitaplar gözlerimin önünde canlandı. Her soluk kapak uzak bir anıyı, okuma koltuğunda oturan bir adamın ve ayaklarının dibinde oturan küçük bir kızın büyüleyici görüntüsünü barındırıyordu. "Eskiden bunları bana okurdu."

"Evet." Calum dört ince kitabı nazikçe bana uzattı. "Sanırım çocukken içine birkaç not bile yazmışsın."

"O zamanlar kitaplara ekleyecek önemli bir şeyim olduğunu sanmıyorum," dedim hafifçe gülerek. Kitaplardan birini hızlıca karıştırırken iç kapağına çizilmiş küçük bir gül buldum. Altında belli belirsiz tanıdık, kıvrımlı bir el yazısıyla, "Paedyn için" yazıyordu.

Calum beni dikkatle süzdü. "Şaşıracaksın." Küçük bir gülümsemeyle, "Onları kamarana yollatacağım," diye ekledi.

Sanırım düşüncelerimdeki minnettarlığı duyabiliyordu. Fakat bu bana pek de yeterli gelmemişti. Bu yüzden söylenmemiş sözcükleri aniden ona sarılarak vurguladım. Bu onun bir an tereddüt etmesine, şaşkınlıkla gerilemesine ve sonunda duygularıma karşılık vermesine neden oldu.

Kolları omuzlarıma dolanırken son bir kez daha, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Hepimiz geminin gölgesinde durmuş, bizi tehlikeli suların ötesine taşıyacak gemiye bakıyorduk.

Kayalık kıyıda bir kalabalık oluşmuş, yüzlerce göz nefret edilen Sıradan'ı son kez görmeyi umuyordu. İmparatorluk Muhafızları rıhtıma barikat kurmuş, bize doğru ilerlemeye cüret eden herkesi durduruyordu. Fakat zaten kimsenin bir taşkınlık yaptığı yoktu. Hepsi de Shallows'un işimi görecek olmasından memnundu.

Onların gözünde ölü sayılırdım.

Kral, İnfazcı'sına bir bakış attı. "Fikrini değiştirdin mi Kai?"

"Ne yazık ki hayır," dedi Kai, iç çekerek. "Fakat beni çok da özlememeye çalış. Ben yokken koruman olarak fazladan İmparatorluk Muhafızı görevlendirdim. Böylece kendini kesinlikle yalnız hissetmeyeceksin."

"Ah, evet, bir an bile yalnız kalmamayı dört gözle bekliyorum." Kitt'in sesindeki neşe çabucak dağıldı. "Lütfen eve dön Kai. Senin de benim yüzümden ölmeni kabullenemem."

Aralarındaki konuşmaya kulak misafiri olmaktan beni kurtarabilirmiş gibi gözlerimi kaçırdım. Yine de bu beni İnfazcı'nın ciddi yanıtını işitmekten alıkoymadı. "Geri döneceğim. Ölüm benden korkuyor, unuttun mu?" Sonrasında, "Ve döndüğümde, bunu üçümüzün yapacağı bir başka dansla kutlayacağız," derken sesine o ukala pislikten bir parçanın karıştığını işitebiliyordum. "Tabii Paedyn bu sefer bilerek ayağıma basmazsa."

"Bunu hiç hatırlamıyorum," diye savunmaya geçtim. "Bilinçaltım yapmış olsa gerek."

Kitt güldü ve bu ses tümü kardeşini hedef alan sonraki sözlerine de yansıdı. "Sürekli sırtıma atlamaya çalışıyordu, hatırladın mı?"

Kai yüzüne yumruk atmamı hak edecek bir gülümsemeyle, "Sonra da başarısız denemelerinin suçunu 'dar elbiseye' atıyordu," diye ekledi. "İnan bana, hatırlıyorum. Gözlerimi her kapattığımda o an yeniden canlanıyor ve..."

"Pekâlâ, bu kadar yeter," deyip ofladım. "Seni aniden denize ittiğimde bu konuşmayı hatırla."

Kai yarım bir sırıtışla, "Deneyebilirsin Gray," dedi. "Fakat yapamadığında suçu giysinin dar yenlerine atma."

Kitt'in kahkahası neredeyse sözlerimi bastıracaktı. "Bu kadarı yeter. Şu lanet gemiye biniyorum ben."

Gözlerini altımdaki azgın sudan ziyade önüme dikerek kalasın üzerine adım attım. Arkamdan gelen insan sesleri dalgaların sesi altında boğuklaşsa da Kai'ın sesi denizin gürültüsünde bile aradan sıyrıldı. "Ben yokken kendine iyi bak. Biraz dinlen. Bana söz ver."

"Söz veriyorum," diye karşılık verdi Kitt sessizce. "Sana Paedyn'e de aynısını yaptırmanı söylerdim ama bunu yapacağını zaten biliyorum."

Geminin güvertesine adımımı atarken kalp atışlarım hızlandı. Ancak birkaç saniye sonra ahşabın çizmelerinin altında inlediğini işittiğim İnfazcı peşimden geldi. Tırabzandan aşağı eğildiğimde gözleri aşağıdaki rıhtımdan beni bulan Kitt'in sessizce, sadece dudaklarını oynatarak, "İyi şanslar," dediğini gördüm.

"Kai!"

Haykırış havada çınlayıp rüzgârla taşındı. Kai arkasına dönüp, rıhtımın diğer ucunda bir duvar gibi uzanan İmparatorluk Muhafızlarına göz gezdirdi. Orada biri, muhafızların arasından geçmeye çalışıyordu.

"Kai! Bekle!"

Kai beklemedi. Bunun yerine o tanıdık sese doğru adım atıp, sırık gibi çocuğa ulaşmak için İmparatorluk Muhafızlarını iki yana iterek ilerledi.

O mesafeden bile Jax'in gözlerinden akan yaşları görebiliyordum. Kardeşinin önünde nefes nefese duruyordu. Ağzını açtığında, boğazından kopan boğuk hıçkırık nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Gitme," diye yalvardı Kai'a. "Lütfen gitme. Seni bir daha göremeyebilirim..."

Bir hıçkırık sözlerini yarıda kesti ve aynı anda Kai kollarını çocuğa dolayıp ona sıkıca sarıldı. İşitemediğim bir şeyler söyledi. Muhtemelen teselli amaçlı sözler.

Jax, Kai'ın gömleğinin arkasını avuçlarken gözlerini sıkıca kapattı. "Annemle babam bir daha geri dönmediler," dediğini işittim. Sesi çatallanmıştı.

Bir parçam o sesle, Jax'in sesini dolduran kederle paramparça oldu. Jax çok genç yaşta çok şey kaybetmişti ve şimdi yasını tuttuğu bir sonraki kişi olmaması için Kai'a yalvarışını izliyordum.

Burnunu çeken Jax adamların onu ağabeyinden uzaklaştırmasına direnmedi. Kai çocuğun saçlarını belki de son kez okşamadan önce onunla bir kez daha, sessizce konuştu. Sonra yavaşça, ciddiyetle dönüp gemiye doğru yürüdü.

Omuzları gergin, ağır bir sessizliği üzerinde taşıyan Kai gemide bana katıldı.

Ben bir şekilde gülümsemeyi başarırken İnfazcı bekleyen müret-tebata başıyla işaret verdi. İşareti almalarının hemen ardından bir kargaşadır koptu. Erkekler ve kadınlar geminin etrafında koşuşturmaya başladılar. Aniden haykırılmaya başlanan emirler herkesi tamamlaması gereken farklı bir görevle harekete geçirdi.

Kai elini belime hafifçe yaslayıp beni geminin baş tarafına götürdü ve orada yelkenlerin tepemizde açılmasını izledik. Sadece onca kumaşı görmek bile Adena'nın manzarayı hayretle izlemesine yetebilirdi. Ve ben bu düşünceye sarıldım. Gülümseyen Adena'ya.

Gözlerim dümendeki iri adama çevrildi. Eli, devasa dümeni süsleyen çok sayıda koldan birini kavramıştı. Şapkası, kıyafeti ve bağırarak verdiği komutlardan adamın önümüzdeki yolculukta kaptanımız olacağını anladım. Denizde olmak onu yıpratmış gibiydi. Bu bile tek başına içimi rahatlatıyordu. Belki de her şeye rağmen hayatta kalmak için bir şansımız vardı.

Kalın halatlar geminin her köşesinden sarkıyor, üzerimizde yükselen direklerden sallanıyordu. Böylesine iyi yapılanmış bu kargaşaya hayranlıkla baktım. Gemiyi suyun üzerinde süzülmeye ikna etmek için her bir mürettebat üyesine ve onların önemsiz görünen görevlerine ihtiyaç vardı.

Elbette gemideki Boralar da geminin hızlı ilerlemesine yardımcı oluyorlardı. Teleler halatları ve gemiye ait donanımı sadece zihin güçleriyle tutarken Boralar yelkenlere soğuk hava gönderiyordu. Bakışlarım denizi daha uysal bir hâle getirmeye çalışan her bir kişinin üzerinde gezindi. Küpeştelerin üzerinden eğilip geniş gövdeye çarpan dalgaları ehlileştirmeye çalışan Hidrolara kadar herkese baktım.

Gemi hareket etmeye başlayınca dikkatim yavaş yavaş bizden uzaklaşmaya başlayan rıhtıma çevrildi. Rüzgârın beni karadan uzaklaştırdığı her saniye, ahşap parmaklıkları daha sıkı kavrayan eklemlerim ağardı.

Kai yanımdan, "Sana bir şey olmayacak Pae," diye mırıldandı.

"Tabii," dedim dalgınca. "Biliyorum.

"Bu yüzden mi eline kıymıklar batırıyorsun?"

Bakışlarımı uzaklaşan rıhtımdan çekip parmaklıkları kavrayan elime baktım. "Sadece... gerginim."

Dirsekten aşağısını küpeşteye yasladı. "Benim yanımdayken genellikle öylesin. Bu yüzden canını yakmana gerek yok tatlım."

Alaycı bir ifadeyle yüzümü ona çevirdim. "Yolculuk yüzünden gerginim seni gıcık."

"Daha denize açılalı yirmi dakika bile olmadı ve şimdiden bana yeni bir lakap buldun."

"Eminim önümüzdeki günlerde aklıma daha pek çok şey gelecektir."

Gözleri üzerimde gezindi ve bu hissin ne kadar hoşuma gittiğini anımsadım. Nihayet alçak sesle, "Seni özledim," diye mırıldandı.

Göğsümde bir şeyler kıpırdandı ve bu, sadece onun yanındayken hissettiğimi fark ettiği o gerginlik olabilirdi. "Bir yere gitmedim ki."

Başını iki yana salladı. "Yine de yokluğunu hissettim." Suya baktı. Gri gözleri önümüzde uzanan denizi yansıtıyordu. "Sanırım bu hayatın geri kalanında çekeceğim ceza bu."

Doğru sözcükleri bulmaya çalıştım ve bulduğumda, onları söyleyecek gücü bulmak için mücadele ettim. Fakat bir figürün yaklaşmasıyla içinde bulunduğumuz o an darmadağın oldu.

Kaptan Kai'a elini uzatıp onunla sertçe tokalaştı. "Saygıdeğer İnfazcı. Sizinle birlikte yelken açmak benim için bir onur." Bana döndüğünde, selamlaması o kadar coşkulu değildi.

Başını sallayıp yumuşak bir tonda, "Leydim," dedi.

İri ellerini birbirine vurduğunda neredeyse olduğum yerde sıçrayacaktım. "Ben Kaptan Torri, bu güzellik de..." Yanımdaki küpeşteye eliyle vurdu. "...Reckoning."

Kalın parmağını bize doğru salladığında şapkasının altındaki uzun, kahverengi saçları dalgalandı. "Bu lanet sulardan uzak durmamız için çıkarılan o lanet kararname yüzünden neredeyse on yıldır denize açılmadım." Siyah gözlerini bana dikti. "Kullandığım dil için özür dilerim hanımefendi. Fakat bana sorarsanız bu yolculuğun zamanı çoktan gelmişti. Shallows'u geri almalıyız." Tırabzanı okşadı. "Ve bu, bizim hesaplaşmamız."*

"Elbette." Ses tonum Kai'ın dudaklarının seğirmesine neden oldu. "Neredeyse on yıldır denize açılmadığınız konusu da nedir?"

"Şey," diye kekeledi Torri, "Shallows'a açılmak kanunen yasaktı.

* Geminin ismi "Reckoning" (hesaplaşma) üzerinden yapılan bir kelime oyunu –çn.

Bu yüzden bu denizi bir süredir ilk kez aşacağım. Fakat sizi temin ederim ki..." Gürleyen bir sesle, "...mürettebatım ve ben bu zorlu mücadeleye hazırız," diye ekledi.

Kai Kaptan'a başıyla selam verdi. "İstekliliğinizi çok takdir ediyoruz. Artık Ilya'da denizci bulmak kolay değil."

Bu hatırlatma midemin altüst olmasına neden oldu. Ilya'nın Shallows'la ilgili deneyimi sınırlı olduğu kadar endişe vericiydi ve sayısız gemi enkazı bunun kanıtıydı. Neredeyse on yıldır, aklı başında hiç kimse bu denizde yelken açmamıştı ve bu da bu mürettebatın son derece hamladığı anlamına geliyordu.

Hayatta kalma umutlarım epey azalmıştı.

Kaptan göğsünü kabartıp neredeyse bağırarak, "Beni bu sulardan kaçarken göremezsiniz efendim," dedi. "Yaratıklar bile beni uzak tutamaz." Yıpranmış yanağını boydan boya kesen ince bir yara izine işaret etti. "O şeytanlar denediler de!"

Güldü. Düğmeli ceketinin altında göbeği titredi. Kai kibarlık edip adamla birlikte gülmeyi başarırken benim boğazımdan rahatsız edici bir ses çıktı. Torri kendini toplamak için bir süre bekledikten sonra hırıltılı bir öksürükle konuşmasını sürdürdü. "Şimdi sizi Reckoning'le tanıştıralım, olur mu?"

Kaptan'ın beni irkilten ve ne dediğini anlamakta güçlük çektiğim haykırışı üzerine bir adam aceleyle onun yanına geldi. "Bu," dedi Torri umursamazca, "ikinci kaptanım Leon. Size odalarınızı ve gemiyi gezdirecek."

Leon başını bir kez salladı. Koyu teni başına bağladığı bandananın altında terden parlıyordu. Üzerindeki bol, beyaz bluz rüzgârı kendi başına bir yelken gibi yakalıyor, kumaş üzerinde bayrak gibi dalgalanıyordu. Sıcak, kahverengi gözler bana çevrildi ve ilk defa bir bakışta nefret görmedim. Daha ziyade meraklı bir bakıştı bu.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa," diye ekledi Kaptan, "Leon'u çağırın yeter. Ben bu lanet geminin kıyıya ulaşmasını sağlamakla meşgul olacağım." Dişlerini gösteren bir sırıtışla uzaklaşırken kendi sözlerine epey bir güldü. "Leon size güzel leydimizi gezdirecek. Fakat fazla rahatlamayın. Altı gün içinde Izram'da demirleyeceğiz. Umarım."

Bir kahkaha daha atarak dümene doğru ilerledi. Ceketi arkasında dalgalanıyordu. Leon'un bir el işaretiyle kendisini takip etmemiz için verdiği komuta uymadan önce Kai'a baktım. Bizi geminin kıç tarafına, arka-

daki güvertenin altındaki bir çift ahşap kapının bulunduğu yere götürdü. Telaşlı mürettebat üyeleri önümdeki İnfazcı'dan kaçınmak için çaba sarf etseler de yürürken onlara çarpmamak için özen göstermem gerekti.

Yan yana iki ahşap merdiven, Torri'nin dümenin başında durduğu ve muhtemelen seyrüsefercisi olan adamla sohbet ettiği yukarıdaki güverteye çıkıyordu. Gözlerim tekrar önümüzde duran kapılara çevrildi. Leon'u izledim. İterek açtığı kapıların ardında dar bir koridor belirdi. Koridorun sonundaki özellikle büyük bir kapıya işaret etti. "Kaptan'ın kamarası. Bir akşam sizi yemeğe davet ederse orayı görme şansınız olacak." Sesi pes, tonu o anda başka bir şey yapıyor olmayı tercih edeceğini düşündürecek şekilde heyecansızdı. Sola dönüp bir çift kapıyı açarak, "Bunlar da sizin odalarınız," dedi.

Odalardan birinden içeri baktım. İçinde büyük bir kısmını kaplayan küçük bir yatak vardı. Ağzına kadar dolu sandığım, geminin her sallanışında gıcırdayan dar bir şifonyerin üzerinde duruyordu. Küçük bir lomboz sisli ışığın içeri süzülmesine ve altındaki karyolayı örtmesine izin veriyordu. Ve orada, küçük bir komodinin üzerinde, Calum'un benim için getirdiği bir yığın kitap duruyordu.

Leon bizi tekrar yürütmeye başlamadan önce kamarayı incelemek için fazla zamanım olmadı. Bizi hareketli güverteye geri götürürken, ahşap zeminden büyük bir ızgarayı kaldırmasıyla yakıcı güneş ışığı altında gözlerimi kırpıştırdım. Geminin altına inen dik merdivenlerden aşağı yürümeden önce, "Burası kargo girişi," dedi.

Kai bana güven verici bir bakış atıp aşağıdaki loş odaya benden önce indi. Basamakları yarılamıştım ki gemi sağa sola yalpaladı ve parmaklarımı yanımdaki sallantılı korkuluklara dolamak zorunda kaldım. Ben daha zemine ulaşmadan Leon tekrar söze girmişti. "Burası rıhtım güvertesi. Diğer adıyla silah güvertesi." Vurgulamak için, odanın içinde masumca sıralanmış birkaç topa işaret etti. "Burası aynı zamanda mürettebatın uyuduğu yer."

Meşum topların arasına gelişigüzel asılmış düzinelerce hamağa baktım. Kendime engel olamadan ağzımdan, "Hepsi mi?" sorusu çıkıverdi. "Bu tek odada mı yatıyorlar?"

Leon, "Evet, hanımefendi," diye cevap verdi. "Sadece yüksek rütbeli subaylara kamara verilir. Mürettebatın geri kalanı burada yaşar ve uyur."

Bu düşünce karşısında yutkundum. Sallanan her bir hamağı gör-

mek bile midemi bulandırmışı. Fakat ikinci kaptan sağa işaret ederek gözlerimi asılı kumaşlardan uzaklaştırdı. "Silah limanı şu tarafta, rom ve su kasalarıyla birlikte." Diğer yöne doğru döndü. "*Bazı subayların* kamaraları ve revir de şurada."

Leon ayaklarımızın altındaki güverteye işaret etti. Orada bir başka ızgara vardı. "Geminin depoları, kargo ambarı, yedek yelkenler, teçhizat ve gül sandığınız. Ah, bir de kuzine." Şaşkın bakışlarım üzerine Leon ekledi: "Yani mutfak. Gitmenize asla gerek olmayacak her şey aşağıda."

Bu sözlerin ardından omzunun üzerinden, "Hepsi bu kadar," deyip merdivenlerden çıkmaya başladı. "Öyle uzun bir tur sayılmaz." Ana güverteye ulaştığımızda bir kez daha kendimi aniden bastıran aydınlıkta gözlerimi kırpıştırırken buldum. "Odalarınıza gitmekte ya da ana güvertede kalmakta özgürsünüz. Geminin ön tarafında..." Sivri pruvaya işaret etti. "...ayakyolunu ya da basitçe ifade etmek gerekirse ihtiyaç giderecek yeri bulacaksınız." Bana bir bakış atarak ekledi: "Siz ve gemideki diğer kadınlar için tuvaletlerden birine biraz mahremiyet kattık."

Cılız bir gülümsemeyle, "Çok ince düşünmüşsünüz," dedim.

Başını salladı. Sözlerine devam etmeden önce bir nebze mahcup göründü. "Yemekleriniz kamaralarınıza getirilecek. Nerede yiyeceğiniz size kalmış." Düşünüp taşınan Leon başka önemli bir şey bulamamış gibi görünüyordu. Turu güven teskin eden sözlerle bitirdi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa beni bulun. Acil bir durumda ise benim sizi bulacağımdan şüpheniz olmasın."

Ben bahsettiğinin ne tür bir acil durum olabileceğini sorgulayamadan ikinci kaptan uzaklaştı. Şüphelerim tek bir cümleye dönüştü: "Bu yolculuktan sağ çıkma ihtimalimiz nedir?"

Kai bir elini rüzgârda savrulan saçlarında gezdirdi. "Sen söyle Küçük Psişik."

Gözlerimi devirdim. "Karayı bile göremeden kendimizi denizde bulabileceğimizi seziyorum."

Gülümsedi ve birden buz gibi su bana iyi bir fikir gibi gelmeye başladı. "O zaman ikimiz için de yüzerim."

27. BÖLÜM

Kai

Gemi altımda sallanıyor, bedenimi tam olarak uyku denemeyecek sessiz bir yere çekiyordu.

Ellerimi başımın altında birleştirerek karyolada uzanmış, lombozumun ötesindeki dalgaların boğuk seslerini dinliyordum. Bugün deniz nazikti. Belki de sadece bizi sahte bir emniyet duygusunun tuzağına çekmek için. Su kaypaktır, insanoğlu ise onu ehlileştirebileceğini düşünecek kadar aptal.

Güneş küçük penceremin ötesinde batıyor, kamarayı turuncuya boyuyordu. Ne yapacağımı bilemez hâlde tepemdeki tavan kirişlerine boş boş baktım. Bir görevde hiç bu kadar işe yaramaz olmamıştım. Bir başkası bu işlevsizliği rahatlatıcı bulabilirdi fakat ben huzursuzluk duyuyordum.

Yemek tabağım yatağımın başucundaki sehpanın üzerinde duruyordu. Az önce kenarı kırık tabağı dolduran patates ve biftek artık yerinde yoktu. Tabağa uzanarak nezaketle odama getirilen rom şişesini aldım ve dudaklarıma götürdüm. Alkol boğazımı yakarken, yüzümü buruşturarak sert yastıktan başımı kaldırıp belimi doğrulttum.

"Kahretsin." Küfrü bastıktan sonra bir yudum daha almanın iyi bir fikir olduğuna karar verdim. Yıllardır içtiğim en sert içki olabilirdi bu. Muhtemelen Ava öldüğünden beri.

Bu düşünce ağzımda romla ilgisi olmayan buruk bir tat bıraktı. Şişenin boynunu sıkıca kavradım. Gemiye bindiğimden beri, kendi düşüncelerimle baş başa kalmanın ne kadar tehlikeli olduğu bana durmadan hatırlatılıyordu.

Bu yüzden onun yanında olmaktan başka çarem yoktu.

Koridora çıkıp kapısını tıklatırken kendime söylediğim şey buydu.

Tahtanın arkasından Paedyn'in boğuk sesi geldi. "Evet?"

"Arkadaş ister misin?" diye seslendim.

"Senin arkadaşlığını mı?"

"Korkarım öyle tatlım."

"Pekâlâ, içeri gel," dedi. Sesi neşeli çıkıyordu. "Kolu çevirerek, kapıyı tekmeleyerek değil."

Gülümseyerek bana söyleneni yaptım ve odaya girdim. Yatakta oturuyordu. Ayak bileklerini önünde çaprazlamış, sırtını kamaranın duvarına yaslamıştı. Sönmek üzere olan güneş ışığı odasındaki lombozdan çok daha parlak bir şekilde süzülüyor, üzerine renk ve sıcaklık saçıyordu. Yıpranmış bir kitabı parmaklarının arasında gevşekçe tutarken mavi gözleri gözlerime çevrildi.

"Gördün mü," dedi tatlı tatlı, "o kadar da zor değilmiş."

Yatağına yayılmadan önce ona bir bakış attım. Başımı kucağına yasladım.

Tepemden bana bakarak, "Can sıkıntını içerek mi gideriyorsun?" diye sordu.

Hâlâ elimde tuttuğum şişeyi salladım. "Öyle. Sonra senin çok daha cazip bir meşguliyet olduğunu hatırladım."

Bana bakıp o parlak gözlerini devirdi. "Buraya sadece flört etmek için mi geldin Azer?"

"Tatlım, daha başlamadım bile."

Abartılı bir şekilde homurdanarak şişeyi elimden kaptı. "O zaman buna ihtiyacım olacak."

"Hoşuna gitmiyormuş gibi davranma."

Romdan bir yudum aldı. İçkinin tadı karşısında yüzünü buruşturdu. Daha dudakları şişeden ayrılmadan gülmeye başladım. Öksürdü,

tükürdü ve içkiyi elime tutuşturdu. Kendini toplayarak, belki de denizden birer damla olabilecek sulanmış gözleriyle bana baktı. "Hoşuma gitmiyormuş gibi yaptığım pek çok şey var."

Sözleri karşısında donakaldım. Gözlerim bana doğru eğdiği yüzünde, o yüzün etrafına dökülen gümüş saçlarının her bir telinde gezindi. Yavaşça uzanıp parmaklarımı güneşle boyanan parlak tutamların arasından geçirdim. Sesim bir mırıltı, sessiz bir itiraftı. "Rol yapmakta benden çok daha iyisin."

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Sadece bu konuda senden daha fazla pratik yaptım."

Göğüs gerdiği zorlu hayatı hatırlamamla gözlerimi uzunca bir süre yumdum. "Biliyorum."

Gülümseyebildi. Parmakları bir kez daha şişeye dolandı. Elimden alır almaz şişeyi havaya kaldırdı. "Fakat burada rol yapmamıza gerek yok."

Bir yudum daha aldıktan sonra öksürükler arasında romu bana uzattı. "İşte buna içerim," diye mırıldandım. Sonra doğrulup içkiden ağız dolusu bir yudum aldım.

Bana parmağını salladı. "Fakat Ilya'ya döndüğümüzde ya da dönersek uslu durmamız gerektiği anlamına geliyor bu." Gözleri parmağını saran yüzüğe gitti. "Kitt, odama geldiğin gece bunun yanlış parmağa takıldığını fark etti. Yani artık gizlice buluşmak yok. Sadece... birlikte geçirdiğimiz bu zamanın tadını çıkaralım."

Çünkü bir daha bu fırsatımız olmayacak.

Dillendirilmemiş sözcüklerin aramızda asılı kaldığını işittim. Benimle alay ediyorlardı. Tıpkı parmağına taktığı o pırıltılı elmas gibi. Onunla geçirdiğim her an bir sonrakinin yasını tutmakla, son kez konuşacağımız günü beklemekle geçiyordu.

Bana baktı. Boğazını temizledi. "Dün gece odasına gittim."

Kanım dondu. "Öyle mi?"

Sözcükler ağzından dökülüyor, kulağıma gitgide daha çok bir itiraf gibi geliyordu. "Ben sadece aramızdaki bu huzursuzluğu düzeltmeye çalışıyorum. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceksek en azından yan yana olmaktan keyif alalım istiyorum. Bana karşı çok soğuk davranıyor ve bu ne bir zamanlar tanıdığım Kitt'in tavrına ne de sana karşı

bir kardeş olarak sergilediği tavra benziyor. Bu yüzden sonunda karşılık vereceği umuduyla onunla arkadaşlık etmeye devam edeceğim."

Beklentiyle, kalkık kaşlarla bana baktı. Bir yudum daha rom içmeden önce sözlerinin zihnime işlemesine izin verdim. Elim yanındaki küçük, mor kitaba uzanırken içki boğazımda yandı. "Ne okuyorsun?"

Bileğimi hızla yakalamasıyla elim havada kaldı. "Az önce söylediklerimi duydun mu?"

"Seni duydum." Ellerim yüzünü iki yandan kavradı. "Duydum. Duyuyorum. Eğer kıskançlığımın boyutlarını sana anlatmamı istiyorsan anlatırım. Fakat birlikte geçirdiğimiz kısa zamanı kardeşim hakkında konuşarak harcamamayı tercih ederim. Özellikle de yatağında oturup müstakbel kraliçemle düşüncesizce bir şeyler yapmaktan kendimi alıkoymaya çalışırken." Gözlerim hayretle açılan gözlerine çevrildi. "Fakat o saraya geri döndüğümüzde benim olmamana ne kadar içerlediğimi görmeni sağlayacağım."

Paedyn'in ağzı aralandı. "Tamam. Ben... şey..." Görünüşe göre onu dut yemiş bülbüle döndürmüştüm. Tekrar konuşmayı denemeden önce boğazını temizledi. "Az önce ne sormuştun?"

Yüzümde hınzır bir gülümseme belirdi. "Kitabını tatlım."

"Doğru." Derin bir nefes aldı. "Çocukken çok sevdiğim kitaplardan biri. Calum benim için birkaç tane getirmiş."

Bir elimi bacağının üzerine koydum ve öne eğilip kitabın kapağını açışını izledim. Solmuş resimler sayfalara serpiştirilmişti ve tam olarak seçemediğim, kurşun kalemle yazılmış birkaç not vardı.

"Babam bunları bana okurdu," dedi usulca. "En sevdiğim kitap da buydu."

"Bana anlatsana," diye mırıldandım.

İsteğim onu gülümsetti. "Hep karşılaşmak istediğim Anka kuşları ve diğer mistik yaratıklar hakkında. Fakat en hoşuma giden bu öyküdeki kızdı."

Rastgele bir sayfada duraklayıp parmağını oraya kargacık burgacık bir el yazısıyla karalanmış silik bir mesajın üzerinde gezdirdi.

Onun gibi güçlü olmak istiyorum.

Paedyn kitabı kapatmadan önce gördüğü sözcükler karşısında başını iki yana salladı. "Bu sadece aptalca bir hikâye."

Gözlerimden kaçınsa da uzunca bir süre onu izledim. "Ya diğer kitaplar?"

"Çoğunlukla büyü ve içinde kaybolmak istediğim dünyalar hakkında." Sesinde tuhaf bir utangaçlık vardı. "Uyum sağlayabileceğim dünyalar."

Kımıldanıp başımı tekrar kucağına koydum. "Peki bana hangisini okuyacaksın?"

Tüm yüzü aydınlandı ve bu görülesi bir tabloydu. "Ciddi misin?"

"Kulağım sende Gray."

Gülümseyerek o mor kitabın başına döndü. "Öyleyse Anka kuşları."

Ağzından yumuşak sözcükler dökülmeye başlayınca gözlerim kapandı. Öykünün içinde, o öyküyü bir araya getiren hipnotik seste kayboluverdim. Parmakları saçlarımı tarayıp tenimi gıdıklarken, sallanan gemi beni o geçici huzur hissinin içine çekti.

Bu hâlimizi asla gerçekleşmeyecek bir gelecekte hayal ettim. Paedyn'in kucağına uzandığım, uzak bir anı olarak kaybolacağım güne kadar onun kitap okumasını dinlediğim mutlu bir sonda.

Ne var ki bu da benim uydurduğum aptalca bir öyküden başka bir şey değildi.

Bu yüzden şimdiki zamanın, kaçınılmaz olandan saklandığımız anların tadını çıkardım. Güneş yorulup dalgaların altına dalana kadar okudu. Karanlık odayı örtüp sayfadaki her sözcüğü boğana kadar.

Paedyn sustu. Alnımdaki bir tutam saçı geriye attı. Kitabı kapattığını işitince gözlerimi tepemdeki gölgeli gözlerine çevirdim. "Duyuyor musun?"

Kapının arkasından gelen boğuk ayak sesleri beni hızla doğrulmaya zorladı. Birbirimize bakarak ana güverteden gelen gürültüyü işitmeye çalıştık. Alkış sesleri yere vurulan çizmeleri takip edip bir kaos senfonisi yarattı.

"Yoksa bu..."

Paedyn artan müzik sesi karşısında sessizleşti.

"Bu," dedim karanlığa doğru sıntarak, "kötü çalınan bir kemanın sesi."

Yanıt vermesine fırsat tanımadan onu tutup yataktan indirdim. "Ne yapıyorsun?" diye söylendi.

Yüzümü ona çevirip kardeşimin yüzüğünün takılı olmadığı elini kaldırdım. Dudaklarım başparmağının yumuşak kısmını buldu. Bunun samimiyeti ve altında yatan anlam karşısında nefesi kesildi. "Benim güzel Pae'm, dans etmek ister misin?"

Gülümsemesi karanlığı aydınlattı sanki. "Ayak parmaklarına basma fırsatını asla kaçırmam Malakai."

Onu kendime çekip sıkıca sarıldım. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. O söyleyene kadar adımın benim için hiçbir anlamı yoktu. O adı kendisininmiş gibi sahiplenene kadar.

Öperek ismimi dudaklarından döktüm ve üzerimde sahip olduğu gücü tattım. Elim ensesinde, parmaklarım kısa saçlarına dolandı. Gömleğimi kavrayıp beni kendine doğru çekmesiyle...

Çizme korosunun yeniden yeri dövmesiyle bedenlerimiz ayrıldı ve derin nefesler aldık. Paedyn o kendine has, sarhoş edici kahkahasını atınca ağzını tekrar kendime çekmek istedim. Fakat o elimi tutup, ben fırsat bulamadan kapıyı açtı. Koridora ve ilerideki çift kapıya doğru çekildim. Omzunun üzerinden şöyle bir gülümseyip elimi bıraktı ve kapıları iterek açtı.

Ay ışığıyla yıkanan güverte önümüzde uzanıyordu. Her yaştan kadın ve erkek kemanın melodisi eşliğinde dans ediyor, kol kola girerek ahşap zeminin üzerinde dönüyordu. Mürettebat alkış tutuyor, tepiniyor ve denize ait bir şarkıya kabaca eşlik ediyordu.

Paedyn öne çıktı. Sahneye gülümserken bile kararsız bir hâli vardı. Bağırıp çağıran adamlardan oluşan eğreti çemberin içinden bizi fark eden Leon, sabahki kadar ciddi görünmüyordu. Muhtemelen sebep elindeki rom şişesiydi.

Selam vermek yerine Paedyn'in yüzündeki soru soran bakış karşısında bir açıklama yaptı. "Mürettebat denizde sakin bir günü her zaman kutlar. Shallows'un şöhreti düşünüldüğünde bugün epey sakin geçti."

Gemi Leon'un sözlerini onaylarcasına hafifçe sallandı. Gövdesi tembel dalgaları kolayca yarıyordu. Leon başıyla şamatacı grubu işaret etti. "İsterseniz katılabilirsiniz. Biraz rom için. Dans edin. Ha, Sam'in kemanının akordu bozuk ama inanın daha kötü olduğu günler de olmuştu."

Paedyn'e kolumu uzattım. "Ayakkabılarını şimdiden tutayım mı, yoksa kaybetmeni mi bekleyeyim?"

"Belki de ayakkabılarımı sana fırlatırım." Tatlı tatlı gülümsedi. "Hem böylece bulman daha kolay olur."

Gözlerim Paedyn'in yüzünü tembelce süzdü. "Seni fesat şey seni."

Çemberin içine girdiğimizde Paedyn hiç vakit kaybetmeden ritme ayak uydurdu. Önümüzde dans edenlere gülümseyişini izledim ama daha da önemlisi ona dikkatle bakanları. Bazıları onun varlığı karşısında kaşlarını çatarken, diğerleri aralarındaki müstakbel kraliçeye çok da dikkat etmiyordu. Dansa sürüklenmeden önce o ters ters bakan adamların yüzlerini zihnime kazıdım.

Paedyn kolunu benim koluma doladı ve bir çemberin içine adım attık. Güldü, hızımızı artırdı ve diğer kolumu tutmak için etrafımda döndü. Bunu nefesim kesilene, ona gülümsemekten ağzım acıyana kadar yaptık.

Dirseklerimizi birleştirdiğimiz dans partnerleri gibi, romu da elden elde dolaştırdık. Kemanın hızlı melodileriyle gecenin geç saatlerine kadar tepindik ve ayaklarımız ağrıdığında alkış tutmaya başladık. Çok geçmeden Paedyn bir denizcinin yanında sallanıyor ve etrafımızı saran denize bir balat söylüyordu.

Bunu onun için yapıyordum. Her dansı. Her gülümsemeyi. Ilya'dan uzakta, olmadığı her şeyi hatırlatan şeylerden uzakta çok daha canlı görünüyordu. Fakat burada, Seçkinlerle çevrili olsak bile hepimiz denizin insafına kalmıştık. Sanırım bunda teselli buluyordu.

Böylece onu ay ışığının altında döndürdüm. Güldüğünde içim kan ağlasa da gülümsedim. Ve ayak parmaklarıma basmasına izin verdim.

Edric

İlk Seçkin krallığının hükümdarı Kral Edric'in korktuğu çok az şey vardı.

Fakat kucağındaki bu çocuk elle tutulur bir kâbustu.

"Yanılıyorsun."

Edric'in ağzından çıkan ilk sözler bunlar olmuş, Susturucu'sunu hedef almıştı. Damion kızını nazikçe Kral'ın kollarına bırakıp yüz hatlarına işleyen o soğukkanlı ifadeye sıkıca tutundu. Başını yavaşça iki yana salladı. Pişmanlık dolu bir hareketti. "Ondan gelen hiçbir gücü susturamıyorum Majesteleri. Yanılıyor olabilirim ama..."

Kral işiteceğini işitmişti. Güçsüz bir çocuğun kendi adını taşıma ihtimali bile yeterince kahrediciydi.

Fısıltılar sessizliğe karışırken Edric'in kulaklarındaki çınlama da kesildi. Kız bebeğe bakan Kral onun güçsüzlüğünden fazlasını görmedi. Ondan, bir Gürbüz'den, tanrıların kralından nasıl öyle *zayıf* bir şey türemişti?

Bu, bir utanç kaynağıydı. Kral'ın olduğu ve inandığı her şeyi gülünç duruma düşürüyordu.

Yeşil gözleri Iris'in ölü bedenine çevrilirken her geçen saniye daha da soğuyordu. Iris, Edric'in ondan önce tanımadığı nadir bir şeydi... Bir Ruh. Bu yetenek ona başkalarının duygularını hissetme ve mani-

püle etme imkânı veriyordu. Iris bunu birden fazla kez Kral'ın üzerinde kullanmış ve hükümdarlığın getirdiği baskıyı sadece Kral'ın o yanındayken hissettiği bir mutluluk kıvılcımına dönüştürmüştü.

Çocuk, Edric'in titreyen kollarında ağlıyordu. Teni hâlâ kandan yapış yapıştı.

O kadar güçlü ve nadir bulunan bir şeyden nasıl böyle bir hiçlik çıkabilmişti?

İki güçlü Seçkin'den bir Sıradan'ın doğması duyulmuş şey değildi. Yine de işte oradaydı; varlığı utanç veren o zayıf şey.

Her çığlıkta bebeğin kanlı göğsü yükselip alçalıyordu. Güçsüz bir hareketle. Derisinin altında pompalanan zavallı küçük kalbi neredeyse etkileyiciydi. Kral bunu iğrenerek düşündü; aklına sadece karısının artık nabzının atmadığı gerçeği gelmişti. Fakat o zayıflığın kalbi atıyordu.

Edric öz kızına baktı. Kalbinde nefret, gözlerinde kederle.

Iris ölmüştü. Bir Sıradan uğruna. Bu utanç uğruna. Bir *hiç* uğruna.

Kral sessizliği yaran bir emir verdi. Sakin ve ölçülü bir emir. Ağzından dökülen sözcükler çevresindeki her bir çift akciğerin nefeslerini çalmıyormuş gibi. "Kurtulun ondan."

Ayaklar hareketlendi. Boğazlar temizlendi.

Elleri kızıla boyanmış bir Şifacı, söyleyecek hiçbir şey bulamayınca Kral'ın unvanını bir soruya çevirdi. "Majesteleri?"

"Karımı öldürdü," dedi Edric soğukkanlılıkla. "Bir Sıradan karımı öldürdü. Kurtulun ondan."

"Majesteleri," diye itiraz etti bir danışman, "o sadece bir bebek..."

"Kur-tu-lun on-dan."

Kral çocuğu açık havaya doğru uzattı. Aralarında mümkün olduğunca fazla boşluk bırakarak. Bakışları kan akıtacak kadar keskindi ve istekleri yerine getirilmediğinde olacak olan tam da buydu.

"Onun... icabına bakacağım."

Edric'in Zihin Okuyan'ı bir adım öne çıkarak ellerini ağlayan Prenses'e, ancak kısa bir süre o unvanı taşıyacak bebeğe doğru uzattı. Kral gergince gülümseyip kızını güvendiği Ölümcül'e teslim etti.

Bu, onu son kucaklayışı olacaktı. Bu çocuğun sonu gelmeden önce bileceği tek şey, babasının şiddeti ve nefreti olacaktı.

Edric diğer şaşkın bakışlara hitap etmek için dönmeden önce göz-

lerini Zihin Okuyan'ın gözlerine dikip "Gerekeni yap," diye emretti. "Bugün gördükleriniz yaşanmadı. Kraliçe'niz bir Sıradan doğururken ölmedi. Çünkü iki yıl önce bana oğlumu ve vârisimi verirken öldü. Krallık böyle bilecek. Tarih böyle bilecek."

Ağlayan kızına yüzünde hiçbir sempati belirtisi olmadan baktı. "Bu Sıradan bana ait değil. Unutuldu bile."

Zihin Okuyan kollarında kayıp bir prensesle odadan çıkarken Kral danışmanlarına bir emir haykırdı. "Kayıtları mühürleyin. Bugünün hiç yaşanmadığından emin olun."

Sonra odadan hışımla çıktı. Dünyayı işe yaramaz bir Sıradan'dan daha kurtarmıştı.

28. BÖLÜM

Paedyn

Bir gök gürültüsü beni sarsarak uyandırdı.

Etrafımı saran karanlığa karşı gözlerimi kırpıştırarak sırtımı doğrulttum. Gemi şiddetle sallanıyordu ve neredeyse karyoladan düşecektim. Yağmur damlaları lombozu dövüyor, ses camda yankılanıyordu.

Orada oturmuş, havanın bu kadar çabuk bozmasına hayret ediyordum. Denizdeki ikinci günümüz ürkütücü derecede huzurlu geçmiş, ben Kai'a kitap okurken ve güvertede dolanırken bitmek bilmemişti.

Geminin bir başka keskin dönüşünde kitaplarım gök gürültüsünden zor işittiğim yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü. Hemen ardından bir şimşek daha çakıp odayı geçici bir ışık parlamasıyla aydınlattı. Tekneye çarpan her öfkeli dalgayı hissedebiliyor, ahşap duvarların hemen ötesinde akan suyun kükremesini işitebiliyordum.

Ana güvertede boğuk bağırışlar yankılanıyordu. Ayağa kalktım. Bacaklarım sallantılı zeminde titriyordu. Gemi bir dalganın içine dalınca, tutunacak yer bulamadan ileri savruldum. Duvara çarptım. Kendime güvenip bir adım daha atabilene kadar kollarımı duvara yasladım.

Düşe kalka kapıya ulaşıp tokmağa uzandım. Bir kez daha öne doğru savrulmamla parmaklarım kaydı. Şifonyer arkamda gıcırdıyor, gemiden gelen her ürpertici iniltiyi taklit ediyordu.

Nihayet kapıyı açtığımda arkasında duran figüre haykırdım.

"Kai!" Onu gördüğüm için ne denli rahatlamış olsam da fırtınanın gürültüsünde bağırmak zorunda kaldım. "Neler olu..."

Gözlerim koridora yavaşça yayılan karanlık gölgeye takıldı. Neye baktığımı anlamam birkaç saniyemi aldı. Ve bunun ne anlama geldiğini.

Su.

Dalgalar gemiye çarpıyor, hepimizi yutmaya hazırlanıyordu...

Ellerini aniden belime götüren Kai beni geri itti. "Bu odada kalmalısın!"

Gök gürültüsü etrafımızda homurdanıyor, üzerinde durduğumuz zemini sarsıyordu. Kai kapıyı tekmeleyerek kapattı. Bizi o odaya, o sulu mezara hapsetti. Boğazımda yükselen panik hissiyle başımı iki yana salladım. "Hayır. Hayır, burada kilitli kalamam Kai! Şimdi olmaz!"

Çakan şimşek sert yüz hatlarını gölgeledi. Gemi yalpalayınca yüzümü kavrayıp beni sabit tuttu. "Bana güveniyor musun?"

Kapının altından damla damla su sızıyordu. Ölüm'ün soğuk parmağı gibi bana doğru uzanıyordu.

"Pae?"

Haykırışı gözlerimi tekrar ona çevrilmeye zorladı. Titreyerek başımı salladım. "Güveniyorum. Güvenmemem gerekirken bile güveniyordum."

"O hissi bilirim." Alnını alnıma yasladı. Tenime yumuşak sözcükler üfledi. "Bu yüzden bize aksi söylenene kadar bu odada benimle kalmanı istiyorum."

Hızla atan kalbim gemiye çarpan her dalgayı, onlarla boğuşan mürettebatın her umutsuz çığlığını bastırıyordu. Kamara üstüme geliyor, artık orayı terk edemeyeceğim düşüncesinin yankılanmasıyla daralıyordu. Deniz etrafımda köpürüyordu. Yine de beni ölüme sürükleyen kendi klostrofobim olabilirdi.

Oda daralıyor, okyanus ağzını açıyordu. Daha su ciğerlerime dolmadan o kamarada boğulacaktım.

Akciğerlerim.

Hava bulamıyorlardı sanki. Farklı bir tür denizde boğuluyordum. O sığ alan, o gittikçe küçülen kabin beni ezecekti.

Dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığıldım. Kulaklarım çınlıyor, arkamda Kai'ın endişeli haykırışlarını zar zor işitebiliyordum. Çalkalanan

dalgalarla birlikte ileri geri sallanırken iki büklüm bedenimi kendine doğru çekti.

Soğuk bir şey bacağıma çarptı. Puslu gözlerle aşağı baktığımda Ölüm'ün buz gibi parmağının tenime sürtündüğünü gördüm. Aynı anda hem bir okşama hem de kavuşma. Beni bir kez daha bulmuştu. Son karşılaşmamızda, Scorches'da kumlu parmaklarını yanağıma sürtmüştü. Şimdi ise beni kendisine geri çekmek için azgın bir denize hükmediyordu.

Kulağıma çarpan boğuk bir ses beni harekete geçirdi. Ölüm'ün elini sıkmak istercesine bir avucumu su birikintisine soktum. Direncinden dolayı onu takdir ediyordum.

"Pae!" İsmim odanın içinde çınlarken aynı anda şimşek çaktı. Kai başını omzuma yaslamış, nefesiyle çıplak tenimi ısıtıyordu. Sertçe, "Kurtulacağız," diye teskin etti beni. "Scorches'dan birden fazla kez sağ çıktın. Şimdi aynısını Shallows'da yapacaksın."

Nefeslerimi yavaşlamaya zorlayarak başımı salladım. Tekne bizi ayırmaya çalışırken zemine oturup birbirimize sarıldık. Ona yapışmış, tüm parmaklarımla buruşuk gömleğini kavramıştım. Saçlarımı okşuyor, rahatlatıcı sözler fısıldıyordu.

Fırtınadaki çapam.

"Sana vereceğim bir şey var," diye mırıldandı.

Paniğimi bastırmaya çalışırken, "Umarım beni oyalayacak bir şeydir," dedim.

"Onun gibi bir şey." Bir kolunu benden ayırıp omuzlarındaki bir şeyi silkmeye çalışırken beni bir an için bile tamamen bırakmadı. Çantanın varlığını ancak onu nemli zeminin üzerine bıraktığında fark ettim. İçine elini uzatıp ince bir ambalaja sarılmış bir küre çıkardı.

Ne olduğunu sormama bile gerek yoktu. O şekli biliyordum. Kokusunu biliyordum.

Bal.

Gözlerim yaşardı. "Bunu Ilya'dan mı getirdin?"

Çakan bir şimşek yüz hatlarını süsleyen hafif gülümsemeyi görmemi sağladı. "Sadece senin için."

Kai tatlı hamurun ambalajını açma şerefini bana bıraktı. Parmaklarımı kaplayan bal dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu. Gemiyi parçalamaya çalışan her ürpertici dalgayı, boğazımın derinliklerine yerleşmiş her korkuyu unutuverdim. Onun yerine bu tarçınlı çöreğe ve daha önce paylaştığım her bir tarçınlı çöreğin hatırasına odaklandım.

Nihayet bir ısırık aldığımda gözlerim kapandı. O hamur işi bu hayatta yaşadığım her mutlu anı barındırıyordu ve eğer bu gece ölecek-sem dilimde bu balla ölmek istiyordum. Evimin, Adena'nın andacıyla.

Kai usulca, "Şimdiye kadar biraz bayatlamış olabilir," diye söze girdi.

"Hayır," dedim ağzımda hamurla. "Mükemmel. Zaten hep bayat yerdim. Her zaman bayat *yerdik.*"

Geminin her sallanışıyla ikimiz zeminde sağa sola yalpalarken gök gürledi. Parmaklarımı gömdüğüm tarçınlı çöreği ikiye ayırdım. Kai'a bir parça uzattığımda şaşırmış gibiydi. "Bu senin için. Senin dikkatini dağıtmak için," dedi sertçe.

"Bunu benimle paylaşmanı istiyorum. Lütfen." Adena'nın her zaman yaptığı gibi çöreği önünde salladım. "Bunları tek başıma nasıl yiyeceğimi bilmiyorum."

Anlayışla başını sallayıp parmaklarımın arasından çörek parçasını aldı. Kuvvetli rüzgârın hızla uzaklara taşıdığı haykırışlar karşısında irkildim. "Dikkatini dağıtacak bir şey senin de hakkın," dedim fırtınalı denizin izin verdiği kadar yumuşak bir sesle.

Serin parmaklarını yanağıma sürttü. "Sonsuza dek dikkatimi dağıtacak olan sensin tatlım."

Ayak bileklerimin etrafında su birikintileri oluşsa da başımı göğsüne yaslayarak öylece oturdum. O tarçınlı çöreği kamaramın zemininde, azgın bir denizin ortasında yiyorduk ve bir şekilde şiddetin içinde huzur bulmuştuk.

Sanki ben onun içinde, o da benim içimde fırtınanın gözünü bulmuştuk.

Başımın altında yumuşak bir yastıkla uyandım.

Onu oraya kesinlikle ben koymamıştım. Dün gece bedenimi yatağa kaldıran da ben değildim. Fakat işte orada, baldan arınmış ellerimle yorganın altına kıvrılmış, yatıyordum.

Yorgun gözlerimi kırpıştırarak odakladım. Nemli zeminde, dün gece oturduğumuz yerde gezdirdim. Orada saatlerce oturmuş, fırtınanın gürültüsünde konuşmuş ve her sarsıcı dalgaya karşı birbirimize sarılmıştık. Beni karyolaya yatırmadan önce kollarında uyuyakalmış olmalıydım.

Lombozun ötesinde gri bir gökyüzü, altında ise muhtemelen bu geminin hâlâ yüzüyor olmasından öfkeli bir deniz vardı.

Gemi hâlâ yüzüyor.

Doğrulduğumda dudaklarıma ferahlamanın verdiği bir gülümseme yayıldı. Shallows'daki ilk fırtınamı atlatmıştım. Bir sonrakini görecek kadar yaşayıp yaşamayacağımı başka zaman dert edebilirdim.

Ayağa kalkıp nemli zeminde yürüdüm ve sandığımın kilidini açtım. Düzgünce katlanmış bir yığın giysi beni karşıladı. Yine de ilk işim sandıkta giyecek rahat bir şeyler aramak oldu. Bol bir bluzun altına siyah bir pantolon giymeye karar verdim.

Zeytin yeşili yeleğimi üzerime geçirerek parmaklarımı yıpranmış dikişlerde ve gergin ceplerde gezdirdim. Bana Ilya'ya döndüğümden beri bu hediyeyi neredeyse hiç giymemişim gibi geliyordu. Onun yerine beni, Adena'yı ve artık öldüğü için o kırık parmaklarıyla onun dikemeyeceğini hatırlatan elbiselere sıkıştırdılar.

Ellerimi şifonyerin üstündeki temiz su dolu leğene daldırıp yüzüme serin suyu çarparak bu düşünceyi kafamdan attım. Hafif bir ürpertiyle cildimi kuruladım ve...

Ve kitaplarım yerdeydi.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanarak telaşla narin öyküleri toplamaya koyuldum. Gemi hâlâ dengemi zorlayacak kadar sallanıyordu. Bu yüzden dalgalar beni iki seksen yere yıkmadan dizlerimin üzerine çöktüm.

Deniz suyunun sayfalarını buruşturduğunu fark ettiğim kitapları hızla kolumun altına kıstırdım. Sessizce küfrederek ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. Güverteye çıkıp tepemdeki kasvetli gökyüzünü selamlarken nemli sırtlar avucuma yapışıyordu.

Rüzgâr bağlanmamış saçlarımı savuruyor, gümüş tutamlar görüşümü engelliyordu. Gözlerimi saçlarımdan kurtarmaya çalışırken ancak gördüğüm yıkım karşısında aniden durdum. Denizin buz gibi dişlerini geçirdiği ahşap korkuluktan büyükçe parçalar kopmuştu. Güverte boyunca uzanan karmakarışık halatlar, diğer çeşitli dökümtülerle birlikte zemine saçılmıştı.

Kaptan'ın bağırarak verdiği komutlar tüm mürettebatın boş durmamasını sağlıyordu. Gemi ayaklarımın altında sallanıyor, denize alışık olmayan bacaklarımın üzerinde sendeliyordum. Etrafımı saran denizciler beni alaya alıp kaygan rıhtımda hiç istiflerini bozmadan yürüdüler.

Yeleğimi düzeltip, saygınlığımdan arta kalanları toplarken küpeştenin zarar görmemiş bir bölümüne doğru dikkatlice yürüdüm. Yakıcı ve tuzlu rüzgâr içime işliyordu. Küpeştenin üzerinden eğilip aşağıda akan suyu izledim. Açık mavi ve yeşil renkleri yüzeyinin altındaki büyük derinliğe rağmen aldatıcı biçimde davetkârdı. Shallows adını da tam olarak bu yüzden almıştı.*

Kitaplardan üçünü kolumun altında sıkıca tutarken birini havaya kaldırdım ve sayfaların rüzgârda dalgalanmasına izin verdim. Onları kurutmak için en ideal yol bu olmasa da en hızlısı olacağı kesindi.

Arkamdan gelen kıs kıs gülüşler mürettebatın benimle alay etmekten hoşlandığına işaret ediyordu. Yan yana yaşamak zorunda kaldığım her kibirli Seçkin'e yaptığım gibi onları görmezden geldim ve sıradaki kitaplara geçtim.

Tam o sırada tekne bir dalganın içine daldı ve güverteye su püskürterek beni sırılsıklam etti. Ben orada dikilip titrerken ve çocukluğumun son parçasını daralan göğsüme bastırırken kahkahalara yenileri eklendi.

"Yardıma ihtiyacın var mı tatlım?"

Topuklarımın üzerinde döndüm. Geminin altımızda sarsılmasıyla az kalsın devrilecektim. Fakat işte orada, ellerini neredeyse gözlerimi ayıramadığım gamzesi kadar derin ceplerine sokmuş, dikiliyordu. Lanet olası.

Lanet olası.

Bana bakışına bakılırsa sözcükleri yüksek sesle mırıldanmış olabilirdim. Hiçbir şey ve hiç kimse beni o kadar harap etmemişti. Ne kum, ne deniz ne de Ölüm'ün elinin yavaş okşayışı. Çünkü belki, belki o hepsinden daha yıkıcıydı.

Paltosunu silkip bedenine tam oturan siyah gömleğini açığa çıkardı. "Bana öyle bakma."

Bu sözler içimde bir şeyleri harekete geçirmiş gibiydi. Birkaç kadeh şampanyanın silikleştirdiği, kısa bir anıyı. Bu kırılgan düşünce dişlerimin takırtısıyla tuzla buz oldu. "Peki sa-sana nasıl bakıyormuşum?"

Cevap niyetine sırıtışı uyuşmuş yanaklarıma kan yürümesine neden oldu. Yaklaştı. Paltosunu omuzlarıma attı ve çekiştirerek önünü kapattı. Ağzından bir yanıt çıkmaya hazırlansa da hiçbir şey işitemedim.

"Hey, dün gece ne fırtına vardı ama!"

Adamla tanışalı çok kısa zaman olsa da sesini geminin öbür ucun-

* İng. sığlıklar –çn.

dan tanımıştım. Döndüğümde Torri'nin bize doğru geldiğini gördüm. Uzun saçları ensesinde toplanmıştı. "Fakat atlattı," diye devam etti, bir elini yıpranmış küpeştede gezdirerek. "Yine de korkarım bu daha başlangıç. Shallows bu kadar nazik olmaya devam etmeyecektir."

Kai'ın üzerime attığı paltosunun altında kitaplarımı sıkıca kavradım. Eğer dün gece denizin bize gösterdiği nezaket buysa karayı görecek kadar uzun yaşayacağımdan emin değildim.

"Neşelen kızım!" Kaptan yüzümde gördüğü her ne ise ona gülüyordu. "Sadece dört gün daha dayanman gerekiyor. Eh, sonra da dönüş yolculuğu var tabii ama şimdilik bunu dert etmeyelim."

Bu sözlerini de komik bulmuş olacaktı ki dümenin başına gidene kadar kıkırdamaya devam etti. Kai'a doğru döndüm ve onu gülümsetmeyi hep başaran bıkkın bir bakış attım.

Bir an için dilimi merakıma teslim edip, "Tam da bir şey söyleyecektin, neydi?" diye sordum.

Gözleri suyun üzerinde gezinirken bunun üzerine düşünür gibiydi. "Daha önce söylemediğim bir şey değil."

Bana elini uzatmadan önce verdiği tek cevap bu oldu. "Şimdi beni işe koş. Bu gece bana bunlardan birini okumadan önce kitapların kuruması gerekiyor."

Nemli kapaklardan birini bekleyen avucuna yerleştirmeden önce neşeyle of çektim. İyice kırışmış bir sayfayı açıp kitabı rüzgâra doğru tuttu. Dişlerim takırdarken ben de yanında durup aynını yaptım.

Parmaklıklara yaslanıp, kitapları havada tutarken gülünç görünüyor olmalıydık. Çizdiğimiz tuhaf tabloya neredeyse gülecektim ama etrafımızda çalkalanan suları görmek soğuk nefesimi kesiyordu. Ufuk her yöne uzanıyor, dalgalanan mavi bir örtü her yanı kaplıyordu.

"Oralarda başka bir şey olup olmadığını hiç merak ettin mi?" diye sordum. Rüzgârın soğuk eli neredeyse sözlerimi çalıp götürecekti.

Kai kitabın başka bir sayfasına geçti. "Efsaneler dışında mı?" Omuz silkti. "Emin değilim."

"Efsaneler mi?"

Kaşları kalktı. "Astrum'u hiç duymadın mı? Gölgelerin doğduğu ve büyük bir aşkın öldüğü yer?" Cümleyi ezbere bilmem gerekiyormuş gibi söylemişti.

"Babam..." Artık arkasındaki gerçeği ve gizemi bildiğim için sözcüğü söylerken neredeyse bocalamıştım. "Zamanını bana efsaneleri

öğretmekle boşa harcamadı." Prens'e imalı bir bakış atıp, "İşin aslı, gerçekten var olan şeyler hakkında beni eğitmek için bile fazla zamanı olmadı," diye ekledim.

"Tabii. Yine de sana bir öykü okuyacak vakti olmuş. O öyküde..." Kitabın birkaç sayfasını çevirdi. "Sivri dişleri olan bir at ve..."

"Bu kadar yeter," dedim ve gülerek kitabı elinden kaptım.

"Kahretsin, atlardan korkmana şaşmamalı Gray."

Gözlerimi devirdim. "Ne diyordun? Astrum hakkında?"

Kai bana sırıtıp bir başka nemli kitabı açtı. "Pek çok insan, Astrum'un Ilya'dan çok daha uzun zamandır var olduğuna inanıyor. Orada ayrı düşmüş âşıklar –güneş Solis ve ay Luna– yüzünden hep şafak ve alaca karanlık arasında yaşıyorlar." Ona attığım şüpheci bakışa rağmen devam etti. "Gölgeler orada değerlidir. Çalınabilecek bir güçtür." Kitabı kapatmasıyla irkildim. "Biliyor musun, bahse girerim Kaptan'da da bir nüshası vardır."

Ağzımdan boğuk bir kahkaha çıktı. "Bununla ilgili bir kitap mı var?"

Kai çoktan Kaptan'ın kamarasına doğru kararlı adımlar atmaya başlamıştı. "Tabii ki var. Torri'de muhtemelen bir tane vardır. Çünkü her denizcide vardır. Her zaman o şehri ararlar ve ilk bulanın kendileri olacağını umarlar."

Sırtına bakarak başımı iki yana salladım. "Bu çok saçma."

"Seçkinlerin memleketi Ilya'da yaşıyorsun ve bunun mu saçma olduğunu düşünüyorsun?"

Mırıldanarak sözlerini onayladım. Haklı olabileceğini göstermek için elimden gelen bu kadarıydı.

Odalarımıza açılan çift kapıyı itmeden önce Kai bana doğru döndü. "İsmi *Gölge ve Ruh*." Ağzının köşesi seğirdi. "Ve bu gece onu okurken seni dinlemek için sabırsızlanıyorum."

29. BÖLÜM

Kai

Göğsüm onun sırtının altında inip kalkıyordu.

Paedyn yatağın üstünde, bacaklarımın arasında oturuyordu. Omurgası onun için çarpan kalbime yaslanmıştı. Geçmişteki benliğinden bir parçayı bana okurken teskin edici sesinin her titreşimini hissedebiliyordum.

Bu öykülerdeki kadınlar onun yetişmesine yardımcı olduysa büyüyüp böylesine çetin biri olmasına şaşmamak gerekirdi. Bu kadınlar korkusuzdu; öyküleri heyecan vericiydi.

Sadece gönlümü almak için olduğunu iddia etmesine rağmen *Gölge ve Ruh*'u bir solukta okudu. Zaten yapmak istemediği bir şeyi asla yapmayacağı düşünüldüğünce berbat bir savunmaydı bu. Böylece öyküye olan gizli ilgisi bizi gecenin geç saatlerine kadar okumaya itti. Kitabı kapattıktan sonra da uzun süre öyküyü tartıştık; daha fazlasını istemekten duyduğu rahatsızlığı gizleyemiyordu.

Şimdi kendi kitaplarından birini daha okuyordu ve ben o tanıdık dudaklardan dökülen sözcükleri dinlemekten fazlasıyla keyif alıyordum. Bir kolumu beline dolayıp gözlerimin kapanmasına izin verdim. Son iki gündür kendimizi bu şekilde meşgul ediyorduk. Shallows'da bitmek bilmeyen o fırtına sırasında bu şekilde oyalanmıştık. Dün sabahın erken saatlerinden beri denizin öfkesi dinmemişti ve denizdeki

dördüncü günümüzde gece çökerken Paedyn bana neredeyse üç kitap okumuştu.

Gemi ne zaman şiddetle yalpalansa ya da dalgaların içine girse yolculuk daha da mide bulandırıcı hâle geliyordu. Hatta, Pae'nin yanında olmadığım zamanlarda beni midemdekileri geminin küpeştesinden aşağı boşaltırken bulabilirdiniz. Bayat bisküvileri ve tuzlu bifteği midemde tutan onun sesiydi sanki.

Komodinimin üzerinde duran fener, geminin sert bir şekilde sallanmasının ardından ıslak zemine doğru kayacak gibi kenarda yalpaladı. Paedyn'in sustuğu anda boştaki elim onu tutup sabitlemek için uzandı.

Odaya çakan şimşeklerin ışığı dolarken Paedyn'i sıkıca tutarak, "Ne?" diye sordum.

"Bu bölümün sonuydu."

Çenemi omzuna yaslayıp sayfaya işaret ettim. "Eh, arkasından bir bölüm daha geliyor. O yüzden devam."

"Kai," dedi gülerek. Bunun üzerimdeki etkisini bilip bilmediğini merak ediyordum. "Geç oluyor."

Profilini incelemek için başımı eğdim. "Yorulduğunu mu ima ediyorsun?"

"Senden mi?" Gülümsedi. "Çok."

Ağzım büzüştü. "Beni istediğin konusunda sürekli yalan söyleyeceksen, en azından bunu inandırıcı kılmaya çalış."

"Biliyor musun," dedi sakince, "seni denize atmak için hâlâ bolca vakit var."

"Gördün mü, beni tehdit etmeden birkaç günden fazla dayanamayacağını biliyordum."

İşte o zaman, yüzünü bana dönüp bacaklarını benimkilere yaslayacak şekilde katladı. "Çünkü bundan ne kadar hoşlandığını biliyorum."

"Ne kadar düşüncelisin."

Dalgalar gemiye çarparken gök gürültüsü üzerinde oturduğumuz yatağı salladı. Ürkek elini bacağıma bastırdı. Tırnakları pantolonumun altındaki ete gömülmüştü. Bakışındaki dehşetin hâlâ orada olduğunu görebiliyordum. Fakat artık çok daha katlanılabilir bir şeye dönüşmüştü. Uyuşukluk gibi bir şeye.

Dikkatini dağıtacak bir öykünün, endişeyle çiğnediği dudakların-

da şekillenecek sözcüklerin yokluğunda Paedyn başparmağındaki çelik yüzükle oynadı. "Odama dönmeliyim."

Başımı eğdim. "Nedenmiş o?"

"Çünkü," diye iç geçirdi, "mürettebat Ilya'ya döndüğümüzde dedikodu yapacak kadar çok şey gördü zaten." Aniden bir şimşeğin çakmasıyla irkildi. "Eğer geri dönebilirsek."

"Bu gece benimle kalman için bir sebep daha."

"Hım." Karyoladan inmek için bacaklarını bacaklarımdan ayırdı. "Hâlâ ikna olmadım."

"Peki ya, lütfen dersem?"

Yatağın yanında hareketsiz duruyor, bedeni dalgalarla birlikte sallanıyordu. Pae'nin gözleri benimkilerle buluştu ve birden saraya döndüm; kâbusumda ölümünü izledikten sonra benimle kalması için ona yalvardığım o geceye. O anı yeniden yaşıyordum. Ancak bu kez onu yanımda istememin nedeni kendi bencilce arzularımdı.

Yutkunarak kollarını kavuşturdu. "Peki, devam et o zaman."

Israrı karşısında kıkırdadım ve gemi şiddetle sarsılırken ayağa kalktım. Hazırlıksız yakalanıp, ağzından telaşlı bir nida çıkan Paedyn bana doğru sendeledi. Onu tutup göğsüme yaslarken bedeninin bedenimde eridiğini hissettim. Burunlarımız birbirine değene kadar başımı eğdim. "Benimle kal. Lütfen."

Başı titrese de gülümsedi. "Benim güzel, güzel Pae'm," diye mırıldanırken burnumu burnuna tekrar sürttüm. Nefes nefese güldü. "Benimle kal." Alnımı alnına yasladım. "Benimle kal. Benimle kal."

"Peki!" Kelimeyi gülerek söylerken burnu burnumun ucuna nazikçe dokundu. "Tamam, kalacağım."

Onun için gülümsedim; sadece onun için, her zaman onun için. "Yalvarmaya hazırdım."

Bana bir bakış attı. "Değildin."

"Ah tatlım sen istersen yalvarmaktan çok daha kötüsünü yaparım." Gülümseyerek saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. "Ya da daha da zorunu, çok daha iyisini."

"Biliyor musun," dedi yavaşça, "hiç de göründüğün kadar korkunç değilsin."

"Sana karşı değilim. Sana karşı asla değilim."

Yanına oturdum. Geminin etrafımızda şiddetle sallandığını hissediyordum. Bana baktı. Gözleri denizin kendisi kadar parlaktı. O gözlere baktım; fenerin titrek ışığı altında aldıkları farklı tonları ezberledim. En sevdiğim renk onun bir tonu, onun yaydığı canlılıktan bir parçaydı. Bana son kez bakacağı güne kadar seve seve boğulacak, seve seve yanacak, o mavi gözlere seve seve düşecektim.

"Bana öyle bakma," diye fısıldadı.

Dudaklarım seğirdi. "Sana şimdiye kadar sadece bu şekilde baktım tatlım."

Gülümsemesi alışılmadık bir şekilde ürkekleşti. Öne eğilip kitabımızı elime aldım ve sayfaları hızlıca çevirdim. "Madem buradasın, okumaya devam edebilirsin."

"Demek bu yüzden kalmamı istedin." Dudak büküp başını iki yana salladı. "Sana kitap okuyayım diye."

"Diğer birçok nedenin yanı sıra..." Yastıkla bana vurdu. "...harika arkadaşlığın da dâhil."

"İnanılmaz birisin Azer."

Gözlerim üzerinde oturduğumuz, loş ışığın aydınlattığı yatağa kaydı. "Böyle bir ortamda bunu ilk kez duymuyorum..."

Yastık yüzüme çarparak attığı kahkahayı boğdu.

Gök gürültüsünün gümbürtüsüyle sarsılarak uyandım.

Başımı yastıktan kaldırdığımda...

Kahretsin.

Kafatasımın içindeki ağrı her geçen saniye daha da şiddetleniyordu. Şakağımı gece komodine çarpıp çarpmadığım ve zonklamaya bunun neden olup olmadığı sorusu aklımdan geçti.

Yüzümü ona döndüğümde kafam kazan gibiydi.

Donuk ay ışığı Paedyn'in üzerinde süzülerek gümüş rengi saçlarına karışıyordu. Saçları yastığın üzerine yayılmış, uyurken sakin bir ifade alan yüzünü çevrelemişti. Yorgan ayaklarının altına kadar inmişti ve o olmadan titrememesine hayret ettim.

Terk edilmiş yorganı almak için doğrulduğumda başıma bir ağrı

girdi. Tam yorganı üzerine atmak üzereydim ki üzerine eğildim. Ağzının alnıyla buluşmasına birkaç santim kalmıştı.

Aniden durdum. Gözlerim yüzünü süzdü. Burnunun köprüsünü...

On taneden fazla olamazdı.

Geri çekilip yanımdaki bedene baktım.

Benim Pae'm değildi bu.

Zihnimi yatıştırıp derimin altındaki güçlerin uzak tınısına odaklandım. Şimşek, Tele, Hidro...

Ve işte o zaman hissettim. Yakın, güçlü ve bunun suçlusu.

O on çile bakarak battaniyeyi onun üzerine attım.

Paedyn'in bedeni yok olurken battaniye boşlukla buluştu.

İllüzyon.

Yataktan fırladım. Zonklayan kafamı uyuşturulduğumu fark edecek kadar toplayabilmiştim. Biri onu yatağımdan kaçırmak için beni uyuşturmuştu.

Çizmelerimi bir çırpıda giyip belime bir kılıç bağladım. Kapıyı iterek açtım. Koridorun sonunda beni bekleyen kapıları da.

Denizin içine adım atmış gibiydim.

Rüzgâr ince gömleğimi kamçılayıp bedenimin her karışını hızla uyuşturdu. Gökyüzünden dökülen sular tenimi dövüyor, beni iliklerime kadar ıslatıyordu. Dalgalar durmadan küpeşteye çarparken sırılsıklam güvertede ayakta durmakta zorlanıyordum. Gemi suya her dalışında inliyor, bense dengemi korumaya çalışırken sarhoş gibi yalpalıyordum.

Güvertenin içlerine yürüdüm; yağmurun kat kat örtüleri altında etrafımı görmekte zorlanıyordum. "Nerede o?!" Sözcükleri fırtınaya doğru haykırdım ve rüzgârın onları etrafta dolanan mürettebata taşımasını umdum.

Deniz büyük bir dalgayla karşılık verdi ve dikkatimi teknenin uzak ucuna çekti. Yağmurun altında gözlerimi kısarak baktım ve küpeşteden aşağı kıvrılan suyun orada toplanan üç kişiyi ıslatmasını izledim.

İllüzyonistin becerisi derimin altında yanıyor, adamlara doğru attığım her adımda daha da güçleniyordu. Diğer güçleri yokladığımda bir Tele'nin ve bir Bora'nın beni beklediğini gördüm.

Onlara doğru yürürken kalbim sırılsıklam gömleğimin altında deli

gibi çarpıyordu. Gemi şiddetle sallanmaya başladığında dizlerimin üzerine çöküp dengemi sağlamayı bekledim. Adamlar yaklaşıyor, silüetleri yağmurun fonunda netleşiyordu. Üçü...

Hayır, üç kişi değildiler.

Dünya sessizleşti. Fırtına dindi. Şimşekler çakmaz oldu.

Korkuluğun yanında dört figür vardı.

İçlerinden birinin elleri arkadan sıkıca bağlanmış ve ağzı kapatılmıştı. Üzerinde hâlâ o yeşil yelek vardı. Bedeninin sarılışının verdiği rahatlıkla uyuyakalmış olmalıydı. Şimdi adamlar onu havaya kaldırmış, ikisi halatlarla sarılmış ayak bileklerinden tutarken diğeri parmaklarını omuzlarına gömmüştü.

Onu bulmuştum.

Paedyn'i korkuluğa doğru kaldırmış, o kendini kurtarmak için çaresizce çırpınırken sırıtıyorlardı.

Bu manzara karşısında içimde bir şeyler koptu.

Babamın içime oyduğu o parçamı serbest bıraktım. Bir zamanlar istediği zaman hükmettiği, adını bildiği o ölümcül karanlığı. Onu zindanlarının derinliklerinde, korkularımın her birinde, kılıcımı masum bir adamın göğsüne sapladığım karanlık evde yaratmıştı.

Ölüm'ün içimde yaşayan bir parçasıydı bu.

Ve artık o parçaya ben hükmediyordum.

Tele'nin gücünü kavradım ve becerisinin içimde dolaştığını hissettim. Adımlarım duraksamıyor, yavaşlamıyordu. Ruhum da onların ruhlarına yapmak üzere olduğum şey için pişmanlık duymuyordu.

İntikam dolu tek bir düşüncem Bora'yı geminin kenarından aşağı fırlatmama yetti. Hesapsız savuruşum kafasının suya düşmeden önce tahtaya çarpıp çatlamasına neden olmuştu.

Diğer iki adam, dalganın arkadaşlarını yutuşunu izledikten sonra dönüp baktıklarında, kendilerine doğru kararlı adımlarla yürüdüğümü gördüler. Paedyn'in bacakları yere inerken panik içindeki gözleri bana çevrilip fal taşı gibi açıldı. Adamlar da aynı tepkiyi verseler de onların gözlerinde rahatlama değil, korku vardı.

Bu da beni gülümsetti.

Tele bana doğru adım atarken Paedyn İllüzyonist'in kavrayışına karşı mücadele veriyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda bile bulanık yüzünü tanımıştım. Gemideki ilk gece Paedyn'in dansını izleyen adamlardan biriydi bu.

Bir güç ipliği fırlatıp boynuma doladı. Hayalet bir kement boğazıma düğümlenmişti sanki. Boynumu görüşümün kararmasına neden olacak kadar sert sıkıyordu.

Becerisiyle beni boğuyordu.

Zavallı. O kadar güç elimin altındayken sonumun böyle geleceğini mi sanıyordu?

Artık nefes alamıyordum ama kendi babam beni çok daha kötü durumlarla burun buruna getirmişti. Aramızdaki mesafeyi kapatarak yüzüne bir yumruk savurdum. Yapacağını bildiğim gibi yumruktan sakındığında iş işten geçmişti. Sol elim kılıcımı kınından çıkarıp tek bir hamlede karnına sapladı.

Boğazımdaki boğucu kavrayışı aynı anda yok oldu. Bir nefes alıp gergin boynumu esnettim. Adam önümdeki ahşap zemine yayılmıştı. Yağmur damlaları çarparken bile derin yarasından kan fışkırıyordu. Altından hızla sızan kırmızı bir akıntı yağmur yıkamaya fırsat bulamadan güverteyi boyadı.

Adama dönüp bir kez daha bakmadan cesedinin üzerinden geçtim. Suların damladığı saçlarımı alnımdan çekip Paedyn'e ve İllüzyonist'e döndüm. Gözleri gözlerime kilitlenen adam Paedyn'in bağlanmış bedenini kollarının arasına aldı.

Kılıcımın ucunu bir sonraki atışında kalbine bastırdım. Başımı iki yana sallayıp nefes nefese, "Onu yere bırak, ben de sana acı çektirmeyeyim," dedim.

Gözlerini gözlerimden ayırmayan adamın vücudu kılıcımın altında kaskatı kesilmişti. "Ilya tahtına bir Sıradan'ın oturduğunu görmektense ölmeyi yeğlerim."

Kılıcım kalbine saplanırken Paedyn'i tırabzanın üzerinden attı.

Boğazımdan kopan çığlık şiddetli fırtınanın içinde kayboldu.

Düşünmüyordum. Nefes almıyordum. Kılıcımı denizciye gömülü hâlde bırakıp tereddüt etmeden küpeşteye doğru sıçradım.

Ölümün kucağına düşüyordu.

Ağzındaki tıkaç, ürpertici bir çığlık atabileceği kadar kaymıştı. Paedyn aşağı düşerken o mavi gözler gözlerime dikildi ve...

Tele'nin gücü tenimin altında zayıflamaya başladı. Adam ölümün kıyısındaydı. Fakat kıyıda olması bana yeterdi. O gücü çekip alarak Paedyn'in bağlanmış bedenine doğru gönderdim.

Becerisi, görünmez bir halat beline dolanmış gibi gerildi. Düşen ağırlığı zihnime çarparken dişlerimi sıktım ve bedeni dalgaların üzerinde asılı kaldı.

Başı geriye düşerken gümüş saçları onu bekleyen aç suyu süpürüyordu. Delici bir acı zihnime yayılırken onu bana doğru çekmek için kendimi zorladım. Gemi kinci bir dalga yüzünden yan yatınca az kalsın küpeşteden aşağı düşecektim. Kendimi odaklanmaya zorlayarak, yorgun zihnime itaat etmesini emrettim ve onu kendime doğru çektim.

Gemiye çarpan bir dalga Paedyn'in havada asılı bedenini ıslattıktan sonra benimkiyle buluştu. Suyun gücü neredeyse onu aşağı çekecekti ama ben onun yükselmesini sağlamak için mücadele ettim. Başımdaki acı yüzünden homurdanarak ona doğru uzandım ve suların damladığı kollarımı küpeştenin üzerinden uzattım.

Başını kaldırdı. Gözlerimiz zamanın kendisinin bile zapt edemeyeceği kısacık bir anda buluştu. Daha önce yüzünde hiç görmediğim bir korkuyla bana bakıyordu. Belki ben de ona aynı şekilde bakıyordum. Hiçbir şey beni onu kaybetmek kadar korkutmuyormuş gibi.

Tam o sırada Tele'nin derimin altında titreşen gücü sönüverdi.

30. BÖLÜM

Paedyn

Gördüğüm son şey yüzündeki dehşet oldu.

Sonra tekrar düşmeye başladım.

Boğulacaktım.

Ölüm beni o sulu mezarda karşılayacak, ruhumu denizden alırken sırıtacaktı.

Tele becerisinin bedenimi serbest bıraktığını hissettiğimde gözlerimi gözlerinden ayırmamıştım. Kai'ın gri bakışlarının nefesimi kesen son şey olmasını istiyordum. Aç dalgaların değil.

Fakat bir şey oldu.

Suya çarpmadım.

Kai ileri atıldı. Az kalsın benimle düşecekti.

Tutabildiği tek şeyi yakaladı.

Adena'nın yeleğini.

Bir kez daha havada asılı kaldım. Yüreğim ağzımdaydı.

Aşağıda dalgalar öfkeyle gemiyi döverken, inleyen Kai beni yukarı çekmek için tüm gücünü kullandı. Çok sevdiğim yeleğim ağırlığım yüzünden parçalanmaya başlarken dikişlerin söküldüğünü işittim. Ellerim arkadan bağlı olduğundan, Kai beni kaldırmak için çabalarken sökülen ipliğe bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Sırılsıklam bedenimden damlayan su yırtılan yeleği kayganlaştırdı. Kai

haykırdı. Sırılsıklam olmuş yeninin altındaki kolu şişti. Kalın kumaşta bir başka yırtığın açılmasıyla sonumun denizden olacağını kabullendim.

Sonra bir kol belimi sardı.

Kai dişlerini sıkıp beni tırabzanın üzerinden aşırdı. Bedenim göğsüne yaslanırken bacaklarım ahşap korkuluğun üzerinden kaydı.

Başıma kan hücum etti. Dizlerimin bağı çözüldü. Kai ruhumu Ölüm'ün pençelerinden çekip alan kollarıyla beni sırılsıklam güverteye taşıdı. Nefes nefese kulağıma, "Tuttum seni," dedi. "Tuttum seni Pae."

Başımı göğsüne yasladım. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Fırtına şiddetlenirken bana sarılmaya devam etti. Bedenime yapışan bedeni titriyordu. Belki yorgunluktan, belki de korkudan. Bir kolunu bana dolayıp hareketlendiğini hissettim. Hareketini takip edemeyecek kadar bitkin olsam da bileklerimdeki ip aniden kesildiğinde Kai'ın kılıcını denizcinin göğsünden çekip aldığını anladım.

Sonra Kai nazikçe çektiği bacaklarımı kılıcının hassas bir hareketiyle serbest bıraktı. Sersemlemiş hâlde güverteye yayılmış cesetlere baktım. İkisi de kanlar içindeydi ve donuk gözleri fırtınalı gökyüzüne çevrilmişti. Muhtemelen kanlarının içinde oturduğumun farkına varmak bana düşündüğüm kadar acı vermedi. Aksine, Adena'dan kalan son parçamın da yok olmasına sebep oldukları için kalıntılarında yıkanabileceğimi düşündüm.

Ve böylece o boğucu kan korkusunu yenmeye bir adım daha yaklaşmıştım.

Kai aniden önümde çömeldi ve parmaklarını çeneme hafifçe bastırarak cesetlere bakmamam için yüzümü çevirdi. "İyi misin?" Kendini tutamıyormuş gibi yüzümü ellerinin arasına aldı ve parmaklarını hızlıca bedenimde gezdirip, yaralanıp yaralanmadığımı kontrol etti.

"İyiyim." Fısıltım uğuldayan rüzgârda yitecek gibi olsa da gözlerinin gözlerime çevrilmesiyle beni işittiğini anladım. "İyiyim. Yaşıyorum." Bir kez daha gözlerim doldu. "Senin sayende."

Kirpiklerinden su damlıyordu. Fakat gözlerimin takıldığı yer sağ gamzesinin oluşturduğu oyuktaydı. "Hayatını tekrar tekrar kurtaracağıma söz verdim. O hayatın içinde kalmama izin versen de vermesen de bunu yapacağım."

Ona bakıp başımı salladım. Benim ve gökyüzünün gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu. Beni kucağına alıp, "Şimdi seni içeri götürelim," dedi.

Beni kamarama taşımasına izin verdim. Beni oradan ayrılmamaya ikna etmesine de. Yastığın altından hançerimi çıkarıp elime tutuşturmasına da. "Bu gece işime yarayabilirdi," dedim cılız bir sesle.

Başını iki yana salladığında yüzüne düşen öfkenin gölgesini gördüm.

"Uykumda bana ilaç verdiler. Sonra o İllüzyonist, uyandığımda seni görebilmem için bana seni yanımda uyurken gösterdi."

"Ne?" Neredeyse gülecektim. "Pek de hesapçı tiplere benzemiyorlardı." Gözlerim yanımda olmasını dilediğim hançere çevrildi. "Fakat onlar sana ilaç verdikten sonra uyandım ve üçünün beni odadan dışarı sürüklediğini gördüm. Kurtulamadım, hareket edemedim..." Yaşadığım paniği hatırlayınca yutkundum. "Çığlık atıyordum ama kimse beni duymadı. Ya da kimse beni duymak *istemedi*. Sonra beni bağladılar, ağzımı tıkadılar ve... gerisini biliyorsun."

Öfke gemiye çarpanlar kadar ölümcül dalgalar hâlinde bedeninden yayıldı. "Burada güvende değilsin. Kitt'e bunu söyledim. Peki mürettebatın geri kalanı neredeydi?" Sırılsıklam pantolonunun yanında yumruklarını sıkarak bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Muhtemelen bir şekilde bu işin içindeydiler. Haklıysam Ilya'ya döndüğümüzde onlarla ilgileneceğim. Fakat şimdilik bizi oraya tek parça hâlinde götürmeleri için onlara ihtiyacımız var."

Başımı salladım. "Bu iyi bir plan gibi."

"Ne yani?" dedi. "Bu kadar çok kan dökülmesini sorun etmiyor musun?"

Gözlerimi gözlerine çevirmeden önce bir parmağımı bıçağımda gezdirdim. "Kimin kanı olduğuna bağlı."

Beni hiç öyle tutkuyla öpmemişti.

"Paedyn, leydim, dün gece adamlarımdan bazılarının yapmaya çalıştıklarını duyunca ne kadar şaşırdığımı anlatamam."

Kaptan'a baktım. Bir özür beklerken yüzüm ifadesizdi. Kai, Torri'ye olaylı akşamdan bahsetmek için dün gece hışımla kamarasına girmişti. Döndüğünde hançerim elimde, derin bir uykuya dalmıştım.

Kaptan'ın konforlu yemek odasında otururken parmaklarım ahşap masanın üzerinde birbirine kenetlenmişti ve yüzümde keyifsiz bir ifade

vardı. Uykulu güneş kalın bulut örtüsünün altından yüzünü göstermeye çalışıyor, ara sıra çok sayıdaki pencereden birinden bir ışık huzmesi süzülüyordu. Oda beklediğimden daha büyüktü, duvarları kaplayan geniş raflar devrilmiş ıvır zıvırla ve haritalarla doluydu.

Epey yıpranmış, kıvrılıp karşımdaki duvara yaslanmış bir parşömen parçası dikkatimi çekti. Üzerine bir dizi kabataslak şehir ve onlara eşlik eden bayraklar çizilmişti. Haritamızda hangi krallıkların yaşadığını bildiğimden gözlerim haritanın daha uzak uçlarına, bana yabancı lekelere çevrildi.

İncelediğim karalanmış dünya Izram'ın ötesine uzanıyordu.

Gözlerim Shallows'a yayılan yabancı kara kütlelerine takıldı. Daha önce incelediğim hiçbir harita buna benzemiyordu. Oturduğum yerden krallıklar olduğunu tahmin ettiğim bu kara parçalarının isimlerini seçemiyordum ama o efsanevi gölgeler şehri hakkında okuduklarımdan sonra, Astrum'un adının mürekkep karası bir kara parçasının üzerine özlemle karalandığına bahse girebilirdim.

Neredeyse gülümseyecektim.

Demek denizcileri muhtemelen sonlarından önce karşılaşmayacakları bir ufka doğru açılmaya iten buydu. Macera. Sıradan hayatlarını riske atacak kadar heyecan verici bir keşif umudu. Onlar farklı mitler ve efsanelerle çizilmiş farklı bir haritayı kullanarak yola çıkıyorlardı.

Uğruna yaşayacak bir şey bulmak için sergiledikleri dirence hayranlık duydum.

Dikkatimi tekrar masanın başında oturan Torri'ye çevirdim. Lekeli yüzünde rahatsız bir ifade vardı. Kai yanımda duruyor, sandalyemin arkasına yaslanırken tam da İnfazcı'mın olması gerektiği gibi görünüyordu. Yumuşak bir sesle, "Yani mürettebatınızın müstakbel kraliçelerini öldürme planından haberiniz yok muydu?" diye sordu.

"Mürettebat mı?" diye haykırdı Torri. "Hayır bayım, dün gece baş başa konuştuğumuzda söylediğim gibi, bu üç adam yalnız başlarına hareket ettiler. Dün gece o güvertede sadece bir avuç denizci vardı. Çoğu ise dümendeydi. O yağmurda hiçbir şey göremedik."

Tüm bunları oldukça hızlı bir şekilde söylüyordu. Unutmadan önce kelimeleri sıralamak zorunda kalmış gibi. Başımı Kaptan'a doğru eğdim. "Böyle bir fırtına sırasında neden o kadar az adamınız güvertedeydi?"

Torri'nin iri elleri ağzından çıkan her sözle hareket ediyordu. "Mürettebatım iki gündür o fırtınayla mücadele ediyordu. Uykuya ihti-

yaçları vardı hanımefendi." Gergince güldü. "Güçlerini korumak için onları vardiyalı çalıştırdım ve..."

"Böldüğüm için beni bağışlayın Kaptan..." Kai bunu kesinlikle bağışlanmak gibi bir derdi olmadığını belli eden bir tonda söylemişti, "... fakat Bayan Gray'den özür dilediğinizi hâlâ duymadım."

Dudaklarımda belirmek isteyen sırıtışla mücadele etmek zorunda kaldım. Torri boğazını temizledi ve bakışlarını oturduğum yere çevirdi. "Bayan Gray," dedi yavaşça, "bu olay sizi üzdüğü için özür dilerim. Ve emin olun, bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

Öne doğru eğilerek ona yüzümde yayvan bir gülümsemeyle baktım. "Hayır, bir daha olmayacak. Emin olun üzgün de değilim." Gözlerim hafifçe kısıldı. "Hayal kırıklığına uğradım."

Sonra ayağa kalktım. Sandalyemi tahta zemine sürtüp yüksek sesli bir gıcırtı çıkartarak. Veda sözcükleri yerine, "Yarın Izram'a sağ salim varacağımıza inanıyorum," dedim.

Torri'nin sözlerini toparlaması biraz zaman aldı. "Evet. Evet, tabii. En geç öğleyin limana yanaşmış oluruz."

Ona gülümseyip gitmek için arkama döndüm. "Güzel."

Kai peşimden geldi. Sadece Kaptan'a omzunun üzerinden bir soru sormak için durdu. "Gemide neden bir İllüzyonist vardı? Kolay bulunmazlar, özellikle de denizcilik deneyimi olanlar."

Torri hafifçe omuz silkerek, "Şey, çünkü Kral'dan ben istedim," dedi. "Bu sularda gizlenen canavarla karşılaşırsak işimize yarayabilirdi. Bizim yerimize onun peşinden gitmesi için bir illüzyon yaratabilirdi."

İnfazcı bunun üzerine düşünüyor gibiydi. "Peki siz ne iş yapıyorsunuz Kaptan?"

Kafası karışmış görünen Torri yüksek sesli bir kahkaha attı. "Eh, tam olarak söylediğiniz şeyi Ekselansları. Kaptanlık ediyorum."

"Ah, evet." Kai yavaşça başını sallarken ben bunun nereye varacağından emin olamadan yüzünü süzdüm. "Yani o fırtına sırasında gemiyi korkusuzca yöneten sizdiniz?"

"Evet efendim! Ta ki siz kamarama dalana kadar." Kaptan bir elini masaya vurarak tekrar güldü. "Shallows ehlileştirmeye niyetli olduğum bir mahlukat."

Torri'nin sözlerine tepkim öfkeyle iç çekmek oldu. Kai bir kez daha kapıya yöneldi. "Adamlarını öldürdüğüm için üzgünüm Torri. Fakat korkarım bunu hak ettiler, dolayısıyla çok da üzülemeyeceğim."

"Elbette," diye seslendi Kaptan arkamızdan.

"Ve adamlarınıza göz kulak olun Kaptan." Kai son bir kez döndüğünde kapıdan çıkmak üzereydi. "Bunu yapabileceğinizi biliyorum."

Uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışarak peşi sıra koridora çıktım. Kamarasına döndüğümüzde ağzımdan nihayet, "Az önce orada ne oldu?" sorusu çıkıverdi.

Kai başını iki yana salladı. "Dün gece yardıma ihtiyacın olduğunu biliyordu ve hiçbir şey yapmadı."

"Fakat fırtına. Dedi ki..."

"Dümendeki hiç kimse o yağmurda geminin diğer tarafında olanları göremez ya da duyamazdı. Böyle söyledi, evet. Fakat bunu yapabilecek tek kişi o pislik herifti."

Parçalar aniden yerine oturdu. Sessizce mırıldandım. "Kaptan bir Hiper."

Kai elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Seni gayet iyi görebilir ve duyabilirdi. Sadece yapmamayı seçti."

Alaycı bir ses çıkardım. "Bu, beni şaşırtmamalı bile."

"Ilya'ya döndüğümüzde onunla ilgileneceğim. Fakat o zamana kadar..." Eliyle bacağıma bağlı hançere hafifçe vurdu. "...bunu yanından ayırmayacaksın. Ben yanındayken bile."

Muzip bir gülümsemeyle ona yaklaştım. "Özellikle de sen yanımdayken. Ya seni ölümle tehdit etmek istersem?"

"Ben hayatını kurtardıktan sonra bile mi?" Bunu şefkatle söylemişti.

İnce, beyaz gömleğinde parmağımı gezdirdim. "Belki de beni Scorches boyunca kovaladığın için seni henüz affetmemişimdir."

Beni kendine çekti. Çenemi kavrayan parmakları yüzümü ona çevirdi. "Sırf beni ölümle tehdit ettiğini işitmek için her şeyi tekrar yapardım."

"Bu aptalca olur," diye fısıldadım.

"O hâlde bana yakışır." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Çünkü aptalım."

Ona bakarak kaşlarımı kaldırdım. "Bana artık aptal olmadığını söylemiştin."

Dudakları yanağımı okşadı. Burnumla buluştuklarında gülümsedim. Boynuma sürtündüklerinde nefesim kesildi.

"Rol yapıyordum tatlım."

31. BÖLÜM

Paedyn

Saatlerdir uzaktaki bir beneğe bakıyordum.
Daha yeni yeni karşımızda uzanan bir şehre dönüşmüştü.

Bir rıhtımlar labirenti ufku kaplıyor, açık mavi suyun içinde oturuyordu. Yanlarında düzinelerce tekne sallanıyordu. Bazıları bizi rıhtıma ulaştıran yara almış tekne gibi büyükken, çoğu küçük ve sağlamdı. Gözlerimi kıstığımda, yanlarından sarkan büyük balık ağlarını belli belirsiz seçebildim.

Denizin kokusunu içime çekerek geminin daha hızlı hareket etmesini diledim. Fırtına dindiği için güverteye çıkan Boralar büyük yelkenleri rüzgârla dolduruyorlardı. Bir ayağımı sabırsızca yere vurdum. Gözlerim mürettebatın üzerinde gezindi. Bakışlarımı görmezden geliyorlar, bunun yerine sorumluluklarına ve perişan hâldeki geminin karaya ulaşmasını sağlama işine odaklanıyorlardı.

Yırtık yelkenlerle, eksik küpeştelerle ve güverteye yayılmış, parçalanmış tahtalarla, Shallows'un dibinde oturmuyor olmamız bir mucizeydi. Üstelik bu, hasarın sadece görebildiğim kısmıydı.

"Bayrağı çekin!"

Kaptan'ın haykırışı üzerine bir denizci halatı çekerek emri yerine getirdi. Beyaz bir bayrağın gökyüzüne yükselişini, Ilya'nın epey yırtılmış olan, kıvrımlı armasının yanında yerini alışını izledim.

Gezinen bakışlarım güverteye geri döndü ve oraya adım atan o ta-

nıdık figüre takıldı. Kai gözlerini aniden bastıran aydınlıktan korumak için elini kaldırırken, bir an durup arsızca ona bakmaktan kendimi alamadım. Kıyafetleri rüzgârda dalgalanıyor, altındaki güçlü bedeni sarıyordu. Siyah saçları altımızdaki asi dalgalar gibi alnına dökülüyordu. Gri gözleri...

Birden bana çevrildi.

Ona nasıl hayran hayran baktığımı bildiğini belli edecek şekilde gülümsedi. Bana doğru yürürken bile kendini beğenmiş bakışları yüzünden eksilmedi. "Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun Gray?"

"Izram'ın mı?" Ona ben de kendi gülümsememle karşılık verdim. "Evet, öyle Azer."

Kollarını kırık dökük korkuluklara dayayıp gamzelerini gösterecek kadar sırıttı. Beni bir kez daha bakarken yakalamadan gözlerimi kaçırdım. Sessizce, "Neden beyaz bayrak çektik?" diye sordum.

"Izram neredeyse on yıldır üzerinde armamız olan bir gemi görmedi." Körfezin üzerinde yükselen büyük gözetleme kulesine başıyla işaret etti. "Kötü niyetli olduğumuzu düşünmelerini istemeyiz. Tıpkı Dor ve Tando'da olduğu gibi Seçkinlerin ortaya çıkmasından pek memnun olmayacaklardır."

Yanındaki korkuluklara yaslandım. Kollarımız birbirine değiyordu. "O zaman onları iyi niyetli bir Sıradan'ın selamlayacak olması iyi bir şey."

"Evet, Seçkinlerden oluşan bir ekiple birlikte," dedi Kai. "Ve İnfazcı'yla."

"Ve bir sandık dolusu imrenilen gülle," diye ekledim umutlu bir sesle. "Çocukken Izram kraliçesi Zailah hakkında bir şeyler okuduğumu hayal meyal hatırlıyorum. Fakat ne beklemem gerektiğinden emin değilim."

"Söylendiğine göre," dedi Kai, "acımasızmış. Kimileri taht için kocasını öldürdüğünü söylerken kimileri de Kral'ın doğal sebeplerden öldüğüne inanıyor." Kayıtsızca omuz silkti. "Her hâlükârda Izram'ın gelişmesine katkısı oldu. Hayatta kalmak için denize ve denizin balıklarına güveniyorlar. Zailah o tahta oturduğu andan itibaren hasatlarına da bereket geldi."

"Hım." Dalgınca başparmağımdaki yüzüğü çevirdim. "Ve o kraliçe olalı epey oldu, değil mi?"

Kai'ın gözleri gözlerimle buluştu. "Neredeyse on yıl oldu."

Bu ilginç bilgiyi zihnime yazıp dikkatimi girmekte olduğumuz

rıhtıma yönelttim. Yıpranmış ahşabın üzerinde kraliyet mavisi giysiler içinde, ellerinde mızraklar olan bir muhafız kalabalığı dikiliyordu. Mızrakların sivri uçları güneşte parlıyor ve beni o tuhaf manzaradan gözlerimi kaçırmaya zorluyordu.

Bir muhafızın üzerinde o kadar bariz silahlar görmek garipti. Çoğu İmparatorluk Muhafızı becerisine bel bağlayabileceği için kılıç taşıma zahmetine bile girmezdi. Fakat Izram halkının güçleri yoktu. Onlar kendi güçlerine, kendi iradelerine güveniyorlardı. Ben de buna hak edilmemiş güçten çok daha fazla hayranlık duyuyordum.

Gemi yaklaştıkça muhafızların mızraklarının parlayan uçları keskinleşiyordu sanki. Tahta kalaslar boyunca dimdik duruyorlardı. Gıcırdayan rıhtımın üzerinde ciddi ifadelerle ve silahlarını sıkıca kavrayarak sıralanmışlardı.

Bizden korkuyorlar.

Gemiden bir gıcırtı gelince küpeşteye doğru sarsıldım. Rıhtıma sürtünüyorduk. Gövdeden uzun bir çığlık koptu. Nihayet limanın içinde durduğumuzda, hayretle bakan gözlerim Kai'ın gözlerine ulaşmayı başardı. Yüzünün köşelerinde tanıdık bir ifade belirdi.

Dudaklarına değen şeyin hafif bir kibir olduğunu fark ettim. Gözlerinde bir pırıltı ve altındaki bedenin gevşeyişi.

Kendisinden korkulması hoşuna gidiyor.

Sanırım onun gücünün bir kırıntısı bile tenimin altında yaşasaydı benim de hoşuma giderdi. Fakat ben korkudan, güçten ve Seçkin'den daha azıydım. Bu yüzden güvertede ilerlerken İnfazcı'nın arkasından temkinli bir şekilde yürüdüm.

Sallanan ahşap bir rampa, gemi ile altındaki rıhtım arasında uzatıldı. Köpüklü su altımızda dalgalanıyor, gövdeye vuruyor ve üzerine çıktığımız köprüye ulaşıyordu. Kai vakit kaybetmeden muhafızları selamlamak için gıcırdayan tahtadan aşağı indi.

Gel gör ki rıhtıma çıkamadı bile.

Onlarca mızrak bir anda göğsüne doğrultuldu. Gevşekçe iliklenmiş gömleğinin altındaki çıplak deriye yaklaşırken uğursuzca parlıyorlardı. Gerildim. İnfazcı'ya doğrultulan her uzun silaha göz gezdirirken kalbim duracak gibi oldu.

Yine de omuzlarının hiç gergin olmamasından Kai'ın bu duruma aldırış etmediğini çıkardım. Hâlâ arkasında dikilirken yüzündeki ukala sırıtışı köşesinden seçebiliyordum. Buna şaşırmamalıydım. Yine de içimden kafasına bir yumruk atmak geliyordu.

Kai ellerini yavaşça kaldırdı ve görünüşte zararsız olan avuçlarını muhafızlara gösterdi. Evet, bundan keyif alıyordu. Korku güçtü ve gücün olduğu yerde onun kullanabileceği bir şeyler vardı.

Üzerinde bolca yıldız olan bir muhafiz kararlı bir sesle, "Burada ne işiniz olduğunu söyleyin Seçkinler," diye gürledi. Üniformasını süsleyen altın düğmelere bakarken kalbinin üzerindeki küçük iğneyi fark ettim.

Ilya'nın İnfazcı'sı Izram'ın muhafiz kıtası yüzbaşısıyla karşı karşıya gelmişti.

Kai soğukkanlı bir tonda, "Sakin olun beyler," diyerek eliyle kendisini dürten mızraklardan birinin ucunu indirdi. "Bunun büyük bir sürpriz olduğuna eminim ama barış için geldik. Ilya'da işler değişiyor, bu yüzden müstakbel kraliçemize sizin kraliçenizle buluşması için eşlik etmeye geldim. O her şeyi açıklayacak." Kai arkasına, kaskatı ve ne yapacağımı bilemez hâlde dikilen bana döndü. "Karşınızda Paedyn Gray. Sıradan."

Sözlerine verilen tek yanıt hayret dolu bakışlar oldu. Komutan ve muhafızlarının beni nasıl süzdüklerini izledim. Veba'nın eseri gümüş saçlarıma bakıyorlardı. Gergince boğazımı temizledim. "Bir hediye getirdik," dedim. "İyi niyetimizin göstergesi olarak."

Komutan gözlerime baktı. Gözlerinde kuşkucu bir ifade vardı. Kahverenginin sıcak bir tonundaki gözleri, kahkahalarla dolu bir hayatın insanın tenine işleyen çizgileriyle doluydu. Fakat yüzüne yerleşmiş olan o sert ifade bir zamanlar kolayca hissettiği mutluluğu bastırıyordu. Yine de orta yaşlı bir adam için bile oldukça yakışıklıydı.

"Bana," dedi yüzbaşı yavaşça, "Ilyalı bir mürettebatın Shallows'u sırf dışladıkları bir krallığa kendilerini yeniden tanıtmak için mi aştığını söylüyorsunuz?"

Sorusu beni öne çıkmaya itti. Kai'ın yanına geçip mızrakların önünde dikildim. "Evet," dedim, kararlı bir sesle. "Her gün hayatta kalmak için mücadele ettim. Tıpkı sizler gibi. Ilya'nın yeniden özgür ve kucaklayıcı bir krallık olduğunu görmek için de her şeyi yapacağım."

Uzun bir sessizlik etrafımızda şırıl şırıl akan suyun sesi dışında her şeyi bastırdı. Yüzbaşı gözlerini gözlerime dikse de perişan hâldeki her bir parçamı incelediği söylenemezdi.

"Silahlarınızı indirin beyler," diye emrederken sesinde duyduğum umut bile olabilirdi. "Misafirlerimizi saraya götürüyoruz."

Muhafızlardan oluşan dar bir çemberin ördüğü kozada neredeyse bir saattir yürüyorduk.

İnfazcı aralarında yürürken dönüp bana bakmıyorlardı bile. Tüm gözler ona çevrilmişti ve tüm silahlar onları çocuklarına anlattıkları masallardan fırlamış bu Seçkin'den korumak için hazır bekliyordu.

Kaptan Torri yanımda yürüyordu. Sessizliği şaşırtıcıydı. Saraya yaptığımız bu yürüyüşte sadece iki Seçkin'in bana eşlik etmesine izin verilmişti. Mürettebatın geri kalanı rıhtımda hüzünlü bir şekilde bir aşağı bir yukarı sallanan Reckoning'den geriye kalanları onarmaları için gemide bırakılmıştı.

Şehri görmek için bolca zamanım oldu. Ilya'ya göre daha sakin bir koşuşturma vardı. Kaldırım taşlarıyla kaplı sokaklar düzgün ve tertipliydi, nazik kadın ve erkeklerle doluydu. Açık mavi flamalar çatılardan sarkıyor, sokak aralarında salınıyordu. Tüccarlar kibar, çocuklar usluydu ve insanlar birbirlerine gülümsüyorlardı.

Bu, hem rahatlatıcı hem de endişe verici bulduğum bir anomaliydi.

Tuzlu havayı içime çektim ve yüzümü kaplayan sıcaklığın farkına varmak için kendime biraz zaman verdim. Sanki güneş sadece benim için parlıyor, tenimi yumuşak bir ışıltıya boyayıp ışınlarını etrafıma sarıyordu. Serin bir esinti kısa saçlarımı dalgalandırırken ayaklarımın altındaki sağlam karanın tadını çıkararak gözlerimi kapattım.

İnsanlar durup bize, onlar için ilginç olduğundan şüphe etmediğim manzaraya bakıyorlardı. Muhafızlar tarafından yutuluyor, mızraklarının delici uçlarından sakınmak zorunda kalıyordum. Bizi nefes nefese kalmama neden olan başka bir tepelik patikaya doğru götürdüler ve ardından, gözlerim yüksek şatoya dikildi.

Gölgesine adım attım. Taş yığınının yanında kendimi çok küçük hissediyordum. Şato damlayan güneş ışığında göz kırpan, inci gibi beyaz bir taşla kaplanmıştı. Uzun kuleler gökyüzüne doğru yükseliyor ve yol boyunca gölgeden şeritler oluşturuyordu. En yüksek kulelerden uzanan kabarık mavi bayraklar Izram'ın arması olduğunu fark ettiğim deseni sergiliyordu.

Güneşten korunmak için elimi gözlerime siper ettim ve dalgalanan kumaşa göz gezdirdim. Kıvrılan bir çift balık mavi denizin içinde mükemmel bir daire oluşturuyordu. Dalgalanan bayrağın üzerinde durmadan birbirlerinin etrafında yüzüyorlarmış gibi görünüyorlar ve daimî bir denge oluşturuyorlardı.

Muhafız kıtası yüzbaşısının haykırdığı emirle tertemiz merdiven

basamaklarının dibinde durduk. Merdiven, basamaklarla eşleşen süt beyazı kapılara doğru uzanıyordu. Şatoya dair her şeyde bir hafiflik, havadarlık vardı; sanki suyun üzerinde, alçakta asılı duran gökyüzünün bir yansımasıydı.

Muhafızlarının arasından sıyrılıp o yüksek kapıların ötesine geçen yüzbaşıyı izledim. Sert adımlarla yürüyor, görevi onu heyecanlandırmıyor gibi görünüyordu. Fakat Kai'ın sert parmak eklemleri elime sürtündüğünde, gözlemim ve ona eşlik eden merakım tuzlu bir esintiye karışıp hızla uzaklaştı.

Yukarı baktığımda kaşlarının arasının endişeyle kırıştığını gördüm. "Sen iyi misin?"

Bu soru yanıt verecek olanı afallatacak kadar endişe vericiydi. "Neden, iyi görünmüyor muyum?"

"Gray, sen hep iyi görünmekten çok daha fazlasını yapıyorsun." Bunu alçak sesli bir kıkırtıyla söylemişti. Sesi muhafızların işitemeyeceği kadar yumuşaktı. "Fakat şu yaşadığının zorlu bir tecrübe olduğunu biliyorum. İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Tam bir centilmen olup çıktın," diye mırıldandım.

"Sadece senin için."

Sözleri gülümsememi eritip daha tatlı bir şeye dönüştürdü. Cılız bir sesle, "Ben... iyiyim. Sadece yardımseverliğimin beni hayal kırıklığına uğratmamasını umuyorum," dedim. Sonra fısıltıyla, "Kim olmam ya da ne söylemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Dahası kraliçe olmak bir yana dursun, bir kraliçeyle nasıl konuşulacağı hakkında bile hiçbir fikrim yok," diye ekledim.

Başını iki yana salladı. Bakışı hiç değişmeden. "Bence sen kim olmak istediğini çok iyi biliyorsun. Kim olduğunu." Sözleri yumuşak bir savaş çığlığı gibiydi. "Sen hep Ilya'yı yönetmesini istediğin lidersin. Sen bizim Gümüş Kurtarıcı'mızsın."

Eline uzandım. Sonra bunu yapmamam gerektiğini fark etim. Bunun yerine rahatlamış bir gülümsemeyle ve gözlerindeki fırtınanın içinde kaybolduğum uzun bir bakışla yetindim. Ancak yüzüne bir gölge düştüğünde gözlerimi ondan ayırdım.

"Gemi ismi dediğin böyle olur!" Kaptan Torri bir muhafızı yana iterek geçip Kai'la ikimize ait özel alanı işgal etti. "*Gümüş Kurtarıcı*. Ilya'ya dönmeyi başarırsak, kendime yeni bir gemi bulmam gerekecek ve ona bu ismi verebilirim."

Kai'a baktım. Sonra tekrar Kaptan'a. "Gururum okşandı."

"Gemilerden bahsetmişken," diye ekledi Kai, "bizimki ne durumda? Belli ki Ilya'ya dönme konusunda şüphecisin."

Torri yana eğilerek sakındığım bir nefes verdi. "Size karşı dürüst olacağım Ekselansları. Durumu şu anda pek parlak değil. Fakat müret-tebatı görevlendirdim. Umarım yola çıkmadan önce onarılmış olur."

Muhtemelen yanıtını bilmek istemeyeceğim birkaç soru sormaya hazırlanıyordum ki arkamda sert bir ses yankılandı. "Kraliçe sizi bekliyor."

Topuğumun üzerinde döndüm ve muhafiz kıtası yüzbaşısının eliyle öne çıkmamı işaret ettiğini gördüm. Etrafımızı saran adamlar bu sessiz komutla dağılınca mızrak kafesinden kurtuldum. Yorgun ayaklarım beni bir dağ gibi yükselen basamaklara doğru götürdü. Kai yanımda yürüyor, Torri arkadan geliyordu.

Başparmağımdaki yüzüğü döndürüp soğuk çelikte teselli aradım. Biz yaklaşırken yukarıdaki ışıltılı kapılar açıldı ve Izram'ın yüzbaşısının koridorda ilerleyişini izledim. Peşi sıra şatoya girmemle rahatlatıcı güneş ışığı tenimden çalındı.

Gözlerim fal taşı gibi açılıp varaklı odada gezindi.

Burası kesinlikle Ilya değildi.

Koyu yeşillerin ve koyu renkli ayrıntıların tam tersiydi. Burası ışık birikintileriyle ve mavi patlamalarıyla dolup taşıyordu. Uzun koridor, her iki ucunda da yumuşak halılarla kaplı bir çift kavisli merdivene doğru uzanıyordu. Burada her şey pırıl pırıldı, sadeydi ve inceliklerle doluydu.

Hiçbir güç gösterisi, bariz bir dikkat çekme ihtiyacı yoktu. Ayrıca sadeliği nefes kesiciydi.

Yüzbaşı bana dönüp bakmadan, "Sizinle taht odasında görüşecek," dedi. Sabit adımlarla ilerlemeye devam ederek bizi bir çift parlak, beyaz kapıya götürdü. "Ilya'nın beklenmedik ziyaretini duyan saray meclisi de sizi bekliyor. Size verebileceğim yegâne yararlı bilgi bu." Kapıların iki yanında dikilen iki muhafıza başıyla işaret etti. "Kraliçe şimdi sizinle görüşecek."

Taht odası yavaşça göründüğünde kalbim küt küt atıyordu. Kürsüye kadar uzanan uzun mavi bir halı beni bekliyordu. Odanın içinde dalgalı bir desenle sıralanan pencereler kıvrımlı süslemelerle çerçevelenmişti. Gözlerim birkaç yuvarlak masanın üzerinde gezindi. Saraylıların rahatça gösterinin tadını çıkarmasına olanak tanıyan bu masalar pırıl pırıl zemini kaplıyordu. Fakat asıl dikkatimi çeken kemiklerden yapılmış bir tahtta zarif bir şekilde oturan kadın oldu.

Kraliçe bir zamanlar hangi hayvana ait olduğuna dair en ufak bir fikrimin olmadığı bir tür iskeletin içinde oturuyordu. Kalın omurlar koltuğun merkezini oluştururken, uzun kaburga kemikleri merkezden dışarı fırlayıp Kraliçe'nin etrafında kıvrılıyordu. Bronz omuzlarının gerisinde, kemikler yukarı doğru uzanarak siyah saçlarının üstünde hafifçe sarkıyordu.

İçimden öylece dikilip, aval aval bakmak geçse de ayaklarımı ileri hareket ettirmeye zorladım. O mesafeden bile Kraliçe'nin delici, yeşil gözleri içimi delip geçiyor gibiydi. Daha önce kimsenin gözlerinde o kadar parlak bir renk görmemiştim. Kitt'in gözlerindeki yeknesak ve sıcak açık yeşil değildi bu. Hayır, bu canlı, pırıl pırıl bir renkti. Dünyayı bir zümrüt tabakasının içinden görüyordu sanki.

Kürsünün önünde durduğumuzda Zailah'nın ışıltılı gözleri söze giren Kai'a çevrildi. "Majesteleri..." deyip eğilerek zarifçe selam veren Kai bana reverans yapmam gerektiğini hatırlattı. "Beklenmedik ziyaretimiz için özür dilerim. Ben Kai Azer, Ilya Kralı'nın İnfazcı'sıyım. Paedyn Gray'e krallığımızla yeniden ticareti başlatmanız için eşlik ediyorum."

Kraliçe'nin gözleri yeniden gözlerime çevrildi. İrdeleyen, çarpıcı gözlerdi bunlar. "Kulağıma senin hakkında fısıltılar geldi çocuk. Ilya'da o kadar çok sorun çıkaran biri için çok genç görünüyorsun." Gülümsedi ve keskin köpek dişlerinin parıltısını seçtim. "Buna hayran kaldım."

"Eh, sorun çıkarma günlerim geride kaldı," dedim. Sonra kendi küçük gülümsemem eşliğinde, "Umarım," diye ekledim. Kai kenara çekilip Torri'yi yanına çağırdı. "Artık yeni ve daha iyi bir Ilya yaratmak için buradayım."

"Görüyorsun ya," dedi Zailah yavaşça, "son işittiğimde adın Ilya'ya karşı işlenen ihanet suçlarıyla anılıyordu. Shallows'u geçmeyi başarman hâlinde başına ödül bile konmuştu." Sivri tırnağını Kai'a doğru kaldırdı. "Şimdi krallığımda İnfazcı'yla birliktesin. Parmağında da hayli parlak bir nişan yüzüğü var." Kusursuz dudaklarında bir gülümseme daha belirdi. "Anlat bakalım. İlgimi çektin ve bunu yapmak hiç de kolay değildir."

Kuruyan dudaklarımı yaladım. "Uzun lafın kısası, Ilya'nın kaynaklara ihtiyacı var. Onyıllar boyunca gıda kaynaklarımızı tükettik ve kapalı sınırların ardındaki topraklarımızda nüfusumuz çok arttı. Kitt Azer tahta geçince krallığın misafirperver kökenlerine dönmesi gerektiğinin

farkına vardı. Sıradanlar ile Seçkinler bir kez daha bir arada yaşayacaklar..." Kraliçe'ye işaret ettim. "...ve Ilya çevre şehirlerle ticaret yapacak.

Bu popüler olmayan değişimi teşvik etmek için –bir Sıradan olan ve Arınma Sınavlarından sağ çıkan– ben Kral'la evleneceğim. Bu da Sıradanlar ve Seçkinler arasındaki uçurumu kapatacak." Bir nefes aldım. Kraliçe'yi daha da bilgilendirmek için ağzımı açtığımda...

"Peki ya ihanetin?" Zailah bunu keyifli bir tonda söylemişti. "Kral, babasını öldürdüğünü bu kadar çabuk mu unuttu? En azından kulağıma gelen buydu."

Elimden geldiğince inandırıcı bir tonda "O bir yanlış anlamaydı," dedim. "Krallığın sonradan farkına vardığı bir yanlış anlama. Ayrıca buraya sadece size değil, Ilya'ya da kendimi kanıtlamak için geldim."

Kara kaşlarından birini kaldırdı. "Devam et."

"Bir Sıradan olarak Arınma Sınavlarında yarıştım." Boğazım müthiş kurumuştu. "Ve şimdi bir Sıradan'ın tahtta olması fikrine tepeden bakan Seçkinlerin saygısını ve güvenini kazanmak için bana özel bir dizi Sınav'a atıldım."

Kraliçe gözlerini hayretle kırpıştırıp sert yüz hatlarını değiştiren bir kahkaha attı. Çıkan ses güzel yüzüyle tezat içindeydi. "Demek Shallows'u geçtin. Güç bela."

Kibarca gülümsedim. "Evet. İyilikseverlik, Ilya'nın hükümdarlarının şiar edindiği üç vasfın ikincisi."

Alaycı bir tonda, "İyilikseverlik mi, gerçekten mi?" diye sordu. "Ben bunu şiar edindiğimden emin değilim."

Hemen, "O zaman benimkini kabul edin," dedim. "İyi niyetimin bir göstergesi olarak size ve krallığınıza gül getirdim. Umarım sahip oldukları birçok iyileştirici özellik, bizi kabul etmeniz için yeterli bir teşvik olur."

Kraliçe gözlerini kısarak beni dikkatle süzdü. "Bunlar Kral'ınızdan bir hediye mi?"

"Evet Majesteleri."

Zailah'nın sesi teskin ediciydi. "Ve bu konuya dair başka hiçbir şey bilmiyor musun?"

Sakince, "Bilmiyorum," diye yanıt verdim.

"Hım." Arkasına yaslandı. Kemikten tahtında garip bir şekilde rahat görünüyordu. "Benim tek işittiğim, Paedyn Gray, bir yardım çağrısı. Ilya sınırlarını sadece bir şeye ihtiyaç duyduğunda açar. Senin de de-

diğin gibi biz *Sıradanların* ülkeye girmesine sadece başka bir alternatif olmadığında izin verir. Ve senin adına konuştuğun kral..."

"Ben Kitt Azer adına konuşmuyorum." Sesim Kraliçe'nin sesini bastıracak kadar çınlayınca saray meclisinden boğuk bir hayret nidası yükseldi. "Kendim adına konuşuyorum. Ilya'da yaşamayı hak eden güçsüzler adına. Bir kral adına değil."

Yankılanan sesim taht odasında dağılırken geriye sadece boğucu bir sessizlik kaldı. Çenemi kaldırdım ve gözlerimi sözünü pervasızca kestiğim Kraliçe'ye odaklamak için kendimi zorladım. Fakat şimdi pişmanlık sergilemeyi göze alamazdım. Hayır, orada durmalı ve o anda hissetmediğim bir güç sergilemeliydim.

Zailah aramızdaki gerginliğin sönmesine izin verdi. Sonra bir başka iğneli gülümseme geldi. "Yine de Ilya'yı hoş karşılayamam."

Nefesim kesilirken göğsümdeki umut kıvılcımı söndü.

"Fakat bana ihtiyacınız olduğu gerçeğini memnuniyetle karşılıyorum. Güçlü, kibirli Ilya'nın dize geldiğini."

Yukarı çevirdiğim gözlerim dudaklarından dökülen sonraki sözcüklere şahit oldu. "Şunu iyi dinle çocuğum. Ilya, krallığım için hiçbir şey yapmadı. Otuz yıldır dışlandık ve sizin imrenilen kaynaklarınızdan mahrum bırakıldık. Kalbimde her ne kadar iyilik kaldıysa, o iyilikten dolayı Ilya'ya yardım etme arzum da yok. Fakat sen..." Kırmızı dudakları seğirdi. "Bana kendimi hatırlatıyorsun. Çok gençsin. Çok kararlısın. Umarım bu azmin seni karanlığa çekmez."

Sözleri bam telime basmıştı ve irkildiğimi belli etmemek için çaba sarf etmem gerekti. Çünkü bahsettiği karanlığın ne olduğunu biliyordum. O karanlığın, yüreğimde bir zamanlar Adena'nın yaşadığı yerde açılan delikte kokuştuğunu hissediyordum. Ve onun hatırası, onun iyiliği için o karanlığı derinlere ittim.

Zailah'nın kıvrımlı bedenini saran lacivert elbise, Kraliçe'nin kemiklerden oluşan tahtının üzerinde hareketlenmesiyle parıldadı. Kraliçe bir elini kaldırıp sivri tırnaklarını inceledi. "Senin için iyiliksever olmaya çalışacağım. Ilya için merhamet etmeye çalışacağım."

Ferahladım. "Teşekkür ederim Majesteleri. Cömertliğiniz unutulmayacak."

Zailah çalımlı bir tavırla, "Evet, umarım unutulmaz," dedi. "Şimdi söyle bana, bir Ilya gemisi benim Shallows'umdan nasıl kurtulabildi?"

Denizi sahiplenişi beni afallatınca, duraksamam Kaptan Torri'ye araya girmesi için yeterince uzun bir süre verdi. "Şey, Majesteleri..."

Torri mavi halının üzerine çıktı. Şapkasını başından çıkarıp yerlere kadar eğilerek selam verdi. "...Reckoning'in dümeninde tehlikeli denizi aşmayı başardım. Bu basit bir iş değildi ama suyun yabancısı olmadığımdan..."

Kraliçe elini kaldırarak Kaptan'ı susturdu. "Yani, anladığım kadarıyla canavarla karşılaşmamışsınız?"

"Ah..." Torri bocaladı. "Şey, hayır ama..."

"O hâlde hiçbir şeyden kurtulamadın," dedi Kraliçe. "Ancak öyle güzel bir yaratıkla karşılaştıktan ve hikâyeyi anlatacak kadar yaşadıktan sonra böbürlenebilirsin."

Torri ağzını açtı, kapattı ve gerileyip Kai'ın yanına döndü. Zailah buna gülümseyerek karşılık verdi. "Geminizden geriye kalanları bir araya getirmeniz için size üç gün veriyorum. Sadece Paedyn için şatoda bir süit ayarlanacak." Elini umursamazca salladı. "Geri kalanınız delikler açılmış teknenizde uyuyabilirsiniz. Cömertliğim bu kadar."

Yüzüme yayılan sırıtışı gizlemek için başımı öne eğdim. "Tekrar teşekkür ederim Majesteleri."

"Evet, evet, muhteşemim." Gözleri tereddütle muhafız kıtası yüzbaşısına çevrilince Kraliçe'yi iyice inceleme fırsatı buldum. Güzelliği ışık yayar gibiydi. Bu yüzden de bir bakan gözlerini ondan alamıyordu. Yüz hatları gençlik ile yaşlılığın, keskinlik ile yumuşaklığın bir çelişkisiydi. Ona dair her şey bir muammaydı. Kaç yaşında olduğuna kadar her şey.

Yeşil gözleri yeniden bana çevrilirken, "Adyn," diye seslendi. Yüzbaşısı yanımda belirdiğinde haykırdığı ismin ona ait olduğunu anladım. Kaskatı kollarını arkasında kavuşturmuş, kahverengi gözlerini kürsünün zeminine dikmişti.

"Paedyn'e odasına kadar eşlik edin," diye emretti Kraliçe. "Ve diğerlerinin de gemilerine döndüğünden emin olun."

Adyn başını salladı. Gözleri bir an için yukarı çevrildi. "Memnuniyetle Majesteleri."

32. BÖLÜM

Kai

Sert ağaç kabuğu terleyen avuçlarımı yırtıyordu.

Ağacın gövdesine tutundum. Ayaklarımın altımdaki ince dalın üzerinde iki yana sallandığını hissediyordum. Boştaki kolumu uzatarak yanımdaki camı tıklattım.

Acele etmedi. Elbette etmeyecekti.

Yavaş adımlarla yatak odasının penceresine ve ay ışığına doğru ilerlerken dudaklarında sinsi bir gülümsemenin kıvrılışını izledim. Kilitli camın diğer tarafında uzun bir süre kaldı. Dikkatini çekmek için yalvaran görüntümü hafızasına kazıdı. Bir dala tutunmuş, çaresizce orada dikiliyordum; tamamen onun insafına kalmıştım.

Zalimliği karşısında başımı iki yana sallarken altımdaki boşluğa bakmamak için kendimi zorladım. Izram'ın kayalık toprağında çok az bitki ve daha da az ot yetişse de Paedyn'in odasına gizlice girmenin bir yolunu ararken şatonun arkasında küçük, düzensiz bir tarla keşfetmiştim. Orada sallanan birkaç ağaç, beyaz taşa yakın bir yerde kümelenmişti ve hatta bir tanesi Pae'nin penceresine değiyordu.

Ve ben onun için o ağaca tırmanmıştım.

Sallanan cam bölmeyi sonunda iterek açmadan önce sürgüden gelen *tık* sesini işittim. "Ağaçlara tırmanırken zaten bir kolunu kırdın. Gerçekten kaderi tekrar kışkırtmak istiyor musun?"

Gülümsedim. Çünkü benimle oynadığında bunu yapmamak elimde değildi. Fakat aynı zamanda uzun zaman önce o söğüdün altında ona anlattıklarımı hatırladığı için de gülümsedim. "O olay olduğunda Kitt ve ben Ava'yı ziyaret ediyorduk." Ancak şimdi anlayabileceği bu itiraf karşısında gözlerinin kocaman açılışını izledim "Söğüde asla eskiden Ava'nın tırmandığı kadar hızlı tırmanamayacağıma dair benimle iddiaya girmişti ve haklı olduğunu çok iyi biliyordum. Fakat..."

Küçük bir gülümsemeyle cümlemi, "Fakat denedin," diye tamamladı. "Ve yüzüstü toprağa düştün."

Kıkırdayarak dikkatlice pencereye yaklaştım. "Buna değmişti. A'yı ziyaret ediyordum ve bir an için sanki o da benimleymiş gibi hissetmiştim."

Sözlerim yüz ifadesinde bir şeylerin değişmesine neden oldu. "Peki ya şimdi düşseydin? Buna değer miydi?"

Kolumu pencereden içeri uzatıp pervazı kavradım. Parmak eklemlerim kalçasına sürtündü. "Eh, seni ziyaret ediyorum, değil mi?" Yüzüne, "Bu beni zorlaman için bir davet değil Gray," diye eklememe neden olan endişeli bir gülümseme yayıldı. Pencereden tırmanıp çizmelerimi onun çıplak ayaklarının yanına indirdiğimde kahkahası tenimde gezindi.

Bakışlarım bluzunun kalın askısının altından görünen yara izine takıldı. Bu bakışım dikkatinden kaçmadı ve hemen ödünç yatağına döndü. "Burada ne arıyorsun?"

Boğazımı temizledim. "Dün seni görmedim. Beni özlemişsindir diye düşündüm."

"Bu yüzden mi pencereme tırmandın?" Homurtuyla güldü. "Seni özlemişimdir diye?"

O farkına bile varmadan hareketlendim. Ellerim beline gitti ve dudaklarım dudaklarıyla buluşmadan önce onu kendime doğru çevirdim.

Duraksızdı. Ateşli. Rahatlatıcı.

Bir an irkilse de hemen ardından dudaklarını benim için araladı. Onu yakınıma çektim. Giydiği ince kıyafetlerin altındaki sıcak tenini hissediyordum. Bedenime yapışan bedeni eriyordu. Dudaklarının arasından çıkan yumuşak bir sesle gümüş rengi saçlarını parmaklarımın arasına aldım.

Kendimi geri çekilmeye zorladım. Beni bırakmaya gönülsüz olduğunu fark edip gülümsedim. "Peki," diye fısıldadı, dudakları dudaklarıma değerken. "Seni biraz özlemiş olabilirim."

Kıkırdayıp çenesine öpücükler kondurdum. Ayrılan dudaklarından yumuşak bir iç çekiş damladı. O sesin üzerimde ne kadar güçlü bir etkisi olduğunu bildiğinden şüpheliydim. Parmaklarımın altında boğazının yukarı aşağı hareketini hissettim. "Gemide işler nasıl?"

Keyifli bir gülümsemeyle geri çekildim. "Konuşmak istediğin şey bu mu yani? Gemi mi?"

"Yarın öğleden sonra yola çıkıyoruz," dedi nefes nefese. "Hayatta kalma olasılığımı bilmek istiyorum."

Sesim daha ciddi bir tona büründü. "Peki ya bunun hayattaki son gecen olabileceğini söyleseydim?"

Soğukkanlı bir gülümsemeyle burnuma hafifçe dokunarak, "Tatlım," dedi, "her gece son gecem olabilir."

Bana benim ona seslendiğim gibi seslenmesi yüzümü gülünç bir sırıtışla aydınlattı. Fakat sonra topuklarının üzerinde dönüp kendisini yatağının yumuşak örtülerinin üzerine bıraktı. Yavaşça, artık boşta olan ellerimi koyu renk pantolonumun ceplerine sokup peşinden gittim. "Eh, gemi hâlâ yüzüyor. Sorduğun buysa eğer. Yine de ne kadar süre suyun üzerinde kalabileceğinden emin değilim."

Ağır ağır konuşarak, "Geminin dönüş yolculuğuna dayanamayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bunu zaman gösterecek."

Ona zaten bildiği bir şeyi söylemişim gibi iç geçirdi. Eliyle yorgana hafifçe vurarak beni yanına çağırdı. Hemen itaat edip oturdum. O mavi gözler loş ay ışığı altında üzerimde gezindi. "Sen..." Parmağı başparmağındaki yüzüğe gidip hızla çevirmeye başladı. "Daha önce 'A' demiştin. Ava'ya böyle mi sesleniyordun?"

Yavaşça başımı salladım. "Evet."

"Ben de Adena'ya öyle seslenirdim." Gözyaşları oluşmadan önce onları engellemek istercesine hızla gözlerini kırpıştırdı. "Sanırım bu kısaltmayı bir başkası için duymaya alışık değilim."

Göğsümde bir şey uzun uzun sızladı. Bu, sadece kararmış kalbim ya da lekelenmiş ruhum da olabilirdi. Ya da belki de ona ait olan parçamdı ve ben sadece onun sahip olduğu acının bir parçasını hissediyordum.

"Benim hayatımdaki A oydu." Boğazım düğümlendi. "Ava benim Adena'mdı. Fakat çok uzağa gitmiyorlar." Avucunu kalbinin üzerine bastırana kadar kolunu nazikçe kaldırdım. "Senin A'n artık burada yaşıyor."

Paedyn tekrar tekrar başını salladı. Duygu dalgalarına direnmek için gözlerini kırpıştırırken sesi boğuk çıktı. "Beni bırakma. Lütfen. Hele şimdi. Lütfen asla bırakma."

"Asla," diye fısıldadım, alnımı onunkine yaslayıp.

Nefesi tutuldu. "Beni terk edemezsin. Kalbimde ikiniz için de yeterince yer yok."

Bileğini bırakıp yüzünü parmaklarımın arasına aldım. "Ölüm'ün kendisi bile beni senden ayıramaz."

Yüzüme vuran sabah ışığı bana kaçma zamanımın geldiğini söylüyordu.

Kolumu Pae'nin başının altından dikkatlice çekmeye çalışırken hâlsizce gözlerimi kırpıştırdım. Sıcaklığım uzaklaşınca kıpırdansa da hemen çıplak omuzlarının üzerine bir battaniye serdim. Bu yeterli gelmiş gibiydi. Nefesi yavaşlarken bedeni gevşedi.

Garip bir his bilincimi çekiştirse de yanımda yatan dikkat dağıtıcı şey için bunu görmezden geldim. Bir tutam gümüş saça uzandım ve...

Biri boğazını temizledi.

Elim aniden yastığın altına girip, ben daha sese doğru dönmeden Paedyn'in hançerinin kabzasını kavradı. Fakat gözlerim göz kamaştırıcı bir çift yeşil gözle buluşunca öyle afalladım ki durup bakakaldım.

Kraliçe taş şöminenin yanındaki yumuşak koltuklardan birinde sakince oturuyor, gözleri keyifle parlıyordu. Biçimli yüz hatlarına odaklandığımda, sırf onu görmek bile bir şeyleri uyandırıyormuş gibi derimin altına garip bir hissin yayıldığını hissettim. Avucunda özenle tuttuğu çay fincanının kenarı dudaklarının koyu kırmızısına boyanmıştı. "Böldüğüm için özür dilerim," diye mırıldandı.

Gözlerim yanımda hâlâ uyumakta olan Paedyn'e çevrildi. Sonra da yanıt bekleyen Kraliçe'ye. Boğazımı temizledim. "Bölmüyorsunuz."

"Demek öyle?" Cık cık etti. "Senin daha iyi bir yalancı olacağını düşünmüştüm İnfazcı."

"Neden burada olduğunuzu sorabilir miyim Majesteleri?" Bunu elimden geldiğince saygılı bir şekilde söylemiştim.

"Sorabilirsin." Omzunu silkti. Ürkütücü olacak kadar ağır bir hareketle. "Fakat sana bir cevap vermeyebilirim."

Dişlerimin arasından, "Elbette," diye mırıldandım. "Gördüğünüz gibi Paedyn uyuduğu için..."

Hissiz bir tonda, "Ondan hoşlandım," diye araya girdi. "Belki de babanı öldürdüğü için. Çünkü, eh, kabul etmeliyiz ki..." Uzun tırnaklarını porselen çay fincanına vurdu. "Adi herifin tekiydi. Yine de onun işini kendim bitiremediğim için onu kıskanmadım da değil."

Gözlerimi ona diktim. Buna nasıl karşılık vermemi beklediğinden emin değildim. Ilyalı olmayan neredeyse herkes, Edric Azer için aynı şeyi söylerdi. Yine de nefretinin krallığının tecrit edilmesinden daha derinlere indiğine dair garip bir his vardı içimde.

Üzerimde gömlek olmadığının ve hırpani hâlimin bilincinde, bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Ölümünün beni de kahrettiğini söyleyemem."

"Hım." Bir parmağını dolgun dudaklarına götürdü. Yaydığı ruhani ışığı süzerek bir an için onu inceledim. "Evet, senin de aynı şeyi hissedebileceğini düşündüm. Sana yaptıklarıyla ilgili söylentileri düşününce."

Gözlerim hafif bir şaşkınlıkla kısıldı. İşkence dolu çocukluğumun hikâyelerinin Shallows'un diğer ucuna, onun kulaklarına ulaşmasını beklemiyordum. Fakat kayıtsız iç çekişi düşüncelerimi yarıda kesti. "Peki, kardeşin biliyor mu?"

Gözlerimi ona diktim. "Neyi biliyor mu?"

Çayından yavaşça bir yudum alıp parmağını bir bedenime bir de yanımda uyuyan bedene doğrulttu. "Bir tahminde bulun."

Bedenimi bir sıcaklık kaplasa da sakin bir sesle söze girdim. "Ben onun İnfazcı'sıyım."

"Ah, biliyorum." Neşesizce güldü. "Sadece bunun iş tanımının bir parçası olduğunu düşünmemiştim."

"Onu korumanın en iyi yolu bu," diyebildim. "Ne de olsa o Ilya'nın müstakbel kraliçesi."

Yavaşça, alaycı bir şekilde başını salladı. "Doğru. Doğru." Çayından bir yudum daha aldı. "Yani kardeşinin nişanlısına âşıksın?"

"Ben..."

"Özür dilerim," dedi masumca. "Bu küçük etkileşimden çıkardığım sonuç bu."

Yataktan kalkıp üzerime bir gömlek geçirdim. "Ben sadece görevimi yapıyorum."

"Eh..." Çay fincanını yanındaki küçük masaya bıraktı. "Deneyimlerimden yola çıkarak söyleyebilirim ki aşk diye bir şey vardır. Görev de vardır. Fakat ikisi asla bir arada olmaz."

Göğsüm hızla inip kalktı. "Ona sahip olamayacağımı biliyorum."

"Biliyorsun demek?" Başını bana doğru eğmesiyle siyah saçları omzuna döküldü. "Kendini aksine ikna etmişsin gibi görünüyor."

Ağzımı açtığımda tekrar konuştuğunu işittim. "Görevin içinde aşk, aşkın içinde de görev vardır. Biri olmadan diğerine sahip olamazsın ve yine de..." Derin bir nefes aldı. Gözleri uzaklara daldı. "...asla ikisine birden sahip olamazsın. O yüzden seçimini yap Kai Azer. Kızı ya da gücü seç. Bir de onun, olduğun her şeyi yok etmeye değip değmeyeceğini."

Eliyle beni azlederken hiçbir şey söylemedim. "Şimdi, dışarı. Bir başka kraliçeyle kahvaltı edeceğim."

Keskin sözleri beni kapıdan dışarı çıkana kadar takip etti. "Biliyor musun, sen oldukça yakışıklı bir prenssin. Bir başka hayatımda belki de seni kendime saklardım."

33. BÖLÜM

Paedyn

Çay fincanım irkiltici bir çınlamayla tabağına düştü.

Başımı kaldırıp Kraliçe'ye baktığımda ürkütücü yeşil gözlerinin epeydir hırpani hâlimi süzdüğünü fark ettim. Bakışları altında eğilip bükülüşümü izlemekten memnun görünüyor, her kıpırdanışımı takip ediyordu.

Uykumdan emirle kaldırılmış gibi irkilerek uyanmıştım. Fakat işte oradaydı; kadife bir koltukta kayıtsızca oturuyor, porselen bir fincandan içeceğini yudumluyordu. Yataktan sendeleyerek kalkmak ve hemen onun doğaçlama çay partisine katılmak zorunda kalmıştım.

Gözlerimi hızla omzumun üzerinden içinden çıktığım buruşuk çarşaflara çevirdim. Kai'ın da öyle yapmış olmasını diledim. Kraliçe odama girmeden çok önce.

Kraliçe çay fincanını dudaklarına götürüp sakince, "Ah, o gitti," dedi.

Çayı yudumlarken neredeyse boğulacaktım. "Anlamadım?"

"İnfazcı," dedi. "Evet, ben onu yollamadan önce kısa bir sohbet ettik. Çay saatimiz sırasında burada bir erkek olmasını istemedim."

Bunu gizli bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi söylemişti. Son cümlesi bir öncekinden çok daha önemliymiş gibi. "Yani..." Rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışarak boğazımı temizledim. "Yani, onu gördünüz."

"Gördüm." Bana hafifçe gülümsedi. Neşeli ifadesi kaybolmadan

önce dişlerinin keskin parıltısı ortaya çıktı. "Sana karşı olan bariz hisleri de gözümden kaçmadı."

Ağzımı açtım. Kalbim hızla çarparken dudaklarım bir yalanın başlangıç parçalarını oluşturmaya koyuldu. Kraliçe söze girip durumu kurtarma girişimimi böldü. "Fakat bu konudan çok sıkıldım. Bu yüzden başka bir konuya geçelim."

Titreyen ellerimle indirdiğim çay fincanım narin tabağa çarptı. "Peki bu hangi konu olacak?"

"Ne de resmîsin," diye gözlemde bulundu Zailah. "Kraliçe olacağın gün için şimdiden alıştırma yapıyorsun, değil mi?"

"Sadece hayatta kalmak için alıştırma yapıyorum. Hep yaptığım gibi."

"Ah, evet." Koltuğun ucuna kaymasını sağlayacak kadar dikkatini çekmiş gibiydim. "Bana Kral'dan ve şu hayatta kalma meselesinden bahset. Her kanlı detayı duymak istiyorum. Gerçekten göğsüne kılıç sapladın mı?" Yüzünde uçarı bir ifade vardı. "Sonra da boğazına bir hançer?"

"Evet." Yüzüğüm bacağıma sabit bir ritimle çarpıyordu. "Yine de sizden işitince kulağa çok daha... heyecanlı geliyor."

"Of." Arkasına yaslanıp kollarını koltuğun kolçaklarına yerleştirdi. "Sebebi kıskanmam. O Kral tam bir pislikti. Keşke onu Ölüm'ün kollarına gönderen ben olsaydım."

Gözlerim mükemmel fiziğini süzdü. "Gerçekten mi?"

Gülümsemesi keskindi. "Görünüşün aldatıcı olabileceğini herkesten iyi biliyor olmalısın Paedyn Gray."

Ah, bu konuda hemfikirdik. Bu da ürkütücülüğünü bir nebze olsun eksiltmişti.

"Beni nereden işittiniz?" diye sordum. "Görünüşe göre tüm krallık kim olduğumu biliyor ama artık Shallows'un diğer ucuna bilgi aktarmanın bir yolu yok."

Gülümsemesi korkutucuydu. "Benim kendi yöntemlerim var. Belki bir gün onları seninle paylaşırım. Şimdi..." Çayından bir yudum daha aldı. "Peki ya bu yeni Kral? Onu da öldürmeyi planlıyor musun?"

Kraliçe'nin sözleri sakin, hatta üzerine düşünülmüş sözlerdi. Samimi sorusu karşısında aval aval baktım. Masum bir cümle beni hiç bu kadar sarsmamıştı.

Aramızda soğuyan havaya doğru, "Elbette hayır," diye fısıldadım. "Ben... bunu asla yapmam."

Tırnaklarını sandalyesinin ahşap koluna vurup hafifçe omuz silkti.

"Eh, madem öyle diyorsun. Babası kadar rezil biri olduğunu düşünmüştüm, o yüzden de..."

"O babasına hiç benzemiyor," diye sözünü kestim ve gözleri kısıldığında bu kararımdan pişman olmamaya çalıştım. "Gönülsüzce de olsa Ilya'yı kurtarıyor. Ayrıca krallığın birleşmesini sağlayacaksa onunla evleneceğim."

Bir elini kaldırdı. Tırnakları havayı deldi. "Güzel. Ona bu kadar güvendiğini fark etmemiştim."

Başımı sallamayı başardım ama onunla hemfikir olmam gerektiğinden emin değildim. Kral'la ilişkim gergindi. Dahası, yaptıklarım yüzünden aramızda sonsuza dek görünmez bir uçurum olacağından korkuyordum.

"Söyle bana Paedyn," diye mırıldandı Zailah. Sesi sakinleştirici bir melodiyi andırıyordu. "Arkadaş olacak mıyız?"

Dürüstçe yanıt verdim. "Öyle umuyorum."

"Harika." Gülümsedi. Gülümsemesi bir silahmış gibi. "İyi bir düşmanı severim ama artık daha fazlasına ihtiyacım yok."

"Benim de öyle." Durakladım. "Cömertliğiniz için tekrar teşekkür ederim. Umarım güller sizin için adil bir bedel olur."

Ayağa kalkarak bu konuşmanın bittiğini belli etti. Bakışları deliciydi. İçimde bir şey arıyor gibi. "Evet, şifacılarımız Ilya'dakiler kadar gelişmiş değil."

Açık sözlülüğü beni kendine hayran bırakmıştı. "Elbette. Fakat görünen o ki bizim yardımımız olmadan da bu şehri geliştirmeyi başarmışsınız."

Dalgınca gülümsedi. "Hükümdar olmamı istemediler. Ve şimdi, işte buradayım, onların kurtarıcısı olarak."

Arkasını dönmesiyle ardından kapıya doğru süzülüşünü izledim. "Ah Paedyn, bir de..." Döndü. Uzun parmakları kapının koluna dolanmıştı. "Güçten korkma. Onu kullan. Hatta belki seni kontrol etmesine izin ver." Kraliçe sertçe gülümsedi. "Seni zayıf kılan Sıradan olmak değildir. Yüreğindir."

"Karayı özledim."

Elbette bunu ağzımda damağıma yapışan bayat ekmekle söylemiştim. Kai kucağında duran tabaktaki tatsız tuzsuz yemeği çatalıyla dür-

tüyordu. Bacaklarını tahta zemine uzatmıştı. Ben de kendi bacaklarımı altımda toplayıp bağdaş kurmuş, sırtımı yatağa yaslamıştım.

Bir tür rutin olmuştu bu. İkimiz rutubetli kamaranın zemininde oturuyor, ağzımızdaki yemeğin tadını unutmayı umarak havadan sudan konuşuyorduk.

Kai'ın gözleri gözlerime çevrildi. "Eh, beş gün daha özleyeceksin."

Ilık sudan bir yudum alıp, "Hatırlattığın için teşekkürler," diye homurdandım. "Kendimi Shallows'a senin yüzünden mi yoksa bu dayanılmaz sıcak yüzünden mi atacağımdan emin değilim."

"Sana diyeceğim şu ki," dedi içtenlikle, "benden kaçmak istemen için bir tek neden bile düşünemiyorum."

"Kibrin her zamanki gibi hayret verici Kai."

"Teşekkür ederim."

Ona bir bakış attım. "Bu, bir iltifat değildi."

"O zaman adımı söyleme, ben de çıkardığın ses için sana teşekkür etmeyeyim."

Gülümsemesinin köşesini bir gamze süsledi. Gözlerimi devirdim. Sırf ona yanaklarımın kızardığını fark ettirmemek için. Muhtemelen pişman olacağım bir şey söylemek yerine, "Şu aralar deniz nispeten sakin," dedim.

"Evet." Tuzlu biftekten bir ısırık alıp dudaklarını her zaman yaptığı gibi büktü. "Ürkütücü derecede sakin. Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim."

Ben de aynı endişeyle başımı salladım. Yoğun sıcak, dalgaları ezercesine üzerimizde asılı duruyordu. Izram'a giderken zar zor atlattığımız fırtınalara kıyasla altımızdaki deniz garip bir şekilde durgundu.

Birden, kendimi şaşırtarak, "Kraliçe dün konuştuğunuzdan bahsetti," dedim.

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Kitt hakkında konuştu mu?"

Boğazını temizledi. Yarısı boş tabağı bir kenara bıraktı. "Kitt'in ikimizden haberi olup olmadığını sordu."

Kaskatı kesildim. "İkimizden mi?"

"Evet, ikimizden." Şaşkınlık alnını kırıştırdı. "Seninle aramızda olanlardan. Beni senin yatağında gördü Pae."

"Biliyorum ama..." Acı gerçeği yüzüne vurmadan önce yutkundum. "İkimiz diye bir şey yok. Asla birlikte olamayız biz Kai. Olamayız."

Sessizlik.

Sözcükler canımı yakıyor, boğazımdan pişmanlık parçaları sökü-

yordu. Rol yaparak geçirdiğimiz her gün, kalbimin ağır ağır parçalandığını hissedebiliyordum. Sonumuzun kaçınılmazlığını konuşmak o kalbi daha da parçalıyordu.

Bakışının ardında bir şeyler sezdim. Belki acı. Belki de hayret. Aslında birden taktığı maskenin ardında hangi duygunun saklı olduğu umurumda değildi. Önemli olan orada bir maske olmasıydı ve benim o maskeye bakmam.

Donuklaştı. Gözleri gözlerimdeyken onda daha önce hiç görmediğim bir şeydi bu. Aramızda maskeler olmayacağına söz vermiştik ama ben, onu sebep olduğum acıyı bir maskeyle örtmeye zorlamıştım.

Gözleri gözlerimden uzaklaştı. Ağzından soğuk bir oflama çıktı. "Kraliçe de öyle düşünüyor gibiydi."

Sebep olduğum zararı haklı çıkarmaya çalışmadan önce derin bir nefes aldım. "Kai, bunun doğru olduğunu biliyorsun. Doğru olduğunu hep bildin. Bu..." İkimize işaret ettim, "...bu bir fantezi."

"Doğru. Rol yapmaktan ibaret."

"Hayır," dedim sertçe. "Hissettiklerimle ilgili hiçbir şey yapmacık değil ama..." Elimi kaldırdım. Elmastaki pırlantanın ışığı yansıtmasına izin verdim. "Yine de kardeşinle evleneceğim."

Ve bu beni kahrediyor.

Başını iki yana salladı ve konuştuğunda, sesindeki iğneli ton beni irkiltti. "Ve ikinizin kürsüden bana bakmanızı izleyeceğim, öldürdüğün Kral'ın elinde nasıl bir silah idiysem sizin elinizde de bir silahtan başka bir şey olmadan."

Sesimde tiksinti vardı. "Senin gözünde bu kadar mı düşüğüm?"

"Keşke öyle olsaydın." Gözleri buz gibiydi. "Keşke gözüm senden başka herhangi bir şeyi görseydi."

Sesim sert bir şeye dönüştü. Acı beni sertleştirdi ve uzun zamandır kaçındığım kahredici gerçeği kustum. "Ne yapacağımızı sanıyordun? Hayatımızın geri kalanında söğüt ağacının altında saklanacağımızı mı?"

Sözcükler maskesini delip geçecek kadar sertti. Bana gözlerini kırpıştırarak baktı. Sesi alçaktı. "Eh, ben orada olacağım. Kral ve Kraliçe'den saklanmak için."

Başımı iki yana salladım. Gözlerim yaşardı. "Bunu neden yapmak zorunda olduğumu biliyorsun."

Güldü. Çıkarabildiğini unuttuğum incitici bir sesti bu. "Elbette biliyorum. Fakat görmüyor musun? Bunun bir önemi yok." Hiç düşünmeden bir elini yüzüme götürdü. "Ben bencilim Paedyn. Sırf sana

sahip olmak için evini yerle bir ettim. Şimdi de seninle aramda tüm Ilya var ve beni kibriti çakmak için kışkırtıyor."

Sözleri beni kendi sözlerimi çıkaramayacağım kadar sarsmıştı. "Beben üzgünüm. Bunların hiçbirini istemediğimi biliyorsun..."

"Eh, ikimizin de ne istediğinin bir önemi yok, öyle değil mi?" Yüzünde soğuk bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Zaten hepsi bir fanteziydi. Kitt senin, yani Gümüş Kurtarıcı'nın kaderinde olan kişi." Tek, çevik bir hareketle ayağa kalkışını izledim. "Ben seni oyalayacak, dikkatini dağıtacak bir şeydim sadece."

Sözcüğe yüklediği alaycılık yüz ifademi sertleştirirken hızla peşinden gittim. Soğuk yüzüne karşı söylediğim sözcükler gerçeklerden çok uzak da olsa acı o sözcükleri dilimde keskinleştirdi. "Belki de haklısın."

"Genellikle haklı çıktığımı göreceksiniz Majesteleri."

Göğsüm şişip iniyordu. Göğsünden sadece birkaç santim ötede. Zalim kaderimize duyduğum öfke dilime vurdu. "Belki de dikkatimi dağıtan bu şeyle arama mesafe koymalıyım."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Belki de koymalısın."

"Peki."

"Peki."

Topuğumun üzerinde dönüp kapıya yönelmeden önce ona son bir kez sertçe baktım. Fakat mırıldandığı sert sözleri işitmemle ayaklarım sallanan zeminde donakaldı. "Kraliçe sana Kitt hakkında tam olarak ne sordu?"

Bir an öylece dikildim. Elimle kapının sert kenarını kavradım. Sonra onun kayıtsız bakışlarını aynı derecede kayıtsız sözcüklerle karşılamak için döndüm. "Onu öldürüp öldürmeyeceğimi sordu."

Aramızda uzun bir sessizlik oldu. "Peki öldürecek misin?"

"Yineliyorum," dedim, sıktığım dişlerimin arasından, "senin gözünde bu kadar mı düşüğüm?"

"Öyle olmadığını biliyorsun."

Gözlerim gergin bedenine çevrildi. "O hâlde, Kraliçe'nin sorusunun yanıtını biliyor olmalısın."

Kollarını geniş göğsünde kavuşturup gözlerini kaçırdı. "Güzel. Çünkü sen ya da Kitt arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam..."

"Biliyorum," diye mırıldandım. Kendimi tutmasam gözyaşlarım arkasına sığındığım öfkeyi önüne katıp sürükleyecekti.

"Biliyor musun?" O gri gözler asla alışamayacağımdan emin olduğum bir şekilde üzerimde gezindi. "Çünkü ben kesinlikle bilmiyorum."

Edric

Kral Edric'in hilekârlıkta üstüne yoktu.

Bu övünülecek bir şey olmasa da bir hükümdar kurnaz olmak zorundadır. Kraliçe Iris'in ölümü hakkında böyle bir yalan uydurmak Edric için bir ilk değildi. Ilya'daki neredeyse her Şifacı'yı, Sıradanların Seçkinlerin güçlerini azaltan bir hastalık taşıdığı yalanını yayması için cömertçe ödüllendirmesinin üzerinden on yıldan fazla zaman geçmişti. Halkın zayıf komşularını ve arkadaşlarını dışlamak için çok da ikna edilmeye ihtiyaçları olmamıştı gerçi. Seçkinlerin çoğu, Arınma'yı desteklemeye hevesliydi. Güç, tadına bakan herkesi yozlaştıran bir hastalıktı.

Edric karısının ölüm yıl dönümünün arifesini sessizlik içinde geçirmişti. Herhangi birinin yapacağı gibi konuşmamış, ağlamamış ya da yas tutmamıştı. Bunun yerine, Iris'in yüzündeki yumuşaklığın yokluğunda yüreği katılaşmıştı.

Göğsünde taş gibi bir şeyle ve kapının çalmasıyla uyandı. Ötedeki koridorda farklı cüsselerde üç figür duruyordu. İlki, güvenilir danışmanı Oliver Rowe'du, güzelliği su götürmez, genç bir kadının yanında duruyordu. Üçüncüsü ise dizlerinin dibinde bir o yana bir bu yana salınıyor, yeşil gözleri Kral'ınkilere, parlak gülümsemesi ise Kitt'in artık sahip olmadığı annesine benziyordu.

Prens kıkırtılarla ve çocuksu bir merakla odaya daldı. Edric ona fazla şefkat göstermedi. Âşık olduğu, ölü karısının yarısı olan çocuğa bakmakta zorlanıyordu. Bunun yerine, Kral çocuğun önüne renkli bir harita koydu. Gelecekteki krallığını incelemeye başlaması için asla erken değildi. Sonra tüm dikkatini danışmanına çevirdi.

"Majesteleri," diye söze girdi Oliver, "kaybınız için çok üzgünüm..."

"Iris iki yıl önce veliahdını doğururken öldü." Edric belli belirsiz bir hareketle çocuğa işaret etti. "Şimdi beni teselli etmen için bir neden yok."

Danışman anlayışla başını eğdi. "Elbette Majesteleri. Ben de sizinle bunun hakkında konuşmak istiyordum."

"Zamanımı harcadığına değsin Oliver. Beni özel süitimde rahatsız ettin."

Siyah saçları gri gözleriyle güzellik yarışı içinde olan kadını öne iten danışman, "Özür dilerim Kral'ım ama bunun hassas bir konu olduğunu göreceksiniz," dedi.

Edric kenara çekilip misafirlerin odasına girmesine izin verdikten sonra kapıyı kapattı. "Göreceğim demek?"

Oliver ellerini birbirine kenetledi. "Danışmanlarınızdan biri olarak Kraliçe'nin ölümünü krallığa duyurmadan önce her ayrıntının hesaba katıldığından emin olmamız gerektiği açık. Iris'in ölümünden bu yana geçen iki yıl gibi." İkisi de benzer bir düşünceyi paylaşıyormuş gibi Kral'a bir bakış attı. "İşte bu yüzden kızını size sunuyorum. Evlilik için."

Edric gözünü bile kırpmadı. "Açıkla."

Oliver'ın güç için oynadığı oyun nafile olduğu kadar şaşırtıcı da değildi. Gel gör ki yalnızca açgözlülük, danışmanın Edric'i rahatsız etmesine neden olamazdı. Hayır, Kral sessizce teklifin zamanını harcamaya değmesi gerektiğine kanaat getirdi. Çünkü aksi takdirde iyi bir adamın kellesine mal olacaktı.

"Sizin de bildiğiniz gibi," diye devam etti Oliver, kızı öfkeyle oflarken, "krallık bir süredir Iris'in ismini işitmedi. Bu yüzden onları iki yıl önce gerçekleşen bir ölüme ikna etmek zor olmayacak. Fakat halk neden daha önce haberdar edilmediklerine dair bir sebep işitmek isteyecektir. İşte Myla burada devreye giriyor."

Bayan Rowe bu planın bir parçası olmaktan pek memnun görün-

mese de babası konuşmaya devam ederken tek kelime etmedi. "Siz, Majesteleri, krallığa merhum kraliçelerinin ölümünden sonra birkaç ay yas tuttuğunuzu söyleyeceksiniz. Uygun bir süre yas tuttuktan sonra da soyunuzu sürdürmek için bir eş buldunuz. Evlenebileceğiniz Seçkin bir asilzade olmadığından da güvendiğiniz bir danışmanınızın kızıyla sade bir törenle evlenmek en doğru seçim oldu."

Kral bu teklifi ilgiyle dinledi. Kurnaz planlara hep hayranlık duyardı.

Oliver derin bir nefes aldıktan sonra ekledi: "Bu evlilikten krallığa daha erken bahsetmediniz çünkü yeni eşiniz Myla zaten hamileydi. Onun güvenliğini sağlamak adına, birlikteliğiniz yedek veliahdınızın doğumundan uzun süre sonrasına kadar sır olarak kaldı."

Edric şüpheci bakışlarını kaskatı kesilen kadına kaydırdı. "Hâlihazırda bir çocuğun mu var?"

Kızın yerine danışman, "Evet," diye yanıt verdi. "Henüz bir yaşında bir bebek ve kolayca sizin çocuğunuzmuş gibi gösterilebilir."

Kral bunu uzun, boğucu bir an boyunca düşündü. "Bu cesur bir öneri Oliver."

"Danışmanınız olarak size yardım etmek benim görevim." Elini sert bir hareketle kızının koluna götürdü. "Ve içinde bulunduğunuz güç durumdan çıkmanız için en iyi çözüm bu."

Edric Myla'ya doğru dönüp donuk bir tonda, "Babası kim?" diye sordu.

Myla kısaca, "Önemsenecek biri değil," diye yanıt verdi.

Uzun bir duraklama oldu.

Gülmeyi unutmamış olsa Kral buna gülerdi. "Peki, senin piçini istediğimi nereden çıkardın?"

Oliver yutkundu. Nefesi kesildi. Myla gri gözlerini kıstı.

Kral bir şartla kapıyı aralayacaktı. "Eğer başka bir çocuğa benim diyeceksem o çocuk güçlü olsa iyi olur."

Myla koruyucu bir annenin tavrıyla, "Güçlü," dedi. "Ilya'da kimse onun gibi değil."

Bu, Kral'ın hem ilgisini çekmiş hem de onu keyiflendirmişti. "Bunu göreceğiz."

Myla oğlunu Susturucu'ya uzattı. Kollarının onsuz ne kadar boş kaldığını hissetmek onu kahrediyordu.

Bebek telaşlanmıyor ya da kıpırdanmıyordu. Aksine, kendisine dayatılan kaderi kabullenmişti. Siyah saçları küçük kafatasına yapışmış, kulaklarının etrafında annesinin saçlarını taklit ederek kıvrılmıştı. Onu tutan yabancı adama baktı ve gri gözleri Susturucu'dan hiç ayrılmadı.

"Eee?" Edric'in sabırsızlığı odada yankılandı.

Damion'ın bakışları Kral'ına çevrildi. Her zamanki ağırbaşlılığından uzak, hiç olmadığı kadar etkilenmiş bir hâli vardı. "Çocuk fazlasıyla güçlü. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Kral sırıttı. Myla Rowe'la evlenmek ona güç kazandıracaktı. Ona silaha dönüştürebileceği bir oğul kazandıracaktı.

Kral'ın çocuğu kendi çocuğu olarak sahiplenmesi için bu kadarı yeterliydi. Tüm o güç. Tüm o ihtişam.

Edric danışmanına, "Teklifini kabul ediyorum," derken gözleri hâlâ Susturucu'nun kollarında kıvranan gücün üzerindeydi. "O, benim olacak."

34. BÖLÜM

Kai

Zar masanın üzerinde takırdadı.

Atışımın ardından kahkahalar yankılandı ve iri eller şilinlerimi alıp götürdü. "Bir dahaki sefere iyi şanslar Ekselansları!" diye bağırdı iri yarı denizci.

Bu içten sempatiyi masanın öbür ucundan gelen bir diğeri izledi. "Kahretsin Azer, bu işi çok kolaylaştırıyorsun."

Sandalyemde arkama yaslanıp, dört adama bakarak başımı iki yana salladım. "Görünüşe göre bu elde aklım başka yerde."

"Tıpkı önceki beş elde olduğu gibi!" Durmadan paramı çalan iri yarı adamın bu haykırışı diğerlerini güldürdü.

"Pekâlâ, pekâlâ." Ayağa kalkınca sallanan gemiyle birlikte yalpaladım. "Sanırım bir gece için yeterince şilin kaybettim."

"Dur, daha gitme!" Adamın altın dişi sözlerinin arasında bana göz kırpıyordu. "Kendime bir fıçı rom almak için para biriktiriyorum."

"Evet!" Ben merdivenlerden ana güverteye çıkarken hepsi bir ağızdan bağırdılar.

"İyi akşamlar beyler," diye omzumun üzerinden bağırdım ve seçtiğim sözcüklerle onları daha da güldürdüm.

Mazgalı kaldırıp güverteye çıktım ve gecenin içine adım attım. Bunaltıcı havayı derin bir nefesle içime çekip pek de iyi onarılmamış olan

korkuluklara doğru ilerledim. Deniz altımda ürkütücü biçimde durgundu ve dalgalar yukarıda asılı duran ayın bir yansımasından ibaretti. Son birkaç gündür hava dayanılmaz derecede sıcaktı. Gerçi dayanılmaz kısmı muhtemelen *onun* yokluğundan kaynaklanıyordu.

Bir elimi birbirine karışmış saçlarımda gezdirdim. Günler önceki tartışmamız yüzünden hâlâ öfkeliydim. Onun ışığından yoksun saatler, bana şilinlerimi kumarda harcamaktan ve tadının güzel olduğuna kendimi ikna edecek kadar rom içmekten başka yapacak bir şey bırakmamıştı.

Ara sıra görmüştüm onu. Ne zaman göz göze gelsek bana uzun uzun bakmaya yanaşmamıştı. Duvarımın diğer tarafındaki varlığını, yatağımda bir zamanlar onun sıcaklığını barındıran boşluğu hissedebiliyordum. Bu çok saçmaydı. Tartışmamız. Gerçek.

Çünkü her şeyin kökeni buydu. Gerçek. İşitmek için yeterince güçlü olmadığım bir şey.

Küpeştenin üzerinden eğilip aşağıdaki köpüklü suya baktım. Ona kızgın olmam bencillikti; biliyordum. Fakat böylesi daha kolaydı. Onu kaybetmek için kardeşim dışında bir sebep arıyordum sanki.

Yumuşak ayak sesleri aniden arkamda yankılandı.

Kime ait olduklarını görmek için dönmeme gerek yoktu. Geldiğini duymamı istemiş olmalıydı.

"Merhaba."

Alışılmadık derecede ürkek sese doğru yavaşça döndüm. "İlk senin gelip benimle konuşmayacak kadar inatçı olduğunu düşünmüştüm."

Paedyn kollarını kavuşturdu. "Ben de senin önce benden af dileyecek kadar akıllı olduğunu düşünmüştüm. Fakat..." Ellerini aramızda havaya kaldırdı. "İşte buradayız."

İç çektim. "Seni özledim Gray."

"Sadece birkaç gündür konuşmuyoruz," diye karşılık verdi. Ay ışığı gümüş saçlarının uçlarında dans ediyordu.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. Tereddütle bana yaklaşmasını izleyerek. "O, hayatımızın geri kalanının başlangıcıydı."

"Kai, lütfen yapma..."

"Gerçekler hakkında sana kızmakla hata ettim," dedim hemen. "Zaten bana hatırlatılması gereken bir şeydi bu."

Bu sözler üzerine geri adım attım. Koymaya çalıştığım sınırın fiziksel bir temsili olarak. Bu, onu incitmişti. Yüzünün fener ışığı altında

buruşmasından anlayabiliyordum. Bana ayrı kaderlerimizi hatırlatan o değildi sanki.

"Ben..." Başparmağındaki yüzüğü döndürüyordu. Öyle bir rahatsızlığın nedeni olmam beni kahrediyordu. "Şunu bilmeni istiyorum ki..."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Kaskatı kesildim ve elimi kaldırarak sözlerini yarıda kestim. Yüzündeki kızgın ifadeyi ancak hayal edebiliyordum çünkü gözlerim çoktan ötesindeki denize çevrilmişti. Başım hafifçe yana eğildi. Karın boşluğumdaki o garip çekime doğru.

"Kai?"

Ben o sarhoş edici duyguya odaklanmaya çalışırken Paedyn'in sesi arkamda boğuk bir şekilde yankılandı. Hayatım boyunca gücü hissetmiştim. Derimin altında nasıl hareket ettiğini ve damarlarımda nasıl tutuştuğunu öğrenmiştim. Gücün kırıntısı bile kanımda hafif bir titreşime, parmak uçlarımda bir gıdıklanmaya neden oluyordu.

Oysa bu, öyle.bir şey değildi.

Bu, bir Seçkin'e has bir şey değildi. Yani tam olarak.

"Kai, ne oldu?"

Şimdi yanımda duruyor, ruhumdaki o hissin peşine düşüp terk ettiğim bedenime doğru çekingence elini uzatıyordu. Gözlerimi kapayıp o yabancı güce doğru uzandım. Karın boşluğumdaki ölümcül bağlantıyı çekiştirdim.

Ve bana doğru hızla yaklaştı.

"Herkes yere yatsın!"

Uyarı dudaklarımdan henüz dökülmüştü ki gemi şiddetle yalpalamaya başladı.

Paedyn'e doğru atıldım. Bir kolumu beline dolamayı başarıp diğer kolumla küpeşteye tutundum. Geminin gövdesi altımızda sarsılırken elim kırıklarla dolu tahtaya dolandı. Denizciler güvertede devriliyor, yan yatan karşı küpeşteye doğru kayarken bağrıyorlardı.

Gemi, ayaklarım neredeyse yerden kesilene kadar sarsılmaya devam etti. Bizi orada tutmak için zorlanıyor, parmaklarım kaygan küpeşteden kayarken homurdanıyordum. İlk şoku atlatan Paedyn ikimiz ölümün üzerinde sallanırken tutunabilmek için tırnaklarını çaresizce ahşaba geçirmeye çalışıyordu.

Nefes nefese kalmıştım. Çığlıklar ve bağrışlar gecenin ayazında çın-

larken kollarım yanıyordu. Arka arkaya denizden sıçrayan suyun sesini işitmemle mürettebattan aşağı düşenler olduğunu fark edip yüzümü buruşturdum. Torri'nin gür sesi kargaşanın arasından sıyrılıp güverteye tutunmaya çalışanlara emirler yağdırıyordu.

Gemi bir kez daha sallandı. Bu sefer dalgaların tepesinden, olması gereken yere düşerek. Sancak tarafı devasa bir gürültüyle dalgaların üzerine indi. Su küpeştelerin üzerinden geçip üzerimize tuz ve yakıcı bir soğukluk yağdırdı. Dizlerimiz ortaya çıkan kuvvetle bükülürken kaygan güverte bize doğru yükseldi.

Paedyn öksürdü. Islak saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdı. Dalgalar fener ışığının her zerresini yuttuğundan kaosu aydınlatmak için geriye sadece ay kalmıştı. Bana baktı. Tıpkı benim gibi iliklerine kadar ıslanmıştı. Nefes nefese, "Ne... Neydi o?" diye sordu.

Etrafımızdaki denizciler de sırılsıklam ve sersemlemiş hâlde aynı soruyu haykırıyor gibiydiler. Fakat gözlerim yukarı çevrilip Kaptan'ın gözlerine takıldığında, bakışlarındaki dehşeti görmeme gerek yoktu. Gözlerinde gözlerimdeki o aynı dehşet olduğundan emindim.

O, bu şeyi duyabiliyordu. Ben de hissedebiliyordum. Ve duyup hissettiğimizi anlatacak kadar uzun yaşayamayabilirdik.

Sesim huşu içinde bir mırıltıydı. "Bizi buldu."

Başımın yanındaki tahta parçalandı.

Kendimi Paedyn'in üzerine atarak onu parçaların yağmurundan korudum. Gemi ani bir darbeyle sarsılırken üzerimize koyu bir karanlık çöktü. Kulaklarım çınlıyor, altımdaki Paedyn'in çığlığını zar zor işitiyordum. Bu yıkımın kaynağına doğru baktığımda kendi çığlığımı bile zar zor işittim.

Dişler.

Yüzlercesi ay ışığında parlıyordu. Ölümün sıra sıra dizilmiş, sivri uçları.

Uzun, delici dişler az önce aşağı sarktığımız ahşap korkuluğu şişledi. Yaratığa hayretle baktım ve ancak Paedyn kolumu çekiştirince ağzından kaçmaya çalıştım.

Pullu yeşil derisi yıpranmış ve yara bere içindeydi. Üzerinden denize sular akıyordu. Canavarın boğazının derinliklerinden bir ses çıktı. Lekeli dişlerini pürüzlü tahtadan çekmeye çalıştı. Alçak hırıltıya tüylerimi diken diken eden tuhaf bir tıkırtı eşlik etti.

"Bu da ne böyle..." diye fısıldadı Paedyn. Dehşeti yabancı bir sesti. Onu geriye itip bedenimi bedenine siper ettim. "Arkamda kal!"

Adamlar üst güverteye yığılıp, güçlerini canavarın üzerine savurmaya hazırlanırken haykırışım diğer onlarca haykırışın arasında neredeyse kayboldu. Bir adamın elinde mızrakla korkuluklara doğru koşmasını dehşet içinde izledim. Homurdanarak mızrağı yaratığın kafasına fırlattı. Ancak mızrak, acınası bir kürdan gibi sert deriden geri sekti.

Bu sadece canavarı kızdırmış gibiydi. Tıslayarak güverteyi titretti ve başının etrafında pullardan ve deriden bir halka yükseldi. Lime lime, sümüksü korkunç bir taç yaprağı gibi dalgalanan halka yaratığın sivri yüzünü çevreledi. Bulunduğum noktadan denizin içinde kaybolan uzun gövdesinin bir kısmını görebiliyordum. Yılan gibi biçimi ve omurgası boyunca uzanan yüzgeçleriyle devasa bir yılan balığını andırıyordu.

Yine de bu hayvanla ilgili her şey doğa dışıydı.

Neredeyse iki gemi direği genişliğindeydi ve uzunluğundan henüz emin olamıyorduk. Sadece büyüklüğü ve gücü bile Veba'nın değiştirme gücünün bir kanıtıydı.

Bu yaratık rahatlıkla yüz yaşında olabilirdi.

Dehşete kapılmış kalabalığın arasından bir Alevci öne çıkarak canavarın yüzüne bir ateş topu fırlattı.

Ne var ki alev topu hedefi bulamadı.

Canavar gemiyi sarsan bir kükremeyle küpeşteden uzaklaşırken ondan bir parça kopardı. Bir kez daha, önce tahta parçaları yağmuruna tutulduk, sonra da bir dalga bize çarptı.

Kirpiklerinden sular damlayan Paedyn, "Gitti," diye mırıldandı.

Karın boşluğumda o müthiş güç kıpırdanıyordu. Bir yandan Seçkinlerin gücüne çok benzeyen bir yandan da hiç benzemeyen o güç. "Hayır." Başımı iki yana öyle bir salladım ki ayaklarının dibine su damlaları döküldü. "Daha yeni başladı."

Boralar rüzgârı gemiyi hızlandırmak için yönlendirirken Teleler zihin güçleriyle mızrakları hazır tutup beyhude bir çabayla gemiyi korumaya çalışıyorlardı. Bir kez daha Paedyn'e dönüp onu omuzlarından kavradım. "Odana gitmeni istiyorum."

"Peki sen benimle gelecek misin?" diye sordu.

"Hayır, ben burada kalacağım ve..."

"O zaman ben de kalıyorum," diye ayak diredi. "Oturup başına ne geldiğini öğrenmeyi beklemeyeceğim Kai."

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp beni anlaması için direttim. "Lütfen Pae, benimle tartışma..."

Tiz bir kükreme etrafımızda yankılanıp diğer tüm sesleri bastırdı. Birden yere devrildim ve Paedyn'in bedeni üzerime yığıldı. Güvertede yuvarlandık. Canavarın gemiye çarpan bedeninden kıl payı kurtulduk.

Hasarı görmek için dönmeden önce çatlayan tahtanın uğursuz sesini işittim. Yaratığın uzun gövdesi güverte boyunca uzanıyor, kıvrıldıkça gemide örümcek ağı gibi çatlaklar oluşuyordu. Canavar daha uzağa kayarak bedeninin endişe verici uzunluğunu gözler önüne serdi. Denizciler sıçrayıp yaratığın yolundan çekilirken, bazıları dişlerinin arasında bazıları da pullu bedeninin savuruşuyla can verdi.

Seçkinler güçlerini canavara yöneltseler de çok az hasar verir gibiydiler. Ateş, telepati, fiziksel güç ve silahlar böylesi büyük bir kudret karşısında hiçbir işe yaramıyordu. Boşuna olmasına rağmen ben de onlara katılıp kâh ateş topları gönderdim kâh zihnimle devasa yaratığı uzaklaştırmaya çalıştım. Fakat ilk kez Seçkinlerin büsbütün güçsüz kaldığına tanık oluyordum. *Ben* büsbütün güçsüz kalmıştım.

Güvertede sürünerek ilerleyen canavar, karşıdaki korkulukları kırıp yeniden suya daldı. Paedyn'i kendime doğru çektim. Şiddetle sallanan geminin üzerinde dengede durmaya çalıştım. Serseme dönmüş müretebata, "Onunla savaşamayız!" diye bağırdım.

Torri'nin gür sesiyle haykırdığını işittim. "Herkes güverteye! Bütün Boralar hazır olsun!"

"Ondan kaçamayız," dedi Paedyn nefes nefese. "Hiçbir şey yapamayız."

Gemi bir kez daha yalpaladı ve dikenli, devasa bir kuyruk güverteye çarptı. Ayaklarımızın altındaki ahşap tekrar çatırdarken tahtalar geminin derinlerine düştü. Paedyn'in elini tutup genişleyen çukurların arasında koştum. Bu sırada sallanan kuyruk gemicileri denize savuruyordu.

Canavarın yüzü geminin diğer tarafında belirdiğinde çığlıklar şiddetlendi. Bedeni gemiyi deniz yüzeyinin altından sıkıştırıyordu. Bir uçta, ön kolum uzunluğundaki dişler ahşap küpeşteden geriye kalanları koparıyor; diğer uçta ise sivri yüzgeçlerle süslü, öfkeli bir kuyruk bekliyordu.

Paedyn'i odalarımıza açılan çift kapıya doğru ittim. Aynı anda yüzgecin sivri uçlarından biri bir denizciyi şişledi. Çığlık atan adam çaresizce canavarın kuyruğunun üzerine serilirken göğsüne saplanan kanlı dikeni gördük. Ay ışığı kanlı sahnenin üzerine akıyor, adamın yırtılan giysilerinin altından fışkıran kan gölünde parlıyordu.

Adam canavarın kuyruğunun bir fiskesiyle okyanusa fırlayınca Paedyn çığlığını titreyen elleriyle hemen boğdu. Bir saniye daha kaybetmeden yanındaki kapıyı kırıp açtım. "İçeri. Lütfen!" Gecenin karanlığında sözcüğü haykırdım. İçindeki umutsuz yakarışı işitmesini dileyerek.

"Seni bırakamam!" diye bağırdı. Eğilip bir kenarda unutulmuş bir mızrağı eline aldı. "Bırakmayacağım!"

Onunla biraz daha tartışmaya hazırlandığımda zemin birden ayaklarının altından çekildi. Bedenim güverteye çarptığında Paedyn'in çığlığını işittim. Kemikli kuyruk omurgamla birleştiğinde bir kez daha.

Acı bedenime yayıldı.

Birdenbire tahtanın üzerinde sürükleniyordum. Yapış yapış pullarla sarılmış, yerde kayan bedenimin çarptığı denizciler yere yığılıyordu. Nefes nefese, hissettiğim acı karşısında dilimi ısırdım ve çizmemden bir hançer çıkardım. Bacağımı saran devasa kuyruğu kavrayıp bıçağımı canavarın birçok yara izinden birine sapladım.

Boğazından bir çığlık kopan yaratığın kuyruğu hızla yükseldi. Beni de yanında götürerek. Kuyruğa tutundum. Parmaklarım kaygan pullarının üzerinde kaydı. Sonra beni havaya fırlatmasıyla haykırdım.

Yıldızlı gökyüzü etrafımda bulanıklaştı.

Düşüyordum.

Paedyn ismimi haykırdı.

Düşüyordum.

Çalkalanan deniz aniden altımda belirdi.

Düşüyordum. Düşüyordum. Dü...

Telaşla yakındaki bir Tele'nin gücüne uzandım. Gücü avuçlarıma çağırıp istediğim gibi büktüm.

Suya doğru düşerken içimi ümitsizlik kapladı.

Direğin etrafına sarılmış çok sayıdaki halattan birine doğru bir güç ipliği gönderip halatı yanıma çağırdım. Halat itaat ederek, uzanmış koluma doğru fırladı.

Paedyn'in gümüş saçları geminin küpeştesinin üzerinde parıldadı. Bedenim denizle çarpışmadan önce gördüğüm son şey bu oldu.

Tenimi ısıran su beni bütünüyle yutuyor, soğuk dişleriyle her uzvumu uyuşturuyordu. Denizin derinliklerine yuvarlanıyordum. Zih-

nim durgunlaşmıştı. Tuz duyularımı bombardımana tutuyor, ağzıma ve burnuma doluyordu. Karanlıktan başka bir şey göremesem de yüzey olduğunu umduğum yere doğru çılgınca çırpındım.

Ciğerlerim yanıyordu.

Tele'nin gücünü ararken o halata uzandım.

Başım dönüyor, karanlık bir uçurumun içinde süzülüyordum.

Kurtulmak için çabalıyordum. Hayatta kalmak için yalvarıyordum. Onunla birlikte yaşamak için yalvarıyordum.

Halat suya daldı.

Tutunup zayıf kollarımla bedenimi yukarı çektim. Ay ışığı yukarıda akıyor, beni çağırıyordu. Başım yüzeye çıkınca su kustum.

Islak halatı sıkıca kavrayıp ciğerlerime hava çektim ve bedenimi denizden çıkardım. Yukarıdan isterik bir rahatlama sesi geldi. Denizin ıslattığı saçlarımın arasından yukarı baktığımda Paedyn'in yukarıdaki korkuluklara yaslandığını, gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü gördüm.

Kendimi o halattan yukarı çektim. Onun için. Ciğerlerim gibi kollarım da yansa da acıyı bir kenara ittim. Avuçlarımda yaralar açılırken ayaklarımı geminin karnına dayayıp tırmandım.

Kollarımı küpeştenin üzerinden geçirdiğimde Paedyn neredeyse beni tek başına tırabzanın üzerinden aşırmaya girişmişti. Gücüm kalmadığı için bunu yapmasına izin verdim. Kollarım omuzlarına dolanırken ağırlığımın altında homurdandı.

Her çekişte acı bedenime yayılıyordu. Çizmelerim güverteye indiğinde dizlerimin üzerine çöktüm. Paedyn bedeniyle düşüşümü hafifletti. Güverteye çıktığımızdan sonra bile kolları hâlâ beni sıkıca sarıyordu.

Uzunca bir süre birbirimize baktık. Arkamızdaki öfkeli canavarı görmezlikten gelmekten memnunduk. Ne yazık ki gözlerimi ondan ayırmak için bundan çok daha fazlası gerekiyordu.

Boğuk bir hıçkırıkla yüzünü boynuma bastırdı. Gözyaşlarını tenime sildi. Hem endişeyle hem de gülerek, "Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldadı.

Uyuşmuş elimi sırılsıklam saçlarına götürüp hissedemediğim parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Sıktığım dişlerimin arasından, "Benden bu kadar kolay kurtulamazsın Gray," dedim.

Yüzümü kavradı. Başı, gülümsemesi titriyordu. "Lanet olsun kadere, göreve ve bizi ayrı tutan diğer tüm sözcüklere." İçinde boğul-

maktan mutluluk duyacağım o mavi gözlerden yaşlar süzüldü. "Seninle söğüt ağacının altında saklanmak istiyorum. Hayatımın geri kalanını saklayarak geçireceğim sırsın sen." Sesi öyle bir vaadin ağırlığı altında titredi. "*İkimiz.*"

Gözlerimin dolmasına yetmişti bu. Bu yüzden başımı salladım. Yüzü ellerimde, yüreğim yüreğinde.

Etrafta yankılanan sayısız çığlık sonunda dikkatimizi çekebildi. İkimiz teskin edici bir yalan söyleyemeden gemi tekrar yan yattı. Yaratık başını güverteye doğru kaldırdığında tahtaların üzerinde kaydık. Yaratığın tırtıklı dişleri Kaptan'a doğru uzandığında, Kaptan bir lokmada yutulmaktan kıl payı kurtuldu.

Gemi yaratığın ağırlığı altında parçalanıyor, bizi suyun üzerinde tutmakta zorlanıyordu. "Bir şeyler yapmamız gerek," diye mırıldandı Paedyn.

"Aklında her ne varsa yapma," diye buyurdum.

O zaman bana baktı ve varlığımı fark etmek kadar basit bir şeyi yapmasını bile ne kadar özlediğimi hatırladım. Dudakları küçük bir gülümsemeyle gerildi. O ışıkta nefes kesici görünüyordu. Saçları ayın ışınlarından bir demetti sanki. "Unuttuğun bir şey var Kai." Parmakları mızrağı sıkıca sardı. "Bu benim Sınav'ım."

Sonra koşmaya başladı.

35. BÖLÜM

Paedyn

Mızrak elimde kayganlaştı.

Çizmelerim kaygan güverteyi dövüyor, arkamdan bağıran Kai'ın sesini bastırıyordu.

Gelgelelim o canavarı gözlemlemiştim. Güçlü yanlarını öğrenmiştim. Zayıflığını keşfetmiştim.

Ve karşılaştığım ilk canavar o değildi.

Bu yüzden parlak yeşil gözlerini bana çevirip sayısız sivri dişini gösterdiğinde, geri adım atmadım. Başarısız olmayacak, bocalamayacak ya da pişmanlık duymayacaktım.

Her canavar mağlup edilebilirdi.

Bir yaratık. Sınav. Kral.

Ağır mızrağı kaldırıp kolumu geriye attım. Canavar kükrediğinde sıcak nefesi bedenimi sardı. Bana yaklaşırken pullu derisi yüzünün etrafında kabarıyor, çenesi sertçe açılıp kapanıyor, dişleri parlıyordu.

Ona aynı şekilde kükreyerek karşılık verdim.

Yaratık daha yüksek sesle çığlık atıyor, nefesiyle saçlarımı geriye savuruyor, gözlerimi sulandırıyordu. Yine de önünde dikildim. Göğsüm inip kalkıyor, kalbim küt küt atıyordu. Sonra mızrağımı dosdoğru üzerime gelen canavarla buluşması için fırlattım.

Canavarın çenesi genişledi. O öldürücü dişlerini etime gömmeye hazırlandı...

Mızrağım ona saplanırken Ölüm'ün gözlerinin içine baktım.

Canavar acıyla kükredi. Bir zamanlar ışıl ışıl parlayan irisinden kan boşanırken vücudu sarsıldı. Çığlık atarak gemiyi sarstı ve delici silahı yerinden çıkarmak için başını salladı. Gemi yana yatarken sendeledim ve yaratığın altında dizlerimin üzerine çöktüm. Dehşetin vücut bulmuş hâline bakarken bile bunun geçmişte yüzleştiğim canavardan beter olmadığını fark ettim.

Yaratık acı dolu son bir kükremeyle geminin ve iki büklüm olmuş bedenimin üzerinde bir yay çizerek dalgalara daldı.

Kendimi uyuşmuş hissediyordum. Suyun güverteye püskürüp tuzlu damlacıklarla beni ıslatmasıyla titredim. Mürettebattan geriye kalanlar, yaratığın kaybolduğu yerde kıpırdanan denize şaşkın hâlde ve kanlar içinde baktılar.

Kai bir anda yanımda bitti. Elleri tenimin üzerinde buz gibiydi. Avuçları boynuma gitti ve uyuşmuş parmaklarını sırılsıklam saçlarıma doladı. Beni, "Aklın neredeydi?" diye azarladı. Fal taşı gibi açılan gözleri gözlerimi aradı. "Bir dahaki sefere odana gitmeni emretmem mi gerekiyor?"

Cılız bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Kraliçe olduğumda işe yaramaz bu."

Dudakları soğuktan morarsa da seğirerek gülümsedi. "Çok ikna edici olabilirim."

"Vay canına, Gümüş Kurtarıcı yine yaptı yapacağını!"

Zamanlaması her zamanki gibi kusursuz olan Kaptan'ın böğürtüsüne doğru döndüm. Mürettebat aksak adımlarla Kaptan'ın etrafında toplandı. Bazılarının üzerinden su, bazılarından da kan damlıyordu. Torri bir kolunu yaralı göğsüne sıkıca bastırıyor, sesindeki acıyı dizginliyordu. "Canavarı yendik!"

Gemicilerin gırtlaklarından bir daha asla duyamayacağımı sandığım zayıf bir tezahürat çıktı.

"Gümüş Kurtarıcı!"

"Gümüş Kurtarıcı!"

"Gümüş Kurtarıcı!"

Bunun tınısından hoşlanmış olabilirdim.

Ilya'ya vardığım için hiç o kadar rahatlamamıştım.

En çok da zeminin ayaklarımın altından kaymasından endişe etmeden katı bir şeyin üzerinde dikilmeyi dört gözle beklediğim için.

Gemi mahvolmuştu. İki gündür de o hâldeydi. Yalnızca Seçkinlerin gücü sayesinde Ilya rıhtımına ulaşabilmişti. Mürettebatın neredeyse yarısı denize ve içinde yaşayan canavara yenik düştüğünden, Shallows'taki yolculuğun bu son kısmını atlatmak hiç de kolay olmamıştı. Teleler vardiyalı olarak geminin en hayati parçalarını zihinleriyle bir arada tutmaya çalışırken, Boralar da yırtık yelkenlere durmadan hava üflemişlerdi. Geminin yüzebilmesi için ne kadar gereksiz yük varsa denize atılmış, midemizi doldurmak için geriye sadece ekmek ve su bırakılmıştı.

Küpeşteden geriye kalan az sayıda parçadan birine yaslandım. Ayaklarımın altındaki tahtalar çökerse –ki birkaç kez çöküp beni çok korkutmuşlardı– oradan hızla kaçmaya hazırdım. Gövde dalgalara karşı acı içinde inliyor, sanki denize hızla batmak için yalvarıyordu. Reckoning bile dinlenmek için yakarıyordu.

Kai yanıma geldiğinde bile bakışlarımı yaklaşan rıhtımdan ayırmadım. Alçak sesle söze girdim. "Sence aşağıda mıdır?"

Kai'ın gri gözleri o mesafeden yüzleri bulanık görünen, viran rıhtımda bizi bekleyen bedenler kümesine çevrildi. "Kitt mi?"

Soğukkanlılıkla başımı salladım.

Kai başını iki yana salladı. "Umarım değildir. Ben yanında değilken açıkta olması onun için tehlikeli. Fakat..." Bitkince iç çekti. "...muhtemelen aşağıdadır."

Düşünceler dilimden dökülüverdi. "Gözetilmek istediğini sanmıyorum."

Kai sert bir sesle, "Biri bunu yapmayı düşündüğü için minnettar olmalı," diye karşılık verdi. "Hepimiz böyle bir lükse sahip olmadık."

Ona doğru döndüğümde yüzündeki sert ifadeyi fark ettim. "Babanız ikinize neden o kadar farklı davrandı?"

Bu soru onu şaşırtmış gibiydi. "Hayattaki rollerimiz çok farklıydı."

"Biliyorum ama..." Doğru sözcükleri bulmakta zorlandım. Tekrar denedim. "Seni eğittiği gibi Kitt'i de aynı duygusuzluk ve nefretle

eğitebilirdi. Demek istediğim, kardeşin bu yüzden nefret ettiğin Kral'ı hâlâ önemsiyor." Gözlerim tekrar yaklaşan rıhtıma çevrildi. "Aynı adamın farklı yüzlerini tanıdınız."

Kai sessizce, "İşte tam da bu yüzden Kitt babama olan öfkemi hiçbir zaman tam olarak anlayamadı," diye ekledi. "Neden Kitt babamı memnun etmek için yaşarken benim babama inat yaşadığımı."

Hafifçe gülümsedim. "Bu yüzden mi Sınavlar sırasında benimle o kadar çok zaman geçirmeyi seçtin? Ona inat olsun diye mi?"

Sözlerini dikkatle tartar gibiydi. "Diğer pek çok nedenin yanı sıra." Gözlerimi devirdim. Sonra, "Yine de Kitt'in seninle o kadar cesurca arkadaşlık edebilmesini hep tuhaf buldum," diye ekledi. "Babam seninle yakın olmamdan nefret ediyordu. Bu yüzden Kitt'in senin için Kral'ın isteklerine karşı gelmesi..." Başını iki yana salladı. "Beklenmedik bir şeydi bu."

"Ve şimdi babanın nefret ettiği Sıradan'la evleniyor," diye mırıldandım. "Onu öldüren kişiyle."

Kai derin bir nefes aldı. "Kitt babamızı hayal kırıklığına uğratmaktan hep korkmuştu. Fakat sanırım... Sanırım benim nefret ettiğim kişiye dönüşmekten de korkuyor. Bulduğu mektubun yanı sıra Kral'la mücadelen de onun mantıklı düşünmesini sağlamış olabilir." Hafifçe omuz silkti. "Kral, olmadığın bir şeye duyduğu nefret yüzünden senin canına kastetti."

Ona bir bakış attım. "Ve bu konuda bana inanıyor musun?"

"Çanak'taki o savaştan sonra dövüşünüze tanık olan Görü, Kitt ve benimle baş başa görüştü." Bana baktı. Gözlerinde keder vardı. "Olanların bir kısmını izledik. Yağmur yüzünden ne konuşulduğunu anlayamadık ve Kitt bir dakikadan fazla izlemeye dayanamadı."

O anda Kitt'in duyduğu kederin öldürdüğüm Kral için olmadığını anladım. Benim için ve Kral yüzünden katlandıklarıma üzülüyordu. Bu yeni bilgi karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Neden bunu bana söylemedin?"

"Yine de Kral'ı öldürdün," diye cevap verdi Kai. "Kitt hâlâ kızgındı. Krallık da öyle. Günün sonunda sen hâlâ bir katildin." Gözleri üzerimde gezindi. "Ve hikâyeyi bir de senden dinlemek istedim. Çünkü hâlâ gerçekte ne olduğunu bilmiyorduk."

Artık o acımasız mücadeleyi zihnimin en karanlık derinliklerine gömmüştüm. Babamın içinde yattığı kan birikintisinin içinde, kısacık kıvırcık perçemlerin ve o perçemlerin altındaki görmeyen ela gözlerin görüntüsünün hemen yanında duruyordu.

Yanıtlanmamış sorular o karanlık köşenin yakınında dönüp duruyor, düşüncelerime bir girip bir çıkıyordu. Biri ailemin gerçek kimliğine, diğeri –gerekçeleri ve itirafları aynı ölçüde akıl karıştıran– Kral'a karşı verdiğim o savaşa dairdi. Adena'nın o son Sınav'daki varlığı geceleri beni uyutmuyor, onu nasıl kurtarabileceğimi gördüğüm rüyalarda benimle alay ediyordu.

Yutkundum. "Bana Sıradanların hastalığının bir yalan olduğunu söylemişti."

Sadece denizin tokatlarının sesiyle dolan uzun bir duraksama oldu. "Ve sen bana söylemedin, öyle mi?"

"Söylesem inanır mıydın?" diye karşı çıktım ona.

Hiçbir şey söylemedi.

"Kendi sözümden başka kanıtım yoktu ve yaptığım şeyden sonra o sözün pek bir anlamı yoktu. Bu yüzden gerçeği kendi başına öğrenmeni istedim." Parmağımdaki ışıltılı yüzüğe baktım. "Fakat ben hâlâ bir katilim."

"Ve yine de hâlâ birçoklarından çok daha iyi birisin."

Başımı iki yana salladım. İçimdeki boğucu karanlık aksini söylüyordu.

Sessiz kaldım. Ta ki yumuşak tonda bir soru kendi dudaklarımı şaşırtana kadar. "Peki, neden korkuyorsun?" Bana baktı. Belli belirsiz bir merakla. "Bana Kitt'in neden korktuğunu söyledin. Şimdi de Ilya'nın kudretli İnfazcı'sını neyin korkutuyor olabileceğini bilmek istiyorum."

Kasvetli bir kıkırtı çıkardı. "Birçok şeyden korkuyorum."

Bir kaşım kalktı. "Benden mi korkuyorsun Prens?"

Çabuk, ciddi bir yanıt verdi. "Başına gelebileceklerden korkuyorum. Sana *yapabileceklerimden.*" Çenesinde bir kas seğirdi. "Kılıcımın her darbesinden ve ağzımdan çıkan her emirden korkuyorum. Bunlar zihnime musallat oluyor."

Duygular boğazımı tıkayıp beni aniden gelen bir keder dalgasını

yutmaya zorladı. Kalbim asla çocuk olamayan o oğlan için sızladı. "Bu, adil değil," diyebildim. "Yaşamak zorunda kaldığın bu hayat."

Gözleri yüzüme esen bir fırtına gibiydi. "Seni koruyabileceksem her şeye değebilir."

Gemi rıhtımın kenarında yalpalarken, ona bakarak başımı iki yana salladım. Kai o şehirde birbirimize karşı mesafeli olmamız gerektiğini hatırlatarak benden uzaklaştı. Bekleyen onlarca yüze bakıp, "Neden sordun ki?" dedi. "Kitt ve babamız hakkındaki o soruları?"

Başımı iskeleye doğru eğdim. Gözlerim yeşil olduğunu bildiğim bir çift göze sabitlenmişti. "Sanırım onu daha iyi anlamaya çalışıyorum."

Kitt'in tacın altındaki sarı saçları rüzgârda dalgalanıyor, saçları da taç da krallarının etrafını saran İmparatorluk Muhafızları çemberinin içinde altın gibi pırıldıyordu. Kral garip bir şekilde donuk görünüyordu. Bitkin. Ellerini giydiği ince yeşil tuniğin üzerinde kavuşturmuştu ve...

Ve gözleri gözlerime çevrilmişti.

Bir an için kendimi Çanak'a geri dönmüş, kendimi kanıtlama amaçlı bir oyun sırasında uzaktan onunla göz göze gelmiş gibi hissettim.

"Pae?"

İsmimin kısaltmasını işitmemle gözlerimi aşağıdaki rıhtımdan ayırıp yanımdaki İnfazcı'ya diktim. "Hı?"

"Bu lanet şeyden inmeye hazır olup olmadığını sordum."

Gülümsemem gergindi. "Evet, hem de çok."

Kai'ın peşinden ahşap rampaya doğru yürüdüm. Rıhtıma inerken rampanın ağırlığımın altında gıcırdadığını hissettim. Kayalık kıyıda İmparatorluk Muhafızlarının oluşturduğu duvar, aval aval bakan Ilyalıları bizden ayırsa da sayısız gözün üzerimde gezindiğini hissedebiliyordum. Muhtemelen bir daha asla görmemeyi umdukları kızın her bir karışını inceleyen bakışlar karşısında tüylerim diken diken oldu.

Biz Kral'a doğru ilerlerken Kaptan da hemen arkamızdan geliyordu. Kitt bana gergince gülümsüyordu ve onun tarafından da dikkatle incelenmemek beni rahatlattı. Belki de tek parça hâlinde döndüğümü görmekten mutlu olmuştu. Belki de mesafe ve ölme olasılığım gerçekten yüreğini bana karşı ısıtmıştı.

İmparatorluk Muhafızları onu selamlamamıza izin vermek için iki yana çekildiklerinde ilk konuşan Torri oldu. "Majesteleri..."

"Kai!"

Biri, İmparatorluk Muhafızlarının oluşturduğu kalabalığı yararak İnfazcı'ya doğru apar topar ilerliyordu. Kai kollarını açar açmaz Jax ona sarılmıştı bile. Oğlan kardeşine sıkıca sarılıp yüzünü omzuna gömdü.

Jax burnunu çekti. "Hayattasın."

"Elbette J," diye mırıldandı Kai. "Eve, sana dönmek zorundaydım."

Torri boğazını temizleyince gözlerim ikisinin içten kavuşmalarından ayrıldı. "Ne diyordum Majesteleri... Bir kez daha Ilya bayrağıyla yelken açmak bir onurdu. Gördüğünüz gibi..." Arkasındaki perişan hâldeki tekneyi işaret etti. "Shallows'ta gizlenen canavarla karşılaştık ama benim komutam altında hayatta kaldık."

Kitt takdirle başını salladı. "Teşekkür ederim Kaptan Torri. Cesaretiniz ve krallığımıza hizmetiniz fazlasıyla ödüllendirilecek."

Kai boğazını temizledi. Kolu hâlâ Jax'i sarıyordu. "Sanırım övgüyü bizi o canavardan kurtaran kişiye borçluyuz." Bir eliyle bana işaret etti ve sadece bu hareket bile tüm gözlerin yeniden perişan hâlime çevrilmesine neden oldu.

Kai'a uyarı mahiyetinde bir bakış atarken yanaklarım kızardı. Bu da Kral'ın gözünden kaçmadı. Yorgun gözlerini bana dikti. "Öyle mi?"

Bir nefes alıp yüzüme sıcak bir gülümseme yerleştirdim. "Son darbeyi indirmeye yardım etmiş olabilirim. Fakat yardımsever bir darbe olduğu söylenemez." Boğazımı temizledim. "Yani en azından yaratık açısından."

Kai gülümsemesini gizleyerek başını öne eğdi. Jax de ağabeyiyle aynı şeyi yapsa da boğulurcasına bir öksürüğe tutulup, onun kadar ihtiyatlı davranamadı. Kitt ise...

Kitt öylece bana bakıyordu.

O bakışı okuyamıyordum. Oysa çoğu zaman bunu yapabildiğim için kendimle gurur duyardım. O yeşil gözler, bir şey fark etmiş gibi ışıldadı. Ya da belki hafif sırıtışının etrafındaki çizgilerde gördüğüm şey huşuydu. Ama ben ifadesini çözemeden elini bana doğru uzattı.

Parmakları parmaklarıma sürtündü. Sonra parmaklarımızı birleştirmesine izin verdim. O taşlık sahile yığılmış, meraklı bakışlarını üzerimize dikmiş insanlar içindi bu. "Görünüşe göre iyi bir kraliçe olacaksın." Parmağımdaki elmas ağırlaştı. "Bunun için doğmuşsun sanki."

36. BÖLÜM

Kai

Mum ışığı masayı boydan boya yalayıp yemek tabaklarına balı andıran bir parıltı saçıyordu.

Saraylılar ziyafetin etrafında toplanmak için birbirlerine sokularak oturmuştu. Boş boş konuşuyorlar, üzerlerinde pahalı giysilerle yemeklerini yavaş yavaş yiyorlardı. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirirken kendimi ziyafette değil de baloda olmayı diler hâlde buldum. O zaman dönen bedenlerin arasında fark edilmeden sıvışabilirdim.

Bunun yerine, Kitt'in sağında kaskatı bir şekilde oturuyordum. Sergilenerek, onun emrinde. Dalgın bir hâli vardı. Yeşil gözleri donuktu. Yüzünün biraz zayıfladığı, sesinin hırıltılı çıktığı gözümden kaçmadı. Saray meclisinin karşısında, o anda belli edemediğim endişemi haklı çıkaracak kadar yıpranmış görünüyordu. Görünüşe göre Kral, söz verdiği gibi dinlenmemişti.

Paedyn karşımda ışıldıyor, tabağındaki yemeğini kibarca didikliyordu. Bir an için bana Arınma Sınavlarından önceki, onu yemek yemeye zorladığım yemekteymişiz gibi geldi. Onun zayıflığım hâline geldiği gece.

Sahne tanıdıktı. Basit.

Oysaki bu gece o gece değildi ve yanındaki Kral da babam değildi.

Gecenin çoğunu Kitt'in eğilip nişanlısıyla sessizce konuşmasını iz-

leyerek geçirdim. Paedyn her seferinde gülümsüyor, bu hareket boğazından aşağı inen yara izini çekiştiriyordu. Giydiği elbisenin zarif yüksek yakası, altındaki çok daha feci yarayı gizlese de gözlerim durmadan tenine oyulan o izin olduğunu bildiğim yere çevriliyordu.

Birbirlerine olan yakınlıkları canımı sıkmamalıydı. Ne de olsa nişanlıydılar ve medeni bir şekilde konuşmak olabilecek en masum eylemdi. Fakat içimi kemiren hasedi, paylaşılan her bakışta ve söylenen her sözde ortaya çıkan kıskançlığı bir türlü üzerimden atamıyordum. Kardeşime olan sevgimle nişanlısına olan sevgim arasındaki bu kargaşa çok yorucuydu.

"Oldukça iştahlı görünüyorsun... Sadece yemeğe karşı da değil."

Uzun bir nefes verdim. Gözlerim suçlayıcı sesin kaynağına doğru çevrildi. Yanımdaki Andy bir kaşını kaldırdı. Hızması gözlerindeki meydan okuma gibi parıldadı. Ona yorgun bir bakış attım. "Çıkar ağzındaki baklayı Andy."

Sadece ağzının kenarını kullanarak karşılık verdi. "Elde edemeyeceğin şeylere bakmayı bırak."

Bir parça hindiyi ağzıma götürdüm. "Bakmıyordum."

"Bakıyordun."

Ses, kuzenimin yanındaki kıza aitti. Kızın siyah saçları, bakışlarımı karşılamak için masanın üzerine eğilmesiyle perde gibi sallandı. Bu Sürünen'i yakından tanımasam da Andy'nin balodaki arkadaşı olduğunu biliyordum. Ancak masanın altındaki birbirine geçmiş parmaklarına şöyle bir baktığımda ilişkilerinin daha da ilerlediğini söyleyebilirdim.

"Gördün mü?" dedi Andy, kibirli bir tavırla. "Jasmyn benim şahidim."

"Evet..." Şampanyamdan hızlıca bir yudum aldım. "Zekice gözlemlerin için teşekkür ederim."

Andy şarap kırmızısı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Kai, bunu konuşmuştuk..."

Bir kadehin tiz tıkırtıları beni kuzenimin gazabından kurtardı. Kitt'e doğru döndüğümde masanın başında ayağa kaktığını gördüm. Odaya göz gezdirip saray meclisine küçük bir gülümseme sundu. "Müstakbel Kraliçe'niz Paedyn Gray'e. Sadece cesaretini değil, yardımseverliğini de başarıyla gösterdi." Masaya dalgınca baktı. "Sırada gaddarlığı var. Çok yaşa Gümüş Kurtarıcı."

Kadehimi kaldırdığımda tüm salon hemen bana eşlik etti. "Çok yaşa Gümüş Kurtarıcı," diye hep bir ağızdan epey gönülsüzce mırıldandılar.

Şampanya dilimin üzerinde köpürüp boğazımı ısıttı. Gözlerim tekrar Paedyn'e çevrildi ama onun gözleri uzun masanın çok aşağısındaki bir şeye sabitlenmişti. Bakışının aniden buz kestiğini gördüm. İlk elden şahit olduğum bir şekilde ölümcül olduğunu. Nereye baktığını bulmak için taht odasını süsleyen birçok yüze göz gezdirdim.

Sonra gözlerim onun üzerinde duraksadı.

Blair'in omuzlarına dökülen leylak rengi saçları, solunda oturan Lenny'nin ateşli kızıl dalgalarını tuhaf bir şekilde tamamlıyor gibiydi. Kollarını kavuşturmuş, babasının yanındaki koltukta rahatça oturuyor, dudakları İmparatorluk Muhafızı'yla alay ediyordu. Yakın görünüyorlardı. Paedyn'i çileden çıkaracak kadar da rahat.

Masanın öbür ucundan Paedyn'e baktım ve buz gibi bir öfke yüz ifadesini kaplarken onu izledim. Adena'nın intikamını hemen o anda, orada almaya hazır gibiydi. Gümüş Kurtarıcı'nın o hâline bakarken onu hissizleştirenler adına korktum.

Pişmanlık yoktu. Merhamet yoktu. Lekeli ruhunu dert etmek yoktu.

Pervasız bir şey yapmasını engellemek umuduyla elimi kaldırdığımda birden ayağa kalktı. Sandalyesinin mermer zeminde çıkardığı gıcırtı bütün başları ona doğru çevirdi.

Panik beni sandalyemin ucuna iterken bir sonraki hamlesini bekledim. Fakat beni asıl endişelendiren yüzüne yapıştırdığı sahte gülümsemeydi. Bir kadehi kaldırarak konuşma yapmak için boğazını temizledi.

Parmaklarım masanın kenarını kavradı.

Paedyn'in parlak gülümsemesi ve soğuk bakışları tekrar Blair'e çevrildi.

"Sıradanlara," dedi neşeyle. "Ve her adaletsiz ölüme. İntikamları alınsın."

Sonra başını Blair'e doğru eğip kadehi dudaklarına götürdü.

Masanın diğer yanına baktığımda, leylak rengi saçlarla kaplı bir başın da eğildiğini gördüm.

"Sıradanlara."

Saray maiyetinin sadece yarısının tekrarlamaya tenezzül ettiği, homurtuyla söylenen sözcükleri zar zor algıladım. Ancak Paedyn yerini aldığında derin bir nefes alabildim. Elimi masadan çekip bir başka sıkıcı gevezelik dalgasının odayı kaplamasını bekledim.

Tüm gözler Paedyn'den ayrıldığında ve tüm ağızlar başka bir konuya geçtiğinde öne doğru eğilip, "Şüphe uyandıracak kadar medeniydi," diye mırıldandım.

O mavi gözler yukarı çevrilip benimkilerle buluştu. "Ben tehdide medeni demezdim."

"Yani," diye düzelttim, "sana göre öyleydi."

Fısıltılı konuşmamızın ilgisini uyandırdığı Kitt sessizce, "Bir kez daha söylüyorum, ona zarar vermene neden izin veremeyeceğimi biliyorsun Paedyn," diyerek söze karıştı.

Paedyn çatalını tutup bir parça patatesi masumca tabağında yuvarladı. "Ve sen de onun yaşamasına neden izin veremeyeceğimi biliyorsun."

"Pae." Sözcükteki samimiyet Kitt'in gözlerinin bana çevrilmesine neden oldu. *Kahretsin.* Hiçbirimiz az önce ağzımdan çıkan sözcük üzerine düşünme fırsatı bulamadan hemen konuşmaya devam ettim. "Kraliçe olduğunda istersen onu sürgün edebilirsin ama tacı takmadan düşüncesizce bir iş yapma."

Paedyn sıktığı dişlerinin arasından, "Bir tacın arkasına saklanmaya ihtiyacım yok," diye homurdandı.

Kitt sakince, "Evet, var," diye mırıldandı. Ağzına bir peçete götürüp içine öksürdü. Hızla yarıda kestiği boğuk ses karşısında gözlerimi kıstım. "Hükümdarlık tamamen saklanmakla ilgilidir. Gerçeği, nedeni, kendini... Hepsini. Bunu ne kadar erken öğrenirsen bu şatoda o kadar rahat edersin."

Paedyn, Kitt'e hayretle baktı. Ben de aynını yapmaktan kendimi alamadım. İşte babama ait o parça oradaydı. Paedyn yutkunarak avuçlarını masanın üzerine dayadı. "Hepimizin biraz stres atmaya ihtiyacı var gibi görünüyor." Sonra dudaklarından ani, hınzır bir seğirme geçti. "Şimdi... Hep gizlice gittiğiniz şu şarap mahzeni nerede?"

Şarap, şişenin boynuna sıkıca doladığım parmaklarımdan aşağı damlıyordu.

Paedyn'in elbisesi mahzenin zemininde zümrüt rengi bir havuza dönüşmüş, mum ışığının altında parıldıyordu. Başını soğuk taş duvara

doğru eğdi ve yüzümde bir gülümsemenin şekillenmesine neden olacak kadar yüksek sesle güldü.

Şaşkın bakışlarını bana çevirip, "Yo, bunu yapmış olamazsın!" dedi.

Kitt benim yerime, "Yo, yaptı," dedi. "Onun düşüşünü yavaşlatan bendim."

Pae'nin ağzı şaşkınlıktan açık kalırken kendimi savunmaya çalıştım. "Beş yaşındaydım, tamam mı? Bırakın hangi güçlerin var olduğunu bilmeyi, gücümü zar zor kullanabiliyordum."

Kitt dudaklarında sarhoş bir gülümsemeyle, "Sonra ahırın çatısına tırmandı," dedi. "Bizim tatlı Kai etrafta uçabilen bir Seçkin olduğuna ikna olmuştu..."

Paedyn homurtuyla gülünce avucunu ağzına götürüp sesi hemen bastırdı.

Kitt bana doğru bir kahkaha atıp sözlerini, "...bu yüzden çatıdan atlamaya ve teorisini test etmeye karar verdi," diye bitirdi.

Paedyn bana bakıp ofladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu da nereden çıkarmıştın?" diye sordu.

Cevap vermeden önce şarabımdan bir yudum aldım. "Bir kere," dedim, "o yaşta güçleri zar zor hissedebiliyordum. Bu yüzden de uçan bir Seçkin'in mümkün olabileceğini düşünmüştüm. Tabii bu yakınlarda bir yerde onlardan biri olduğu anlamına gelmese de..."

Kitt eliyle taş zemine vurdu. Kahkahası onu birlikte büyüdüğüm çocuğa dönüştürüyordu. Pae'nin üzerinde onda nadiren tanık olduğum bir uçarılık vardı. Şarabın dilini çözdüğünün ve benim de moralimi yükselttiğinin kanıtıydı bu. Neşeyle gülümserken bunlara yeniden o mahzende kardeşimle birlikte olmamın ne kadar katkısı olduğunu merak ediyordum.

"Sonra dosdoğru üzerime düştün," dedi Kitt, elini omzuma vurarak, "ve bacağımı kırdın."

"Eh, senin vücudun da kaburgalarımdan birini kırdı," diye karşı çıktım. "Ayrıca, teorimi test etmek senin fikrindi."

"Öyle olması bunu yapman gerektiği anlamına gelmez."

Paedyn'in gözlerini yakaladım. Ne gördüğünün farkındaydım. O anda çok özgürdük. Eskiden olduğu gibi birlikte gülmek ve hayat önümüze hiç engel çıkarmamış gibi yaşamak. Yanaklar kızarmış, görevler unutulmuş. Orada hiçbir unvan taşımayan kardeşler olarak oturuyorduk.

Paedyn usulca, "İkinizi böyle seviyorum," dedi.

Şişeyi dudaklarıma götürüp koyu renkli şarabı yuttum. "Nasıl böyle? Sarhoş hergeleler olarak mı?"

Kitt güldü. Kadehini kadehime tokuşturdu. "İşte buna içerim."

Paedyn başını iki yana salladı. "Hayır... Eh, belki de... Fakat sadece ikinizin bu kadar kaygısız olması hoşuma gidiyor. Birlikte olmanız."

Kitt, kabarık saçlarına ve düğmeleri açık gömleğine rağmen birdenbire ciddileşti. Gözleri gözlerime çevrildiğinde bakışı ağırbaşlıydı. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," diye yineledim.

"Seni özledim kardeşim." Kitt iç geçirdi. "Bizi özledim."

"Ben buradayım Kitty." Gülümsemem yumuşaktı. "Hiçbir yere gitmedim."

"Gitmedin mi?" Sözcükler irkiltici bir kamçı sesi gibi çıktı. Sonra Kral güldü. O suçlayıcı tonu bir gülümsemeyle bastırdı. Aslında bize yansıtmaya niyetli olmadığını düşündüğüm duygular bir belirip bir kayboldu. Fakat şişeyi özensizce kaldırarak Paedyn'e döndüğünde yorgun gözleri ışıl ışıldı. "Eski günlere."

37. BÖLÜM

Paedyn

Yatağın üstünde beni çevreleyen düzinelerce kumaş parçasına boş gözlerle bakıyordum.

Ellie'ye, "Bunların hepsi aynı görünüyor," dedim. "Hepsi de... beyaz."

Kalın perdeleri çekip ötelerindeki yıldızlı geceyi kapattı. "Eh, gelinlikler genellikle öyle olur."

O küçük parçalardan birinin yakında neye dönüşeceğini hatırlamamla ağzım kurudu. Yenilgiyi kabul ederek başımı iki yana salladım. "Al. Benim yerime seç."

"Paedyn." Ellie'nin sesinde öyle azarlayıcı bir ton vardı ki gururla gülümsedim. "Bu, senin büyük günün. *Senin* gelinliğinin kumaşını seçmeyi reddediyorum."

Parmağımı kumaş örneğinin şeridinde gezdirip her bir doku ve desenle birlikte karnımda bir boşluğun gitgide büyüdüğünü hissettim. "Ya onu giyecek kadar bile yaşamazsam? Demek istediğim, son bir Sınav daha var ve..."

Ellie beni nazikçe, "Ve sana hiçbir şey olmayacak," diye teskin etti.

"Neden? Gaddar olmakta zorluk çekmediğim için mi?"

Sözcükler kökünden sökülmüş bir korkunun tipik olarak yaptığı gibi aceleyle çıkmıştı. Bana doğru yürüdü. Ancak oturması için elimle yorgana defalarca vurmamın ardından nihayet söz dinleyip yatağın kenarına

oturdu. Ellie, "Haklı olduğunda gaddar olmakta utanılacak bir şey yoktur," dedi. "Gaddarlığa bir son vermeyi bilmemek, işte sorun budur."

Gözlerim etrafımdaki kumaşlara ve onların üzerinde gezinen her bir parmağa çevrildi. Böylesine göz kamaştırıcı saflıkta bir şeye böylesine kanlı ellerle dokunmak bana yanlış geliyordu. Ruhum ölümle lekelenmiş, bunun verdiği pişmanlıkla sırılsıklam olmuştu.

Bu vahşeti, bu karanlığı ben istememiştim. Mecbur bırakılmıştım buna.

Daralan boğazımı temizleyip karelerden birini lambanın ışığına doğru kaldırdım. "Buna ne dersin?"

Ellie eğildi. Kahverengi gözleri beyaz iplikle nakşedilmiş, iç içe geçmiş sarmaşık desenini takip etti. "Bu çok güzel." Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Adena buna bayılırdı," diye ekledi.

"Şu nakışı görse kıskanırdı," dedim hafif bir kahkahayla. "Bunu kendisi yapmaktan hep nefret etmişti."

Ellie başparmağımı kumaşın üzerinde onlarca kez gezdirişimi izledikten sonra, "Terziye seçimini bildireceğim," dedi.

Başımı salladım ve uyuşuk bir hâlde kumaşları üst üste yığdım. Ellie yığını kolunun altına sıkıştırdı. "Yarın," dedi ısrarla, "tören için çiçekler seçeceğiz."

Homurdanarak başımı duvara yasladım. "Şimdi seçersem bu kararlardan kurtulmuş olacak mıyım?"

"Sanırım öyle... Fakat..."

"Mükemmel," dedim neşeyle. "Güller."

Ellie bana bilgiç bir bakış attı. "Herkesin aklına gelecek ilk çiçek mi yani?"

"Belki öyle fakat uygun görünüyor," diyerek kararımı savundum. "Güle ve dikenlerine hayranım. En güzel şeyler bile can yakabilir."

Ellie başını yavaşça salladı. "O zaman gül olsun." Odanın içinde bir kez daha koşuşturmasını, her şeyin geceye hazır olması için çırpınışını izledim. "Ve onları bulmak kesinlikle kolay olacak. Burada, şato arazisinde özel bir gül bahçesi var. Sanırım güzel, pembe güllerdi." Sırtımdaki yastığı kabartmaya çalışınca onu elimle kışkışladım. "Şimdi..." Gardırobun yanındaki çizmelerimi hizaladı. "Sabah görüşürüz hanımım."

Dudaklarımda bir gülümseme belirirken bile ona bakarak başımı iki yana salladım. "İyi geceler Ellie."

Başını çekingen bir tavırla eğerek sessizce, "İyi geceler Paedyn," dedi.

Yorgun uzuvlarımı yatağa yaymadan önce kapıdan çıkan Ellie'yi izledim. Günü boşa harcamaktan ve tekrar karada uyumanın keyfini sürmekten başka bir şey yapmamışsam da göz kapaklarım ağırlaşmayı başardı. Yastığımın altındaki hançer uykuya dalarken sarıldığım bir teselliydi.

Her zamanki gibi rüyamda Adena'yı gördüm. Her zaman olduğu gibi tatsız bir rüyaydı.

Ölümünün anısı yeniden yüzeye çıkıyor, bir belirip bir kayboluyordu. Ağır göz kapaklarımın ardında onu kurtarmak için neler yapabileceğime dair bir kolaj sahneleniyordu. Bu kâbus da en az öncekiler kadar eziyetliydi ve bilinçaltımı beni ondan kurtarması için boş yere tırmalıyordum.

Nihayet uyandığımda alnım terlemişti ve gök hâlâ karanlıktı. Yine de en endişe verici olan şey belirlediğim plandı. Kafama koyduğum amaçla ve yüreğimde sızıyla ayağa kalktım. Üzerimdeki büyük gömleği ve altındaki ince pantolonu değiştirmeye gerek duymadım. Fakat bunlara hemen Adena'nın yırtık yeleğini ekledim. Evimizi ziyaret ederken bana sımsıkı sarılması en doğrusuydu.

Gölgelerle bezeli koridora çıktım. Bir zamanların masum bir Prens'i soymaya hazır Loot sakini gibi görünüyordum. Eski hâlime benzemem, her gün sağ kalıp güneşin yeniden doğuşunu görmeye çalışan kız gibi hissetmem duruma fazlasıyla uygun kaçıyordu.

Gümüş Kurtarıcı, kral katili, kraliçe adayı olmadan önce Paedyn Gray'dim ben.

Ve Paedyn Gray eve dönüyordu.

Yumuşak ışık çatlak kaldırım taşlarının arasından sıyrılıp isli duvarlara tırmanıyordu. Loot'un tanıdık kokusunu içime çektiğimde kesif hava beni neredeyse boğacaktı. Duyularım geçmişin ve geçmişe eşlik eden her anının sağanağı altındaydı.

Şafak ufukta süzülmeye cesaret ediyor, sokağı sıcak bir ışıltıya boyuyordu. Çanak Arena'dan çıkan o çakıllı patikada yürürken gecenin yükselen güneşten yavaşça kaçışını izledim. O sessiz saatleri, o yolda

son kez kanlar içinde ve perişan hâlde sendeleyerek yürüdüğüm anı yeniden yaşamakla geçirdim. Kökleri bir demet unutmabeni ile süslenmiş ağacın yanından, bir zamanlar kanımla lekelenmiş kayaların ve bitkilerin yanından geçtim. Nereye baksam geçmişim bana bakıyordu.

Orada, Loot'ta hâlâ beni takip ediyordu. Aynı engebeli kaldırım taşlarında yürüyor, aynı alaycı İmparatorluk Muhafızlarından kaçıyordum. Yine de şatoda kaldığım zamanın ardından, Loot'un durmaksızın yayılan o inatçı kötü kokusu ilk kez burnumun direğini böylesine kırmıştı.

Bunu fark etmek biraz canımı yakmış, bana artık olmadığım her şeyi hatırlatmıştı. Benden çok şey yaşıyordu bu sokaklarda. Hem yılgın hem de dirençli hâllerim. Adena burada, her ılık esintide ve renkli flamada yaşıyordu. Bastığım taşlarda onun adı yazıyordu ve ben, onun yumuşak varlığının beni eve götürmesine izin verdim.

Tüccarlar yük arabalarını tam yolumun üzerinden geçirip, umursamazca yayılarak önümü kesiyorlardı. Bazıları Loot'un en kalabalık bölgelerini sahiplenmek umuduyla güne erken başlıyordu. Yanlarından geçtiğim derme çatma tezgâhlara göz gezdirdiğimde, sergilenen kaynakların ne kadar az olduğunu fark ettim. Yiyecek uzun uzun inceleyip ağzıma atmak bir yana, parasını nadiren ödediğim bir şeydi. Yine de yıllar geçtikçe yiyeceklerin azaldığını görmüştüm. Uzun bir zaman içinde, sadece tüccarların fark edebileceği bir yavaşlıkta azalmıştı.

Loot'un sokaklarında hayatta kalmakla o kadar meşguldüm ki o sokaklarda neler olup bittiğinin farkında değildim. Evsizler yıkık dökük binalarda birbirlerine sokuluyorlardı. Ne yatacak yatakları ne de geçinecek paraları vardı. Bir tüccarın arabasında her biri fahiş fiyata, beş şiline satılan bir tarçınlı çörek yığını parıldıyordu. Daha önce çöreklere hiç para ödemediğimi, dolayısıyla *yaşamanın* ne kadar pahalı hâle geldiğine dair hiçbir fikrim olmadığını yeni yeni fark ediyordum. Ilya'yı hiç böylesine, olduğu gibi görmemiştim. Bir viraneydi.

Ne olursa olsun, bu durum değişecekti.

Sökükler içindeki yeleğimi çekiştirip adımlarımı hızlandırdım. Küçük bir kalabalık sokağa dökülüp, paralarının yettiği yiyecekleri kapıp götürdü. Bedenlerin arasından geçerken bana tanıdık bir ritme yeniden ayak uyduruyormuşum gibi geliyordu. Aralarına karışmanın verdiği huzur şatonun bile bana sunamayacağı bir güzellikti. Böyle bir huzuru ta...

Arınma Sınavlarına katılmak için Adena'dan ayrıldığımdan beri hissetmemiştim.

Kale göründüğünde bu düşünce aklımdan uçup gitti.

Kalbim eksik parçasının bu yadigârı karşısında tekledi. Sokağın sonuna doğru yürüdüm. Gözlerim barikata sabitlenmişti. Güneşten bir ışın yıpranmış halıyı okşuyor, ona kavuşmam için bana doğru uzanıyordu.

Kale yaklaşırken nabzım hızlandı. Gölgelerin arasında gözlerimi kısarak baktığımda karşımdaki yabancılık karşısında bocaladım.

Orası geride bıraktığım yuva değildi.

Hayır, bu kalenin üzerinde artık renkli bir sancak vardı. Kumaş kareleri tek tek birbirine dikilmişti. Bunun Adena'nın işi olduğunun özenli bir kanıtıydı bu.

Nefes alamıyor gibiydim.

Bariyerin arkasında eşyalarımız yeniden düzenlenmişti. Her zamanki kumaş yığını, onunla hiç paylaşma fırsatı bulamadığım yeni bir battaniye ve yastığın yanına düzgünce yerleştirilmişti.

Donuk ışıkta bile onun canlılığı mekândan yayılıyordu.

Ve ben o canlılığın varlığı karşısında titriyordum.

Dizlerim kaldırım taşına çarptı ve acının şokunu memnuniyetle karşıladım.

Sanki onun orada oturup hırsızlıkla geçen günümün ardından eve dönmemi beklemesini ummuştum. Sanki kalemizin içinden geçecek ve bir tarçınlı çörek bulma ümidiyle yanıma gelecekti. Adena'nın can veren bedenini kucağımda tutmamışım ya da aciz ellerime her bakışımda parmaklarımın arasından fışkıran kanını görmüyormuşum gibi.

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp zemini kederimden bir damlayla ıslattı.

Eve dönmemi bekliyordu.

Arkamdan boğuk ayak sesleri geldi.

Fakat o, asla eve dönemedi.

Arkamda pes bir ses çınlarken bile gözlerim dalgındı.

"Bu sokağın sahibi var. Başka bir yer bulman gerekecek..."

Dönüp dolu dolu gözlerimi yabancıya çevirdim.

Kahverengi gözleri fal taşı gibi açıldı. Belli ki benim tanımadığım o adam beni tanımıştı. Siyah saçları çıkık elmacık kemiklerinin etrafına dökülüyordu. Kalan saçları gevşek bir bağcıkla arkadan bağlanmıştı.

Kendi saçımdan bir tutam onun başında yaşıyormuş gibi karanlığın arasından süzülen o tek gümüş tutama hayretle baktım.

"Sen," diye fısıldadı.

Dudaklarını kesen yara izi sözcüklerle birlikte kıvrıldı. Gerildim. "Ya sen kimsin?"

"Bunca zaman sonra nihayet onu ziyarete geldin," diye mırıldandı.

Kim olduğunu anlamamla bir an afallayıp gözlerimi kırpıştırdım. "Sen o oğlansın. Adena'nın Sınavlar sırasında görüştüğü."

Yanıma, kaldırım taşına çöktü ve sabah ışığında gözlerinin altındaki koyu lekeleri seçebildim. Gözlerinin etrafında uykusuzluğun izlerinden daha fazlası, bir sürü morluk vardı. "Hep senden bahsederdi. Sırf seni tanıdığı için öldü."

Sözleri, göğsüme saplanan kör bir bıçak gibiydi. "Biliyorum." Boğazımda düğümlenen duygular beni boğuyordu. "Ölen ben olmalıydım. O değil."

O kahverengi gözler gözlerimi delip geçti. "Terzin olarak şatoya çağrılmadan çok önce seni görmeye gelecekti. Her şeyi planlamıştık."

"Anlamıyorum." Sırtım kirli duvara çarptı. "Siz ikiniz nasıl..."

"Hera benim kuzenimdi," dedi adam donuk bir sesle. "Adena'yla ne kadar yakın olduğunuzu öğrendiğimde, sırf seni görmek için şatoya girmeme yardım edeceğini anladım."

"Sonra Hera ilk Sınav'da öldü," dedim. Braxton'ın onun görünmez göğsüne bir bıçak sapladığı anı uyuşmuş bir hâlde anımsadım.

"Ve sonuncusunda da Dena."

Yüreğimin paramparça olduğu anı hissettim. Parçalarının nefesim kesilene kadar ciğerlerimi deldiğini.

Dena.

O, benim can dostum A, onun ise Dena'sıydı.

"Çok üzgünüm," dedim boğulurcasına. "Çok, çok üzgünüm. Hera için..." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "Dena için. Onu kurtaramadım. Neden kurtarmadım onu?"

Karanlık bakışının ardında bir şeyler değişti. Belki acıma ya da tamamen aşağılayıcı başka bir duygu. Fakat o duygunun sert ifadesini boğmaya başladığını, gözlerinin köşelerine kazınmış öfkeyi aşındırdığını fark ettim. Karşılaşmayı beklediği canavarın bu olduğundan şüpheliydim. Onun yerine karşısında iki büklüm ağlayan, duygularıyla baş edemeyen bir kız vardı.

"Hepsi benim suçum." Yaşaran gözlerimi yeniden Kale'ye çevirdim. Adena'nın yokluğunda, her parlak renk benimle alay eder gibiydi. "Benim için burayı yeniden dekore etmiş. Sınavlardan döndüğümde bana sürpriz yapmak için." Gözyaşlarım bu yabancının önünde dökülüyordu ama ben umursayacak hâlde değildim. "Fakat geri dönemeyen o oldu. Hepsi benim hatam. Tüm bunlar benim hatam..."

"Ben de onu kurtaramadım." Yabancının sesi boğuk geliyordu. Bu da onun görünenden çok daha fazlası olduğunu anlamama yetmişti. Bu adam, Adena'nın son parçalarından biriydi. "Ben... Onun ölümünü izlemekten başka bir şey yapamadım."

"Ben onun yanında olamadığım zamanlarda sen onun yanındaydın," dedim kararlılıkla. "Ve bu da yeterliydi."

Siyah saçlarla kaplı başını altımızdaki kaldırım taşlarına doğru salladı. "Haftalarca sana çok öfkelendim. Onu öldüren kıza."

"Ben de." Gözyaşlarım gözlerimden akarken bile neredeyse gülecek oldun. "Beni –ya da Blair'i– benim suçladığımdan daha fazla suçlayamazsın."

Aramızda uzayıp giden sessizlik bana sadece Adena'yı hatırlatıyordu. Burada olup bu sessizliği dolduramadığını.

Adam kıpırdandı. Az önce üzerine düşen gölgeden sıyrılıp çıktı. Gözlerimin ilk kez yüzünden ayrılmasına izin verdim. Donuk ışık beni daha fazla incelemeye teşvik etmiş gibi. Gözlerim önce geniş omuzlarında, sonra da omuzlarından sarkan kumaşta gezindi. Siyah yelek bedenine tam oturacak şekilde kesilmişti. Cepleri vardı. Bir sürü cep ve ben...

O ceplere yabancı değildim.

Ağzım açık kaldı. Kendi yırtık ceplerime baktım.

"Sana bir yelek dikmiş."

Yabancı şimdi beni saran zeytin rengi kumaşa baktı. Kara gözleri cam gibi donuktu. "Evet."

Bütün hava ciğerlerimi terk etti. Acı bedenimi sarıyor; irademi, umudumu, kalbimi ezene kadar boğuyordu. Adena için yeni baştan yas tutuyordum. Çünkü kaybettiği tek kişi ben değildim. Geride iki büyük sevgi bırakmıştı ve ikisi de ondan geriye kalanları yüreklerine yakın tutuyordu.

Gözyaşları döküldü ama kırılganlığımın sergilenmesi umurumda değildi. Kalemizin dibinde diz çöktüm ve bir zamanlar onu aydınlatan

kız için ağladım. Yabancı yanağını sıvazladı. Sonra hemen yüzünün keskin hatlarını yere çevirdi.

Nihayet fısıltıyla, "Adın ne?" diyebildim.

Bir yanıt bulması epey zamanını aldı. "Mak."

Başımı hızlıca salladım. Bu hareket kirpiklerimdeki gözyaşlarını silkeledi. "Ben..." Sesim çatladı. "Sana sarılabilir miyim Mak?"

Bunu benim için yapmıyordu. Bunu omuzlarının gerilmesinden anlayabiliyordum. Hayır, bunu Dena'sı –can dostum A– için yapıyordu. Birbirimize yaslandık. Bedenlerimiz kederle ve öfkeyle titriyordu. Kollarındayken o kadar sert ve katı birinin yalnızca nazik eller tarafından şekillendirilebileceğini anlamıştım. Adena'nın sıcaklığı onu kendine çekmiş, kırılmış terzi parmakları onu sonsuza dek o sıcaklıkla damgalamıştı.

Birbirimize sarıldık. Ortak bir sevgiyle birbirine bağlanan iki yabancı. Mak nihayet gözleri kıpkırmızı olmuş hâlde geri çekildiğinde güneş ışığı diz çökmüş bedenlerimizin üzerine dökülüyordu. Işık huzmesi bizi tamamen kapladı. Yanaklarımı boyayan gözyaşlarını kurutacak kadar.

Mak'in dudaklarını kesen yara izi hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne?" diye sordum zayıfça. Bu adam kolay kolay gülümseyecek bir tipe benzemiyordu. Gerçi muhtemelen Adena ona gülümsemek için bir sebep vermeden önce öyleydi.

Sıcak ışığın tadını çıkarmak için gözlerini yumdu. "Sadece güneşe hayranlıkla bakıyorum."

38. BÖLÜM

Kai

Daha ben uyumadan güneş uyanmıştı bile.

Ufku kaplayan turuncu bulutların arkasından bana bakıyordu. Ancak yumuşak ışık gölgeleri korkutup kaçırdığında ve ılık bir esinti terli tenimi okşadığında tüm geceyi eğitim alanında geçirdiğimi fark ettim.

Belimdeki kılıcı sallıyor, o toprak kaplı çembere adım attığımdan beri yaptığım hareketleri tekrarlıyordum. Kılıcımın kör kenarı karşımdaki yontulmuş talim kuklasıyla buluştu. Tahtadan oyulmamış bir figürün bağırsaklarını bir dizi hızlı hareketle tamamen deşebilirdim.

"Saldırmak için daha zorlu bir şey gerek sana."

Kitt'in sesini duyunca gülümsedim ve saplanmış kılıcımı çekerek kukladan kurtardım. "Ne yani, bu bir teklif mi?"

Hafif bir öksürük eşliğinde ringe adım atışını izledim. "Egzersiz bana yarayabilir. Veba biliyor ya, haftalardır seninle talim yapmadım."

"Kıçının tekmelenmesini özledin, değil mi?"

Ona fırlattığım kör kılıcı yakaladı.

"Belki de seninle vakit geçirmeyi özlemişimdir kardeşim. Sonunda kıçım tekmelense bile."

Ringin etrafında ağır ağır daire çizmeye başladım, Kitt de silahını kaldırmış beni takip ediyordu. "Sakın bana karşı yumuşak olma." Yüzümde yarım bir sırıtış vardı. "Seni perişan ederken kendimi kötü hissetmek istemem."

Kılıcının darbesini kendi kılıcımla karşıladım.

Geri çekilip, kaburgalarıma bir yumruk indirmeye çalışırken yüzünde çılgınca bir gülümseme vardı. Hızla darbeden kaçıp kılıcımı ona doğru savurdum. Kitt eğilince kör çelik sarı saçların örttüğü başının üzerinden geçip arkasındaki boşlukta vınladı. "Görünüşe bakılırsa çok da idmansız sayılmam, üstelik o kadar..."

Kılıcının kabzası savunmasız karnıyla buluştu. Sözleri öksürüğe, gülümsemem kahkahaya dönüştü. "Çok erken konuştun Kitty."

Titrek bir nefes aldı. "Eh bu... Beni kesinlikle uyandırdı."

Doğrulup beklemediğim bir hızla üzerime geldi. Kılıçlarımız çarpışırken ringin kenarına doğru itildim. Bu bana rakibimi değerlendirme, Kitt'in gözlerinin altındaki koyu halkaları ve yanaklarındaki hafif çukuru inceleme fırsatı verdi. Kılıcının arkasındaki güç bile zayıflamış gibiydi. "Sen..." Onu süzerken sözlerim bocaladı. "...iyi misin?"

Kitt beni itti. "Neden sordun ki bunu?"

Başımı iki yana salladım. Ne hissettiğimden emin değildim. Gücü derimin altında kıvrılıyor, onu yakalama çabalarımdan sıyrılıyordu. "Farklı bir şey hissediyorum."

"Son zamanlarda biraz keyifsizim. Eminim geçecektir." Sonra, "Şimdi..." diye ekledi Kitt, "bütün gece burada mıydın?"

Kahkaham boğuktu. Hamlemden sakındı. "Bunca yıldan sonra, bu seni şaşırtmamalı."

Kılıcı havada yay çizip kılıcıma çarptı. "Paedyn'in yanında olduğunu düşünmüştüm."

Hareketlerim, kaburgalarıma sert bir çelik darbesi indirmesine yetecek kadar uzun bir süre bocaladı. Kılıcını bir kenara fırlatmadan önce acı karşısında homurdandım. "Değildim..." Artık nefes nefese kalmıştım. "Onu mahzenden beri görmedim."

İkimiz silahlarımızı savururken Kitt bir şekilde omuz silkmeyi başardı. "Şaşırdım buna."

Darbesini engelleyip, çaprazlanmış kılıçların arasından kardeşimin soğuk yüz hatlarına baktım. "Peki bu seni neden şaşırttı?"

Beni geriye itti. "Nedenini biliyorsun."

"Aydınlat beni," diye meydan okudum.

"Çünkü onu seviyorsun!" Bu dobra itiraf onu bile ürkütmüş gibiydi. Kitt'e baktım. Göğsüm hızla inip kalkarken kılıcım yanımda sallanıyordu. Boğazını temizledi. "Belki her şeyden çok."

Kalbim küt küt atıyor, bu da bana her atışın ona ait olduğunu hatırlatıyordu.

"Saçmalama Kitty," diye itiraz ettim. "O senin gelinin."

"Ve ben de senin kardeşinim," dedi hemen. "Her zaman. Ne olursa olsun."

Ses tonundan bunun yanıtlamam gereken bir soru olduğu anlaşılıyordu. Kitt'in birbirine dolanan geleceklerimiz hakkında konuşurken konunun etrafından ilk dolanışı değildi bu. Paedyn'le evliliğinin aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini işitmek istiyordu. Ben de ikimizin iyiliği için daha şimdiden değişmemiş gibi davranacaktım.

"Sen ve ben." Boğazım kurumuştu. "Her zaman."

Kılıçlar aramızda çarpışmadan önce sıcak bir gülümsemeyi paylaştık.

Tanıdık bir dans ayaklarımızı çekiştiriyordu. Çocukluğumuzdan beri alıştırmasını yaptığımız zarif bir kaosun içinde daldık. Altımızdaki toprak ring yıllar boyunca birçok düşüşü yumuşatmıştı. Kitt'in benimle idman yapmasına izin vermesi için babama yalvardığım günleri hatırladım. Ta ki bir gün bir anda artık izin istememe gerek kalmayana kadar. İki küçük prens burada büyüyüp iki erkek olmuştu. Yine de her zaman o aynı, pratik ettiğimiz hareketler dizisine geri dönüyorduk.

Kitt üzerine inen çelik sağanağının arkasından hafifçe gülümsedi. Bakışında hatıraların verdiği dalgınlık vardı. Bir kalıbı, bir yapıyı, ezberlenmiş bir dizi adımı takip ettik. Çocukken yarattığımız amansız bir danstı bu ve huzur veriyordu.

Hiç şaşmayan hareketler yapıyorduk. Kılıcı her seferinde kendimizden emin bir şekilde savurarak.

Kılıcımı göğsüne doğru ittim ve darbe bedeniyle buluşunca irkildim. Kitt kör kılıcın bedenini dürtmesiyle inledi. Bir zamanlar paylaştığımız trans hâlini bozarak geri çekildi.

Anlayışla, "Bundan kaçman gerekiyordu Kitt," dedim.

Tuniğinin altında kalan, yakında belirecek olan çürüğü ovuşturdu. "Evet, eh, unutmuşum. İşte bu yüzden ben Kral'ım ve sen de benim İnfazcı'msın. Kendi savaşlarımda kendim dövüşecek kadar usta değilim."

Kıkırdadım. "Hadi ama, bu adımları biliyorsun." Avucumla yanağına nazikçe dokundum. "Hadi tekrar yapalım."

"Veba adına, sen hiç uyuyor musun?"

Ona şüpheci bir bakış attım. "Ya sen?"

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Öyle olsun İnfazcı."

39. BÖLÜM

Paedyn

Kapımın altından bir parşömen kaydı.

Hışırtıyı işitmemle başımı kitabımdan isteksizce kaldırdım. Tutulmuş uzuvlarımı esnetip yataktan kalktım ve o katlanmış gizeme doğru yürüdüm. Loot'a yaptığım yolculuktan sonra tüm varlığım yorgun, zihinsel ve fiziksel olarak tükenmiş hâldeydi. Bu yüzden kâğıdı almak için eğildiğimde kendimde meraklanacak enerjiyi bile zor buldum.

Ta ki her bir sözcüğe eşlik eden sesini duyana kadar.

Bana uslu durmamı söyledin fakat seninle aynı odadayken bunu yapmam mümkün değil. Ayrıca, tüm günümü talim sahasında bir grup tembel hergeleye yumruk atmayı öğretmeye çalışarak geçiriyorum. Bu da bana aynısını senin için yapmak zorunda kaldığım günleri hatırlatıyor. Gözlerini devirme sakın; hoşuna gitmişti, biliyorum.

Şimdilik rol yapmamız gerekecek. Kitt sabahın çoğunu benimle geçirdi ve iyi görünüyordu. Hatta harika. Fakat kardeşimi tanırım. Sanırım beni senden uzak tutmaya çalışıyor, yavaşça aramıza mesafe koyuyor. Belki o da seni benim kadar çok istiyor ama beni kaybetmek pahasına değil. İkimizi de istiyor. Bu duyguyu biliyorum.

Şimdi, lütfen beni eğlendir tatlım. Sıkıldım. Çillerini sayamazken ne yapacağım?

Ukala Pisliğin

Ancak okumayı bitirdiğimde, dile getirdiği endişe verici fikre rağmen dudaklarımda beliren aptalca sırıtışı hissettim. Yazdığı sözcükler karşısında başımı iki yana sallayıp ben de sözcüklerimle onu gülümsetmeye karar verdim. Odamın uzak köşesini süsleyen büyük masaya, döndüğümden beri hiç dokunulmamıştı. Sert sandalyeye oturup kâğıt ve yazı gereçleri bulmak için çekmeceleri karıştırdım.

Bulduğum malzemelere şöyle bir baktıktan sonra nihayet mürekkebin parşömeni lekelemesine izin verdim.

Bakıyorum sonunda imzanı doğru atmışsın. Zamanı gelmişti. Şimdi, söyleyeceğim herhangi bir şeyin eğlenceli olacağından emin değilim. Bu yüzden sayfaya ilginç bir şey düşene kadar saçmalayacağım. Unutma ki bunu sen istedin ukala pislik.

Gelinliğim için kumaş seçmem gerekiyordu. Tabii bu da bana sadece o gelinliği Adena'nın dikmediğini hatırlattı. Bu yüzden bu sabah Kale'de kokusunun sindiği kumaşı ve perçemini kesmek için kullandığım makası gördüğümde...

Loot'a gittiğimi söylemiş miydim? Belki de oradan başlamalıydım. Sadece Kale'yi görmeye ve geleceğimden kısa bir süreliğine kaçmaya ihtiyacım vardı. Fakat orada Adena'yı çok seven yeni bir dostla tanıştım. Kederimde yalnız olmamak güzeldi.

Her neyse, düğün planlarımı ya da buketim için hangi çiçeği seçtiğimi duymak istediğini sanmıyorum. Kitt'e ve onu okuyamayışıma odaklanmamaya çalışıyorum. Sadece şunu bil ki her şeye yeniden başlayabilseydim, fırsatımız varken seninle o gelincik tarlasından kaçardım.

Şimdi... Bugün benim için bir İmparatorluk Muhafızı'na vur, olur mu? Ya da sana ne kadar iyi yumruk attığımı hatırlatabilirim. Unutmuş görünüyorsun. Ve evet, gözlerimi devirdim.

(Sana çillerimi saymaktan başka bir hobi bulmalıyız. Kaç tane vardı? Yirmi üç mü?)

Pae'n

Diğer tarafta olmadığını bilmeme rağmen notu kapısının altından attım. İnfazcı talime kısa bir ara vermek için odasına çekilene kadar birkaç saat geçti ve hemen sonra odama bir yanıt geldi.

Tüm olanlardan sonra Kale'yi ziyaret edebilmene sevindim. Adena'yla baş başa kalmayı hak ediyorsun. Keşke gittiğinden haberim olsaydı. İkimiz de kendi başının çaresine bakabileceğini biliyoruz ama bu senin için endişelenmeme engel değil.

Düğün planlarına gelince, bana korkuyormuşsun gibi geliyor Gray. Hâlâ kaçabiliriz, biliyorsun. Shallows'a açılabiliriz. Astrum'u bulup denizleri gezmeyi sürdürebiliriz. İste yeter.

(Yirmi sekiz tatlım. Fakat istersen yeniden sayabilirim.)
Ukala Pisliğin

Bir sonraki mektubum bizzat teslim edildi. Kardeşiyle yemek yemeye giderken İnfazcı'nın yanından geçtim. Alnına toprak bulaşmış, dışarıdaki güneşin eseri olan tere bulanmıştı. Başını kaldırıp baktığında dağınık siyah saçları dalgalandı. Gri gözleri beni delip geçti. Onu görünce kalbim tekledi. Baş başa konuşmayalı günler olmuştu ve içimden onu bir zamanlar beni içine taşıdığı süpürge dolabına itmek geldi.

Ne var ki o şatoda çok sayıda göz, İnfazcı'yla rol yapmak için çok sayıda neden vardı. Gözlerimi gözlerine diktim. Çünkü yapmama izin olan tek şeydi bu. O da gözlerini gözlerime dikti çünkü sahip olabileceği tek parçamdı bu. Gelecekten kaçtığımız bu ana tutundum.

Kai yanımdan geçip gitti. Ellerimiz birbirine değdi. Kalbim tekledi. Mektup parmaklarının arasına iliştirildi.

Hep korktuğumu ilk elden biliyorsun. Fakat havlasan da ısırmıyorsun Azer. Senin sadakatin buraya, Kitt'e ait, bu yüzden benimle kaçabilirmişsin gibi konuşma. Kral senin görevin ve onunla evlenmek de benim görevim. Fakat söğüt ağacımız her zaman baki kalacak.

(Çilleri saymak için yeterince yaklaşman gerekecek Prens.)
Pae'n

"İyi akşamlar Paedyn."

Taht odasına girdiğimde umutluydum. "İyi akşamlar Kitt."

Yemek yedik. Havadan sudan konuştuk. Bir zamanlar sahip olduğumuz bağı onarmaya çalıştık.

"Bu gece için bir planın var mı?"

Sorusuna gülümseyerek karşılık verdim. "Her zamanki planlar."

Aslında önümde çok heyecanlı bir akşam vardı. Kral bunu bilse bana asla izin vermezdi.

Odama döndüğümde az kalsın Kai'ın yanıtının üzerine basacaktım.

Seninle kaçmak için yalvarmayacağımı mı sanıyorsun? Kral görevim olabilir ama kalbim, Pae, sen neredeysen orada. Avuçlarının içinde, başparmağının ucunda. Eğer gidersen, seni takip ederim. Kalırsan, boyun eğerim. Çünkü benim için önemli olan tek parçama sahip olmadığın tek bir an bile olmadı. Seni sevmek beni önemli kıldı. Ve yeniden bir bütün olmanın özlemini çekiyorum.

Orada oturmuş, sersemlemiş ve hareketsiz hâlde adanmışlığın gerçek anlamına bakıyordum. Güzelliğin bedbahtlıktan bu kadar memnun göründüğüne hiç şahit olmamıştım. Utanmadan benim için yakarıyordu. Gözü kara, bütün maskeleri ayaklarımın altına seriyordu.

Gözlerim son satıra çevrilince ağzımın köşesi yukarı seğirdi.

(Ah, ısırabilirim. İstemen yeter tatlım.)

Masaya oturmadan önce notunu yatağımın başucundaki çekmeceye, diğerlerinin yanına koydum. Boğazıma düğümlenen o iki küçük sözcüğü yazmak için mücadele ederken babamın yüzüğü ahşaba çarpıyordu. O iki sözcük görünüşte zararsızdı. Ta ki onları hak eden kişi benden koparılana dek. Başımı iki yana sallayıp onların yerine kısa birkaç cümlede karar kıldım.

Kâğıt üzerinde gerçekten bir şairi andırıyorsun. Ya da bir budalayı. Benim için kendini mahvetmene izin vermeyeceğim.

Yanıtı çabucak geldi.

Mahvım olmanı istiyorum, unuttun mu?

Edric

Prensler birbirlerinden ayrılmıyordu.

Kitt kucağında bir kitabı dengede tutuyordu. Fakat küçük kardeşi yüzüne doğru tahta bir kılıç sallarken herhangi bir şeye odaklanması zordu. Myla, Kai'ın dağınık saçlarını taramak için ayağa kalkarken çocuğun öfkeyle oflamasına aldırış etmedi. Bir sayfanın çevrilmesiyle Edric'in vârisi kendisinin olmayan bir annenin yanında kitap kurduna dönüverdi.

Her iki çocuğa da şato duvarlarının ötesindeki krallığa söylenen yalanın aynısı söylenmişti. Kitt'in annesi Kitt'i doğururken ölmüş, Kral yeniden evlenip Kai dünyaya geldiğinde Prensler üvey kardeş olmuşlardı. Doğru olduğunu bildikleri şey buydu. Gerçeği bilenler saray hizmetlilerinin bir kısmıydı; gizlilik yemini etmişlerdi ve saraydan çıkmıyorlardı.

Edric'in Myla Rowe'la yaptığı evliliğin üzerinden geçen uzun yıllar boyunca aralarında benzersiz bir aşk filizlenmişti. Myla, Iris'in hiç olmadığı kadar cesur ve inatçıydı. Kral'ı kabullenmeye yanaşmayacağı kadar çok kızdırmayı başarıyordu. Onları buluşturan ikisinin de yürümeyi hayal etmediği taşlı bir yoldu. Fakat Edric'in taş kalbi yeniden atmaya başlamıştı. Yalnızca Myla'sı için.

İki üyesi eksik aile Kral'ın çalışma odasında toplanmıştı. Biri batı

kulesinde kalan zayıf bir çocuk, diğeri ise unutulmuş bir prensesti. Edric ölüme mahkûm ettiği kızını artık düşünmüyordu. Bir Sıradan gibi zayıf bir varlığın Iris'in ölümüne neden olması Sıradanlara duyduğu nefreti daha da artırmıştı. Krallığı tüm Sıradanlardan arınana dek durmak nedir bilmeyecekti. Onlar, Edric'in düzeltmeye kararlı olduğu bir hataydı.

Myla başını kaldırıp kocasına baktı. Onu masasının üzerindeki parşömen yığınlarını incelerken izledi. Edric'in evliliklerinin ilk yılı boyunca ondan koparmak için uğraştığı o ışıltılı gülümsemeyi ona sundu. Kral da karısına gülümseyerek karşılık verdi.

Bu tuhaf duygu gösterisini fark eden Kitt sırtını dikleştirip babasına gülümsedi.

Edric sadece vârisinin elindeki kitaba başıyla işaret etmekle yetindi ve Kitt'in gülümsemesine karşılık vermedi.

40. BÖLÜM

Paedyn

O saatte koridorlar sessizdi.

Gölgeler altlarından geçtiğim duvar süslemelerini uğursuz bir ışığa boyuyordu. Bütün günü odama kapanarak ya da Kai'ın kapısının altından notlar atarak geçirmiştim. Gece çökene dek kendimi bunlarla güzelce oyalamıştım. Fakat şimdi dünyaya denge, zihnime huzur getirmeye gidiyordum. O son Sınav'dan beri, Kale'den intikam ateşiyle döndüğümden beri bunu yapmak için yanıp tutuşuyordum.

Bir köşeden döndüm ve...

Ay ışığının altında leylak rengi gözüme çarptı.

Orada, rahat bir tavırla duvara yaslanmış dikiliyordu. Bana doğru çevirdiği yüzünde donuk bir ifade vardı Alnı can sıkıntısıyla kırışmıştı. "Görünüşe göre beni öldürebileceğini düşünüyorsun."

Hançerimi çoktan titreyen parmaklarımın arasına almıştım. Blair'in duygusuz bakışlarıyla karşılaştığımda, gördüğüm tek şey Adena'nın kucağımdaki hareketsiz bedeni oluyordu. Mak'i ve onun kendi acımı büyüten acısını aklıma getirdim. Öfke gözümü boyayıp, ben Blair'e doğru adım atarken hiddetim beni bir anlığına kör etti. "Çok daha kötüsünü yapacağım," dedim nefes nefese. "Seni yalvartacağım."

Blair hafif bir kahkaha attı. "Biliyor musun, seni bu hâlinle daha çok seviyorum. İki iyi arkadaş olabilecekken beni öldürmeye çalışman ne yazık."

Hiç düşünmeden elimdeki hançeri çevirip yüzüne doğru fırlattım. Havada savrulan hançerin zayıf hareketi Blair'in zihniyle yarıda kesildi. Fakat bunu umursamadım. Sonunda gözlerindeki yaşam ışığının söndüğünü görebileceksem becerisinin arkasına saklanmasına izin vermeyi sorun etmiyordum.

Bu düşünceler gaddarcaydı. Zalimce. Adena'nın hiç aklına getirmeyeceği türden.

Adena artık burada olup beni kendimden koruyamaz.

Blair kılıcıma bakıp alçak sesli bir ıslık çaldı. Bıçağın ucunun gözlerinin arasına gömülmesine sadece birkaç santim kalmıştı. "Bunu yapabileceğini düşünmemiştim Gray." Havada asılı kalan hançerin yere düşmesine izin verdi. "Değişmişsin."

Dişlerimi gösterdim. "Beni bu hâle sen getirdin."

Cık cık ederek geri çekildi. "Hayır, bu potansiyel sende hep vardı." Odasının kapısını açıp içeri girdiğinde mum ışığı koridora aktı. "Sadece bunun için birini suçlamak istedin."

Yerden hançerimi kaptığım gibi peşi sıra odaya girdim. Bıçak havaya kaldırdığım elimde titredi. "Beni tanımıyorsun. Neler yaşadığımı bilmiyorsun."

"Vebalar adında Paedyn!" Blair gözlerini devirip karyolanın direklerinden birine yaslandı. "Başından kötü şeyler geçen tek kişi senmişsin gibi davranma. Evet, arkadaşını öldürdüm ve biliyor musun?" Boğazı titrek ışıkta yukarı aşağı hareket etti. "Aklımdan çıkmıyor bu. Fakat Sınav'daydık ve ben kazandım."

Arkamızdan gelen bir gürültü işitmemle kapıya doğru döndüm.

Bir İmparatorluk Muhafızı kapı aralığında nefes nefese kalmıştı. Kızıl saçları ateşin ışığında dalgalanıyordu. "Neler oluyor?" Lenny bir bana bir Blair'e baktı. "Paedyn, hemen gitmen gerek..."

"Sessiz ol zencefilli çörek," diye homurdandı Blair. Lenny'nin bedenini duvara savurup, onu zihniyle oraya sabitlerken gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı. "Kızlar konuşuyor burada."

"Paedyn!" Lenny, Blair'in bedenini kavrayan gücü altında çırpındı. "Lütfen, bunu yapamazsın!"

"Şahsen ben de aynı fikirdeyim." Blair bana donuk bir bakış attı. "Bence de yapamazsın."

Hücum ettim.

Ayaklarım ahşap zemini döverken üzerine yerleştirilmiş onlarca mumdan sakındım. Elimde hançerle...

Durdum.

Bedenim olduğu yerde takılıp kaldı.

Blair'in gücüne karşı öfkeyle doldum ve zihni beni sıkıca kavrarken kükredim. "Hayret ediyorum," dedi sessizce, "ne kadar da Sıradan olduğuna."

Görünmez pençesinde hareketsiz kaldım.

Çünkü hayatımda ilk kez o sözlerde işittiğim zayıflık değildi.

Hayır, babasının ölü bedeninin başında ağlayan ve buna rağmen ayakta kalan küçük bir kızı işitiyordum. Bir Seçkinler kalabalığının gürleyişini işitiyordum. Burunlarının dibinde kendi gücünü yaratan Sıradan için tezahürat yapıyorlardı. Bir zamanlar utancın olduğu yerde güç, bir zamanlar sineceğim yerde korkusuzluk işitiyordum.

Dudaklarıma yavaş bir gülümseme yayıldı. Blair bu ifadeye hayretle baktı ve yüz hatlarında bir an için korku belirdi.

"Elbette buna hayret ediyorsun," dedim yavaşça. "Çünkü sen gerçek güç nedir asla bilemeyeceksin. Seninki verildi. Fakat benimki..." Başımı iki yana salladım. "Benimki bulundu."

Aval aval baktı. "Kalbini ezmek için tek bir düşüncem yeter."

"Belki becerin bunu yapabilir." Bakışlarım ölümcüldü. "Fakat *sen* yapamazsın."

Derin bir nefes alan Blair'i izledim. Kelimelerin ağzından dökülüşünü izlesem de bunların onun ağzından çıktığına inanamadım. "Arkadaşın için üzgünüm."

Sonra gözleri Lenny'ye çevrildi.

Ve oda alevler içinde kaldı.

Bir ısı dalgası üzerime çarptı. Blair'in gücü bedenimi kavramayı bırakınca az kalsın düşüyordum. Ateş, ayak bileklerimin etrafını sarıp bizi yutmak için karyola direklerine tırmandı. Nasıl olduğunu bilmesem de birden yoğun duman beni boğmaya başladı.

Blair sendeleyerek uzaklaşırken kollarını kaldırıp yüzüne siper etti. Alev duvarı bacaklarıma dolanmadan üzerinden atladım. Fakat o bunaltıcı sıcaktan kaçmak için kapıya yönelmedim. Aradığım tek özgürlük, ışığımı elimden alan kızın sonunu getirmekte yatıyordu.

Üzerine atıldım.

Bedenim Blair'in bedenine çarptı ve bir alev çizgisinin üzerinde yuvarlandık. Ateş tenimizi kavurup saçlarımızı yakarken ikimiz de çığlık attık. Fakat henüz işim bitmemişti.

O karanlık, dehşet verici yanım, ben Blair Archer'ı yanmış tahtalara

yapıştırırken tüm korkuyu, acıyı ve aklı başında düşünceleri bastırdı. İçime bir uyuşukluk yayıldı. Tüm sinir uçlarım şiddetimi görmezden gelmeye karar vermişti sanki. Ateş pantolonumu yaktı ve ben onun solgun yüzünün üzerine eğilirken bacağım boyunca yürüdü. Kendi giysilerimden, kendi etimden yoğun dumanlar yükselse de hiçbir şey hissetmiyordum.

Alev, Blair'in başının sağına kıvrılıp leylak rengi saçlarını yaladı. Blair inledi. Korkudan mı yoksa acıdan mı, emin olamadım. Ben artık ikisini de hissetmiyordum. Tuniğinin yeni öyle yanmıştı ki altındaki kızgın, kırmızı deri görünüyordu. O ana dair her şeyi zihnime kazıdım. Gözlerinde beliren dehşete kadar.

Avucum yanağıyla buluştu.

Boğazımdan aşağı süzülen duman yüzünden öksürdüm.

Yüzünü ittim ve yavaşça hevesli aleve doğru çevirdim.

Lenny'nin haykırışı bizi çevreleyen ateş duvarının ardında kayboldu.

Blair'in başı avucumun altında yavaşça döndü. "Acıyı tatmamışsındır," diye fısıldadım. Benimle kendi fiziksel gücüyle mücadele ediyordu. Becerisini kullanamayacak kadar zayıf düşmüştü. Gülümsedim. "O seni göğsünden şişleyene kadar."

"Lütfen," dedi Blair.

Onu aleve doğru ittim.

"Lütfen..."

Duman yüzünden boğuk çıkan sesim sakindi. "Seni yalvartacağımı söylemiştim."

Yüzünü zorla o aç ateş duvarına doğru çevirmemle çığlık attı.

Blair'in güzel yüzünün yan tarafında kabarcıklar belirdi. Yüzü sıcaktan yanmaya başladı. Hâlâ onun zarar görmemiş yanağına bastırdığım elim alevlere olan yakınlığım yüzünden kavruldu. Kızarmış et kokusu havayı doldururken eşlik eden sesler sadece Adena'nın katilinin çığlıklarıydı.

Tekrar öksürdüm. Akciğerlerim daraldı.

Tek hissettiğim acı olana kadar o rahatlatıcı uyuşukluk bedenimden aktı.

Ardından her şey karanlığa gömüldüğünde hiçbir şey hissetmiyordum.

41. BÖLÜM

Kai

"Nerede o?"

İmparatorluk Muhafızlarını kenara itip sıkışık koridorda adımlarımı hızlandırdım. Hidroların etrafında toplandığı yanmış bir odadan yükselen yoğun dumanlar havada asılı duruyordu. Hidrolar, alevlerden geriye kalanları su dalgalarıyla ehlileştirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Lenny ben daha ona ulaşamadan teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "O iyi..."

"Beni ona götür," diye buyurdum.

İmparatorluk Muhafızı bir nefes aldı. "Başında bir Şifacı var fakat endişelenmenize gerek yok."

"Endişeye gerek yok mu?" Neredeyse gülecektim. "Yatağımın yanında bir İmparatorluk Muhafızı'yla ve havada dumanlarla uyandım. Bu yüzden tekrar soruyorum. Hangi cehennemde o?"

Yılgın görünen Lenny beni isteksizce kalabalığın içinden geçirdi. Sessiz bir koridordan dönüp sıradan bir kapının önünde durduk. Lenny kapıyı açarak bana içeri girmemi işaret ettiğinde çok sayıda göz üzerime çevrildi.

Benim aradığımsa sadece onun gözleriydi.

Paedyn bir taburede oturuyordu. Giysileri kömürleşmiş, saçları ka-

rarmıştı. Bedeninde su toplamış pembe yanıklar vardı. Alnının tam üstünde ise kanlı bir yara. Yüzündeki gülümseme yaranın altındaki gözlerine ulaşınca irkildi.

Endişeme kimin şahit olduğunu umursamadan ona doğru koştum. "İyi misin?"

Başını salladı. Yüzünü buruşturdu. Boynuna tırmanan yanığa lanet etti. Nihayet, "İyiyim," diyebildi. Sesi çakıl taşları gibi pürüzlüydü. "Her şey çok hızlı olup bitti."

Sesimi sakin tutmak için mücadele ederek bir nefes aldım. "Neden Blair'in odasındaydın ki?"

"O..." Gözleri arkamda bir noktaya çevrildi. Döndüğümde duvara yaslanan Kitt'i gördüm. Kitt bana bakıp yavaşça başını salladı. Ya da belki Paedyn'e bakarak. "Beni içeri davet etti. Öfkeliydim ve..."

Paedyn'in gözleri Lenny'ye çevrildi ve o gözlerindeki yakaran bakış karşısında Lenny iç çekti. "Blair beni duvara mıhlamıştı. Mumlar yanıyordu. Biri devrilmiş olmalı çünkü aniden oda alevler içinde kaldı." Lenny başını iki yana salladı. "O ateşten duvar beni P'den ayırdı ve nihayet onu dışarı çıkardığımda... Blair..." Lenny yutkundu. Kahverengi gözleri parladı. "Cesedin icabına baktım."

Hızla İmparatorluk Muhafızı'ma doğru döndüm. "Buna engel olmalıydın!"

Lenny'nin gözleri yere çevrildi. "Efendim, ben..."

"Onun hatası değildi." Paedyn'in sesi zayıf çıkıyordu. "Bunu durduramazdı. Ben... Ona izin vermezdim."

Ona bilmiş bir bakış attım. "Peşini bırakmasan olmazdı, değil mi?"

Paedyn'in yüzündeki öfke, altındaki suçluluk duygusunu gizleyemiyordu. Öfkenin içinde kaybolmanın, bir başkasının kaderini kontrol etme gücünün nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bunu onun yüzünde de görüyordum. Konuştuğumda sesim teselli edici bir mırıltıydı. "Ah Pae."

O sırada bir Şifacı öne çıktı. Ciddi bir ses tonuyla söze girdi. "Bayan Gray'in zamanında çıkması iyi olmuş. Biraz daha uzun süre orada kalsaymış..."

Ağzımdan, "Biliyorum," sözcüğünün çıktığını işittim.

"Dinlenmesi gerek." Bunu söyleyen Calum'du ama dönüp ona bakmadım. "İyileşmeli."

Paedyn sessizce bana, "Ben iyiyim," dese de bunun içime çok da su serptiği söylenemezdi.

Omzuma bir elin dokunmasıyla döndüm. Kitt'in yüzünde sert bir ifade vardı. "Korkunç bir kazaydı. Babası ve sarayın geri kalanı bunu bilecek. Ben... bunu örtbas etmenin bir yolunu bulacağım."

Başımı salladım. Çünkü Kitt'in istediği anlaşma buydu.

Ayağa kalktım. Çünkü Paedyn'in gözlerindeki bakış bana beni daha sonra bulacağını söylüyordu.

Ve oradan ayrıldım. Çünkü o bana ait değildi ve onun için endişelenmek bana düşmezdi.

Odama daldığında hiç şaşırmadım bile.

Saatlerdir ayaktaydım. Karanlıkta volta atıyor, onun içeri girip o karanlığı aydınlatmasını umuyordum.

"Kılıcın nerede? Bir şeye vurmam lazım."

Güneş ışığıydı bu kız.

Karyolanın direklerinden birine yaslandım. "Sanırım kendini daha iyi hissediyorsun?"

Paedyn kuvvetli bir nefesle nemli saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "O Şifacı beni saatlerce orada oturttu. Yanıkları iyileştirdikten sonra bile." Bir elini salladı. "Ciğerlerimdeki duman sorun çıkarabilirmiş."

Başımı yavaşça salladım. "Mesafemizi korumaya ne oldu?"

"Bir istisna yapıyorum."

"Bir şeye vurmak istediğin için mi?"

"Evet." Kibirli bir gülümseme. "Ve ilk kez, o şey sen değilsin."

"Aslında biraz alındım buna."

Başını dalgınca iki yana salladı. "Biraz stres atmam lazım." İmalı bir bakış beni şişledi. "Kılıç?"

Gülümsememle savaşarak masamın yanından yıpranmış bir kılıç aldım. "Peki, bu ani şiddet dürtüsünün ardındaki sebep nedir?"

"Ani mi?" Homurtuyla güldü. "Uzun zamandır senin kıçını tekmeliyorum Prens."

Kılıcı avucunun içine bıraktım. Bedenlerimiz birbirine yaklaştı. "Belki de özlemişimdir."

Hınzırca gülümsedi. "Belki yakında kaybetmek için başka bir fırsatın olur."

Yanıtım ahşabı kesen çeliğin sesinde yitti. Zaten kesiklerle dolu olan karyola direğine darbeler yağdırdı. Kılıç tekrar tekrar parçalanmış tahtaya batıyor, gerisinde uçuşan kıymıklar bırakıyordu.

Kolunu tuttum. Kılıcı tekrar savuramadan gergin kaslarını engelledim. Bana doğru dönmesiyle gümüş saçları yüzümü yaladı. Yanakları öfkeyle pembeleşmişti. "Ne?"

Sesi sertti. O tek sözcükle beni uzaklaştırmak istiyordu. Fakat beni korkutup kaçıramadı. Neredeyse bunu yapabilmiş olmasını dileyecektim. Hayat, onunla geçirmek istemeseydim eğer çok daha kolay olurdu. Fakat öyle şaşırtıcı derecede çetin bir şeyi arzu etmemek ne mümkündü?

"Pae." Yüzümdeki endişeyi görmesine izin verdim. O endişenin kaynağındaki bağlılığı görmesini. Olmadığım her şeyi ve olduğumun birazını görmesini. "Gerçekten, neler oluyor?"

Kirpikleri titredi. O mavi gözlerin göğsüme gömülüp boş boş bakmasını izledim. "Onu ben öldürdüm. Ben... bir canavardan farksızdım. Teni avuçlarımın altında erirken bile ben..." Bir nefes aldı. "Hiç bu kadar gaddar olmamıştım. Dönüştüğüm o kişi dehşet vericiydi. İçimde büyüyen o karanlık. En kötüsü ise..." Sesi boğulur gibi çıkıyordu. "Bunun bir faydası olmadı."

Kalbim hep sadece ona özel olacak olan sızıyla doldu. "Biliyorum."

"Acıyı dindirir sanmıştım," diye fısıldadı. "Yüreğimde, eskiden Adena'nın olduğu yerde bir delik var. Fakat o hâlâ orada." Bana çevrilen gözleri yaşarmıştı. "Kollarımda öldüğü günkü kadar koca bir delik."

Yüzündeki acı beni kahrederken tekrar, "Biliyorum," dedim.

"Bu onu geri getirmedi." Kılıç yere düştü, gözyaşları da onunla birlikte. "Onu asla geri getiremeyeceğim."

Kollarımı titreyen bedenine doladım. Dudaklarımı başının tepesine bastırdım. "Biliyorum aşkım."

Gözyaşları gömleğimi ıslatsa da neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Ona sıkıca sarılıp elimi nemli saçlarında gezdirdim. Sırtı geriye uzandı.

Bedeni bedenimin altında eriyor, dokunuşum ve saçlarına değen dudaklarımdan çıkan mırıltılar onu teskin ediyordu.

Bedenim kaskatı kesildiğinde, gözyaşlarına boğulmuş yüzünü yüzüme çevirdi. "Ne oldu?"

Derimin altında güç fokurduyordu. O güce öyle aşinaydım ki varlığını neredeyse fark etmeyecektim. "Kitt geliyor."

"Ne?" Yüzünde şaşkın bir bakışla kollarımdan ayrıldı. "Buraya mı? Şimdi mi?"

Sesimi alçalttım. "Evet, hem de biraz sonra."

İkili gücü çocukluğumdan beri ezberlediğim, kalabalığın arasında seçebildiğim bir beceriydi. Fakat ben şimdi bunun üzerinde düşünürken bir şeyler bana tarif edilemez derecede *yanlış* geliyordu.

"Peki," diye kekeledi Pae. "Ne yapacağız?"

Gözlerim gardıroba çevrildi.

Bana donuk bir bakış attı. "Ciddi olamazsın."

"Nişanlının seni burada benimle bulmasını mı tercih edersin?"

Hayal kırıklığı dolu homurtusunun hemen ardından kendini gardırobun içinde buldu. Onu giysilerimin arasına iterken, gözyaşlarını bir an için unutan Paedyn bana ters ters baktı. Oldukça parlak bir gömleği eline alıp kaşlarını kaldırdı. "Bunu üzerinde hiç görmemiştim."

"Çünkü Jax'e ait," dedim hemen. "Bir iddiayı kazanmakla meşgulüm. Neyse bunu dert etme şimdi."

Pae hafifçe dudak büküp başını iki yana sallarken kapıları yüzüne kapatıyordum. "Ha, bir de..." diye ekledim sessizce. "Ayakkabılarıma basmamaya çalış. Daha yeni cilaladım."

Kalın tahta bizi ayırdıktan sonra bile gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. Kapı gıcırdayarak açılmadan önce yerdeki kılıcı alacak kadar zamanım oldu.

Kitt tereddütlü adımlarla odaya girdi. "Ah, güzel. Uyanıksın."

Yanıt olarak kılıcı kaldırdım. "Sadece biraz stres atıyorum."

"Evet." Kral'ın dalgın bir hâli vardı. "Şey, sadece uğrayıp üçüncü Sınav'ın yarın yapılacağını haber vermek istedim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Arkamdaki Paedyn'in gözlerinin de

aynını yaptığından şüphem yoktu. "Yarın mı? Bunu saray meclisine duyurmayacak mısın?"

Kitt bir elini ensesinde gezdirdi. Bakışı dalgın ve dertliydi. "Bunun beklenmedik olması gerekiyor. En azından Paedyn için." Hemen ardından, "Çanak'ta gerçekleşecek," diye ekledi.

"Anlıyorum." Aramızda bir süre sessizlik oldu. Sonra, "Kitt, sen iyi misin?" diye sordum.

Gücü derimin altına süzüldüğünde o rahatsız edici his tekrar üzerime çöktü. Gözlerimi kardeşimin gözlerine diksem de o bana bakmıyor gibiydi. Sanki zihninin derinliklerine çekilmişti.

"Hım?" Odaklanmamış bakışı omzumun hemen üzerine çevrildi. "Hayır, hayır, henüz olmaz," diye mırıldandı dalgınca. "Zamanı değil... Doğru zamanın gelmesi gerek."

Arkama baktığımda boşluktan başka bir şey görmedim. Mırıldandığı sözleri beni endişeli bir adım atmaya itti. "Ne var? Kitt, her şey yolunda mı?"

O yeşil gözler tekrar gözlerime çevrildi. Gözlerini kırpıştırdı. Sonra yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Evet, endişelenmene gerek yok. Görünüşe göre biraz daha uyumam gerekiyor. Sadece... bana güven. Her şey kontrolüm altında."

Endişeme rağmen başımı salladım. "Elbette. Sana hayatımı emanet edecek kadar güveniyorum."

Öksürdü. Ardından gelen gülümseme içtendi. "Bu konuda senden hiç şüphe etmedim."

Sonra eli kapıya gitti. Aklı bambaşka bir yerlerdeydi.

"Sen ve ben kardeşim."

Usulca, "Sen ve ben," diye yineledim.

42. BÖLÜM

Paedyn

Kapım çalınmadan çok önce uyanmıştım.

Hatta çoktan giyinmiştim ve beni gaddarlığımla buluşmaya götürecek refakatçim geldiğinde, epeydir kara kara düşünüyordum. Dün gece Kai'ın odasından çıktıktan sonra zar zor uyuyabilmiştim. Bugün kendimi kanıtlamak için ne yapmam gerekeceğinin endişesiyle gözümü kırpmamıştım.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtım. Lenny'nin gözleri maskesinin arkasından beni boydan boya süzdü ve perişan hâlim karşısında hafifçe kısıldı. "Üçüncü Sınav'a kadar sana eşlik etmek için buradayım." Soru sorar gibi konuşmuştu. Bunu bana ilk bildirenin kendisi olduğundan emin değilmiş gibi.

Gergince gülümsedim. "İçime doğmuştu zaten." Hançerimi belimdeki kınına sokarken rahat bir tavırla, "Hazır mısın?" diye ekledim.

Lenny bana, "Senin kadar hazır değilim," diye takıldı. "Bu giysilerle mi uyudun?"

"Bir an önce şu işi bitirmeye hazırım," diye karşılık verdim.

Uzun koridorda ilerlerken Lenny, "Görünüşe göre çoktan gaddarca bir havaya girmişsin," diye mırıldandı.

"Ben... özür dilerim. Dün için." Tereddütle ona baktım. "Senin o meseleye bulaşmaman gerekiyordu."

"İyi ki de bulaşmışım," diye söylendi. "Neredeyse ölüyordun P. Ve ölseydin kendimi asla affetmezdim."

Sözleri içimde bir şeyleri parçaladı. Belki de son zamanlarda kalbimin etrafına inşa ettiğim katı kayıtsızlığı. Koluna dokundum. Bu hareketimle bir türlü dillendiremediğim bir şeyi söylemeyi umarak.

Lenny'nin kahverengi gözleri koluna çevrildi. Üniformasına yayılan parmaklarıma bakıp kasvetle gülümsedi. "Benim için üzgün olabilirsin ama Blair için kesinlikle üzgün değilsin."

Yutkunup dudaklarımı harekete geçirdim. "Hayır, üzgün değilim. Yani, yaptığım şeyden dolayı ben de mutlu değilim. Fakat..." Geri çekilip kollarımı göğsüme, kalbimin üzerine sardım. "Fakat pişman da değilim."

"Sen... merhametsizce davrandın." O zalimce sözcük nihayet ağzından çıkınca irkildim. "Seni daha önce hiç öyle görmemiştim."

"Ben de. O şekilde asla." Gözlerinden sakındım. "Fakat Ilya'dan kaçtığımdan beri kendimde bunun belirtilerini görüyordum. Ben... bundan gurur duymuyorum."

Lenny dalgınca başını salladı. Kızıl saçları dalgalandı. "Eh, artık ondan kurtuldun."

"Sen de..." dedim.

"Eh..." Beni kolumdan çekerek bir köşeden döndü. "O kadar da kötü biri değildi. Sen onun sadece olmak zorunda kaldığı yanını biliyordun."

Ona yan yan baktım. "Onun... ölümüne çok da üzülmüş gibi bir hâlin yok."

Sertçe omuz silkti. "Onu tekrar göreceğim. Bir gün."

Sözlerine dudak bükmeyi düşündüm. Çünkü Lenny'nin Blair'in gittiği yere gideceğinden şüpheliydim. Fakat birden başka bir cümle kurdu. Bu seferki öncekinden daha hafifti. "Bugün gergin olma. Bu Sınav'ın da canına okuyacaksın."

Hafifçe homurdandım. "Artık hiçbir şeyin canına kastetmemeyi tercih ederim, teşekkürler."

Onlarca bembeyaz üniformanın daha da göz alıcı hâle getirdiği güneş ışığına doğru adım attım. Çanak'a doğru ilerlerken İmparatorluk Muhafızları etrafımda bedenlerden bir koza oluşturdular. Arenaya giden uzun yol, geçmişi kasvetli şimdiki zamanla birleştirmek istercesine önümde uzanıyordu.

O dalları sarkık ağaçların arasında ilk kez yürüdüğümde amacım hayatta kalmaktı.

İkincisi bir söz verdiğim içindi.

Şimdiki ise bir unvan için.

Bir zamanlar o ağaçlardan düşen pembe çiçekler çoktan ölmüştü. O zamandan beri pek çok şeyin öldüğü gibi. Çiçekler çizmelerimin altında çıtırdıyorlardı. Artık sadece çürümekte olan birer anıdan ibarettiler. Adena'ya verdiğim söze daha sıkı sarıldım. Ondan geriye kalanların yıpranmış kenarlarını hissederek. Ayaklarımın altında bir zamanlar bir prensin başını süsleyen, gaddarlığım onu Kral yapmadan çok önce onu taçlandıran çiçekleri gördüm.

Gözlerim o ağaç tünelinde gezindi. Her bir ucu beni bilinmeyene götürüyordu.

Bir zamanlar Adena'nın bir parçası için hayatımı tehlikeye atmıştım.

Şimdi ise beni istemeyen bir krallığa doğru yürüyorum.

Yakında, yaşarken ifade ettiğimden daha fazla anlamı ölürken ifade etme umuduyla kendimi feda edebilirdim.

Yolda sessizce yürüyorduk. Kulaklarımıza sadece çıtırdayan yaprakların sesi geliyordu. Başparmağımdaki yüzüğü durmadan çeviriyor, çelik halkaya beni sakinleştirmesi için yalvarıyordum. Lenny yanımdan ayrılmıyor, ara sıra huzursuzca kıpırdanmalarıma yan gözle bakıyordu.

Çanak'ı görmemizle sessizlik kaçıp gitti.

Uzaklardan gelen gümbürtü her adımda artıyordu. Yere vurulan ayakların sesi yükseliyordu. Ardından bağırışlar ve tezahüratlardan oluşan bir orkestra geldi. Çanak'ın tehditkâr gölgesine doğru ilerlerken kalbimin atışı ritme ayak uyduruyor, kulaklarımda gürlüyordu.

Bakışlarım o taş yapıya açılan çok sayıdaki tünelden birinin yanında takılı kaldı. Kral'ın cansız bedeni çoktan oradan kaldırılmış, yerdeki kanı akıp gitmişti ama kalbimin üstündeki yara izi, bir canavarın insafına kalmış, çamura bulanmış bir kızın anısıyla hâlâ sızlıyordu. Ta ki o kızın kendisi de bir canavara dönüşene dek.

Nereye baksam geçmişi görüyordum.

Orada bir İnfazcı doğmuştu. Babasının cesedinin başında, bir savaşçının nişancılığıyla ama bir budalanın lanet olası yüreğiyle bir bıçak fırlatmıştı. O bıçağın yanımdaki havayı yarışını hâlâ hissedebiliyordum. Etime saplanmaması için gönderilişini.

Bana burada kaçmamı söylemişti. Ben de kaçmıştım.

Geriye, dosdoğru kollarına.

Ayak seslerimiz şimdi taş tünelde yankılanıyor, alabildiğine uzanan gri bizi bir kaos ve renk patlamasına doğru götürüyordu.

Bu arena bir zamanlar Direniş üyeleriyle doluydu. Kendileri için savaşacak kadar cesur ancak kazanamayacak kadar zayıf olanların kanlarıyla kaplıydı.

Etrafımı çevreleyen taşların arasından çıktığımda binlerce kişinin boğuk tezahüratları hafif bir kükremeye dönüştü. Güneş tepemden bana bakıyor ve ellerimi, yaşaran gözlerime siper olmaya zorluyordu. Bedenler Çanak'ın her santimini doldurmuştu ve ben kalabalık arenanın eğimini takip ederek başımı gökyüzüne doğru çevirdim.

Bu tanıdık yerde korku kalbimi ele geçirdi. Adena içinde öldüğünden beri, kendimden bir parça o duvarların ötesinde öldüğünden beri, Çanak'a geri dönmemiştim. Gösteriye aç binlerce kişinin uğultusu midemi şiddetle bulandırıyordu. Varlığımın her zerresi o arenaya bir kez daha adım atma düşüncesiyle irkiliyordu.

Kulakları sağır eden haykırışlar üzerimize çökerken İmparatorluk Muhafızları beni yol boyunca yönlendirdiler. Seyirciler kan ve vahşet izlemek için can atıyor, bana doğru yükselen coşkulu bağırışların ani kreşendosuna bakılırsa muhtemelen ölenin ben olacağımı umuyorlardı.

Gözlerim yanımdaki korkuluklara, sonra daha da uzağa, aşağıdaki kum yığınına çevrildi. Bu Çukur'u en son gördüğümde Adena'nın kanıyla kaplanmıştı. Kırmızı bir leke izi var mı diye beyaz kum denizini tararken midem bir kez daha kalktı.

Hiçbir şey yoktu.

Ölümünün tüm izleri yok olmuş, içimde yaşamak için oradan ayrılmıştı. Her damla kan, her yardım çığlığı, onsuz geçen her an ruhuma kazınmıştı.

Yükseltilmiş ringin etrafındaki turumuz bizi yanındaki cam kutuya götürdü. Kitt içeride rahatça oturuyor, bir zamanlar babasına ait olan koltuğu dolduruyordu. Tıpkı kendisinden önceki kral gibi, o yeşil gözler beni patikaya çiviledi.

Bir hayaletin yüzüne bakmak gibiydi.

Geçmiş ve şimdiki zaman çarpışarak adına Kitt denen o kafa karıştırıcı karışımı oluşturuyordu. Tam olarak babası değildi. Fakat bir zamanlar tanıdığım oğlan da değildi. Başını eğdi. Beni katil yapan adamın bir yansımasıydı neredeyse. Ona başımı sallayarak karşılık verdim. Beni

bir kez daha buraya getiren gücün ve kati pervasızlığın her bir parçasının oluşturduğu bir mozaiktim.

Aniden eller sırtıma gidip beni korkuluklara doğru itti.

Kitt hızla ayağa kalktı ve İmparatorluk Muhafızları beni çukura iterken o lekesiz camın arkasından beni izledi. Calum yanında belirdi ve ben muhtemelen sonum olacak şeye doğru götürülürken bile kasvetle gülümsedi.

Yine de nefesimi tuttum ve Kral'ın ağzının açılıp gözlerinin pişmanlıkla parlayışını izledim.

Ve sonra... Hiçbir şey olmadı.

Kitt duruşunu dikleştirdi. Kendini o yumuşak koltuğa bıraktı. Yüzüne hafif bir gülümseme yerleştirdi.

Ani değişim karşısında hayretle gözlerimi kırpıştırdım, bu hâline ne kadar şaşırsam...

"Hey Prenses."

Lenny'nin yüzümün önünde parmaklarını şaklatmasıyla irkildim. "Hım?"

"Dinle, tamam mı?" Etrafımızı saran huzursuz kalabalığın gürültüsünü bastırmak için bağırması gerekti. "Bunu al ve kullan." Bir kılıcın kabzası aniden avucuma tutuşturuldu.

"Sadece bu işi bitir ve bu Sınavlardan kurtul. Ne kadar korkutucu olabileceğini biliyorum, bu yüzden... öyle ol yeter."

Hissizce başımı salladım. Bakışlarım artık elimde tuttuğum kılıca takılı kalmıştı. Lenny eldivenli bir elini yüzüme uzatıp nazikçe okşadı. "Bunu kazanman gerek, anladın mı? Şimdi hamam böceği olmaktan vazgeçmenin sırası değil Prenses."

Kazanacağımın ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Sonunda buna değip değmeyeceğine dair de. Fakat cılız bir kahkaha beni şaşırttı. Ses kulaklarıma ulaşmadan önce kaosa gömüldü. "Elimden geleni yapacağım."

"Bundan sonra," diye bağırdı, "artık sana Prenses diyemeyeceğim." Gülümsemesi buruktu. "Kraliçe demek zorunda kalacağım."

Ve sonra zorla Çukur'a indirildim.

Çizmelerim nihayet aşağıdaki kuma batana dek dik basamaklardan sendeleyerek indim. Geriye yalpalayıp başımı çılgına dönen kalabalığa doğru kaldırdım. Tek, yavaş bir dönüşle arenayı incelerken nefes nefese kalmıştım ve kanım damarlarımı dövüyordu.

Çanak ağzını açmış beklerken orada öylece duruyor, etrafımdaki her şeyin büyüklüğü ve sesi tarafından yutuluyordum. Kılıcın kabzası avucumda terden ıslanırken keskin ucu kumda sürüklendi. Ayakların zemini döven, uzun zamandır beklenen bir ölüm yürüyüşünü akla getiren vuruşları, tezahüratlar ile bağırışları bastırıyordu. Güneş kollarımda ağırlaşıyor, yakın varlığıyla çıplak tenimi ısıtıyordu. Gökyüzü bile gaddarlığıma ya da karşılaşacağım acımasız sona tanıklık etmek için eğilir gibiydi.

Gözlerimi kısıp Çukur'un zemininden yüksekteki kutuya baktım ve Kral'ın patikaya doğru yürüyüşünü izledim. Yanında tanıdık deniz mavisi saçlar parlıyordu. Yükselteç elini Kitt'in omzuna koyduğunda arena sessizliğe gömüldü.

Kitt sakin bir tonda, "Paedyn Gray'in son Sınav'ına hoş geldiniz Ilyalılar," dedi. "Burada onun gaddarlığını sınayacağız."

Kalabalık, Kral'ın sözleriyle coştu. Kana susamışlardı ve sürükleyici bir gösteri için vahşi bir açlık duyuyorlardı. Kitt devam etmeden önce avucunu havaya kaldırarak onları sakinleştirdi. "Paedyn bu Sınav'ı tamamlayabilirse cesur, yardımsever ve gaddar olduğunu kanıtlamış olacak. Bunlar babamın iyi bir hükümdarın sahip olması gerektiğine inandığı üç vasıftı. Eğer bugün başarılı olursa..." Kitt'in bakışları beni Çukur'un zeminine çiviledi. "...Ilya kraliçesine kavuşacak."

Arena gürlerken bunun amacının beni yüreklendirmek olmadığından oldukça emindim. Erkekler ve kadınlar sıralarının üzerinde ayağa kalkmış, yumruklarını havada sallıyor ve küfürler savuruyorlardı. Gözlerim gürültülü kalabalığın üzerinde gezindi. Ta ki şaşırtıcı bir şekilde kendime bakana dek.

Yüzümdeki çevreyi dikkatle süzen ifade, tribünün en yüksek koltuklarında oturanların bile net bir şekilde görebilmesi için Çukur'un üzerindeki büyük ekrana yansıtılmıştı. Gözlerim kumun üzerinde gezindi ve o anda gördükleri her şeyi yansıtan Görülere takıldı. Dört tanesi Çukur'un diğer tarafında dikilirken sadece üçü cam gibi gözlerle ve kollarını yukarı kaldırmış bir şekilde bana bakıyordu. Yumuşak esintide beyaz cübbeleri dalgalanırken bana dikilen gözleri omurgamdan aşağı bir ürpertinin yürümesine, içimin korkuyla dolmasına neden oldu.

Kitt'in sesi kargaşanın arasında yankılandı. "Bir hükümdarın çoğu zaman gaddar olması gerekir. Bu yüzden bu Sınav ölümüne bir mücadele olacak."

Nefesim kesildi. Boğazım kurudu.

Ölümüne.

Birini öldürmek zorundaydım.

Kalabalığın Kitt'in sözlerine karşılık veren tezahüratı kulaklarımdaki ani çınlamayla boğuldu. Yavaşça cam kutuya doğru döndüğümde arkamda bana bakan bir kral buldum.

Arkadaşım değil. Nişanlım değil. Sadece onun adına katil olmamı emreden bir kral.

Ve birden, Kai'ın nasıl hissettiğini anladım.

Bu düşünceyle dizlerimin bağı çözüldü.

Kai.

Telaşla cam kutuda onun tanıdık silüetine dair bir iz aradım. Dağınık siyah saçlarından bir tutam. O lanet gamzelerden bir parça. O ukala gülümsemesinden çalınan bir saniye.

"Rakibi getirin!"

Kral'ın sözleriyle tüm bedenim uyuştu.

Yaşanan şok açık ağızlara götürülen parmakların arasından sıyrılırken kalabalıktan hayret nidaları yükseldi.

Arkamı dönmeyecektim. *Dönemezdim.*

Kral'ın sesi arenada gürlediğinde kalabalık ani ve mide bulandırıcı bir heyecan dalgasıyla sarsıldı. "Bir Sıradan her Seçkin'e karşı. Sınavların en büyüğü."

Başımı sallıyordum. Gözlerimi kapatıp kendimi karşımdaki acımasız dünyaya kapattım.

Bu bir kâbus. Rolden ibaret.

Arkamdaki ayak sesleri kımıldanan kumların üzerinde daha da yükseldi.

Bir elimi gümbür gümbür atan kalbimin üzerine bastırmamla göğsümün hızla inip kalktığını hissettim.

Sadece rol yapıyoruz. Bu...

"Paedyn."

Kalbimin bin parçaya ayrıldığını hissettim.

Döndüğümde, gözlerim iyice ezberlediğim gözlerle buluştu.

Sis, en derin denize karıştı.

Gölge, Alev'iyle yüzleşti.

Kaçınılmaz, sonuna yaklaştı.

Her şeyden çok sevdiğimin yüzüydü baktığım.

43. BÖLÜM

Paedyn

Kılıç elimde titredi.

Benden o kılıcı onun göğsüne saplamam bekleniyordu.

"Hayır."

Sözcük, niyet ettiğim gibi çığlık değil boğuk bir fısıltıydı. İnanamamak, en uysal hâliyle inkârdı. Ona bakarak başımı iki yana salladım. Ayaklarım geri geri gitti.

Karşımdaki bir rakip değildi. Saçlarımı örüp ikimiz için de dans eden oğlandı. Bana bir kez daha sarılabilmek uğruna beni dünyanın öbür ucuna kadar kovalayabilecek olan oğlandı. Bu adam benim için bir başka adamı –istesem *kendisini* bile– gömecek adamdı.

O, benim için budalaya dönerdi. *Benim* budalamdı o.

Böyle bir şey olamaz. Kitt buna neden izin versin?

Kai beni sakinleştirmek için bir elini kaldırdı. "Paedyn..."

"Hayır!" Boğazımdan kopan çığlık gözlerimi yaşarttı. Sonra dönüp öfkemi yukarıdaki tırabzana yönelttim. Gözlerim o soğuk yeşil gözlerle buluştuğunda birden hangi Kral'a baktığımı hatırlayamaz oldum. "Hayır! Bunu yapmayacağım!"

Arena benimle birlikte gürledi. Güçlü İnfazcı'larının beni nasıl biçeceğini izlemenin sabırsızlığıyla. Kumda tökezledim. Ciğerlerime hava çekemez gibiydim. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, öfke boğazımı tıkıyordu.

Bu bir kâbus. Sadece rol yapıyoruz.

Bir daha asla birbirimizle dövüşmememiz gerekiyordu.

Sert bir el omzumu çekiştirdi ve beni çevirip Kai'ın takındığı sert ifadeyle yüzleştirdi. "Odaklanmanı istiyorum, tamam mı?" Telaşlı sözleri karşısında öfkeyle başımı iki yana salladım. "Eğer onları inandıracaksak adamakıllı bir dövüş olmalı. Bu da üzerine göndereceğim her türlü güce karşı tek başına hayatta kalacaksın demek." Etrafımızı saran arenaya başıyla işaret etti. "Köreltici kaldırıldı. Seni Seçkinlerle dövüşürken görmek istiyorlar."

Titreyen nefesimi yuttum. "Öldüğümü görmek istiyorlar."

İlk kez görüyormuş gibi gözleri yüzümde gezindi. Ya da belki son kez. "Öyleyse ölme."

Derisinin taşa dönüşmesini izledim. Sonra da yumruğunun yüzüme doğru savruluşunu.

Son anda eğilmemle başımın üstünden geçen rüzgâr nefesimi kesti. Karnıma inecek sert bir kroşeden sıçrayarak kaçtım. Kılıcımı düşürürken birkaç kaburgamın kırılmasından kıl payı kurtuldum. Bir Kabuk'un gücünü ödünç alıp beni savunmaya iten bir dizi yumruk attı. Kaçmaktan başka bir şey yapamıyordum. Kaya gibi sert derisi kendi vuruşumu yapmamı imkânsız kılıyordu.

Ve İnfazcı amansızdı. Bana sayısız taş yumruk attı. Ta ki bunlardan biri omzuma inene dek. Parmak eklemlerinin altındaki kemik çıtırdarken acı içinde haykırdım. Kolumu tutup, başka bir yumruğun altından eğilmek zorunda kaldığımda kalabalığın kükreyişi kulaklarımda uğuldadı.

Parmaklarımın altında zonklayan omzumu sakınıp, her saldırısından sendeleyerek kaçtım. Sırtım Çukur'un yüksek duvarına çarptığında panik içimde büyüdü.

Kapana kısılmıştım.

"Kai!.."

Haykırışım boğazıma takıldı. Sözcükler dilimin ucunda kalırken, bir başka darbeden eğilerek kaçmak zorunda kaldım. Yumruğu arkamdaki taşlara inip bir kayayı parçaladı. Nefes nefese, elini duvardan çekip kurtarmaya çalışan, bu sırada etrafa taşlar saçan Kai'ı izledim.

Sonra bana doğru döndü. Gri gözleri yaralı koluma çevrildi. Açgözlü kalabalık sonraki sözlerini neredeyse yalayıp yuttu. "Hadi Paedyn. İyi bir dövüş olması gerek."

Elimin ağrıyan omzumdan aşağı yavaşça kaymasına izin verirken hafifçe başımı salladım.

Biz orada iki düşmandık. Rol yapıyorduk.

Ve eğer öleceksem, bu müthiş bir gösteriyle olacaktı.

Kai da başını salladı. Sonra elleri ateşle tutuştu.

Aşina olduğum bir dövüş pozisyonu aldım. Parmaklarım yan tarafımda kıpırdıyordu. İlk ateş topunu yolladığında eğilip, yerde yuvarlanarak arkasına geçtim. Kum bedenimin her santimine yapışsa da hemen ayağa kalkmadım. Bir bacağımı uzatıp Kai'ın ayak bileklerine onu yanıma düşürmeye yetecek güçte bir çelme taktım.

Sıkıştırılmış kuma çarpmasıyla ciğerlerindeki hava boşaldı ve kalabalıktan toplu bir homurtu yükseldi. Üzerine atlayıp sağlam kolumu geri çekerek yumruğumu yüzüne savurdum. Parmak eklemlerim çenesiyle buluştuğunda elimden aşağıya bir acı dalgası yayıldı.

Ona o şekilde, sert ve kasıtlı olarak vurmak tuhaftı. İki düşman olduğumuzda bile bir yanım beni hep dizginlemişti. Çünkü o yanım her zaman İnfazcı'ya aitti ve ben, belki de o yanımı asla kaybetmek istememiştim. Fakat bu anda, bu arenada, damarlarında gizlenen ölümün hiç olmadığım kadar farkındaydım. Güç onun iradesine boyun eğiyor, ona itaat etmek için can atıyordu.

Bana karşı yumuşak bir karnı olmadığı bir ana asla şahit olmamıştım. Fakat görünüşe göre artık o gün gelmişti. O ölürken hayatta kalmam için duyduğu arzu, bana karşı beslediği diğer tüm duyguları silmiş gibiydi. Kendisini bu oyuna, bana karşı kullanmaktan kendini hep alıkoyduğu bu güce kaptırmıştı. Fakat İnfazcı dövüşü bırakamayacağını biliyordu çünkü bırakırsa zaten öldürülecektim ve ikimiz de bir hiç uğruna ölmüş olacaktık.

Parmakları bileğimi sardığında saldırmaya hazır bir şekilde kolumu tekrar kaldırdım. Alevci becerisi avucunun altında keskin bir acıyla tutuşup derimi kavurdu. Çığlığımı güçlükle bastırdım. Baş döndürücü acı yüzünden düşünmekte zorlanıyordum.

Bir mide bulantısı dalgası içime çökmeden önce yanan etin kokusu duyularıma akın etti. Daha dün, Blair'in yüzünü alevlere bastırırken bu berbat kokuya öfkem eşlik ediyordu. Şimdi yanan bendim.

Acıyla haykırdım ve dizimi kaldırdığı kolunun dirseğine indirdim.

Beni kavuran eli bedenimden ayrılırken kemiğinin kırıldığını işittim. Mide bulandırıcı çatırtıya Kai'ın sıktığı dişlerinin arasından çıkan acı dolu bir homurtu eşlik etti.

Onu incitmenin pişmanlığı içinde irkildim. Her şeyden çok da bu hâle düşmemiz beni kahrediyordu. Yine de acıyan kolumu geri çekip kendimi yeni bir darbe indirmeye hazırladım ve...

Sağlam kolu karnıma doğru savrulup dizlerimi yerden kesti. Bedenim havalanırken indirdiği darbe yüzünden nefes alamaz oldum. Sadece bir Gürbüz'ün gücü beni böyle kolayca savurmasını sağlayabilirdi.

Kai beni başının üzerinde çevirirken kum taneleri yüzüme çarptı. Bileğini kavradığımda, bedenimi bedeninin üzerinden atan eli hâlâ karnımdaydı. Çenemi boynuma yapıştırdım ve yere çarptığım anda kırık kolunu omzumun üzerine çekip sırtüstü döndüm.

Kırık kemiği kanlı derisini delen Kai acı içinde haykırdı. Kolunu o tuhaf açıda tuttum ve verdiğim zararı görmemek için gözlerimi kapattım. Başlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın, bedenlerimiz zıt yönlere yayılmış hâlde kumun üzerinde nefes nefese kalmıştık.

Ta ki ben artık nefes alamayana dek.

Dikenli sarmaşıklar topraktan fışkırıp boğazıma dolandı. Açılan ağzımdan önce bir çığlık, sonra sıkışan hava kaçtı. Kai elimden kurtulurken dikenli dallar boynumu yırttı. Sendeleyerek ayağa kalkarak elinin basit bir hareketiyle Yediveren becerisine hükmetti.

Sarmaşıklar boğazımı sıkarken parmaklarım belimdeki hançeri aradı. Yaprakların arasından kan sızıyor, dikenler açlıkla etimi yırtıyordu. Gözlerim kararırken hançeri kendi boğazıma doğru kaldırdım.

Titrek elimin kestiği boğucu sarmaşıklar yarıldı. Hançerin ucu, özensizce boynumun yan tarafını sıyırıp muhtemelen orada başka bir yara izinin başlangıcını bıraktı. Açgözlü bitkiler kanlı derimden çözülüp düşerek çıktıkları kumlu toprağın içine gömüldü.

Parçalanmış boğazımdan kan damlarken acı içinde hızlı nefesler alarak uzandım. Bulanık gören gözlerim tepemdeki bulutsuz göğe çevrildi. Ta ki kulaklarımdaki çınlama kesilene ve kalabalığın sabit kükreyişi bana nerede olduğumu hatırlatana dek. Homurdanarak avuçlarımın üzerinde doğruldum. Gözlerim Kai'ın tepemde beliren silüetine takıldı.

Bir elini dirseğinin altındaki kırık kemiğin üzerinde gezdirirken hafifçe yüzünü buruşturdu. Sarkan kol tatminkâr bir çatırtıyla yerine

oturduğunda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kai rahat bir nefes alıp Şifacı gücünü bıraktı ve...

İnfazcı çoğalarak bir kas duvarı ile üzerime dikilen bir düzine fırtınalı göz oluşturdu.

Kopyacı.

Avuçlarımı sıcak kuma gömerek geri çekildim. Telaşlı gözlerim arenanın üzerinde gezinip bir plan ararken birkaç metre ötede parlayan bir şeye takıldı. Birden ayaklarım titremeye başladı ve boğazımdaki kesiklerden damlayan kan göğüslerimin arasında kırmızı bir patika oluşturdu. Bir elimi boğazımın üzerinde gezdirsem de bu yaptığım yapış yapış tenime yeni kum taneleri bulaştırmaktan başka bir işe yaramadı.

Kai'lar bana doğru yaklaşıyor, güçlü adımları beni koşmaya yöneltiyordu. Kılıca doğru hamle ettim. Parmaklarım kabzanın etrafında kıvrıldı ve...

Yıpranmış bir çizme kılıcın üzerine indi.

Ayağımla kopyanın dizine bir darbe indirirken boğazımdan hüsran dolu bir çığlık koptu. Vuruşun etkisiyle kemik çatırdasa da bu Kai kuma yuvarlanamadan başka bir Kai beni geriye çekti. Nasırlı bir el omzuma gitti ama arkamdaki çeneye bir dirsek attığımda eli gevşedi. Yaşadığı şoku fırsat bilerek kolunu tuttum ve göğsünün altına girip, onu yara almamış omzumun üzerinden atacak kadar ivme kazandım.

Kalabalığın hamlem karşısındaki haykırışlarını kulaklarımda atan nabzım yüzünden zar zor işitiyordum. Dönüp kılıcı kaptım ve kanlı bedenim ile etrafımdaki Kai'ların arasında kaldırdım.

Sakin ol. Gerçek İnfazcı'yı bul.

Gözlerim üzerlerinde geziniyor, her tanıdık figürü inceliyordu. Hep kıl payı hayata tutunmamı sağlayan 'Psişik becerim' son birkaç haftadır gömülü kalmıştı. Fakat şimdi yüzeye çıkıp bir gözlemler ve karşılaştırmalar seli yaratmasına izin verdim.

Gözlerim o gri gözlere kilitlendiğinde onu bulduğumu anladım.

Eli kırdığım kolun hemen üzerinde duruyordu. Kemik tam olarak iyileşmemişti sanki. Ve o acı sadece ona aitti.

Kılıcı bir kez daha bırakıp kanlı hançerimi bir o kadar kanlı olan diğer elime aldım. Kılıcı bıraktığım anda bir kopya üzerime yürüdü.

Zaman yavaşladı. Kai bana doğru uzandı ve parmakları boğazımla buluştu. Hançerimin soğuk çeliği hedefine saplandı. Kai omzunda bir bıçakla geriye sendelediğinde kopyalar yok oldu.

Titrek bir nefes verdim ve başımın hâlâ bedenime bağlı olduğundan emin olmak istercesine titreyen parmaklarımı zonklayan boynuma götürdüm. Yutkunarak, Kai'ın acı dolu bir homurtuyla bıçağı etinden çekip çıkarışını izledim. Bıçağı bir kenara fırlattı. Açık yaradan kan fışkırıyordu.

Parmak uçlarının altında bir Şifacı'nın yeteneğinin yattığını bilsem bile kalbine nişan almaya gönlüm razı gelmedi. Bu dövüşle ilgili her şey zaten bana çok gerçekçi geliyordu ve bıçağımı göğsüne saplarsam onun yerine benim bir parçamın ölmesinden korkuyordum.

Gözlerimiz uzanan kumların iki ucunda birbirine kilitlenirken birbirimizde açtığımız yaralardan kan damlıyordu. Kai'ın dudağındaki kıpkırmızı kesik o mesafeden bile belli oluyordu. Köprücük kemiğinin üzerindeki derin hançer yarası da. Yakıcı güneşin altında yalpalıyordum; omzum ağrıyor ve boğazım zonkluyordu.

Acıya rağmen, sadece onun için biraz olsun gülümsemeyi başardım. Rol yapıyor olduğumuza, her şeyin bundan ibaret olduğuna dair bir güvence. Ben Kai'ın kolları arasına yığılmaktan başka bir şey istemezken İnfazcı'yla dövüşmeyi sürdürmemi sağlayan sadece bu seyircilerdi.

Ruhum umutsuzca onun ruhuna bağlıydı.

Gözlerimin önünde aniden Kırp gücünü kullanıp, ortadan kaybolduğunda ve arkamda maddeleşerek dizini sırtıma indirdiğinde, ilk kez budalanın belki de ben olduğumu düşündüm.

Bedenim kuma çarptı ve yüzüm kaba kum tanelerine sürtünürken neredeyse bir ağız dolusu kum yutacaktım. Kaburgalarıma yediğim bir tekmeyle sırtüstü yuvarlanıp kan öksürmeye başladım. Bulanık bir sisin ardında Kai'ın tepemde dikildiğini gördüm. Yüzünde okuyamadığım bir ifade vardı.

Kendinde değildi. Tüm duyguları susturulmuş gibi. Her bir darbesini yaptığı rol değil de başka bir şey yönlendiriyordu sanki.

Belki de gerçekten ölmemi istiyordur.

Karnıma bir tekme daha indi.

Belki de bunca zamandır benden nefret ediyordu. Babasına yaptıklarım için...

Çizmesinin burnu tekrar karnıma gömüldüğünde iki büklüm kıvrıldım.

Kardeşine yaptıklarım için...

İçimde bir şey çatırdadı ve bunun kalbim mi, yoksa kaburga kemiklerimden biri mi olduğundan emin olamadım.

Ona yaptıklarım için...

Acı ile paniğin ürünü olan boğuk bir çığlık boğazımdan koptu. Kalan son gücümle saldırıp ayağımı dizine savurdum. Çizmem bir Kalkan'ın parlayan güç alanıyla çarpışırken mor bariyer saldırımı engelledi.

Fal taşı gibi açılmış gözlerle, yüzünde göreceklerimden korkarak yavaşça başımı kaldırdım. Fakat bana baktığında o yüzde hiçbir şey göremeyeceğimden daha da korktum. Güneş, tehditkâr bedeninin arkasında kalmış olsa da ışınları dalgalı saçlarını bir hale gibi tarıyordu. Ölüm meleğine bakıyormuşum gibi.

Ne Loot'ta gümüş sikkelerimi çalarken ne de Scorches'ta peşimdeyken ondan kaçtığım zamanlarda Kai'dan şimdiki kadar korkmuştum. Bana bakan İnfazcı'ydı; çillerimi sayan Kai değil. O Çukur'daki Ölüm'ün Elçisi'ydi; bana zarar vermeye cüret eden herkesin canını yakacak adam değil.

Bu bir emir mi? Kitt ona beni öldürmesini mi emretti?

Dehşet kanımda dolaşıyordu. Kai'ın yanındayken hissetmeye alışık olmadığım bir duygu. Karnımın üzerine yuvarlanıp parmaklarımı sıcak kuma gömdüm ve tüm haysiyetimi bir kenara bıraktım. Nefes nefese, ondan sürünerek uzaklaşırken gözlerim yaşardı.

Ben amaçsızca kaçmaya çalışırken, ani bir hıçkırık dudaklarımdan kaçıp kanlı bedenimi sarstı. Ağırlığımı taşımakta zorlanan omzum ağrıyordu. Boynumdan damlayan kan altımdaki kumda benekler bırakıyordu.

Gölgesi üzerime düştüğünde, bir zamanlar ona karşı sevgiden başka bir şey hissetmeyen kalbim dehşetin avuçlarındaydı. O, adanmışlığın kabuğuna bürünmüş bir yıkımdı.

Buraya kadardı. Eninde sonunda bir Azer görevini seçiyordu. O görev de ölümümdü.

Etrafta kahkahalar yankılanıyor, bu kahkahaları sadece zihnimde durmadan dönen düşüncelerim bastırıyordu. Seçkinler korkudan iki büklüm olan bana bağırıyorlardı. İnfazcı'larının işimi bitirmesi için tezahürat yapıyorlardı. Hayatımda ilk kez, Ölüm'den korkmuyordum.

Ondan korkuyordum.

Parmaklarımı kumda sürükleyip tepemde beliren soğukkanlı yüze fırlatmaya yetecek kadarını avuçladım. Gölgesi gerilerken birden ayağa fırladım. Ben düşe kalka uzaklaşırken topuklarımdan kumlar saçıldı.

Acı bedenimde zonkluyor, neredeyse beni yere geri çekiyordu. Fakat koştum; gözyaşlarım kanlı yanaklarımdan aşağı süzülürken koştum. Yoğun havayı içlerine çekmeye çalıştığım ciğerlerim yanarken...

Yan tarafımda yerden kumlar fışkırdı.

Patlamanın etkisiyle geriye savruldum. Çukur'un bir kısmı benimle birlikte havalandı. Çığlık attığımı hissetsem de kulaklarımdaki çınlamadan hiçbir şey duyamıyordum. Yere çarpan bedenim yuvarlandığında neredeyse başka bir patlamanın ortasında kalacaktı.

Kai bu kez bir Fünye'nin gücünü almıştı. Ve beni paramparça edecekti.

Her şey pusluydu. Ayağa kalkmaya çalışsam da dengede duramıyor, sanki rüzgârı beceriksiz parmaklarımın arasında tutmaya çalışıyordum. Dünyanın sesi boğuklaşmıştı. Sendeleyerek koşmaya başladığımda, çınlayan kulaklarımdan kan sızdı. Her adımda altımdaki zemin yalpalasa da kaçınılmazdan kaçmaya çalışırken ayaklarımı ileri gitmeye zorladım.

Bir başka patlamayla ayağımın altındaki kum çöktü. Çığlık attım. Bileğim burkuldu ve birden açılan yarığa düştüm. Sıcak kumlar etrafımı sardı ve ben Çukur'un içlerine doğru kaydıkça hızla bedenimden yukarı tırmandı.

Nefes almakta zorlanıyor, yüzeye çıkmak için yalvarıyordum. Bu da beni aşağı daha da hızlı çekti. Kum yükselip yaralı boynuma battı ve beni altına hapsetti. Ağzımdan bir çığlık daha döküldü. Bu sefer onun için umutsuz bir yakarıştı çığlığım. Sevdiğim adama, beni tamamlanması gereken yeni bir görev olarak gören adama değil.

"Kai!"

Kum çenemden kayarken sesim çatladı.

Canlı canlı gömülecektim.

44. BÖLÜM

Kai

Karşı koy Pae.
Karşılık vermene ihtiyacım var.

45. BÖLÜM

Paedyn

Çukur beni tek lokmada yutarken bile gözlerim yüzünden hiç ayrılmadı.

Bir nefes alıp kendimi arenanın altındaki kumlu mezara gömülmeye hazırladım.

Gözlerimi kapattığımda bir anlığına Adena'nın ela gözlerinin bana baktığını gördüm. Bana evimde olduğum hissini verdi. Babamı gördüm; dudaklarında gülümseme ve elinde bir kitapla. Bana güvende olduğum hissini verdi. O huzur anı kısa sürdü.

Görünmez bir el beni ölümün pençelerinden çekip çıkardı.

Kumun arasından hızla çıktım; Kai'ın Tele gücü beni sıkıca kavramıştı. Ben öksürükler arasında nefes almaya çalışırken çizmelerimin uçları kumun üzerinde süzülüyordu. Sert kum bedenimin her karışını kaplıyordu. Ağzıma doluyor, kirpiklerime takılıyor, kanlı tenime yapışıyordu.

İleri çekildim. Kaskatı kesilmiş bedenim ona doğru fırladı. Kalabalığın uğultusu kulaklarımdaki çınlamayı keserken hava etrafımı sardı ve üzerimden kumlar saçıldı. Bulanık gören gözlerimi, Kai'ın belindeki kılıcı kınından çekişini izleyecek kadar uzun süre odaklanmaya zorladım.

Kalbim tekledi ve bedenimin geri kalanıyla birlikte sızladı.

Uzun kılıcını kaldırıp kendisine doğru koşan göğse çevirdi.

Hayatta kalma mücadelemin böyle sona ermesi çok da uygun kaçıyordu aslında.

Gözlerimi tekrar kapatıp beni sonuma taşımasına izin verdim. Adena ve babamın o kılıcın ötesinde olmalarını diledim.

Sonra bir el omzuma çarptı ve yaklaşan kaderimi engelledi.

Haykırışlar boğuklaştı. Dünya sessizleşti ve biz o dünyanın merkezindeydik.

Gözlerimi açacak gücü topladıktan sonra üç şey gördüm.

İlki, göğsümden sadece bir nefes uzakta sallanan bir kılıcın ucuydu.

İkincisi, kurduğumuz sahneye dışarıdan bir bakıştı. Bedenim hâlâ zeminin üzerinde süzülüyor, sadece Kai'ın zihni ve ödünç aldığı beceriyle havada asılı duruyordu. Buna rağmen, sanki gözlerimin içine bakmadan şişlenmemi istemiyormuş gibi bir elini yara almamış omzuma dayamıştı.

Üçüncüsü ise...

Gördüğüm üçüncü şey yüzündeki ifadeydi. Yüz hatları kararlılık ve merhametin bileşimiyle çarpılmıştı sanki. Kendi zihniyle savaşıyor gibiydi. Eli titrerken bıçak da titreyip derimi sıyırdı. Fakat gözlerimi bir an olsun onun gözlerinin içinde kopan fırtınadan ayırmadım; gördüğüm son şeyin o olmayacağından korkarak.

"Olsun varsın," diye fısıldadım; sesim hâlâ karşısında asılı duran beden kadar perişan çıkıyordu. Çizmelerimin uçları üzerine kanımın damladığı kumun üstünde fısıldıyordu. "Adena burada öldü. Ben de burada ölmek istiyorum." Kulaklarımdan kan damlıyor, yüzümden akan gözyaşlarıma karışıyordu. "O zaman onu kurtaramadım. Fakat şimdi seni kurtarabilirim."

Kai donakaldı; gözleri yaşardı. Yavaşça salladığı başı ona doğru uzanmamla durdu. Kanlı elimi kalbinin atışını hissettiğim göğsünün üzerine koydum. "Göğüsten, hatırladın mı?" Bir damla gözyaşı yanağıma yapışmış kumların arasında kendine bir yol açtı ve yanağımdan aşağı süzüldü. "İşte böyle ölmek istiyorum. Tıpkı sevdiklerim gibi."

İnfazcı yumuşadı.

Duyguları, taktığı kalın maskeyi nihayet parçaladığında gözyaşları yüzünden aşağı aktı. Tele gücünün bedenimi kavrayışı çözüldü ve ayaklarım kumla yeniden buluşabildi. Fakat yere dizlerimin üzerine düşerek indim. Kai da dizlerinin üzerine çöktü ve kılıcın parmaklarından kayıp düşmesine izin verdi.

Gözlerimizi birbirimize diktik; dizlerimiz birbirine değiyor, gözyaşlarımız akıyordu.

Kai'ın fısıltısı boğuktu. "Özür dilerim."

Cılız bir sesle, "Sen İnfazcı'sın," diyebildim. "Bir Sıradan bu dövüşü asla kazanamayacaktı."

Bana bakarak başını iki yana salladı. "Fakat sen de pek sıradan değilsin, öyle değil mi?" Sonra sakinleşmek için bir nefes alıp, "Şimdi beni takip et," diye buyurdu.

Kai gıpta edeceğim kadar kolayca ayağa kalktı. Bedenim dinlenmek için yalvarsa da ona ayağa kalkmasını emrettim. Titreyen bacaklarımla Kai'ın önünde doğruldum.

Kalabalığın onayı kanla kaplı kulaklarımı öyle tırmaladı ki gözlerimi tribüne çevirdim. Sıra sıra, çılgına dönmüş Ilyalılar gökyüzüne doğru yükseliyor, hepsi de benim yaklaşan sonumu bekliyordu. Gökyüzündeki yürüyüşüne ara verecek kadar meraklanmış Güneş bile onların üzerinden bakıyordu.

Yorgun gözlerim tekrar Kai'a çevrildiğinde bana bakıp başını bir kez salladı ve sadece, "Sağ kroşe," dedi.

Sözlerinin ardından yüzüme doğru uçan bir yumruk geldi.

Yumruk uyarısından sonra sola eğilerek kaçtım. Sersemlediğimden, mırıldandığı "direkt" sözcüğünü neredeyse duymayacaktım.

Yine sözlerine kulak vererek karnıma bir darbe indiremeden geri sıçradım. "Güzel," dedi nefes nefese. "Şimdi vur bana... Çapraz, sağ kroşe."

Kroşesinin altından geçip çapraz yumruğu ön kolumla bloke ettim. Bu da onu sendeleten sert bir tekme atmam için göğsünü yeterince açık bıraktı. Bundan yararlanarak böğrüne bir tekme daha attım. Bacağımı yakalayıp sıkıca kavradı ve dönerek beni kuma fırlattı.

Topuğu aniden göğsüme yönelirken yuvarlanarak kaçmayı başardım. Ayağa kalktım ve Kai bir yumruk daha attığında, öne çıkarak kolunu omzumun üzerinden yakalayıp dizimle karnına bir darbe indirdim.

Yumruğum karnıyla buluştuğunda içindeki havanın dışarı çıktığını işittim. Boştaki elim ensesindeyken dizimle ona tekrar tekrar vurdum. Harcadığım eforla homurdanarak aşağı ittiğim başının üzerinden bacağımı geçirdim ve boynunu arkadan sıkıca kavrarken, diğer bacağımı kaldırıp çenesinin altına doladım.

İvme bizi yere doğru sürüklerken, kum sırtıma çarpmadan önce çenemi göğsüme yapıştırdım. Bacaklarımın arasında sıkıca kavradığım Kai yere savrulurken, yerde yuvarlanıp ayağa kalktım.

Ben çenesine doğru bir tekme savurmadan önce İnfazcı henüz doğrulabilmişti. Nefes nefese darbeyi hızla bloke etse de ben çoktan şakağına bir kroşe savurmuştum bile. Yumruktan eğilerek kaçtı ve bileğimi bir eliyle kavrayıp karnıma bir omzuyla darbe indirdi.

Ayaklarım birden kumdan ayrıldı. Tek bir kalp atışına ancak yetecek sürede bir elini uyluğuma dolayıp beni sırtına attı. Ayağa kalkıp, geriye eğilerek bacaklarımı havaya kaldırdı ve kaba bir takla atarak beni yere savurdu.

Ciğerlerimde kalan azıcık hava da birden boşaldı. Bedenimin her karışı zonklarken gökyüzüne baktım. Kai'ın unuttuğum hançerimi eline aldığını zar zor fark ettim ve silahı bana doğrulttuğunda da bunu pek de umursamadım.

"Hadi Paedyn," diye mırıldandı. "Henüz pes etme."

Gözlerim arenanın üzerindeki ekrana kayınca kanlı yüzümün bana baktığını gördüm. Yorgun görünüyordum... Sağ kalmaktan çok ama çok yorulmuş. İlk defa mücadelemden kurtulmak istiyordum.

Yine de Kai için, kendime hatırlanmaya değer bir ölüm sunacaktım. Bacağım aniden kalkıp hançerimi tutan elle buluştu. Çarpmanın etkisiyle silah elinden fırladı. Yanımdaki kuma saplanan hançerin gümüşü parlak güneşin altında parıldıyordu.

Bu aniden gelen güç kırıntısını boşa harcamadım. Diğer ayağımı sendeleyen ayaklarından birinin arkasına takıp tüm gücümle çektim.

Kral'a yaptığımın aynısını şimdi oğluna yapıyordum.

Ben hançeri bulmaya çalışırken Kai kuma çakıldı. Bir bacağımı üzerine atıp daha önce birçok kez yaptığım gibi üzerine çıktım. Silah elimde tepesinde dikilirken zaferim saplanmayı bekleyen bir bıçak kadar uzaktaydı.

Bunun yerine, hançerin kabzasını avucunun içine ittiğimde gri gözlerinin fal taşı gibi açılışını izledim.

Parmaklarım onları son bir kez daha tutma arzusuyla parmaklarına dolandı. Bıçak çarpan kalbimden birkaç santim ötede göğsüme doğrultulmuştu. "Olsun," diye fısıldadım. "Ben hazırım. Hayatım boyunca hazırdım."

Başını hafifçe kumdan kaldırıp iki yana salladı. "Ya ben seni bugün kurtarmak istiyorsam?" Hançer döndü ve eli ucunu kendi göğsüne çevirdi. "Belki kurtaramadığım her hayatı telafi etmemi sağlar."

"Hayır," dedim boğulurcasına. Ben onun gücüne karşı faydasızca mücadele ederken bile bıçağın ucu tehlikeli bir şekilde göğsüne yaklaştı. "Hayır, kes şunu."

Gözleri gözlerime kilitlenmişti. "Olsun."

"Hayır!" diye mırıldanıp iki elimle elini tuttum. Gözyaşlarım korkunç sahneye bakan gözlerimi buğulandırdı. "Kai, dur!"

Hançerin ucu göğsüyle buluştu.

Artık yalvarıyordum. "Lütfen! Kai, sana ihtiyacım var!"

"Olsun," diye tekrarladı usulca. "Her şey yoluna girecek. Sadece bana yardım et şimdi."

Gözyaşları yüzümden aşağı akıyordu. Nefes alıyor muydum? "Hayır, bunu yapmayacağım!" Ellerimi bıçaktan çekmeye çalıştım ama Kai boştaki elini kaldırıp elimi tuttu.

Çelik derisini deldi.

"Hayır!" Ona karşı mücadele ettim. Hançeri mide bulandırıcı bir sesle göğsüne gömülmeye başladığı yerden çıkarmaya çalıştım. "Hayır, lütfen!" Yavaş gelen ölümle tüm gücümle mücadele ettim. Fakat faydası yoktu.

Bıçak daha da derine battı ve derinleşen yaradan parlak kan fışkırdı. Gözyaşlarım kızıl birikintiye karışırken yaralı boğazımdan hıçkırıklar koptu.

Son bir kez fısıldadı. "Olsun... İyi bir dövüştü."

Sonra bıçak kabzasına kadar gömüldü.

Çığlık attım.

Paramparça olan yüreğimin sesiydi bu. Göğsümün içinde sürüklenen parçaları hissedebiliyordum; artık nefes alamayan ciğerlerimi deliyorlardı. Gerçek olduğuna inanamadığım o an beni boğuyor, Kai'la hayalini kurduğum hayatın elimden kayıp giden iplerini kavramaya çalışıyordum.

O nihai an etrafımızdaki binlerce kişinin sesini kesecek kadar ürperticiydi.

"Hayır, hayır, hayır..." Titreyen ellerimi yaraya bastırmamla kan avuçlarımı boyayıp burnumu yaktı.

Kai'ın gözleri göğe çevrilirken bakışları giderek dalgınlaştı. "Benim için şunu çekip çıkarır mısın?" Verdiği titrek nefese ağzının kenarından akan bir damla kan eşlik etti. "Sende kalsın istiyorum."

Üzerinden indim. Kumun üzerinde kıpırdanan bedenim titriyordu. Yavaşça başını kaldırıp kucağıma yerleştirdim. "Hayır, kendini iyileştirmeni istiyorum," diye yakardım; sesim çatlıyordu. "Kai, benim için kendini iyileştirmelisin."

Başını güçlükle, hafifçe iki yana salladı. "Şifacılıkta pek de iyi değilim." Belli belirsiz gülümsedi. "Yeterince... pratik yapmadım." Hırıltılı bir öksürükle ağzından kan geldi. "Ayrıca... bu yarayı iyileştirmenin bir yolu yok."

"Hayır." Titreyen dudaklarımdan dökülen bu sözcük kulağa çok faydasız geliyordu. "Yardım edin!" Telaşlı bakışlarımı sessiz kalabalığa çevirdim. "Biri bana yardım etsin! Bir Şifacı'ya ihtiyacım var!" Çığlıklarım arenada yankılanıyor, yardım etmeye gönülsüz kalabalığın kulaklarında boşa gidiyordu. "Sizler Seçkinlersiniz!" Boğuk haykırışım sessizlikle karşılandı. "Lanet olsun, bir şeyler yapın!"

Hayal kırıklığıyla dolu bir çığlığı bastırdım. Veba'ya, Seçkinlere, güçsüzlüğüme haykırışımı.

Yere bakarak bir elimle Kai'ın yanağını tuttum. "İyi olacaksın, tamam mı?"

Adena'ya Çukur'da söylediğim yalanın aynısıydı bu.

"Sen benim ukala pisliğimsin..." Yüzüme titrek bir gülümseme kondurmak için kendimi zorladım. "...Kazanmama izin veremezsin."

Gri gözlerini kırpıştırarak hâlsizce bana baktı. "Sadece... sadece bu seferlik."

Yapış yapış parmaklarını parmaklarıma doladı. Zayıf bir kavrayışla. Başımı iki yana salladım; göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Fakat sana ihtiyacım var." Bir hıçkırık bedenimi sarstı. "Elimde ka-kalan tek şey sensin. Sana ihtiyacım olduğunu biliyorsun!"

Sanki Adena yeniden ölüyordu. Bir zamanlar onun kanıyla beneklenen kumların üzerinde aynı çaresiz sözleri haykırıyordum. Aynı kalabalık eğilmiş, bir kez daha kalbimin dikiş yerlerinden sökülüşünü izliyordu. Adena'nın yanımda olup dikemeyeceği bir yırtıktı bu.

Yine *déjà vu*, yine Ölüm. Aşk kollarımda yavaş yavaş ölmeye başlarken tarih Çukur'un ortasında tekerrür ediyordu. Kai'ın kanı avuçlarımı kaplıyordu. Tıpkı Adena'nın hayatının aciz ellerime sızdığını hissettiğim o andaki gibi. İnfazcı tıpkı kendisinden önceki terzi kız gibi göğsünden yaralanmıştı.

Zaten dizlerimin üzerinde olmasaydım, dizlerimin üzerine çöküp be-

nimle kalması için ona yalvarırdım. Alnımı onunkine bastırıp hıçkırıklarımı yuttum. "Seni de kaybedemem. Lütfen... Lütfen bırakma beni."

Kai'ın bedeni bedenimin altında titriyordu. Birkaç dakikalığına benim elimi tutmak için Ölüm'ün soğuk elini üzerinden çekiyormuş gibi. "Üzgünüm. Ke-keşke böyle olmasaydı."

"Şışt." Gözyaşlarım yüzüne sıçradı. "İyisin Kai. Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum." Fısıldadığım her hecenin arasına hıçkırıklarımı gizleyerek elini sıktım. "Sadece sen ve ben varız. Söğüt ağacının altında."

Bir gülümseme lekeli dudaklarını kaldırıp kanlı dişlerini ortaya çıkardı. O kahrolası gamzeler ortaya çıktığında boğazımdan yükselen feryat beni boğdu. O gamzelerden nefret ediyormuş gibi yaparak geçirdiğim her an için, *ondan* nefret ediyormuş gibi yaparak geçirdiğim her an için pişmanlık duydum.

Gözleri gözlerimden ayrıldı. "Gördün mü..."

Eğilip asla işitemeyeceğim sözcüklerde asılı kaldım.

Çünkü ışık o gri gözleri terk etmişti.

"Hayır." İsyan.

"Hayır." Yakarış.

"Hayır!"

Istırap. Ağzımdan dökülmeden önce içimde dolaşan şey buydu.

Hareketsiz göğsünü sarstım. Tekrar tekrar. "Kai. Kai bana dön."

Soluk soluğa hıçkırıklarımın arasında güçlükle nefes alabiliyordum. Gri gözleri donuk bir bakışla yukarıdaki mavi gökyüzüne dikilmişse de o gözleri yeniden kendime çevirmek için savaştım. "Hayır, gidemezsin! Beni bırakmayacağına söz vermiştin, unuttun mı?"

Alnım alnıyla buluşurken onu benden alıp götüreceğini düşündüğüm sözcükleri mırıldandım. Dile getiremeyecek kadar korkak davrandığım bir itiraftı bu... Ve artık en büyük pişmanlığım olacaktı.

Ve şimdi tekrar tekrar fısıldadım. "Seni seviyorum Kai. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Acı.

İşte o duygu. Beni ikiye bölen, ruhumu parçalayan. Fakat artık onu bastırmakla uğraşmıyordum.

Topuklarımın üzerinde geriye kaykılıp ıstırabımı serbest bıraktım.

Tüyler ürpertici bir çığlık, tribünün en üstlerinden bile işitilebilecek bir çığlık. Arenadakilerin acımı hissetmesini, Kai'ın benim için le-

kelediği ruhu alıp götüren rüzgârın tadını almalarını istiyordum. Sıcak gözyaşları tenimden akıp sevdiğim adamın cansız bedenine damladı.

Bulanık bir zihinle ve histerik hâlde, etrafımı saran hareketli figürleri ilk kez fark ettim. Gözyaşlarımın bulandırdığı gözlerimi kırpıştırmamla yanan gözlerim unuttuğum Görülere odaklandı. Başım hızla ekrana çevrildiğinde orada Kai'ın boş bakan gözlerini gördüm.

İçimde ne kadar soğukkanlılık kaldıysa bir anda eridi.

Zayıflamış kolumu onlara doğru sallayıp, "Uzak durun ondan!" diye bağırdım. Donuk bakışlarını sürdüren Görüler beni görmezden geldiler ve Kai'a uzanıp kollarını ve bacaklarını tuttular. Kumun üzerine atılmış kılıcı kapıp dördüne doğru salladım. Ölümcül, delirmiş gibi bir sesle konuştum. "Uzaklaşın. Çekilin."

Bu tepkim karşısında gözlerini kırptılar ve bu hareket ekrana yansıttıkları görüntülerin bozulmasına neden oldu. Kolum kılıcın ağırlığı altında titrese de silahı elimden düşürmeye niyetim yoktu. Yine de Görüler onu sürüklemeye başladılar. Kai'ın bedeni arkasında bir kan izi bıraktı.

"Hayır!"

Savaşacak hâlim kalmamıştı. Kai'ın hareketsiz bedenine erişmek için kılıcı bir kenara fırlattım. Kumun üzerinde sürükleniyordu ve tek yapabildiğim düşe kalka peşinden gitmek oldu. "Hayır, ondan uzak durun!" Ardında bıraktığı kanın üzerinde takılıp dizlerimin üzerine çöktüm. Görülerin onu özensizce çekip götürmesini izlerken hıçkırıklar omuzlarımı sarsıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım rüzgâra. Rüzgârda ölümün, bir hayatın mahvının kokusu vardı.

Neredeyse gülecektim.

Sonunda olduğum şey buydu. Onun mahvı.

Kai'ın kanıyla kaplanmış titreyen bacaklarımın üzerinde doğruldum. Döndüğümde kanı avuçlarımda hâlâ sıcaktı ve...

Öfke içimde aktı.

"Sen."

O cam kutunun içinde rahatça oturduğu yerden suçlayıcı sözcüğü işittiğini biliyordum. Artık kime baktığımdan bile emin değildim. Tek gördüğüm, bir katilin yeşil gözleriydi.

Kolum kalktı ve titreyen parmağımı Kral'a doğrulttum. Acıdan ve bu dünyada kalan tek aşkımın benden çalınmasından beslenen öfke boğazımdan koptu. "Nasıl yaparsın bunu? O, senin kardeşindi!"

Kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyordu. Ses kalabalığın içinde yayılan mırıltıların ani kıvılcımını bastıracak kadar yüksekti. Eğilip kanlı parmaklarımı bir kez daha kenara atılmış kılıcın kabzasına doladım. Kılıç arkamdaki kumda sürükleniyor, yapış yapış avucum kabzasını sıkıca sarıyordu. Ona doğru yürürken, yere o hâlimden beklenmeyecek kadar sağlam basıyor, ardımda kanlı bir iz bırakıyordum.

Boğazımdaki acıya rağmen tekrar haykırdım. "Nasıl yaparsın bunu?"

Kitt gözlerini yere çevirdi; başı hafifçe iki yana sallandı.

"Bana bak!"

Talebim arenada çınlayıp aralarında dedikodu yapan tüm Seçkinlerin çenesini kapattı. Orada öylece dikildim; basit bir Sıradan, Çukur'da, nefes nefese.

Yine de ben emrettiğimde itaat etti.

Kitt'in hayret ve umutsuzlukla dolu gözleri gözlerime çevrildi. Beni süzdü; her bir kum tanesini ve kan damlasını.

"Nasıl yapar..."

Bir kol yaralı boynuma dolanıp burnuma nemli bir bez bastırdı.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Alev alev yanan gözlerim geriye devrildi.

Ve kısa bir süre için her şey silindi.

Acı bile.

46. BÖLÜM

Kai

Kederim ben. Matemim. Istırabım.

47. BÖLÜM

Paedyn

Sabah ışığı ağır göz kapaklarımı kaldırdı.

Hızla belimi doğrulttum; başım zonkluyor, kalbim küt küt atıyordu.

Havayı yutarcasına içime çekip telaşlı düşüncelerimi durulmaya zorladım.

Sadece bir kâbustu.

Bir nefes verdim; rahatlamanın yabancı akınının içimi kaplamasına izin verdim. Bakışlarım pencereye ve ötesindeki parlak gökyüzüne çevrildi.

Üçüncü Sınav bugün.

Dün gece bir kâbustu.

Titrek bir kahkaha attım ve üzerimdeki yatak örtülerini terli tenimden ayırmaya koyuldum.

Elimi görmemle bir şey beni sarstı. İlk başta gördüğümü tam olarak tanımlayamadım. Ancak parmaklarım titremeye başlayınca ne olduğunu anladım.

Bunun o tanıdık acı olduğunu fark ettim.

Titreme vücuduma yayılmaya başlayıp beni ani bir dehşet duygusuyla ürpertti.

Kan içindeydim.

Kan avuç içlerimi boyamış, titreyen kollarımdan yukarı tırmanıp boynuma dolanmıştı. Bedenimi örten kum, beni bir kir ve hatıralar tabakasıyla kaplamıştı. Donakaldım ve ellerime baktım. O ellere yapışanın kendi kanım olmadığının bilinciyle.

Benim kanlı canlı kâbusumdu bu.

Çığlık attım.

Ben yataktan fırlarken Ellie çıkan boğuk sesi işitip odaya koştu. Kanlı tırnaklarım derime batıyor, o Sınav'a dair kanıtları yırtıp atmaya çalışıyordu.

"Paedyn!" Ellie'nin haykırışı kulağıma boğuk gelmişti. "Her şey yolunda! Paedyn, bir şeyin yok!"

Gözyaşlarım yüzümden akarken ona doğru döndüm. "Nerede o?! Bana bunun gerçek olmadığını söyle Ellie." Parmaklarım omuzlarına gömüldü. Yanıtı onu sarsarak dudaklarından koparmaya çalışıyormuşum gibi. "Bana onun ölmediğini söyle. Lütfen," diye inledim. "Lütfen bana bunun gerçek olmadığını söyle."

Ağzı açıldı. Sonra kapandı.

Yavaşça geri çekildim. "Hayır."

Gözleri yaşlarla doldu. "Neredeyse bir gündür uyuyorsun."

"Hayır," diye fısıldadım dudağım titreyerek. "Hayır, sadece bir kâbustu. Sınav'ım bugün."

Ellie başını iki yana salladı. "Üzgünüm Paedyn."

Dizlerim yere çarptı.

Göğsüne saplanan hançeri tuttum.

Ben ağlarken Ellie bana sarıldı.

Onu öldürmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

48. BÖLÜM

Paedyn

Kızıl bir birikintinin içinde oturuyordum.

Etrafım kırmızı girdaplarla çevriliydi; küvet son Sınav'ın kalıntılarıyla kirlenmişti. Karşımdaki duvara sabitlenmiş gözlerim dünyaya kızıl bir çerçeveden, uyku mahmuru ve boş bakıyordu.

Yumuşak bir el bileğime dolandı. Gevşek kolumu küvetin porselen kenarından kaldıran nazik dokunuşa karşı koymadım. Ardından sert bir sabun kalıbı cildimi ovmaya, sertleşmiş kan etimden sökülene dek ileri geri hareket etmeye başladı.

İleri geri. İleri geri.

Kai'dan geriye kalanların suya akışını izledim. Haftalardır ilk kez kandan tiksinmiyor, aksine onun kanını tenimde taşımak istiyordum.

"Kendini... kendini nasıl hissediyorsun?"

Uyuşturularak yatırıldığım uykudan sıyrıldığımdan beri Ellie'nin dillendirmeyi denediği ilk sözcük dizisiydi bu. Uzun süren sessizliği için onu suçladığımı söyleyemezdim. Sabahki tepkim karşısında oldukça uysal bir tavırdı onunki.

Ses tonum ruhsuzdu. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

Yalan da değildi. Gerçi o anda yalan söyleyecek enerjiyi toplayabileceğimden de şüpheliydim. Tüm bedenim uyuşmuş durumdaydı; zihnim, ruhum ve paramparça olmuş kalbim. Onun sevgisi beni doldurmadan bomboştum.

Yara izim açıktaydı ve kanlı su, izi teskin edici bir ritimle yalıyordu. Ellie'ye bakmama gerek yoktu; fal taşı gibi açılmış gözlerinin yaramın üzerinde gezindiğini hissedebiliyordum. Daha da endişe verici olan ise bunu umursayacak mecalimin bile olmamasıydı.

Bir bezi kulağıma doğru kaldırıp içinden akan kurumuş kanın üzerinde şefkatle gezdirdi. Başımı döndüren ilacın etkisinden çıkıp uyandığımda dünyanın ne kadar ürkütücü bir sessizlik içinde olduğunu hatırladım. Patlamaların aralıksız çınlaması gitmiş, çığlık çığlığa düşüncelerimi bastıracak hiçbir şey kalmamıştı.

Sınav'da topladığım yaralar yok olmuştu. Kırık kaburgalarım onarılmış, derimdeki kesiklerin uçları bir araya getirilmiş, bileğimdeki yanık iyileşmişti. Fakat şimdi o el izinin tekrar tenimi damgalaması için her şeyimi verirdim.

Geriye benim ve onun kanının karışımından başka bir şey kalmamıştı.

"Ben..." Tekrar denemeden önce boğazımı temizledim. "Bu sabah olanlar için üzgünüm."

Ellie'nin narin yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi.

O bakıştan nefret ediyordum. Kenar mahallelerde unutulmuş bir çocuğa bakıp üzüntü duyan annelerde gördüğümün aynısıydı. Sokaklarda uyuyan bizler yüzünden üzülen talihliler. Sadece zayıflar, kalpleri aptalca kırılanlar o bakışı hak ederdi. Ve ben hayatım boyunca hep öyle olmuştum.

Ellie, "Kendinde değildin," diyerek teskin etti beni. "Uyandığında korkacağını biliyordum."

Alaycı bir ses çıkarmamla donakaldı. "Korkmadım Ellie. Yıkıldım."

Çünkü kendime ümit beslemek için izin vermiştim.

Yutkundu. "Peki ya şimdi?"

Boş bakan gözlerim onun endişeli gözleriyle buluştu. "Öfkeliyim."

Kral'ın yeşil gözleri zihnimde canlanıyordu. Ellerimi yumruk yapmamla tırnaklarım avuçlarıma battı. O arenada ona haykırarak sorduğum soru hâlâ kafamın içinde yankılanıyordu.

Bunu nasıl yaparsın?

Sakinleşmek için bir nefes alıp aniden ayağa kalktım. Birden Kai'ın kanının içinde daha fazla oturmaya dayanamaz olmuştum. Ovulmuş tenime bir bornoz sarıp talepkâr bir ifadeyle Ellie'ye doğru döndüm. "Kral'la konuşmam gerek."

Bu sözler onu gördüğümde sergileyeceğim tavra kıyasla çok uysal kaçmıştı.

Ellie dudaklarını utangaçça bükerek doğruldu. "Gidemezsin."

Ses tonum donuk, yüzüm ifadesizdi. "Gidemez miyim?"

"Kapı kilitli." Yine o anlayışlı bakış. "Kral kendisi aksini buyurana kadar burada kalmanı emretti."

O bastırdığım keder uyuşmuş bedenime yeniden sızmaya hazırlanıyordu. Onu gömmekte kullandığım öfke ve uğradığım ihanet, acımı ancak bir süre dindirebilirdi. Hayır, öfkeme, kafamı dağıtmaya, Kral'ıma yaptıklarının hesabını sormaya ihtiyacım vardı. Çünkü bunlar olmadan *onun* artık içinde olmadığı bir hayatla yüzleşmek zorunda kalacaktım.

"Ellie," dedim usulca. "Buradan çıkmam gerek."

"Paedyn, ben..." Dudaklarını huzursuzca ısırdı. "Yapamam. Üzgünüm."

Boğazımı temizleyip içinde büyüyen yumruyu görmezden gelmeye çalıştım. "Hiç olmazsa burada kilitli kaldığım süre boyunca bir şeyler yiyebilir miyim?"

"Evet, tabii ki." Ellie umutsuzca içinden geçmek istediğim kapıya doğru koştu. "Gidip mutfaktan sana biraz yiyecek getireyim."

Kapıyı çalıp dışarıdaki İmparatorluk Muhafızlarına kendisinin tutsakları olmadığını beyan ettikten sonra, bir dizi kilit tıkırtılar eşliğinde açıldı. Ellie odadan çıkıp giderken, dışarıdaki dünyadan bir parça konforlu kafesimin içine aktı. Eldivenli bir el kapıyı çarparak kapatmadan önce kapımı süsleyen muhafızları zar zor görebildim. Gümbürtüyü, kilitlerin beni irkilten dönüşleri izledi.

Orada öylece dikiliyor, kısa saçlarımın ucundan damlayan su çıplak köprücük kemiklerime sıçrarken titriyordum. Yutkunarak boş odaya baktım. İçimi rahatsız edici bir soğukluk kaplarken sanki umutsuzluk bir parmağını kemiklerimin üzerinde gezdiriyordu.

Tamamen yalnızdım.

Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ne kendi içimde ne de dış dünyada.

O odada kapana kısılmışken, gerçekle yüzleşmek zorunda kaldım. İçimdeki büyüyen yalnızlıkla yüzleşmek. Özüm çürüyüp gidiyordu ve bunun suçlusu sevgiydi. Sevgi değer verdiğim herkesin canını almıştı.

Duvarlar üzerime gelmeye başladı.

"Hayır," diye fısıldadım bana ihanet eden zihnime. "Lütfen, hayır."

Yakarışım derhâl görmezlikten gelindi. Ciğerlerim daralıp, param-

parça kalbimi sızlayana kadar sıkıyordu. Bedenimi saran klostrofobi hissiyle aniden nefes nefese kaldım. Beni boğmak isteyen dünyayı engellemeye çalışmak için gözlerimi yumdum.

Faydası yoktu. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Sendeleyerek, gidip titreyen yumruğumu kapıya indirdim. "Çıkarın beni. Lütfen."

Sessizlik.

"Burada daha fazla kalamam." Sesim beni ezmeye çalışan bir zihnin ağırlığı altında çatladı. "Lütfen!"

Duvarlar beni durmadan boğmaya devam ederken kapıya vurdum.

Nefes almakta zorlanıyordum. Alnım kapının pürüzsüz tahtasına eğilirken boğulurcasına bağırdım. "Çıkarın beni! Bunu yapamam!"

Duvarlar ağır ağır üzerime geliyordu.

Yumruğum son bir gümbürtüyle kapıya çarptı. Yavaşça döndüm; bedenim sertçe zemine çarpana kadar sırtım ahşaptan aşağı kaydı. "Bunu yapamam," diye fısıldadım. Titreyen dizlerimi ağrıyan göğsüme çekerken gözyaşlarım ağrıyan gözlerimi yakıyordu.

Hayaletlerin arasında oturan bir kızın kabuğundan farksızdım.

Babam titreyen bedenimin yanında oturmuş, elini dizime koyarak beni teskin ediyor, gözlerinin rengi hafızamdan siliniyordu. Adena başını omzuma yasladı; yamuk kâkülü bal rengi yumuşak bakışlarına dökülüyordu.

Oysaki Kai...

Kai önümde dikiliyordu; çok güçlü ve çarpıcı. Sesini neredeyse işitebiliyordum; zihnimin derinlerinde uzaktan çınlayan bir sesti.

"Nerede o?"

O kadar tanıdık, o kadar gerçekti ki...

"Hangi cehennemde o?"

Gitgide yükselen ses karşısında doğruldum. Kendi aldatıcı zihnimden korkarak.

Bu, gerçek değil. O öldü.

Dibine yığıldığım ahşap kapının ardında ağır ayak sesleri yankılanıyordu.

Başımı öfkeyle iki yana salladım; gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyordu.

O öldü. Tıpkı diğer herkes gibi. Onu ben öldürdüm...

"Kenara çekil. Yoksa zorla çekerim."

İçi boş, kırık kalbim işittiğim emir karşısında tekledi.

Bu, doğru olamazdı. Kendimi buna inandıramazdım. Yine de ayağa kalkmaya çalıştım. Avuçlarımı beni umuttan ayıran kapıya bastırarak, "Kai?" diye mırıldandım.

Bana karşılık veren boğuk bağırış, hayret dolu hıçkırıklarla gülmeme neden oldu.

"Pae!"

Kalbim diğer yarısının yakında oluşunun heyecanıyla çarparken kapıdan uzaklaştım.

"Ekselansları, Kral'dan kesin emir aldık..."

Kapı menteşelerinden kurtuldu.

Kapının bir gümbürtüyle yere serilmesiyle beni arkasındaki hayaletten ayıracak hiçbir şey kalmadı. Ölüm'ün kendisi bile.

Bakışlarımız buluştu.

Duman ateşle, hayat yürüyen ölülerle buluştu.

Orada öylece duruyordu; yarasız beresiz. Göğsü inip kalkıyordu; üzerinde ne hançerimden ne de bıraktığım kanlı el izlerinden eser vardı. İçlerinde fırtına kopan gri gözler, gökyüzüne sabitlenmiş, cam gibi hâllerinden çok farklıydı. İnfazcı o son Sınav'dan önceki gece onu bıraktığımda nasılsa, inanılmaz bir şekilde büsbütün aynıydı.

Kıpırdayamıyordum; bunun acımasız bir hayal, parmaklarımın arasından kayıp gidecek bir hayalet olmasından korkuyordum. Fakat sonra gözleri yaşlarla doldu. Tanıdık dudakları rahatlamış bir gülümsemeyle kıvrılırken o tehlikeli gamzeler ortaya çıktı.

Kai'ın sesi boğuk çıktı. "Beni öldürdüğünü duydum?"

Bu kadarı ayaklarımın birbirine dolaşmasına yetmişti.

Ben onun gölgesiydim. Ateşine pervaneydim.

Boğazımdan bir hıçkırık yükselirken gözlerime sıcak yaşlar doldu. Kuşkunun bulanıklığı yüzünden zorlukla görebilsem de yine de ona doğru koştum. Hiç tereddüt etmeden odanın öbür ucuna, dosdoğru kendisini öldürmesine yardım eden ele doğru ilerledi.

Dizlerimin bağı çözülmeden kollarına atıldım. Yüzüm çılgınca atan kalbinin üzerine gömülünce histerik kahkaham tuniğinde boğuldu.

Yaşıyor. O, hayatta.

Beni saran kollarının verdiği his bana o kadar tanıdık, o kadar *doğru* geldi ki onu gerçekten kaybetme düşüncesi beni daha da ağlattı.

Yaşıyor.

Şaşırtıcı derecede canlı, güçlüydü ve ikimizi de ayakta tutuyordu. Kai'ın göğsü bedenimin altında titrerken gözlerinden yaşlar süzüldü; be-

nim gibi. Yavaşça geri çekildim; gerçekliğe geri dönmekten ve onun yasının uydurmacasından başka bir şey olmadığını görmekten korkarak.

Ne olursa olsun o kadar mükemmel bir şey asla hayal edilemezdi.

Titreyen parmaklarım yüzünü okşarken, fısıltılı dokunuşum Kai'ın gözlerinin kapanmasına neden oldu. Bir damla gözyaşı yüzünün keskin çizgilerinden aşağı kayıp parmaklarımla buluştu. Boğazımdaki yumruya rağmen konuşmaya çabalarken başımı iki yana salladım. "Nasıl burada olabilirsin?" Sesim çatlak bir fısıltıya dönüştü. "Gördüm... Senin *öldüğünü* gördüm."

Elleri benim de gerçek olduğumdan emin olmak istercesine bedenimden aşağı kaydı. "Özür dilerim. Sana yaşatılan her şey için özür dilerim..."

"Umurumda değil." Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Bu gerçek olduğu ve sen hayatta olduğun sürece umurumda değil."

"Bu gerçek," dedi. Neredeyse gülecekti. "Rol değil. Asla."

Başımı salladım ve titreyen dudaklarımda bir gülümseme belirirken avuçlarımı boynuna bastırdım. "Fakat anlamıyorum. Hançerim... Göğsüne saplandığını hissetmiştim."

Parmaklarım göğsüne indi ve bir zamanlar orada gömülü olan hançerden hiçbir iz bulamadı.

"Biliyorum." Sesi birdenbire gözlerime çevrilen gözleri gibi buz kesti. "Bunun olmasına izin vermezdim ama o gece, Sınav'dan önce ilaçla uyutuldum."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Sınav boyunca uyumama karar verilmiş. Şifacılar beni odama kilitlediler." Yanağında bir kas seğirdi. "Çanak'tan gelen tezahüratlar beni uyandırdı ve ben... Seslerin seninle ilgili olduğunu anladım. Bana verilen ilaçla savaştım ve düşe kalka arenaya ulaştım. Ben içeri giremeden İmparatorluk Muhafızları beni durdurdular ama gördüm Paedyn. Seni *benimle* dövüşürken gördüm. Ve bu..." Sesi çatladı. "...beni mahvetti. Sana yaklaşmaya çalıştım fakat ilaçlar beni zayıflatmıştı ve sen hayatın için savaşırken ben orada öylece durdum. Sen *benimle* savaşırken."

Sert elleri gözyaşlarının ıslattığı yüzümü kavradı. "Az kalsın seni benim öldürdüğümü düşünerek ölecektin. Benim sana okşamak dışında bir nedenle elimi sürdüğümü düşünerek. Sana bir daha seninle asla dövüşmeyeceğimi söylemiştim ama işte oradaydım, verdiğim sözün aksine canını yakıyordum."

"Şışt." Boğazımı tıkayan duygular konuşmamı güçleştiriyordu. "Senin hatan değil. Bunu sen yapmadın."

Başını salladı. Bedenine yaslanan bedenim gevşedi. O anı ezberledim çünkü bir daha yaşayamayacağımızı düşünüyordum. Beni teskin etmek için elini sırtımda gezdirip çenesini saçlarıma dayadı. Nihayet, "Çok gerçekçi görünüyordu," dedi. "Sanki kontrolümü kaybedişimi izliyordum."

Sesi çatallaştı. Geri çekilip titreyen elleriyle yüzümü kavradı. İnfazcı ve ona eşlik eden tüm maskeler gitmişti. Karşımdaki sadece Kai'dı... Budalam ve aşkım.

"Seni kurtaramadım. Kendimden bile." Sözcükler ağzından çıkarken neredeyse boğazına dizilecekti. "Affet beni. Lütfen."

Ona bakıp başımı iki yana salladım. "Affedilecek bir şey yok. Çünkü ben..."

Yine ağlamaya başladım. Günlerdir ağlamaya ara vermemiş gibiydim ama muhtemelen hayatımda ilk kez ağlamak bana kendimi güçsüz hissettirmiyordu. İçimden akan şey bir ferahlama, onun yanında olmaktan duyduğum mutluluk ve boğazıma takılan itiraftan duyduğum korkunun bir karışımıydı. "Kai, ben..."

Ayaklarım bir an için yerden kesilip onunkilerin üzerine indi. Gözyaşları içinde güldüm; tıpkı bizi birbirimize bağlayan şeyin daha kırılamaz bir şey değil de bir zincir olduğu zamanlardaki gibi çizmelerinin üzerinde duruyordum. Kolları belime sıkıca dolandı. "Söyle bana Pae."

Yutkunarak sözcükleri zorla çıkardım. "O arenada ölümünü izledim. Ellerim kabzasına dolanmışken kendi hançerimin göğsüne saplanışını izledim. Sonra, sen son nefesini verdin." Görüşüm bulanıklaşınca gözlerimi kırpıştırdım. "Ve ben, seni benden koparacağından çok emin olduğum o iki kelimeyi bile söylememiştim. Cesaretimi toplamam için senin ölmen gerekti ve o zaman geldiğinde... sen artık yoktun."

Sesim titredi. Çatladı. Soğukkanlılığımla birlikte ufalandı. "Fakat başka bir trajediyi bekleyemem. Bu yüzden sana şimdi söyleyeceğim çünkü kader muhtemelen ikimizin bir geleceği olmasına izin vermeyecek. Kai, ben..."

"Seni seviyorum."

Kai yüzüne yayılan bir gülümsemeyle sözcükleri ağzımdan çaldı. Ve zihnimin bir köşesinde bunu ilk kez ilan etmediğini fark ettim. Bir elini gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüme götürüp başparmağıyla oradaki kızarmış teni okşadı. "Paedyn, seni seviyorum. Seni daha önce hiç-

bir şeyi sevmediğim kadar çok *seviyorum*. Gözlerinin en sevdiğim renk olduğunu ve çillerinin bakmaya değer tek takımyıldızı olduğunu fark ettiğimden beri bunu sana söylemek için bekliyordum. Yalan söyleyebilir, senin bir hırsıza yakışır şekilde her düşüncemi ve kalp atışımı çaldığını söyleyebilirdim ama zaten her şeyim sana ait. Pae, sen benim kaçınılmazımsın."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, Kai'ın parmaklarını ıslatıyordu. O da aynı şekilde ağlasa da gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı. Sözcükleri tekrar söyledi; tüm düşüncelerini tüketmişler ve serbest bırakılmak için yalvarıyorlarmış gibi. "Sen benim kaçınılmazımsın. Ölümde ve aşkta."

"Sen de benim." Hıçkırıklarımı sonraki sözlerimi fısıldayabilmek için bastırdım. "Seni seviyorum Malakai. Seni seviyorum." Artık bir kez ağzımdan çıkan o sözleri dökmekten kendimi alamıyordum. Cümleye eşlik eden korkunun gitmesine izin vermek özgürleştiriciydi. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni se..."

Ağzı ağzıma yapışıp, dudaklarımdan dökülen sözcüklerin tadına baktı. Gözyaşlarım öpücüğe karışırken onu açgözlülükle içime çektim. Elleri geceliğimin altındaki her kıvrımı nazikçe ezberleyerek bedenimde gezindi. Ağzının içine doğru iç çekerek kollarımı boynuna doladım. Kucağında kendimi narin hissediyordum; Kai sanki paha biçilmez bir şeyi tutuyordu.

Aşk.

İşte bu duygu böyle bir şeydi. Her şeyi tüketiyordu.

Hafifçe geri çekildi. Dudakları hâlâ benimkilerin üzerinde dururken parmağıyla burnuma hafifçe dokundu. "Benim güzel Pae'm. Bak bana ne yaptın."

Ona gülümsedim ve bu jestine ben de onun burnuna bir fiske atarak karşılık verdim. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim yakışıklı Prens." Gözlerim gardırobumun yanında masumca duran bir çift topuklu ayakkabıya çevrildi. "Bana beni sevdiğini daha önce zaten söylemiştin, değil mi?"

Ağzının köşesi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Dans pistinin bir kenarına bıraktığın ayakkabılarla daha çok ilgiliydin."

Puslu hatıranın zihnimde belirmesiyle başımı salladım. "Beni odama kadar taşımıştın."

"Biri dans pistinde sana takılıp düşebilirdi."

Boğazım kurudu. Yutkundum. "Beni seviyorsun."

"O zaman da." Elleri yüzümü sardı. "Şimdi de." Dudaklarım dudaklarına sürtündü. "Her zaman... Ve eğer izin verirsen her yaşamda ayakkabılarını bulacağım."

Orada öylece dikilip birkaç sessiz saniye boyunca birbirimize sarıldık. Fakat o süre soruların zihnimin yüzeyine dönmesine yetmişti. Yüzümde şaşkın bir ifade belirince Kai, "Ne oldu?" diye sordu.

"Kitt arenadaki kişinin sen olmadığını biliyordu," diye mırıldandım.

Gözlerim üzerinde bir tek çizik bile olmayan göğsüne çevrildi.

"O hâlde ben kimi öldürdüm?"

49. BÖLÜM

Kai

"Görüyorum ki ikiniz birbirinizi bulmuşsunuz."

Çalışma odasına girdiğimizde Kitt'in söylediği ilk şey bu oldu. İkincisi ise iç çekerek dilediği bir özür. "İkinize de yaşattıklarımdan dolayı özür dilerim. Gerçekten."

Yanımda duran Paedyn derin bir nefes aldı. "Bazı cevaplar almam gerek."

Kitt oturduğu yerden kalktı. "Ah, biliyorum. Çanak'ta boğazımı parçalamaya hazır gibiydin. Bana attığın o bakış tüyler ürperticiydi." Dağınık masanın önüne geçip lekeli ahşaba yaslandı. "Sanırım krallık sonunda senin ne olduğunu gördü... Korkutucu olduğunu."

"Acımdan iyi bir şey çıkmasına sevindim o zaman," dedi Pae.

"Pek çok iyi şey," diye düzeltti Kitt, "çok kısa ömürlü acılardan çıktı... Ben de bunu bu yüzden yaptım."

Kollarımı kavuşturarak bir adım öne çıktım. "Peki sen tam olarak ne yaptın kardeşim?"

Kitt bir mendile öksürdü. Bu beni endişelendirse de gözleri Sınav'dan önceki geceye göre daha canlı bakıyordu. "Uyuşturulduğun için özür dilerim. Fakat Kai, seni kilit altında ve gözlerden uzak tutmanın tek yolu buydu; ki bu da pek işe yaramamış gibiydi. Sana gelince Paedyn..." Zayıf bir hareketle ona işaret etti. "Ilya'nın seni kraliçe olarak kabul etmesinin tek yolu, aramızdaki en güçlü kişiden daha güçlü olduğunu kanıtlamandı. Ve o kişi de bir Hükmedici'ydi."

"Peki. Fakat dövüştüğüm kişi Kai değildi." Bana doğru baktı. "Belli ki değildi."

"Evet," diye iç geçirdi Kitt, "değildi. Fakat senin ve krallığın onun İnfazcı olduğunu düşünmesini istedim. Onu yenmek büyük bir başarıydı; sadece bir Hükmedici olduğu için değil, becerisinin yokluğunda da aynı derecede tehlikeli olduğu için."

Sözlerini ne kadar şaşırtıcı bulsam da bunları rahat bir tavırla söyleyivermişti. Kitt aramızdaki farkların her zaman bilincindeydi, bu yüzden gücümden pek bahsetmezdi. Fakat benim tüm hayatım boyunca yaptığımın aksine, kendisini fiziksel olarak kanıtlayamamasının ne kadar canını sıktığını biliyordum. Vârisin görevi gücü kontrol altında tutmaktı, kullanmak değil.

"Ve belki de..." diye devam etti Kitt, "bana olan sadakatini test etmek istemişimdir. Bir şeyi senin gerçekten yapabileceğini görmek için..."

Paedyn kaskatı kesildi ve o başına bela olacak bir şey söyleyemeden aceleyle, "Bunu nasıl yaptın?" diye sordum. "Hangi Seçkin benim yerime geçebilir ki?"

Kitt'in gözleri yavaşça gözlerime çevrildi. "İcabına bakılması gereken bir Hükmedici bulduk."

Kitt'in sözleri içime gitgide büyüyen bir uyuşukluğun yayılmasına neden oldu.

Paedyn başını bana doğru çevirip, "Bu doğru mu?" diye fısıldadı. "Ilya'da başka Hükmediciler de mi var?"

Kitt benim adıma, "Az sayıda da olsa var," diye yanıt verdi. Endişeli gözleri dalgın gözlerime çevrildi. "Babam hükümdarlığı sırasında üçünü keşfetti ama o..." Boğazını temizledi. "...Kai'ın Ilya tarihindeki en güçlü Seçkin olmasını sağlamak için icaplarına bakıyordu."

Sesim buz gibi çıktı. "Ben bunu hiç istemedim. Bu konuda anlaştığımızı, bunlara bir son vereceğimizi..."

"Anlaşmıştık," diye sertçe araya girdi Kitt. "Fakat bu Hükmedici kendi ayağıyla bize geldi. Riskleri biliyordu ve yine de dövüşmeye karar verdi."

Paedyn başını iki yana sallayıp, "Bunu neden yapsın ki?" diye mırıldandı. "Ve nasıl Kai'a tıpatıp benziyordu?" Gözleri parladı. Her zamanki gibi bir şeylerin farkına vardığına işaret ederek. "İllüzyonist. Görü kılığına girmiş bir İllüzyonist vardı, değil mi?"

Kitt ciddiyetle başını salladı. "Kai'ın görüntüsünü Hükmedici'nin üzerine yansıtıyordu."

Elimle Paedyn'e işaret edip, "O ölebilirdi!" diye bağırdım. "En azından o Çukur'da ben olsaydım onun yerine ölüp sağ kalmasını garanti altına alabilirdim."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye çıkıştı Kitt. "İşte tam da bu yüzden senin o arenaya girmene izin veremezdim. Onun için hayatını feda ederdin ve ben seni kaybetmeyi reddediyorum."

Ona baktım, kardeşimin daha önce hiç görmediğim bu parçasına. Sınav mükemmel bir şekilde hesaplanmış, istediği sonucu sağlamak için tasarlanmıştı. Artık babamın onu tam da bunun için eğittiğini görebiliyordum: Bir adım önde olmak için.

"Fakat onu kaybetme riskini göze almıştın," dedim sakince.

Kitt'in gözleri Paedyn'e çevrildi. "Kendisini kanıtlaması gerekiyordu. Görünüşe göre ona senden daha çok güveniyorum kardeşim. Başarabileceğini biliyordum ve başardı. İkinizin de ölmesi gerekmiyordu."

"O haklı." Paedyn kollarını kavuşturup Kitt'in sözlerini gönülsüzce onayladı. "Gerçek görünmesi gerekiyordu. Ve şimdi krallık diz çökmeye bir adım daha yaklaştı."

Başımı iki yana salladım. Kırgınlık, yüz hatlarıma sızıyordu. "Beni uyuşturdun Kitt. Beni bir odaya kilitlettin." Boğazım düğümlendi. "Bu babamın –Kral'ımın– bana yaşatacağı türden bir şey."

Paedyn'in başı zemine doğru eğilse de yüzündeki öfke öyle kolayca gizlenmiyordu. Önüme geçip onunla arama girerken Kitt'i izledim. Yüzü pişmanlıkla buruşmuştu. "Seni asla incitmek istemedim Kai. Ben... çok üzgünüm. Lütfen beni affet." Yüzündeki ifade sertleşti. "Sana asla babamı hatırlatmak istemiyorum. Öyle biri değilim ben."

Yavaşça başımı salladım. "Senin babamdan daha iyi olduğunu hep biliyordum." Kitt onu affetmeye yönelik bu ilk adımımdan kısmen hoşnut görünüyordu. Bu da bana yumuşak bir sesle ve lafı dolandırmadan, "Öyleyse ben öldüm," diye ekleme fırsatı verdi.

Kitt gözünü bile kırpmadan, "Aslında seni daha da güçlü kılmaya niyetliyim," dedi. "Krallığa sağ çıktığını söyleyeceğim."

Hayretle gözlerimi kırpıştırdım. "Buna gerçekten inanacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Sana inanmalarına gerek yok. Senden sadece korkmaları gerekiyor. Ölüm'le karşılaşmış ve sağ çıkmış biri olarak Ölüm Getiren'in kendisi olacaksın. Ve sen..." Kitt'in gözleri Paedyn'e çevrildi, "...artık krallığının saygısını kazandın ve onların kraliçesi olacaksın."

Söylediği bu güçlü yalan karşısında başımı yana eğdim. "Hani bana babamı hatırlatmayacaktın?"

Hepimiz birbirimize bakarken çalışma odasına gergin bir sessizlik çöktü. Birkaç saniye geçtikten sonra, Paedyn boğazını temizleyip dikkatimizi takındığı kararlı bakışa yöneltti. "Bu Hükmedici'yi görmek istiyorum."

Kitt bu istek karşısında pek de şaşırmamış gibiydi. "Paedyn, bunu görmek isteyeceğinden emin değilim. Cesedi zindanlarda ve..."

"Görmek," dedi Paedyn ağır ağır konuşarak, "istiyorum. Ayrıca bana yaşattıklarından dolayı seni henüz affettiğimi sanma. Bana yaptırdığın şeyden dolayı... Kurban gerçekten Kai olsa da olmasa da."

Kral masasından uzaklaşırken gözleri pişmanlığa yakın bir şeyle buğulanmıştı. Ya da belki de daha önce de tanık olduğum o histerinin belirtisiyle. "Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Gerçekten o olmadığını bilsem de kardeşimin ölümünü izlemek istediğimi mi sanıyorsun?" Kitt'in gözleri gözlerime çevrilip beni çekingence süzdü. "Bundan nefret ettim. Bunu yapmak istemedim... Hiçbirini... Ve tekrar söylüyorum... Özür dilerim kardeşim."

Bakışımın ağırlığı altında yüzündeki kral maskesinin parçalanışını izledim. İlk kez, ne kadar da kaybolmuş olduğunu gördüm. Bir zamanlar nazik ve sevimli bir kardeşin durduğu yerde şimdi görevin ve gücün cesedi duruyordu.

Başımı sallarken boğazımda bir yumru oluştu. Sonra onu çekip sıkıca kucakladım. Kitt'in bedeni bedenime yapıştığında kolları beni hatırladığım kadar güçlü kavramadı. Bir an için yine Ava'nın ölümü sırasında teselli arayan ya da bir kavgadan sonra birbirimizi tebrik eden iki çocuktuk. Konuşmadan önce kendini toplamaya çalışıyormuş gibi nefesi titredi; ardından mırıldandı. "Yanımda olmana ihtiyacım var Kai."

Geri çekilip elimi omzuna götürdüm. "Ve ben de umarım sensiz nasıl biri olduğumu asla öğrenmem."

Aynı anda gözlerimiz yanımızda dikilen Paedyn'e çevrildi. Öylesine içten bir ana şahit ederken yüzünde beliren gülümsemeye direnip ciddi bir ifade takındı. Hızla kenara çekilip eliyle kapıya işaret etti. "Yolu gösterin Majesteleri."

Kral iç çekerek itaat etti. Koridora çıkıp zindanlara doğru hızlı adımlarla ilerledik. İmparatorluk Muhafızları aralıklarla duvarlara dizilmişlerdi ve benim kanlı canlı yanlarından geçmeme şaşırmış gibi durmuyorlardı. Yanımızdan geçen hizmetkârlar bile dönüp bize bakmadılar ve bu soğukkanlı tepki karşısında, "Şatodakiler arenadaki kişinin ben olmadığımı zaten biliyor, değil mi?" diye sordum.

Kitt bir köşeden dönerken, "Birkaç saat önce haberdar edildiler,"

diye yanıt verdi. "Ve diğer Hükmedici hakkında tek kelime etmeyecekler. Hizmetlilerin sır saklamakta ne kadar iyi olduğunu bilirsin. Bunu onlarca yıldır yapıyorlar."

Bunun doğruluğunu bildiğimden başımı dalgınca salladım. Ilya'nın kendisinin sırlar üzerine inşa edildiğini düşünmeye başlamıştım ve o sırların yarısını bile bildiğimden şüpheliydim.

Zindanların kalın kapısı aniden önümüzde belirdi. İki yanında iki İmparatorluk Muhafızı nöbet tutuyordu. Korudukları ağır, metal kapıyı açmadan önce krallarına ciddiyetle başlarını salladılar. Karanlığa ve aşağıdaki zindanlara inen taş basamaklar bizi bekliyordu.

Merdivenlerin dibinde bizi yoğun hava ile ona eşlik eden soğuk karşıladı. Sanki unuttuğum işkencehanem beni içeri buyur ediyordu. Direniş'in Susturucu'su Micah bu hücrelerden birinde tutulduğundan beri buraya inmemiştim.

Onu öldürdüğümden beri buraya gelmedim.

Hatırayı zihnimden uzaklaştırıp Kitt'in ve Paedyn'in peşinden gittim. Çanak'taki savaştan beri hücrelerde tutulan Direniş üyeleri serbest bırakılmıştı. Artık İmparatorluk Muhafızlarıyla beraber şatonun ötesindeki eğitim alanlarını işgal ediyorlardı.

Kitt'in sesi kirli taşlarda yankılandı. "Biliyor musun?" dedi. "Buraya son inişimde seni dosdoğru aradığın tünellere götürmüştüm Paedyn."

Paedyn bir nefes aldı; kederli bir hâli vardı. "Pek hoş bir anı olmasa gerek."

"Anlıyorum, gerçekten. Sebep olduğumuz acıların her zaman bir nedeni vardır."

Paedyn ağzını açsa da dolu bir hücre görmesiyle aniden kapattı. Ayakları yavaşladı; benimkiler de.

Taş zeminde bir ceset yatıyordu ve göğsüne tanıdık gümüş bir hançer saplanmıştı.

Benimle aynı güce sahip bir adamın öylesine basit bir ölüme indirgendiğini görmek tuhaftı. Başka bir Hükmedici'yle hiç tanışmamış, babam güce olan açlığıyla benim türümün tek örneği olmamı sağlamaya çabaladığından bu fırsatı bulamamıştım. Fakat o Seçkin'e bakarken bir parçam becerinin yükünü birlikte omuzlayabileceğim birinin olmasını diledi.

Paedyn hücrenin dışında olduğu yerde, kıpırdamadan duruyordu. Sesi endişe verici derecede kısık çıktı. "Bu o."

Kitt bir adım öne çıktı. "Anlamadım?"

"Adena'nın Loot'ta tanıştığı oğlan." Adamın adını söylerken Paedyn'in sesi boğuktu. "Mak."

Başım cesede doğru döndü; gözlerim yeleğinin Paedyn'inkiyle aynı kesiminin üzerinde gezindi. Her cebi ve her dikişi tamamen aynıydı.

Kale'de buluştuğu arkadaşı bu.

Paedyn sendeleyerek hücreye girdi. Gözleri adamın üzerinde gezindi. Benim de. Adamın ensesini gıdıklayacak kadar uzun, dağınık saçlarına baktım. Siyah tutamlarının arasında gümüş bir çizgi gibi duran ağzının köşesini bir yara izi kesiyordu. Kahverengi gözleri yukarıdaki tavana boş boş baksa da sanki içlerinde belli belirsiz bir ferahlama vardı.

Pae yavaşça onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Mak'in renkten arınmış cildi, onu sıkıca saran koyu renk yeleğiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Kıyafetlerine bulaşan kan gümüş hançeri kıpkırmızı bir halkayla çevrelemişti. Paedyn titreyen parmaklarıyla yeleğin kirli dikişini takip etti. Bir nefes alıp yeleğin üzerine dikilmiş ceplerin engebelerini takip etti.

Parmakları dikişle işlenmiş bir dizi sözcüğün üzerinde durakladı. Mavi iplik kanla lekelenmiş, çok sayıda cepten birinin altında matlaşmıştı. Paedyn'in nefesinin kesildiğini, sonra mırıldandığı sözcükleri işittim. "Gökyüzünde görüşürüz."

Kocaman açılan yaşlı gözlerini kaldırıp gözlerime dikti. "Arenada söylemeye çalıştığı buydu. Ölüyordu ve söylemek istediği son şey buydu."

"Paedyn..." Yanına çömelip elimi nazikçe sırtına koydum. Aynı anda Kitt bir elini Paedyn'in omzuna koydu. Gözlerimiz o kısa, rahatsız edici an için buluştu ve o anda hayatlarımızın geri kalanını gördük. Paedyn hep aramızda olacaktı. Yakında o artık benim olmayacak, onu teselli edemeyecektim; benim olmayacak, ona sahip olamayacaktım.

Ve acınası bir şekilde onu hâlâ sevecektim. Sonsuza kadar içimde kalacak, lekeli ruhumun tek saf noktası olacaktı. Fakat şimdilik geri çekilmeyecektim. Ta ki yeminler aramıza girene ve parmağındaki yüzüğün yükü daha da ağırlaşana dek. O zamana kadar bana izin verdiği her şekilde ona sahip olacaktım.

Paedyn, "Loot'ta birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra bile Adena'nın ölümünden beni sorumlu tutuyordu," diye fısıldadı. Parmakları yeleğin mükemmel eteğinin etrafında kıvrıldı. "Nasıl dövüştüğünü düşünüyorum da... Gerçekten canımı yakmak istiyordu."

Midem kalktı; o ringdekinin ben olduğuma inanması beni kahretti. Fakat gergin bir ortam vardı ve bu Hükmedici bir rol oynamak için oradaydı... Beni oynamak için.

"Onun intikamını almak istedi." Paedyn başını iki yana salladı. "Bunun için onu suçlayamam. Sadece kendimi suçluyorum."

Gözlerim aramızdaki endişeli kızın üzerinden Kitt'in gözlerine çevrildi. Paedyn topuklarının üzerinde yavaşça geriye yaslandı. Sessiz bir gözyaşı seli tenini süslüyordu. "Fakat o beni öldürmemeye karar verdi," diye mırıldandı. "Beni öldürebilirdi. Tanışmamış olsak her şey farklı olur muydu acaba?"

Paedyn'in başı omzuma düştü ve bir an için kardeşimin orada olduğunu unuttum. Kitt gözlerini kaçırdı. Hissettiği duygularla boğazı yukarı aşağı hareket etti. Belki kıskançlık, hatta kızgınlıktı... Ve bu beni kahrediyordu. Onu o hâlde görmenin yanlış bir yanı vardı. Onun yanında bu hâlde olmanın...

Paedyn, Kitt'in koluna girip onu yanına çekti.

Hafifçe gerildim. Ani yakınlaşma karşısında Kitt de öyle. Fakat Paedyn son derece rahattı. Kendi bedeni iki kardeşin arasında sıkışmış hâlde, karşımızdaki bedene bakıyordu.

Pae'nin tuttuğu yasın büyüklüğü dikkatimi tekrar ona çekti. Başını eğmiş omzuma yaslarken Kitt'in kolunu sıkı sıkıya tutuyordu. Ayrıca bu kızı ben herkesten daha iyi tanıyordum. Her titreyişini ve dillendirilmeyen sözcüğü okuyabiliyordum.

Sessizlik istiyordu. O yasın içine yerleşmek istiyordu. Dışarı çıkmaya hazır olduğunda, nişanlısı ve onun erkek kardeşi bunu yapmak için yanında olacaklardı.

"Ona hiç veda edemedik." Paedyn'in fısıltıyla söylediği sözleri bizim kulaklarımız için dillendirilmemişti. "Fakat en azından ikimiz de onu ne kadar çok sevdiğimizi paylaşabildik."

Ancak uzun bir süre sonra bedenlerimizin baskısından kurtuldu ve bir elini Hükmedici'nin donuk gözlerine götürdü. Adamın gözlerini nazikçe kapatıp arenada veremediği huzurlu sonu ona sundu. Paedyn uyuşuk hareketlerle yeleğini düzeltti; ardından eliyle Hükmedici'nin soğuk alnındaki saç tutamlarını taradı.

Adamın solgun tenine doğru, "Benim için ona iyi bak," diye fısıldadı. "Ona iyi bak Mak."

O son, boğuk fısıltısını neredeyse işitmeyecektim.

"Gökyüzünde görüşürüz."

50. BÖLÜM

Paedyn

Zindandan ayrıldığım anı hayal meyal hatırlıyordum.
Odama döndükten sonra hatırladıklarım ise daha da azıydı.

Onu tanımak her şeyi daha da zorlaştırmıştı.

Cesedin artık bir adı vardı.

Mak.

Mak.

MAK.

Ölü bedenlerin isimlere ihtiyacı yoktu.

Adena'nın son parçası kollarımda ölmüştü; tıpkı kendisi gibi.

Onun yeleğini giyiyordu. Ve şimdi o yelek ölü bedenini sıcak tutacaktı.

Mak.

Ellie arenadakinin Kai olmadığını bu sabah öğrendiğini söyledi.

Ona bunu bildiğimi söyledim.

Sanırım Kai'ın dirilişinden dolayı duyduğum rahatlama bencilceydi.

Neden benim aşkım yaşamayı hak ediyordu da Adena'nınki hak etmiyordu?

Yine de artık birlikte gökyüzünü süslüyorlardı.

Onun istediğinin de bu olduğunu fark ettim.

Mak'in tek istediği gökyüzünde onu görmekti.

Bedenimden aşağı beyazdan bir şelale akıyordu.

Endişeyle, "Arkada işin bitiyor mu?" diye sordum.

Başını omzumun üzerinden uzatan Ellie, önümüzde duran aynadan bana bakıp iç geçirdi. "Yüz tane düğme vardır herhâlde."

Ellie başını eğip titizlikle işine devam etmeden önce ben başımı iki yana salladım. Gözlerim elbisenin üzerinde gezinerek kesiminin bedenimdeki narin kıvrımlarını takip etti. Yumuşak, beyaz kumaş beni sımsıkı sarıyor, narin bir dantel tabakası üzerine düşüyordu. Küçük çiçek kümeleri elbiseyi süslüyor, omuzlarımın etrafındaki kalın askılardan yukarı tırmanıp uzun kurdeleler hâlinde arkadan sarkıyordu.

Saflığın mükemmel bir resmiydi bu.

Ve onu giyen kişinin ben olmam gerektiğinden emin değildim.

"İşte," dedi Ellie doğrulmadan önce. "Ah, ne de güzel bir gelin olacaksın."

Yutkundum. Kendimi gergince de olsa gülümsemeye zorladım.

Rahatsızlığımı sezmeyen Ellie, "Bekle," diye nazikçe devam etti, "henüz bitmedi. Hım, şey, istersen terziden bu askıları biraz daha genişletmesini isteyebilirim."

Kumaşın altından yara izimin bir parçası hâlâ görünüyordu. Parmaklarımı şekilsiz derinin üzerinde gezdirdim, böylesi bir incelik ile düşmanlık arasındaki o tuhaf zıtlığa bakarak. "Belki," dedim dalgınca. "Emin değilim..."

Kapının hafifçe vurulması tereddütlü yanıtımı yarıda kesti. Sesin kaynağına gülümsemeden önce kendisine doğru döndüm. Calum yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle kapı aralığında dikiliyordu. "Müstakbel kraliçeye iyi dileklerimizi sunmak için kötü bir zaman mı?"

Ellie çekilip Calum ve beni baş başa bırakırken ona el salladım. "Hayır, hiç de değil. Aslında gelmene sevindim."

"Öyle mi?" Calum yanıma geldi; sarı saçları penceremden içeri akan akşam güneşinin altında parlıyordu. "Umarım bu mutluluk iyi sebeplerden dolayıdır."

Gülümsemem cılızdı. "Şey, şöyle ki..." Başparmağımdaki yüzükle oynadım. "Şu anda benim için bir babaya en yakın olan şey sensin. Acaba sen..."

Calum başını ciddiyetle sallayıp, "Seni kürsüye kadar geçirmekten onur duyarım Paedyn," dedi.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım. Çok uzun zamandır ilk kez kendimi küçük bir kız gibi, yeniden *birinin* küçük kızı gibi hissettim.

"Tabii ki." İnceleyen bakışları zarif elbisenin üzerinde gezindikten sonra yüzüme çevrildi. Boğazının hafifçe yukarı aşağı hareket ettiğini fark ettim. "Gerçekten annene benziyorsun."

Gerçeği hatırlayana kadar bu sözler gururumu okşadı. "Doğru ya," diye iç geçirdim. "Sana babamın günlüklerinden bahsetme fırsatım hiç olmadı."

Calum'un gözleri gözlerimin içine işleyip ardında gömülü düşünceleri ortaya çıkardı. Sonra gözlerini kırpıştırdı. Sesi yumuşaktı. "Adam senin baban değildi."

"Belli ki değilmiş." Başımı iki yana salladım. Gözlerim başparmağımdaki yüzüğe çevrildi. "Eşi doğum sırasında ölmüş ve bir hafta sonra kapısının önünde beni bulmuş. İstenmeyen bir Sıradan daha. Gerçek anneme benzeyip benzemediğimi kim bilir?"

"Adam bana bundan hiç bahsetmemişti." Calum sözlerine devam etmeden önce uzun bir duraklama oldu. "Şu günlüğe başka neler yazmış?"

Başımı iki yana salladım. "Çoğunlukla hastalarını ve Direniş'in büyümesini belgelemiş. Fakat başka şeylerden bahsetmiş olsaydı bunlar Ruhlar Mabedi'ndeki ateşi beslemek için kullandığım sayfalarda olmalı." Bir nebze şüpheci bir ifadeyle ona baktım. "Neden sordun?"

Calum hafifçe gülümsedi. "Sadece eski bir dosta dair merakımdan."

"Hım." Başparmağımdaki yüzükle oynadım. "Fakat babamın eşi Alice'e benzediğimi düşünüyorsun demek?"

Calum yumuşak bir sesle, "Onun gördüğüm birkaç resmine bakılırsa, evet," diye yanıt verdi. "Şimdi Kitt'le buluşmak için acele etmeliyim ama ona bu gelinlik içinde ne kadar güzel göründüğünü mutlaka söyleyeceğim. Bahçemdeki güller gelinliğe çok yakışacak."

Sözleri karşısında duraksadım. "Bahçendeki mi? Burada kaldığın kısa süre içinde bir şeyler yetiştirmeyi nasıl başardın?"

Calum geri çekildi. "Eh, Yerdivenlerin çok yardımı dokundu. Bitkilerimi büyümeye ikna ettikleri için onlara teşekkür etmeliyim."

"Doğru ya." Mırıltının ardından aceleyle ekledim. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Başını eğip bana son bir kez baktı. "Umarım yara izini kapatmıyorsundur. Onunla gösteriş yapmalısın."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılmadan Zihin Okuyan gitmişti bile. Ellie aceleyle yanıma döndü. Bir yandan aynada bedenime bakarken bir yandan da elbisenin dikişlerini düzeltiyordu. "Ne düşünüyorsun?"

Elimi kumaşın üzerinde gezdirdim. "Sadece Adena ne derdi, diye düşünüyorum."

Ellie ciddi bir tonda, "Muhtemelen pek çok şey," dedi.

Tahmininin doğruluğu beni güldürdü. Sonra parmaklarım omuzlarımın üzerinden kayan kalın askılara gitti. Calum'un sözleri zihnimde çınlasa da kalbimde yankılanan daha tatlı bir sesti. Adena orada yaşıyordu ve bana hayatta kaldığımı göstermemi söylüyordu. Kendi içimde bulmak zorunda bırakıldığım gücü sergilememi.

Bu kumaş Adena'nın yumuşak dokunuşunu hiç hissetmemişti. Tıpkı benim de bir daha asla hissetmeyeceğim gibi. Eğer evleneceksem üzerimde ondan bir parça olmasını istiyordum. Hiç olmazsa onun adına gücümü sergileyebilirdim. "Aslında, askıları takmamaya karar verdim." Muzaffer sırıtışımı bastırmak için mücadele ettim. "Çıkaralım."

Ellie başını salladı. "Ben gidip terziyi getireyim o zaman."

Odadan çıkan Ellie'yi izlememin ardından bakışlarımı aynaya çevirdim. Bana bakan yüzün yabancılığının özgürleştirici bir yanı vardı. O yüzde tanımak için sabırsızlandığım bir cesaret vardı. Tam olarak bir kraliçenin görüntüsü olmasa da belki onun kadar güçlü bir şeydi bu.

Fedakârlıkta güç vardı. Ve bu evlilik de buydu.

Bu yüzden en son ne zaman yaptığımı hatırlayamadan yansımama gülümsedim.

Az ötede, koridorda hafif ayak sesleri yankılanınca dalgınca seslendim. "Ellie, duvak takacak mıyım?"

"Takmaman için sana seve seve yalvarırım."

Onun sesini aniden duyunca kalbim tekledi. Yavaşça ona doğru dönmemle kumaş ayak bileklerimin etrafında hışırdadı. Kai kapı aralığında duruyor, gözleri perişan bir bakışla boylu boyunca üzerimde geziniyordu.

"Öyle mi?" Nefes nefese ona meydan okudum.

"Beni yüzünü son bir kez görmekten mahrum etme."

Afalladım. "Son kez olmayacak."

"Aynı da olmayacak," diye yanıt verdi çabucak.

Sesindeki acı içimi sızlattı. "Kai..." Ona doğru hızla bir adım attım; bir kez daha görev ve arzu arasındaki o tehlikeli çizgide yürüyordum. Kral için tasarlanmış bir gelinlik giyiyor olabilirdim ama durmadan, yeniden kollarına koştuğum kişi kardeşiydi.

"Yapma." Kai bunu neredeyse boğulacak gibi söylemişti. "O gelinlikle bana yaklaşma." İnfazcı'nın sesinin hiç o kadar titrediğini işitmemiştim. "Bu, bana sadece o koridorun sonunda seni bekleyen kişinin ben olmayacağımı hatırlatıyor."

Ayaklarım bocalayıp durdu. Yüzündeki acı beni kahrederken yavaşça başımı salladım. Boğazım yanıyordu. "Bunu ben de istemiyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce uzun bir süre gözlerini bana dikti. "Sadece kapının altından bir not bırakmaya gelmiştim." Katlanmış bir parça parşömeni avucumun içine bastırmasıyla nefesim kesildi. "Fakat artık burada olduğuma göre..." Beni iyice süzmek için bir adım geriledi. "...kıyafetinde bir şeylerin eksik olduğunu söyleyebilirim."

Bu dobra ifade beni şaşırtmıştı. "Öyle mi?"

Kai'ın ağzı seğirdi. "Üzerinde beni tehdit etmek için kullanacağın keskin bir şey yok."

"Bu bir sorun, değil mi?"

Nefret etmeye bayıldığım gamzelerini sergileyen, giderek büyüyen bir sırıtışla uzanıp çizmesinden bir şey çıkardı.

"Hançerim," diye fısıldadım.

Hançerin kıvrımlı, gümüş kabzası sönmekte olan ışıkta bana göz kırptı. Silahı elinden nazikçe aldım ve babamın bu parçasıyla yeniden bir araya geldiğim için gülümsedim. Ta ki hançerin neden bende olmadığını hatırlayana kadar.

Temiz çeliğe baktım. "Sen... bunu onun göğsünden çıkardın."

"Ona ihtiyacı yoktu."

Gözlerim iki yanından sarkan nasırlı avuçlarına çevrildi. Elleri bir zamanlar üzerlerini kaplayan çamurdan temizlenmiş olsa da tırnaklarının kenarlarında kir vardı. Sadece bu görüntü bile, beni bir zamanlar ukala bir prensin bir kızı başka bir kız uğruna gömdüğü Whispers'a götürdü. Ve yine, Ilya'nın kenar mahallelerinde kendisinden beni ölüme

sürüklemesi beklenen adam, geride bıraktığım bir başka cesedi toprağa vermişti.

"Onu sen gömdün."

Bu, bir soru değildi. Fakat bir sürpriz de değildi. Artık değildi.

"Senden de hiçbir şey kaçmıyor Küçük Psişik." Kai iç çekerek söylediği sözcüklerin ardından, "Gelincik tarlasına," diye ekledi. "Orasının istirahati için iyi bir yer olacağını düşündüm."

"Teşekkür ederim." Sözcükler boğazımda düğümlendi. "Keşke Adena da orada, onun yanında olsaydı."

Parmakları çeneme gitti. "Biliyorum Pae. Keşke o Sınav'dan sonra onun başına ne geldiğini bilseydim."

Bu düşüncenin üzerinde daha da fazla durmak istemediğim için hızlıca başımı salladım. "Teşekkür ederim," dedim tekrar. "Gerçekten tam bir centilmen olmaya başladın."

"Sadece senin için tatlım." Buruk bir gülümsemeyle geri çekilmeden önce burnuma hafifçe dokundu.

Uzaklaşan bedeninin ardından hayretle baktım. "Nereye gidiyorsun?"

Avuçları yenilgiyi kabullenmiş gibi kalktı. "Bana işkence edemeyeceğin bir yere Gray."

Ağzımdan öfkeli bir ses çıktı. "İşkence mi? Daha hançerimi sana doğrultmadım bile."

"Ne kadar yıkıcı olduğunun hiç farkında değil misin?" Kai'ın dudaklarından kasvetli bir kıkırtı çıktı. "Bıçağa ihtiyacın yok. İstesen senin için kanımı akıtırdım."

Sertçe, "O zaman istemezdim," diye karşılık verdim.

"Hayır, istemezdin." Koridora adım attı. Bir sonraki kahredici cümlesini omzunun üzerinden bakarak söyledi. "Kraliçem olarak bunu emrederdin."

51. BÖLÜM

Kai

Boğuk sesler taht odasının yüksek kapılarının altından dışarı sızıyordu.

Yanımda dikilen Kitt saçlarına karışan altın tacını düzeltti. "Şimdiye kadar burada olmalıydı."

Tuhaf bir şekilde benimle konuşmadığını hissediyordum. Bakışlarım koridorda gezinip gümüş saçlardan bir tutam aradı. "Yakında burada olur. Muhtemelen."

Kral elini yüzünde gezdirdi. Gözleri bulanık bakıyordu. "Saray ahalisi huzursuzlanmaya başladı. Oraya gitmeliyiz."

İç çekerek kapıya doğru döndüm.

"Ne var?" diye sordu Kitt, kuşkuyla. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Daha önce hiç ölmemiştim." Omuz silktim. "Hoş denebilecek bir şeydi."

Kitt'in kahkahası etrafımızda yankılandı. Birden gözleri berraklaştı. "Eminim huzurlu bir deneyimdir."

"Daha sık ölmeliyim."

Gülümsemesi aynı derecede tanıdık ve içtendi. "Hiç şansın yok tatlı Kai. Yanımda olmana ihtiyacım var."

Kapılar yavaşça açılmaya başladı ve içerideki ahalinin bir parçasını ortaya çıkardı. Onlarla, krallıkla, içine atıldığımız hayatla yüzleştik; tıpkı diğer her şeyle yüzleştiğimiz gibi, birlikte.

Kitt yan gözle bana baktı. Gülümsemesi daha da yayvanlaştı.

Ben de ona gülümsedim.

"Dirilmeye hazır mısın?" diye mırıldandı.

Bir nefes aldım. "Bu sefer sağ kalmam için bana yardımcı olacaksan."

Kapılar ardına kadar açıldı ve odada hayret nidaları yankılandı.

Bütün gözler aralarında yürüyen cesede sabitlenmişti. Bakışlar altında tedirgin olmamayı uzun yıllar önce öğrenmiştim; bu yüzden yüz hatlarımın üzerine bir maske geçirerek kayıtsızlık dışındaki tüm duygularımı bastırdım. Hayret dolu fısıltılar her adımımı takip ediyor, inanmaz bakışlar peşimden ayrılmıyordu.

Kürsüye ulaşan Kitt, sersemlemiş saraylıları selamlamak için döndü. "İyi günler. Paedyn'in Çanak'taki son Sınav'ına tanık olduktan sonra, İnfazcı'nızı gördüğünüze hepinizin çok şaşırdığını sanıyorum." Kral omzumu sıkıca kavradı. "Görünüşe göre, hepinize Kai Azer'in aramızdaki en güçlü Seçkin olduğunu hatırlatmak gerekiyordu. Öyle kolay kolay ölmez o."

Kalabalık coştu. Tezahüratlar taht odasında çınladı. Muhtemelen kutlamalarının ardında korku vardı. Onlara neler yapabileceğimden endişe ediyorlardı.

"Sana inanmalarına gerek yok. Senden sadece korkmaları gerekiyor."

Kitt'in sözleri kulağa mantıklı gelse de bunları söyleyen babamın sesiydi.

Orada dikiliyor, Ölüm'ün kendisinin korktuğu bir adammışım gibi davranıyordum. Bunun bana tek bedeli de kendimi Paedyn'i az kalsın öldürürken seyretme işkencesi olmuştu. Ona ulaşmak için boş yere çabalarken en derin korkumun hayata geçtiğine tanık olmak.

Saraylılar beni alkışlıyor, bir kahramana layık övgüler yağdırıyordu. Kahraman olmadığımı herkesten daha iyi biliyorlardı. Yine de başımı hafifçe salladım ve...

Kapılar açıldı.

Bütün başlar gürleyen sese doğru döndü. Gözler onun yüzüne çevrildiğinde fal taşı gibi açıldı ve o yüzün aşağısına baktığında ağızları açık kaldı. Elimde olmadan ben de aynısını yaptım. Fakat benim nedenlerim çok farklıydı.

Zümrüt yeşiline bürünmüş, orada dikiliyordu. Elbise düzinelerce kât halinde bedeninden aşağı dökülüyor, ayaklarının etrafında kabarıp

topuklarının arkasına birikiyordu. Elbise belini sıkıca sarıyor, askısız bir korseyle bedenine tırmanıyordu.

Ve orada, atan kalbinin üzerinde, Kral'ın oyduğu iz sergileniyordu.

Bakışların göğsünün üzerindeki ezici ağırlığı altında, Paedyn'in omurgası dimdik duruyordu. Kesikler içindeki *S* harfi pürüzsüz teninin üzerinde kabaca duruyor, yara izi gaddarca boynundan aşağıya iniyordu.

Paedyn de kendisini inceleyen kalabalığı inceliyordu. Savunmasız bir şekilde, kendisinden nefret edenlere kendisine dair en nefret ettiği yanını gösteriyordu. Onlar da utanmadan bakıyorlardı.

Kalabalığın içinden fısıltılar yükselince Kral saraylıların dedikodularını yüksek sesle bölmek zorunda kaldı. "Müstakbel Kraliçe'niz, Paedyn Gray."

Kitt duygularını her zaman açıkça belli etmişti. Hem hayranlık duyduğum hem de kıskandığım bir özellikti bu. Bu yüzden ona bakıp da yüzünde şaşırmamış bir ifade bulduğumda, babamızın Paedyn'in tenine kazıdığı zalimliğe ilk kez o an tanık olmadığını anladım.

Bir parça kıskançlık, hatta acı, umursamazlık maskemin altına sızdı. Nedeninden tam olarak emin değildim. Belki de sebep o yaranın onun için son derece mahrem olduğunu bilmemdi. Benim bulmamam için çabaladığı, kardeşimeyse isteyerek gösterdiği bir şeydi.

Gelgelelim tabii ki isteyerek yapacaktı bunu. Onlar nişanlıydı. Bu, sadece başlangıçtı.

Paedyn mermer zeminde uzun adımlarla yürüyüp artık susmuş saraylıları yarıp geçti. Kürsüye doğru attığı her adımda zümrüt rengi kumaş arkasından süzülüyordu. Başını dik tutuyor, gümüş rengi saçları bronzlaşmış omuzlarını okşarken yara izi aşağısında kalan deriyi çekiştiriyordu.

Ayağı ilk basamağa ulaştı ve o mavi gözleri gözlerimle buluştu. Bana bakışı sertti; her zaman olduğu ve muhtemelen her zaman olacağı gibi. Çünkü duygularımız ne kadar büyüse, itiraflarımız ne kadar dillendirilse de biz her zaman tam olarak olduğumuz gibi kalacaktık. Son nefesime kadar ona takılacak, ayaklarının altındaki toprağa gömülene kadar onunla kılıç talimi yapacaktım.

Sonsuza dek onun rakibi olacaktım ve bunun keyfini çıkardım.

Yüzünü saraylılara çevirdi. Tam da onu dönüştürdükleri Kraliçe gibi. Gözleri Kitt'e çevrildi; tıpkı hayatımızın geri kalanında çevrile-

cekleri gibi. Kitt başını hafifçe eğerek onu konuşması için yüreklendirdi ve...

"Demek Sıradan onu öldürememiş."

Gözlerim kalabalığa çevrildi ve ölümle tanışmak için can atan bir adama takıldı. "Bu da demek oluyor ki..." Elini kürsüye doğru kaldırdı. "...Sınav'ı tamamlayamamış bile. Ölümüne bir Sınav'dı, değil mi?"

Paedyn ben daha şiddetli bir yöntem seçme şansı bulamadan konuşmaya başladı. "Sınav'ı burada tamamlamamı ister misin? Eğer tatmin olmak istiyorsan senin kanını dökebilirim."

Sesinin bu ölümcül tonu bana daha önce hiç bahşedilmemişti. Adamın yüzü bu sözler karşısında gevşedi ve ardından söylenen her sözle daha da soldu. "Zor olmaz," dedi Paedyn, yumuşak bir sesle. "Yakın zamanda baskın elini kaybetmişsin ve bir Sürünen olarak bu seni ciddi şekilde dezavantajlı kılar. Atmaya çalıştığın her yumruk zayıf olacak, savunmansa daha da zayıf kalacaktır."

Tüm bunları bugünkü havadan bahseder gibi söylüyordu. Gücümü uzatıp sersemlemiş adamın etrafına doladım.

Sürünen.

Dudaklarım istem dışı bir gülümsemeyle seğirdi.

Tam olarak bir Psişik değildi. Tam olarak bir Sıradan da.

"Ve karın." Paedyn'in soğuk bakışı adamın yanında duran, kocasına sokulmuş kadına çevrildi. "Şifacı olmasına rağmen elini kurtaramadı. Ve bir yanın bu yüzden ondan nefret ediyor."

Saray ahalisi müstakbel Kraliçe'lerine baktı. Kraliçe'nin gözleri adamın yüzünden ayrılmazken saraylıların gözleri hayretle açıldı. "Yanılıyor muyum?"

Adam ağzını açıp kapadı.

Paedyn tereddüt etmedi. "Ya-nı-lı-yor mu-yum?"

Adam başını eğip ciddiyetle sallarken kalabalık fısıltılara boğuldu.

Gerçekten de bir psişikti. Bambaşka bir şeydi o.

Paedyn'in yumuşak fakat talepkâr sesi hepsini bastırdı. "Ben Seçkin değilim. Bana bakarken gördüğünüz tek şey de bu... Olmadığım her şey. Bu yüzden izin verin, size ne olduğumu söyleyeyim." Derin bir nefes aldı. Kalbinin üzerindeki yara izi yükselip alçaldı. "Ben kazanılmış gücüm, lütfedilmiş değil. Ben sizden biri oldum. Psişik rolü yapacak kadar gözlemci, Sınavlardan sağ çıkacak kadar güçlüyüm. Defalarca sadakatinize layık olduğumu kanıtladım.

Gelgelelim kendi güçsüzlüğümden çok daha kötü şeylerle yüzleştim." Bir kolunu kaldırıp parmaklarını köprücük kemiğinin altındaki yara izinin üzerinde gezdirdi. "Bir zamanlar derime oyulan bu izi utançla taşıyordum ama şimdi hayatta kaldığımın kanıtı. Hiçbir beceri benim tek başıma göğüs gerdiğim şeylere dayanamazdı." Dudaklarına bir gülümseme yerleşti. "Bir kral kalbimde izini bıraktı ve şimdi ben de onun krallığında kendi izimi bırakacağım."

Kendim için, krallık için, birleşik bir Ilya umudu için hiç bu kadar güzel, bu kadar cesur, bu kadar bariz bir şekilde doğru bir şey görmemiştim. Korkarım sonsuza dek ona karşı huşu hissedecektim. Paedyn Gray'e baktığımda pervasız bir korkusuzluk, ateşli ruhundan fışkıran bir güç görüyordum.

"Veba benim kanımda da akıyor, tıpkı sizin kanınızda aktığı gibi." Paedyn'in iyi işitilen sesi suspus taht odasına yayıldı. "Fakat Veba beni güçle kutsamadı. O gücü ben aldım."

Kürsünün kenarına doğru adım atıp gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi. "Ben Sıradan'ım. Seçkin'im. Kendi seçtiğim gücüm. Ve kraliçeniz olacağım... Olduğum her şey ve şiddetle olmadığım her şeyle."

Sessizlik.

Saray şaşkınlık içinde, korku ve saygının kafa karıştırıcı bir karışımıyla ona baktı. Paedyn Gray de dosdoğru onlara.

"Gümüş Kurtarıcı..."

Kulağıma gelen sessiz fısıltı beni bir adım öne çıkmaya teşvik etti. "Ilya'nın müstakbel Kraliçe'si karşısında diz çökün."

Pae'nin gözleri gözlerime çevrildi ve bir an için, bana o odada sadece ikimiz varmışız gibi geldi. Aramızda, onun bana baktığı her saniye yüreğimi çekiştiren o heyecan verici bağ vardı. Fakat ayak sesleri gözlerimi başka tarafa çevirdi ve...

Ve her diz mermerle buluşurken her baş yere eğildi.

Paedyn önünde diz çöken sarayı görünce yutkundu.

Gülümsedim.

Kitt Kraliçe'sinin elini tuttu.

"Gümüş Kurtarıcı'ya," diye seslendi kalabalığa. "Üç gün sonra Ilya'nın kraliçesi olacak."

52. BÖLÜM

Paedyn

Çıplak sırtımın altındaki sert duvar soğuktu.

Elbisem zemine dökülüyor, zümrüt katmanlar altımdaki mahzen taşlarını örtüyordu. Tatlı şarap dudaklarımı boyarken şişenin boynu parmaklarımın arasında boğuluyordu.

"Gümüş Kurtarıcı'ya." Kitt'in dudaklarını gevşeten içki bana nadir övgülerinden birini kazandırmıştı.

Başımı dönmesine rağmen ona bakıp iki yana salladım. Kral kendi şişesini özensizce havaya kaldırırken hiç de bir kral gibi görünmüyordu. Ben onlara öylece gülerken İnfazcı'sı da mutlu bir şekilde kardeşini takip ederek yanında sırıtıyordu.

Kitt kaşlarını çatıp, elini dirseğimin altından geçirerek yukarı itti. Benim şişem de yükselince Kral memnun bir bakışla karşılık verdi. "Şimdi," dedi, tekrar söze girmeyi deneyerek, "Gümüş Kurtarıcı'ya. En korkutucu Sıradan'a. Ayrıca..." Birden durup Kai'a düşünceli bir bakış attı. "Eklemek istediğin bir şey var mı kardeşim?"

İnfazcı yanıt olarak şişesini bizimkilerle tokuşturdu. "Ve daha birçok korkutucu konuşmaya."

Kitt mırıldanarak Kai'a onay verdi. Sonra gözlerini gözlerime sabitledi. Şarabın düşüncelerimi bulandırdığını hissederek boğazımı temizledim. "Birleşik bir Ilya'ya."

Şişemden bir yudum alarak kardeşleri de aynısını yapmaya teşvik ettim. Mahzen nemliydi ve sadece yanıp sönen, donuk ışıklarla aydınlatılıyordu. Kral ve İnfazcı'sının üzerine uzun gölgeler düşse de birbirimize böyle sokulmuşken onları net bir şekilde görebiliyor ve gülümsemeden edemiyordum.

"O şeyleri nasıl bilebildin?" diye sordu Kitt. "Hani şu adam hakkında söylediklerini? Kimdi o, Komutan Orson mu?"

Kai başını salladı. "Adam tam bir baş belası, o yüzden gösteriden oldukça keyif aldım." Sonra hınzırca, "Fakat evet," diye ekledi, "küçük Psişik'in onun hakkında onca şeyi nasıl bilebildiğini ben de öğrenmek isterim."

Kibirli bir bakış attım. "Şimdi senin bir de eskiden benim Seçkin becerimden şüphe ettiğini düşünüyorum da..."

"Haklı olarak."

Kitt öksürerek, "Daha az didişme..." dedi. "Daha çok açıklama."

"Peki." Birkaç saat önce komutanı gördüğüm anı düşünerek iç geçirdim. "Elini bana doğru kaldırdığında hemen avucunun ne kadar kırmızı olduğunu, derisinin soyulduğunu fark ettim. Nasırların oluşacağı yerlerde sıyrıklar ve çürükler vardı. Böylece sol elini normalden çok daha fazla kullandığını anladım. Peki hangi Seçkinler ellerini diğerlerinden daha fazla kullanır? Belli ki bir Sürünen'di."

Kitt kendi kendine konuşur gibi, "Evet, belli ki," dedi. O gece bana eskiden olduğu gibi davranıyordu. Belki de alkolün etkisiydi bu.

"Sonra elinin o denli yara bere içinde olmasının nedeninin artık diğer elini kullanamaması olduğunu fark ettim," diye ekledim. "Sağ elindeki kaskatı eldiveni gördüğümde taşlar yerine oturmaya başladı. Kaybettiği elinin yerinde ahşap bir uzvu gizliyordu."

"Peki ya karısı?" Kai soruyu şüpheci bir tonda sormuştu. "Onunla ilgili ayrıntıları nasıl çıkardın?"

Bir nefes verdim. "Dürüst olmak gerekirse o daha da büyük bir kumardı. Sürünen'in yüzük parmağında bir güneş yanığı çizgisi gördüm fakat yüzüğü onun yanındaki parmağa takmıştı. Karısı kendi yüzüğünü gururla takarken çoğu Şifacı'nın sahip olduğu türden bir sağlıkla ışıldıyordu." Çelik yüzüğü başparmağımda çevirdim. "Babam bana bir Şifacı'yı teninin ışıltısından başka hiçbir şeye bakmadan nasıl ayırt edebi-

leceğimi öğretti. Çoğu Şifacı'nın mümkün olduğunca genç görünmek için yeteneklerini nasıl kendi üzerlerinde kullandıklarını anlatırdı."

Boğazımı temizleyip şaşkın hâldeki kardeşlere baktım. "Her neyse, kadının adama nasıl uzandığını ama adamın onu görmezlikten geldiğini görebiliyordum. O zaman kadının yüksek ihtimalle kocasının elini kurtarmaya çalıştığını fakat başaramamış olduğunu düşündüm."

Kai sözlerimi benim yerime, "Ve adam bu yüzden karısına bilenmişti," diye noktaladı.

"Affedersin," diye araya girdi Kitt. "Fakat tüm bunların doğru olduğunu nereden biliyordun?"

Bir ağız dolusu şarap daha yutup omuz silktim. "Bilmiyordum desem?"

"Hepsi bir kumar." Kai bana bakarak başını iki yana salladı. "Bu, tehlikeli bir oyun Gray."

"Ah, bunun gayet farkındayım," dedim. "Fakat gözlem yapmanın büyük bölümü risk almaktır. Mantıklı bir sonuca varmak. Daha önce de yanıldığım oldu elbette ama bu Psişik becerisinde ustalaşmak için bir ömür harcadım." Kaşlarımı çatıp, "Gerçi son birkaç haftadır buna pek ihtiyacım olmadı," diye ekledim.

"İstersen her zaman bizim üzerimizde pratik yapabilirsin," dedi Kral.

Kai güldü ve çıplak kollarımdaki tüyleri diken diken eden sesi gözlerimi gözlerine çevirdi. "Evet, neden bizi okumuyorsun Gray?"

Güldüm. "İkinizle de tanıştığım anda bunu yapmadığımı mı sanıyorsun?"

"Eee?" dedi Kitt, ısrarcı bir tonda. "Ne öğrendin?"

"Senin..." Kai'a işaret ettim, "...ukala pisliğin teki olduğunu. Ve senin de..." Başımla Kitt'e işaret ettim. "...beyaz atlı bir prens olduğunu."

İnfazcı alaycı bir tavırla sırıttı. "Peki ya şimdi?"

Tatlı tatlı, "Daha da öylesin," diye yanıt verdim.

"Peki ya ben?"

Gözlerimi Kitt'e çevirmek için kendimi zorladım. "Ben... Artık emin değilim. Seni okumak çok daha zor."

Kral uzunca bir süre beni süzdü. "Eh, beni anlamak için bolca vaktin olacak."

"Doğru." Yutkundum. "Düğüne üç gün kaldı."

Benim için olduğu kadar krallık için de bir sürprizdi bu. O kürsüde donup kalmıştım; elim kralın elinde, yüreğim ağzımda.

Üç gün.

Çok yakında özgürlüğümü, kalbimi, aşkımı kaybedecektim. Kai'ın gözleri gözlerime çevrildi ve bakışındaki acı benim gözlerimdeki kederi daha da büyüttü. Hayatımızın geri kalanında onunla aramızda bir bağ olacaktı. Fakat ikimizin de umduğu şekilde değil.

"Easel, Loot'ta ikinci bir tören yapmamız için ısrar ediyor," dedi Kitt. "Kutlamalarımıza kenar mahalleleri de dahil etmemizin insanları daha da birleştireceğini düşünüyor. Elbette alışılmadık bir şey ama..."

Hemen, "Bence bu harika bir fikir," diye araya girdim.

Kai'ın başını sallayışı dalgın olsa da sesindeki burukluk gözümden kaçmamıştı. "İki düğün. Daha da iyi."

Ve sonra ayağa kalktı.

"Kai..."

Yakarışımı kısa ve öz sözleriyle kesti. "Törenden önce yapmam gereken çok şey var." O fırtınalı gözler gözlerimle buluştu. "Birbirinizi anlamanız için ikinize biraz zaman vereyim."

Ben daha itiraz edemeden gölgeli merdivenden yukarı çıkıp kayboldu.

Nemli havaya bir iç çekiş bıraktım. "Eminim aklında çok şey vardır."

"Çoğunlukla da sen varsın."

Hızla Kitt'e doğru döndüm. "Anlamadım?"

"Şaşırmış gibi davranmana gerek yok Paedyn." Sözcükler Kitt'in ağzından kesik kesik çıkıyordu. Yüzü ona neşe veren kardeşinin yokluğunda donuklaşmış, çökük avurtları titrek ışıkta belirginleşmişti. Hükümdarlık ona vereceği zararı çoktan vermişti. "İkimiz de Kai'ın kalbinin sana ait olduğunu biliyoruz."

"Ve sana," diye ekledim sertçe. "Seni planlarına müdahale etmeyecek kadar seviyor."

Kitt şişesine bakıp içinde kalan sıvıyı çalkaladı. "Bunu zaman gösterecek."

Ağzımdan ne çıkacağından emin olmadığımdan boğazımı temizle-

dim. Kai genellikle kurcalamaktan kaçındığımız bir konuydu. Bu yüzden aramızdaki boşluğu doldurmamıza yetecek kadar sözcük bulana dek, gergin saniyeler boyunca sessizce oturdum. "Seçimimi güllerden yana yaptım." Daha açık konuşmalıydım. "Düğün için. Umarım mahsuru yoktur?"

Neredeyse gülümseyecekti. Fakat gülümseyişinin altında hangi duygunun yattığını çözemedim. "Evet, ben de olsam onları seçerdim."

"Gerçekten mi?"

"Sanırım annem gülleri seviyormuş," dedi dalgınca.

Taş duvara yaslanıp sırtımı doğrulttum. "Onun hakkında fazla konuşmuyorsun."

"Hakkında yeterince şey bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Sadece babamın bana anlatmaya tenezzül ettiği kadarını ve artık kral olarak kendi başıma keşfettiklerimi biliyorum."

Dilime tiksinti bulaştı. "Anneni tanımana asla engel olmamalıydı."

"Ne de olsa onu öldüren bendim." Kral'ın sesi omuz silkmek yerine konuşmayı seçmiş gibi çıkıyordu. "Belki de bu yüzden asla babam için yeterince iyi olamadım."

Sesime sakin bir ton vermek için mücadele ettim. "Bu senin hatan değildi Kitt. Annen doğum sırasında ölmedi mi?"

Başını salladı. Aklı başka yerdeymiş gibi. "O öldü. Ben hayatta kaldım. Babam onun anısını benden gizledi." O yıkıcı sözlerin ardından uzaklara dalan gözleri arkamdaki duvara sabitlendi.

"Kitt, sen..."

"Geç oldu." Elini yüzünde gezdirip oraya yerleşen hüznü tamamen sildi. Göğsü bir öksürükle sarsıldı. "Biraz dinlenmeliyiz."

Kral ayağa kalktı. Ben de.

"Ben babam olmayacağım." Ben ağzından çıkanları dikkatle dinlerken Kitt hantal hareketlerle merdivenlere doğru yürüdü. "Ben... *Biz*... Ilya'yı değiştiriyoruz. Ve bunun gerçekleşmesine yardım eden Kraliçe'miz, sen çok yaşa."

53. BÖLÜM

Kai

Sert sandalyeye yerleşip kendimi aynı derecede rahatsız edici bir gülümsemeye zorladım.

"Merhaba anne."

Yorgun gözleri bana o bilmiş bakışı attı. "Kitt bana söyledi. Az önce buradaydı."

"Öyle mi?" Neredeyse iki aydır ayrılamadığı karyolasına baktım. "Hâlâ seni görmeye geliyor mu?"

Keskin bir öksürük boş kanatta çınlarken güçlükle, "Babasının vefatından beri... yakınlaştık," diyebildi. Eli zayıfça elime uzandı. "Fakat konuyu değiştirme Kai. Biliyorum."

İç çekerek parmaklarımı dağınık saçlarımda gezdirdim. "İki gün."

"Taht odası ne hâlde?"

Neredeyse gülecektim. "Bir bahçe gibi. Yediverenler düzinelerce pembe gülü koridor boyunca ve sütunların etrafına ördüler."

"Bu bir kraliyet düğünü," dedi kısık sesle. "Gösterişli olmaları âdettendir." Aceleyle, "Benim ve Kral'ın düğünü öyle olmamıştı tabii," diye ekledi.

"Çünkü babam, Kitt'in annesinin ölümünden sonra hemen yeniden evlenmek zorunda kaldı," dedim. Neredeyse ezbere.

Gözlerine bakmak, aynaya bakmak gibiydi. Uzun süre beni ince-

lediler, sanki içlerinde bir şey arıyorlardı. "Çok genç olduğunu bazen unutuyorum. Hâlâ öğreneceğin çok şey var."

Belli belirsiz, bu sözler bana kulak vermem gereken bir uyarı gibi geldi. Fakat Kraliçe öksürüğe yenik düştüğünde, tüm düşüncelerim onun için duyduğum endişenin gölgesinde kaldı. Bir bardak suyu dudaklarına götürdüm; kızarmış yüzünü soğuk sıvı boğazından geçene dek geriye yatırdım.

"Ben..." Tekrar denemeden önce yutkundu.

"Beni böyle görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Şışt." Bir kraliçe için bu sert bir uyarıydı. "Seni uzun süre böyle görmeyeceğim çünkü biz farkına bile varmadan sağlığına kavuşacaksın."

Bir zamanlar çok canlı olan gülümsemesi donuklaşmıştı. "Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin. Fakat bunu ölümün kıyısındaki annene yapma."

Başımı iki yana salladım; sözlerine inanmayı reddediyor, başka şeylerden bahsetmek istiyordum. "Kitt'in Paedyn'le evlenmesi senin için sorun değil mi?"

"Kitt'in kendince nedenleri var," demekle yetindi.

Bu yanıt beni tam olarak ikna etmemişti.

Öksürdü. Yüzümü buruşturdum. "Dinlen anne."

"Çok..." Göğsünün düzensizce şişip sönmesiyle sözleri yarıda kesildi. "Öğrenecek çok şeyin var."

Mutfağı saran sıcaklık, kısa süre önce çeşnilenmiş patateslerin kokusunu havaya yayıyordu.

Andy homurtuyla gülüp eliyle işaret ederek, "Jax yanımda salya akıtıyor," dedi. "Gail, daha ne kadar sürecek? Beni korkutuyor."

Aşçı döndü; yuvarlak yüzünde neşeli bir sırıtış vardı. "Neredeyse bitti tatlım. Hindinin biraz daha pişmesi lazım."

Her zamanki tezgâhına tüneyen Kitt çocukken yaptığımız gibi yanımda oturuyordu. Andy ve Jax ilerideki sekiyi işgal ederken Paedyn bir duvara yaslanmış, hepimizi gözlemliyordu.

Alaycı bir tonda olsa da, "Dayan J," diye teselli verdi Kitt. Biz yanındayken daha iyi görünüyor, zihni ona musallat olan her ne ise ondan arınıyordu.

Jax göğsünü şişirdi. Uzun bacakları tezgâhtan sarkıyordu. "Ben karnı aç, gelişme çağında bir çocuğum."

Güldüm. "Ah, artık bir an önce büyümen bitse iyi olacak."

"Evet..." Kitt ona anlayışlı bir bakış attı. "...küçük kardeşimizin bize tepeden bakmasına izin veremeyiz."

Andy'nin bordo kaşları alnında yükseldi. "Bana tepeden bakacaksa, size de tepeden bakmalı."

"Buna izin vermeyeceğim," dedi Kitt.

"Harika bir fikir." Andy parmağını yanındaki patates püresi kâsesine daldırıp pürenin tadına baktı. "Bunu bir sonraki kararnamemiz yapalım, olur mu?"

Gail arkasını dönmeye zahmet etmedi. "Yaptığını gördüm Andrea."

Andy bal rengi iri gözleriyle bize doğru tısladı: "Bunu nasıl yapabiliyor?!"

Paedyn gülünce dikkatim ocağın karşı tarafına çevrildi. Bütün gözler onun ve yüzündeki çarpıcı gülümsemenin üzerindeydi. "Tencere. Gail tencerede senin yansımanı görebiliyor Andrea."

Aşçı, sırıtışı yüzünden bir an olsun eksilmeden Paedyn'e doğru döndü. "Sırlarımı ifşa etmeye kalkma!"

Andy tatlı bir sesle, "Teşekkür ederim Bayan Gray," dedi. "Sırada Jasmyn'in kâğıt oyunlarında nasıl hile yaptığını bulman var."

Paedyn başını salladı. "Lafı bile olmaz."

"Ah!" Jax neredeyse tezgâhtan atlayacaktı. "Çoraplarımın teklerinin nereye gittiğini bulabilir misin peki?"

"Evet, tam bir muamma." Kuzenim, kolunu Jax'in omuzlarına attı. "Fakat müstakbel Kraliçe ben kapısını tamir ettikten, hem de iki kez tamir ettikten sonra bana bir iki iyilik borçlu."

Sonra bakışları suçlayıcı bir şekilde bana çevrildi. Avuçlarımın üzerinde, rahat bir tavırla geriye yaslandım ve bakışını hafif bir sırıtışla karşıladım. "Bir günlüğüne öldüm ben ve senin derdin kapı mı yani?"

"Hadi ama," diye mırıldandı. "Ölmediğini biliyorduk. Fakat için rahat olsun, yine de sevgili kuzenimin varlığının yasını tuttum."

Kitt araya girip Andy'ye, "Aklından geçen kararname neydi?" diye seslendi. "Jax büyümeyi durdurmalı, öyle mi?"

Konuyu değiştirmek istediği çok açıktı ve neyse ki kuzenimiz bu isteği memnuniyetle yerine getirdi. "Bence bu tam da bir Kral'a layık bir beyanname olur."

"Olmaz!" diye itiraz etti Jax.

Sadece geçmişimizden bir parçayı yeniden yaşamak adına aralarında tartışmalarına izin verdim. Bu mutfakta her şey çok daha basitti. Biz bu taş duvarların arasına adım attığımızda ötedeki dünya duruyordu sanki. Paedyn'in yüzünde bir tür ferahlık vardı. Belki o bile burada bir nebze teselli bulmuştu. Bizimle. Hiç sahip olamadığı aileyle.

"Pekâlâ," diye bağırdı Gail. "Şimdi birer tabak alın ve masayı hazırlayın."

Bize söyleneni yapıp mutfağın uzak ucundaki köhne masaya oturduk. Yemek kâseleri kısa sürede ahşabın üzerine inip her çiziğin ve lekenin üzerini örttü. Gail hepimizi kışkışlayıp, yerlerimize oturttuktan sonra baş köşeye kurulup hazırladığı ziyafeti tabaklarımıza doldurdu.

Çocukken bu mutfak bizim sığınağımızdı. Bu masaya oturur, anlamadığımız bir saray meclisinin baskılarından saklanırdık. Artık daha da ihtiyaç duyduğumuz bir sığınak olmuştu.

Jax ve Andy hangi hindi parçasını hak ettiklerini tartışırken Kitt gülüyor, ikisiyle iştahları arasında ara buluculuk yapmak için pek de çaba sarf etmiyordu. Mutfağın dışında ya da kardeşlerinin yanında değilken onu nadiren bu denli mutlu görüyordum.

Paedyn karşımda oturmuş, tabağına fasulye dolduruyordu. Gözlerini kaldırıp bana bilgiççe bir bakış atmasıyla sırıttım.

"Demek taze fasulye seviyorsun," dedim hınzırca.

"Eh, bu şatoya geldiğimde beni onları yemeye zorladığınızdan beri," diye hatırlattı, "zamanla sever oldum."

"Buraya geldiğinden beri sevmeye başladığın diğer pek çok şeyin yanı sıra."

"Şansını zorlama Azer." Gülümsedi ve o anda o gülümsemeyi dudaklarından öpmekten başka bir şey istemedim. "O güzel boynuna saplamak için elimde bir sürü bıçak var."

"Bak işte..." Çatalımı ona doğrulttum. "...bana güzel dediğinde sadece iltifatı işitiyorum. Tehdidi değil."

Paedyn gözlerini devirdi. Tanıdık bir sesin kargaşanın gürültüsünü bastırmasıyla bana vermeye hazırlandığı o hoş yanıttan mahrum kaldım. "Kral bana akşam yemeğinin bu gece mutfakta servis edileceğini bildirdi." Calum kapının girişinde duruyor, kızı onun gölgesinde dikiliyordu. "Umarım rahatsız etmiyoruzdur."

"Asla." Kitt onlara bize katılmaları için el etti. "Yiyecek çok. Lütfen bitirmemize yardım edin."

Bakışlarım yanındaki boş koltuğa eliyle işaret eden Paedyn'e çevrildi. "Mira. Gel, otur şöyle."

Mira yüzündeki ilgisiz ifadeye rağmen Paedyn'in yanına oturdu. Calum masanın ucuna geçtikten sonra kadehini havaya kaldırdı. "Kral'ın yaklaşan evliliği için Veba'ya şükredelim."

Kendi içkisini kaldıran Kitt'in gözleri Zihin Okuyan'a sabitlenmişti. "Veba'ya şükürler olsun."

Mırıldanarak söylenen bu cümle tüm kadehler kaldırılana kadar masada yankılandı. Fakat Veba'ya şükürlerini sunmayan tek kişi Paedyn'di. Onun yerine başını eğip beklentiyle Calum'a doğru döndü.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti.

Ondan her şeyini çalan şeye şükretmeyecekti.

Calum, "Ilya'yı kurtarmaya!" dediğinde ben hâlâ kraliçeme bakıyordum.

54. BÖLÜM

Paedyn

Bugün özgürlüğümün son günüydü.

Gerçi son zamanlarda pek özgür de değildim.

Uyandım. Giyindim. Ellie yardım etti. Ne de olsa kendi başıma yapabileceğim bir iş değildi bu. Yemek yedim. Fakat tabağımı doldurmamam gerekiyordu. Koridorlarda yürüdüm. Yanımda Lenny'yle. Calum'dan krallığı yönetmeye nasıl yardımcı olabileceğim konusunda tavsiye aldım. Tekrar yemek yedim fakat servis kaşıklarına dokunmadan. Bahçelerde yürüdüm. Sessizce düğünümden korkarak. Nereye gidersem gideyim Kai'ı aradım ama onu bulduğumda uzaklaşmak için kendimi zorladım. Banyoya girdim. Yatakta yemek yedim – eh, ne de olsa kraliçe olacaktım.

Kraliçe olacağım.

Ellie bulaşıklarımı yıkıyordu. Ona bunu yapmamasını söyledim.

Kraliçe olacağım.

Bir süre daha düğünümden korktum.

Kraliçe olacağım.

"Bu gece elbise giymek ister misin?"

Gözlerimi kırpıştırıp, silkinerek düşüncelerimden koptum. Ellie yatağımın ucunda durmuş, beklentiyle bana bakıyordu. "Hı?"

"Kral'la buluşmak için." Gülümsemesi bir nebze endişeliydi. "Elbise giymek ister misin?"

"Ah. Doğru ya." Yorganın altından sıyrılıp ayaklarımı yumuşak zemine indirdim. "Evet, öyle yapalım."

Ellie başını sallayıp aceleyle gardırobun başına gitti ve bir elbise aradı. Ardından, "Kusura bakma," diye seslendim. "Bugün rüyadaymışım gibi geçti. Kendimi uyurgezer gibi hissediyorum."

"Muhtemelen heyecandandır," diye beni teskin etti. "Yarın çok büyük bir gün."

"Kesinlikle öyle," diye mırıldandım.

"Şatoda herkes arı gibi çalışıyor." Ellie gardırobumun derinliklerinden lacivert bir elbise çıkardı. "Böyle eğlenceli etkinlikleri nadiren planlayabiliyoruz. Kraliyet düğünü için her şeyin mükemmel olmasını istiyorlar."

"En azından şato düğün için mutlu." İç çekip tutulmuş uzuvlarımı esnettim. "Krallığın geri kalanının mutlu olduğundan şüpheliyim."

Beni paravanın arkasına götürürken, Ellie o yumuşak sesiyle teskin edici sözler söyledi. "Bunu bilemezsin. Üçüncü Sınav'ından ve saraydaki konuşmandan sonra insanlar farklı düşünüyor olabilirler."

"Bunu zaman gösterecek sanırım." Dökümlü elbisenin içine girmemle Ellie kalın askıları omuzlarıma çekti. Keten kumaşıyla pek de resmî bir kıyafet sayılmasa da çarpıcı kesimi gözlerden kaçmamamı garanti ediyordu.

Başımı eğip hüzünlü bir gülümsemeyle yere baktım. Belki de yıllar içinde kumaşlar hakkında bir iki şey öğrenmiştim. Üzerimdekinin ne olduğunu bilmemin tek nedeni Adena'nın beni tam da ihtiyacı olan kumaşları çalmam için eğitmesiydi. Beni kalemizin arkasına oturtup her bir kumaşın verdiği hissi ezberletirdi. Ta ki ben onları sadece dokunarak ayırt edebilene kadar.

Ellie belimin üzerindeki bağcıkları sıkınca nefesim kesildi. Nefes nefese, dişlerimin arasından mırıldanmayı başardım. "Bana korse giyeceğimi söylememiştin."

Bağcıklar bir kez daha çekildi. "Korkarım buna alışmanız gerekecek Kraliçe'm."

Ben bir nefes verirken Ellie nihayet işkence aletinin bağlarını düğüm atarak tutturdu ve beni aynaya doğru çevirdi. Lacivert kumaş bacaklarımın ortasına kadar uzanıyor, sıkan korsenin altında genişliyordu. Uyumlu renkteki tüller kare yaka boyunca dışarı sarkarak elbisenin dikleştirdiği göğüslerimi gıdıklıyordu. Saçlarım omuzlarımın üzerinde

parlıyor, gece gökyüzündeki dolunay gibi koyu maviyle tezat oluşturuyordu.

Yara izi her zamanki yerinde, göz önündeydi. Bu yüzden sırtımı biraz daha dikleştirip Kral'ı mezarında ters döndüreceğini umduğum bir şekilde onu sergiledim.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Ellie gülümsedi. Tatlı bir acımasızlıkla. "Korse ve diğer her şey."

"Güzel," diye mırıldandım. "Beğendim." Başımı tavana doğru kaldırıp, "Duydun mu A?" dedim. "Korseyi sevdim. Sen kazandın."

Ellie kıkırdadı ve ben de aynını yapmak için kendime izin verdim. Kapıya doğru yöneldiğimde karşıma bir çift düz, koyu renk ayakkabı çıktı. Onları memnuniyetle ayaklarıma geçirdim. Omzumun üzerinden, "Lenny'yle koridorda buluşuruz," dedim. "Yardımın için teşekkürler El. Gecenin kalanını kendine ayırabilirsin."

"Fakat bu senin düğün gecen."

"Ve yarın yapacak çok işin olacak." Kapıyı açtım. "Dinlen. Israr ediyorum."

Koridora çıkmadan önce Ellie'nin isteksizce başını salladığını gördüm. Birkaç adım atmamla Lenny yanımda bitmişti bile. "İyi akşamlar Prenses." Yüzünü buruşturdu. "Kraliçe. Sana nasıl hitap etmem gerekiyorsa artık."

"Adımı denesen?" dedim.

"Hım." Sözlerimi alaycı bir tavırla düşündü. "İlişkimizin henüz o noktaya geldiğini sanmıyorum."

Karnına bir dirsek attıktan sonra kendimi tutmayıp gülümsedim. Bir koridora saptığımızda ve tam malum sorudan sıyrıldığımı düşünürken, "Yarın için hazır mısın?" dedi.

Bütün gün hissettiğim o bir tutam panik bir kez daha kalbimi ele geçirdi. "Birazcık bile değilim."

"Her şey yoluna girecek." Tam azıcık güven tazelediğimi düşündüğümde, "Umarım," diye ekledi.

"Beni ne kadar da teskin ediyorsun gerçekten."

"Hey!" Neredeyse gülecekti. "İyi olacaksın, tamam mı? Sen her zaman iyi olursun."

"Doğru." Ona bir bakış attım. "Bir hamam böceği olduğumdan."

Başını sallamasıyla o kızıl bukleler alnına düştü. "Bu kulağa giderek daha az iltifat gibi geliyor, farkındayım."

Cılız bir kahkaha atarak kendimi şaşırttım. "Yok canım!"

Köşeyi döndüğümüzde taht odasının büyük kapıları göründü. Derin bir nefes aldım. Yine artlarında ne göreceğimden endişelenerek. Düğün süslemelerinden uzak durma konusundaki kararlılığım artık sona erecekti.

Neredeyse kapıya varmıştık ki Lenny beni kolumdan tutup kenara çekti. "Hey, şey, sana bir şey sormak istiyorum." Yüzündeki maskeyle oynayıp, parmaklarını maskenin altından seçilen çillerin üzerinde gezdirdi.

Biraz endişeli bir tonda, "Nedir?" dedim.

"Şey, kraliçe olduğunda..." Kapılara işaret etti. "...ki bu çok yakında gerçekleşecek. Acaba benim için bir şey yapar mısın?"

"Elbette." Yanıtım çabuk gelmişti. "Ne istersen."

Lenny derin bir nefes aldı. "Beni görevimden al. İmparatorluk Muhafızlığı görevinden kurtulmak istiyorum. Dor ya da Tando'da neler yapabileceğimi görmek istiyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım. Afallamıştım. "Ne? İstediğin bu mu?"

Ensesini kaşıdı. "Sanırım? Belki?"

Elim koluna gitti ve ancak yutkunduktan sonra söze girebildim. "Eğer istediğin buysa. Fakat..." Parmağımı yüzüne doğrulttum. "Bunu daha sonra konuşacağız. Tamam mı?"

Rahatladığı her hâlinden belliydi. "Elbette."

Kapılara doğru dönmeden önce ona gülümsedim. Birkaç kalp atışı sonra kapılar açıldı ve ben taht odasına adımımı atarken Lenny'nin sesi peşimden geldi. "Teşekkür ederim P."

Omzumun üzerinden ona başımı sallarken neredeyse kendi düğünüme tökezleyerek adım atacaktım.

Çok sayıda açık pembe gül birbirlerine dolanıp odanın ortasında bir yol oluşturmuştu. Kürsüye tırmanan çiçekler ayaklarımızın altına yapraklardan bir yatak sermişti. Hepsinin üzerinde asılı duran sarmaşıklar, güller ve sarkık beyaz yapraklardan oluşan kıvrımlı bitki kemeri karşısında dudaklarım huşuyla aralandı.

Sütunlar da aynı şekilde kaplanmış, mermerleri onları boğan güzelliğin içinde kaybolmuştu. Kalın beyaz kurdeleler pencerelerin arasına asılmış, karmaşık tavan süslemelerinin yanında dans ediyordu. Oda batmakta olan güneş ışığında parlıyor, ışık her çiçeği bir damla sıcakla öpüyordu.

"Güzel, değil mi?"

Önümdeki uhrevi manzara karşısında büyülendiğimden Kitt'in sözlerini işittiğimde irkildim. "Evet, bu daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor."

Gülümsemesi cılızdı. "Memnun kaldın mı?"

Bütün bunların ne için olduğunu neredeyse unutmuştum. Onun –Kral'ın– bu çiçekli yolun sonunda sonsuza dek ruhuma bağlanacağını hatırlayınca bayılacak gibi hissettim kendimi.

"Hı hı." O anda o kararsız sözcük elimden gelenin en iyisiydi.

"Güzel."

Kitt bana bir adım daha yaklaştı. Ayaklarımın beni kapıdan dışarı atmaması için mücadele ediyordum.

Kitt her zamankinden daha mı solgundu? Dudakları çatlamıştı ve o dudaklarının üzerinde, gözleri yorgun bakıyordu.

"Bunun senin için zor bir deneyim olduğunu biliyorum. Fakat yakında hepsi bitecek."

Sözleri giderek uzaklaştı. Bir anda duvarlar üzerime kapanmaya başladı.

Yutkundum; korse birden beni boğar olmuştu. "Ben iyiyim. Sadece kafamın içinde çok şey var."

"O duyguyu bilirim," dedi Kitt. "Bu kolay bir..."

Sözlerinin geri kalanını işitmedim. Hayır, tamamen o kapılara ve ardındaki özgürlüğe odaklanmıştım.

Birden, "Özür dilerim," diye mırıldanmamla boğuk işittiğim sesi kesildi. "Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi karşısında talebimi yumuşatmaya çalıştım: "Yarın görüşürüz. Ve her şey muhteşem görünüyor." Terli ellerimi elbisemin ön kısmında gezdirerek kapıya doğru etkileyici bir tempoyla yürümeye başladım. "Teşekkür ederim," diye seslendim omzumun üzerinden. "Gerçekten."

Ve Kral gözden kaybolduğunda şatonun ötesindeki o geniş, açık alana doğru koştum. Kapılardan bir hışımla geçip merdiven basamaklarından apar topar indim. Avluya adım attığımda rüzgâr saçlarımı tırmalıyor, elbisem etrafımda dalgalanıyordu.

Bacaklarımı zorlayan bir hızda bahçelere doğru koşarken kendimi

bir daha asla hissedemeyeceğim kadar özgür hissediyordum. Bir yığın kara bulut batmakta olan güneşi boğmaya başlıyor, yağmurun vaadiyle örtüyordu.

Koşmaya devam ettim. Kaçtım. Korkularımdan. Geleceğimden. Şimdimden.

Ayağımdaki terlikler bahçenin sarmal patikasını düzenli bir ritimle dövüyordu. Çiçek yaprakları bacaklarıma oyunbazca sürtünürken dikenler bacaklarımı saran kumaşı ısırıyordu.

Uzaklarda gök gürledi.

Koşmaya devam ettim.

Her yıkık dökük heykeli, her yumuşak çiçek tarhını ve çeşmenin üzerime sıçrattığı her su damlasını geride bıraktım.

Ayaklarım ilerideki yumuşak çimenlerle buluştu ve ben koşmayı sürdürdüm. Dosdoğru o söğüt ağacına. Sarkan yapraklardan oluşan perdeyi aralayıp oluşturduğu sığınağın altına eğildiğimde yağmur yüzüme sıçradı.

Ayaklarımla aynı anda kalbim de durdu.

İşte oradaydı. Büyük bir battaniyenin üzerine alabildiğine yayılmıştı.

Nefes nefese kalmıştım. Kalbim diğer yarısını gördüğünden küt küt atıyordu. Kai başını kaldırıp bana baktı. Ellerini siyah dalgalarla kaplı başının arkasında birleştirmişti. Neredeyse önünde dizlerimin üzerine çökecektim. O hep bir prens, hep güce ulaşmak için kullanılan bir kukla ya da Ölüm'ün kendisinin bir aracı olmuştu. Fakat bunlar ne kadar değişmez ve güçlü gerçeklerse, evim olması da öyleydi.

Teselli aradığımda düşe kalka ona dönüyordum. Huzur onun ikamet ettiği yerdi ve tutku, sadece onun gözlerine baktığımda anladığım bir sözcüktü. Kavrayamadığım özgürlüktü o.

Biz kaçınılmazdık. Biz trajediydik.

"Pae."

Sesindeki yakarışı takip edip o çekici sese doğru ağır adımlarla ilerledim. Yağmur yaprakların saçağına yağıyor, ara sıra dalların arasından süzülüp tenime serpiliyordu. Söğüt ağacının altında hava giderek kararsa da ben kendimi battaniyenin üzerine bırakırken gölgeler onun yüzünü benden saklamayı reddediyordu.

Kai belini doğrulttu. Yüzüme uzandı. Sonra vazgeçti. "Düğün arifesindeyiz. Seni günlerdir neredeyse hiç görmedim ve bu yüzden bu gece bana eşlik etmeni kesinlikle beklemiyordum."

Duygudan arınmış, dobra sözlerdi bunlar. Yutkundum; gözlerimin boynunda gezinmesine izin verdim. "Biliyorum." Bir sessizlik oldu. Düşüncelerin seliyle ve kalbimin çırpınışlarıyla dolu. İnancın yoğunluğuyla ve özlemin dürtüselliğiyle. Fakat ben seçimimi uzun zaman önce o sikkeleri ondan çaldığım gün yapmıştım... Tutku. Heyecan. Her şeyi tüketen bir şey.

"Yarın benim düğün günüm," diye mırıldandım sonunda. "Sanırım bu yüzden buradayım."

"Paedyn, onunla evlenmeni izlemeyeceğim." Sesi bir hırıltıdan ibaretti. "Seni kaybetmeye dayanamam."

"O zaman sahip ol bana." Parmaklarımın uçları parmak eklemlerinin üzerinde gezindi. "Son bir kez."

Dokunuşumun altında hareketsiz kaldı. Gözleri yukarı çevrilip gözlerimle buluştu. Arıyor, o sözlerin cüretkârlığı karşısında şaşırıyorlardı. "Son bir kez olsun istemiyorum," diye fısıldadı.

"İstediğim bir ilk ve sonsuzluk."

Elim karalılıkla yüzüne uzandı. Kai elime doğru eğilip kalbimi hızlandıran bir hevesle yanağını avucuma bastırdı. "Sadece bu gece benimle rol yap." Alnımı alnına değdirip burnunu burnumla okşadım. "Bundan sonra bir sonsuzumuz olacakmış gibi yap."

İçine çektiği derin nefes kendisini dizginleyişinin sesiydi. "Fakat Kitt..."

İtirazını dinlemektense cümlesini, "Henüz benim kocam değil," diye noktaladım. "Ve yarından itibaren hayatımın geri kalanını ona adayacağım. Fakat sana kalbimi veriyorum. Kendimi."

Boğazının gerisinde pes bir ses uğuldadı. O ses beni ürpertti. Açgözlülükle bir kolunu belime dolayıp beni kendine çekerken yağmur damlaları saçlarına düşüyor, koyu dalgalar alnına yapışıyordu. Başını eğip dudakları boynumun kenarını okşadığında elimde olmadan inledim.

Kai boğazımın en hassas noktalarını baş döndürücü bir yavaşlıkla öperken başım geriye düştü. Dudakları kızarmış tenimde gezinirken ağzı çenemden damlayan serin yağmurla iç içe geçti. Ellerim boynuna dolandı ve onu daha yakına çekmek için beyhude bir çabayla saçlarını pençeledi.

Onu daha yakınımda istiyordum.

Kai'ın nefesi boğazımı ısıtıyor, kendisini tutmaktan sesi titriyordu. Tenime değen dudaklarında hissettiğim bir mırıltı. Bir yakarış. Bir talep. "Bana ne istediğini söyle Pae."

Dokunuşunun altında tüm bedenim tutuşuyor, çaresizliğini işittikçe içimde bir şeyler serbest kalıyordu. Yüzünü ellerimin arasına almak için arkama yaslanıp dudaklarına bir vaat fısıldadım. "Seni," dedim. "Seni, her zaman."

Dudaklarıyla buluştum.

Dokunuşuyla eridim. O arzu dalgasının beni yakıp kül etmesine izin verdim. Dili derinlere gidiyordu ve daha önce hiç o kadar sarhoş edici bir şey tatmamıştım. Hızla kucağına çekildim. Bir eli saçlarıma giderken diğeri sanki uyanmaktan korktuğu bir rüyadaymış gibi kalçamı kavradı.

Dudakları beni daha önce hiç olmadığı ve bir daha hiç sahiplenmeyecekleri kadar sahiplendi. Kendi dudaklarım onun için aralanırken dillerimiz iştahla buluştu. Gök gürültüsü gökyüzünü sarsıyor, yağmur yaprakların oluşturduğu sayvanı dövüyordu. Fakat ben o söğüdün altında kaybolmuştum ve ondan, o andan başka her şeyi unutmuştum.

Belime doladığı elini tutup sırtımdaki bağcıklara doğru yönlendirirken bile dudaklarım dudaklarına doğru hareketlendi. Geri çekildi. Göğsü göğsümün üzerinde inip kalkıyordu. Korseyi avucunun içinde sıkıca tutuyordu. Onu benden koparmamak için kendini zor tutuyormuş gibi.

"Sana sahip olursam..." Başparmağı dudaklarımın kıvrımında gezindi. "...bunun sadece bana izin verdiğin için olacağına söz vermiştim."

"Öyleyse bana sahip ol." Dudaklarını çoktan özleyen dudaklardan gelen çaresiz bir talepti bu.

Ağır ağır konuşarak, "Önce senin için yalvarmamı istemiyor musun?" diye sordu.

Parmaklarım çenesini yakaladı. "Tanıştığımız andan beri yaptığın şey bu değil mi?"

Kıkırdadı ve ses omurgamdan aşağı yılan gibi kıvrıldı. Kai'ın düğümüyle oynadığı sırtımdaki bağcık gevşedi. "Ve sonum gelene kadar da bunu yapacağım."

Dilimden bir yanıt dökülmek üzereyken ciğerlerime aniden hava doldu. Kai tek bir çekişle beni korsenin sınırlarından kurtardı. Nefes nefese kaldım; şok içinde ona bakarken ağzımdan dökülen soluk soluğa bir kahkaha beni şaşırttı.

Başını yana eğip yüzüne gamzeli bir sırıtış kondurdu. "Korseler konusunda oldukça iyiyimdir."

Tekrar güldüm; dudaklarımın onunkilere değmesiyle ses kesildi. Dişlerim oyunbazca dudağını hafifçe ısırdı. Dor'da çatıdaki o geceden çok farklı bir şekilde. Beni nefes gibi içine çekiyor, ona emretmişim gibi öpüyordu. Ağzının içine doğru bir iç çektim ve bu ses onun içinde bir şeylerin kopmasına neden oldu.

Hızla beni kucağından indirip altımızdaki battaniyeye bıraktı. Orada uzanıp nefes nefese ona baktım. Belime doladığı kolunun altında sırtım çıplak, battaniye soğuk ve ıslaktı.

Ve daha önce hiçbir şey bana bu kadar mükemmel bir his vermemişti.

Tutuşu aniden nazikleşti ve bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken parmaklarının hafifçe titrediğini fark ettim. Kollarında narin, bakışına müptelaydım. "Emin misin Pae?"

Ona gülümsedim. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Yumuşak bir sesle, "Evet," diye yanıt verdim. "Bu gece bizim sonsuzumuz olacak."

Gevşemiş korsemin bir askısı omzumdan düştü. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan diğerini kolumdan çıkardım. Bir davetti bu. Tuniğine ve ortasındaki düğmelere uzandığımda göğsü şişti. Düğmeleri teker teker çözdüğümde altlarından bir parça ten ortaya çıktı.

Kai'ın gözleri köprücük kemiklerime, göğsümün inip kalkışına, parmaklarımın gömleğinden düşüşüne çevrildi. Gözlerini gözlerimden ayırmadan omzunu silkip, kumaşı üzerinden çekerek bir kenara fırlattı. Su tanecikleri çıplak göğsünden ve oradaki kıvrımlı dövmeden aşağı akıyordu. Yağmur damlaları karnını boydan boya katediyor, kabarık kaslarının izini takip ediyordu.

Nefes almak bana hiç bu kadar zor gelmemişti.

Parmaklarım kalçasındaki sert deriden kemerin üzerinde gezindi. Ardından yavaşça pantolonunun kenarına yapışan ince bir hançerin kabzasının üzerinde. Silahı çekip çıkarır ve bir kenara fırlatırken gözlerim gözlerinden hiç ayrılmadı.

Gülümsemesi tehlikeliydi. "Beni tehdit etme fırsatını kaçırdığını hiç görmemiştim."

"Hayal kırıklığına uğramış gibi konuşma," diye fısıldadım hınzırca.

Sırıtışı açgözlü bir hâl alsa da üzerime eğildiğinde hareketi nazikti. Ellerimi çıplak sırtında gezdirip boylu boyunca dalgalanan her kası yokladım. Sonra ağzı yine tenimle buluştu ve köprücük kemiğimi bir

uçtan diğerine öptü. Boğazımın çukurunu. Onun için sızlayan kalbimin ve babasının bedenimde bıraktığı yaranın üzerini.

Ağzını parçalanmış derimin üzerinde gezdirdikten sonra Kai'ın gözleri gözlerime çevrildi. Dudaklarından mırıltılı bir söz döküldü. "Hiçbir parçanı sevmeden bırakmayacağım."

Başımı salladım. Yağmur yüzümü ıslatıyor ve dökmeyi reddettiğim gözyaşları gibi yanaklarımdan aşağı akıyordu. Başımı salladım çünkü ona inanıyordum. Başımı salladım çünkü bedenimde ona vermeyeceğim bir karış bile yoktu.

İtirafim nefes nefese çıtı. Neredeyse rüzgâr alıp götürecekti. "Seni seviyorum."

Sonra ürperdim. Çünkü onu öyle pervasızca istiyordum ki bu beni derinden sarsıyordu.

Ve bu gece, o bana aitti.

Şimşek çaktı ve bedenimin üzerindeki bedeninin keskin hatlarını aydınlattı. Kasları gergin, gri gözleri ateşten erimişti.

"Seni seviyorum," dedim tekrar. Yüzünü kendime doğru çektim.

Beni öptü ve dünya sessizliğe gömüldü. "Seni seviyorum."

Elbise tenimden sıyrılıp bana giysi olarak sadece yağmur kaldığında Kai sanki ruhuma fısıldıyordu. "Sen benim sonsuzumsun."

Gölge ve Alev.

Korkunç derecede kaçınılmaz.

"Sonsuza dek mahvımsın benim."

55. BÖLÜM

Kai

Şafak söğüdün dalları arasından süzülüyor, bedenime sarılan kollarının arasındaki boşluklardan sızıyordu.

Uyku mahmuru, yan döndüm. Tenim sabah çiyiyle kayganlaşmıştı. Elim sıcaklığına uzansa da sadece soğuk havayla karşılaştı. Gözlerimi kırpıştırarak nemli battaniyenin üzerinde kaskatı doğrulmamla çıplak göğsüm sabah ayazıyla buluştu.

Telaşlı gözlerim ona çevrildi. Sonra sakinleşti. Bakışım huşuya benzer bir şeye evrildi.

Pae battaniyenin ucunda oturuyor, pürüzsüz tenine ışık vuruyordu. Söğüt yapraklarının gölgeleri bedenini boyuyor, hafif esintide sürekli yer değiştiriyordu. O bir hayaldi; o anda öyle ruhani bir şeydi ki Tanrı'nın varlığına inanabilirdim. O tanrısal bir varlığa en yakın şeydi.

Gülümsemesi yumuşaktı ve köşelerinde nadiren görmeme izin verdiği hafif bir utangaçlık vardı. "Günaydın Prens."

Pantolonum çiyden ıslanmış olsa da dizlerimi büküp, dirseklerimi gevşekçe üzerlerine dayadım. "Günaydın tatlım."

Nemli ve kirli elbisesinin her bir askısını omuzlarına çekişini izledim. Üzerinde gezdirdiğim bakışımı hissedebiliyordu ve merhamet gösterip devam etmeme izin verdi. Yaklaşıp çıplak sırtını bana çevirdi.

"Korselerin bağcıklarını çözmekte usta olduğunu biliyorum ama elbisem düşüp dururken şatoda gezinemem."

Gülümseyerek parmaklarımı omurgasından aşağı kaydırdım. Bu onun titremesine neden oldu ve cildi öyle pütür pütür oldu ki yutkundum. Korsenin altına gevşek bir düğüm atmadan önce yavaş ve kasıtlı bir şekilde teninin parmaklarımda bıraktığı hissi zihnime kazıdım.

Yüzünü bana çevirip, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Omuz silktim. "Korse bağlama konusunda pratik yapmak işime yarayabilir."

Paedyn ben onu kendime doğru çekerken gözlerini devirdi. "Daha fazla pratiğe ihtiyacın varsa Kraliçe'nin hizmetçisi olmaya ne dersin?"

Parmaklarım burnunun ucunu bulup hafif bir fiske attı. "Korkarım Kraliçe'nin dikkatini çok dağıtırım. Giysileri nadiren üzerinde olur."

"Ya?"

"Bunu öğrenmenin bir tek yolu var."

Başını iki yana salladı ve birden ciddileşti. "Dün gece için teşekkür ederim."

"Seni seviyorum Pae." Bunu sertçe, amansızca söylemiştim. "Ve bu şansı elde ettiğim için onur duyuyorum."

Alnını alnıma bastırdı. Dudakları titreyerek, "Hiçbir şeyden seninle vakit geçirememek kadar pişman olmadım," diye fısıldadı.

Elleri yüzümü kavradı. Benim ellerim onun için kestiğim o gümüş rengi, dağınık saçlara gömüldü. Beni öptüğünde sanki son bir kez nefes alıyor gibiydi. Dudakları dudaklarıma yapışıp, sonsuzumuz olacakmış gibi davrandığımız bir anı ezberledi. Dudaklarımda onun ağıtını tattım. O gittikten uzun süre sonra tekrar yaşayacağım uzun soluklu vedanın.

Ben titreyen ellerini hissedemeden benden ayrılıp ayağa kalktı ve uzaklaştı. "Gitmem gerek." Geriye doğru bir adım daha. "Ellie birazdan beni hazırlamak için gelir."

Ayağa kalktım. Göğsüm sıkışmıştı. "Onunla evlenmeni izleyemem Pae."

"Kai, bunu olduğundan daha zor hâle getirme. Lütfen." Yüzünü kaplayan gözyaşlarını öfkeyle sildi. "Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Yapmak zorunda değilsin."

"Senin görevlerin olduğu gibi," diye fısıldadı, "benim de kendi görevlerim var. Kaderimizi biz seçmiyoruz, unuttun mu?"

Ona baktım. Kalbimin ikiye ayrıldığını hissetmek beni neredeyse dizlerimin üzerine yıkacaktı. Söğüdün dalları omuzlarına dolanana kadar ayakları geri geri gitti. "Fakat elimde olsa her seferinde seni seçerdim," diye fısıldadı. "Bunu bil."

Güneş, aralarından süzüldüğü saçlarını bir ışık halesiyle taçlandırdı. Yutkundum. Boğazım yandı. "Düğünden sonra görüşürüz Kraliçe'm."

Sözlerim üzerine yanağından bir damla yaş süzüldü.

Sözlerini, "İnfazcı'nız olarak," diye zayıfça bitirdim.

Son bir pişman bakışla yaprak perdesini araladı ve geleceğine doğru adım attı.

Bensiz.

56. BÖLÜM

Paedyn

Aynada bir kraliçe bana bakıyordu.

Sağ çıktığı Shallows gibi parlak ve sert bakışlı gözlerine, sürünerek çıktığı mağara kadar karanlık bir sürme çekilmişti. Pudralı yanaklarının üzerinde uzanan kirpiklerinin hemen üzerine hafifçe sim sürülmüştü. Dudakları koyu kırmızıya boyanmış, çalınmış bir öpücüğün coşkusunu maskeliyordu. Gözyaşı izleri gitmiş, yerlerine makyaj ve aldatıcı bir maske yerleşmişti.

Ölümcül görünüyordu. Azametli.

Ve garip bir şekilde bir yabancı gibi görünmüyordu.

Ellie saçlarımla uğraşıyor, örülmüş iki tutamı başımın arkasında bağlıyordu. Zarif ama sade saç modelinde gümüş dalgaların çoğu omuzlarımı gıdıklıyordu. Daha önce hiç görmediğim hizmetçiler odanın içinde koşuşturuyor, elbisemi ve her ayrıntıyı hazır ediyorlardı. Makyaj aynasının önünde kaskatı oturmuş, düşüncelerimi yakın geleceğimden uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Ellie bir adım geri çekilip yaptığı işi inceledi. "Sanırım sonunda bitti." Siyah gözleri gururla parladı. "Çok güzel görünüyorsun."

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Sayende."

Dudaklarını yumuşak bir gülümsemeyle birbirine bastırıp beni paravanın ardına itti. "Elbiseni giyme vakti."

Onca yabancının arasında soyunmak o anda dertlerimin en küçüğü

olduğundan, kendimin farklı bir versiyonunun yapacağını yapmayıp tereddüt etmedim. Etrafıma toplanan hizmetçiler bacaklarımı eteğin içine sokmama yardım ediyor ve her bir karış kumaşın tam da olması gerektiği gibi durması için çırpınıyorlardı.

Aynanın karşısına geçip değişime uğrayan elbiseyi değerlendirdim. Çiçekli dantelle örtülü kolsuz korsesi beni sımsıkı sarıyordu. Hem kibar hem de cesur olan dantel tenimin üzerinde yayılırken, uzun dantelli bağcıklar belden aşağı uzanıyordu. Omurgamın dibinde sadece birkaç düğme kalmıştı. Dün geceki korsemin bağcıklarından pek de farklı değildi.

Onun gevşettiği, yerlerine parmaklarını koyduğu bağcıklar. Teni tenimin üzerindeydi; üzerinden yağmur damlayan sıcak ve soğuk teni. Elbise unutulmuş, korkular terk edilmiş, günahlar ortaya dökülmüştü...

Başımı iki yana sallayıp onu kafamdan atmaya çalıştım. Ellie'nin endişeli gözleri aynadan bana bakıyordu. "Elbisenden memnun değil misin?"

"Memnunum," dedim çabucak. Sonra onu rahatlatmak için yeniden. "Memnunum. Çok güzel. Bayıldım."

Bir an rahatlamış bir şekilde iç geçirirken hemen ardından hizmetçileri tek tek gönderdi. Hizmetçiler sıra hâlinde kapıdan çıkarken ben de sabahtan beri ilk kez rahat bir nefes aldım. Ellie'ye dönüp elini kendime doğru çektim. "Her şey için teşekkür ederim. Sayende bir kraliçeye benzedim."

"Ben hiç öyle bir şey yapmadım." Bana bakıp başını iki yana salladı. "Sen her zaman sandığından daha güçlü oldun."

Yutkundum. Yavaşça başımı salladım. "Calum yakında burada olacak. Zamanı geldiğinde taht odasına kadar bana eşlik edecek." Başımla kapıyı gösterdim. "Şimdi gidip düğün kutlamalarının tadını çıkar."

Kaşları çatıldı. "Emin misin?"

"Evet." Yorgunca iç çektim. "Sanırım biraz yalnız kalmak istiyorum."

Bana başını eğerek karşılık verdi. "Kraliçe'm."

Ellie dışarı çıkar çıkmaz kapıyı arkasından sabırsızca kapattım. Alnım serin ahşabın üzerine inerken göz kapaklarım titreyerek kapandı. Uzun bir süre orada dikildim ve kaderimle buluşmadan önceki son anların tadını çıkarmaya çalıştım.

Artık sessizdi. Oda. Düşüncelerim. Zihnimin içinden gelen sesler bile kulağıma kabulleniş gibi geliyordu.

Bugün evleniyorum.

İnkâr yoktu. Çılgınca bir kaçma dürtüsü yoktu.

Uzun bir nefes verip kapıdan uzaklaştım; aynı anda kapının diğer taraftan çalındığını işittim. Parmaklarım bir saniye içinde kapı tokmağına dolanıp çevirmeye başladı. Bir el birden uzanıp kapıyı açılmadan önce durdurdu. "Dur, benim."

Kral'ın ahşabın ardında kalan sesi biraz boğuk geliyordu. Öne eğilip aramızdaki ince aralıktan şaşkınlığımı dile getirdim. "Kitt? Burada ne yapıyorsun?"

"Bak," diye mırıldandı hemen, "birbirimizi görmememiz gerektiğini biliyorum. Fakat... Sana bir şey getirmek istedim."

Söz konusu şeyi yere bıraktığında yumuşak bir takırtı çıktı. "Annem mücevherlerini çok severdi; ya da bana sevdiği söylendi. Hepsi, yıllardır bu kutunun içinde toz tutuyorlarmış."

Öyle uzunca durakladı ki bir kulağımı kapıya dayayıp söylemekte zorlandığı kelimeleri beklemeye koyuldum. "Ben belki ona ait bir şeyler takarsın diye düşündüm." Aceleyle, "Elbisenin neye benzediğini bilmediğim için, uygun bir şeyler bulabilmen için mücevher kutusunu olduğu gibi getirdim. İçinde ne olduğundan bile emin değilim, gerçekten."

Hüzünle gülümsedim. Kitt göremese bile başımı salladım. "Onur duyarım Kitt."

Sesindeki rahatlama sevimliydi. "Teşekkür ederim. Bugün sadece ondan bir parça yanımda olsun istiyorum, anlıyorsun ya?"

Bakışlarım başparmağımdaki çelik yüzüğe takıldı. "Ah, anlıyorum."

Aramıza rahat bir sessizlik çöktü. Nihayet Kitt, "Bunu buraya bırakıyorum o zaman," dedi. "Koşup gözden kaybolmam için bana on saniye ver yeter."

Güldüm. "Zekice bir plan."

Ayağa kalkmasıyla hışırdayan giysilerin sesi kulaklarıma ulaştı. "Yakında görüşürüz Paedyn."

Ve böylece Kral gitti.

Kapıya gözlerimi diktim ve bakışlarım sabırsızlıkla yivli ahşabın üzerinde gezindi.

İki, üç, dört...

Parmaklarım bedenimden aşağı süzülen dantelden çiçeklerle oynadı.

Yedi, sekiz, dokuz...

Kapıyı açtım.

Kitt gitmiş, birkaç İmparatorluk Muhafızı dışında koridor boş kalmıştı. Terlikli ayaklarımın dibinde karmaşık oymalarla süslenmiş ahşap bir kutu duruyordu. Kapağı belli belirsiz Ilya'nın armasını andıran derin kıvrımlarla kaplıydı ve üzerinde küçük çekmeceler vardı.

Kutuya hızlıca alıp odama döndüm. Onlarca yıllık toz birkaç parmak izi dışında hiç değişmemiş gibi görünen güzel kutuyu matlaştırmıştı. Kutuyu dikkatlice yatağın üzerine koydum ve yanına oturacağım sırada komodinin üzerinde unuttuğum parşömen parçasını fark ettim.

Mesaj Kai'ın beklenmedik ziyaretinden beri orada duruyordu ve hançerimi onun elinde görünce çabucak unutulmuştu. O kâğıda neler yazıldığını görmek dışında tüm düşüncelerimi bir kenara bıraktım. Uzanıp parmak uçlarımın altındaki her bir kenarı açarken kalbim hızla çarpıyordu.

El yazısı özenliydi. Söylemek için can attığı sözcüklerdi bunlar. Ben o sözcüklerin içinde yüzerken zaman abartılı ölçüde yavaşladı.

Biliyorum, Veba'ya şükretmeyi reddediyorsun. Hayatta kalmanı o kadar zorlaştıran şeyi cesurca küçümsemen anlaşılır, hatta takdire şayan. Fakat ben Veba'ya şükrediyorum. Sen kollarımda mışıl mışıl uyurken, parmakların burnumun ucunu okşarken ona minnettarlığımı fısıldıyorum. Sessiz anlarda, seni bana getirdiği için Veba'ya şükrediyorum. Yıllar önce Sıradanlar ve Seçkinler bölünmese sana varan yolu asla bulamazdım. Sen yanımdayken sikkelerim her zaman risk altında fakat Veba olmasaydı o gün hayatımı kurtarman gerekmeyecekti. Susturucular olmayacaktı. Arınma Sınavları olmayacaktı. Söğüt ağacının altında çalıntı zamanlar olmayacaktı. Veba'ya şükrettiğimde, bana bahşettiği güç için değil, seni bana bahşettiği için şükrediyorum. Hiçbir şey, beni zayıflığım olan senden daha güçlü kılamaz Paedyn Gray. Sonraki yaşamında benden tekrar çalmayı seçersen, yanında olacaksam eğer, sana ruhumu seve seve veririm. Fakat o zamana kadar bir başkasının Veba'ya şükretme sebebi olmanı izleyeceğim. Sen, Pae, benim kaçınılmazımsın.

(Seni seviyorum.)

Her buruk cümle beni felç etmişti. Keder ve kabulleniş her hecenin arasına karışıyor ve beni mürekkebin bulanıklığına uyuşukça bakar hâlde bırakıyordu. Sözcükler başkalarının girmesine nadiren izin verdiği bir yerden geliyordu. Yüreğinden.

O, bir şairdi. Bir budala. Son vedasını yazan bir adam.

Nota bakıp başımı iki yana salladım. Ondan öyle kolayca vazgeçemiyordum.

Kapının çalınmasıyla sahip olamadığım adam için tuttuğum sessiz yas yarıda kesildi.

"Girin." Ben mesajı diğerleriyle birlikte alttaki çekmeceye koyarken komodinin üstündeki kitaplar titredi. Sarı saçları geriye taranmış, takım elbisesi düzgünce ütülenmiş Calum odaya girdi. Onu cılız bir gülümsemeyle karşılamayı başardım. "Vakit geldi mi?"

"Evet." Bana yavaşça yaklaştı. "Şu ilk töreni atlatsan yetecek."

Gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğime karar veremiyor gibiydim. "Evet, sonra da Loot'taki ikincisine katlanmam gerekecek."

Calum'un gülümsemesi ağırbaşlıydı ve yüzünde tanıdık bir ifade vardı. "Her şey sırayla Paedyn."

"Doğru." Başımı salladım ve cesaretimi toplayıp kapıya doğru yürüdüm. Odama son bir kez göz gezdirip orada yaşayan kıza veda ettim. Çünkü o gün o kız bir kraliçe olacaktı. Bir *eş*.

Gözlerim krallığın geleceği için bir kenara atılan kalbimin kaldığı komodine çevrildi. Sonra yatağımın üstündeki mücevher kutusu gözüme takıldı. Kitt'in istediği gibi bir mücevher seçmediğimi anımsayıp kapı aralığında durdum.

"Paedyn, gitmeliyiz."

Calum'a ve sesindeki hafif telaşa doğru döndüm. Dalgınca başımı sallayıp odadan çıktım.

Bir sonraki törene.

Koridorda sessizce yürüdük. Calum tedirginliğimi hissetmiş olacaktı ki nezaketle bana biraz zaman tanıdı. Ya da sebep sadece panik içindeki zihnimin ona sohbet edecek havada olmadığımı söylemesiydi belki de. Titreyen parmaklarımı elbisemin kıvrımları arasına gizleyip tırnaklarımı dantele geçirdim.

Taht odasına yaklaşırken kalbim küt küt atıyordu. Güneş ışığı çevremizi saran pencerelerden süzülerek o karanlık günü ışıkla süslüyordu. İkimiz bir köşeden dönerken bir nefes verdim. Bunu yapmakla içimde kabaran dehşet yatışabilecekti sanki.

Elbette bu düğün gerçekleşmeyecekti. Bu çılgınlığı durduracak bir şey olacaktı. Kai beni kaçıracak ya da belki de kardeşi aklını başına toplayacaktı. Fakat o koridorun sonunda bir birliktelik olması mümkün değildi.

Taht odasının kapılarının önünde durduğumuzda, bu günün geleceğine hiç inanmadığımı fark ettim. Kitt'in o yüzüğü parmağıma tak-

masına izin verdiğimde bile o sembolü yeminlerle pekiştireceğimizi hayal etmemiştim. Düğün günümü görecek kadar yaşamak bir yana dursun, Sınavlardan sağ çıkmayı bile beklememiştim.

Ve yüzleştiğim onca olaydan sonra, en korkuncu bu olabilirdi.

Kapılar ardına kadar açılmadan önce geleceğimden kaçma şansım olmadı.

Dehşete düşmüş hâlde orada dikilip düğünümün önümde ağır ağır belirişini izledim. Ben taht odasını daha geniş bir açıyla gördükçe her santimine yayılan onlarca çiçek gözüme ilişti. Güllerle çevrili koridorun her iki yanında duran insan yığını büyüdükçe büyüyordu. Kapılar gıcırtıyla durduğunda bütün gözler bana çevrildi.

Ayaklar hışırtılarla kımıldarken başlar döndü. Bedenim titriyor, kalbim göğüs kafesimi dövüyordu.

Yüzümdeki ifade o kadar endişe verici olmalıydı ki kalabalık fısıldaşmaya başladı. Onları duymuyordum. Kulaklarımda çarpan kalbimin sesinin ötesinde hiçbir şey duymuyordum. Gözlerim ağır ağır çiçekli koridordan yukarı, Kral'ın gözlerine çevrildi.

Kürsünün tepesinde dikiliyordu. Arkasında bir Âlim vardı. Kaidenin üzerinde gümüş uçları zarif ama ölümcül bir taç duruyordu. Etrafındaki uzun zümrüt taşlar, ölümcül şeylerin genellikle sahip olduğu inceliği vurguluyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım ve neden sonra kafama dank etti. Kraliçe Mareena'nın tacıydı bu. İlk Sınav'ımın ganimeti. Etkileyici bir şekilde, muhtemelen bir zamanlar sahip olduğu uhrevi hâlini geri kazanmıştı. O tacı ilk kraliçenin cesedinden çaldıktan sonra, bir de başıma takma düşüncesi boğazıma yumru oturmasına neden oldu.

Kral'ın saçlarının arasında duran kendi altın tacı koyu yeşil takım elbisesiyle uyumluydu. Kitt'in gözleri sarkan çiçeklerin altında parıldıyordu. Gözlerini çevreleyen koyu halkalar ustalıkla gizlenmiş olsa da teninin kül rengi renk cümbüşü içinde bile göze çarpıyordu.

Ben kendimi ne kadar kaybolmuş hissediyorsam o da o kadar kaybolmuş görünüyordu.

Elleri yenlerinin manşetleriyle oynuyor, düğmeleri durmadan çeviriyordu.

O da bunu istemiyor.

Bir başka hayatta ona teskin edici bir gülümseme sunabilirdim. O koridorda babamın koluna girip yürüyebilirdim. Fakat bu hayat sertti, acımasızdı ve yaşamama zar zor izin vermişti.

En kötüsü de ona âşık değilim.

Bu düşünce beni şoke ettiği için değil, sonunda kendime bunu istememe hakkını tanıdığım için sarsıcıydı. Haftalardır bu birlikteliği meşrulaştırmaya çalışıyordum. Krallık için, Sıradanlar için, daha iyi bir gelecek umudu için. Peki ya kendim? Bu adama âşık değildim. Hayır, kalbimi verdiğim kişi kardeşiydi.

Calum kolunu benimkine dolayıp beni ilerlemeye teşvik etti. İlk adımımı attım. Dudaklar etrafımda kıpırdandı. Ne dediklerini duymuyordum. Kitt yüzünün yakışıklı hatlarını boğan dalgın bir bakışla gözlerini bana dikti.

O mihraba doğru sert adımlarla yürüyordum. Her adımım bir öncekinden daha kahrediciydi. Calum yanımda bir çapa gibi duruyor, beni bu kadere doğru yönlendiriyordu. Bunun bir görev olduğunu kendime hatırlattım. Gelecek için umut, geçmişin affiydı bu. Fedakârlıktı.

Bir adım, bir adım daha.

Göğsüm şişti.

Bunu istemiyorum.

Kitt elime uzandı.

Ona âşık değilim.

Tereddüt ettim. Kalbim tekleyerek, fedakârlığı boş verip bencilliği seçmem için bana yalvardı. Kai'ı seçmem için. Aşkı seçmem için.

Oysa artık kendimi nasıl seçeceğimi bildiğimden emin değildim. Ya da belki asla bilmemiştim. Bu yüzden Kral'ın koluna girip beni kürsüye götürmesine izin verdim. Teni endişe verici derecede sıcaktı.

Güller etrafımızı sarmıştı. Başımızın üstünde büyük bir taç, ayaklarımızın altında yapraklar vardı. Yüzümü Kral'a döndüm ve kaygan avuçlarımı kendi avuçlarının içine almasına izin verdim. Birbirimize gözlerimizi diktik; kararsızlık yüzlerimizi gölgeledi. Kalbim, kızarmış tenime kazınmış yara izinin altında küt küt atıyor, sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Birden kendimi boşlukta hissettim; uzuvlarım ve hayatım üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi.

Âlim ikimizin arasında konuşmaya başladı. Kahredici sözlerini işitmek istemesem de o sözler beni rahat bırakmıyordu.

"...bugün burada Ilya'nın kralı ve kurtarıcısı Kitt Azer ile leydi Paedyn Gray'in kutsal evliliklerini kutlamak için toplandık. Onların birlikteliğine tanıklık etmek ve..."

Kulaklarım çınlamaya başlayarak yüksek sesli fermanı bastırdı. Herhangi bir pişmanlık ya da fikir değişikliği belirtisi görmek için Kitt'e

dikkatle baktım. Fakat korkutucu bir şekilde ruhunu ruhuma ilmek ilmek dokumaktan son derece memnun görünüyordu. Bu da gözlerimin bir çıkış yolu bulma umuduyla kalabalığın üzerinde çılgınca gezinmesine neden oldu.

Bunu yapamayız.

Âlim, Kitt'in sol eline bir yüzük taktı.

Öyle değil mi?

"Sen, Kitt Azer; Paedyn Gray'i eşin ve kraliçen olarak kabul ediyor musun?"

Gözlerim karşımdaki yeşil gözlerle buluştu. Sanırım nefes almayı bırakmıştım. Kitt bana sıkışan göğsümde umut kıvılcımları çaktıracak kadar uzun süre baktı. Fakat dudaklarından dökülen sözcük o tereddüdü yansıtmadı. "Evet."

Başımın döndüğünü hissettim. Âlim dikkatini bana çevirdi.

"Sen, Paedyn Gray; Kitt Azer'ı kocan ve kralın olarak kabul ediyor musun?"

Midem altüst oldu ve kalbim elimde kalan pamuk ipliğinden özgürlüğe tutundu. Ruhumu bir başkasının adıyla imzalamaktan bir "evet" kadar uzaktım. İnfazcı Kai Azer, benim ukala pisliğim olmayan biriyle.

Ben beklenti içindeki kalabalığı süzerken taht odası sessizliğe gömüldü. Her yüzde, ince giyimli bedenler arasındaki her boşlukta onu aradım. Jax, Andy, Calum, Mira, Gail... Yabancı birileri. Kai hiçbir yerde yoktu. Söz verdiği gibi.

"Paedyn?" Âlim'in gür kaşları bana doğru kalktı.

Hâlâ beni o andan kurtaracak bir şey bekliyordum. Hayatımın geri kalanının karşısında sağa sola yalpalıyor, düşmeden önce birinin beni yakalaması için yalvarıyordum. Umut tüm havayı beraberinde götürüp, göğsümden kaçıp giderken elbisem birden bana dar gelir oldu.

Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin beni kurtaramayacağını anlamam epey zaman aldı. Geçmişte beni kurtaranlar ölmüştü. O anda kurtarabilecek olan kişi de muhtemelen bir söğüt ağacının altında yasımı tutuyordu. Bu yüzden kaderimle tek başıma yüzleşip gözlerinin içine baktım.

Kitt hafifçe kıpırdandı; bakışları söylemem gerekeni söylemem için beni teşvik ediyordu.

Hissettiğimden daha kuvvetli ve niyet etmediğim kadar kahredici bir tonda, "Ediyorum," dedim.

"O hâlde sizi karı koca ilan ediyorum."

Kral başını hafifçe salladı. Ben de kraliçesi olarak ona katıldım.

"Gelini öpebilir ve bu birlikteliği mühürleyebilirsiniz."

Ağzım kurudu. Bu kısmı unutmuştum.

Her zamanki gibi Kral'a yaraşır sakin tavrıyla Kitt dudaklarını dudaklarımla buluşturmak için eğildi. Öpücük yumuşaktı. Sözlerinin hiç yapmadığını yapan ve ruhunun izlerini taşıyan bir öpücük. Tadı bir özrün tatlı sonu ya da uzayan bir veda gibiydi. Geri çekildiğinde, kocamın yüzüne bakmak zorunda kaldım.

Benliğime işleyen paniği attım ve yaptığım şeyin farkına vararak yutkundum.

El ele, saray maiyetine doğru döndük. Âlim o ölümcül tacı kaidesinden alıp başımın üzerine kaldırdı. Dizlerimi bükerek uzuvlarımdaki daimî titremeye engel olmak için kendimi zorladım.

"Ilya halkı, size meşru Kraliçe'niz Paedyn Azer'i takdim ediyorum." Âlim'in duyurusu taht odasında çınladı. "Ve Ilya'nın kurtarıcısı, Kral'ınız Kitt Azer'ı. Onların birlikteliği krallığımıza refah, tarihimize yücelik getirsin."

Saray alkış tuttu ve isteksiz yüzlere zorlama gülümsemeler konduruldu. Evli bir çift olarak kürsüden inip Kral ve Kraliçe olarak koridorda yürüdük. Saray ahalisinin ortasından geçerken sadece açık kapıların ötesine adım atmaya odaklandım.

Onu gördüğümde bakışlarım uzaklara, ötedeki bir parça özgürlüğe sabitlenmişti.

Zaman yavaşladı. Kalbim parçalandı.

Kai kapı aralığında duruyor, yanlış olduğunu bile bile koşup kendisini orada bulmuş gibi göğsü hızla inip kalkıyordu. Kaderimin kederli kabullenişi yüzüne oturdu. Çok geç kaldığını fark ettiği o anı ayırt ettim.

Olanlara inanamayan gri gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. İnfazcı bile bunu yapacağıma inanmamıştı ve acısı beni derinden yaraladı.

Onu hüsrana uğratmıştım. Bizi.

Yine de yüzüne küçük bir gülümseme yerleştirebildi.

Birinin gidişine izin veren birinin bakışıydı bu.

Ve bu, beni paramparça etti.

Beni kurtaracaktı.

57. BÖLÜM

Kai

Gölgeler tenimin üzerinde geziniyordu; içimde kaynayan karanlık tarafından çağrılmışlar gibi.

Kaba ağaç kabuğu omurgama batıyor, boğumlu parmaklarıyla sırtımı yoğuruyordu. Başımı söğüdün sağlam gövdesine yaslayıp, dalların arasından süzülen sıcaklığı izledim. Uzun, sarkık yapraklar esintiyle sallanırken tenimde bir o yana bir bu yana hareket eden gölgeler oluşturuyor, bedenimi hem aydınlığın hem de karanlığın benekleriyle kaplıyordu.

Paedyn kollarımı terk ettiğinden beri söğüdün teskin edici kucağından ayrılmamıştım. Gözlerim yapraklardan oluşan hareketli şemsiyenin arasından bana göz kırpan güneşe çevrildi. Düğün muhtemelen başlamıştı bile ama ben tıpkı yanımdaki o ağaç gibi olduğum yere çakılıp kalmıştım.

Gözyaşları yorgun gözlerimi yakıyordu. En son ne zaman gerçekten ağladığımı hatırlamıyordum.

Üçüncü Sınav'dan sonra Paedyn'le kavuştuğumuzda ağlamıştım. Ava'nın öldüğü gün de.

Yanımdaki yumuşak çimlere baktım.

Babam hiçbir şey olmamış gibi eğitimimize devam etmiş, derimde yaralar açmaya ve o mükemmelleştirilmiş gücü bedenimden dışarı çı-

karmaya devam etmişti. Elimden bedenimin her karışını uyuşturmaktan, kederimin üzerine bir maske takmaktan başka bir şey gelmemişti. Kanlar içinde, titreyerek odama dönene kadar gözyaşlarımı gizlemiştim.

Bir de ilk kez can aldığım o gece.

O zamanlar Kral'ın bana yaptıracaklarının sınırlarını bile bilmiyordum. Yine de Paedyn'in babası için ağlamıştım. Onunla birlikte ölen parçam için ağlamıştım.

O gece karyolamın direklerine kılıç sapladığım ilk geceydi. Tekrar tekrar.

Kılıcımın altındaki ahşap parçalanmış, parçaları her yana saçılmıştı. Keder beni içimde daha güçlü bir şey bulmaya itmişti. Acıyı bastıracak bir şey... Korku. Başka hiçbir şey hissetmeyeceksem bir canavara, bir ölüm kuklasına dönüşmeye razıydım.

Sonra onunla tanıştım.

Paedyn bakışlarıyla bana, yıldızlara ve denize rakip olmuştu. O ara sokakta elimi tuttuğu anda beni avucunun içine almıştı. Çocukluğumdan beri ilk kez kalbimi korku kaplamıştı. Orada, o anda Paedyn'in mahvım olacağını anlamıştım.

Biz kaçınılmazdık, Gümüş Kurtarıcı ile ben. Geçmişlerimiz de geleceklerimiz gibi geri dönülmez bir şekilde iç içe geçmişti. Fakat ruhlarımızı birbirine bağlayan şey aşk değildi. Görevdi.

Gözyaşlarının yabancı hissinin ardında görüşüm bulanıklaştı. Bir elimi yumuşak çimlerin üzerine koyup o duygu dalgası karşısında gözlerimi yumdum. "Ne yapacağımı bilmiyorum A," diye fısıldadım.

Hiçbir şey söylemedi. Asla söylemezdi zaten.

Yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. "Yorgunum."

Değer verdiğim her şeyi elimden alan sadakatten bıkmıştım. Mutluluk kendisine bir başka yerde yuva bulurken beklemekten yorulmuştum. Fakat en çok da onu kaybetmekten yorulmuştum.

Bir de *şimdi* vardı... Onunla yaşamayı çok arzuladığım gelecek için ağladığım şimdi. Görmezlikten gelmek için elimden geleni yaptığım, sessizce akan gözyaşları. Titrek bir nefes alıp o gözyaşlarını üstünkörü sildim.

"Onun senin zayıf noktan olmasına izin verme."

Annemin uyarısı çok geç kalmıştı. Paedyn benim sadece zayıflığım değildi; her şeyimdi.

Sesim cılız çıktı. "Onu da kaybedemem A."

Bir elimle dağınık saçlarımı tarayıp tutamların üzerine dökülen yaprakları ayıkladım. Ben ayağa kalkıp, tutulmuş uzuvlarımı esnetirken gölgeler bana el sallayıp veda ettiler. "Bir şeyler yapmalıyım."

Gözlerim dün geceden kalan buruşuk battaniyeye takıldı. Saçlarındaki serin esinti, boğazındaki inilti, dokunuşundaki sıcaklık. Artık zihnime musallat olacak bir anıydı bu.

Sarkık dalların altından çıkıp söğüdün uzanan parmaklarından sakınarak yürüdüm.

Tenimde kokusu vardı. Kalbim onu özlüyordu. İnfazcı ona boyun eğiyordu.

Kraliçemi bulmaya gidiyordum.

58. BÖLÜM

Paedyn

Taç hatırladığım kadar ağırdı.

Ve şimdi, altında bir kraliçe varken ağırlığı artmıştı.

Kitt yanımda yürüyor, dağılan saraylıların sesleri uzakta yankılanıyordu. Oldukça sıkıcı bir sessizlik içinde odama doğru ilerlerken ikinci törenimizden önceki bu bir parça huzurun tadını çıkarıyorduk. Birlikteliğimizin kutlandığı ziyafetler ve danslar yarına kadar başlamayacaktı ve ben bugünü uyuyarak geçirmekten başka bir şey istemiyordum.

Bu düşünce kulaklarımın kızarmasına neden oldu. Bu gece yalnız uyuyacağımdan şüpheliydim. Nihayet Kitt sessizlikte, "İyi iş çıkardın," dedi.

Topuklarım ritmik bir tıkırtıyla yere vurmaya devam ediyordu. "Teşekkür ederim."

"Şimdi, sen üstünü değiştirip hazır olur olmaz faytonlara gideceğiz."

İkimiz ömür boyu birbirimize bağlanmamışız gibi davranmaya devam ederken odadaki fil yanımızda tepiniyordu. Birden ona doğru döndüm. "Bunu istedin mi? Evliliğimiz Ilya için olmasına rağmen sen bunu istedin mi?"

Sorum onu duraksattı. "Kai'ın senin hakkındaki hislerini biliyorum. Yani, hayır, bunu yapmak istemedim."

"Ama yine de benimle evlendin."

"Ve onun için çok daha kötüsünü de yapardım," dedi hemen.

Yutkundum. Her şeye rağmen anlıyordum. Evliliğimiz Ilya için olduğu kadar Kai içindi. İnfazcı artık bir Sıradan'ın daha canını almak zorunda kalmayacaktı. Artık suçluluk ya da utanç tarafından yönetilmeyecekti. Hepsinden önemlisi, bu krallık hep ayakta kalacaktı.

Elimden başımı sallamaktan başka bir şey gelmedi.

Kapıma ulaştığımda elimi kapı tokmağına götürdüm. "Öncesinde zamanın ne kadar hızlı geçtiğini fark etmemiştim ama şimdi annenin mücevher kutusundan bir şeyler seçeceğim."

"Teşekkür ederim..." Hırıltılı bir öksürük hissettiğim duyguyu yarıda kesti.

"Sen..." Mendilinde kan olduğundan şüphelendiğim bir leke gördüm, "...iyi misin?"

Ağzını sildi. "İyiyim."

"Kitt, sanırım hastasın..."

"İyiyim dedim Paedyn," diye tersledi beni. Gözleri aniden çılgınca bakar oldu.

Şaşkınlıkla bir adım geri çekilip Kral'ın kendini toparlayışını izledim. Boğazını temizledi. Aldatıcı bir uysallığa büründü. "İlgin için teşekkür ederim."

Başımı salladım. Sesim cılız çıktı. "Avluda buluşuruz."

Ben odama girmeden Kral koridorda yürümeye başlamıştı.

Kapıya yaslanıp gözlerimi yumdum ve umutsuzca dökmek istediğim gözyaşlarımı bir kenara bıraktım. Kai'ın o kapıların ardında, yüz hatlarına sızan ihanetle dikildiğini hatırlayınca kalbim sızladı. Titreyen dudaklarım bir özür cümlesi sarf etmeye fırsat bulamadan Kai kalabalığın arasına karışmıştı.

Tacı başımdan çıkardım. Sivri uçların avucuma battığını fark etmedim bile. Yorgun yüzümün keskin zümrütlerin üzerindeki yansıması geleceğime bir bakış gibiydi. Sevdiğim adamın yanında işkence dolu bir hayat görüyordum. Tahtta kocam oturuyordu ama kalbim ona ait değildi. Hayır, kalbimin ait olduğu adam solumda duruyor ve asla bana doğru bakmıyordu. Taktığı maske yüzündeki tüm duyguları boğmuştu ve ben o maskeyi çekip çıkarmadıkça bir zamanlar olduğu adamın kabuğuna dönüşüyordu.

İçimi kemiren bir uyuşukluk yavaş yavaş üzerime çökmeye başladı. Ellie abartılı gelinliği bedenimden çıkarmama yardım etti. Her sözcük bir tebrik, dudaklarının her kıvrılışı bir gülümsemeydi. Hızla daha fazla beyaz kumaşa sarmalandım. Bu seferki elbise öncekinden daha

hafif ve yumuşaktı. Hışırtılı etek belimden itibaren kabarıyor, çıplak ayak bileklerimin hemen üstüne kadar iniyordu. Korsajı görece sade olsa da boncuklu sarmaşıklarla işlenmişti. İnce askılar omuzlarımı sarıyor, beyaz topuklular ayaklarımı kavrıyordu. Ellie saçlarımla oynarken, "Loot'ta *fazla* şık görünmek istemezsin," diye beni teskin etti. Bunu zaten bilmiyormuşum gibi söylemişti. Yoksul kenar mahallelere birkaçını haftalarca besleyecek kadar pahalı bir elbiseyle gitmek pek de iyi bir izlenim bırakmazdı.

Beni incelemek için geriye çekildi. "Yine de çok zarif bir gelin oldun."

"Teşekkür ederim Ellie." Daralan boğazımı temizledim. "Bu kadarı yeterli. Biraz yalnız kalmak istiyorum."

Ellie anlayışla başını sallayarak odadan çıktı. Sessizliğe doğru bir iç çektim ve o dört duvarın ardında sonsuza kadar saklanabilmeyi diledim. Gereklilikten çok rahatlık verdiği için hançerimi elbisemin altında kalan bacağıma bağladım. Düğün günümde babamdan bir parçanın yanımda olması kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Mücevher kutusu ben nihayet yanına gidene kadar bana sataşıp durdu. Yatağın üzerine dikkatlice oturup elbisemi düzelttim ve kapağı açtım. Kadife kaplı derinlerine bakıp, parıldayan bir sürü mücevheri gördüğümde ağzımdan çıkan hayranlık nidasını bastırdım. Yeşil kumaşın üzerinde kusursuz bir şekilde duruyorlardı. Elmaslar, safirler ve etkileyici sayıda zümrüt bana göz kırpıyordu. Fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan epey göz kamaştırıcı bir kolyeye uzandım.

Kraliçe Iris'in şıklıktan anladığı belliydi.

Hiç böyle bir zenginlik görmemiştim. Kolyeyi nasıl tutacağımdan bile emin olamıyordum.

Sadece bu mücevherler bile tüm Loot'u doyurabilirdi.

Birden kapağı kapattım. Bu kadar gösterişli bir şeyi görmek bile midemi bulandırmıştı. Bir zamanlar bir tek mücevheri bile çalmak için ağza alınmayacak şeyler yapardım. Oysa artık onları birer ödül gibi boynumda taşıyacaktım.

Ya da hoş birer ilmik.

Bu düşünceyi bir kenara itip küçük çekmecelerden birini açtım. İçi pırıl pırıl yüzüklerle doluydu. Parıldayan altın ve gümüş halkalar. Onun yanında da bileziklerle dolu bir çekmece vardı. Fakat beni duraksatan onun altındaki çekmece oldu.

Takılar yoktu. Taşlar yoktu. Sadece bir gülün kırılgan başı vardı.

Kurumuş yaprakların üzerinde nazikçe parmağımı gezdirip dokunuşumun altında ufalanışını izledim. Şaşkınlıktan nefesim kesildi. Bu gül benden yaşlıydı.

Kopmuş sapının altında katlanmış bir parşömen parçası duruyordu. Ahşabın fena yapıştığı kâğıdı çekmecenin pençesinden dikkatlice ayırdım. Zaman notu eskitmiş, kenarlarını kırıştırmış, kâğıdı sarartmıştı. Ağır ağır açtığımda kıvrımlı bir el yazısıyla alelacele yazılmış bir mesaj gördüm.

Gece yarısı benimle bahçede buluş. Pelerin giy; benimle görünmek için fazla güzelsin. Kalbim her zaman sana ait.

Nota boş gözlerle baktım.

Benim görmemem gereken bir nottu. Kendimi bu kutunun içinde sonsuza dek saklı kalması gereken, mahrem bir ana davetsizce adım atmış gibi hissediyordum. Yine de bakışlarımı nottan ayıramıyordum.

Buluştuğu kişi Kral değildi. Hayır, Kraliçe kendi kocasıyla kalede gizlice dolaşmazdı.

Bir sevgilisi vardı.

İç çekerek kâğıdı bıraktım. Bir ölünün eşyalarından hayatının bir parçasını koparmak tuhaf bir histi. Merhum Kraliçe'yi sadakatsizlikle suçlamak ise bana daha da tuhaf gelmişti. Yine de nota bakarken bir şey beni belli belirsiz rahatsız ediyordu.

O hissi bir kenara bırakıp diğer çekmeceleri incelemeye karar verdim. Birinde saç tokaları, diğerinde başka yüzükler vardı. Parmaklarım son bölmeyi çekiştirerek sığ çekmeceyi serbest bırakmak için çabaladı. Bir gıcırtı eşliğinde pes eden bölmenin yana kaymasıyla birlikte bir yığın buruşmuş not ortaya çıktı.

Her bir parşömen parçasını lekeleyen aynı aceleci el yazısıydı. Kısa mektuplara göz gezdirdim; her biri bir öncekinden daha gizemliydi.

Zaman. Yer. *Seni seviyorum, her zaman.*

Parmaklarım körlemesine çekmeceyi karıştırıyor, geçmişin unutulmuş parçalarını arıyordu. Bölmenin köşesinde muhtemelen yıllarca ahşabın büktüğü buruşuk bir yaprak parşömen duruyordu. Sararmış kâğıdı çekip çıkarmamla üzerinde çıkıntılar oluştu. Elbisemin örttüğü dizimin üzerinde parşömeni düzleştirdim. Biraz daha inceledikten sonra kâğıdı ters çevirdim ve...

Daha önce bir hayaletin yüzüne hiç bakmamışsam da böyle bir his olduğunu hayal edebiliyordum.

Fotoğraf parmaklarımın arasından kayıp giderken tüm bedenim

uyuştu. Kesin ve ezici bir şey ruhumu kavradı. Bunun aşinalık olduğunu fark ettim. Kendini bir başkasında tanımak.

Kadına baktım. O da bana.

Parlak mavi gözleri neredeyse gülümsemesi kadar canlıydı. Bakışlarında, yanaklarının pembeliğinde bir sıcaklık vardı. Açık sarı saçları gevşek dalgalar hâlinde omuzlarına dökülüyordu. Ve burnu...

Fotoğrafı yüzümün karşısına kaldırmadan önce titrek bir nefes aldım.

Burnu çillerle kaplıydı.

Kraliçe'ye baktım. O da bir başka Kraliçe'ye.

Kan, kanı çekiyordu. Ve ben Iris Moyra'ya, Ilya'nın merhum ve sevgili Kraliçe'sine baktığımda damarlarımda ona ait bir rengin dolaştığını fark ettim. Ve kan asla unutmazdı.

Elimi kendimi sakinleştirmek için çarpan kalbimin üzerine bastırdığımda parşömen süzülerek yatağın üzerine kondu.

Saçmalık bu.

Kendime tekrar tekrar bunu söyledim. Bu bir tesadüftü, hafif bir benzerliğin göze çarptığı bir resimden ibaretti.

Ben kraliyet ailesinden değildim. Bir kraliçenin kızı değildim.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve ardından gelen ayak seslerini güç bela işittim. Ben fotoğrafı incelerken bir figür gözlerimin önüne geçip yatağımın önünde durdu. Gözlerim isteksizce Iris'in yüzünden ayrılıp Calum'a çevrildi.

Her zamanki metanetli tavrıyla orada dikiliyordu. Fakat yüzünün kireç kesilişini izledim.

Zaman durmuş gibiydi. Calum'un gözleri not yığınının, benimkiler ise elinde tuttuğu gül demetinin üzerindeydi.

Pembe güller.

Benim buketim. Taht odasına telaşla giderken unuttuğumu fark ettim. Bana getiriyor olmalıydı. Kırpıştırdığım gözlerimi o andan yıllar önce koparılmış, ufalanmakta olan yanımdaki güllere çevirdim.

Bilinçaltımı bir köşesinden durmadan çekiştiren bir şey vardı. İlk yumruk atılmadan önce kavganın yaklaştığını hissettiren sezgi gibi. Ya da tüm gözlemleri bir araya getirmemden, öyküyü zihnimle şekillendirmemden önceki an gibi. Ya da bir anının tam da silmem gereken anda yeniden ortaya çıkması gibi. Çünkü hiçbir şey gözden kaçmıyordu.

"Şimdi Kitt'le buluşmak için acele etmeliyim ama ona bu gelinlik içinde ne kadar güzel göründüğünü mutlaka söyleyeceğim."

İltifat dilinden döküldüğünde Calum o anda bulunduğu yerden sadece

birkaç adım ötede duruyordu. Fakat benim odaklandığım sonra söylediği cümleydi. Zihnimde yankılanan, beni huzursuz eden o sözlerdi.

"Bahçemdeki güller gelinliğe çok yakışacak."

O anda, zihnimi huzursuz eden o uzak sesi, o sezgisel iğneyi hissetmiş ve görmezden gelmeyi seçmiştim. Calum'a olan güvenim kalbimin etrafına bir duvar örmüştü. Fakat o duvarın yıkılması için bir gül yetmişti.

Her şey çok hızlı gelişiyordu. Düşmeden önce ayağınızın kaçınılmaz olarak takılması gibi. Düşüncelerim bulanıklaştı; hepsi birbirine karıştı. Geçmiş, şimdiki zamanıma doğru hızla yaklaşıyor, iki zaman dilimi açık bir sonuca ulaşmak için üst üste biniyordu.

Çürümeye yüz tutmuş çiçeğe baktım.

Ellie'nin sözleri aniden zihnimin derinliklerinden yüzeye çıktı.

"Burada, şato arazisinde özel bir gül bahçesi var. Sanırım güzel, pembe güllerdi."

Başım döndü.

O gül bahçesi onlarca yıldır şatodaydı.

Her nefesi almak bir öncekinden daha zor olmaya başladı.

Bir Ölümcül. Bir Direniş lideri. Hep doğru zamanda doğru yerde olan bir adam.

Yanıtlanmamış sorulardan oluşan bir sel sersemlemiş zihnime akıp başımı döndürdü. Kafa karışıklığı her düşünceme, Calum'la geçirdiğim her ana işledi. Onun Çanak'ta yaptığı Direniş konuşmasından parmağımdaki yüzüğe kadar.

Zihnimi tırmalayıp geçmişimin ipliklerini birbirinden ayırdım. Bir farkındalık dalgası birbirinden kopuk düşünceler silsilesi hâlinde üzerime çöktü.

Notlar.

El yazısı.

Arınma Sınavları.

Zihnim kafiyelerden oluşan karman çorman bir melodi gibiydi; hepsi de o karmakarışık el yazısıyla yazılmıştı. Biri Whispers'daki bir parşömenden. Biri Plummet'ın dibinde, biri de zirvesinde okunmuştu.

Bulmacanın parçaları yerine oturmaya başladıkça kalbim hızlandı.

Kral'la mücadelemde sözleri hiçbir şey ifade etmemişti. Şimdiye dek. *"...bir arkadaşım bana planlarından ve üyesi olduğu şu Direniş'ten bahsetmişti."*

Bir arkadaş.

Babama ve Kral'a yakın biri.

İkincisine sadık biri.

Yediverenler Calum için çiçekleri bir gecede topraktan fışkırtmamışlardı. Hayır, Calum o çiçeklerle yıllardır ilgileniyordu.

Çünkü Kral'ın Zihin Okuyan'ı o.

Sanki dünya altımda yalpalıyordu.

Ve hepsi bu kadar da değildi. Bu sadece başlangıçtı.

Ona bakmadım. Artık gözlerime çevrilen gözler Kraliçe'ninkilerdi.

İşte o zaman taşlar yerine oturdu.

Babam –*gerçek* babam– bana içgüdülerime güvenmeyi öğretmişti. Asla tereddüt etmemeyi. Asla geride fark edilmeyen bir şey bırakmamayı. Sanki Loot'a geri dönmüştüm ve Psişik becerimi sergilememi emreden bir İmparatorluk Muhafızı'yla karşı karşıyaydım. Bu yüzden konuştuğumda sözlerim kararlıydı, şüpheyle gölgelenmemişti.

Bir Zihin Okuyan bile okunabilirdi.

"Aslında..." Yavaşça ayağa kalkmamla elbisem ayak bileklerimin etrafında salındı. "Bana o kitapları verdiğin için sana tekrar teşekkür etmek istiyordum. Gemide beni epey oyaladılar."

Yatağımın başucundaki soluk sırtlı kitaplardan birini elime alıp ön kapağını açtım. "Paedyn için," diye yüksek sesle okudum. Sözcüklerin üzerine çizilmiş gül beni hafifçe gülümsetti.

Calum'un gözleri hâlâ gözlerimle buluşmamıştı.

Kitabı dağınık notların arasına koyup aynı el yazılarını yan yana getirdim. "Arınma Sınavlarımdan kalan parşömeni de eklerdim ama hiçbirini hatıra olarak saklama şansım olmadı."

Sonra fotoğrafı elime alıp parmaklarımın arasında gezdirdim. "Hâlâ anneme benzediğimi düşünüyor musun?"

Sessizlik.

"Gördüğün resimlerden ona benzediğimi düşündüğünü söylediğinde bu bana tuhaf gelmişti," dedim yavaşça. "Babamın karısı Alice'in hiç fotoğrafı yoktu." Ayaklarım halının üzerinde ilerlerken elbisenin etekleri ayak bileklerime sürtündü. "Demek istediğim, bir Görü'nün anısını sayfaya aktarmak için bir Aktarıcı gerekir ve bu da astarı yüzünden pahalıya gelen bir süreçtir."

Ellerimi sallayıp ondan gelecek açıklamayı peşinen reddettim. Sonra

ayaklarım duraksadı. Yön değiştirip tam karşısında dikildim. Fotoğrafı ikimizin arasında kaldırıp o mavi gözleri Iris'in gözlerine çevrilmeye zorladım...

"*... Ve kraliyet ailesinden öldürdüğün tek kişi de değil o.*"

Calum'un sözleri zihnimde çınladı; bir bulmaca olan geçmişimin bir başka parçası.

"Fakat bahsettiğin anne Alice değildi," diye fısıldadım. "Âşık olduğun Kraliçe'ydi. Beni doğururken ölen."

Titriyordum, bedenimin her santimi titriyordu. Kalbim damarlarımda dolaşan adrenalinin etkisiyle sıkışan göğsüme çarpıyor, kan kulaklarıma hücum ediyordu. Ortaya çıkardığım gerçeğin vehameti karşısında dizlerimin bağı çözülecek gibi oluyordu.

Gözlerimde delice bir bakışla, soluk soluğa, "Sen Iris'in sevgilisiydin," dedim. "Ve Kral'ın Zihin Okuyan'ı olarak ona Direniş hakkında devamlı bilgi sağlıyordun. Bu yüzden her zaman bir adım öndeydi."

Dizlerim titrese de Calum'un gözleri gözlerime çevrildiğinde olduğum yerden bir adım bile geri atmadım. Geçmiş ile şimdiki zaman arasında durduğum o an acı verici bir şekilde yavaş ilerliyordu.

"Sana tekrar soruyorum," dedim aldatıcı bir sakinlikle. "Anneme benziyor muyum?"

Mavi gözleri nihayet gözlerimle –Kraliçe'nin gözleriyle– buluştuğunda kafamdaki her düşünceyi söküp alan Calum'u izledim. Güvensizliğimi okuyor, dikkatle değerlendiriyordu. Nihayet, "Peki başka kime benziyorsun?" dediğinde hiç şaşkınlık duymadan gözlerimi Ölümcül'e diktim.

Bu, oynamaya zorlandığım ilk oyun değildi.

Ve kaybettiğim ilk oyun da olmayacaktı.

Bu yüzden sözcükleri zihnimin yüzeyine gönderdiğimde dudaklarını kıvıran belli belirsiz gülümsemenin bir eşi de benim yüzümdeydi.

Merhaba baba.

59. BÖLÜM

Paedyn

Baba.

Bu unvan beni yetiştiren adamdan başka bir adam için kullanıldığında dilimde buruk bir tat bırakıyordu. Calum'a baktım; zihnimdeki güvensizliğin her zerresini okumasına izin verdim. Bu adam bir zamanlar benim için bir baba gibiydi ve onun başından beri babam olduğunu keşfetmemle yüreğime bir acı saplandı.

"Bunun canını umduğumdan fazla sıktığını görüyorum," dedi Calum.

"Demek haklıyım," diye fısıldadım. Sonra bir öfke dalgası içimi kapladı ve bir ömür boyu süren yalanların çözülmesine eşlik eden coşku dolu başarı hissini bastırdı. "Beni bir kapı eşiğine bıraktın!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Daha bebektim! Ve tüm bunlar Kral onun çocuğu olmadığımı öğrenmesin diye miydi?"

Calum'un gözlerine çılgınca bir bakış oturdu. Sanki içinde bir şeyler kopmuştu. Her ciddi ifade ve nazik söz onun hor gördüğü bir davranışmış gibi. Artık onun gerçekte kim olduğunu bildiğime göre de söyleyeceği hiçbir söze kanmayacaktım. "Kral senin onun çocuğu olduğunu düşündü ve seni istemedi."

Dudaklarım hafifçe aralanırken bir adım geri çekildim.

"Sen Kraliçe Iris'i *öldürünce*," dedi Calum, "Kral seni bir Susturu-

cu'ya teslim etti. İşte o zaman bir Sıradan'ın –bir *Sıradan'ın*– Ilya'nın görüp görebileceği en nadir Seçkinlerden birini öldürdüğünü keşfetti."

Hafızamı tararken oda etrafımda dönüyordu. Babamın önüme koyduğu her tarih kitabını aklıma getirdiğimde nihayet annemin gücünün ne olduğunu zihnimin bir köşesinde buldum. O...

"Bir Ruh'tu." Calum zihnimden okuduğu sözcükleri dillendirmişti. "Bu doğru. Bir başkasının duygularını hissedebilme, o duyguları değiştirebilme ve kendi üzerine alabilme becerisi. Ve onun gücünün benimkiyle, bir Ölümcül'ün gücüyle eşleştiğinde ne olacağını hayal edebiliyor musun?" Güldü. Delice bir sesti bu. "Dehşetengiz bir varlık olman gerekiyordu. Fakat sen bir hiçsin."

Her biri yılların öfkesine bulanmış sözcükleri tükürürcesine söylüyordu. "Kral için bir utanç kaynağıydın, benden icabına bakmamı istediği bir utanç. Kral hayatını kendisine ait olduğunu düşündüğü Sıradan'ı örtbas etmekle geçirdi. Fakat sen bana aittin ve Iris öldü..." Elini saçlarında gezdirdi. "...Hepsi senin bir hiç olman içindi! Değersiz bir Sıradan!"

Kalbimin üzerindeki yara izi yandı.

S.

Kral beni kızı sanıyordu.

İki Seçkin'den asla bir Sıradan çıkmamıştı. Fakat ben işte burada dikiliyordum; güçsüz. Gücün ürünüyken elimde bunu gösterecek hiç güç yoktu. Ve belki de ilk kez bu beni sıra dışı kılıyordu.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken öfke gözlerimi yaktı. Parmaklarımı elbisemin yumuşak eteğinde gezdirip kumaş katmanlarının altında hançerimin teskin edici hatlarını hissettim.

"Demek bu yüzden benden nefret ediyorsun?" dedim boğulurcasına. "Sevdiğin kadın beni doğururken öldüğü için?"

"Çünkü ölen sen olmalıydın," diye hırladı. "O gün ölen sen olmalıydın, bir Sıradan için kanı akan Kraliçe değil." Başını iki yana salladı ve gözlerindeki çılgın bakış karşısında geriledim. "Sen şatoya gelip o ilk akşam yemeğinde Edric'in yanına oturana kadar öldüğünü sanıyordum. Kral'ın on sekiz yıl önce istediği gibi seni öldürememiş olabilirdim ama sonunun kenar mahallelerde geleceğini umuyordum."

"Fakat ölmedim," diye fısıldadım. "Ve Kral beni sağ bıraktı."

Üçüncü Sınav'dan sonra, Çanak'ın dışında bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında dikilirken Kral'a beni neden daha önce öldürmediğini sormuştum. Kral kılıcıyla kolumu yaralamadan hemen önce.

"Çünkü bana sağ lazımdın."

Calum zihnimde beliren anıya yanıt olarak, "Öyle gerekiyordu," dedi. "Onu Direniş'in Çanak'a giden tüneli bulmak için sana ihtiyacı olduğuna ikna ettim ve Sınavlarda ölmezsen seni sonra kendisi öldürebilirdi." Titreyen parmağını bana doğru kaldırdı. "Fakat sen gözlerini annenden almışsın. Kral daha o masaya oturduğun anda seni tanıdı."

Sesim titremesin diye mücadele verdim. "Tüneli bulacağımı nereden biliyordun?"

Gülümsemesinde zalimce bir acıma vardı. Karşılık olarak ona dişlerimi gösterdim.

Bana söylemeyecekti.

Yanıtlanmamış her soru yeniden yüzeye çıkmaya başlıyor, sanki fokurdayıp kabarcıklar hâlinde yükseliyordu. Yanıt vermeye tenezzül edeceğini umarak o sorulardan birini öfkeyle kustum. "Kraliçe'nin Kitt'i doğururken öldüğünü sanıyordum?"

"Bütün krallık öyle sanıyordu." Gözleri parıldayıp gözlerimi delip geçti. "Kral, Iris'i kilit altında tutuyordu... Her türlü tehditten uzak. Öyle ki sana hamile kaldığında krallık ne Kraliçe'den ne de çocuğundan haberdar oldu. Doğumunla ona yaşattığın utançtan sonra, Kral gerçek kayıtları gizleyip krallığa Kraliçe'nin Kitt doğarken öldüğünü söyledi."

Ben aniden farkına vardığım şeyi sindirmeye çalışırken uzunca bir duraksama oldu.

"Ve babam..." Sözcükler boğazımda düğümlendi. "Kral'a ondan sen bahsettin. Senin yüzünden öldü. Çünkü Direniş'in varlığını öğrendin."

"Humma mevsiminde şatoya yardım ediyordu," dedi. "Koridorda karşılaştık ve aklından geçenleri okudum. Direniş için yaptığı planları öğrendim. Fakat sonunda Adam'ı öldüren şey bu olmadı."

Ona hayretle baktım. "Neden bahsediyorsun sen?"

Çocukluğumun geçtiği evin bodrumunda, Direniş üyeleriyle çevrili olduğum o an birden zihnimde canlandı. Babamın ölümünün Di-

reniş'le olan ilişkisinden kaynaklandığını düşündüğümde Calum bir nebze şaşkınlık sergilemişti.

Calum, "Hayır, Edric onu Direniş'i büyütmesi için hayatta tuttu," dedi. "Adam bilmemesi gereken bir şeyi keşfedene kadar onu kullanmaktan memnundu. Yalnızca kralların bilmesi gereken bir şeyi."

Dişlerimi sıkarak, bir kez daha, "Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum.

Calum'un karşılık veren sessizliği boğazımdan öfkeli bir sesin yükselmesine neden oldu.

"Bu yüzden babamın günlüklerini soruyordun," dedim, nefes nefese. "O sırrı yazıya döküp dökmediğini bilmek istiyordun."

Başım dönüyordu. Bu yeni kafa karıştırıcı bilgiyi zihnimi dolduran onlarcasının yanına tıkıştırdım. Fakat babamın öldüğü gerçeği Edric Azer'in Direniş'le ilgili takıntısına engel olmamış gibi görünüyordu.

Aniden başka bir hatıra canlandı; kanlar içinde, perişan hâlde, Kral'ın karşısında zar zor hayatta kaldığım bir hatıra. Ben tepemde dikilen Kral'a bakarken çizmesi göğsümü eziyor, yağmur damlaları acıyan yüzümü dövüyordu. Sırtımın altından çamur akıyordu. Kral kurtulmak için çırpınışımı izliyordu.

"*Bu günü uzun zamandır planlıyor, Direniş'ten kurtulacağım anı bekliyordum.*"

Calum zihnimde çizdiğim canlı resmi görünce, "Doğru," diye mırıldandı.

Gözlerim dalgın bakıyor, idrakin sisiyle bulanıyordu. "Kral, Direniş'in varlığını öğrendiğinde başta onu yok etmek istemedi," diye mırıldandım. "Direniş'in büyümesini, tüm Sıradanların tek bir çatı altında toplanmasını istedi." Gözlerim Calum'un gözlerine çevrilirken aklım Çanak'taki o savaşa gitti. "Ve sen de onun casusuydun."

Calum başını acımasızca salladı. "Fakat biz katliam için yeterince Sıradan'ı bir araya getirmeden önce *babanın* icabına bakılması gerekiyordu. Bu yüzden Direniş'in lideri olarak onun yerine ben geçtim."

Katliam.

Midem bulandı.

Çukur cesetlerle doluydu ve o kanlı kum yığınını hatırlamamla ağzım kurudu. "Hepsi bir oyundu." Göğsüm içimde büyüyen öfkeyle

kabardı. "Her şey. Sıradanlar umurunda değil. Hiçbir zaman da olmadılar. Onlardan biri sevgilini öldürdükten sonra olamazlardı da." Bir adım daha gerilememle arkamdaki komodine çarptım. "Evime geldiğin o ilk geceden beri benimle oynuyordun."

"Baban seni görse gurur duyardı."

Ben kendimi Direniş'in davasına adadıktan sonra Calum bana böyle söylemişti. Gurur duyuyordu da. Nihayet beni yakaladığı için. Nefret ettiği değersiz bir Sıradan'ın bedeninde sevdiği kadının hayaletini yakaladığı için.

"Duyuyorum da." Calum uzun parmaklarını sırtının arkasında kavuşturdu. "Benim kuklama dönüştüğün için gurur duyuyorum."

Kafamın içinden çık.

Sesim tiksintiyle doldu. "Ya şimdi hangi oyunu oynuyorsun?"

Uzun bir süre gözlerimi gözlerine diktim. "Seninle sıradaki düğün törenine gitmemiz gerek."

"Neden?" diye karşılık verdim. "Neden tahtta bir Sıradan istiyorsun ki?"

"Senin için harika planlarım var Paedyn." Birden bana doğru yürümeye başladı. "Âlimlerin adını tüm tarih kitaplarına yazmalarını sağlayacağım."

O sezgi içimde bir kez daha, ağır ağır kıpırdanmaya başladı ve bu kez onu görmezden gelmedim. Geçtiğimiz birkaç hafta, zihnimde durmadan akan bir hatıra ırmağı gibi canlandı. Calum'la geçirdiğim anları düşündüm; evet, fakat daha da önemlisi, onun yanında geçmeyen anları. Her zaman arka plandaydı; her zaman birinin kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Düşüncelerimi kusmaya başlamadan önce gözlerimi kırpıştırarak yere baktım. "Şatoya geldiğimde Kral Edric'e beni öldürmemesini söyledin ve o da öldürmedi. Kitt'e benimle evlenmesini söyledin, o da evlendi." Örtülü suçlamalar aceleyle, mırıltılarla dudaklarımdan dökülüyordu. "Sana kolayca güvendi. Bu Sınavlarda mücadele etmeme izin vermesi için onu ikna ettin ve askerlerini eğitmeye başlamasını önerdin. Hepsini yaptı."

Calum'un gözleri kısıldı. Fakat hiçbir şey söylemedi.

Neredeyse gülecektim. "Yediverenlerin gül bahçendeki çiçekleri

büyüttüğünü söylediğinde sana inandım. Başkaları sen ne istersen yapıyor. Tüm Direniş'i avucunun içine almıştın. *Babam* dahil. Sen sadece bir Zihin Okuyan değilsin, öyle değil mi?" Ona doğru yavaşça bir adım attım. "İkili gücün var. Bu yüzden benden bu kadar nefret ediyorsun. Sen sadece bir değil, iki Ölümcül olduğun hâlde ben bir şekilde bir Sıradan oldum."

Calum hâlâ bir şey söylemiyordu.

Her şeyi anlamamla gülümsedim. "Sen hem bir Zihin Okuyan hem de bir Yöneten'sin."

Üzerime atılmasıyla dirseğimi şakağına doğru savurdum. Geri sıçrayıp darbeyi hızla savuşturduğunda şaşırdım. Çenesine bir sağ kroşe atmak için ileri atılmamla elbisem dalgalandı.

Bir kez daha benden kaçtı.

Topuklarımı yere sağlam bastım. Kalbim kulaklarımın içinde atıyordu.

Düz yumruk.

Sağ kroşe.

Çapraz.

Faydası yoktu.

Hiçbir darbe onunla buluşmuyordu.

Attığım öfkeli çığlığı komik buldu. "Kendini hırpalama Paedyn. Her hamleni biliyorum."

Tabii ki biliyordu.

Kafamın. İçinden. Çık.

Calum yüzüne doğru savurduğum bir sonraki yumruktan kaçarken yine kıkırdadı. Kanım kaynıyor, yanaklarımı sıcakla boyuyordu. Fakat zihnim berraktı ve onun aklımdan geçen düşünceleri okuduğunu biliyordum.

Asla bu odadan onunla birlikte çıkmayacağım.

Tek planımı okudu; mavi gözleri gözlerime kilitlenmişti ve dudakları bir gülümsemeyle seğirdi.

Duraksadım.

Belki de olması gereken yer tam da kafamın içiydi.

Ona doğru yavaş bir adım attım.

Fiyasko olan sensin. Ben değilim.

Calum sıkılmış gibi hareketler yaptı.

"Bir Sıradan bebeği öldürememekle kalmadın, kızına göz kulak olabilmek için beni Adam Gray'in kapı eşiğine bıraktın." Ben yavaşça ilerlerken gözleri kısıldı. "Haklıyım, değil mi? Bir yanın beni büyürken izlemek istedi. Babamla her buluşmanızda, her konuşmanızda *benim* hakkımda bir şeyler öğreniyordun."

Parmağımı yatağın yanındaki kitap yığınına doğrulttum. "Ben çocukken bu kitapları eve sen getirmiştin, değil mi? Hatta kapaklarına adımı bile yazdın. Çünkü *beni* önemsiyordun..."

"Yeter," dedi Calum.

Onca gücüne rağmen senden bir Seçkin çıkmadı.

"Zavallı." Sözcüğü yüksek sesle, tükürür gibi söyledim ve ona bir darbe gibi inişini izledim.

Iris'in ölümünden beni sorumlu tutuyorsun çünkü onu kurtarmak için hiçbir şey yapamadın.

Bir adım, bir adım daha.

Eminim Kral oradayken Iris'in elini bile tutamamış, ona veda bile edememişsindir.

Düşüncelerim keskindi ve onun soğukkanlı maskesini kolaylıkla deliyordu.

"Kes şunu," diye mırıldandı.

O asla senin olmadı Calum.

Bedeni öfkeden titriyordu. "Kes şunu dedim."

Fakat ben sana aitim. Sonsuza dek senin en büyük fiyaskon olacağım.

Artık ona gözlerini parlatan gözyaşlarını görebilecek kadar yakındım.

Ona benziyor muyum baba? Sana bir hayaleti anımsatıyor muyum?

Calum'un elleri kulaklarını kapattı. "Yeter!"

Bana. Bak.

Gözleri kapandı ve işte o anda saldırdım.

Avuçlarım yumuşak halıyla buluştu ve yerde bacağımla süpürme hareketi yaptım. Calum dengesini kaybedip yere düşmeden önce kulağıma yırtılan kumaşın sesi geldi. Elbisenin katlarını yoklayıp altında duran hançerimi buldum ve kınından çıkardım.

Göğsüm hızla şişip iniyordu. Üzerine çıkıp bıçağımın ucunu boynuna götürdüm. Bana bakıyordu. Hain, yalancı, Sıradan katili.

Baba.

Hepsinden daha lanet bir sıfattı bu. Üstelik yaptıklarının yarısını bile bilmiyordum.

İnce bir kan damlası hançerin ucunu lekeledi.

Yap hadi. Öldür onu.

"Evet," diye fısıldadı altımda. "Yap hadi."

Ona dişlerimi gösterdim.

Değer verdiğim herkesi kullandı.

"Beni öldürecek misin, öldürmeyecek misin kızım?"

Boğazımdan acı ve nefretle dolu, pes bir hırıltı çıktı. Bedenim titriyordu.

Sonra bıçağı geri çektim.

Gülümsemesi soğuktu. "Çok zayıfsın..."

Hançerimin –gerçek babamın hançerinin– kıvrımlı kabzası Calum'un şakağıyla buluşup sözlerini yarıda kesti.

Orada, diz çökmüş bir gelinin yanında bilinçsiz hâlde yatıyordu.

Ter alnıma yapışıyordu. Uyuşukça ter damlalarını sildim. Silah elimden kayıp yumuşak bir tıkırtıyla halıya çarptı. Bacaklarım titrese de ağırlığımı o bacaklara verip kendimi yerden kalkmaya zorladım. Kumaş bacaklarımdan aşağı dökülüyor, beyaz bir şelale gibi ayaklarıma doğru açılıyordu. Aşağıya baktığımda bacağımın yan tarafında, danteli yaran ve derimin bir parçasını ortaya çıkaran geniş bir yırtık gördüm.

Sersemlemiş hâlde kapıya doğru sendeledim. Başım dönüyordu.

Kitt'e söylemem gerek.

Kapıyı ardına kadar açıp, kaçtığım sahneye son bir kez baktım.

Yatağın üzerine notlar saçılmıştı, yanlarında açık bir kitap duruyordu. Güllerin kokusu acılaşıyor; yaşam ve ölüm, geçmiş ve şimdiki zaman, hepsi havada birbirine karışıyordu. Bir mücevher kutusunun üzerinde çürümeye yüz tutmuş bir çiçek vardı, taze çiçeklerden bir buket zemini süslüyordu. Birdenbire benim için çok daha fazlasına dönüşen bir yabancının fotoğrafı yerdeydi. Calum, bir zamanlar dostum olan, artık benim için ölü bir babaya dönüşen adam, ihanetinin kanıtının yanına serilmişti.

Koridora çıktım ve bir daha arkama bakmadım.

Edric

Iris'in ölümünden on sekiz yıl sonra Edric onu tekrar gördü. Bedenini ya da ruhunu değil, daha ziyade uzun zaman önce ondan çalınmış olana yeniden kavuşarak.

Takıntı derecesinde sadık olan Kitt, bir ara Kral'a İnfazcı'sını Direniş'in Susturucu'sundan kurtaran kenar mahalleli kızla tanıştığından bahsetmişti. Vâris onun çekiciliğinden de biraz bahsetmişti. Kitt'i kapıda karşılayan gümüş rengi saçlarından, fakat daha da ilgi çekici olan, alev alev mavi gözlerinden.

Kral her bir gereksiz ayrıntıyı işittikten sonra muhtemelen ilk Sınav'ında ölecek olan kız üzerine kafa yormamıştı. Annesine dair net bir anısı olmayan Kitt karşısında güzel bir yüzden başka bir şey görmüyordu. Merhum Kraliçe'nin portreleri ya kilit altında tutuluyordu ya da kayıp aşkını nadiren sergileyen Kral'ın zimmetindeydi. Fakat Edric oğlunun o portreleri hayranlıkla seyretmesine birkaç kez izin vermiş olsa da oğlan Kraliçe'yle bu yarışmacıyı birbirine bağlayacak kayda değer bir şey anımsamıyordu.

Kitt hiçbir zaman Iris Moyra'nın gözlerini babası gibi zihnine kazımamıştı.

Edric bir utanç kaynağı olan kızını kucağına aldığı andan sonra ilk kez, onu kendinden emin bir şekilde masasına oturduğunda gördü.

Majesteleri Kral ve Kraliçe'nin görkemli teşriflerinden önce tüm yarışmacılar taht odasına girmişlerdi. Paedyn'in gözlerini –Iris'in gözlerini– görmek Kral'ı neredeyse dizlerinin üzerine çöktürecekti. Fakat hilekârlık yeteneği beraberinde soğukkanlılık becerisini getiriyordu. Edric sesine metanetli bir güç katıp, yarışmacılarına hitap ederken unutulmuş Prenses'ten sadece birkaç adım ötede oturuyordu.

Kral on sekiz yıldır ne onu ne de bir süreliğine adına sürdüğü lekeyi düşünmüştü. Fakat Prenses'in mavi gözleri Edric'in gözlerine kilitlendiğinde o nefret seli bir kez daha kalbine doğru yıkıcı bir yol açtı. Kız, Edric'in hor gördüğü her şeyden daha fazlasıydı; onun zayıflığıydı.

Paedyn Gray.

Bir Sıradan onun masasında oturuyor ve öyle değilmiş gibi davranıyordu. Onun Sıradan'ı sanki ölmüş olması gerekmiyormuş gibi orada oturuyordu.

"Demek seni ara sokakta kurtaran kız *bu*?"

Kral soruyu İnfazcı'sına sordu; sesindeki iğneli tonu sahte bir merakla gizliyordu. Fakat Sıradan kız başını kaldırıp babasına baktığında orada kendi nefretiyle yarışabilecek bir nefret buldu.

"Daha önce bir Psişik'le hiç tanışmadığımı söylemeliyim. Güçlerin... ilgi çekici."

Bir sahtekârlık. Bir yalan. Adına sürülen bir leke.

Bunların hepsi Edric'in o anda söyleyebileceği şeylerdi ama o kartlarını nasıl oynayacağını biliyordu. Elini Paedyn'in göstereceğinden daha fazla göstermeyecekti. Bunun yerine Kral onun acınası, Sıradan hayatına son vereceği ana kadar kıvranışını izleyecekti.

Provası yapılmış bir açıklama Paedyn'in dudaklarından hesaplanmış bir hızla döküldü. Çok hızlı değil –bu, yalan gibi görünmesine neden olurdu– fakat büsbütün yavaş da değil çünkü kendi yeteneği üzerine düşünmek için neden o kadar zamana ihtiyacı olacaktı ki? Kendisini Seçkin olarak gösterme konusundaki kararlılığı gerçekten takdire şayandı. En güçsüzlerinden biri olmak bile kolay iş değildi.

Her sözü, her muhakemesi öyle bilinçliydi ki o gözler karısınınkine o denli benzer bakmasaydı Kral ona inanabilirdi. Kai onun gücünü

hissedemediği için endişelenmemiş gibiydi ya da belki de İnfazcı'nın dikkati kızın öne sürdüğü bahaneleri daha fazla sorgulayamayacağı kadar dağılmıştı. Fakat Edric bildiği gerçeği asla dile getirmedi. Çünkü bu Sıradan onun Sınavlarında zaten ölecekti ve Edric'in bunun için parmağını bile kıpırdatmasına gerek yoktu.

Bu sefer aynı hatayı yapmayacaktı. Bu kez onu ölürken izleyecekti.

Onca zaman bir hiç uğruna hayatta kalmış olması ne utanç vericiydi.

Bir hiç. Tıpkı karşısındaki kızı gibi. Karısını öldüren güçsüz çocuk gibi, heba olmuş bir Seçkin gücü.

Paedyn onu büyüten adamdan bahsederek Kral'ı kayıtsız ifadesini daha da perçinlemeye zorladı. Edric, Gray soyadının, güçlenen ayaklanması Kral'ın güç iştahını doyurmak için bir piyona dönüşen adamla birlikte öldüğünü sanmıştı. Adam Gray'in, bilmeden de olsa Kral'ın kalan Sıradanların kökünü kazımasına önayak olması gerekiyordu. Ancak Şifacı'nın hayatı, yalnızca kralların bilmesi gereken bir sırra rastlamasının ardından hızla sona ermişti.

Gelgelelim unutulmuş Prenses'in eski Direniş lideri tarafından yetiştirilmiş olması, Edric'in haberdar edildiği bir ayrıntı değildi.

Yine de bir zayıflık olan bu kız için başka bir adamı suçlamak Kral'a kendisini iyi hissettiriyordu. Bu yüzden Edric kızın zaten doğru olduğuna inandığı şeyi memnuniyetle onayladı.

"Ah evet, baban. Adam Gray müthiş bir Şifacı'ydı. Çok eğitimli bir adamdı."

Kız, Kral'ın bu sözleri karşısında şaşırmış gibi yaptı.

"Siz babamı tanıyor muydunuz?"

Kral kızın sorusuna yanıt verse de ikisi de yanıtı zaten biliyordu.

"Evet, tanıyordum. Humma mevsiminde, ilgilenecek çok fazla hasta olduğunda saray hekimlerimize yardım etmek için saraya gelirdi."

Edric, Adam'ın bir Direniş başlatma planından böylece haberdar olmuştu. Zihin Okuyan'ı koridorlarda kısa karşılaşmaları sırasında bu bilgileri toplamıştı. Kendisine teklif edilen rüşveti hep reddettiği düşünüldüğünde, Şifacı'nın amaçlarını keşfetmek pek de şaşırtıcı olmamıştı. Kral, Adam'ın uydurma Sıradan hastalığının meşruiyetine dair sessizliğini satın alamamıştı ancak bir kenar mahalle sakini olarak Adam görünüşte pek de tehdit oluşturmuyordu.

Ancak Kral'ın kızını alaycı bir şekilde Seçkin'e benzeyen bir şeye dönüştürmüştü.

Edric masadan kalktı; gözleri bir zamanlar karısına ait olan gözlere dikildi.

Tıpkı kendi karım gibi onun da ölümünü izleyeceğim. Onun kalbini dağlayacağım, tıpkı onun benim kalbimi dağladığı gibi.

Calum'un Kral'ın kafasının içinde kükreyen öfkeyi dillendirmesine ihtiyacı yoktu. O öfkeyi önüne serilmiş bir parşömendeki yazılar gibi kolayca okuyabiliyordu. Edric'in öfkesi her şeyi tüketen bir hastalıktı ve Zihin Okuyan bunu herkesten daha iyi anlamaya başlamıştı. Artık o öfkenin ardındaki nedeni de biliyordu.

"O daha bir bebekti. Onu öldürmeye içim elvermedi."

Kral'ın gözleri parladı. "Ve şimdi şatomda bir Sıradan uyuyor. "Sanki buna layıkmış gibi, Sınavlarımda yarışıyor."

"Bağışlayın beni Majesteleri." Calum başını ciddiyetle öne eğip terli avuçlarını sırtının gerisinde kavuşturdu. "İstediğiniz gibi ondan kurtulmalıydım. Fakat Adam ve Direniş'le çalıştığımdan beri gözüm hep kızın üzerindeydi. Şatoya geri dönmenin yolunu asla bulmaması gerekiyordu..."

"Fakat oğlumu kurtardı," dedi Edric, öfkeyle. İnfazcı'nın bir Susturucu'ya karşı kendini savunamaması onu hâlâ kızdırıyordu. "Ve şimdi Paedyn Gray, annesinin gözleriyle benimle alay etmek için burada."

Zihin Okuyan'ın gırtlağı yukarı aşağı hareket etti. "Biliyorum."

"Onun ölmesini istiyorum."

"Ölecek," dedi Calum. "Sınavlarda muhtemelen ölür ama ölmeden önce onu kullanabiliriz."

Bu sözler Kral'ın ilgisini çekmişti. "Dinliyorum."

"Direniş hazır. Bunca yıldır bunu bekliyordunuz." Zihin Okuyan sarı saçlarla kaplı başını öne eğdi. "Sadece üçüncü Sınav'dan sonra Çanak'a girmenin bir yolunu bulmamıza yardım edecek birine ihtiyacımız var. Nihayet Sıradanları bir yere toplayabileceksiniz."

Edric, "Tüneller," dedi kendi kendine. "Onun Direniş'i tünellere götürmesini istiyorsun."

Calum'un yüzünde nadir gülümsemelerinden biri belirdi. "Sadece birinin ona tünelleri göstermesi gerek."

Kral, Calum'un kimi kastettiğini biliyordu.

Planın kurulmasının ardından Edric, Paedyn Gray'in gelişi karşısında duyduğu çarpık bir sevinçle Zihin Okuyan'ın yanından ayrıldı. Kızı kullanacak, intikamını alacak ve sonunda onun ölümünü izleyecekti. Kral kendisine daha fazla keyif verecek bir şey düşünemiyordu.

60. BÖLÜM

Kai

Bedenlerden oluşan bir dalga beni yuttu.

İnsanlar taht odasından dışarı akıyor, hepsi koridora doğru ilerliyordu. İnsan seline karşı ite kaka ilerledim. O kadar çok gücün ağırlığı altında hareketlerim yavaşlamıştı.

Loot'taki ikinci tören başlarken saraylılar içeceklerin tadını çıkarmak ve dedikodu yapmak için bahçelere doğru yürüyordu. Buradaki Seçkinlerin çoğu orada bir düğün daha yapmak bir yana dursun kraliyet ailesinin kenar mahallelere ayak basması fikrinden bile tiksiniyordu.

Bir düğün daha. Çünkü ilkini durduramadım.

Boşalan taht odasında bir duvara yaslandım. Yukarıdaki çiçek sayvanından dökülen yapraklar zarifçe alttaki kürsüye düşüyordu. Orada durup yeminlerini etmişlerdi; ben ise onlara engel olabileceğimi düşünecek kadar ahmaktım.

Çok geç kaldım.

O bir eşti. Bir kraliçeydi.

Sırtımı pürüzsüz duvardan aşağı kaydırıp yere çöktüm. Ne yapacaktım ki? Kardeşimin gelinini mi çalacaktım? Görev ile arzu arasındaki kararsızlıktan o kadar bunalmıştım ki arada bir yerde, kıskanç bir seyirci olarak sıkışıp kalmıştım.

Ve artık onu kaybetmiştim.

Çok geç kaldım.

Ömürlerimiz yan yana geçip gidecek fakat birbirimizin hayatları içinde yaşamaktan asla vazgeçmeyecektik. Uyanık olduğum her saniye yeniden yaşamak zorunda kalacağım bir trajediydi. Ben onun İnfazcı'sıydım, o benim Kraliçe'mdi. Daha fazlası artık geçmişimizde kalmıştı ve muhtemelen gelecekte çok daha azı olacaktık.

Taht odasının zemininde onun yasını tutuyordum.

İçime yerleştirdiği amaç olmadan kaybolmuştum. Onun için daha iyi biri olmuştum. Babamın beni dönüştürdüğü canavarın sadece bir gölgesiydim. Artık karşısında diz çökerken neye dönüşeceğimden korkuyordum. Onun için yüzlerce kez diz çökebilirdim. Fakat bu görevim olduğundan değil, ona duyduğum adanmışlıktan.

Bir kez daha benim görevim olmuştu; bu kez korumam gereken bir kraliçe. Fakat ona sahip olacak olan kardeşimdi. Hayatında, kalbinde, yatağında.

Yumruğum yanımdaki duvarla buluştu.

Pürüzsüz yüzey parmak eklemlerimin altında parçalanırken koluma bir acı dalgası yayıldı. Sessizce küfrettim. Sonra bir daha, ani öfkemi biraz dindirecek kadar yüksek sesle. Ağrıyan elimi duvardan çektiğimde beyaz tozlar mermer zemine indi. Açtığım yumruk büyüklüğündeki delikten moloz parçaları döküldü. Öfkem iznim olmadan yakındaki bir Gürbüz'le bağ kurmuştu.

Bu hâlde tehlikeliydim. Bu kadar çıplak bırakıldığımda ölümcüldüm. Yıkım derimin hemen altında nefes alıyordu ve ben onu serbest bırakmak için yanıp tutuşuyordum.

O gitti. Onu kaybettim. Onsuz kayboldum.

Başım yakında bedeninin kıvrımlarını unutacak olan ellerimin arasındaydı.

Canavarlar, hikâyenin sonunda güzel kızı elde etmiyordu.

61. BÖLÜM

Paedyn

Elbise, hızla hareket eden bacaklarımın etrafında dalgalanıyordu. Kumaşı iki yanından tutup, kaldırarak kısıtlanan adımlarımı serbest bırakmaya çalıştım. Koridorda yanından geçtiğim her şey bulanıklıktan ibaretti ve hızla arkamda bıraktığım çok sayıda pencereden içeri güneş ışığı süzülüyordu. Duvarda sıralanan İmparatorluk Muhafızlarından hiçbiri ne çılgınca koşuşturmam ne de dağınık giysilerim ve saçlarım karşısında kıllarını kıpırdattılar.

Ön kapıların önünde kayarak durduğumda nefes nefese kalmıştım. Kapalı kapıların iki yanına bir düzine İmparatorluk Muhafızı dizilmişti. Beyaz maskelerin ardına gizlenen çok sayıda göz kraliçelerini inceliyordu. Çıplak bacaklarımın aniden farkına varmamla dilimin ucuna gelen galiz küfürleri bastırdım. Eteğini yere bıraktığım elbisem ayaklarıma dökülürken, "Kapıları açın," diye seslendim.

İmparatorluk Muhafızları emrime itaat ettiler ve ben de bu durum karşısında epey şaşırdığımı belli etmemeye çalıştım. Avluya uzanan taş basamaklardan hızla inip beni bekleyen süslü faytonlara sadece bir kez baktım. Çevresinde İmparatorluk Muhafızlarından bir kalabalık bulunan Kitt en yaldızlı faytonun yanında durmuş, Easel ile sessizce sohbet ediyordu. O da bu kez üzerine daha mütevazı bir kıyafet giymişse de belinde bir tören kılıcı sallanıyordu.

"Kitt!"

"Her şeyi anladım," dedim soluk soluğa. "Calum babanın Zihin Okuyan'ıydı ve onun Ölümcüllerini senden gizlediğini biliyorum, bu yüzden Direniş lideri üçüncü Anma Sınavı'ndan sonra ortaya çıktığında onun kim olduğunu bilmiyordun..."

"Ağır ol Paedyn," dedi Kitt. Bedeni gergindi. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Bir nefes verdim. "Calum baban için çalışıyordu. Tüm Direniş bir düzmeceden ibaretti ve..." Ağzım beni endişelendirecek kadar kurumuştu. "Ve o benim babammış."

Sözcükleri yüksek sesle söylemek bana bir idam cezası gibi geliyordu. O sözcüklerin Kitt'te yarattığı etkiyi, yüzünde dalgalanan her duyguyu izledim. Şaşkınlık, inanamama, endişe. Orada öylece durup birbirimize boş boş baktık; ta ki Kitt nihayet, "Ne?" diyene kadar.

Dünyasının sözlerimin altında paramparça oluşunu izlemek zorunda kalmamak için gözlerimi kapattım. "Annen Iris, Calum'la bir ilişki yaşamış ama çocuğu babanınmış gibi göstermiş. Sıradan biri olarak doğduğumda Kral öldürülmemi istemiş ama onun yerine Zihin Okuyan'ı beni Adam Gray'in kapısına bırakmış. Her şey örtbas edilmiş ve..."

Kitt, "Annem yirmi yıl önce öldü," diye itiraz etti.

"Kayıtlar değiştirilmiş." Kelimeler dudaklarımdan telaşla dökülüyordu. "Krallık, Kraliçe Iris'i senin doğumundan beri görmemişti. Kral onun güvenliği konusunda paranoyaya kapıldığı için onu saklamıştı. Bu yüzden bana hamile kaldığında Ilya'nın bundan hiç haberi olmamış."

Kitt'in bakışları donuklaştı. "Ve sonra öldü."

"Evet," diye mırıldandım. "Ve Kral, krallığa Iris'in bir Sıradan'ı değil, seni doğururken öldüğünü söyleyerek varlığını örtbas edebildi. Sen ve Ilya onyıllarca buna inandınız."

"Ve saray hizmetlileri..."

"Bunu sen de söylemiştin." Başımı iki yana salladım. "Onlarca yıldır sırlar saklıyorlar."

Boğucu bir sessizlik üzerimize çöktü.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama Calum itiraf etti..."

Nihayet Kitt, "Biz üvey kardeşiz," dedi.

Önce şaşkınca kocama, sonra parmağımdaki yüzüğe baktım. Bu

düşünce nedense o ana kadar aklımdan hiç geçmemişti ve şimdi kendimi kusacakmış gibi hissediyordum.

"Lanet olsun," diye fısıldadım. Çünkü söylenecek çok da söz yoktu. Bir saatten kısa bir süre önce kutsal evlilik bağıyla bağlanmıştık ama şimdi hayatlarımızın o andan çok daha önce birbirine örüldüğünü öğreniyorduk.

Kitt'in elleri aniden kollarımı sıkıca kavradı. Bakışlarındaki o paranoya belirtisi geri dönmüştü. "Benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

"Sadece..." Başımı iki yana salladım. "Kitt, o seni kontrol ediyordu. Calum bir İkili; tıpkı senin gibi. Onun istediği her şeyi yapıyorsun."

Kitt bana öylece gözlerini dikip bu yeni bilgiyi gözlerimin önünde zihninin süzgecinden geçirdi. "Düşünsene," dedim. "Benimle evlenmeyi hiç istemesen de evlendin. Bunu yapmanı Calum istedi ve ben nedenini öğrenmeye korkuyorum. Görmüyor musun? Seni kullanarak..."

Kapılar gümbürtüyle açıldı.

Hançerim onu sıkıca kavramış, taş basamaklardan ağır ağır inen Calum'un avucundaydı. Babam olacak adamı gördüğümde içimi bir korku kapladı ve kaskatı kesildim. Öğrendiklerim yüzünden hâlâ başım dönüyordu ve sersemlemiştim. Eskiden yaşadığım hayat ile içine atıldığım yeni hayat arasında sadece birkaç dakika vardı. Bildiğimi sandığım her şey yalandı ve bilmediğim her şey daha da yaralayıcıydı.

Kitt ellerini kollarımdan indirip bir adım öne çıktı. İmparatorluk Muhafızları manzara karşısında Kral'larının yanına koşsalar da Kitt onları eliyle kışkışladı. Calum'un yüzüne yayılmış, teskin edici gülümsemeyle merdivenlerden yavaşça inişini izledim. "Kitt, acele karar verme. Paedyn'in kafasının karışık olduğu çok açık."

Tenim öfkeyle kızardı.

Kitt merdivenlerin dibinde babamla buluştu ve uzun bir an boyunca gözlerini birbirlerine dikmekten başka bir şey yapmadılar. Tek, korkunç bir saniye boyunca gülümsemelerinden ya da birbirlerini selamlamalarından korktum. O anda her konuda yanlış yargıya varmış olabileceğimi fark ettim. Ta ki Calum'un bedeni kaskatı kesilene kadar. Birinin yüzünün öyle soluşunu izlemek ürkütücüydü.

"Bunu yapma Kitt..."

Kınından çekilen bir kılıcın sesi.

Kitt'in hırıltılı yanıtı avluda yankılandı. "Kafamın içinden çık."

Kılıcı babamın göğsüne saplandı.

Gözlerimi kırpıştırarak baktım ve dünya ani bir sarsıntıyla duruverdi. Calum'un göğsündeki yaradan kan fışkırırken Kral kılıcı duygusuzca onun bedeninden çekip çıkardı. O mavi gözlerin Kitt'e bakarken büyüyüşünü, sonra hayat bedeninden ayrılırken içindeki ışıkların sönüşünü izledim.

Elim açık kalan ağzıma doğru gitti. Bu, babamı ilk kez kaybedişim değildi. Hatta göğsüne saplanan bir kılıçla ve o kılıcın diğer ucunda Azer kardeşlerden biri varken ilk kez kaybedişim de değildi. Fakat bu ölüm farklıydı. Bu adamın ölümünü izlemek beni rahatlatmıştı.

Calum gerçek babamın ölümüne sebep olmuştu ve Adam Gray kollarımda öldüğünden beri aradığım intikam buydu. O Ölümcül'ün ellerinde her bir Direniş üyesinin kanı vardı. Bu acımasız sonla buluşmayı hak etmişti.

Kitt sendeleyerek geri çekilince Calum taş basamaklara yığıldı. Kral kılıcından damlayan kanla bir an için İnfazcı'sına benzemişti. Merdivenlerden aşağı sızan ve giderek büyüyen kan birikintisinin tertemiz kıyafetimi lekelememesine dikkat ederek Calum'un iki büklüm bedenine dikkatlice yaklaştım. Hançerimi parmak uçlarından çekip alırken mavi gözleri yavaşça gözlerime çevrildi. Sonra eğildim ve giderek azalan gücünün zihnimden geçen sözcükleri koparmasına izin verdim.

Bu bir veda değil baba. Sadece bir dahaki görüşmemize kadar güle güle diyoruz. Çünkü ben her yaşamında sana musallat olacağım. Nefret ettiğin Sıradan'ın bedenine hapsolmuş, sevdiğin kadının gölgesi olan ben.

Gülümsedim. İşkence çoktan başlamış gibi gözleri açıldı.

Görüşmek üzere baba.

Hançerimin ucundan damlayan kanı tuniğine silip ayağa kalktım. Ben bıçağı bacağımdaki kınına sokar sokmaz Kitt omzuma elini koyup beni kendisine doğru çevirdi. "Paedyn, benim hakkımda bir şey söyledi mi? Babam hakkında?"

Ağzımı açtım...

"Lanet olsun, neler oldu?"

Gözlerim taş basamakların yukarısından aşağıdaki sahneyi inceleyen İnfazcı'ya çevrildi.

Kral. Kraliçe. Ceset.

Kardeşinin gözleri üzerine dikilince Kitt kolumu bıraktı. "Asıl soru, sen hangi cehennemdeydin?"

Kai kan şelalesinin yanında bize katıldı. Yaralı eklemlerini gözden kaçırmak imkânsızdı. "Töreni kaçırdığım için üzgünüm." Gözlerini bana çevirdi. "Tebrikler. Şimdi, ne haltlar dönüyor burada?"

Kral bana dönünce ağzımdan hızlı bir açıklama çıkıverdi. Calum'la yaşadıklarımı, keşfettiğim her şeyi ve onun bana söylediklerini anlattım. Önceki kralın yaptıklarından bahsettiğimde Kai'ın yüzünden karanlık bir gölge geçti ama Calum'un gerçek kimliğinden bahsederken Kai'ın parçaları bir araya getirdiğini fark ettim.

"Bana hep çok tanıdık geliyordu," diye mırıldandı Kai. "Çocukluğumda, koridorlarda yanımdan geçerken onu görmüş olmalıyım. Çanak'taki o savaşta da onun bana tanıdık geldiğinden emindim. Bilmem gerekirdi..."

"Bu senin hatan değil," dedi Kitt. "Hepimizi manipüle ediyordu. Paedyn onun bir İkili olduğunu düşünüyor ve bu gayet akla yatkın."

Kai'ın dikkati bana çevrildi. "Bir İkili mi?"

"Bence o hem bir Yöneten hem de Zihin Okuyan'dı." Aceleyle "Bak," dedim, "nadir görüldüğünü biliyorum fakat her dediğini yaptırıyordu. Calum ondan isteyene kadar Kitt'in benimle evlenmeye niyeti yoktu."

"O haklı." Kitt başını iki yana salladı. "Her zaman öyle bir etkisi vardı. Onun istediğini yapmaktan başka çarem yokmuş gibi. Her hâlükârda..." İç geçirdi. "Calum bir tehlikeydi. Bir zaaftı. Ben de yapmam gerekeni yaptım."

Kai hayretle ona baktı. "Onu sen mi öldürdün?"

Kaskatı kesildim.

Benim yaptığımı düşündü.

"Ben öldürdüm," dedi Kitt basitçe. "Dediğim gibi, o bir tehlikeydi."

Easel ürkekçe yaklaşırken bile Kai kardeşine bakıyordu. Şaşkın gözlerle bizi izleyen seyircilerimizi neredeyse unutmuştum. "Majesteleri, ikinci tören için Loot'a gitmemizde ısrarcı olmak zorundayım."

Kısa süre önce öğrendiklerimizin bir anda hatırlatılmasıyla midem çalkalandı. "Hayır, bunu yapamayız..."

"Lanet olsun."

Kai'a baktığımda yüz hatlarının hem şok hem de tiksintiyle şekillenmiş olduğunu gördüm. İç çekip, "Meseleye biraz geç uyandın," dedim.

Kai öfkeyle, "Aranızda kan bağı var," dedi. Sesinde huşuyu andıran bir ton vardı. Çünkü bu bir umuttu. İkimizin de istemediği bir evlilikten çıkış yoluydu. "Bu töreni gerçekleştirmeniz mümkün değil."

"Majesteleri, izin verirseniz," diye araya girdi Easel, "düğün gerçekleşmeli."

Kai neredeyse gülecekti. "Tabii ya, gerçekleşmeli! Ne demezsin?!"

Makul bir tonda, "Easel," diye söze girdim, "biz üvey kardeşleriz ve..."

"Ve zaten evlisiniz." Easel kararlı bir şekilde ayak diriyordu. "Eğer krallık iptal söylentilerinin kokusunu alırsa, birleşik Ilya'ya doğru kaydedilen her ilerleme bir kenara atılmış olur. Evliliğiniz bir sembol ve bundan vazgeçerseniz halk bu yeni kuralları asla kabul etmeyecektir... Bu kuralların amacı onları kurtarmak olsa bile." Derin bir nefes aldı. "Bu krallık ve çevrenizdeki diğer tüm krallıklarla olan ilişkiniz bu evliliğe bağlı. Dor, Tando ve Izram'ın ticaret yapacağı yer, Sıradanlara kucak açan bir Ilya'dır. Şimdilik Paedyn bizim elimizdeki en büyük avantaj. Daha fazla zamana ihtiyacımız var."

Kai bunu düşünmek için bir dakikasını bile ayırmadı. "Hayır. Başka bir yol bulacağız."

"O haklı." Kitt'in mırıltısı İnfazcı'nın başını gökyüzüne doğru sallamasına neden oldu. "Krallığın birleşik bir cephe görmeye ihtiyacı var." Gözleri gözlerimle buluştu. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedim. "Annemin bir kraliçe olduğunu öğrendim ve sonra, başka bir babanın daha gözümün önünde kan kaybından ölmesini izledim." Titrek bir nefes verdim. "Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var. Kendi başıma."

Kitt başını salladı. "Adil olan da bu."

"Bunca zamandır," diye mırıldandı Kai. "Taht üzerinde hak sahibiymişsin."

Easel başını eğdi. Nane rengi saçları bir omzunun üzerinden kaydı. "Bir piç olduğundan zayıf bir hak fakat evet, sanırım Paedyn'in bir hak

iddiası olabilir."

Kitt yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Gerçek kayıtları bulmamız gerekecek. Gerçekte ne olduğunu öğrenmeliyiz."

"Calum onların bir yerlerde gizlendiğini söyledi," dedim donuk bir sesle.

Hiçbir şey hissetmiyordum. Hayatım boyunca bir *hiç* olmuştum.

Gerçek köklerimi keşfetmek için defalarca ölümden dönmem gerekmişti. Sırlarla dolu, sadakatsizliğe gömülü olsa da o köken hep oradaydı; damarlarımda geziniyordu. Bir kraliçenin kanı içimde akıyordu; varoşlardan gelen bir Sıradan'ın içinde. Bu tezat beni neredeyse güldürecek kadar sarsıcıydı.

Hayatımın büyük bir kısmı kısa ömürlü anlardan oluşuyordu. Hep yeni bir gerçeği öğrenmeden bir öncekini sindirmeye zaman bulamamıştım. Bu yüzden her şeyin ağır ağır işlediği o anda kendime bir tek nefes alma izni verdim.

Krizleri sıraya sokmalıyım.

"Loot'a gidelim, sonra hayatımızın geri kalanında ne yapacağımızı düşünürüz."

62. BÖLÜM

Kai

Dizleri yine birbirine değiyordu.

Ve bu kez aralarında evlilik yemini vardı.

Kitt'in parmağındaki altın yüzük arabanın her sarsıntısında ışığı yakalıyordu. Tıpkı Loot'a yaptığımız son geçit töreninde olduğu gibi, güneş omuzlarımıza binerken engebeli kaldırım taşlarının üzerinden geçiyorduk. Başımızın üzerinde bir çatı olmadığından uzun pazar caddesinde toplanmış bekleyen kalabalığı bütünüyle görebiliyorduk.

Konuşmamız, "Daha varmadık mı?" sorusundan ibaret kaldı. Sabırsız Jax yanımda oturuyordu; kenar mahallelerdeki inişli çıkışlı yolculuğumuzdan yorulduğu belliydi ve muhtemelen Andy'yle aynı araca binmediği için pişmandı. Acınası bir şekilde, sadece ağzım açılmadan önce öfkem soğusun diye bile olsa, yanımızda olduğu için minnettardım.

Tüm olanların saçmalığı karşısında öfkelenmekten başka bir şey yapamıyordum. Aramızda geçen son konuşmada, Paedyn'in merhum Kraliçe Iris ile o sırada kalenin ön merdivenlerinden kanı temizlenmekte olan babamın Zihin Okuyan'ının kızı olduğunu öğrenmiştim. Paedyn gücün en hamından doğmuş bir Sıradan'dı. Kitt de onun üvey kardeşiydi.

Çocukluğumdan beri ilk kez kayıtsızlık maskemin düşmemesi için

mücadele ediyordum. Bu haber ne kadar mide bulandırıcı olsa da Paedyn'in çıkış yolu olabilirdi. Umudum bencilceydi ve yalnızca onun olma arzusuyla lekelenmişti. Fakat krallığı korumaya kendini adayan tek kişi Kitt değildi. Ilya bizim yuvamızdı ve onu kurtarmanın tek yolu Paedyn'in sadece ismen Kitt'in karısını oynamasıysa, o zaman...

O zaman işin o noktaya gelmemesini dilemek kalıyordu.

Araba takırtılar eşliğinde kalabalık caddenin ortasında durdu. Yıkık dökük binaların arasında, emekleri karşılığında kendilerine bir şilin teklif edilen Sürünenlerin astığı zümrüt rengi flamalar dalgalanıyordu. Hem Ilya'nın kıvrımlı armasını hem de Azerlerin kalkanını açlıktan kırılan yüzlerce Avam'ın tepesinde sergiliyorlardı.

Kalın bir kurdeleyle birbirine bağlanmış çok sayıda kaidenin süslediği iğreti bir çemberin içine girdik. İnsanların geçme hatasına düşmemeleri gerektiğini gayet iyi bildikleri bir bariyerdi bu. Yeniden başladıkları eğitim sayesinde artık çok daha gözü açık olan İmparatorluk Muhafızlarım ekstra bir önlem olarak çemberin etrafına yerleşmişlerdi. Bu açıdan bakınca her şey epey anlamsız geliyordu. Karşımda gördüğüm bayat ekmek, para ya da barınak vaadiyle uslu duran aç ve umutsuz Seçkinlerdi sadece.

Böylesine kudretli bir krallık nasıl çökmüştü?

Babamın hükümdarlığının başlangıcında böyle değildi. Arınma'dan önceki, hatta hemen sonrasındaki tarihçeleri okumuştum. Hayır, Ilya'nın kötüye gidişi Kral Edric'in Sıradanlara duyduğu nefretin bir saplantı hâline gelmesiyle başlamıştı. Gözlerinin önünde krallık parçalanmaya başlamıştı ve onun tek derdi, hâlâ sadece zayıflığın tasdiklenmesiydi. Bu arzu Ilya'yı dize getirmişti.

Kitt, Paedyn'in eline uzandı. Paedyn tereddüt etti. Yüzümü çevirdim.

İmparatorluk Muhafızlarının oluşturduğu çemberin içine karıştım ve arkalarından yavaş adımlarla yürüdüm. Kraliyet çiftine dönüp baktığımda halkın karşısında, geniş bir platformun üzerinde durduklarını ve kol kola girdiklerini gördüm. Ayaklarının altındaki ahşap yükseltinin üzeri zümrüt rengi bir halıyla örtülmüştü ve orada bir Âlim bekliyordu. Eğreti tören, saray maiyetinin önünde gerçekleşen törenle taban tabana zıttı. Güller ve yaldızlı süslemelerle bezenmiş şato, kenar mahallelerin

yoksulluğunu mükemmel bir şekilde gözler önüne seriyordu. Önceliklerini de.

"Ilya halkı, bugün burada, Ilya'nın kralı ve kurtarıcısı Kitt Azer ile leydi Paedyn Gray'in kutsal evliliklerini kutlamak için toplandık. Onların birlikteliğine tanıklık etmek ve kendilerine bahşedilen güce boyun eğmek için buradayız."

Cılız adam durmadan konuşuyor ve bana Âlimlerle yaptığım çalışmaları küçümsediğim, hayatın daha basit olduğu zamanları hatırlatıyordu. Fakat bu seferki kabak tadı veren bir nutuk değildi; bunlar ikisinin ruhlarını birbirine bağlayan sözcüklerdi. Paedyn'in elleri kardeşimin parmaklarının arasındaydı ve parlak nikah yüzüklerini göstermek için ellerini kaldırmışlardı. Hem Kral'ın hem de Kraliçe'nin aklı ortasında dikildikleri törende değil gibi görünüyordu.

Kollarımı dik sırtımın arkasında kenetledim ve ayaklarımı açıp beni o dayanılmaz gösteriden uzaklaştırmamaları için yere sabitledim. Hayır, ben İnfazcı'ydım. Artık her ikisinin de İnfazcı'sıydım. Beni olduğum yere mıhlayan, yeminler edilip kaderler birbirine bağlanırken hissizce bakmaya zorlayan görev duygusuydu.

Kitt, Paedyn'in yanında dikilmiş, gelininin elini tutuyordu. Boynumu çevirdim. Kardeşim içinde olduğundan bu durumdan nefret etmekte zorlanıyordum. Onu herkesten çok seviyordum ve aylar önce sakar bir hırsız bana çarpana kadar kimseyi o kadar sevebileceğime inanmıyordum. Kitt'i mutlu görmekten başka istediğim çok az şey vardı. O çok az şey de onun karısıydı.

"Ilya halkı, size Meşru Kraliçe Paedyn Azer'i takdim ediyorum.

Paedyn'in Ruhlar Mabedi'nden aldığı taç onun pırıl pırıl parlayan saçlarına yerleştirildi. Kusursuz bir kraliçe olmuştu; her nasılsa artık tanıştığımız günden daha da azametliydi. Gümüş Kurtarıcı güzel giysiler kuşanmış ve kendi yarattığı bir gelecekle silahlanan, korku uyandırıcı bir yaratığa dönüşmüştü.

Kalabalıktaki ani hareketliliği fark etmemle öne çıktım; bir tehdit ortaya çıkarsa saldırmaya hazırdım. Gözlerimi kısarak meydana sıkışmış bedenlerin arasındaki o hareket dalgasını izledim. İnsan denizindeki her bir kırışıklığı değerlendirirken bakışlarım tıka basa dolu caddenin

her yanında gezindi. Âlim bile laf salatasını yarıda kesince Paedyn ve Kitt başlarını şaşkınlıkla çevirdiler.

"Gümüş Kurtarıcı!"

Haykırış İmparatorluk Muhafızlarının platformun etrafını sarmaya başlamasına neden olsa da elimi havaya kaldırdım.

Unvan saygıyla söylenmişti.

Ve bedenlerin arasındaki dalgalanma yeterince yaklaştığında dizlerin kraliçelerinin önünde bükülüşünü izledim. Yüzlerce Ilyalı, bir zamanlar Paedyn Gray ile paylaştıkları kaldırım taşlarının üzerinde diz çöküyordu. Kaçan ve şimdi onları kurtarmak için geri dönen kıza bağlılıklarını gösteren kenar mahalle sakinlerine baktım.

Gözlerimi yukarı çevirip Paedyn'e ve bastırmak için mücadele ettiği hayrete baktım. İnsanların ona gösterdiği saygıyı gördükçe göğsü şişip iniyordu. İnsanlar onun damarlarındaki kraliyet kanının kokusunu alabiliyor, yazgısında yönetmek olanların önünde eğilmekten kendilerini alamıyorlardı sanki. Fakat onun hangi soydan geldiğini bilmiyorlar, sadece kendilerinden biri olduğunu ve sonsuza dek de öyle kalacağını biliyorlardı. Burası, Paedyn'in eviydi ve onu bir kraliçe olarak karşılıyorlardı.

Paedyn çenesini kaldırır, tacı havayı delerken Kitt onun yanında metanetle duruyordu. Yankılanan Gümüş Kurtarıcı tezahüratları tören çemberinin kenarı boyunca dolanıyordu. Bir zamanlar bir hırsızın olduğu yerde şimdi bir kraliçe duruyordu. Cesur, yardımsever ve gaddar. Muzaffer.

Âlim hükmün sonunu şaşkınlık içinde toparladı. "Ve Ilya'nın kurtarıcısı, Kral'ınız Kitt Azer. Onların birlikteliği krallığımıza refah, tarihimize yücelik getirsin."

Paedyn Gray...

Hayır.

Azer.

Ve bir anda o olağanüstü andan kopup kasvetli gerçekliğime geri döndüm.

Kral ve Kraliçe platformdan indiler.

İnfazcı'ları da onları takip etti.

63. BÖLÜM

Paedyn

Kraliçe olarak ilk akşamım güneşin balkonumun altındaki bahçeye doğru batışını izlemekle geçti.

Dumanı tüten çay fincanıma hafifçe üfledim. Yumuşak koltuğumun üzerinde bağdaş kurmuştum. Süitime ilk kez aval aval baktığım günden beri o göz alıcı cam kapıların yanından pek geçmemiştim. Artık düşünceler içinde oturmaktan başka yapacak işim olmadığından, zihnimdeki fırtınayı sakinleştirici bir manzarayla dindirmenin en iyisi olduğuna karar vermiştim.

Renk dizileri aşağıda yayılıyor, parke taşından yolların her birini çerçeveleyerek solmakta olan güneşe doğru uzanıyordu. Gölgeler yeryüzünde yavaşça ilerlemeye başlarken, kuşlar yaklaşan alaca karanlıkta usulca cıvıldıyordu. Çayımdan bir yudum aldım ve sıcağı mideme akarken gözlerimi yumdum. Arınma Sınavlarına gönderildiğimden beri yaşadığım en huzurlu an olabilirdi bu. Ta ki alyansımın pırıltısı bana bir enkaz olan hayatımı hatırlatana kadar.

Saatler sonra bile geçmişimi paramparça eden her ifşanın etkisiyle sersemlemiş hâldeydim. Kraliyet kanı damarlarımda dolaşsa da o kan İmparatorluk Muhafızlarının kırbaçlarına bulaşmış, merhum Kral'ın

kılıcını ıslatmıştı. Edric Azer'in bana duyduğu açık nefret Sıradan olarak doğduğum gün alevlenen bir ateşti. O günden beri de hayatta kalmak için mücadele ediyordum.

Dalgalanan çay fincanımın içine baktım. Güç için terk edilmiş ve buna rağmen sağ kaldığı için nefret edilen, unutulmuş bir prenses bana bakıyordu.

Zihnim parçalanmış hayatımın tüm parçalarını birleştirmeye çalışırken bir nefes verdim.

Iris Moyra elde edemeyeceği bir adama duyduğu aşkı bastırarak bu şatonun içinde yaşamıştı. Sevgilerini dikenli güllerle kaplı, güzel fakat tehlikeli bir duvar gibi gizlemişlerdi. Bugün annemin gizlice sevdiği adamın gözümün önünde kan kaybından ölüşünü izlemiştim. Ölümünden dolayı keder duymamıştım. Hayır, annemle babamın lanetli aşkları arasında hayaletimsi benzerlikler hissetmiştim. Mesajları, çalıntı aşkları... Kai'ın ve benim hayatımın aynasıydı bunlar. İnfazcı da bir gün Calum'la aynı kaderi paylaşırsa...

Bu düşünceyi daha fazla yer etmeden bir kenara attım.

Belki Iris ikisini de seviyordu. Kral'ı ve onun Zihin Okuyan'ını. Belki de çok farklı şekillerde.

Kitt'i ve paylaştığımız kanı düşündüm. Umutsuzca ruhlarımızın bu bağını çözmenin bir yolunu bulmak için düşündüm. Krallık için yeşerttiğimiz ağacı kökünden söküp atmayacak bir yol. Göğsüm sıkışıyor, elimdeki çay fincanı tabağının üzerinde tıkırdıyordu.

Bu durumdan nasıl sıyrılabilirim?

Gözüme aşağıda kıpırdanan bir gölge çarptı. Fincanımı bir kenara bıraktım. Gözlerimi kısıp büyüyen karanlığa baktım. Figür, kendinden emin adımlarla balkonumun altına yürüyüp orada durdu.

"Bil bakalım ben kimim Küçük Psişik?" diye seslendi.

Kalbim teklese de sakin bir tonda konuşmayı başardım. "Yeni unvanımı çoktan unutmuş olan biri mi?"

Kai'ın neşesiz kıkırtısı ben korkulukların üzerinden eğilmek için ayağa kalkarken esintiye karıştı. "Majesteleri, sizin için birçok unvanım var. Ancak hepsi yüksek sesle söylemek için uygun değil."

Gözlerimi devirdim. Beni kara kara düşünmekten alıkoymak, dikkatimi dağıtmak için sunduğu bu bahaneyi havada kapmamak elimde değildi. "Ne istiyorsun ukala pislik?"

"O sevecen lakabın sonundaki iyelik ekini unuttun."

Ona, "Burada olmamalısın," diye meydan okudum. "*İnfazcı'm* olarak."

Ses tonu benimkini yansıtıyordu. "O zaman gitmemi emret."

"Beni kışkırtma."

"Bu, adil olurdu."

Gölgelerin arasındaki silüetine baktım. "Konuyu saptırıyorsun."

"Belki de zaman kazanıyorumdur."

Gözlerim kısıldı. "Nedenmiş o?"

"Seninle daha fazla zaman geçirmek için umutsuz bir girişim diyelim."

Gülümsememi başımı eğerek gizledim. "Bütün gece balkonumun altında durmaya mı niyetlisin o zaman?"

"Hayır." Gri gözleri karanlıkta kaybolsa da üzerimde olduklarını hissedebiliyordum. "Annenin odasını ziyaret edeceğiz."

64. BÖLÜM

Kai

Gail tarçınlı çörek tabağını aramıza yerleştirdi. Çörekler yüzündeki gülümseme kadar sıcaktı.

"Şu hâlinize bakın çocuklar, mutfağıma geri dönmüş yemek için yalvarıyorsunuz." Gail bunu öyle soluksuz bir sevecenlikle söylemişti ki neredeyse boğulacaktı. Bir elini kalbinin üzerine bastırdı. "Ah, bunu nasıl da özlemişim."

Kitt omzuyla omzumu dürttü; öyle bir günden sonra ihtimal veremeyeceğim kadar mutlu görünüyordu. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Dişlerim ballı hamura gömüldü. Başımı salladım. Yutkundum. "Seni bu masanın üzerinden atsam daha da eski günlerdeki gibi olurdu."

"Sakın ha," diye uyardı Gail. "İkiniz de artık öyle şeyler için çok büyüksünüz. Mutfağım bunu kaldırmaz." Bizi azarlayışına güldük. Sonra, "Paedyn nerede?" diye sordu.

Kitt bir nefes aldı. Sonra göğsünü tutup öksürdü. "Bizim arkadaşlığımız artık sana yetmiyor mu Gail?"

"Bana ukalalık taslama Kitt." Ellerini geniş kalçalarının üzerine koydu. "Düğün gecende eşinin nerede olduğunu sorduğum için beni affet."

Kaskatı kesildim. "Sadece geceyi mutfağımda geçirmeni beklemiyordum. Gerçi..." Aşçı kadın Kitt'e tatlı tatlı gülümsedi. Artık onun

kralı olduğunu çoktan unutmuştu. "...Kitty, tatlım, eğer o şık İkili becerini eskiden yaptığın gibi çamaşırlarımı yıkamak için kullanmak istersen buna itiraz etmem."

Konuyu o kadar çabuk değiştirdiği için minnettardım. Görünüşe göre Kitt de öyleydi. Çünkü rahatlamış bir tonda kıkırdadı. "Bizim tatlı Kai'ın da bunu yapabileceğini unutma."

Tarçınlı çöreği tabağıma bıraktım. "Gücünü ödünç almamdan nefret ediyorsun."

Sözcükler bal bulaşmış dudaklarımdan dökülse de ağzımda acı bir tat bırakmıştı. Sesimdeki suçlayıcı ton için geçirdiğim moral bozucu günü bahane etmek isterdim fakat işin aslı, sadece kendi savaşlarını vermek için yanıp tutuşan kardeşimin nereye gittiğini öğrenmek istiyordum. Babamın kullanmasına asla izin vermediği gücünü kanıtlamak için Arınma Sınavlarına girmeyi çok isteyen kardeşimin. O öğrenim görmüştü. Ben ise askerî eğitim almıştım. Ve Kitt hep bir fatih olmayı hayal etmişti.

Ciddi bakan gözleri gözlerime çevrildi. "Ne kadar harika bir ekip olduğumuzu gerçekten fark etmeden önceydi o." Yumuşakça gülümsedi. "Sen benim gücümsün. Ben senin kontrolünüm. Biz eşsiziz."

Kollarımı külüstür masaya dayadım. "Peki, bunu ne zaman anladın?"

"Sana olan ihtiyacının sen olma isteğimden daha büyük olduğunu keşfettiğimde."

Bu beni ürkütmemeliydi. Fakat nedense ürküttü. "Bunu neden isteyesin ki Kitt? Babam kendisinin en kötü yanlarının benim içimde yaşamasını sağladı."

"Bu yüzden biz ondan çok daha iyi olacağız." Gözlerini gözlerime dikti. "Sen ve ben, kendi mirasımızı yaratacağız... Babamın asla hayal edemeyeceği kadar ulu olacağız."

Onun için gülümsedim. Çünkü gülümsemem gerektiğini hissediyordum. Mutlu, hatta rahatlamış görünüyordu. O sözleri söylemek göğsünden bir yükü kaldırmış gibi. Yine de o duygusal an bana yalnızca saatler önce tanık olduğum son derece farklı anı hatırlatmıştı. Kitt'in konuyu geçiştirmek için gösterdiği hevesli çabaları görmüş, o ana kadar dilimi tutabilmiştim. Fakat ne yazık ki kardeşimi konudan ve

bunun yarattığı tuhaf havadan kaçmasına göz yumamayacak kadar çok seviyordum.

Sakin bir tonda, "Kitt..." diyerek söze girdim. "Calum'la avluda olanlar hakkında konuşmalıyız ve..."

"Gail..." Kitt'in gözlerinde ikaz eden bir bakış vardı. "...bu tarçınlı çörekler çok lezzetli. Farklı bir şey mi yaptın?"

Gail'in Kitt'le aramızda çoktan gerçekleşmesi gereken bir konuşma sırasında odada olmasını umursamadan kardeşime baktım. Fakat Calum'un ölüm haberinin gizli tutulması gerektiğini İmparatorluk Muhafızlarına tembih ettiği sırada onu izlediğimden, Kitt'in konu hakkında ne denli ketum olduğunu biliyordum. Hizmetlilerden çok azı Kral'larının birkaç saat önce yaptığı gaddarca işi biliyordu ve Gail kesinlikle onlardan biri değildi. Hatta kısa süre önce öğrendiklerimizden bile haberi yoktu.

"Bu seferkilere fazladan bir baharat ekledim." Ellerini belindeki lekeli önlüğe sildi. "Annen tarçınlı çöreklerini böyle severdi Kai. Kral'la evliliğinin ilk yılında tıka basa yemişti. Onun için kuleye bir tane götürmeye niyetlenmiştim."

Kitt aynı konu üzerinde kalma ümidiyle, "Hamilelik aşermesi mi?" diye sordu.

Gail ne diyeceğini bilemedi. "Ben... Belki."

Kraliçe beni büyütemediğinde onun yerini alan kadına baktım. Yüzünün kireç kesmesi tuhaftı. Annem bana hamileyken onunla ilgilenmişti...

O anda bir şeyin farkına varmamla yüreğim ezildi.

Kraliçe Iris'in ve babanın Zihin Okuyan'ının kızı oysa ben ondan bir yaş büyüktüm.

Boğazım kurudu.

Bütün gün boyunca aşırabildiğim ilk huzurlu andı bu. O ana kadar Paedyn'in doğumuna dair parçaları bir araya getirmek için neredeyse hiç kafa yormamıştım. Hâlâ birkaç eksik parça vardı. *Ben* o parçalardan biriydim.

Gail, Kitt'le havadan sudan konuşuyordu. Kulaklarımdaki çınlamadan ne dediğini anlayamıyordum.

"Kraliçe Iris'in ölümüyle ilgili gerçeği bize ne zaman söyleyecektin?"

Aşçı sözlerim karşısında ağzı açık bana baktı. "Kai..."

"Demek istediğim..." Ani kahkaham kulağıma delice geldi. "Kitt kayıp bir prensesle evlendi ve babamın Zihin Okuyan'ı bize ayrıntıları anlatana kadar bunu bilmiyordu bile."

Gail boğulurcasına, "Ne? Biliyor musun?" dedi.

Kitt benimle aynı anda masadan kalktı. "Kai, sen ne halt ettiğini..."

"Yanıtları bulacağım," diye fısıldadım. "Sırlar içinde boğuluyoruz Kitt. Sadece karına yalan söylenmedi."

Gail elini kalbinin üzerine bastırmıştı. Yüzündeki pişmanlık ifadesi kapıdan çıkmadan önce gördüğüm son şey oldu. Kitt şaşkınlık ve aceleyle peşimden geldi. Adımları arkamda yankılanıyordu. "Kardeşim, bana neler olduğunu anlat. Lütfen."

Hafifçe döndüm. "Anlatacağım. Fakat haklı olduğumdan emin olduktan sonra."

Ardından Kraliçe'mle baş başa konuşmaya gittim.

65. BÖLÜM

Kai

Parmaklarım nihayet Kitt'in çalışma odasının kapısını tıklattığında güneş batalı epey zaman olmuştu.

"Bu gece hiç bitmeyecek," diye homurdandı Paedyn.

Başparmağındaki yüzüğü durmadan çeviriyordu. Gözleri karşımızdaki yivli kapıdan çok uzaklarda bir yere bakıyordu. Keşfettiğimiz onca şeyden sonra onun zihni de muhtemelen benimkinin sürüklendiği yerdeydi. Fakat söz verdiğim gibi kendimi kardeşime geri dönmeye zorladım. Yıllar boyunca hep yaptığım gibi.

Yutkundum. "Senin yaptığın gibi yapacağım Küçük Psişik."

Paedyn'in ağzı açılsa da cevap veremedi...

"Girin."

Kitt'in sesi iterek açtığım ahşap levhanın arkasından boğuk geliyordu. Masasında oturuyor, lamba ışığı odayı titrek bir ışıkla aydınlatıyordu. Parşömenler önündeki yıpranmış tahtaya yayılmıştı ve her bir sayfanın aceleyle yazılmış el yazılarıyla lekelenmiş olması beni her seferinde şaşırtıyordu. Fakat asıl dikkatimi çeken, şömineye yaslanmış tören kılıcı oldu. Paedyn'in babasının kanı gitmiş, yerine gümüşün parıltısı gelmişti.

Kral mürekkepli elini sallayıp beni içeri çağırdı. Şakağından çıkan çivit rengi damarlar solgun tenini daha da belirginleştiriyordu. Yüz hat-

larına işlemiş çarpıcı hastalık belirtileri karşısında gözlerimi kıstım. Kan çanağına dönmüş gözleri ve çöküк avurtlarını süzdüm. Onu hiç böyle görmemiş, gerçekten ne kadar hasta göründüğünü hiç fark etmemiştim.

Hizmetçiler.

Ellerinden geldiğince hastalığını gizliyorlardı.

Işığın yayıldığı odaya adım attığımda Kitt'in beni gülümseyerek karşılamasıyla rahatladım. Fakat arkamdan gelen gölge Kitt'in hafifçe duraksamasına neden oldu. "Paedyn. Bu gece seni görmeyi beklemiyordum."

Ciğerlerime zorla derin bir nefes çektim.

Onların düğün gecesiydi bu.

Ortaya çıkan son gerçekler olmasa o anda birlikte olacaklardı. Bu düşünce içimde karanlık bir şeylerin uyanmasına neden olsa da onu da içimde irinlenen kıskançlıkla birlikte aynı yere hapsettim.

"Ben de," dedi Paedyn dürüstçe. "Fakat Kai..."

"...bugün olanları nihayet tartıştığımızda karının da burada olmasını istedi."

Bu sözler beni bile şaşırmıştı. En çok da iğneli bir tonda söylenmemiş oldukları için. Kitt gibi Paedyn'in de gözlerinin bana çevrildiğini hissedebiliyordum. Kral yavaş hareketlerle karalanmış parşömen yığınını toplayıp yanındaki çekmeceye tıktı. "Bundan bahsetmemeyi tercih ederim. Bunu herkesten çok senin anlaman gerekir kardeşim."

Sözcükler ustalıkla bilenmişti. Yaklaşan konuşma hakkındaki kararımı bir an için gözden geçirmeme neden olacak kadar etkiliydiler. Kardeşime baktım ve gizli saklı tuttuğu o bir parça kurnazlığı yeniden fark ettim. Bir zamanlar kendimi hesapçı, onu da şefkatli kardeş olarak görürdüm. Fakat sanki bu vasıfların arasına bir ömür sıkışmıştı ve artık hangi sıfatı kimin hak ettiğinden emin değildim.

"Kitt," dedim yavaşça. "Bugün birini öldürdün."

Koltuğunda arkasına yaslandı. "Yapmam gerekeni yaptım."

"Bu, senin ilk cinayetindi."

"Öyle miydi?" Paedyn bir adım öne çıkıp başını iki yana salladı. "Elbette öyleydi."

"Ben iyiyim Kai," diye mırıldandı Kral. "Gerekeni yaptım. Şimdi, lütfen şunu kesip..."

Avuçlarımı masasına yasladım. "Benim tanıdığım kardeşim, bir adamın göğsüne kılıç sapladıktan sonra darmadağın olurdu."

"Eh, artık büyüdü," diye karşılık verdi Kitt. Sesindeki sert tonu bir kenara itti. "Ben artık bir kralım ve yaptığım her şey bu krallığı yüceltmek adına."

Gergin, solgun yüzünü inceledim. "Bana neler olduğunu anlat Kitt. Bana söylemediğin bir şey var."

Paedyn boğazını temizledi. "Ben gidip ikinizin bu meseleyi kendi aranızda çözmesine..."

"Hayır," diye buyurdum. Gözlerim Kral'dan ayrılmadı. "Sen artık bir Azer'sin. Olman gereken yer tam da burası."

Kitt çocukluğumuzdan beri hep yaptığı gibi bir elini kaldırıp ensesini ovuşturdu. Endişeli olduğunun belirtisiydi bu. "Kardeşim, neler olduğunu biliyorsun. Paedyn, Calum'un rolüyle ilgili gerçeği ve beni onun emirlerini yerine getirmem için nasıl manipüle ettiğini keşfetti. Son verdiğim bir tehdit o."

Başımı iki yana salladım. İçimi bir hayal kırıklığı kapladı. Bir anda içine daldığım o panik dolu anı aklıma getirdim. Calum merdivenlerde ölüydü ve Paedyn teorilerini sıralıyordu. "İkili olsaydı anlamaz mıydım sanıyorsun?"

Kitt hemen başını Paedyn'e doğru salladı. "Daha önce de birinin becerileri hakkında yanıldığın oldu. Ayrıca, gücünün gerçek boyutunu görmezden gelmek için seni kontrol etmediğini nereden biliyorsun?"

İyi prova edilmiş bir teoriydi bu. Kardeşimi daha iyi tanımasam, ona inanabilirdim. "Calum'un ölümünün Iris'in mücevher kutusundaki o mektuplarla bir ilgisi yoktu demek?"

Kitt hiçbir şey söylemedi.

Paedyn bu tanıdık fikrin üstüne gitti. "O notları zaten okumuştun, değil mi? Calum'un el yazısını tanıdın ve bir piç olabileceğinden endişelendin." Bir nefes aldı. Farkına vardığı gerçek üzerine bir dalga gibi vurmuştu. "Bu yüzden senin hakkında bir şey söyleyip söylemediğini sordun."

Kardeşim gerildi. "Mücevher kutusunu sana vermeden önce onları atacaktım fakat... dikkatim dağıldı."

Yüz hatlarıma hüzünlü bir sempati sızdı. "Eğer Calum senin için

çaresine bakılması gereken bir pürüz idiyse bunu senin yerine ben yapardım. Bu yüzden buradayım ben... Seni gaddar olmaktan kurtarmak için."

"Peki ya kurtarılmak istemiyorsam?" diye karşı çıktı Kitt. Gözlerinde beni ürküten bir ateş vardı. "Ya bir kez olsun seni, bizi kurtarmak istiyorsam?"

Başımı eğdim. "Kitt, ben..."

"Orada olsaydın..." diye söze girdi usulca, "ve Calum elinde o hançerle benim ve sevgili Paedyn'inin arasına girseydi, kimi korurdun?"

Bu sözler üzerine aramızda bir şeyler değişti. Gerginlik arttı. Paedyn'e baktım. Durumu dikkatle inceliyordu. Kafama dank etmeye başlayan gerçekle mücadele ettim.

"Onu seçerdin," diye fısıldadı Kitt. "Zaten onu seçtin, defalarca."

"Bu çok saçma Kitt..."

Kral ayağa kalktı. Aceleyle neredeyse sandalyeyi devirecekti. "Sadece biz olmalıyız. Sen ve ben, her zaman." Gözlerine çılgınca bir bakış oturdu. "Bunu hatırlıyorsun, değil mi? O hayatımıza girmeden ve her şeyi darmadağın etmeden önce."

Paedyn alçak sesle söze girdi. "Neden bahsediyorsun Kitt?"

Ne var ki Kitt onunla konuşmuyordu. Hayır, sözleri sadece bana yönelikti. "O bizi mahvetti Kai! Hayatımıza girdiği andan itibaren her şey ters gitti. Kahretsin..." Kahkahası huzursuzdu. "...doğduğu anda bile Paedyn bu aileyi yok etmeye başladı."

Göğsüm acı verecek kadar sıkıştı. Kitt'in yüzündeki o çılgınca bakışa aşinaydım. Babam –Kral– da Sıradanlardan bahsederken aynı ifadeyi takınırdı. Her şeyden çok yok etmek istediği onlardı. Artık nefretinin karısının ölümünden ve Sıradan bir kızın doğumundan kaynaklandığını biliyordum.

Gelgelelim Kitt'in Paedyn'e olan nefreti babasınınkine benzemiyordu. Edric güç peşindeyken Kitt arkadaşlık için yanıp tutuşuyordu. Kardeşlik için. Yalnızca benim için.

"Anlamıyor musun kardeşim?" Öfkesi ikimizin arasında asılı kalmıştı. "Babamızı öldürdü... Annemi. Aramızı açacak olan kişi o."

Yüzünde kıskançlığın gölgesini görebiliyordum. Paedyn yakınlarındayken üzerine çöken o aynı karanlığı. Fakat artık bunun Gümüş

Kurtarıcı'nın göz önünde olmasına duyulan kıskançlık değil, *ona* duyduğu kıskançlık olduğunu anlıyordum. Paedyn bana sahipti ve Kitt bundan nefret ediyordu.

Başımı iki yana sallayarak masasından uzaklaştım. "O senin babanı öldürdü. Benimkini değil." Ben daha son darbeyi indirmeden Kitt'in yüzü düşmüştü. "Paedyn'in seninle arasında, benimle olandan daha yakın bir kan bağı var."

66. BÖLÜM

Paedyn

Kai bana koridorlarda eşlik ediyor, tüm meraklı gözleri görmezlikten geliyordu.

Bahçeden çıkıp odamın kapısında benimle buluştuktan sonra İmparatorluk Muhafızlarının dizildiği duvarlar arasında hızlı adımlarla ilerledik. Adımlarındaki aceleciliğe baktıkça yorgun zihnime üşüşen tüm sorulara ket vuruyordum. İnfazcı yeni bir göreve atılmıştı ve neyse ki bu kez o görevin hedefinde ben yoktum. Bu yüzden beni yüksek pencerelerin ve onların ötesindeki solan güneşin önünden geçirmesine izin verdim.

Aşina olmadığım bir koridora dönmemizin ardından görünüşte sıradan bir kapının eşiğinde durduk.

Rehberime şüpheyle baktım. "Burası mı?"

Kolu çevirip neredeyse temkinli adımlarla içeri girdi. "İçeride ne olduğunu merak ettiğim onca yıldan sonra sıradan bir oda olması ne tuhaf."

Adımlarım bocaladı. Bana geçmişin bir parçasını rahatsız etmişim ve sadece ismen "anne" diyeceğim bir yabancının mahremiyetini ihlal etmişim gibi geliyordu. Kraliçe Iris'in odasına ağır ağır göz gezdirdim. Üzerinde ihmalin ürünü bir tabaka olan dört direkli karyolaya baktım. Mobilyaların her parçasını toz kaplamış; çalışma masası, makyaj masası

ve kitap rafları beyaz kirle sıcak bir renge bürünmüştü.

"Babam buraya kimsenin girmesine izin vermezdi." Kai'ın sözleri tecridin bariz işaretlerini sadece daha da vurguladı. "Hep burayı onun için korumak istediğini söylerdi."

Gözlerim bir kez daha raflara çevrildiğinde devrilmiş kitapları ve aralarına sıkışmış kâğıtları fark ettim. Komodinin üzerinde, ortada, tozların arasında dikdörtgen şeklinde bir boşluk vardı. "Kitt mücevher kutusunu buradan almış," diye mırıldandım.

Kai başını salladı. "İlk Sınav'ın sırasında onu burada, elinde kutuyla buldum. Herhâlde Iris'in eski eşyalarını karıştırıyordu."

Ağır adımlarla el değmemiş yatağın ucuna gittim. "Eğer o mücevher kutusuna baksaydı Calum'dan gelen notları görürdü." Aklı başka yerde olan Kai sadece dalgınca, "Hı hı," diyebildi.

İç çekerek konuyu kapattım. Aklı benim spekülasyonlarımdan çok uzaktaydı. "Peki, burada tam olarak ne yapıyoruz?"

"Annenin odasını görmek istemiyor musun?"

Omuz silktim. "Kendisini gerçekten annem gibi hissetseydim, belki isterdim. Fakat..." Elimi yatağı saran tozlu yorganın üzerinde gezdirdim. "Bu kadın bana bir yabancı gibi geliyor."

Kai beni buraya sürüklemesinin gerçek nedenini söylemeden önce yavaşça, anlayışla başını salladı. "Calum'un gerçek kayıtların gizli tutulduğuna dair bir şeyler söylediğinden bahsetmiştin."

Terk edilmiş odaya göz gezdirdim. "Ve sen de o kayıtların kimsenin girmesine izin verilmeyen bu odada olabileceğini düşündün."

"Senden de hiçbir şey kaçmıyor Küçük Psişik." Ardından gelen oflamasında şakacı bir ton vardı. "Aslında, eğer haklıysam gözünden kaçan bir şey var demektir."

Bu sözlere alınmıştım. Hem de çok. "Çıkar ağzındaki baklayı Azer."

Kai masanın etrafında dolanıp inatçı çekmeceleri çekti. "Ben senden bir yaş büyüğüm Pae. Babam Myla'yla sen doğduktan sonra evlenmişse..."

"Sen o sırada zaten bir yaşında olurdun," diye fısıldadım.

Sırıtışı sinir bozucuydu.

"Gıcıklık etme." Ölümcül bir bakış atıp masada yanına oturdum. "Bugün kafam biraz doluydu."

"Benimki değildi sanki?"

Neredeyse gülecektim. "Evlendim ben!"

"Ve ben o gelincik tarlasından ayrıldığımız günden beri senin yasını tutuyorum!"

Dudaklarım hafifçe aralandı. Gözlerimi ona dikip maskesiz yüzünde beliren her bir duyguyu izledim. Sakinleşmek için bir nefes aldı. "Bizim ölümümüz Kitt o yüzüğü senin parmağına taktığı gün başladı," diye mırıldandı Kai. "Ve haftalardır aklımda senden başka bir şey yok." Kararını değiştirmeden önce bana doğru uzandı. "Biz her zaman kaçınılmaz olacağız Pae. Fakat bu yaşamda, kaderin iki mahkûmuyuz. Bugün bunun kanıtıydı. En..." Yutkundu. "En iyisi yolumuza devam etmek."

Kai az önce kalbimi nasırlı avucunun içinde ezmemiş gibi masaya dönmeden önce aramızda uzun bir sessizlik oldu. Göğsümdeki sızı sözlerindeki gerçekle daha da büyüdü. Bir enkazdık biz.

Kai boğazını temizledi. Gözlerimi yaşartan duyguları o gözleri kırpıştırarak uzaklaştırdım.

Aramızdaki gerilimi azaltma ümidiyle, "Kayıtların bu masada olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

Omzunun üstünden tozlu ahşabın üzerinde bıraktığı parmak izlerine baktım. Kai kapaklardan birinin kulbunu çekse de tıkırdayan kapak açılmadı. "Kilitli," diye mırıldandı. Fakat bu onu çekmeceyi kolayca çekip açmaktan alıkoymadı. "Gürbüz," dedi. Başını kapıya doğru salladı. "Koridorun sonunda."

Birkaç dakika içinde o kilitli kapağın derinliklerinden üç yıpranmış parşömen çıkarıp masanın üzerine bıraktı.

Birinde doğumdan, diğerinde ölümden, sonuncusunda ise evlilikten bahsediliyordu. Her biri sırlarla dolu birer kararnameydi.

Eğilip kıvrımlı koyu mürekkebi gözden geçirdik. Gözlerim üç sayfa arasında gidip geliyor, başım dönüyordu. Hayal kırıklığı içinde, Calum'un itiraflarını karalanmış sözcüklerin arasına sığdırmaya çalışıyordum.

On sekiz yıl önce Kral'ın bir kızı oldu.

On sekiz yıl önce Kraliçe Iris doğum sırasında öldü.

Ben o kızdım... Kral'ın icabına baktığı bir Sıradan. Utanç ve öfkeyle karısının öldüğü gerçeğini sakladı ve krallığa vârisinin doğumu sırasında öldüğünü

ilan etti. Kraliçeler güvenlik için tecrit edilirdi, bu yüzden inandırıcı bir yalandı bu...

Parmağımı evlilik izninin üzerinde gezdirdim. "Burada çocukla ilgili bir şey yazmıyor. Sadece Edric Azer ve Myla Rowe'un evlendikleri yazıyor."

Kai bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Benim doğumuma dair hiçbir kayıt yok."

Dalgınca, "Bir şeyleri gözden kaçırıyor olmalıyız," dedim. "Belki başka bir parşömen daha vardır..."

"Belki," diye araya girdi Kai. Gözlerimi kırpıştırdım. Kai masadan kalkıp odanın diğer ucuna doğru yürüdü. "Ya da belki de doğrudan kaynağa gitmeliyiz."

Dul Kraliçe boş gözlerle parşömenlere baktı.

"Cevap istiyorum anne," dedi Kai ısrarla. Myla'nın uzun siyah saçlarına kır düşmüştü. Bir zamanlar güzel olan o gri gözleri çökmüş, kızarmıştı. Yattığı karyola kaskatı, etrafımızdaki oda havasızdı. Batı kanadının hastalıklı renklerinin arasında çelimsiz görünüyor, sanki damarlarındaki hayatı köhne kulenin kendisi çekiyordu.

Koltuğumda huzursuzca kıpırdandım. Kraliçe beni doğru dürüst tanımıyordu bile ve şimdi ölüm döşeğinin yanına oturmuş, elindeki azıcık huzuru kaçırmaya gelmiştim.

Kai parşömenlerden birine parmağıyla işaret edip, "Iris'in ölümüyle ilgili gerçeği biliyorum," dedi. "Kral'ın bunu örtbas etmek için seninle evlendiğini de. Fakat anlamadığım şey, benim tüm bunların neresinde yer aldığım." Kai'ın bakışı deliciydi. "Eğer Iris gerçekten Kitt'in doğumundan iki yıl sonra öldüyse o zaman ben nasıl Kitt'ten sadece bir yıl sonra doğdum?"

Kraliçe'nin gözleri oğluna çevrildi. Neredeyse, nihayetinde öksürerek söylediği sözler kadar acı dolu gözlerdi bunlar. "Kral beni sevdiğine karar verene kadar bana hikâyenin tamamını anlatmadı. Başlangıçta Edric'le evlenmek benim görevimdi... En azından babamın bana söylediği buydu. Kral'ın danışmanı olarak, bilmediğim bir sorunun çözümü için beni ona teslim etti."

Kraliçe bir elini oğlunun yanağına götürdü. "Babamın tüm ikna çabalarına rağmen, Kral'ın benimle öyle bir anda evlenmek isteyeceği-

ni düşünmemiştim. Çünkü benim... Zaten başka birinden bir oğlum vardı." Sesi kısıldı. "Fakat yanılmışım. Onun istediği sendin."

Bu sözlerin Kai'ın taş gibi hissiz yüzüne maskesini neredeyse yıkacak kadar sertçe çarpışını izledim.

"Bir Susturucu'ya senin gücünü sezmesini emretti," diye fısıldadı. Kraliçe, Kai'ın elini tuttu. Sözlerine devam etmeden önce göğsü bir öksürükle sarsıldı. "Kral güçlü bir yedek istiyordu ve benim küçük oğlum olağanüstüydü. Edric onun kendi çocuğu olmasını istedi."

Hiçbir şey. Kai hiçbir şey söylemedi.

Gözlerimi kucağımda huzursuzca kıpırdanan parmaklara çevirdim. Sıradan bir çocuğun onun olduğuna inandıktan sonra, Kral'ın yanında sadece en güçlü Seçkinleri istemesine şaşmamak gerekirdi. Ben bir utanç kaynağıydım. Bir hataydım. Ve Kai –Seçkinlerin en güçlüsü– benim yerimi alacaktı.

"Edric krallığa ölen karısının yasını üç ay tuttuğunu ve sonraki ay benimle evlendiğini söyledi." Kraliçe sözcüklerinde boğuluyor gibiydi. "Baban çok ikna ediciydi... Halka yeni kraliçesi ve oğlunun güvende olduğunu bilmeden Iris'in ölümünü duyurmaya yüreğinin el vermediğini söyledi."

Kai tekdüze bir tonda, "Yani sorununa bir çözüm bulmak istiyordu," dedi. Sesi tehlikeli derecede sakindi. "Kral kendisine ait bile olmayan bir Sıradan'dan utanç duyuyordu, bu yüzden bulabildiği en güçlü Seçkin'i kendi çocuğu olarak sahiplendi."

"Affet beni Kai," diye inledi annesi. "Şatoda gizlilik yemini edildi ve benden de gerçeği kimseye söylememem bekleniyordu. Yani kralliktaki diğer herkes neye inandıysa sen de ona inanarak büyüdün."

Kai dudak büktü. "Fakat ben asla onun çocuğu olmadım. Gücüm Edric'in eseri değildi." Gözlerini kendisine çok benzeyen kadına çevirdi. "Peki kimin eseriyim?"

Kraliçe'nin gırtlağı aşağı yukarı hareket etti. "Çok sevdiğim bir adamın. Uzun yıllar önce."

Kai gözlerini kaçırarak Kraliçe'nin sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi. O öfke maskesinin altında umutsuzca saklamaya çalıştığı

acıyı görebiliyordum. "Kral tarihi yeniden yazdı," dedi öfkeyle, "ve beni kuklası yaptı."

Myla'nın ağzından bir özrün başlangıcı olabilecek bir öksürük çıktı. Yeniden soluklandığında yüzü benek benek kızarmıştı. Güçlükle, "Sana hep çok sert davrandı. Bunun için çok özür dilerim Kai," dedi.

Kai, "İsmen onun çocuğuydum fakat kendi kanından olmamam onu öfkelendiriyordu," diye mırıldandı. "Bu yüzden beni hiç sevmedi, değil mi? Bu yüzden beni gücümün son damlasına kadar zorladı. Çünkü gücüm hiçbir zaman gerçekten ona ait olmadı."

İçim sadece şans eseri bu kaderi yaşamak zorunda kalan çocuk için öfkeyle dolmuştu. Çektiği tüm çileler, yüzüne zorla taktığı maskeler ve eline tutuşturulan silahlar hiçbir zaman onun için tasarlanmamıştı. Kai Azer aslında bir Azer değildi. O, sadece güçlü bir çözümdü.

"Bu karmaşanın içine atıldığın için üzgünüm," diye söze girdi Kraliçe. "Başlangıçta, bir Sıradan'ın merhum Kraliçe'yi öldürdüğünü örtbas etmemiz gerekiyordu sadece."

Kraliçe'nin gri gözleri gözlerime çevrildi.

Kai alaycı bir ses çıkarıp, "Bunca zamandır biliyor muydun?" dedi.

"Şüphelerim vardı." Kraliçe öksürdü. "Edric onu gördükten sonra kendini kaybetti."

Yanaklarım kızardı. "Ben Kral'ın Sıradan'ı değilim." Kraliçe'nin şüpheci bakışları üzerine gerçeği ortaya döktüm. "Ben onun Zihin Okuyan'ının kızıyım."

Üzerimize ağır bir sessizlik çöktü. Kai sessizliğin yükünü omuzlarımızdan zarifçe kaldırdı. "Kral Ölümcüllerini hep gizli tutardı. Biz onları hiç görmezdik. Susturucu ben Direniş hakkında bilgi toplamaya çalışırken karşılaştığım tek Ölümcül'dü ki artık bunun da düzmece olduğunu biliyorum." Gülüşü neşesizdi. "Fakat anlaşılan Damion benimle çok daha önceden tanışmış. Kral'a gücümden bahsettiğinde."

Kraliçe'nin fal taşı gibi açılan gözleri bana dikildi. "Eğer bu doğruysa, o zaman Kral öldüğünde düşündüğü şey senin..."

"...onun en büyük fiyaskosu olduğum muydu?"

Onun Sıradan'ı. Zayıflığı. Ölümü.

Güçsüz de olsam onu öldürmüştüm.

Dudaklarım belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Umarım o kılıcı göğsüne saplarken kızının –küçümsediği Sıradan'ın– yüzünü görmüştü.

"Bununla yaşayacağım."

Edric

Bir terzi yakında kendini son Sınav'da bulacaktı.

Sonun başlangıcıydı bu. Ya da Kral öyle sanıyordu. Adena onun oyununda bir piyondan öte bir şey değildi; Kral'ın egosu kadar kırılgan bir şey için şatodan koparılıp Çukur'a atılacaktı. Edric kendisinin olduğuna inandığı kızından nefret ediyordu ve sevdiği kadını öldürmenin cezası olarak onun bu dünyadaki tek tesellisini elinden alacaktı.

Edric yüksek cam kutusundan Paedyn Gray'den yayılan zayıflığı keyifle izledi. Paedyn çığlık atıyor, ağlıyor ve içinde olduğu durumla hiç ilgilenmeyen bir Tanrı'ya yalvarıyordu. Tuhaf bir şekilde Sınavların Sıradan'ın sonunu getirmemesi bir lütuftu. Çünkü Kral, bu ayrıcalığın kendisine ait olmasını istiyordu.

Nihayetinde Kral'ın sonunun habercisi Iris'in mücevher kutusunun üstündeki gül olmuştu. Bir Sıradan'ın babası olduğuna inandığı anda, Edric'in kalbinde nefret alevlenmeye başlamıştı. Oysa ne güçlerini, ne ahlaki değerlerini ne de kanlarının bir zerresini paylaşıyorlardı. Paedyn Gray, Kraliçe'den ve onun bir Ölümcül'e olan aşkından olmaydı. Fakat bu onun prensesliğinden bir şey eksiltmediği gibi, bir Sıradan olarak ona daha fazla güç de katmıyordu.

Kral Edric son anlarını kan dökerek ve on sekiz yılını nefret ederek

geçirdiği kıza nefret kusarak harcamıştı. Yine de kıza soyu hakkında hiçbir şey söylememişti çünkü kız gerçeği bilmeye layık değildi. Kral onun damarlarında kraliyet kanı aktığını hiç bilmeden ölmesini istiyordu. Paedyn Gray'e onu ne kadar huzursuz ettiğini öğrenme hazzını yaşatmayacaktı.

Bu yüzden tıpkı karısının onun kalbinin üzerinde parmağıyla çizdiği işaretler gibi Kral da Paedyn'in kalbinin üzerinde bir iz bıraktı. Ancak Iris'inki gibi bir sevgi göstergesi değildi bu. Çizmesinin altında kıvranan Sıradan uğruna nelerin yitirildiğinin işaretiydi. Kral, Paedyn Gray'in son nefesine kadar o işareti taşımasını sağlamıştı. Çünkü Iris'in dokunuşunun ağırlığını tek başına taşımak ona acı veriyordu. Edric, Sıradan'ın tenine onun doğumuyla ilgili gerçeği, ölen büyük aşkı ve doğan nefret kıvılcımını işlemişti. O çamurlu toprağın üzerindeki parçalanmış ten Kral'ın Iris Moyra'ya olan aşkını dile getirirken, Kral onu bu son intikamla huzurlu bir uykuya yatırmıştı.

Yine de sonunda sırların ve ihanetin ağırlığı altında kalan kendisi oldu. Çünkü sevdikleriyle ilgili gerçeği ve onların birbirlerini nasıl sevdiklerini asla öğrenemeyecekti.

67. BÖLÜM

Paedyn

"Neden bahsediyorsun sen?"

Kitt'in tıslayarak söylediği sözler beni irkiltti. Kırmızı halkalarla çevrili gözleri gitgide daha boş bakıyordu. Duvarları üzerime gelen çalışma odasında kalbim Kai'ın yanında çarpıyordu. Neredeyse kendimi kocamın sesindeki kötülüğü sezmediğime ikna etmeye çalışıyordum.

Faydası yoktu. Delice bakışı kolayca sarf ettiği sözleri teyit ediyordu. Haftalardır dilinin altına sıkışmışlar da nihayet serbest kalmışlar gibi.

Bu, ne tanıdığım ne de yeni yeni arkadaş olmaya başladığım Kitt'ti. Gitgide yıpranan bir zihnin vücut bulmuş hâliydi bu.

"Edric benim babam değildi," diye yanıt verdi Kai. Omuzları gergindi. "Gizlice evlendiklerinde Myla'nın zaten bir çocuğu vardı; babanın sadece bir yedek ve bir silah olarak istediği güçlü bir çocuk. Bu yüzden aslında..." İnfazcı çok soğukkanlı ve kendinden emin bir tavırla bir adım öne çıktı. "Paedyn seninle aynı kanı taşıyor, benimle değil."

Kai Azer'e onca zaman ukala pislik dedikten sonra tam olarak öyle olduğunu anlıyordum. Onlarca kez gerçeği dile getirmiştim.

Sert sözlerin Kitt'le buluşmasını izledim. Fakat Kitt pek de etkilenmemişti. "Öyle olabilir ama sen benim kardeşimsin. Sen benim hiç sahip olmadığım ailemsin. Senden..." Gözleri umutsuzca Kai'ın göz-

lerini aradı. "Hiç görmediğim sevgiyi senden gördüm. Babam takıntımdı, annem bir hayaletti ama sen... Bana sevginin ne olduğunu sen gösterdin."

Saflığımın hatırası bilincimin bir köşesini çekiştirdi. Sadece bir Kral öldürüldüğü için koptuğunu düşündüğüm bir bağı onarma uğruna haftalarımı harcamıştım. Fakat artık Edric Azer'in Kitt'in beni küçümsemesinde sadece bir değişken olduğunu fark ediyordum. Onun yanında olmasını istediği kişi Kai'dı; kardeşi ve dostu. Ben ise onların arasına giren tek kişiydim.

"Benimle neden evlendin?" diye sordum. "Madem ikinizin arasını açıyorum, o zaman neden beni öldürmedin?"

Kitt nihayet bakışıma karşılık vermeye tenezzül etti. "Ilya için planlarım seni gerektiriyor." Yeniden Kai'a dönmeden önce verdiği sert yanıt karşısında ağzım açık kalmıştı. Kai'a baktığında yüzüne aniden yalvaran bir ifade yerleşti. "Birlikte Scorches ve Shallows'un çok ötesine uzanan, mükemmel bir ulus inşa edeceğiz. Babamın asla hayal edemeyeceği bir miras yaratacağız."

Kai hayatı boyunca "kardeşim" dediği oğlana baktı. "Tıpkı babamız gibi olmak istediğini sanıyordum... *baban* gibi. Onun izinden gitmeye, onu gururlandıracak her şeyi yapmaya ne oldu?"

"Yineleyeyim," dedi Kitt öksürerek, "büyüdüm. Babam bana Direniş planından, tüm hayatının krallığı Sıradanlardan kurtarmak için nasıl harcandığından bahsetti." Başını iki yana salladı. "Yıllarım onun insanlar arasında yürüyen bir tanrı olduğuna, Ilya için yaptığı planların benim başarmayı umabileceğim her şeyin ötesinde olduğuna inanarak geçti. Fakat hepsi çok... *vasattı*. Takıntılıydı."

Kitt parmağını havada salladı. "Öte yandan, hayatım boyunca kendimi ondan aşağı hissetmeme neden olacak kadar da küstahtı. Tek istediğim onun gururu, onayı ve sevgisiydi. Artık..." Gözleri o çılgınca bakışla açıldı. "...ben ondan çok daha büyük olacağım. Onun ismi tarihî belgelerde benimkinin yanında göz ardı edilecek. *Bizim* isimlerimizin yanında."

Kai'ın yüzüne endişeli bir ifade oturdu. "Peki bunu nasıl yapacaksın?"

Kitt masanın etrafında yavaşça döndü. Yüz hatları o kadar dehşet

verici bir sakinliğe bürünmüştü ki neredeyse irkilecektim. "Çoktan yapmaya başladık kardeşim."

Gözlerindeki bakış beni sözlerinden daha çok endişelendiriyordu. Yutkundum. Alçak sesle sordum. "Ne yaptın Kitt?"

"Hayır." Kitt cık cık etti. "Asıl *sen* ne yaptın Paedyn? Kraliçe oldun ve çevredeki krallıkların sınırlarını bize açmasını sağladın. *Sen,* diğer Sıradanların kendilerine yakın görebilecekleri bir Sıradan, sen onların bize karşı gardlarını indirmelerini sağladın."

"Peki bu..." diye fısıldadı Kai, "neden bir sorun olsun ki *kardeşim*?"

"Biliyorsun, göz ardı edilmeye alışığım." Kral bir aşağı bir yukarı yürümeye başlamadan önce dalgınca mırıldandı. "Ne de olsa Kitt naziktir, düşüncelidir. Fakat ben gerçekten senin..." Delici bakışı beni kesip geçti. "...benden daha fazlasını bekleyeceğini düşünmüştüm. Yapabileceğim en iyi şeyin Ilya'yı *kurtarmak* olduğunu mu sandın?" Sertçe sırıttı. "Hayır, ben bütün krallıkları özgürleştiriyorum."

"Kitt..." diyerek usulca söze girdim.

Kitt hevesle açıklama yapmaya koyuldu. "Sıradanların yaşaması ya da ölmesi umurumda değil. Babamı onların varlığını takıntı hâline getirmek mahvetti." İlk kez o an saç hizasından koyu renkli damarların yayıldığını gördüm. "Fakat Seçkinler bu şehirle sınırlı kalmamalı; her krallıkta çoğalmalılar. Haritalarımızdaki tüm diyarlara hükmettiğimde..." Kitt gülümsedi. Ürpertici bir gülümsemeydi bu. "...babamın gözüne girmiş olacağım."

Kai tereddütle kardeşine doğru bir adım attı. "Ne diyorsun Kitt? Ilya'yı birleştirmek sadece bir taktik miydi?"

"Hiç de değil," dedi Kitt. Neredeyse alınmış gibiydi. Yine mendiline öksürdüğünde kumaşa kaygı verecek kadar koyu renkli bir şey sıçradı. "Krallıkların sınırlarını açıp bizimle ticarete başlamaları için gerekliydi bu."

Kalbim küt küt atıyordu. Her hızlı atış, beni hayatımı yıpranan dikiş yerlerinden yırtacak başka bir gerçeği keşfetmeye daha da yaklaştırıyordu. "Ticareti kaynakları değiş tokuş etmek için başlatmadın, değil mi?"

Alçak sesle sorulmuş soruya gelecek yanıt beni korkutuyordu.

"Elbette onun için başlattım." Kitt'in sesi sakindi. "Böylece Veba'nın bulaştığı kaynakları takas edebileceğim."

Hava ciğerlerimden kaçıverdi.

Kai başını iki yana sallarken nefes almakta hâlâ zorlanıyordum.

"Düzgün düşünemiyorsun Kitt. Sen ne..."

"Sana söylemek için zaman kolluyordum kardeşim," dedi Kral. "Dikkat dağıtan *her şeyin* yolumdan çekilmesini istiyordum fakat artık beklemeyeceğim. Ilya'nın yiyeceğe ve toprağa ihtiyacı var, evet, fakat burada önemli olan bu değil." Kai itiraz edemeden Kitt aceleyle devam etti. "Babamın mektubunda bulduğum şey, onun bir Seçkinler krallığı için yaptığı acınası plandan çok daha fazlasıydı. Gerçeği buldum."

Sözleri karşısında felç olmuş bir hâlde öylece durdum.

"Veba sadece Ilya'nın başına gelmedi." Kitt sırıttı. "*Ilya için* yaratıldı."

Kulaklarımdaki ani çınlama Kral'ın aceleyle yaptığı açıklamayı neredeyse boğacaktı. "Yüz yıl önce, Ilya zayıf ve fethedilmenin eşiğindeyken Âlimler askerlerimizi saldırılara karşı güçlendirecek bir madde ürettiklerini düşündüler. Favian Azer –ne gariptir ki öğrenimim boyunca adını hiç hatırlayamazdım– Veba başladığında hükümdarlığının sonuna gelmişti. Belki virüsün yayılması tesadüfiydi. Daha büyük olasılıkla Favian onu krallığın üzerine salmıştı." Kitt bir kez daha öksürdü. "Biz Azerleri ve güce olan açlığımızı bilirsin. Her hâlükârda ordularımıza kendilerini savunma şansı sağlamak amacıyla başlayan bir şey kralllık çapında bir Veba'ya dönüştü." Kral'ın gözleri gözlerime çevrildi. "Fakat hepimize güç veremedi."

"Bu doğru olamaz," diye mırıldandım. Kitt'in bakışı altında tüylerim diken diken olmuştu. "Veba'nın insan elinden çıktığını nasıl anlamadık?"

"Psişik olan sensin Paedyn," dedi Kitt. "Etrafına bak ve gözlemle. Sence neden bir humma mevsimimiz var? Neden aramızdaki en güçlüler olan Seçkinler fazla güç kullandıklarında bitkin düşüyorlar? Neden batı kulesinde ölmek üzere olan, yavaş yavaş hayatını çalan kederden kurtarılamayan bir kraliçe var? Şifacılar neden annemi *seni* doğururken ölmekten kurtaramadılar?" Sözleri acı veriyordu. Fakat durmadı. "İşaretler hep gözümüzün önündeydi. Çünkü Veba doğru değildi. Hazır değildi. Ardında Sıradanlar bırakmaması gerekiyordu. Babam hayatını bu yanlışı düzeltmeye çalışarak geçirdi."

"Veba'yla birlikte yok olmaları gerekirken şimdi bizi hasta ediyorlar. Bu günü çok uzun zamandır planlıyordum. Direniş'ten kurtulacağım anı bekli-

yordum."

Edric Azer'in sesi kulaklarımda çınlarken başım döndü. Çanak'ın yanındaki itirafları aniden berraklaşarak zihnimde canlandı.

"Merak etme Paedyn. Babanı sırf dedikodular yüzünden öldürmedim..."

Farkına vardığım gerçeğin ezici ağırlığı altında nefessiz kaldım.

"Kırdığım Seçkin toplumunun ayakta kalmasını teminat altına almak için öldürdüm."

Babamın sonunu getiren bu olmuştu. Veba'mıza dair gerçek.

Calum haklıydı. Adam Gray'in hayatına mal olan şey Direniş'e katılması değildi. Çözecek kadar zeki olduğu sırdı.

Görüntüler, aslında gün gibi ortada olan kanıtlar gözümün önünden geçiyordu. Kendi gücünden ve o gücün hasta bir çocuğu kurtaramamasından dolayı hayal kırıklığına uğrayan babam. Tedavi edemediği bir humma hastasını belgeleyen, günlüğüne karalanmış notlar. Zaman içinde ağır ağır zayıflayan Seçkinler. Alice'i kurtaramadığı ölüm.

Kahrolası bir Şifacı'yım ben ve onu bile kurtaramadım...

Kendimi bitkin hissediyordum. Zihnim daha fazla aydınlatıcı keşifle başa çıkamıyordu. Babamın her yıl humma mevsiminde şatoya gidişini, yeteneğine rağmen hasta bir çocuğu iyileştirmekte zorlanışını izlemiştim ve bir kez bile Seçkin olarak adlandırılanların neden böyle bir zayıflık taşıdığını merak etmemiştim. Belki de bir yanım o güçlü varlıkların birer tanrı olmadığı, hastalıkların hâlâ onları bulduğu ve çok fazla güç kullandıklarında bitkin düştüğü gerçeğinden keyif alıyordu. Belki de babam Sıradan hastalığı denen şeyin saçmalık olduğundan bahsettiği anlarda onu daha dikkatli dinlemeliydim. Belki de o, Kral'ın sadece kusurlu bir Veba'nın hatalarını düzeltmeye çalıştığını biliyordu.

Adam Gray öldü çünkü Kral, halkının taşıdıkları kusurlara dair gerçeği öğrenmesini göze alamadı.

Ben gözlerimi kırpıştırıp şimdiki zamana dönerken Kitt İnfazcı'sına, "Veba başladığında, Favian tüm Âlimlere gizlilik yemini ettirdi," diyordu. "Kimsenin ölmemesi gerekiyordu. Zaten Veba'nın krallığa yayılması hiçbir zaman amaçlanmamıştı. Bu yüzden çok sayıda ölümden sorumlu tutulmak istemeyen Favian, hayatta kalabilecek kadar güçlü olanlar için bir hikâye uydurdu ve onların Tanrı tarafından Seçkinler olmak üzere seçildiklerini söyledi. Şimdiyse Veba'yla ilgili bu gerçek

sadece krallara aktarılıyor."

Bir elimi sıkışan göğsüme bastırdım. Güç bela nefes alırken, "Âlimlerle yaptığın tüm o toplantılar," diye mırıldandım. "Onlardan Veba'dan bir doz daha üretmelerini istedin."

"Ve inatçılık ettiler," dedi Kitt. "Benden önceki krallar da tıpkı Âlimler gibi gücümüzü biriktirmek istediler. Fakat krallıkta ne kadar çok Avam olduğunu görmüyor musunuz?" Sesi delice yükseliyordu. "Becerilerimiz tükeniyor Kai. Veba onyıllardır kanımızda o kadar seyreldi ki Saldırgan ve Savunucu becerilerine sahip Seçkinlerin sayısı giderek azalıyor. Yakında birer Sıradan'dan başka bir şey olmayacağız. Ancak Âlimler dozlarını mükemmelleştirdiler."

Kral, "Babam her krallığın Seçkin olabileceğini göremeyecek kadar kalın kafalıydı," diye ekleyince ağzımdan çıkacak alaycı sese engel olmam gerekti. Kitt'in dudakları kıvrıldı. "Fakat ben bizi yok olmaktan kurtaracağım. Her şehir güçlü Seçkinlerle dolup taştığında babamdan çok daha büyük bir hükümdar olacağım."

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye tısladım.

Kai usulca, "Ne dediğini bir düşün," dedi. "Gücümüzü kurtarabilirsin ama on binlerce kişi ölecek Kitt. Her krallığın nüfusunun yarısı ölecek. Sana boyun eğmeleri için kaç kişiyi dize getirmen gerekeceğinden bahsetmiyorum bile."

"Kendin söyledin ya kardeşim. Sen bu yüzden buradasın. Beni gaddarlığa başvurmaktan kurtarmak için." Kitt bir adım daha yaklaştı. "Harika bir ekibiz biz."

İnfazcı'nın yüzünde karanlık bir gölge belirdi. "Yani, tıpkı baban gibi, beni bir silah olarak kullanacaksın."

"Seni kullanmıyorum Kai," dedi Kitt, içtenlikle. "Birlikte çalışıyoruz. Güçlerimizi kullanıyoruz."

İnfazcı'nın yanıtı sertti. "Ve benim gücüm ölüm."

"Bir lütuf. Kardeşim..." Kitt kucaklanmayı beklercesine kollarını kaldırdı. "...birlikte bu dünyanın gördüğü en büyük ulusu yönetece-ğiz. Krallıklar onları güçlendirdiğim için bana, bize sadık olacaklar." Gülümsedi ve gülümsemesi rahatsız edici derecede samimiydi. "Babam beni hayatım boyunca Seçkinleri yönetmem için eğitti. Onları düzene sokacağım ve askerlerin de yardım edecek. Komşu şehirler benim

izimden gitmek *isteyecekler.*"

Odaya sessizlik çöktü. Sessizliğin içine adım atıp evlendiğim adamla karşı karşıya geldim. "Bu delilik. Benim bir zamanlar tanıdığım Kitt bunun..."

Soğuk kahkahası beni irkiltti. "Tanıdığın Kitt mi?" Bir öksürük nöbeti nefesini kesse de gülmeye çalıştı. "Tanıdığın Kitt babasına senin bana ihanet etmeye cesaret edemeyeceğini söyleyecek kadar saftı."

Sesim boğuk çıktı. "Edric'in Direniş planını biliyor muydun?"

"Calum seni bu şatonun altındaki tünelleri bulman için gönderdi ve babam da bunu yapmanı sağlamak için beni kullandı." Kitt başını iki yana salladı. "Beni o şekilde kullanmayacağını düşünecek kadar aptaldım."

Kai, "Calum seni kontrol etmiyordu," dedi. "Birlikte çalışıyordunuz."

"Hayır, beni kontrol etmiyordu." Kral neredeyse gülecekti. "Fakat memnuniyetle o teori doğruymuş gibi davrandım. Calum'dan ve babam öldüğünde kral için oynadığı rolden zaten haberdardım. Bu yüzden Zihin Okuyan, babamın Ilya'nın geriye kalan Sıradanlarını yok etme planını sürdürme ümidiyle bana geldiğinde pek şaşırmadım." Kitt bir adım daha yaklaştı ve Kai hafifçe bana döndü. "Bildiğin gibi, başta babamın ölümünden dolayı çok üzüldüm. Bu yüzden Calum, Paedyn'le evlenmemi önerdiğinde kalan Sıradanları ortaya çıkarmak için önerisini kabul ettim. Fakat onun mektubunu bulmadan önceydi bu. O zaman hedeflerinin ne kadar bayağı olduğunu, beni ne kadar az önemsediğini hatırladım. Bu yüzden tekrarlanabilecek, insan yapımı bir Veba'nın varlığını öğrendiğimde babamın mirasını kendi mirasımla nasıl gömeceğimi bir anda anladım."

Bedenim titremeye başladı. "Ve Calum bunu kabul mü etti?"

"Benim planımın çok daha üstün olduğunu fark etti." Kitt mürekkep bulaşmış elini salladı. "Fakat mücevher kutusundaki o mektupları keşfettiğimde Calum sırtımda bir yüke dönüştü. Eğer bir piçsem, krallığa bunu açıklamasına izin veremezdim." Gözleri yavaşça gözlerime çevrildi. "Fakat tek pürüz o değildi."

Asil olduğunun hatırlatılmasıyla kanım yanaklarıma hücum etti. "Ben tahtın için bir tehdit değilim Kitt."

Kitt, "Tüm Loot'un önünde nasıl diz çöktüğünü gördüm," diye

tısladı. "Eğer kenar mahalleler soyunla ilgili gerçeği öğrenirse seni tahta geçirmek için bana karşı ayaklanabilirler."

"Bu saçmalık Kitt." Kai'ın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Sağlıklı düşünmüyorsun."

Kral'ın kahkahası histerikti. "Ne yani, tanıdığın iyi niyetli Kitt bunu yapmayacağı için mi? İkinizin de kandığı bir plan tasarlayacak kadar zeki olduğum için mi?" Bir adım daha yaklaştı. Sadece dışı bir zamanlar tanıdığım oğlana benziyordu; zihni yıpranmış, bedeni kırılgandı. "Sağlıklı düşünemiyor olmalıyım çünkü kimse benim düşünmeme bile alışık değil."

Ağzımdan, "Peki ya Sınavlar?" sorusu çıktı. "Kai'ın askerlerini eğitmesi?"

Kitt bıkkınlıkla iç çekti. "Kai'ın dikkatini dağıtmak için ve inatçı Seçkin krallıklara karşı bir koruma önlemi olarak. Senin içinse bir ölüm fermanı olmalıydı."

Yüzüm kireç kesildi.

"Fakat sen bir türlü ölmedin," dedi usulca. "Haydutlar, mürettebat, o Çukur'daki Hükmedici... Hiçbiri seni hayatımızdan çıkaramadı. Aslında bu iyi de oldu. Çünkü Veba'nın bu yeni dozunun seni zamanı gelince almasına izin verecektim." Bakışları yumuşadı. "Ben bir canavar değilim. Seni öldürmek istemedim Paedyn. Fakat şimdi tahtım üzerinde hak iddia edebilirsin."

Midem çalkalanıyor, bana içindekileri ayaklarımın altındaki yıpranmış halıya boşaltacak gibi geliyordu.

Gerçek olamaz bu.

Rüya görüyor olmalıydım. Kendimi umutsuzca bu kâbustan uyandırmaya çalıştım. Çünkü hayatımın tek bir gün içinde, bir kez daha paramparça olduğuna inanmayı reddediyordum.

Ne var ki bunlar gerçekti ve ben Sınavları beni öldürmek için bir araç olarak kullanan kocamın önünde –titreyerek– dikiliyordum. Genellikle doğuştan gelen değil, insan eliyle yaratılmış Seçkin güçlerini sergileme amaçlı Sınavlardı bunlar. Birini tanrı değil, başarılı bir deney yapan Seçkin güçlerini sergiliyorlardı.

Gülsem mi, ağlasam mı yoksa öfkelensem mi bilemiyordum.

"Kitt... Sakin ol." İnfazcı bedenini bana siper etmek için bir adım daha atarken kolu koluma değdi. "Delilik bu. Bunların hiçbirini yapmana izin vermeyeceğim. Geleceğe miras bırakmak uğruna kendini mahvedemezsin."

Ne var ki Kral söylenenleri dinlemiyordu.

Bakışları Kai'ın tenime yaslanan tenine çevrildi. "Şimdi bile," diye fısıldadı. "Şimdi bile." Bu kez daha yüksek sesle konuşmuştu. "Şu hâline bak, onu koruyorsun. O, bizi birbirimizden kopardı; her şeyimizi elimizden aldı. Onsuz çok daha iyi oluruz kardeşim." Kitt bir kolunu uzattı. Parmakları tören kılıcının kabzasının etrafında kıvrıldı. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Yüz hatlarında, hareketlerinde bir vahşilik vardı. Çılgın bakışlarından yayılan bu vahşiliğin bedeninin her tarafına uzanışını izledim. Kral'ın içindeki karanlık bir şey zincirlerinden kurtulmuş gibiydi. Benimleyken soğukkanlı tavırlar sergilerken hissettiği her şeyi bastırdığını, doğru zamanı beklediğini artık görebiliyordum.

"Kitt," dedi Kai yavaşça. "Kılıcı yere bırak."

"Asla bitmeyecek bu." Çizdiği şiddet tablosunun hiç farkında değilmiş gibi kılıcın ucunu havada salladı. "Onu bana tercih etmeye devam edeceksin. Tekrar tekrar. Fakat benim sana ihtiyacım var Kai!" Sözlerine neşesizce güldü. "Sana yanımda ihtiyacım var... Dikkatine, sadakatine, kalbine. Her şeyine."

"Kitt, neler söylediğini bir düşün," dedi Kai.

"O, sadece bir amacın aracıydı!" Kral'ın kılıcı yanında tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. O koyu damarlar solgun teninde şişmişti. "Krallıkların ilgisini çekmek, sınırlarını açmalarını sağlamak için kraliçe olarak ona ihtiyacım vardı. Fakat bize olan faydası kısa ömürlü Kai!"

Sıkışan kalbimin aşağısında midem altüst olmuştu. İçimde titreşen acıya engel olamıyordum. Bir zamanlar bu oğlanı bir arkadaş, hayatımın geri kalanını yanında geçirmeyi kabul ettiğim bir sırdaş olarak görmüştüm ben. Fakat sesindeki histeri, elindeki kılıç beni ürpertiyordu.

Bir amacın aracı.

Kitt, kaçınılmaz olarak kılıcının sivri ucuyla buluşmadan önce beni kullanan tek Azer değildi. Bu Kral, kendisi gerçeği görse de görmese de bir öncekinin bir yansımasıydı.

"Yeter Kitt!" Kai'ın göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. "Çıl-

gınlık bu. Krallıklara başka bir Veba yaymana yardım etmeyeceğim. Sen kral olduğun sürece Sıradanları öldürmek zorunda kalmayacağımı söylemiştin." Yutkundu. "Senin yapacağın ise tam olarak bu."

"Kai..." Kral'ın bakışlarındaki anlayışlı ifadenin ürkütücü bir yanı vardı. "Çoktan başladı bile."

Kanım dondu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kitt elindeki kılıcı özensizce salladı. "Peki. Sınavlar bir ölüm cezasından fazlasıydı. Benim için faydalıydılar."

Her bir Sınav'ı zihnimin süzgecinden geçirirken başım dönüyordu. Mareena'nın tacı. Mak'in Çukur'daki ölümü. Ve...

"Güller," diye mırıldandım. "O güllere ne yaptın?"

"Güllere hastalık bulaştırılmıştı ve sen onları benim adıma teslim ettin." Korkunç sözcükler Kitt'in dilinden kolayca döküldü. Sonra ağzından sarsıntılı bir öksürük çıktı. "Izram hastalığın bulaştığı ilk krallık olacak."

Kai'ın göğsü inip kalkıyordu. Konuştuğunda, işittiklerine inanamaz bir hâli vardı. "Ne yaptın sen?"

"Zamanla anlayacaksın kardeşim," dedi Kral. Dudaklarının kenarından kan sızıyordu. "Tıpkı hayatlarımızı ondan neden kurtarmak zorunda olduğumu anlayacağın gibi."

Yavaşça geri adım attım. "Kitt..."

Kai kolunu bir kalkan gibi önüme uzattı. "Sen... hastasın Kitt. Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Sert tonunun yerini yakaran bir ton aldı. "Ve burada durup... *karına* zarar vermene izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Kral'ın gözleri parladı. "Yine de onun bana ait olması seni kahrediyor. Benimle evli olsa bile senin üzerinde çok büyük bir güce sahip. Kendine bir bak Kai! Seni parmağında öyle bir oynatıyor ki artık *sen* sağlıklı düşünemiyorsun." Hayal kırıklığı içinde saçlarını çekiştirmesiyle sarı teller birbirine karıştı. "Onsuz her şey eski hâline dönecek. Sen ve ben, sonsuza dek."

Sallanan kılıcına endişeyle baktım. "Bunu neden yapmak istiyorsun? Ben... Birbirimize değer verdiğimizi sanıyordum."

"Ah, bunu çok da kişisel algılama Paedyn." Bir adım daha. "Hayatımızdan çıkmanı o kadar istememe rağmen son birkaç haftadır arka-

daşlığından keyif almaya bile başlamıştım. Fakat anlamak zorundasın... Ben sadece kardeşimi geri istiyorum."

"Kitt sakin ol," diye buyurdu Kai. "Şu anda kendinde değilsin."

Bıçak titrek ışıkta parladı. "Böyle olsun istemedim. Gerçekten." Gözleri üzerimde olsa da beni *gördüğünden* emin değildim. Dudaklarının hezeyanla kıvrılışı beni ürpertti. "Fakat beni buna zorladın. Kayıp bir prensesin tahtını çalmasına izin veremem."

"Kitt, kes şunu ar..."

"Tahtının peşinde değilim ben!" Kai'ın sözünü kesip Kitt'in etrafını saran histeri sisini dağıtmayı umarak Kral'a seslendim. "Tahtı asla istemedim. Bunların hepsi kafanın içinde!"

Kılıcına baktı. Kral büsbütün başka bir yerdeydi sanki. "Elbette tahtı istiyorsun. İstediğin tek şey hep güç oldu."

Kai bir adım ileri çıktı. Bana ve Kral'a eşit mesafede durakladığını görünce şaşırmadım. Her zaman durduğu yer burasıydı. İki yön arasında kararsız kalıyordu.

Görev. Arzu. Sadakat. Aşk.

Her zamanki gibi ikisine de tutunmaya çalıştı. Fakat elleri kayıyor, acımasız bir gerçeği fark ediyordu.

Kimse ikisine birden sahip olamazdı.

Kitt kılıcı kaldırdı. Kardeşinin kılıcın ölümcül yolunda durmasına öfkelenmişti. "Bunu bizim için yapıyorum Kai. Ilya için. Önümüzde duran tek şey o."

"Bunu konuşalım." Kai ellerini yavaşça kaldırdı. Tıpkı ürkmüş bir hayvanı sakinleştirmeye çalışan birinin yapacağı gibi. "Sen ve ben kardeşim. Bunun üstesinden geleceğiz. Sen kendinde değilsin..."

"Ben bunun için yaratıldım!" Kitt'in sesi çatallaştı. "Eğer bu ben değilsem, o zaman ne olduğunu bilmiyorum. Kral olmak için yaratıldım ben ve olduğum şey bu. Zor kararlar almak da buna dâhil. Cesur, iyiliksever *ve* gaddar."

Kitt bana doğru ilerlerken kılıcı parladı.

Kai kardeşine asla zarar vermezdi. Bunu en az onun kadar ben de biliyordum. Bu yüzden Kral üzerime atıldığında ciğerlerimdeki nefesin son nefesim olmasını bekledim.

Ölüm, kaderimi kabullenmem için bana kısacık bir an bahşetti. Eski

bir dost gibi elime uzandı. Nihayet yeniden bir araya geliyorduk ve ben huzurluydum. Beni incitmeye asla yüreği elvermeyecek olan babam öteki tarafta bekliyordu; yanında Adena, onun yanında da Mak'le.

Kai, kardeşinin kılıcını bir şömine demiriyle engellediğinde çeliğin şıngırtısı odanın içinde çınladı. Kitt kılıcını savurduğunda Kai şömine demirini son anda kancadan kurtardığı için darbeyi altına girip titreyen kollarla durdurmak zorunda kalmıştı. Kitt kılıcını şömine demirinin bir ucundan diğerine sürükleyerek geriledi. "Yolumdan çekil Kai. Bu, bir emirdir."

"Sen sakinleşene kadar olmaz." İnfazcı şömine demirini avucunun içinde çevirdi. "Gerekirse bütün gece seninle dövüşürüm."

Kitt'in yüzünde kırgın bir ifade belirdi. "O ölene dek onu seçmekten asla vazgeçmeyeceksin."

Kral İnfazcı'yı tekrar yana itip aşmaya çalışsa da Kai kılıcın yoluna çıktı. Demir çubuk savrulan kılıca bir kez daha karşı koysa da sivri ucu Kitt'in göğsünü ustalıkla ıskaladı. Kai'ı izlerken ne kadar bilinçli bir şekilde savunmada kaldığını fark ettim. Kazanmaya niyetli olmadığı, sadece son vermek istediği bir dövüştü bu.

Onları izlerken başımı iki yana sallamaktan başka bir şey yapamadım. "Kesin şunu, ikiniz de!"

Kai'ın elindeki şömine demiri kardeşinin kılıcına çarptı. "İkiniz arasında seçim yapmayacağım!"

"Zaten yaptın!" dedi Kitt, nefes nefese. Titrek bir parmağını Kai'ın yanındaki boşluğa çevirdi. "Bana kendi söyledi!"

İşaret edilen boşluğa kasvetle bakan Kai, "Sen hastasın Kitt," diye mırıldandı. "Bırak sana yardım edeyim."

"Hasta mı?" Kral'ın ses tonu ürkütücü derecede sakindi. Sonra güldü; kahkahasının sesi bir şekilde daha da ürkütücüydü. "Ulu olmak bir hastalık değildir kardeşim. O öldüğünde bunu göreceksin."

Metal metale çarptı. Sivri gölgeler duvarları boyuyor; üzerlerine kardeşler arasındaki savaşın sürekli değişen öyküsünü karalıyordu. Birbirlerinin amansız hamleleri arasındaki salınışları hipnotize ediciydi. İyi prova edilmiş, yıllardır ortak oldukları bir dansı bu.

Bedenlerine, birbirlerinde buldukları akışkanlığa hayretle baktım. Buna bir dövüş demek güçtü; bir anımsamaydı bu. Sanki antrenman

sahasına geri dönmüşler, alışkanlığa dönüşmüş bir rutinle kılıç talimi yapıyorlardı.

Kai bir adım atıp silahını savurdu. Kitt kılıcıyla saldırıyı karşılamak için geriledi. Her iki kardeş de diğerinin gücü karşısında zorlanırken aralarında metalden bir haç asılı kaldı. Birbirlerini iterek ayrıldılar. Çocukken yarattıkları rutine devam ediyorlardı.

İnfazcı'nın dikkat dağıtma yöntemi bu.

Her hareketi nasıl öngördüklerini izledim.

Kitt'e zarar vermeden onu sakinleştiriyor.

Hareketlerinin sarhoş edici bir yanı vardı. Birbirlerini bu kadar derinden tanıyan iki insanı görmenin verdiği şaşkınlıkla orada öylece dikiliyordum. Önceden bildirilmiş, büyüleyici bir kehanetin nihayet gözlerimin önünde gerçekleşmesi gibiydi bu. Kitt'in bana olan düşmanlığı o anda hiçbir şey ifade etmiyordu. Çünkü o anda sadece huzur vardı.

Çelik parlıyor, metal çınlıyordu. Kitt ileri atılıyor, Kai kaçıyordu. İnfazcı yanıltıcı bir hamle yapıyor, Kral onun blöfünü önceden görüyordu.

Güzel bir kontrollü kaos sekansıydı bu. Silahları tekrar buluştuğunda ve yüz yüze durduklarında birbirlerine hafifçe gülümsediler. Birbirlerini böyle tanıyorlar, kendilerini böyle hatırlıyorlardı. Karşımda, ellerinde birer kılıç ve ayaklarının altında çamurlu bir ring ile birbirlerine sevmeyi öğreten kardeşler vardı. Yoldaşlığı, kontrol edebildikleri şeyde bulmuşlardı ve o anda o şey birbirleriydi.

Hızlı nefesler odayı doldururken kardeşler birbirinden ayrılmadan önce gölgeleri duvarın üzerinde durakladı. Hâlâ o küçük gülümsemeyi paylaşarak o tanıdık hareket telaşına geri döndüler.

Kitt saldırdı. Kai savuşturdu.

Geniş sırtı görüşümü kapatan İnfazcı şömine demirini Kral'a doğru savurdu.

Çeliğin yanıt sesini bekledim.

Bir süre daha bekledim.

Zaman durgunlaştı.

Havada bir şeyler değişti; kılıç talimlerine eşlik eden şarkı takılmıştı sanki. Ayakları prova edilmiş dansın temposu içinde tuhaf bir şekilde

durdu. Biraz önce bu odayı dolduran huzur kaçıverdi.

Sert bir sırt göğsüme çarpıp sendelememe neden oldu.

İşte o zaman odayı rahatsız edici bir ses doldurdu.

Boğuk bir çığlık sessizliği yardı.

Ben Kai'ın arkasından çıkarken kendi titreyen nefesim gergin havayı doldurdu.

Kitt'in yüzünde o hafif gülümseme vardı; eskiden özgürce dağıttığı o gülümseme. Sevimli ve sıcak. Şimdi yeniden dudaklarını bulmuş, Kitt'in mutlu görünmeyi unuttuğu onca zamanı telafi etmek ister gibiydi.

Gözlerim aşağıya kaydı.

Demir çubuğun sapı Kitt'in göğsünden dışarı uzanıyordu.

Başının üzerindeki, altın sarısı, dağınık saçlar solgun yüzünün etrafında bir hale gibi parıldıyordu.

Kral'ın kanının bıraktığı leke babasınınkinden farksızdı.

Kai kardeşinin yanına koştu. Sesi boğuktu. "Hayır! Yana kaçman gerekiyordu Kitt!"

Şaşkın hâldeki Kral göğsüne saplanmış şömine demirine baktı. Titreyen parmaklarıyla kanayan yaraya dokundu. Avucu yanındaki masaya sertçe yaslandı ve parşömen yığınının üzerinde kanlı bir iz bıraktı. Kitt'in parmakları arasından sızan kanın parmak uçlarının altında kalan, karalanmış sözcükleri kızıla boyayışını izlerken tüm bedenim titriyordu. Fal taşı gibi açılan yeşil gözlerini yukarı kaldırdı. "Ben... unuttum."

Kai tökezleyen kardeşini tuttu.

Lekeli kâğıtlar masadan aşağı döküldü.

Kral kâğıtların nazikçe yere uçuşmasını izledi.

Ardından kendisi de onları takip etti.

68. BÖLÜM

Kai

Kitt'in dizleri kendi dizlerimin hemen yanında zemine çarptı. Düşünemiyordum. Hissedemiyordum. Zihnimde kardeşimin yırtılan etinin rahatsız edici sesinden başka bir şey duyamıyordum. Tekrar tekrar.

Öfke beni tüketiyor, akıl sağlığımı yutuyordu. Kendimi geri dönüşü olmayan bir karanlığın, ruhumun yavaşça içine kaydığı geniş bir çukurun kıyısında sallanıyormuş gibi hissediyordum. Fakat içimde yanan o ışığa, Kitt'in oraya yerleştirdiği o parçaya tutunup sönmemesi için yalvardım.

Zemine doğru acı veren düşüşüne başlamadan önce titreyen dizlerinin üzerinde yalpaladı. Onu tuttum ve kolumu sırtına dolayıp nazikçe yere yatırdım.

Gerçek olamaz bu.

Bunların hiçbiri gerçek değildi; ne kardeşimin karakterindeki delice kırılma ne de onu şişleyen, külle kaplı şömine demiri.

Titreyen bedeninin altındaki halının üzerinde bir kan birikintisi yavaşça genişliyordu ve dizlerimin etrafındaki yapışkan sıcaklığı güçlükle hissedebiliyordum. "Yana kaçman gerekiyordu," dedim tekrar. Sözlerimde suçluluğun yükü vardı. "Kaçacağını sandım."

Kitt'i sımsıkı kavrayan hezeyan kaybolmaya başlamıştı. "Unutmuşum. Ben... Kendimi bile hatırlayamıyorum."

Titreyen ellerimi yarasına bastırırken gözlerimden süzülen yaşlara aldırış etmemeye çalıştım. Parmaklarımın arasından kan sızıyordu. "Bunu düzelteceğim, tamam mı?" Artık histerik bir tonda konuşan bendim. "İyi olacaksın."

Paedyn yanımda kaskatı oturuyordu; kocaman açtığı gözleri cam gibi donuktu. Kitt'in gözleri dalgınca Kraliçe'sine çevrildi. "Sana değer verdim. Ben... ben bir canavar olmak istemiyorum."

Ellerim Kitt'in yüzünü kavrayıp sert bakan yüzüme doğru çevirdi. "Hey, canavar olan benim. Sen değilsin, tamam mı?"

Sesinde acı ve ölümün gelişine yormaya cesaret edemediğim soğuk bir şey vardı. "Sen bir piyonsun. Fakat ben... Ben seni oynayan Kral'ım. Gerçi hamlelerimin çoğunu hatırlamıyorum ya..."

Kendimi titrek bir kahkaha atmaya zorladım. Çünkü o an verebileceğim diğer tepki çok daha kötüydü. "Sen hep dramatik olmuşsundur Kitty." Kanlı elini tutarken boğazım daraldı. "Bunu telafi edeceğim."

Bir Şifacı'nın gücünü aramak için gözlerimi kapatmamla yanağımdan aşağı bir damla yaş süzüldü.

İkili önümde kan kaybediyor. Koridorun aşağısında bir Hidro var.

Araştırmaya devam ettim. Ötedeki koridorlara uzandım.

Bora. Kalkan. Peçe.

Kapının ardındaki İmparatorluk Muhafızlarının hiçbiri işime yaramazdı. Becerimle mücadele edip onu geniş şatonun diğer ucuna; Şifacıların kaldığı, bana faydaları dokunmayacak, erişemeyeceğim kadar uzakta oldukları yere doğru yönlendirdim. Bir duvar gücüme çarpınca dehşet kalbimi sardı.

Hayır. *Hayır.*

Ben duvara küfrederken güç başımın zonklamasına neden oldu. Babam yeteneğimi başarısız olduğum noktaya kadar zorlardı ve o anda hissettiğim de buydu. Üzerime bir yorgunluk dalgası çöktü. Zayıflığımın kanıtı. Uydurma bir Veba'nın ve onun kusurlarının kanıtı.

Kitt'in kurtuluşu ulaşabileceğim yerin hemen ötesindeydi.

"Hiç Şifacı yok," dedim nefes nefese. "Bir Şifacı'ya ihtiyacım var!"

Haykırışım çalışma odasının içinde yankılanıp çaresizliğimi defalar-

ca yineledi. Çaresizlik boğazımdan tekrar koptu. "Paedyn, gidip bana bir Şifacı bul."

Başını salladı. Yüzü solgundu. "Ben dönene kadar onu uyanık tut."

Ardından odadan dışarı fırladı.

Kitt'e ve parmaklarımı tutan, gitgide gevşeyen eline baktım. "İyi olacaksın, beni duyuyor musun?" Bu sözlerin doğru olmasını dilerken onu teselli etmek için elimden gelen sadece buydu.

Yeşil gözleri odağını yitirdi. Başını iki yana salladı; kafası kanlı zeminde sertçe sarsıldı. Sonra fısıltısı beni harap etti. "Bir süredir... kendimi iyi hissetmiyorum. Ben... hatırlamıyorum. Fakat korkuyorum Kai."

Dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü.

Başımı eğdim. Omuzlarım paramparça olan kalbimle aynı ritimde titriyordu. "Ben buradayım." Sesim çatallaştı. "İyi olacaksın."

"Hepsi bizim içindi," diye mırıldandı zayıfça. "Bunu hatırlıyorum. Be-ben sadece kardeşimi geri istedim."

"Beni asla kaybetmedin." Sözlerim anlamasını umutsuzca istediğim bir yakarıştı. "Ben her zaman senin yanında oldum, kardeşinim ben, aramızdaki kan bağı ne olursa olsun."

"Hayır." Kitt'in yumuşak gülümsemesi dudaklarına sızan kanı ortaya çıkardı. O delice sis aralanmış, geriye yalnızca kardeşimin kabuğu kalmıştı sanki. "Sen ikimizin arasında bir yerdeydin. Ki-kimi daha çok sevdiğine asla karar veremedin."

Başımı iki yana salladım. Gözyaşlarım kanlı göğsüne damladı. "Birden fazla kişiyi sevebilirim Kitt."

"Fakat ben sevemem," diye fısıldadı. "Beni seven tek kişi sendin Kai. Ve o... seni benden çalacaktı."

Başımı kardeşimin kanına bulanmış ellerimin arasına aldım. "Bunların hepsi benim hatam. Benim başıma gelmeliydi bu!" Boğazımı tıkayan duygular beni boğacak gibiydi. "Bu benim kaderim. Seni korumam gerekiyordu."

Kitt ciğerlerine hırıltılı bir nefes çekti. "Sanırım..." Gözleri kapandı. "Benim kaderim seni benden kurtarmaktı."

"Böyle söyleme," dedim nefessiz. "Sen Kral'sın. Sen benim *kardeşimsin.*" Sonraki her sözcüğün arasına bir hıçkırık karıştı. "Ve her

zaman birlikte olacağımıza söz verdik. Hatırladığımız tek şey birbirimiz olacak kadar yaşlanacaktık ve bu sorun olmayacaktı çünkü içinde senin olduğun her hatıram çok değerli. Bana bunun sözünü vermiştin Kitt." Kanlı elimle saçlarımı çekiştirdim. "Kahretsin, söz vermiştin!"

Kitt başını yerden kaldırdı. Altın rengi saçları kanla matlaşmıştı. Boynuna sarılmak için uzandığımda dizlerim kan gölünde ıslandı. Bana baktı; gözleri her zaman olduğu gibi benimkilere değdiğinde sıcacıktı. "Bir canavar olmak istemiyorum," diye fısıldadı. "Ben... ben sadece büyük bir adam olmak istedim."

Gözyaşları yüzümden aşağı aktı. "Büyük bir adam olmana gerek yok Kitt. Sen *iyisin*. Her zaman iyi oldun."

Başını iki yana salladı ve bu hareketle kanlı dudaklarından hırıltılı bir öksürük döküldü. "Yalnız kalmak istemiyorum."

"Kalmayacaksın," dedim, hırıltılı bir sesle. "Çünkü iyi olacaksın. Ben ve sen, Kitt. Her zaman. Sen... sen bana bunun sözünü vermiştin." Boğazımdan nafile bir çığlık daha koparmak için başımı kaldırdım. "Yardım edin! Bir Şifacı'ya ihtiyacım var!"

"Kai."

Dudaklarından dökülen ismim zayıf çıkmıştı. Fakat ismimi söylerken duyduğu sessiz memnuniyet beni ağlatmaya yetti.

Bu kaderi kabul etmişti. Sözünden dönmüştü. Beni onsuz bir hayata mahkûm ediyordu.

"Beni..." Kitt birkaç kez güçlükle nefes aldı. Sonra gülümsedi. "... söğüt ağacının dibine göm. Ben... orada yalnız kalmam."

Bana ruhum ikiye bölünüyormuş gibi geliyordu. "Sensiz yapamam Kitt. Lütfen. *Lütfen.*"

Hiçbir şey söylemedi. Gözleri kapandı.

"Benimle kal Kitt!" Yanağını okşadım. Akan gözyaşlarımdan onu zorlukla görebiliyordum. "Uyanık kalmanı istiyorum."

Mahmur gözleri tekrar gözlerimle buluştu. Sonra titreyen ellerini kaldırıp parmağındaki evlilik yüzüğünü yokladı. Sesim titredi. "Sen ne..."

Kitt çelik yüzüğü çıkardı. Azalan gücünün son zerresiyle fısıldadı: "Benim için birbirinizi sevin."

Sonra yüzüğü avucumun içine bıraktı.

"Hayır." Meydan okuyan bir sözcüktü bu. "Hayır!" Bu seferki acıyla doluydu. "Yanımda olmana ihtiyacım var Kitt!"

Gözleri yukarı doğru çevrildi. Sonra o gözler tavana yapışan, gözlerini bize diken gümüş gölgelerin üzerinde durdu. "Sana me-mektuplar yazdım." Sözcükler ölümün soğuğunda neredeyse yitecekti. "Neden... bir canavar olduğumu anlayabilmen için."

Kahkahalarla kolayca kırışıveren yeşil gözleri aniden açıldı. Sonra uzaklara dalıp, yanımdaki bir hayalete sabitlendiler. Nefesi göğsünü titretti. "Korkuyorum Kai."

Elini sıkıp inleyerek alnıma bastırdım. "Yanı başındayım." Kitt ile birlikte ölüyor gibiydim. "Sen iyisin."

Bir rahatlama dalgası Kitt'i sardı. Haftalardır ilk kez zihni berrak görünse de sözleri gitgide silikleşiyordu. "Sadece büyük bir adam olmak istiyorum."

"Öylesin zaten," diye fısıldadım. Gözyaşlarım artık daha hızlı akıyordu. "Ilya'nın en büyük kralı olarak hatırlanacaksın. Sana söz veriyorum kardeşim."

Bedeninin altından kan yayılıyordu. Korkunç bir sahneyi çevreleyen huzurlu bir havuz gibi. Kan saçlarını lekeliyor, her bir sarı telin ucunu narin bir taca dönüştürüyordu. O tacı ölümün kendisi alnına yerleştirmiş gibi.

"Affet beni Kitt," diye yakardım.

Omzumun üzerinden dillendirdiği sessiz sözcükleri bana söylemiyordu. "Nazikçe gideceğim. Senin için."

Sonra bakışları ötedeki dünyaya sabitlendi.

Benim dünyam onsuz sessizleşti.

Kanlı göğsüne, "Sen ve ben," diye fısıldadım.

Huzur sonsuza dek yüz hatlarına yerleşti.

Izdırap beni tümüyle parçaladı.

"Lütfen... beni bırakma..."

Uyuşmuştum.

Onunla birlikte ölmüştüm ama yaşamaya devam etmekle lanetlenmiştim.

Keder benim dengimdi. Sefalet aynam.

Hüzne adıyla seslenip kendi adımı söyledim.

Başım acı dolu bir kükremeyle geriye düştü.

Kardeşim.

Kardeşim.

Kardeşim.

Ve Paedyn yanında bir Şifacı'yla kapıyı hızla açtığında kardeşimin yanında, yerde cansız yatıyordum.

Edric

Paedyn Gray'in ellerinde kaderiyle buluşmadan önce, Kral oğlunu kızın tehdit oluşturduğu konusunda uyarmıştı.

Sık sık yaptığı gibi oğlunu iyice inceleyen Edric Azer, yıllar önce Iris Moyra'ya âşık olan adamı gördü. Kral ile vârisi arasındaki benzerlikler ürkütücüydü; çarpık bir aynaya bakıp orada başka birinin yüzünde fosilleşmiş kendi parçalarını görmek gibiydi. Kitt şöminenin önünde kendisine ayrılan koltuktan babasına dikkatle bakarken, Edric az önce oğlunun ayaklarının altındaki zemini mecazi anlamda söküp atmamış gibi yıpranmış deri koltuğuna rahatça yaslandı.

"Yani, gerçekten," diye söze girdi Kitt yavaşça, "Direniş'in lideri sen misin?"

Edric parmaklarını solmuş kolçağa vurarak bir ritim tutturdu. "Teknik olarak öyle. Fakat direnişin yüzü Calum."

"Ve o da gizlediğin Ölümcüllerden biri mi?"

"Evet. Yıllar boyunca kimliklerini mümkün olduğunca gizli tutmaya çalıştım. Ölümcüllerim benim en güçlü silahlarım ve casuslarımdır. Herkes onların kim ve ne olduğunu bilirse işime yaramazlar." Kral gözlerini oğlunun gözleriyle buluşturduğunda içini yine o ürkütücü his kapladı. Sanki kendi gözlerinin içine bakıyordu. "Kai hâlâ gerçeği bilmiyor. Fakat sen, Kitt, benim vârisimsin. Bunları öğrenmenin zama-

nı geldi. Planlarımı bil ki ben artık yapamayacak olduğumda sen onları hayata geçirmeye devam edebilesin."

Kitt oturduğu yerde sırtını doğrulttu. Alışılmadık bir önem duygusu içini kapladı. İyisiyle kötüsüyle, ömrü boyunca kralına –babasına– kendini kanıtlamak için beklemişti. Oğlan sevgisini her zaman ondan esirgemiş olan bu adamın kendisine ihtiyaç duymasından başka bir şey istememişti. Edric'in Kai'la ilişkisi gergin olsa da Kitt, babasının İnfazcı'ya duyduğu gönülsüzce takdiri bile kıskandığını fark ediyordu. Vârisin özlemini çektiği şey gurur, hatta övgüydü. Fakat üstlendiği rol somut başarıların sergilendiği bir rol değildi ve bu onu kendini kanıtlamak için daha da fazla çabalamaya zorluyordu.

Kitt'in en korktuğu sözcük başarısızlıktı ve babasının ölümünden sonra bile bu sözcük onu rahatsız etmeye devam edecekti. Bu ezici memnun etme ihtiyacının nereden kaynaklandığından tam olarak emin değildi. Sadece Kral'ın onun önüne yeni bir kitap koyduğu her gün o ihtiyaç daha da çürüyor gibiydi. Hayal kırıklığı Kitt'in katlanabileceği bir şey olsa da onu sevmesi gereken adamın ilgisizliği oğlanı deliye döndürüyordu. Kral için hiçbir şey yeterince iyi değildi. Ne dersleri, ne görgü kuralları ne de prova ettiği karizması. En azından Kai'ın fiziksel olan alanında başarının bir ölçütü vardı. Gerçekleştirilecek bir ölüm ya da yerine getirilecek bir emir gibi.

Kitt'in aklının bir köşesinde hep karanlık bir düşünce vardı. Belki de annesinin ölümü Kral'la ilişkisini lekelemişti. Prens bile annesinin ölümünden dolayı kendinden nefret ediyordu. Oysa gerçek –Kitt'in asla öğrenemeyeceği gerçek– şuydu ki Edric güçsüz bir şeyi sevemezdi. Kai'ın aksine, vâris Kral'ın ölümüne dek neredeyse hiçbir işe yaramayacaktı ve bu durum Edric'in pek de hoşuna gitmiyordu. Gerçi Edric kendisine karşı dürüst olduğunda –ki nadiren dürüst olurdu– Kitt'in itidalinin Iris'inkine ne kadar benzediğini kabul ediyordu. Bu durum Kral için işleri daha da zorlaştırıyordu ve belki de onu Prens'i daha sert bir kalıba sokmaya iten de bu oldu.

Gelgelelim orada, o anda, Kral oğlundan bir şey istemek zorunda kalmıştı. Ve onca zamandan sonra bile Kitt onu gururlandırmak için her şeyi yapardı.

"Paedyn'e tünelleri göstermemi mi istiyorsun?"

Kitt bunu şüpheci bir heyecanla sormuştu. Kral sert ama bir o kadar da mülayim bir tavırla ayrıntılara indi. "Dediğim gibi, onu tünellerden geçirmen için seni ikna etmeye çalışacak. Bunu yapacaksın ama belli etmeden. Kale duvarlarından hiç uzaklaşmadığınızı anımsamak senin için zor olmasa gerek."

Bu üzücü bir gerçekti ve vâris bunu dile getirmekte zorlanmayacaktı. Bu ilgi çekici kız için rol yapmasına gerek kalmayacak, bunun yerine duvarlarını indirecek ve duygularının duvarların ardından fışkırmasına izin verecekti. Gerçi orası daha zor olabilirdi.

"Böyle bir şey yapmaz o," dedi Kitt. "Onu benim tanıdığım kadar tanımıyorsun baba. Bana ihanet etmez..."

"O bir hiç!" Kral'ın tıslaması oğlunu irkiltti. "Ve bir hiç olanlar senden her şeyi alırlar. Bunu unutma oğlum." Parmağını Kitt'e doğrulttu. "Ona karşı bir şeyler hissetme hatasına düşme."

Kitt o anda babasının haklı olduğuna inanmıyordu. Umudunu kalbine yakın tutuyor, annesinin de ondan isteyeceğini bildiği şeyi yapıp iyiliğe inanıyordu.

Sonrasında umudun naifliğini keşfedecekti.

Kitt yavaşça başını salladı. Babasının istekleri söz konusu olduğunda hep itaatkârdı. "Peki bunu tam olarak niçin yapıyorum?"

Kral gülümsedi. Gülümsemesi öyle neşeliydi ki vâris o gülümsemenin kendisine olmadığını anladı. "Çünkü nihayet Direniş'e son verebileceğim."

Prens bunun üzerine düşündü. Yüzü şaşkınlıkla gevşedi. Çocukluğundan beri ilk kez karşısındaki adam sadece bir adam oluvermişti. O azametli kralın, Seçkinler tanrısının dış görünüşünün ardında sabit fikirli bir adam yatıyordu. Kitt her zaman babasının Sıradanların ortadan kaldırılmasından, Seçkinlerden oluşan tek bir krallıktan daha fazlası için çabaladığını düşünmüştü.

Edric Azer'in o mükemmel, güçlü imajı eriyip gitmeye başladı ve geriye babasının vasat günahları yüzünden tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğramış bir çocuk kaldı. Kendisini öylesine kayıtsızca yetiştiren adamdan hep daha fazlasını beklemişti. Kitt ve Kai sevgisiz hayatlarına gerçekten yüce bir amaç için katlanmış olsalardı hepsine değebilirdi.

Çünkü gerçek buydu. Kitt sevmeyi asla öğrenememişti. Yine de

bir şekilde kardeşinde sevgiyi deneyimlemişti. Fakat diğer her şey, babasının gözüne girmek için yaptığı her umutsuz girişim saplantıdan kaynaklanıyordu. Kral ona sadece bunu öğretmişti.

"Tek istediğin bu mu baba?" Vâris boğazını temizledi. Yeşil gözlerinin ardındaki gerginlik büyüdü. "Yalnızca Ilya'da gerçek bir Seçkin toplumu mu?"

"Daha ne isteyebilirim ki?" diye çıkıştı Kral. "Ve eğer bu iş bitmeden sonum gelirse mirasımı sen devam ettireceksin. Sıradanları sonsuza dek yok edeceksin. Her zaman olması gerektiği gibi."

Kitt ağır ağır gözlerini kırpıştırdı. Babasının ondan tek istediği bu muydu? Katlandığı onca şeyden sonra ondan beklenen tek şey bu muydu?

"Beni duydun mu evlat?" Kral'ın gür sesi Kitt'i irkiltmemişti. "Senin için planlarım var."

Vâris başını salladı. Onun da planları vardı.

Kitt babasından çok daha büyük bir hükümdar olacaktı. İşte o zaman onun takdirini kazanacaktı. Ve hiç anlamadığı bir sevgiye layık olacaktı.

Sonrasında Edric kızıyla tekrar konuşacak, sözcüklerini çarpıtarak onu oğullarını etkisi altında bırakıyormuş gibi gösterecekti. Her iğnelemenin amacı onu Kitt'le, babasının emrini gizlice yerine getiren vârisle daha fazla vakit geçirmeye teşvik etmekti. Yakında o oğlan kral olacaktı ve taç beraberinde gerçeğin keşfini de getirecekti. Edric'in oğluna bıraktığı mektup Landan Azer'in ona bıraktığı mektubun bir yansımasıydı. Büyük Veba'nın sırrı böylece aktarılacaktı.

Kai'a gelince, kral İnfazcı'sı ile unutulmuş kızı arasında filizlenen ilişkiden hazzetmiyordu. Gerçekte kendisine ait olmayan yedek vâristen de hazzetmiyordu. Kral, Kai'ın gücünden keyif aldığı kadar onu küçümsüyordu da. Çünkü gerçek, o gücün ondan doğmadığıydı ve bu da Edric'in o kadar güçlü bir şeyin kendisine ait olmayışından nefret etmesine neden oluyordu. Bu yüzden oğlanı o kadar zorluyor, eğitimde kanını döküyor ve o kanı pompalayan kalbi sertleştiriyordu. İnfazcı'nın

gücünü hem seviyor hem de ondan nefret ediyordu. Bu da aralarına muazzam bir karanlığın yerleşmesine neden oluyordu.

Kai babasının ona karşı ilgisizliğinin boyutunu ya da Kral'ının ona neden o kadar acı çektirdiğini anlamıyordu.

Paedyn doğumuyla ilgili gerçeklerin nerelere uzandığını ve bunun Kral'ın ondan nefret etmesiyle bağlantısını anlamıyordu.

Kitt de babasının Sıradanlara duyduğu nefretin boyutunu anlamıyordu. Fakat anlamasına gerek de yoktu. Gerekçeleri her ne olursa olsun, Kral'ın ona yaşattıklarının yanında önemsiz kalıyordu bu. Vâris, babasının gözünde önemsiz olmaya daha fazla tahammül etmeyecekti. Edric'in Ilya için beslediği tüm umutları ve hayalleri ezip geçecekti. Kitt Azer, babasının asla olamadığı kadar büyük bir hükümdar olmaya kararlıydı.

Zamanla kendilerinden saklananları göreceklerdi. Her yalan gün ışığına çıkacak, her sır çözülecekti.

Gelgelelim Kral, seven Edric, Iris'in mücevher kutusunun üzerindeki o gülün ardındaki gerçeği asla öğrenemeyecekti.

69. BÖLÜM

Paedyn

Kitt'in ölümünden altı gün sonra kanlı mektup yığınını bir araya getirme cesaretini kendimizde bulduk.

Çoğu Kral'ın ölümüyle lekelenmemiş, masasının çekmecesinin karanlık bir köşesine saklanmıştı. Bazılarının sayfalarına mürekkep bulaşmış, bazılarına kan bulaşmış, sözcükler büyük lekelerin altında nefessiz kalmıştı. Her mektup Kitt'in farklı bir parçasını yansıtıyordu. Bazıları öfke ve kederi, bazıları hesapçılığı ya da yalnızlığı.

Hepsi de birine hitaben yazılmamıştı. Çoğu sadece bilincin aktarımından ya da duyguların dökülmesinden ibaretti.

Yine de gözyaşı hiç eksilmedi.

Kai kardeşi için ağlıyordu. Ben ise eskiden tanıdığım oğlan için. Kitt Azer kendisiyle savaş hâlindeydi; kalem onun silahı, parşömen onun düşmanıydı. Gözlerinin ardında verdiği o savaşta sonuna dek tek başına mücadele etmişti.

Kardeşler birbirleri olmadan kayıptılar. Kitt İnfazcı'sı artık ona ait olmadığı için; Kai, Kral'ı kollarında can verdiği için.

Bu yüzden Kai ağlıyordu.

Kitt ölmüştü; Kai'ın bir parçası da onunla birlikte ölmüştü.

Babam hâlâ ölü. Onu o öldürdü.

Başka ne söyleyeceğimi, yazacağımı ya da yapacağımı bilmiyorum.

Gözlerimi kapattığımda hâlâ onun kesik boynunu görebiliyorum, bu yüzden uyumuyorum.

Paedyn gitti. Güvendiğim kız artık bir vatan hainі. Bir katil.

Ve ben öfkeliyim. Neden bu kadar öfkeliyim? Babam beni hiç sevmedi.

~~Fakat ben kendimi ona sevdirme şansını bulamadan öldü.~~

İnfazcımı Paedyn'in peşinden gönderdim. Kaün ona bu şekilde hitap etmemden hoşlandığını sanmıyorum. Babamın başında, çamurun içinde diz çöktüğüm andan beri pek konuşmadık.

İçimde bir şeylerin yuprandığını hissediyorum. Belki de yupranan akıl sağlığımdır.

Paedyn,

Işığın babamın gözlerini terk edişini izledin mi?

Onlar benim gözlerimdi. Fakat sen bunu biliyorsun.

Öfkeliyim. Fakat sen bunu biliyorsun.

~~Yine de bir parçam hâlâ senden nefret etmeye çalışıyor. Fakat bunu biliyorsun.~~

İnfazcım peşinde.

Kaç.

Kralı gömdüler. Yerine beni geçirdiler.

Günlerdir çalışma odasından çıkmadım. Günlerdir kâğıttan başka bir şeyle konuştuğumdan emin değilim.

Hizmetçiler penceremin altında dedikodu yapıyorlar..

~~Onlara konuşacak başka bir şey vermek için yemeğimi pencereden aşağı döküyorum.~~

Herkes delirdiğimi düşünüyor; belki de delirmişimdir.

Belki

hep

deliydim.

Kai yas tutmuyor. Göz göze geldiğimizde yüzündeki endişeyi görüyorum, sanki neden yas tuttuğumu anlamaya çalışıyor. Başarısız olmanın ne demek olduğunu asla bilmeyecek. Babam gücü severdi ve kardeşimde gördüğü de güçtü. Ya ben? Ben uysaldım. Naziktim. Umduğu vârise hiç benzemiyordum.

Bir hayal kırıklığıydım.

Yas tutmaktan yoruldum.

Sevgimi kazanmak için ne yaptı ki?

Bana sevmem emredilmiş miydi?

Sadece o benden bir şey yapmamı istediğinde ne yapacağımı biliyorum. Ve o benden hissetmemi istemedi. Hayır, ben bunu fazlasıyla yaptım. Çok iyi yürekli. Çok zayıf. Çok yumuşak. Kaidan çok farklı.

Yas tutmaktan bıktım.

Hayatım boyunca onun sevgisinin eksikliğinin yasını tuttum.

Her şey onun içindi. Olduğum ve olacağım her şey.

Baba. Kral. Sen.

SEN. Tüm bunlar senin için. Bizi ayıran toprağın altından bunu görebiliyor musun? Sevgine olan bu ihtiyaç senin gözünde büyük bir zayıflık mı? ~~Eğer bana bağırıyorsan, yüksek sesle konuşmalısın baba.~~

Benden istediğin şey her zaman güçtü.

Ve ben de gücün kendisi olacağım.

Calum beni buldu. Tam da tahmin ettiğim gibi.

Cesur. Yardımsever. Gaddar.

Bana babamın başlattığı işi devam ettirme planından bahsetti. Bir kez daha, Kralın bana gerçek bir Seçkin Ilya umudundan bahsettiği anı hatırladım. Oğullarından mükemmellik bekleyen bir adam için çok basit, çok bayağı geldi bu bana.

Uzun yıllar boyunca onun sevgisizliğinden büyük bir şey doğacağını ummuştum. Fakat babamın Sıradanlara olan takıntısı onu dize getirdi.

Calum bana Paedyn Gray ile evlenmemi söylüyor. Babamın katliyle.

O, geri kalan Sıradanları saklandıkları yerden çıkaracak. Onun hükümdarlığı, Ilya'yı zayıflardan gizlice kurtarmak için bir hile olacak.

Fakat ben çok daha fazlasını yapmak istiyorum.

Babamın bana yazdığı mektubu buldum. Planlarını gerçekleştirmemi, krallığı Sıradanlardan temizlemeye devam etmemi istiyor. Tam da bunu yapabilir, ölümünde onu memnun etmeyi umarak izinden gidebilirdim.

Fakat sonra gerçeği öğrendim.

Seçkinler yaratılabilirler ve ben hepsine hükmedebilirim.

Sıradan bir Kraliçe bize krallıkların sınırlarını açacak. Hastalığın bulaştırıldığı kaynakları kullanarak Vebayı her şehre gizlice yaymak zor olmayacak. Yeni bir Seçkin nesli doğduğunda kralları ben olacağım.

Büyük bir hükümdar olacağım.

~~*Kendimi babama kanıtlayacağım.*~~

Babamdan çok daha büyük bir hükümdar olacağım.

Kardeşim,

Sana en son ne zaman böyle seslenmiştim? Sabahları seninle kılıç talimi yapmamak ya da kimin Gaile çaktırmadan en çok yiyeceği aşıracağını görmek için mutfağa gitmemek ne tuhaf.

Bizi özledim. Unvanlar olmadan. Vazifeler olmadan.

İki gün önce görevin için ayrıldın ve ben geri dönüp dönmeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Benim bu hâlimi yeterince seviyor musun? Bunu sormak adil mi ki?

~~*Bana sadık olman gerekiyor.*~~

Senin için daha iyi biri olacağım. Bizim için. Hiç kimse beni senin gibi sevmedi. Beni tekrar bir bütün yapman için sana ihtiyacım var. Sana, Kai. Giderken çok sert davrandım, biliyorum. Fakat eve gel ve bunun için beni antrenman ringinde cezalandır. Eve gel ve kardeşin olmam için bana bir şans daha ver.

~~*Belki de sadakatin sadece Paedyn'edir.*~~

Ayağı değiştireceğiz kardeşim.

Sen ve ben. Her zaman.

Calum planımı kabul etti.

Komşu krallıklar Sıradanları sınırlarımıza kabul ettiğimiz ve Paedyn Grayle nişanlandığım için sınırlarını açmalı. Her ne kadar onu

hayatımızdan söküp atmak istesem de Calum, Paedyn'in kenar mahallelerde sahip olduğu nüfuzu bana anımsattı. Sadece komşu şehirlerin nazarında bir sembol olduğu için onun tahta çıkmasına ihtiyacım var. Komşu şehirler bize karşı gardlarını düşürsünler diye.

Ama yalnızca Veba bizi ondan kurtarana kadar. Hayatımıza girdiğinde her şey darmadağın oldu. Babamı öldürdü. Kardeşimi çaldı. Şu anda bile o hain Kai muhtemelen yeniden kollarına alıyordur.

Fakat ona bir süre daha ihtiyacım var.

Ve sonra kardeşimi geri alacağım.

Veba'dan bir doz aldım.

Belki de hataydı. Babamın mektubunda Ava doğduğunda ona bir doz verdiğini okudum. Zayıf bir çocuk sahibi olmaktan o kadar korkuyordu ki bunu engellemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Fakat Ava sadece bir çocuktu; hastalıktan sağ çıkamazdı.

Âlimlere Ilya ile ilgili planlarımdan bahsettiğimde, bana ısrarla Veba'dan bir miktar daha alan bir Seçkin'e ne olacağı konusunda yeterli araştırma yapılmadığını hatırlattılar. Böylece onlar itiraz edemeden denekleri oldum. Şimdi beni hayatta tutmak için ellerinden gelen her şeyi yapmak zorundalar.

Kaia Ava'nın ölümüyle ilgili gerçeği söylemedim... Aslında hiçbir konuda gerçeği söylemedim. Fakat bu Veba'dan sağ çıkacağım. Sağ çıkmak zorundayım. Büyük bir hükümdar olmak zorundayım. Babam her zaman çok yumuşak, çok zayıf olduğumu düşünürdü. Artık onun hiç olmadığı kadar güçlü olacağım. Sadece yaşamam gerek.

Kai,

Şimdiye kadar dönmüş olmalıydın.

Onunla kaçtın mı yoksa? Babamızın katiliyle şansını denemek için sonsuzluğumuzu terk mi ettin?

~~Onu hâlâ seviyorsun, değil mi?~~

Bizi nasıl ayırdığını görmüyor musun? O, bizi mahvetti.

Eve dön. Lütfen.

Her şey eskisi gibi olacak.

Âlimler bana karşı çıkıyorlar.

Daha önceki kralların yaptığı gibi yeteneklerimizi istiflemek istiyorlar. Şifacılar beni yakından takip ediyor, hastalığın ilk belirtilerinin ortaya çıkmasını bekliyor ve hayatta kalıp kalmayacağımı gözlüyorlar.

Hepsini planıma uymaya zorluyorum.

Ben önceki kralları gibi değilim.

İnfazcım nişanlımla birlikte döndü.

Onu bana, evimize getirdi.

Belki hâlâ sadık olduğu kişi benimdir. Belki de Paedyn'e karşı hislerini yanlış değerlendirmişimdir. Onu hayatımızdan çıkarmak düşündüğümden daha kolay olabilir.

Saraylılar kararımı ilan etmemle hayrete düştüler. Halk Sıradanları Ilya'da hoş karşılamalı ki komşu şehirler de bizi hoş karşılasın. Bu krallığı ne kadar büyük yapacağımı, sınırlarımızı ne kadar genişleteceğimi henüz bilmiyorlar.

Paedyn o yüzüğü parmağına takmama izin verdi. Çünkü Ilya'nın birleşeceğini ümit ediyor. Ama ben Ilya'dan çok daha fazlasını birleştireceğim.

Shallowstan Scorches'a kadar haritalarımıza işlenmiş her şehir bizim olacak.

Kendi mirasım için. Kardeşim için. Bizim için.

Geçit törenindeki bombalama tatsız ama etkiliydi.

Easel, Paedyn'in yeni Sınavlara girip krallığa kendini kanıtlaması için baskı yaptı. Tam da planladığım gibi. Paedyn'in ölmesini istiyorum, halk da oyalanacak bir şeyler. Fakat ikinci Sınavı görecek kadar yaşarsa Paedyn işime yarayabilir.

Izrama'a yelken açmasını ve orada Veba bulaştırılmış bir sandık gül bırakmasını sağlayacağım. Haydıutlarım onu daha önce öldürürse işe Dor'dan başlayacağım.

Şimdi öksürüyorum ama bunu gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Kaün endişelenmesini istemiyorum. Birkaç Şifacı ve Âlim her gün durumumu belgeliyor. Hayatta kalma ihtimalimi artırmak adına tadı berbat ottar boğazımdan zorla geçiriliyor.

Hiçbir şey kendisine zayıf olduğu söylenen bir kadından daha güçlü olamaz.

Paedyn'de bir şeyler değişti. Bu Sınavlar onu sadece güçlendirdi. Bir yanım neredeyse onun direncine hayran kalacak.

Ben dilimi ısırıp duygularımı bastırırken birlikte iki medeni insan gibi epey zaman geçirdik. Kaün ona olan aşkından vazgeçtiğini düşünmekle yanılmışım. İkisi her zamankinden daha yakın ve onları bir araya getiren de benim. Kardeşimin ona nasıl baktığını, babamın ona takmayı öğrettiği soğukkanlılık maskesinin adanmışlığı karşısında nasıl kayıp düştüğünü görüyorum.

Sanırım Kai, Paedyn'e karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimden, onu üzmemek adına Paedyn'i kendimden uzaklaştırdığımdan endişeleniyor. Bunu düşünmesi gerekiyorsa düşünsün. Fakat Paedyn Gray için hissettiğim her şey babamla birlikte öldü. Asla yapmayacağına inandığım gibi bana ihanet ettiğinde.

Paedyn ölsün istiyorum. Kaün gün geçtikçe benden uzaklaştığını hissedebiliyorum. Onu seçecek, biliyorum... Ama ben kardeşimi kaybetmeyeceğim.

Annemin mücevher kutusunu buldum.

İlk kez odasına girdim. Yıllarca o kapının ardında ne olduğunu merak etmiştim. Artık biliyorum ki sadece anılar var. Oda tozlu, unutulmuş ve zamansızdı. Zamanında anne dediğim kadından geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Sadece en değer verdiği eşyalarının bulunduğu ahşap bir kutu.

En çok ilgimi çeken, kutunun içinde bulduğum notlar oldu. Endişe verici notlar. Notları kimin el yazısının süslediğini anlamam dakikalarımı aldı. Hemen ardından öfke geldi.

Eğer Calum annemle birlikte olduysa meşru vâris olup olmadığımı bilmenin hiçbir yolu yok. Bunu sadece Zihin Okuyan biliyor. Babam

olma ihtimali bile onu sırtımda bir yüke çeviriyor. İcabına bakılması gerekebilir.

Paedyn,

Doğrusu, nefret etmesi kolay biri değilsin. Sana karşı hislerimin çok güçlü olduğunu bile söyleyemem. Hissettiğim daha ziyade kayıtsızlık. Bir zamanlar Paedyn Gray iki Prensi de parmağında oynatsa da bu bana ihanet edip babamı öldürmeden önceydi. Bunu kişisel olarak algılamıyorum, gerçekten. Artık değil. Aslına bakılırsa, her zaman elimi kolumu bağlayan adamdan kurtardın beni.

Hep yaptığım gibi peşinden koşacak, takıntı yapacak başka bir şey buldum. Sen de bana yardım ediyorsun. Bunun için minnettarım. Fakat lütfen seni kaçınılmaz sonunla buluşturacağım için gücenme. Bu miras, bu hayat, sadece kardeşim ve benim paylaşmamız içindi. Kai'i seninle paylaşmayacağım.

Zamanı geldiğinde krallığın senin için yas tutmasını sağlayacağım. Sana söz veriyorum. Senin canavarın olmak istemiyorum Paedyn. Bir yanım hâlâ seni önemsiyor. Fakat sevmeyi bildiğim tek kişi kardeşim.

Fırsat buldukça Kaila vakit geçiriyorum. O, beni dengede tutuyor. Onunlayken kendimi kendim gibi hissediyorum, Veba akıl sağlığımı tüketmeye başlasa bile.

Tek dileğim her şeyi Paedyn'den önceki hâline döndürmek. Kai'un nişanlıma karşı hisleri ideal olmasa da zamanla onu bizim için bir tehdit olarak görmeye başlayacaktır.

Ben sadece kardeşimi geri istiyorum. Büyük bir hükümdar olmak istiyorum.

Çok şey mi istiyorum?

Veba beni zayıflatıp aklımı köreltti. Öfke artık Veba'ya ait bir duygu. Kontrol edemediğim bir dalga gibi beni sardığını hissediyorum. Kai yıpranan yanımı yatıştırıyor. Fakat Paedyn onu serbest bırakıyor.

Kardeşimle yine sarhoş olmak hoş bir his. Paedyn de burada. Paedyn her zaman burada. Fakat Kai yanımdayken kattanılabilir oluyor. Onun yanında kendim olabiliyorum. Veba bu kadarını yapmama izin veriyor.

Kardeşimle geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum. İçten içe, Paedyn'le geçireceğim zamanların sonunun yaklaşmasının da.

Bugün Izrama'a yelken açtılar.

Kardeşimi bir daha asla göremeyebilirim. Tüm bunların onun için olduğunu anlamıyor mu? Bizim için olduğunu? Tehlikeli sularda yelken açmaması gerekiyordu. Fakat ona âşık. ~~Onun için her şeyi yapar çünkü onu benden daha çok seviyor.~~ Sadece eve dönmesini istiyorum.

Paedyn'i Izrama'a gönderirken geri dönmeyeceğini az da olsa umuyordum. Adamları isterse onu gemiden atmanın bir seçenek olduğunu Kaptan'a gizlice bildirdim. Ancak Kai gemide olduğu sürece Paedyn'in eve tek parça hâlinde dönmesini sağlayacaktır. Ya da ikisi de dönmez.

Ancak Paedyn'in yolculuğunun asıl amacı Izrama'a bir sandık dolusu Veba bulaştırılmış gül hediye etmek. Vebaya ilk maruz kalanlar onlar olacak ama zamanla bunun için bana teşekkür edecekler.

Eğer deniz Paedyn'in Kraliçe Zailah'la tanışmasına izin verirse de Sınavı geçerli olacak. İnatçı kadını barış teklifimizi kabul etmeye ikna etmesi için ona ihtiyacım var. Kaün eve dönmesine de. Kai döndüğünde nasıl olacağımı bilmiyorum.

Kraliyet doktorları endişeli. Zihnim karman çorman. Bedenim zayıf. Fakat yaşayacağım. ~~Babamdan daha başarılı olmadan ölemem.~~ Yaşayacağım.

Babamın aksine, planlarımı gerçekleştirmek için Calum'a ihtiyacım yok. Onun yanındayken, meşru Kral olduğuma dair şüpheden kaynaklanan bir korku duyuyorum. Ondan tamamen kurtulmalıyım. Paranoya zihnime gün geçtikçe büyüyen bir tohum ekmiş gibi.

Kendimi iyi hissetmiyorum.

Zihnim karmakarışık ve bunun tek suçlusu Veba değil. ~~Omuzlarıma öyle bir yük bindirdim ki...~~ Hayır, bunu bana babam yaptı. Onun yüzünden bu hâldeyim. Saplantılı. Kontrolcü. Hep onaylanma ihtiyacı içinde. Zihnim bana ait değil... Belki de hiç olmadı.

Bir canavar olmak istemiyorum. Kaün beni bir canavar gibi görmesini istemiyorum.

Gemim ruhtima perişan hâlde geldi. Denizden ve deniz yaratıklarından kurtulmuş olmaları bir mucize. Fakat hediyem kabul edilmiş. Kardeşim geri döndü. Benden geriye kalan da onu karşılamak için burada.

Şu an kan öksürüyorum. Veba'nın bir başka eğlenceli yan etkisi daha. Hızla kilo kaybediyorum ve en son ne zaman bütün gece uyuduğumu hatırlamıyorum.

Kai benim için endişeleniyor. Kendimde olmadığımı biliyor.

Dün kardeşimin ölümünü izledim.

İllüzyonun ardındaki adamın adı Makoto Khitan'dı.

Calum bana üçüncü Arınma Sınavından sonra Çanak'ın dışında bir Hükmedici bulduğundan bahsetmişti. Adamın zihninin öldürülen terzi kız için nasıl kederle ve öfkeyle haykırdığından. Fakat adam her şeyden önce orada olduğu için Paedyn'i suçluyordu.

Ben de ona intikam için bir şans verdim. İronik bir şekilde, tünelleri kullanarak gizlice Çanak'a girdim ve oradan da Loota giden yoldan geçtim. Ilya'nın hizaya gelmesi ve krallıkta gerçekleştirdiğim değişiklikleri kabul etmesi için son bir hamleye ihtiyacım vardı. Fakat Kai'i Çanak'a atma riskini göze alamazdım. Çünkü Kai'in Paedyn'in onu öldürmesine izin vereceğini biliyordum. ~~Çünkü kardeşim onu öldürüp, benimle yaşamak yerine onu kurtarmak için öldürdü.~~

Makoto, Paedyn'le dövüşmeyi kabul etti. Fakat iyi bir gösteri yapması için ona ödediğim yüklü miktar boşa gitti. Arenayı canlı terk etmedi.

Paedyn Gray ne yapıp ediyor, insanların onu önemsemesini sağlıyor.

Hafızamda boşluklar var. Başta bunu görmezden gelsem de artık Şifacıların haklı olduğunu düşünüyorum. Veba beni, zihnimi yiyip bitiriyor.

Paedyn Gray, Iris Moyra'nın kızı. O gayrimeşru bir çocuk. Benim de onunla aynı durumda olduğumun ortaya çıkmasını göze alamazdım. Bu yüzden Paedyn bana Calum'dan öğrendiklerini anlattığında, onun bir İkili olduğunu düşündüğünü söylediğinde teorisine uygun şekilde hareket etmeyi seçtim.

Calum, kılıcımı göğsüne saplamadan önce zihnimdeki özrü okuyabildi. Kişisel bir şey değildi. Gerçekten. Fakat bir piçe indirgenmeyi reddediyorum. Katlandığım onca şeyden, İlya için planladığım onca şeyden sonra olmaz.

Onun önünde eğildiler. Tüm kenar mahalleler.

Taht üzerinde hak iddia edebilir. Ve ben, onun beni devirmesine izin vermeyeceğim. Buna ihtiyacım var. Buna ihtiyacım olduğunu bilmiyor mu? Sınavlarımda çoktan ismini yüceltmeyi başardı. Bu, bana ait. Benim bu mirasa ihtiyacım var. Ölmesi gerek. Ben büyük bir hükümdar olmalıyım...

70. BÖLÜM

Paedyn

Kai, Kitt'in bedeni soğuyana kadar onun yanından ayrılmadı. O zaman bile Kai'ı kan gölünden çıkarmak için üç İmparatorluk Muhafızı gerekti. Elbette onlara izin verdiği için yapabildiler. Güneş çalışma odasının penceresinden ürkekçe yükselene kadar, İnfazcı kendisini kederinden çekip koparmaya cüret eden onlarcasına izin vermemişti. Işık huzmeleri Kitt'in hareketsiz bedenini okşuyor, rahatsız edici sahneyi bir tablo gibi ölümsüzleştiriyordu. Kitt; kırmızı çizgilerden oluşan bir tuval.

Kai, Kitt'e eşlik ettiği sürece ben de ettim.

Ağrıyan dizlerimiz yıpranmış halının üzerinden kalktığında kan derimizin üzerinde pıhtılaşmış, saçlarımıza bulaşmıştı. Uyuşmuş hâlde, Kai'ın peşinden odasına gidip küveti sıcak suyla doldurdum. Kirli kıyafetlerini çıkardığımda ya da onu küvete sokmaya çalıştığımda bana karşı koymadı.

Gözleri dalgın ve boş bakıyordu. Fakat bana bakıyorlardı ki bu da bir şeydi. Çam ve âşık olduğum adam kokan tenini bir sabun kalıbıyla ovdum. Yumuşak bir süngerle sertleşmiş kanı iyice ovaladım. Gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı. Sadece kederin kendisine dönüşmüş gözlerini, lekeli yüzünü silerken usulca kapatmasını istediğimde kapandı.

Sonunda süngeri indirdiğimde küvetten kalkmadı. Bunun yerine,

yarım gündür onda görmediğim bir kararlılıkla hareket etti. Elbisemin arka düğmelerini açarken kollarından su damlıyordu. Elbisemin bedenimden kayıp zeminde bir kumaş birikintisi oluşturmasıyla beni küvetin içine çekti.

Süngere dokunmama izin vermedi. Ilya'nın korkutucu İnfazcı'sı kardeşinin kanının her zerresini tenimden temizledi. Beni sarsan, yas tutarken bile, severken bile sergilediği nezaket oldu. Birbirimize sarıldık; bir kardeş için, düşkün bir oğlan için, dünya adına bir kayıp için ağladık. Bedenlerimiz titriyor, gözyaşlarımız sarıldığımız omuzlardan aşağı akıyordu.

Yine de Kitt'in yasını tutmak bana düşmezdi. Nihayetinde bir zamanlar tanıdığım oğlandan geriye beni aşılması gereken bir engel olarak gören bir kabuk kalmıştı sadece. Fakat ona kızmıyordum. Aksine, Kai'ın kaybettiği kardeşi için acı çekiyordum; akli dengesi bozuk bir kral için değil. Kai için acı çekiyordum; onun acısı benim acımmış gibi.

Su soğuduğunda ve nefesler yavaşlamaya başladığında Kai, Kitt son sözünü söylediğinden beri ilk kez konuştu.

"Teşekkür ederim."

Kral'ın ölümünden sonraki ikinci gün muhtemelen en zor gündü. Tüm Ilya nazik hükümdarın feci ölümünü öğrenmişti. Yaşanan olay trajik bir kaza olarak duyurulsa da halk anlatacak daha heyecanlı bir hikâye arıyordu. Söylentiler krallığın dört bir yanına yayılmış, her kafadan çıkan sesler Kitt'in sonunun nasıl geldiğine dair tahminler yürüterek saklanan gerçeğin boşluğunu doldurmaya çalışıyordu.

Gerçeği muhtemelen yıllarca merak edeceklerdi. Fakat biz yine de onlara söylemeyecektik. Kitt öldükten sonra bile her zaman olması gerektiği gibi, nazik bir kral olarak hatırlanacaktı.

Kai yasını bir gelgit gibi geriye çekti ve Izram'a bıraktığımız hediyenin telaşına düşecek kadar içine attı. Gül sandığı muhtemelen haftalar önce açılmış ve Veba'yı tüm şehre salmıştı. Fakat biz daha da fazla endişeye kapılmadan şatonun yüksek ön kapılarının altına sıkıştırılmış bir mektup bulundu.

Üzerine düzgün, zarif bir yazıyla şunlar yazılmıştı:

Umarım krallığına hastalık bulaştırmaya çalışan sen değilsindir Paedyn Gray. Güllerin bir hediye olduğuna gerçekten inandığını bildiğim için bunu şaka yollu söylüyorum. Olsun, zaten siz daha rıhtımıma adım atmadan önce o kutunun içinde ne olduğunu sezmiştim. Ne yazık ki Veba'nıza pek ihtiyacım yok ama sanırım Kral'ınız farklı düşünüyor. Belki de başka bir krallığa Veba bulaştırmayı denemeliydi. Fakat duyduğuna göre artık aramızda değilmiş. Taziyelerimi kabul buyurun.

Halkıma hastalık bulaştırmaya yönelik yeni girişimler hoş olmayan misillemelerle sonuçlanacaktır. Bu suçu görmezden gelmemi bir zayıflık işareti olarak algılamayın. Hastalık bulaştırılmış güllerin senin işin olmadığını biliyorum. Seninle aramızda verimli bir ilişki olmasını diliyorum.

Bir kraliçeden diğerine,
Z

Hemen Kai'a baktım. "Bunu nasıl anladı?"

O günün geri kalanını yas tutan şato sakinlerinin taziyelerini kabul ederek geçirdik. Artık başka bir krallığa hastalık bulaştırıldığı endişesi taşımayan Kai koridorda bakışları boş, sözcükleri kıt, gergince yürüyordu. Tüm sarayın üzerine karanlık bir örtü serilmişti; siyah perdeler pencereleri kaplarken her bedeni siyah giysiler örtüyordu.

Âlimler gölge gibi peşimizden ayrılmıyor, taç giyme törenini tartışmak için Kai'ı çağırıyorlardı. "Kitt defnedilene kadar kral ben değilim," diyordu Kai; bir öncekinden daha da donuk bir ses tonuyla. Bu konudaki samimiyetini biliyordum; tıpkı zaman kazanmaya çalıştığını bildiğim gibi. Kral olmak istemiyordu.

O geceyi Kai'a en yakın olanların kollarında geçirdik.

Kai, Gail'ın mutfağına girdiğinde kadın, "Oğlum," diye feryat etti. "Benim tatlı oğlum."

Ocakta pişen yemeği yakacak kadar uzun süre Kai'a sarıldı ve kendisini tutmadan, bol bol ağladı. Jax kardeşinin göğsüne yaslanmış, diğer yarılarını kaybetmenin yasını tutuyordu. O hıçkırmaya başladığında Andy de ona katıldı; bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. Gail beni yanına

çekip kollarını hepimize dolamadan önce birkaç gözyaşı bana ihanet edip, yanan gözlerimden kaçıverdi.

Üçüncü ve dördüncü gün de aynı şekilde geçti. Azarlayan Âlimler, yas tutan bir şato, dedikoducu Ilyalılar, keder, gözyaşları, hıçkırıklar. Sohbet etmeyi sindirebilecek hâle geldiğimizde, ağırbaşlı Şifacılar loş bir odada etrafımızda dönerek Kral'ın yavaş ölümüne dair gizli ayrıntıları paylaştılar. Olacakları bilmesine rağmen Kitt'in Veba'yı almaktaki ısrarından ve hemen ardından da daha tereddütlü bir tonda, altüst olan zihninden bahsettiler. Kolayca heyecanlanıyor, sık sık kendi kendine konuşurken ya da gecenin bir yarısında etrafta dolanırken görülüyordu.

Kitt'in, kardeşinin hamlesini savuşturmayı unutmadan çok önce ölmekte olduğunu öğrendik. Şifacılar onu kurtaramamıştı ve Seçkinlerin sınırları hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra bu durum birden anlam kazanmıştı. Bedeni yeni bir Veba dozunu reddediyordu. Hastalığın onu yıkması sadece zaman meselesiydi.

Uzun süren kederli anlar boyunca zamanımızın çoğunu çalışma odasında, onun tam da bıraktığı gibi duran her şeye bakarak geçirdik. Kanlı halı hariç her şey yerli yerindeydi. Jax ve Andy bizimle birlikte oturuyordu; bazen sessizce fakat bazen de cesurca geçmişi yâd ederek. Hatıralarını paylaşıyorlardı; her biri bir öncekine karışıyor, bir an için de olsa odadakileri gülümsetiyordu.

Ve bu da bir şeydi.

Beşinci gün, Kai'ın bakışındaki boşluk biraz azalmıştı. Yine de son birkaç gündür yaptığımız gibi birbirimize sarıldık. Kollarımdan ayrıldığında dudakları tenimin hemen üzerinde, yumuşak ve minnettar bir tonda konuştu. "Teşekkür ederim Pae. Her şey için."

Gülümsedim. Gülümsemem hep hüzünlüydü. "Bunu söylemen artık beni şaşırtmıyor."

"Güzel." Burnu burnuma sürtündü. "Minnettarlığıma bıkacak kadar çok alışmanı istiyorum."

O gece alyansı parmağımdan çıkardım.

Kitt'in ölümünün üzerinden altı gün geçtiğinde ise mektuplarını okuduk.

71. BÖLÜM

Kai

Terli yüzüme toprak bulaşmıştı.

Kürek ellerimde kayganlaşıyor, avuçlarıma kıymıklar batıyordu. Ben kökleri arasında bir parça toprağı kazarken söğüdün sallanan kollarının arkasına alaca karanlık yerleşiyordu. Yanımda taze toprak yığınları vardı; toprağı kürekle her kaldırışımda anılar yüzeye çıkıyordu.

En son ağacın altına bir mezar kazdığımda Kitt de benimleydi. Yanımdaydı; elinde kürek, çamurlu yüzü yüzümün aynası gibiydi. Kahkahalarımız gözyaşlarına dönüşene kadar Ava'yı yâd etmiştik.

Ava.

Onun ölümü "baba" dediğim adamın suçuydu. Yaşananların sebebi Edric Azer'in güç hırsıydı. Kız kardeşimi bir Veba dozuyla öldürmüştü. Erkek kardeşimi de büyük bir hükümdar olma arzusuyla.

Görüşüm bulanıklaştı. Öfke, keder ve o mezara kendimi gömme arzusuyla gözlerimi kırpıştırdım.

Kardeşim.

Kardeşim.

Kardeşim öldü.

Kürek parmaklarımın arasından kayıp yumuşak toprak yığınının

içine düştü. Dizlerim nemli çimlere gömülürken omuzlarım üzerlerindeki kederin ağırlığıyla titredi.

Mektupları zihnimde henüz tazeydi; her biri o sabah kahvaltıdan önce karnıma saplanmış birer bıçaktı. Yanında olup onu kendi düşüncelerinden, onu bütünüyle yutan büyük bir lider olma ihtiyacından koruyamamıştım. Gözlerimin önünde yıkılmış, kral olmanın baskısından daha karanlık bir şey yüzünden paramparça olmuştu.

Gücündeki o tuhaf değişimi hatırladım ve o hissi görmezden geldiğim için kendime lanet ettim. Kitt'in becerisi ilk hissettiğim beceriydi; öyle tanıdıktı ki dilimde tadını alabiliyordum. Yine de onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Güç uğruna bir piyona dönüşmüştü ve onun bakışında kendimi tanımalıydım.

Daha fazlası olmak için kendine Veba bulaştırmıştı. Ve ben yanında olup ona yeterli olduğunu söylememiştim.

Arkamdan gelen ayak seslerini işittim. Paedyn sesleri işitmemi istemişti.

Kollarının tanıdık sıcaklığı arkamdan beni sardı. Dönüştüğüm kırık parçalar yığınını bir arada tutarak. Sığ mezara baktım; boş bakan gözlerimden bir damla gözyaşının kaçmasına izin verdim.

O öldü.

O öldü.

"Ben buradayım," diye fısıldadı kulağıma. "Yanındayım."

Kolları arasında yavaşça dönmemle o güzel yüzü ağır ağır görüş alanıma girdi. Paedyn'in gözleri tıpkı günlerdir olduğu gibi yaşlarla doluydu. Benim için. Onu öldürmek isteyen adam için ancak bir noktaya kadar yas tutabilirdi. Hayır, bu acı benim içindi.

Gözlerim yanındaki küreğe takıldı. Hüzünlü bir gülümsemeyle toprağın lekelediği parmaklarımı yüzüne doğru kaldırdım. "Kazmama yardım etmeye mi geldin tatlım?"

"Benim için yeterince mezar kazdın," diye fısıldadı. "İyiliğinin karşılığını ödemem gerektiğini düşündüm."

Hıçkırıklarım kahkahayla karışıktı. "Sensiz nasıl hayatta kalırdım bilmiyorum."

"Bir daha asla tek başına hayatta kalmak zorunda kalmayacaksın." Bakışları kararlı bir hâl aldı. "Hamam böceğiyim ben, unuttun mu?"

Başımı iki yana salladım. Beni hep şaşırtıyordu. "Hayır. Sen gücün kendisisin. Yaşamın ta kendisisin. Bu yüzden Ölüm senden korkuyor."

"Tek yaptığım Ölüm'den korkmak," diye düzeltti beni. "Seni kaybetmekten korkmak."

Gülümsemek acı veriyordu. "Ölüm beni senden koparmaması gerektiğini iyi bilir."

Bir süre bakıştık; nazikçe fakat kendinden emin bir şekilde. Burnunu çekip yanında getirdiği küreğe baktı ve tıkanan boğazını temizledi. "O gömüldükten sonra seni kral yapacaklar."

"Öyleyse burada biraz daha oturalım," diye mırıldandım. "Lütfen."

Oturduk.

Taze toprak kokusunu içime çekerken etrafımızdaki yapraklar hışırdıyordu. Paedyn avuçlarına dayanıp geriye yaslandı. Yumuşak bir esinti saçlarının arasında fısıldarken gözlerini yumdu. Kuşların cıvıltısı kafamdaki çığlık çığlığa düşüncelerin akışını birkaç mutlu dakika boyunca susturdu. "Büyük bir kral olacaksın."

Yaklaşan geleceğimin hatırlatılması kısa süreli huzuru bozdu. "O, Kitt olmalıydı. Ben değil." Başımı titreyen ellerimin arasına aldım. "Fakat babasına o kadar odaklanmıştı ki. Büyük bir hükümdar olmaya."

Babası. Benim babam değil. Belki doğumumla ilgili gerçeği keşfetmeden önce bile öyleydi. O kral benim için asla bir baba olmamıştı.

Dalgınca, kederin göğsümü gitgide ezen sızısının altında, sözde babam olan o adamı merak ettim. Belki tanımaya değmezdi. Belki bir gün yanıtı öğrenirdim.

"Kitt takıntılıydı." Paedyn alt dudağını ısırdı. "Veba yüzünden hastaydı."

"Seni öldürmeye çalıştı," dedim hissizce.

"Kendinde değildi. Ben... Bu yüzden onu suçlamıyorum."

"Onu öldürdüm."

Sözlerini zar zor işitiyordum. "Senin hatan değildi. O zaten ölüyordu Kai. Şifacılar bunu bize söylediler."

"Yine de onu ben öldürdüm Paedyn." Sesim çatallaştı. "Kardeşimi öldürdüm!"

Kollarını boynuma dolayıp titreyen bedenimi kendine doğru çekti. "Şışt. Senin hatan değildi Kai."

Yüzümü yara izine gömdüm. "Onu kurtaramadım. Ona kurtaracağımı söylemiştim." Sesim boğuk çıkıyordu. Damarlarımda dolaşan o

müthiş güç *başarısız olmuştu.* "Saldırımdan kaçması gerekiyordu. Sözümüzü tutmamız gerekiyordu."

"Tutacaksınız," diye fısıldadı. "Onu tekrar göreceksin. Tıpkı benim babamı göreceğim gibi. Adena'yı. Mak'i." Kollarımdan sıyrılıp yüzümü ellerinin arasına aldığında gözlerinde yaşlar vardı. "Verdiğin sözler tutulmamış değil. Sadece seni bekliyorlar."

Güçlükle nefes alabiliyordum. "Ona ihtiyacım var Pae. Kardeşime ihtiyacım var."

"Şışt."

"Bunu onsuz yapamam."

"Şışt. Ben yanındayım."

"Bunu ona ben yaptım!" Her hıçkırık bedenimi acıyla sarsıyordu. "Onu kurtaramadım. Kardeşimi kurtaramadım..."

Paedyn, yasın gelgiti nefes almama yetecek kadar çekilene dek bana sarıldı. Beni boğulmaktan ilk kez kurtarmıyordu.

Elime hızla bir kürek tutuşturuldu. Ardından bir dizi sert söz geldi. "Kitt'in istirahat vakti geldi."

Göğsümden bir ağırlık kalkmıştı sanki.

İstirahat. Ölüm değil.

Huzur içindeydi. Kardeşim için istediğim tek şey de buydu.

Hantal hareketlerle ayağa kalkıp, Paedyn'i de tutarak benimle birlikte kaldırdım. Küreğim yanımızdaki yarık toprakla buluştu. Sesimde hâlâ duyulan acıyı bastırmaya çalıştım. "Sence ayak uydurabilecek misin Gray?"

"Bunu cidden yarış hâline mi getiriyorsun?"

Çeliği toprağa saplayıp Ava'nın söğüdünün dibindeki toprağı temizledim. "Kitt her şeyi eğlenceli hâle getirme konusunda hep becerikliydi." Dudaklarım kendimi sadece onun için bulmaya zorladığım o gülümsemeyle seğirdi. "Ölümünün de farklı olmamasını isteyeceğini düşündüm."

Paedyn'in gülümsemesi kalbimi yeniden hayata döndürdü. "O zaman kazmaya başlasan iyi olur Azer."

72. BÖLÜM

Paedyn

Gergin yay kolumu zorluyordu.

Anınma Sınavları sırasında durduğumuz yerde duruyor, silikleşmiş bir hedefe bakıyor, kazanıp caka satmak için mücadele ediyorduk. Kai'ın kardeşini söğüt ağacının altına gömmesinin üzerinden neredeyse iki gün geçmişti ve bu, kafasını dağıtması için ona dayattığım pek çok şeyden biriydi.

Bahçede sessiz bir yürüyüş yaptık. Sadece ara sıra çok yakınımızda gömülü olan oğlanı anımsadığımızda duraksadık. Mutfağa yaptığımız yolculuk yumuşak kahkahalar ve sıcak tarçınlı çöreklerle doluydu. Gail, Kai'ı başının üzerinden öperken Jax kardeşinin kollarında teselli aradı. Jax'i Kitt'in yaptığı gibi yazmaya, zihninde dönüp duran düşüncelerden kurtulmaya teşvik etmiştim. Ellerinde hâlâ mürekkep lekeleri vardı.

Her gece bir ay ışığı havuzunda geçiyordu. Battaniyeler odamın zeminini kaplıyor, pencerelerin altında derme çatma bir yatak oluşturuyordu. Kai böyle olmasını tercih ediyor, ben de tercihine memnuniyetle uyuyordum. Kendimizi kaybettiklerimize daha yakın hissetmek için kendi küçük kalemizi yaratmıştık sanki. Başımıza bela olan kâbuslara dalmadan önce birbirimize sarılıyorduk. Fakat üzerimize düşen her uykulu güneşle Kai biraz daha normale dönüşmüş gözlerini, olarak

uyanıyordu.

Oku saldım. Hedefin hemen yanına saplandığında kibirli gülümsememe engel olmadım.

Geleceğin kralının dikkatini dağıtmak için en yeni numaramdı bu.

"Şimdi çekilmek istersen anlarım," dedim.

Kai yayı elimden çekip, alırken parmakları parmaklarıma değdi. "Kibarlık etme tatlım. Sana karşı kaybetmeyi kaldırabilirim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Şimdiden yenilgiyi kabul ettin mi?"

Dudakları seğirdi. Hemen bir ok attı. Hedefin ortasından birkaç santim uzağa isabet etmesine aldırış etmeden. "Bunun amacı beni oyalamaktı, değil mi? Yani kazanmama gerek yok." Bana yaklaşmasıyla yutkundum. "Sadece tadını çıkarmak istiyorum."

Normalde kibriyle alay ederdim ama bu hâllerini başımı hafifçe yana eğmekle yetinecek kadar özlemiştim. "Peki kaybetmenin tadını çıkaracak nesi var Malakai?"

"Bu." Gamzeleri nefesimi kesti. "Arkadaşlığın. Alaycılığın. Dudaklarından ismimin dökülmesi."

Yayın kirişine bir ok yerleştirdim. "Seni aşağılamak için kazanmama gerek yok."

Derin bir nefes alıp oku gönderdim.

"Hayır," dedi Kai yavaşça. "Fakat böyle gülümsemek için kazanıyor olman gerekir."

İşte o zaman on ikiden vurduğum hedefe gülümseyerek baktığımı fark ettim. Yüzümdeki muzaffer ifadeyi dizginleyip rahat görünen Kai'a doğru döndüm. Ellerini gevşekçe ceplerine sokmuştu. Saçları dağınıktı ve gözleri solmakta olan güneş ışığı altında parlıyordu.

Öyle güzel ki.

Bu düşünce benim için bir sürpriz değildi. Yine de bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Bedeninden topuklarına yapışan gölge gibi metanetli bir güç sızıyordu. Hayatı boyunca zorluklardan başka bir şey bilmemiş, onu büyüten adam tarafından yaralanmış ve onu seven kardeşi tarafından terk edilmiş bir adamdı bu.

Benden nefret eden kardeşi.

"Ne oldu?" Kai'ın sesinde endişe vardı.

Hayal kırıklığına uğramış bir hâlde gözlerimi dolduran duyguları sil-

dim. "Bir şey yok. Özür dilerim. Bunun seni oyalaması gerekiyordu ve..."

Kai, "Konuş benimle Pae," dedi. Yayı terli ellerimden alıp kenara fırlattı.

Başımı iki yana salladım. "Sadece... Benden nefret etmesinden nefret ediyorum."

"Etmiyordu. O kendinde değildi ve sen sadece..." Gri gözleri yüzümden ayrıldı. "Onun yoluna çıkmıştın."

Son birkaç gündür bastırdığım, içimi kemiren uyuşukluk hızla yüzeye çıktı. "Ona değer veriyordum. Bu, tamamen benim hatam ve..."

"Hayır. Mektuplarını okuduk." Kai ellerimi tuttu. "O çalışma odasında ne dediğini biliyorsun. Bunların hiçbiri senin suçun değildi. Kitt hastaydı. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak. O sadece kendini kanıtlamak istiyordu." Sesi her sözcükte daha da sertleşiyordu. "Böyle hissetmesine ben mi sebep oldum? O Veba'yı neden kendisine zerk ettirdi? Olduğundan fazlası olmasını istediğimi mi düşündü?"

"Hayır Kai." Bu tehlikeli düşünceyi daha fazla alevlenemeden kesip attım. "Seni yanında istedi çünkü ona kendisini asla yetersiz hissettirmedin. Sen onun hayatındaki iyiydin. Tutunduğu dayanaktın."

"İki kardeşin iyi olanı Kitt'ti," diye mırıldandı Kai. "Ben değil."

"İyi. Kötü." Omuz silktim. "Hepimiz doğru olduğuna inandığımız şeylerin gölgeleriyiz."

Kai'ın çıkardığı alaycı ses acı doluydu. "Kitt'in bir şeylere inandığı kesin."

"Peki ya sen?" diye sordum. "Ilya'nın gelecekteki kralı neye inanıyor?"

Bir an için bunun üzerine düşündü. "Kaçınılmaz olana. Sana." Parmakları bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken yanağımı gıdıkladı. "Sanırım Dor'da yanlış bir sonuç çıkardık. Alev sensin. Ben... Ben ise ayaklarının dibine düşen Gölge'yim."

Nihayet oklarımızın geri kalanını hedefe gönderdik.

Beklenen zaferimle iyice böbürlendim... Alışageldiği gibi.

Söğüt ağacını ve altında huzur içinde gömülü olanları ziyaret ettik... Saygıyla.

Kitt'in ölümünü unutturmakta başarısız oldum... Doğal olarak.

Bir şair bana onun dikkatini dağıtmadığım bir an bile olmadığını söyledi... Budalaca.

73. BÖLÜM

Kai

Taç başıma yerleştirildiğinde tırnaklarımın altında hâlâ toprak vardı.

Siyah saçlarımın arasında gümüş rengi, keskin ve kıvrımlı bir çelik yumağıydı taç.

Kitt'in altın tacı yanında kalmıştı. Söğüt ağacının dibinde, başının üstünde nazikçe duruyordu.

Kardeşimin bir zamanlar üzerinde durduğu kürsüden saraylılara baktım. Şaşırtıcı bir şekilde, artık onun o büyük yokluğunu hissetmedim. Hayır, o yanımda duruyordu; omzumda sıcak bir el ve ruhumun derinliklerinde bir gülümseme olarak.

İnfazcı'dan Kral'a. Canavardan kurtarılmış bir ruha.

"Ağabeyimin başlattığı şeyi devam ettireceğim," diye duyurdum saraylılara. Her ne kadar onun planlarına dair gerçeği bilmeseler de. Asla bilmeyeceklerdi de.

Tutmam gereken bir söz vardı.

İlk kararımı kararlı ve kesin bir dille ilan ettim. "Sınırlarımız açık kalacak. Sıradanlar şehrimize yeniden kabul edilecek. Birlikte, Ilya'yı Kitt'in istediği gibi yeniden inşa edeceğiz." Boğazımdaki düğümü yuttum. "Ve o tarihimizdeki en büyük kral olarak hatırlanacak."

Taht odası alkışlarla yankılansa da gözlerim onun üzerindeydi. Kürsüden inip gerçekten benim demek istediğim tek kişiyle karşılaşana kadar halkımın arasından geçtim.

El ele, Paedyn'i şato kapılarından çıkarıp ötedeki avluya doğru götürdüm. Uzun zaman önce kulağının arkasına sıkıştırdığım unutmabeni çiçeğinin kardeşleri tarhın içinde, merdivenin yanında hâlâ çiçek açıyordu. Memnuniyetle tarihin tekerrür etmesini sağladım.

Pae'ye buketi uzatmamla güldü. Yapraklar delici, mavi bakışlarıyla aynı renkteydi. "Unutmabeni..." Çiçeklerden birinin sapını saçları arasına yerleştirdim. "Çünkü benim kim olduğumu hep unutuyor gibisin."

Gülümsedi. Bir şeyin nasıl bu kadar mükemmel olabileceğine şaştım. "Sen Ilya'nın kralısın."

"Peki ben senin için neyim?"

Sözcüklerin dudaklarında şekillenmesini izleyebilmek için çenesini yukarı kaldırdım. "Budalam."

Parmaklarım burnunun ucunu hafifçe yaladı. "'Ukala pisliği' de unutma."

"İstesem de unutturmazsın ki," dedi tatlılıkla.

Gülümsedim. Gözleri gamzelerimi açgözlülükle süzünce gülümsememem yüzüme daha da yayıldı. "Ve sen sonsuza dek benim mahvım olacaksın Paedyn Gray." Dizim kaldırım taşıyla buluşunca ağzı bir hayret nidasıyla açıldı. "Evlen benimle Pae. Zaten bir dizimin üstündeyim ama istersen ikisinin de üstüne çöküp sana yalvarabilirim."

Kitt'in son arzusunu söylerken avucuma bastırdığı yüzüğü ona uzattım.

"Benim için birbirinizi sevin."

Mavi gözlerinden yaşlar süzüldü. Pae, Kitt'in son anlarını, söylenen her sözcüğü, açığa vurulan her umudu biliyordu. Şimdi o tanıdık yüzüğü görmek onu özgürleştiriyordu. Yüz hatlarındaki ferahlamayı görebiliyordum. Çünkü Kitt Azer –içtenlikle değer verdiği o oğlan– her şeyin sonunda ondan nefret etmemişti. Göğsüne bir kılıç doğrulttuğunda hissettiği acı, Kitt'in saiklerinin gerçeği altında eriyip gidiyordu artık.

"Pae," diye fısıldadım. "Yanıtın evet olana kadar bütün gün burada diz çökeceğim."

Elini ağzından çekmesiyle yüzündeki yayvan gülümseme ortaya çıktı. "Güzel. Seni altımda görmek epey hoşuma gidiyor."

"Seni küçük, gaddar şey," diye mırıldandım, hak ettiği hayranlığımla.

Pae bana kendi sözlerimle karşılık verirken sesi boğuklaştı. "O sevimli lakabın sonuna iyelik eki eklemeyi unuttun."

Sonra önümde dizlerinin üzerine çöktü.

Gülümseyen bir çift dudak benim dudaklarımı bulmadan önce yüzümün üzerindeki elleri titredi. Sonsuzluk bu anın karşısında geçiciymiş gibi öptü beni. Elim saçlarını bulup mağarada yamuk yumuk kestiğim tutamlara dolandı. Dudaklarında aşk ve özlem tadı vardı ve ben daha fazlası için yalvardım.

"Bu..." Dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdum. "Bu, evet mi?"

Dudakları dudaklarımda, güldü. "Bu kaçınılmaz."

Kitt'in alyansını başparmağına taktım; babasının çelik yüzüğünün karşısına. "Sana daha iyi bir şey alacağım..."

"Hayır," dedi ısrarla. Her iki başparmağını saran yüzüklere bakarken gözleri parladı. "Mükemmel. *Bu* mükemmel."

"Güzel." Nasırlı avuçlarım boynunun iki yanını okşadı. "Çünkü seni seviyorum Paedyn Gray ve hayatımın geri kalanını seve seve seni hak etmek için harcayacağım."

Aniden sertleşen bir ses tonuyla, "Seni seviyorum," dedi. "Ve hayatımın geri kalanını Astrum bile duyana kadar bunu haykırarak geçireceğim. Çünkü seni elimden almaya çalışırsa Ölüm *benden* korksun."

Engebeli kaldırım taşlarının üzerinde birbirimize sarıldık. Ilık esintide uçuşan unutmabeni çiçekleri, geçmişimizin sonsuzumuzla buluştuğunu bize hissettiren bir kucaklamayla etrafımızı çevreliyordu. O anın burukluğu karşısında gözlerim yaşardı.

Paedyn Gray nihayet benimdi. Fakat sadece kardeşim artık yanımızda olmadığı için.

"Onun için seveceğiz," diye fısıldadı kulağıma.

Yanağımdan aşağı bir gözyaşı aktı.

"Sen ve ben."

74. BÖLÜM

Paedyn

Düğünümün arifesinde rüyamda Adena'yı gördüm.

Kai o yüzüğü başparmağıma taktığından beri her gece yanımda uyuyarak bir aya bedel kâbusu kovdu. Fakat gelenek düğünümüzün arifesinde odama gelmesini yasaklayınca zihnime musallat olan kâbuslarla baş başa kaldım.

Adena elimi tuttuğunda sürüklenen bedenimde hafif bir korku hissettim. Bu kâbustan saklanmış, Kai'ın verdiği huzuru kendime siper etmiştim çünkü Adena'nın tekrar tekrar ölmesini izlemeye dayanamıyordum.

Gelgelelim bu rüya o rüya değildi.

Dinlenen zihnimin içinde gizlenmiş tatlı bir şeydi. Yumuşak. Bir zamanlar yaşayan ve nefes alan Adena'ya o kadar benziyordu ki yanaklarımı ıslatan gözyaşlarıyla uyandım. Güneş ağır göz kapaklarımı açtığında her şey puslu bir anıya dönüştü ama Adena'nın bana bıraktığı duyguyu hatırladım:

Huzur.

Veda etmiştim.

Daha doğrusu, sadece can dostum A'yla bir dahaki görüşmemize kadar ona güle güle demiştim.

Kaçınılmaz ve son düğünüme hazırlanmama Ellie tek başına yardım etti.

Pencerelerimin ardındaki gökyüzünü kaplayan kara bulutlar öfkeli homurtularla yağmur yağdırmakla tehdit ediyorlardı. Bu, beni sadece gülümsetti.

"Düğün gününde seni mutlu görmek çok güzel," dedi Ellie usulca. Parmakları saçlarımın arasından geçerek ince örgüler örüyordu. Örgüler dalgalı saçlarımın arasından aşağı sarkıyordu. Sadeliklerinde zarafet vardı.

Gülümsememi meşgul etmek için dudağımı kemirmeye başladım. "Farkına bile varmadığım kadar uzun zamandır istediğim şey buydu. Şimdi kendime bunun tadını çıkarma izni veriyorum."

"Çıkarmalısın da," dedi Ellie. "İkiniz de bunu hak ediyorsunuz."

Gülümsememde Kitt'le ilgili düşüncelere eşlik eden bir hüznün lekesi vardı. Fakat benim kederim onun bir zamanlar olduğu oğlana ve geride bıraktığı kardeşine dairdi. Kai'ın son birkaç haftadır gösterdiği dirence rağmen tıpkı benim Adena ile kutlamayı dilediğim gibi, onun da bugünü Kitt'le kutlamak istediğini biliyordum.

Paravanın arkasına geçip basit bir kumaş parçasının içine girdim. Elbise ince, kabarık bir kumaştan yapılmıştı ve ayak bileklerimin hemen üzerine kadar iniyordu. Askısız korsajı beni sımsıkı sarıyor; beyaz kumaş korsajın altında belimden aşağı dökülüyordu. Elbiseyi özellikle ilginç kılan pek bir şey yoktu ve ben de tam olarak bu yüzden onu seçmiştim.

Adena'nın yeleği dikkat çekiyordu; soluk, zeytin rengi kumaşı çıplak omuzlarımı sarıyordu. Bir terzi kadın özenle, günlerce yeleği onarmıştı ve Adena'dan bir parçaya kavuşmak için sabırsızlanıyordum. Aynanın karşısında dikilip düğün günüm için hep hayal ettiğim şeye hayranlıkla baktım.

Bu an sevmediğim bir adamla evlenmeden önce yalnız kalma fırsatı bulduğum andan öyle farklıydı ki... O zaman panik kalbimi sızlatmış, zihnimi doldurmuştu. Oysa şimdi mutlulukla ışıldıyor, huzurla dolup taşıyordum. Görkemli bir düğün gününü zaten yaşamıştım ve artık öyle bir şey istemiyordum. İstediğim sadece *bizim günümüz*dü.

Kapının kendinden emin bir şekilde çalınmasıyla gözlerim Ellie'ye çevrildi.

Koridora göz gezdirince dudaklarından yumuşak, telaşlı bir ses çıktı ve aynı şaşkınlığı paylaştık. "Majesteleri, düğünden önce çiftin görüşmesi kötü şans..."

"Pae'i midesi boş ve elinde bir hançerle görmenin yanında kötü şans nedir ki?"

Dudaklarımın bir gülümsemeyle seğirmesi sinir bozucuydu. "Benden korkuyorsan söyle Azer."

Kai'ın kapımın diğer yanından gelen sesinde huşu vardı. "Biliyorsun, korkmamam için aptal olmam gerek tatlım."

Ona doğru koşmamak için ayaklarımı yere çivilemem gerekti.

"Özür dilerim Majesteleri," dedi Ellie, aralık kapının ardından. "Düğüne kadar onu görmemelisiniz."

Kai'ın sözlerinin arasına yerleşen sırıtışı sezebiliyordum. "O hâlde ona bakmam."

Kapı ardına kadar açıldı.

Ellie'nin itirazı boğazında sönerken Kai odaya girdi. Başını hafifçe eğip bir eliyle gözlerini kapatmıştı. Kral bana doğru yürürken elimi ağzıma götürüp dilimi gıdıklayan kahkahayı bastırdım. Onun gözleri ayaklarının, benimkiler ise parmaklarının arasında tuttuğu yulaf lapası kâsesinin üzerindeydi.

Kai önümde durduğunda üzerine meyvelerin serpiştirildiği yulaf çorbasına baktım. Gülümsememi göremiyordu. "Yaban mersini eklemişsin."

"Acı bir tecrübe oldu."

"Cesaretin ilham verici," diye mırıldandım.

Elini o güzel yüzünden çekince zemine bakan koyu renk kirpikleri göründü. "Ve bencilce." Gamzeleri kıvrık dudaklarını çevreliyordu. "Karşılığında bir şey istiyorum."

Kollarımı kavuşturdum. "Neymiş bakalım?"

"Bugün o kürsüde bir 'evet.'"

Sözcükler aceleciydi ve arkalarında Kai'ın sesinde duymaya alışık olmadığım bir belirsizlik telaşı vardı. Örtülü endişesi kalbimi acıttı. Nihayet kendisine ket vurmayıp birine karşı bir şeyler hissetmişken

çekip gideceğimden korkuyordu. Karşımda tüm çıplaklığıyla bir kral duruyordu ve aşkın bir zayıflık olduğuna inanmaya zorlanan o çocuk yeniden yüzeye çıkmıştı.

Sıcak kâseyi parmaklarının arasından nazikçe alıp yere, hemen yanıma bıraktım. Sonra yüzünü ellerimin arasına aldım. Dokunuşumun verdiği hisle alnı kırıştı. "Bir kılıcın ucunda olsam yine seni severdim. O kılıç boğazımı delene kadar sana 'evet' derdim."

Yanağından süzülen gözyaşına kendi gözümden akan bir damla eşlik etti. Kai, "Tam bir şairsin tatlım," diye mırıldanırken sesinde duyguların boğukluğu vardı.

Güldüm. Dolan gözlerim görüşümü bulanıklaştırdı. "Budalanın biri bana ilham verdi."

Sonraki birkaç dakikayı, bir söğüt ağacının dibinde bizi bekleyen gelecek ve şimdiki zaman arasındaki o arafın keyfini çıkararak geçirdik. Güldük. Ağlamıyormuş gibi yaptık. Vedalaştık... Bu vedanın sebebi Ellie'nin ısrarla aramıza soktuğu mesafeyken, diğer veda sonsuzdan önceki son anlarımızaydı.

Kai odamdan çıktıktan ve Ellie son kez görünüşüm üzerinde uğraştıktan epey sonra kapım ikinci kez çalındı. Lenny hazır olup olmadığımı sordu. Tereddüt etmeden koluna girdim.

"Bunca zamandır sana 'Prenses' diyordum..." Başını yavaşça iki yana sallamasıyla kızıl saçları dalgalandı. "Senin sahiden Prenses olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?"

Ona hınzırca bir bakış attım. "Evet, ne kadar da şaşırtıcı."

Gerçeği onunla ve bana en yakın olanlarla paylaşmak bana kendimi iyi hissettirmişti. Fakat kraliyet kanı taşıdığıma dair sırrı kalbime yakın bir yerde saklayıp beni çoktan kabul etmeye başlayan krallıktan gizlemiştim. Kai'ın meşruiyetini sorgulatmamak için unutulmuş bir prenses olduğuma dair tek kelime etmemiştim.

Tüm hayatım boyunca Sıradan'dım ben ve artık bunu değiştirme ihtiyacı duymuyordum.

"Bak," diye devam etti Lenny, "ben daha çok Psişik olabileceğim gerçeğiyle ilgileniyorum. Yani, ne diye sana öyle hitap etmiş olabilirim ki?"

Homurtuyla güldüm. "Sırada ne var? Gerçekten bir hamam böceği olduğumu mu keşfedeceksin?"

"Çok komik Majesteleri." Yüzündeki gülümsemeye rağmen bana bakıp başını iki yana salladı. Çiçeklerle dolu bahçeye adım attık ve dolambaçlı yollarda yürüyüşümüze başladık. Şimdi sevgiyle baktığım çeşmenin yanından geçerken Lenny, "İstediğin düğün buydu, değil mi P?" diye sordu.

Arkadaşıma bir bakış attım. Yüzümü aydınlatan ve yanaklarımı kızartan gülümsememe aynı şekilde karşılık verdi. İtirafim cesur ve özgürleştirici olmasının yanı sıra, Ölüm'e kolaysa beni pişman etmesi için meydan okuyordu. "Hem de nasıl."

75. BÖLÜM

Kai

Bana doğru yürüyor, hiç uyanmak istemediğim bir rüyaya benziyordu.

Parmakları sarmal çiçek saplarını kavramıştı. Tepemizde gelinciklerin kırmızı yaprakları pembe güllere karışırken, aralara narin unutmabeni çiçeklerinin koyu mavisi dolanmıştı.

Söğüdün güçlü gövdesinin yanında, erkek ve kız kardeşimin yanında dikiliyordum. Rüzgârda salınan dallar beni yutuyor, ince yaprakların arapsaçı arasında kayboluyordum.

Söğüdün altında Paedyn'i bekleyenler sadece ben ve sevdiklerimin hayaletleriydi. O da geleceğimize tek başına adım atıyordu. Fakat büsbütün yalnız da değildi.

Terlikleri yumuşak çimenlerin üzerinde yavaşça ilerliyordu. Adena, Paedyn'in giydiği sade elbiseyle ona sıkıca sarılırken babasının hatırası buketi kavrayan başparmağını çevreliyordu.

Zaman sadece hayalini kurabildiğim bir anın tadını çıkarmamı sağlayacak kadar yavaşladı.

O benim rüyam.

O benim cennet parçam.

O benim kaçınılmazım.

Bana doğru attığı her adımda soğukkanlılığım eksilmeye başladı. Gözlerim dolsa da onun için gülümsedim. Onun için her zaman gülümserdim.

Söğüdün kucağının ötesinde gök gürlese de Paedyn'in gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı. Bakışında seve seve boğuluyordum.

Bir su damlası Paedyn'in burnuna sıçradı. Güldü. Yağmur yaprak sayvanından damlayıp, yaklaşan fırtınayı üzerimize serpiyordu. Nemli saçlarım alnımın üstünde kıvrılıyordu. Jax avuçlarını ağlayan gökyüzüne doğru kaldırdı. Ellie Kraliçe'sine sevgiyle baktı. Andy başını aşçının omzuna yaslarken Gail'in gözyaşları yağmura karıştı. Lenny yanından geçen sırılsıklam geline göz kırptı.

Görkemli bir düğün değildi bu. Taç ya da mücevher takmıyorduk. Sevdiklerimizin ve geride kalanların ruhlarının bir araya gelişiydi bu. Bir olmanın özlemini duyan ruhların birleşmesiydi.

Paedyn'in arkasında, gökyüzünde şimşekler çakıyordu. Adımları hiç aksamadı.

Önümde durduğunda neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim.

Sadece varlığı bile huşu duymama yetiyordu.

Elindeki buketi Ellie'ye uzattı. Ellerini tuttum; beni istediği yere götürmesine izin verdim.

Abuk sabuk konuşan bir Âlim yoktu; karşılıklı uzun yeminler de.

Sadece biz vardık; kaderin önünde dikilen ve olasılıklara meydan okuyan biz.

Pae'nin bana bağlılığında hiçbir tereddüt yoktu. "Evet."

Kalbim tekledi. Kırılmıştı ancak iyileşiyor, Kitt'in yanımdaki varlığını özlüyordu. Fakat mutluydu.

Yaralı kalbim onun için atıyordu.

Yüzünü titreyen ellerimle tutup kendime doğru çevirdim. "Evet." Sesimde duyguların ağırlığı vardı. "Her yaşamda, evet."

Dudakları dudaklarımı bulup aramızdaki sözü mühürledi.

Gök gürültüsü ailemizin alkışlarına eşlik etti.

Gelinimi bir nefes gibi içime çektim. Tadı sonsuzum gibiydi.

Söğüt ağacının altından el ele çıktık.

Kral ve Kraliçe.

Gölge ve Alev.

Şair ve ilham perisi.

Etrafımızdakilerin gözleri yaşlarla doldu; gözyaşlarına alkışlar eşlik ederken ardından kahkahalar geldi. Küçük grup arkamızdan yürüyor, biz yaprakların arasında ilerlerken ıslak dallar giysilerimizi kavrıyordu. Şimşek bizi selamlamakta gecikmedi. Ötedeki açıklığa adım attık. Ayaklarımızın altında nemli çimenler ve tepemizde şiddetli bir fırtınayla.

Pae'nin kulağına, "Sana bir şey vereceğim," diye fısıldadım.

Bana gülümsedi. "Ya?"

Jax ışıl ışıl bir gülümsemeyle üzerinden su damlalarının aktığı tacı bana uzattı. Paedyn'in gözlerinin kocaman açılışını izleyerek gül tacını kaldırdım. Sonra narin tacı nemli saçlarının üzerine yerleştirdim.

Hayretle bana baktı. "Sonunda başarmışsın. Çiçeklerden bir taç yapmışsın."

"Sadece biraz daha pratik yapmam gerekiyordu."

Her hayretle göz kırpışında kirpiklerinden su damlıyordu. "Onca emek benim için mi?"

"Kraliçe'm için," diye düzelttim, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurarak.

Sonra dans ettik.

Paedyn kollarımda dönüyor, çiseleyen yağmurun altında gülüyordu. Elbisesinin etekleri çamurlu olsa da gözlerini benden bunu fark edecek kadar uzun süre ayıramıyor gibiydi. Islak saçlarını yüzünden çekip gül tacını düzelttim. Sonra kardeşimin yüzüğünü takan elini tuttum. Gölgeli figürler etrafımızda dans ederken birbirimize sarıldık. Kahkahalar salınan bedenlerimizi sarıyor, soğuk yağmura rağmen içimizi ısıtıyordu.

Paedyn'i kendime yasladım.

Karımı.

Güvenli limanımı.

Bir elini çok sayıdaki ceplerinden birine sokup gök gürlerken sesini duyurmak için bağırdı. "Hediye getiren tek kişi sen değilsin."

Hareketlerini takip ettim ve sırılsıklam kumaştan bir tutam unutma-

beniyi çekip çıkarırken yağmurun altında ona hayretle baktım. Çiçekleri kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzanan Paedyn Azer'in gülümsemesi tehlikeliydi.

"Kim olduğumu unutma diye," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Peki ben neyim?" Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Bir budala mı? Ukala pislik mi?"

Sesi sakindi. "Sen benimsin Malakai."

Kirpiklerimden, onun da burnundan sular damlıyordu. "Hep öyleydim," diye mırıldandım. "Ta ki... her ne cehenneme kadarsa işte."

Yumuşak dudaklarından dökülen kahkaha nefesimi kesti. Başını geriye atıp fırtınalı gökyüzüne gülümsedi; Adena'dan bahsedilmesi onu rahatsız etmemişti. "Her ne cehenneme kadarsa işte," diye yineledi ve delici bakışlarını tekrar bana çevirdi.

Ben ağzının kıvrımlarını iştahla incelerken su damlaları çıplak boynundan aşağı süzüldü. Hürmetin bakışımı yumuşatışı, sesime nüfuz edişi bir refleks gibiydi. "İşte ezberlemek için beklediğim o gülümseme."

Paedyn yağmurun altında gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu. Gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı. Kaygan kollarını boynuma doladı. Sonra soğuk burnu burnuma sürtündü. "Üstelik o gülümsemeye hayran olmak için dünya kadar vaktin olacak."

76. BÖLÜM

Paedyn

5 YIL SONRA

Temiz havayı içime çektim. Güneş tenimi sarıyordu.

Mavi bir gökyüzü geniş ekin tarlaları üzerinde asılı duruyordu. Bir elimi gözlerime siper ettim. Gözümü korkutan o mısır tarlasının sonunu bulmaya kararlıydım.

"Daha ilginç bir yerde."

Kai'ın sözcükleri uzatan sesi. Gözlerim ona çevrildi. Eliyle sert hatlı çenesindeki kirli sakalları tarıyordu. Yanıttan korkarak, "Ne?" diye sordum.

İç çekip kollarını kavuşturarak, "Daha ilginç bir yerde," diye yineledi. "Muhtemelen bu tarla öyle bir yerde bitiyor."

Önce alaycı bir ses çıkarıp sonra onu payladım. "Tando'nun bize yaklaşımı iyiydi. Bununla birlikte..." Üzerinde durduğumuz neredeyse ıssız, tuğla kaplı yola göz gezdirip, "...bu yılki ticaret anlaşmalarını halledip buradan çekip gidelim," dedim.

Bana doğru bir adım atan Kai'ın geniş omuzları güneşi kapattı. "İtiraf et tatlım. Buradan benden daha çok nefret ediyorsun."

Her iki başparmağımı saran yüzükleri çevirdim.

"Bunu sana söyleten ne?"

"Sessizlik." Yüzüne düşen uzun bir saç tutamını eliyle geriye attı. "Açık alan. Soyacak yakışıklı yabancıların olmaması."

Ona hissiz bir bakış attım. "Haklısın. Kilometreler boyunca tek bir yakışıklı yüz yok."

"Yavaş ol Azer. Düpedüz yalan da söyleme şimdi." Burnumun ucuna hafif bir fiske attı. "*Yabancılar* dedim ve ikimiz de yabancı olmadığımı biliyoruz."

"Hayır, değilsin." Ellerini tutup onu yanıma çektim. Sonra, "Yine de bu seni soyamayacağım anlamına gelmiyor," diye mırıldandım.

Elimdeki alyansını yüzüne yaklaştırdım.

Gümüş yüzüğü başparmağından aşırmak gerçekten kolay olmuştu. Birlikteliğimizin sembolünü benimle aynı parmağında taşıyordu. Aşkımızın ve kayıp bir kardeşin sevgisinin andacıydı bu.

Kai bana bakıp başını iki yana salladı. Sonra elimi tuttu. "Hâlâ her zamanki gibi gaddarsın."

"Seviyorsun bunu."

"*Seni* seviyorum," diye mırıldandı. "Bir budala gibi."

Beni öptü ve dudaklarının dudaklarıma değişi kalbimi tekletti.

Kollarından ayrılıp yanımızda dalgalanan mısır tarlasına baktım. "Onu hâlâ hissediyorsun, değil mi?"

Kai'ın dudakları bir gülümsemeyle seğirdi. "Geri dönüyor." Sonra sesini mısır denizine doğru yükseltti. "Buldun mu?"

Küçük bir beden ekin labirentinden apar topar bize doğru koştu. Gri saçları yüzünün etrafında uçuşuyor, yüzündeki heyecanı gizliyordu. Minik parmaklarının arasında tuttuğu büyük bir mısır başağıyla babasının bekleyen kollarına koştu.

Kızın ganimetini inceleyen Kai, "Aradığın bu muydu?" diye sordu. "Bunun tüm Tando'daki en iyi mısır olduğuna emin misin?"

"Eminim baba!" Mısırı Kai'ın eline tutuşturup hemen bana doğru uzandı. Son üç yılda ne kadar büyüdüğünü görmezden gelmeye çalışarak onu kollarıma aldım. Kalçama yaslanıp küçük parmaklarını sırtımdan aşağı dökülen saçlarımda gezdirdi. Onun saçları Kai'ın abanoz dalgaları ve benim gümüş saç tellerimin kül rengi bir karışımıydı. Gri saçları ve soluk mavi gözleriyle küçük kızımız birbirine âşık olan iki yabancının rastgele bir karışımıydı.

Buruşmuş giysilerini düzeltip, "Maceranda başka neler buldun?" diye sordum.

"Böcekler," dedi kayıtsızca. "Büyük, şişman böcekler."

Kai başını salladı. "Bundan eminim. Şimdi, başka bir şey getirdin mi?" Kai biraz daha yaklaşınca kızımız kıkırdadı. "Belki yeni çiller?"

Kit bu oyunu biliyordu. Ve ona bayılıyordu.

Kai dudaklarını kızımızın burnuna bastırıp Kit ciyaklayana kadar onu tekrar tekrar öptü. Kızımızı öpücüklere boğduktan sonra bana döndü. "Tekrar sayma zamanı geldi mi?"

Gözlerimi devirdim. "Geçen hafta yapmamış mıydın bunu?"

Kai'ın sırıtışı yanaklarımın kızarmasına neden oldu. "Asla emin olamazsın."

İlk yumuşak öpücük yanağıma kondu.

"Bir," diye mırıldandı.

İkincisi burnumun kemiğine.

"İki."

Üçüncüsü, çenemi kaldırıp dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda geldi. Dudaklarım dudaklarında, gülümsedim. "Yeniden sayımın beklemek zorunda. Buradan çekip gidelim demiştik, unuttun mu?"

Kit'in elleri ikimizin ellerinde, sessiz yolda ilerledik. Buradaki kulübeler, onlara eşlik eden tarlaların arasında yalnız görünüyordu. Tando'da ürkütücü bir sessizlik vardı. Nihayet şehrin pazarına adım attığımızda minnettardım. Her ne kadar alışkın olduğum kalabalık Loot olmasa da gezinen bedenleri gördüğümde hissettiğim rahatlama hayret vericiydi.

Biz çevredeki renklerin ne kadar soluk olduğundan bahsederken Kit aramızda seke seke yürüyordu. Tando'nun flamaları dikkat çekmeyen yumuşak bir sarı renkteydi. Pazar uysal bir mekândı ve nazik insanlarla dolup taşıyordu. Öylesi tuhaf bir ortamda o kadar mutlu olan insanlara içten içe gıpta ettim.

Her şeye rağmen benim yuvam Loot'tu ve Ilya onun etrafında serpiliyordu. Krallık kapılarını aralamıştı ve sınırlarımız ticarete, gezginlere kucak açıyordu. Sıradanlar, Seçkin komşularıyla yan yana yaşıyor ve güçlerinin eksikliğine rağmen giderek cesaret kazanıyorlardı. Güçsüz bir kız olarak hep görmek istediğim şeydi bu.

Şimdiki projem kenar mahallelerdi. Yıkılmaya yüz tutmuş binalar restore ediliyor, böylece ara sokaklardaki dükkânların ve evlerin sayıları

artıyordu. Ilya halkını evimizde ağırlamak için şatoda düzenli olarak ziyafetler düzenleniyordu. Bir zamanlar Seçkinler ve Sıradanlar arasında var olan ezici uçurum yavaş yavaş siliniyor, umut verici bir şeye dönüşüyordu.

Sessiz sokağı, sağlam tuğladan dükkânlar arasındaki tekdüzeliği inceledim. Burası kesinlikle benim krallığım değildi. Benim Ilya'm canlı ve rengârenkti. O benim yıpranmış, şifa veren *yuvamdı.*

Elinde bir mısır koçanıyla caddede koşuşunu izlediğim kızıma, "Kit, yanımızdan ayrılma!" diye seslendim.

Kai başını iki yana sallayıp onun arkasından baktı. "Tıpkı sana benziyor. Sadece, yakında o mısırın yerini bir kılıç alacak."

Kai'a tatlı tatlı gülümsedim. "Ve o kılıçla senin üzerinde pratik yapabilir."

"Beni iyi hazırladın," diye hatırlattı.

Kai'ın kolu beni yanına çekti. Başımı omzuna yasladım. Kızımızın güneşlik alanda seke seke koşuşunu izledik.

Ta ki aniden beliren leylak rengi, gözlerimi sokağın gölgeli bir köşesine çağırana kadar.

Bir hayaletin yüzüne bakıyordum. O da bana bakıyordu.

Boynunun yanı yara içindeydi. Deşilmiş derisi, leylak rengi saçlarının arasında kaybolana dek yüz hatları boyunca uzanıyordu. Keskin hatlı yüzünün sadece bir yarısı nefretimin kalıntılarını taşıyordu.

Yumuşak tenini hâlâ avuçlarımın altında hissedebiliyor, onu içine girmeye zorladığım kavurucu ateşin sıcaklığını duyumsayabiliyordum.

O öfkenin şimdi yeniden yüzeye çıkmasını bekledim. Adena'nın intikamını almak için can atmayı ve ilk seferinde yapamadığım şeyi bitirmek için yanıp tutuşmayı bekledim. Blair de aynı şeyi bekliyor gibi görünüyordu. Çünkü üzerlerine örtülen pelerinin altında, omuzlarının gerildiğini fark ettim.

Gelgelelim hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir şey yapmadım.

Feryat eden kalbimin birkaç atışı boyunca birbirimize baktık.

Başka bir yaşamda, o benim düşmanımdı. Burada ise bir yabancı.

Ben artık Adena'nın intikamını almak istemiyordum. Onun istirahat etmesini istiyordum.

Bu yüzden başımı hafifçe sallayıp Blair'in gitmesine izin verdim.

Sessiz barış teklifime başını eğerek karşılık verdi.

"Anneciğim! Babacığım! Bakın ne buldum!"

Kit kollarını telaşla sallayıp elindeki, herhâlde Tando'daki en güzel taş olması gereken şeyle dikkatimi çekti. Kai onu kucağına alıp avucuna koyduğu hediyeye şaşırmış gibi yaptı. Ben de Kit'in dağınık saçlarını düzeltirken keşfinden etkilenmiş gibi yaptım.

Nihayet gölgeli köşeye yeniden baktığımda hayalet gitmişti.

Kai'ın gözleri kaçan gözlerimi yakalayıp nazikçe tuttu. Başını yana eğdi.

Sevecen bir tonda, "O kadar da gaddar olmayan küçük şey," diye mırıldandı.

Elbette Hükmedici, Blair'in orada olduğunu biliyordu. Kızımızı kollarından almadan önce bir nefes verdim. "Buna alışma."

"Alışmak istemem zaten."

Güneşli caddede yürümeye devam ettik.

Hep ileriye.

Bir kral. Bir kraliçe. Bir prenses. Bir taş ve bir mısır koçanı.

Kaybettiklerimiz yanımızda yürüyor, hatıraları yaralı kalplerimizi ısıtıyordu.

Biz, sevdiklerimizdik.

Yüzümü gökyüzüne doğru çevirip güneşin sıcak parmaklarını üzerinde gezdirmesine izin verdim. Yumuşak ışınlar eski bir dost gibi kucakladığım birer teselliydi.

Kocam her zaman olduğu ve olacağı gibi yanımda duruyordu.

Gülümsedi ve o gülümseme sadece bana özeldi. Kit babasını taklit etse de sağ yanağında sadece bir gamze belirdi.

İkisinin de burnuna hafifçe dokundum. Bu hareketime Kit bir kıkırdamayla karşılık verirken Kai'ın tepkisi sonu gelmeyen o hürmet dolu bakışlarından biri oldu.

Ben de onlara gülümsedim. Tıpkı Adena'nın bana öğrettiği gibi.

Bu hayat tatlıydı.

Bal gibi.

SON SÖZ

Kitt

Işık parlamaları yoktu.

Ne ani parlamalar ne ağır ağır sönmeler.

Kitt kendini aldatılmış hissediyordu. Ne de olsa ona hep vadedilen buydu. Ayrıldığı dünyanın ötesindeki dünyaya ihtişamlı bir giriş.

Oysa bu hiç de öyle bir şey değildi.

Hiçbir şey değildi bu.

Ölüm'ün kapattığı gözlerini ilk kez açtığında Kitt önündeki boşluğa umutsuzca anlam vermeye çalıştı. Gözlerini kısarak baktı. İçinde yürüdü. Parmaklarının arasında tutmaya çalıştı. Fakat hiçbir şey hiçbir şeydi ve bir şeylerin yokluğu sinir bozucuydu. Tıpkı gözünüzü kırptığınızda ardında oluşan boşluk gibi; renk yoktu, şekil yoktu, hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey. Beklediği ölüm bu değildi.

Eski Kral boş öbür dünyada dolaştı. Ne çok bilinçli bir şekilde ne de eksiksiz bir farkındalık içinde. Sık sık birini beklemek için orada olabileceğini düşünüyordu; nitekim orada yapacak çok şey yoktu. Belki de kardeşini bekliyordu. Belki de Paedyn'i bekliyordu, eğer Paedyn onu tekrar görmek istiyorsa.

Bu yüzden Ölüm geldiğinde Kitt sadece ferahlık hissetti. Daha aklı başında birinin hissedeceği gibi korku ya da zihin karışıklığı değil.

Hayır, Kitt ölümün yüzünü tanıyordu. Onu ismen tanıyordu.

"Mara." Ölü Kral kendisini bu hiçlik uçurumuna sürükleyen kadına uzandı. Çünkü sadece onun yanındayken ferahlık duyuyordu.

Ölüm onun önünde dikiliyordu. Görünüşü insanların uydurduğu masallardakilere hiç benzemiyordu. Öncelikle, o sadece buydu... Bir kadın. Ezelden beri ruhları çalmasına rağmen, o ruhların hiçbiri Ölüm'ün kadın olmasını beklemiyordu. Bir zamanlar bu durum Mara'nın canını sıkmışsa da o günden bugüne, ölürken hayretle çarpılan yüzlere artık alışmıştı.

Bir kadının dokunuşunda sıcaklıktan başka bir şey hissetmek bu kadar mı şok ediciydi? Güzel bir yüz de sizi öbür dünyaya sürükleyemez miydi?

"Merhaba Kitt," dedi Ölüm. "Seni bu kadere karşı uyarmıştım."

Kitt içtenlikle, "Biliyorum," diye yanıt verdi. "Fakat burası Mors değil. Neredeyim ben?"

Mara kestane rengi saçlarından bir tutamı koyu renk gözlerinden uzaklaştırdı. Hayır, Ölüm'e benzemiyordu o. "Bu senin huzurun." Sesi soğuktu. Kitt'i şaşırtmamalıydı bu. "Görünüşe göre kaderini ölmeden çok önce kabullenmişsin."

Kral kaşlarını çattı. "Sanırım." Sonra zayıf bir sesle, "Ama burada olduğun için mutluyum," dedi. "Ben... beni görmek isteyeceğini sanmıyordum."

"Uzun süre kalamam." Mara bir nefes alıp göstermelik bir nezaket sergiledi. "Huzurun tadını çıkarıyor musun?"

Kitt yeşil gözlerini uçsuz bucaksız karanlığın üzerinde gezdirdi. "Hâlâ yalnızım."

"Öyle olmak zorunda değildin," dedi Mara. "Senin eserin bu."

Karanlığa geri dönmeden önce Ölüm, Kral'a imalı bir veda etti. Bölünmüş sözcükler neredeyse hiçliğin içinde yutulacaktı. "Fakat nazikçe gitmene izin vereceğim."

Bir kez daha yalnız kalan Kitt geride bıraktığı hayatını düşündü. Karşılaştığı talihsiz son için Kai'ı (ne de olsa İnfazcı'nın hamlesinden kaçması gereken oydu) ya da bu konudaki yardımından dolayı Ölüm'ü suçlamıyordu. Kardeşini ondan çalan kıza karşı öfkesinin büyümesine de izin vermiyordu. Hınç öbür dünyada taşıması güç bir yüktü. Ken-

disini hınçtan azar azar kurtardığından beri ölüm ona çok daha özgürleştirici gelir olmuştu.

İşin aslı, Veba artık zihnini bulandırıp akıl sağlığını çalmadığından yaşayanlar arasındaki son birkaç haftasının boşa gittiğini fark etmişti. Beyhude de olsa her şeyi baştan denemeyi diliyordu. Belki de bu sefer gücün kendisini tüketmesine izin vermezdi. Fakat hüsnükuruntuydu bu ve pişmanlık ölülerin mezarlarında ters dönmelerine neden olan şeydi.

Bunun nasıl huzur olarak adlandırılabileceğini düşünüyor, sık sık anımsıyordu. Öyle büyük bir yalnızlığı hak edecek kadar büyük bir canavar mıydı? Kitt sık sık boşluğa bağırıyor, bu yalnızlaştıran öte dünyaya masumiyetini ispatlamak için kendini savunuyordu. Fakat karanlık yanıt vermiyordu. Ölüm geri gelmiyordu. Bu yüzden kendisine vadedilen huzur ortada yoktu.

Kitt asla sonsuzluğun aynı noktasında kalmıyordu. Aslında nerede olduğunu ya da nereye gittiğini de bilmiyordu. Yine de gözlerini yukarıya, –muhtemelen– hiçliğe dikiyordu. Ayaklarının altında toprak olmasa da uzanıyordu. Ne kadar uzun süredir ölü olduğunu da bilmiyor fakat her ne kadar zaman geçtiyse, başından beri kendisine yârenlik edecek birini diliyordu.

Tepedeki yumuşak bir ışık altındaki ölüyü ürküttü.

Kitt gözlerini kısıp yukarı baktığında hiçlik örtüsünün arasında parıldayan iki noktayı fark etti. Ilya'nın üzerindeki gökyüzünden koparılmış yıldızlar gibi ona göz kırpıyorlardı.

"Merhaba Kitt," dedi bir ışık usulca. Bu, yaydığı parıltı kadar sıcak ve parlak bir kadın sesiydi.

İsmini işitmesiyle afallayan Kitt ayağa kalkıp tuhaf manzara karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Kimsin sen?"

Aptalca bir soru gibiydi bu. Çünkü alacağı yanıttan edineceği bilgi pek de işine yaramayacaktı. Fakat o nazik ses ona tam olarak cevap sayılamayacak bir şey lütfetti. "Arkadaş isteyeceğini düşündük."

Kitt başını salladı. "İsterim. Teşekkür ederim."

Ölüm ona karşı müşfikti.

Uzun bir duraklama oldu.

"Sence ben bir canavar mıyım?" Neden bir çift yıldıza soru sorma ihtiyacı hissettiğinden emin değildi.

Kadının sesi hüzünlüydü. "Hayır. Sen babanın günahlarısın."

"Bu konuda yalnız değilsin." Teskin edici bu söz pes bir sesle ikinci yıldızdan gelmişti.

"Fakat ben burada yalnızım," dedi Kitt ciddiyetle. "Siz ikiniz birbirinize sahipsiniz."

Daha yumuşak tonda konuşan yıldız, "Hayat bizi ayırdı," dedi.

"Ölüm bizi bir araya getirdi," diye diğerinin cümlesini tamamladı, daha sert olan.

Parlayan iki kürede Kitt'e az çok tanıdık gelen bir şeyler vardı. Kitt bu absürt duruma daha fazla kafa yormadı. Bunun yerine yerde bağdaş kurdu. "Rica etsem..." Kendisini tuhaf bir şekilde utangaç hissediyordu. "Bir süre benimle kalır mısınız?"

Kitt yıldızların ona gülümsediğine yemin edebilirdi. O sıcak, şen ses yanıtıyla aralarındaki boşluğu doldurdu. "Sen istersen, kardeşini tekrar görene kadar kalırız."

Pes ses Kitt'in tepesinde gürledi. "Hepimiz birilerini bekliyoruz."

Teşekkür

İşte yine bir başka kitabın sonunda ve tipik erteleme hastalığımın başlangıcındayız. Burası benim düzgün bir veda için uygun sözcükleri bulmakta zorlandığım kısım. Bir süre burada oturacağım; teşekkürlerimle doldurmam gereken boş bir sayfaya bakıp umutsuzca bu hikâyenin kalıntılarına tutunarak. Çünkü işin aslı, bu kitabın dünyasını kurgulamaya cesaret edemediğim bir dünya hayal edemiyorum. Paedyn ve Kai sadece yüreğimi doldurmuyor, ikisi tutkumu bu sayfalar arasında ellerinde tutuyor, yazar olmak için büyük hayalleri olan küçük kızı kucaklarında avutuyorlar. Hem kendim hem yazarlığım olgunlaşırken bu seri bana karşı çok nazik davrandı. Umarım bu iyiliğin karşılığını bu finalin hakkını vererek ödeyebilmişimdir.

Yirmi bir yaşında *Fearless*'ı yazmak, genç kariyerimde karşılaştığım gözümü en çok korkutan girişimlerden biriydi. Bu kitap bana, yazarlığıma ve akıl sağlığıma (şaka yapıyorum, yani neredeyse) meydan okudu. İşin aslı, *Powerless*'ın yayımlanmasından bu yana bu buruk vedadan korkuyordum. Ancak o zamanlar, bu kadar çok insan için yazmaya devam etme ayrıcalığına sahip olacağımı asla hayal etmemiştim. Serinin bu bölümüne dair beklentiler beni hem gururlandırdı hem de dehşete düşürdü (ve gururlandırıp dehşete düşürmeyi sürdürüyor). Her okuru memnun etmek, mükemmel bir final yazmak için hissettiğim baskı, çocukluğumun yatak odasında sadece kendim için yarattığım bu hikâyenin üzerinde ağır bir yüktü. Fakat *Fearless* beni tüm gürültüyü, tüm endişelerimi bir kenara itmeye ve hiç düşünmeden bu seri için her zaman hayal ettiğim sonu yazmaya zorladı. Bu kitap, kendi (epeyce de dokunaklı) tarzıyla bana başlığını benimsemeyi öğretti. Yaratıcının yarattıkları tarafından şekillendirilmesi ne güzel bir şey. Umarım siz sevgili okurlar da bu seriden eskisinden daha güçlü, daha pervasız ve daha korkusuz bir şekilde ayrılmışsınızdır.

Şimdi, erteleme hastalığımı ve hayatımın bu bölümünü sona erdirmenin zamanı geldi. Bu teşekkür sayfasına ulaşmamda bana yardımcı olan çok sayıda

inanılmaz kişi var. Fakat minnettarlığımı sunmaya bu kitabı bu hâle getiren iki inanılmaz editörle başlamak doğru olur. Nicole Ellul ve Yasmin Morrissey her seferinde beni şaşırtıyorlar. Onlar gerçekten güçlü bir ikili. Daimî destekleri ve paha biçilmez katkıları, bu seriyi son derece gurur duyduğum bir şeye dönüştürdü. Nicole, sezgin ve her an yardımıma koşmaya hazır oluşun yabana atılır şeyler değil. Sen benim atanmış sol beynimsin! Ayaklarım yere basmazken beni yere indirdiğin için teşekkür ederim. Parlak zekân olmasaydı bu kitap çok farklı olurdu. Yas'e gelince, saçma sapan sesli notlarıma ve inatçı öz eleştirilerime katlandığın için senden cesuru yok. İkimiz yan yanayken asla sıkılmıyoruz. Seninle yeni fikirler üretmeye bayılıyorum! Bu çılgın yayıncılık dünyasına adım attığım andan beri bana karşı gösterdiğin nazik ve destekleyici yaklaşımdan dolayı sana minnettarım. İkinizle birlikte çalışmaktan onur duyuyorum (ve numaralarınız hızlı arama listemde).

Daha önce de övünerek bahsettiğim gibi, bir değil, iki inanılmaz Simon and Schuster ekibiyle çalışma ayrıcalığına sahibim. Bu sayede dünya çapında pek çok harika insanla ilişki kurabildim. İngiltere ve ABD ekiplerinin eserimi ele alışlarındaki inceliğe hep hayranlık duydum. Gösterdikleri özen ve adanmışlık takdire şayan.

Gelgelelim, bana (elbette coğrafi olarak) en yakın ekibe hayranlığımı söze dökmekle başlayacağım. ABD ekibinde teşekkür etmekten onur duyduğum birkaç kişi var; başta iki yayıncım Justin Chanda ve Anne Zafian olmak üzere. Nicole Russo ve Anna Elling'e gelince, muhteşem ABD turlarınız ve kitabımı tanıtmak adına yarattığınız tüm gerçeküstü fırsatlar için hepimiz size teşekkür borçluyuz. Erin Toller, Brandon MacDonald ve Shannon Pender pazarlama alanında harika bir iş çıkarırken; Kendra Levin, Jenica Nasworthy ve Jessica Egan editöryal tüm işlerden sorumluydu. Yayın yönetmeni Chava Wolin, sanat yönetmeni Lucy Cummins ve tasarımcı Hilary Zarycky ile çok emin ellerdeyim. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

İngiltere ekibine gelince, her ne kadar şu anda Detroit'te olduğumdan yapamasam da hepiniz sıkıca kucaklanmayı hak ediyorsunuz. Bu yüzden genel bir teşekkürle yetinmek zorunda kalacağım gibi. Rachel Denwood ve Laura Hough –genel müdürlerim– sıkı çalışmanız için size teşekkür ederim. Danielle Wilson İngiltere'deki kitapçılara kitaplarımı ulaştırırken şirketteki tasarımcımız Loren Catana da *Fearless* için muhteşem bir kapak tasarımı hazırladı. İllüstratörüm Alex Forrest'a, pazarlama direktörüm Alesha Bonser'a ve dijital pazarlama müdürüm Miya Elkerton'a teşekkür ederim. Son olarak da harika basın danışmanım Ellen Abernethy ve kıdemli prodüksiyon kontrolörüm Sophie Storr'a. *Fearless*'ı mümkün kılan bu ekibin diğer tüm üyelerine de teşekkürler.

Bu noktada, benim lafı uzatmamdan bıktığınızdan ve bunun yerine kitabın ön kapağında sergilenen muhteşem sanat eserine bakmak istediğinizden

eminim. Patrick Knowles, hayalimdeki dünyaya hayat verdiğin için teşekkür ederim!

Gözü kara avukatım ve temsilcim Lloyd Jassin'e minnetim aşikâr. Bu yayıncılık dünyasında bana yol gösterdiğin için sana teşekkür ederim. Sen olmadan bunların üstesinden gelmeyi hayal bile edemezdim. Seninle çalışmak bir zevk ve bunun yıllarca sürmesini ümit ediyorum.

Fearless'ın ortaya çıkmasına yardımcı olan inanılmaz S&S ekiplerinin yanı sıra, perde arkasında çalışan daha çok sayıda kişi var ve o insanlar da yakınlarım. Öncelikle, annem ve babam olmasaydı, bu hayallerin hiçbirinin gerçekleşmeyeceğini alçak gönüllülükle itiraf etmeliyim. Anne, baba... Bunu daha önce söylesem de yine söyleyeceğim. Beni her adımımda desteklediniz, kendime inanmakta zorlandığım zamanlarda siz bana inandınız. Küçük kızınıza bu tutkunun peşinden gitmesine izin verecek kadar güvendiğiniz için size teşekkür ederim. İkiniz yanımda olduğunuz için çok şanslıyım. Özellikle de hem sırdaşım, hem asistanım hem de muhasebecim olmak arasında seve seve gidip gelen bir annem olduğu için.

Ailenin en küçüğü olarak, sanırım büyük kardeşlerimin hakkını teslim etmem gerekir. Jessie, Nikki, Josh... Hepiniz beni kendinize has bir şekilde desteklediniz. Her yüreklendirici mesajınız ve takdir dolu sözünüz için size minnettarım. Teşekkürler tayfa.

Ailemin yanı sıra, bu kitabı yazma sürecinde akıl sağlığımı korumamı sağlayan arkadaşlarım oldu. Durmaksızın kitap konuşmama katlanmak zorunda kalan herkese genel bir teşekkür etmek istiyorum. Her biriniz kendi yöntemlerinizle bana yardımcı oldunuz ve beni cesaretlendirdiniz. Sonu gelmez desteğiniz için size olan minnetim sonsuz.

Şimdi sırada zorlu bir görev var: nişanlıma olan hayranlığımı ifade etmeye çalışmak. Zac, bana cesaret verdiğin, yardım etmeye hep hevesli olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. İster bana yemek pişirmek ister omzunda ağlamama izin vermek olsun, bana hep huzur veriyorsun. Tam da ihtiyacım olan şey olduğun için sana teşekkür ederim.

Powerless'ın ve ardından gelen her kitabın arkasında belirttiğim gibi, bana sözcüklere olan sevgimi ve yazma arzumu bahşeden o yüce varlığa teşekkür etmek istiyorum. Lordum ve kurtarıcım olmadan bugün bulunduğum yerde olamazdım ve bana tanıdığı fırsat için Tanrı'ya şükrediyorum.

Şimdi de hayallerimi mümkün kılan çok ama *çok* sayıda insana teşekkür etmek istiyorum. Yani size, sevgili okurlar! Bu yolculukta birlikte olduğumuz için onur duyuyorum. Öykümü okumak için zaman ayırdığınız için duyduğum onur ise bambaşka. Sizler benim ilham kaynağım, her sözcüğümün sebebisiniz. Uzun yıllar boyunca ilginizi ayakta tutabilmeyi ümit ediyorum.

Daha nice hayallere ve o hayallerin yaratacağı nice öykülere.

XO, *Lauren*